Bhagavad Vishayam

ஸ்ரீ

பகவத்விஷயம்

மூன்றாம் பதிப்பு

திருவாய்மொழி மூலமும்

Tiruvaymol Mulam

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்திநாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யானங்களும்,
ஜீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. க்ருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

C. Krishnamachariar

V. M. Gopalakrishnamachariar

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசாரியராலும்,
அ. வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது

A. V. Narasimhachariar

Triplicane
திருவல்லிக்கேணி
நோபில் அச்சுக்கூடம்

ரக்தாக்ஷி ஸ்ரீ] [1924

[illegible]

சே [illegible]

[illegible]

V [illegible]

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ [illegible]

19 [illegible]

[illegible]

ஸ

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

மூன்றாம்பத்து

முதல் திருவாய்மொழி - முடிச்சோதி - ப்ரவேசம்

ஒன்பதினாயிரப்படி

மூன்றாம்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழியில் இப்படி திருமலையிலே போக்யதையை அநுபவிக்க ஆழ்வார் ஸேநாபதி ஸௌகுமார்ய பரத்வத்தோடே தொடங்கினாருடைய ஸௌந்தர்யாதிசயத்தை அநுபவியாதே ஸௌந்தர்யாதிகளுக்குப் பாத்தமாக "முடிச்சோதியாய்" என்னு மொழியாலே திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தன்னுடைய திருமலையிலே நிற்கிற அழகருடைய அபரிச்சேத்யமான ஸௌந்தர்யத்தை அநுபவிக்க மாட்டாதொழிகிறார்

பன்னீராயிரப்படி

மூன்றாம்பத்தில், நிர்மலமாகவும் பரமயமான பரத்வத்திலுடைய ஸேஷித்வவிஷயமான பஞ்சோபநிஷத்மயமான சொல்லியருளி, அநந்தரம் மூன்றாம்பத்தாலும் காலாம்பத்தாலும் பஞ்சாக்ஷரார்த்தமான பத்தாம்பத்திலுடைய பகவத்ஸேஷத்வவிசிஷ்டமான ஜீவாத்மாவையும் ஈச்வரனையும் சொல்லுகிறது, அதில் ஸ்ரீகார்யத்துவத்தையமான இம்மூன்றாம்பத்தில் பரமசேஷியானவனாய் ஆசேஷ்யத்வத்திலுடைய ஸௌந்தர்யங்களையும், அநுகூலப்ரீதியான நிர்மலவர்த்தி ஸௌகுமார்யம் கொண்டுவிட்டதையும், திருக்கண்களிலுள்ள ஸேஷத்வத்திற்கும் பரமத்வமென்னுமிடத்தையும், ஸேஷியினுடைய ஸர்வாதிபத்யமான ஸ்ரீநிதியுடைய அப்ருதக்ஸித்த ஸ்வரூபத்வமே ஸேஷத்வஸேஷம் என்னுமிடத்தையும், ஸேஷித்த ஸேஷத்வ ஸ்வரூபவிஷய ப்ரியவிஷயத்தையும், ஸேஷத்வமானவர்த்தி ஆசாரவ்யாபாரத்தை என்னுமிடத்தையும், கர்மாநுஷ்டானரூபமான கைங்கர்யஸேஷத்வ ப்ரகாசத்தையும், கைங்கர்யாதிகாரிகளான தத்துவ பாரமார்த்த்யத்தையும், அநுபவஸேஷத்வமான பாசிந்தநுபவ வைலக்ஷண்யத்தையும், ஸ்வாபாவிகாநுபவவிஷயமான ஸம்ஸ்லேஷாதி நிருத்தியையும் அருளிச்செய்து, இசைந்தருளுடைய பரமசேஷத்வங்களைப் பரிகரிக்கிறார்

இதில், முதல்திருவாய்மொழியில் ஸேஷத்வைகநிஷ்டருடைய ஸ்வாபாவிகவைகக்ஷ்யமான ஸேஷியினுடைய ஸௌந்தர்யாதிசயத்தைப் பேசி அநுபவிக்கப்புக்கு, திருமலையிலே

1—1

கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திதயா ஸங்நிஹிதரான அழகருடைய திவ்யஸௌந்தர்யத்தை ஆ… க்ஷித்து ஆபரணவயவ ஶோபையினுடைய ஸௌகடிதத்வத்தையும்,உஜ்ஜ்வலமான ஸௌந்தர்யத்தினுடைய உபமாநராஹித்யத்தையும்,ஸர்வப்ரகார ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலுண்டான ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், அந்தப்பாரம்யத்தினுடைய போக்யதாதிஶயத்தையும், இந்தவைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோசர மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸமஸ்தவேதங்களாலும் ஸாகல்யோக்தி பண்ணவொண்ணாமையையும், அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதாவர்க்கமும் சொல்லநினைத்தாலும் அவ்வௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு மாலிந்யாவஹமென்னுமிடத்தையும், அபூர்வனாய் அதிஶயிதஜ்ஞாநனாயிருப்பானொருப்ரஹ்மா தலைப்படிலும் அதேஜஸ்கரமென்னுமிடத்தையும், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யாதிஶயத்துக்கு ஸங்கல்பமுகத்தாற் பண்ணும் ஸம்ஶ்ரிதரக்ஷணபாரம்யமும் திரஸ்காரகரமென்னுமிடத்தையும், ஏவம்விதமான பாரம்யத்தை அறிந்து ஈஶ்வராபிமாநிகளும் ஆஶ்ரயிக்கை ஏற்றமல்லவென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, பரமஶேஷியான ஈஶ்வரன் ஸந்நிதியிலே தச்சேஷத்வத்தினுடைய ஸ்வாபாவிகத்வத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

இருபத்திநாலாயிரப்படி.

மூன்றாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில் - திருமலையில் போக்யதையை அநுபவியாநிற்கச்செய்தே "வடமாமலையுச்சி" என்னுமாபோலே திருமலைக்கு அவயவபூதமாயிருப்பதொருகல்பகதரு பணைத்துப் பூத்தாற்போலேயிருக்கிற அழகருடைய நிரதிஶயஸௌந்தர்யத்தையும் ஆபரணச்சேர்த்தியையும் வேதங்கள் வைதிக புருஷர்கள் ஜ்ஞாநாதிகரான ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் தொடக்கமானாருடைய ஸ்தோத்ரங்களுக்கு அபூமியான மேன்மையையும் அவற்றையும் விளக்கொலைகொள்ளும்படியான ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ரியத்தையும் அநுபவித்து விஸ்மிதராகிறார்.

"அந்தாமத்தன்பி"லும் அழகு சொல்லிற்று; இங்கும் அழகாயிராநின்றது. இரண்டுக்கும் வாசியென்? என்னில்,—"ஆடியாடி"க்கு அநந்தரமாகையாலே "ஸ்ரக்பூஷாம்பரமயதாயதந்ததாநஃ" (ஸ்ரக்பூஷாம்பரமயதாயதந்ததாநஃ) என்று அடைவுகெட ஒப்பித்துவந்த அழகாயிற்று அங்கு; ஆழ்வாரோடே அநுபவிக்கைக்காக அடைவுபட ஒப்பித்துவந்த அழகு இங்கு. இவ்வழகினுடைய ஸௌகடிதத்வத்தை அநுபவித்து விஸ்மிதராகிறார்.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி.

*'பொருளேன்றிவ்வுலகம்படைத்தவன்புகழ்மேல் மருளில்வண்குருகூர்வண்சடகோபன்' என்று அவன் கல்யாணகுணவிஷயமாக அஜ்ஞாநமில்லையென்றார் கீழில்திருவாய்மொழியில்; அந்த குணாதிகவிஷயந்தன்னில் ஓரஜ்ஞாநம் அநுவர்த்திக்கிறபடி சொல்லுகிறார் இதில். கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி கர்மமாயிருக்கும்; இங்குத்தை அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி விஷயவைலக்ஷண்யமாயிருக்கும். நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளதொரு ஸம்ஶயமாயிற்று இது. ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருப்பதொரு ஸம்ஶயமாகையாலே, ஸ்வரூபமுள்ளதனையும் நிற்பதொன்றிறே இது.

சீயர் அரும்பதவுரை.

'முடிச்சோதி' ப்ரவேஶே, கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக் கொண்டு முதற்பாட்டோடே ரஸோக்தியாக ஸங்கதி - 'பொருளென்று' இத்யாதி. 'இப்படிசொன்னால் வ்யாஹதமன்றோ?' என்ன, 'கீழ்ச்சொன்ன' இத்யாதி; ஹேதுபேதாத் விரோதமில்லை என்றபடி. 'ஹேதுபேதமுண்டானாலும் அஜ்ஞாநம் த்யாஜ்யமன்றோ?' என்ன, 'நித்யஸூரிகளுக்கும்' இத்யாதி. ஆகையாலே, த்யாஜ்யமன்று என்று கருத்து. இது "த்யாஜ்யம்" என்று சொல்லித் தவிர்க்கிறோமென்றாலும் தவிராது என்கிறார்,'ஸ்வரூபாநுபந்தி' இத்யாதியாலே. பகவத்ஸ்வரூபாநுபந்தீத்யர்த்தஃ. ஸ்வரூபஶப்தேந விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் உச்யதே. பகவத்

* திருவாய்மொழி – உ-௧0-௧௧.

திருமலையை அநுபவித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, * "வடமாமலையுச்சியை" என்னுமாபோலே திருமலையில் ஏகதேஶமென்னலாம்படியாய், கல்பகதரு பஹுஶாகமாகப் பணைத்துப்பூத்தாற்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அநுபவித்தார்; வேதங்களோடு வைதிக புருஷர்களோடு ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடு வாசியற ஸ்வயத்நத்தால் காணுமன்று காணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற இருப்பையும், தானேகோடுவந்துகாட்டுமென்று ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றார்க்கும் காணலாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

முதற் பாட்டு.

முடிச்சோதியாய் உனதுமுகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதிநீநின்ற தாமரையாய்அலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொன்
கடிச்சோதிகலந்ததுவோ திருமாலேகட்டுரையே.

ஆறாயிரப்படி.

திருமலையை அநுபவித்துச் செல்லாநிற்கச் செய்தே, திருமலையிலே அழகரைக் கண்டு ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திவ்யாவயவங்களுக்கு முண்டான சேர்த்தியழகா லுள்ள அழகை விஸ்மிதராய்க்கொண்டு பேசுகிறார்.

ஒ.— முதற்பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கு முண்டான ஸுகடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்

[முடிச்சோதி] என்று தொடங்கி. உன்னுடைய திருமுகத்தின் ஒளி முடிச்சோதியாய் விகஸிதமாயிற்றோ? திருவடிகளின் அழகு ஆஸநபத்மமாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? [படி] என்று தொடங்கி. உன்னுடைய கடிப்ரதேஶத்தின் விலக்ஷணமான ஒளி ஸ்வாபாவிகமான அழகையுடைத்தான திருப்பீதாம்பரமாயும் மற்றுமுள்ள திருவணிகலன்களாயும் திருமேனியிலே கலந்ததோ? பிராட்டியும் நீயும் கூட எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஶ்ரிய:பதியான ஶேஷியினுடைய ஆபரணாவயவஶோபைகளினுடைய ஸுகடிதத்வத்தாலே விவேகாயோக்யமாம்படி பிறந்த ஸம்ஶயத்தைத் தீர அருளிச் செய்யவேணு மென்று அவன்தன்னை அபேக்ஷிக்கிறார்.

விக்ரஹவைலக்ஷண்யப்ரயுக்த மித்யர்த்த:. பகவத்ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ப்ரயுக்தாஜ்ஞாநம் ஸூரிகளுக்கும் உண்டென்னுமிடத்தில் "ஆங்காரவாரமதுகேட்டு" இத்யாதிகளை ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

கீழில் திருவாய்மொழியோடே ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி - 'திருமலையை' இத்யாதி. 'திருமலையில் ஏகதேஶமென்னலாம்படி' என்கையாலே, சரமபர்வமான திருமலையாழ்வா ரநுபவத்தை விட்டு ப்ரதமபர்வமான அழகரை அநுபவிப்பானென்? என்கிற ஶங்கையும் பரிஹ்ருதம். "ஓதுவாரோத்தெல்லாம்," "வாழ்த்துவார் பலராக", "அரன்முதலா," "பிறையேறு சடையானும் நான்முகனும்" இத்யாதிகளைப் பற்ற 'வேதங்களோடு' இத்யாதி விஶேஷணத்ரயம். "களிறளிப்பான்" என்றத்தைப் பற்ற 'தானே கொடுவந்து' இத்யாதி. 'விஸ்மிதராகிறார்', என்றது - ஆர்த்திகமாதல், முதற்பாட்டி னர்த்தத்தைப் பற்றவாதல். "அந்தாமத்தன்பி"லும் அழகன்றோ சொல்லிற்று; அதில் இதுக்கு வாசி எது?' என்னில்,— "ஆடியாடி"யில் வ்யஸநம்தீர "அயதாயதம்ததாந:" (அயதாயதம்ததாந:) என்ற அடைவுகெட ஒப்பித்து வந்தபடி சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு அடைவுபட ஒப்பித்து வந்தபடி சொல்லுகிறது என்று வாசி கண்டுகொள்வது.

* பெரியதிருமொழி - ௭, ௧0, ௬.

உனது - உன்னுடைய, முகம் - திருமுகத்தின், சோதி - ஒளியானது, மு திருவபிஷேகத்தின், சோதியாய் - ஒளியாய், மலர்ந்ததுவோ - மேலே கிளம்பிற்றோ? அ திருவடிகளின், சோதி - ஒளி, நீ நின்ற - நீ நின்ற, தாமரையாய் - ஆஸநபத்மமாய், அலர் துவோ - கீழே பரம்பிற்றோ? பை - பரந்த, பொன் - அழகையுடைய, நின் - உன், கடி - யின், சோதி - சோதியானது, படி - ஸ்வாபாவிகமான, சோதி - ஒளியையுடைய, ஆடை டும் - திருப்பரிவட்டத்தோடே, பல்கலனாய் - பல திவ்யாபரணங்களுமாய், கலந்ததுவோ - கீழு மேலுங் கலந்ததோ? திருமாலே - ஶ்ரிய:பதியாகையாலே, " ஶ்ரியௌ ஹ்ராவிஷ்ணுரியா வாணீ (அர்த்தோவிஷ்ணுரியம்வாணீ) என்கிறபடியே ஶப்த அர்த்தங்க ளிரண்டுக்குங் கடவனே! டுரை - இத்தை ஸம்ஶயமற அருளிச்செய்யவேணும்.

ஸம்ஶயம் இரண்டு கோடியிலுங் கிடக்கையாலே, முடிமுதலான ஆபரணாதி ஶோப முகம் முதலான அவயவஶோபையாயிற்றோ? என்றுங் கொள்வது. படி-ஸ்வபாவம். கடி-அரை கட்டு. பை-விரிவு.

இ.—முதற்பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திவ்யாபரணங்களுக் முண்டான ஸாங்கடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[முடிச்சோதி இத்யாதி]—உன் முகச்சோதி முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததே உன் திருமுகத்தின் ஒளி முடிச்சோதியாய் மேல்நோக்கி விகஸிதமாயிற்றோ? 'ஸமாந மாத் ஸம்ஶயமாகையாலே, உபயகோடியிலும் அநுவர்த்திக்கிறது' என்பர் பட்டர். திருவ ஷேகத்தின் ஒளியானது திருமுகத்தின் ஒளியாய்க்கொண்டு கீழ்நோக்கிச் சுழித்ததோ ஶேஷித்வ ஸூசகமான அழகை அநுபவித்துத் தம்ஶேஷத்வாநுரூபமான திருவடிகளி அழகை அநுபவிக்கிறார். திருமுகத்தின் அழகு நிலைகொள்ள வொண்ணாமையாலே திருவடிகளில் வர வீசிற்று; அங்ஙனல்லது அழகுக்கு அவதியுண்டாயாதல், ஆசை க்கு அவதியுண்டாயாதலன்றே. திருவடிகளின் அழகு ஆஸநபத்மமாய்க் கொண்டு விகஸி மாயிற்றோ? நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய் அலர்ந்ததோ? திருவபிஷேகத்தில் ஸம்ஶய இங்கே தீர வந்தார், இங்கும் ஸம்ஶயமாயிருந்தது. [படி இத்யாதி] - திருவடிகளின் அழகு மே நோக்கித்தள்ளத் திருவரையை அநுபவிக்கிறார்: உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான கடிப்ரதேஶ தின் ஒளி, ஸ்வாபாவிகமான அழகையுடைய திருப்பீதாம்பரமாயும், மற்றுமுள்ள ஆபரணங் ளாயும் கலந்ததோ? கடி - தொடைப்பற்று. நீரிலே நீர்கலந்தாற்போலே ஏகத்ரவ்யமென்னலா படி பரம்பிற்றோ? மற்றைப்படியுமாம்: [படிச்சோதி] - படியாணியான ஒளி யென்றுமாம்; தி மேனி யென்றுமாம். [திருமால் இத்யாதி]-நித்யாநபாயிநியாய் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற பிராட் யும் அவனை அநுபவிப்பிக்கிற தேவரும் கூட எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும். இன்று அ பவிக்கப்புக்க இவரோடு நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற அவளோடு அவன்தன்னோடு வாசியில்லை, இ ஸம்ஶயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. [கட்டுரையே] - சொல்லவேணும் என்றபடி. " மருளில்வண்கு கூர் வண்சடகோபன் " என்று தத்வஹிதங்களில் ஸம்ஶயமற்ற இவருக்கு இது ஒரு நித்யஸ ஶயம் விளைந்தது. 'விஜ்ஞாநபலமாய் விஷயவைலக்ஷண்யமடியாகப் பிறந்த ஸம்ஶயமாகையாலே நித்யமாய்ச் செல்லும் என்கை.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக் முண்டான ஸாங்கடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[முடிச்சோதியாய் உனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ] - உன்னுடைய திருமுகத்தி லுண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ ? உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? என்றும் வரக்கடவது. ஶேஷபூதனுக்கு முற்படத்தோற்றுவது தன்னுடைய ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான அவனுடைய ஶேஷித்வமிறே. அவனுடைய ஶேஷித்வப்ரகாஶகமான திருவபிஷேகத்தின் அழகு திருவடிகளிலே போரவீசிற்று. [அடிச்சோதி]-திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தேவர்நின்ற ஆஸநபத்மமாய்க்கோண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய்க்கோண்டு விகஸிதமாயிற்றோ ? [நீநின்ற]-ஏகரூபனானவனும் நீரிலே நின்றாற்போலே ஆதரித்துநிற்கும்படி. இது ப்ராப்யத்தினுடைய சரமாவதி யாகையாலே அவ்வருக போக்கில்லையே ; திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது ஏறக்கொழித்தது ; கடலுக்குள் பட்டதொரு த்ருணம் ஒருதிரை ஒருதிரையிலே தள்ளக்கிடந்து அலையுமாபோலே, ஓரழகு ஓரழகிலே தள்ளக் கிடந்து அவற்றை அநுபவிக்கிறார்: [படிச்சோதி]-திருமேனியழகு பல்கலனைக் கலந்ததுவோ ? பல்கலன் படிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ ? சோதியாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ ? கடிச்சோதி சோதியாடையாய்க் கலந்ததுவோ ? நின்பைம்பொற் கடிச்சோதி படிச்சோதியாடையோடும் பல்கலனைக்கொண்டு கலந்ததுவோ - உன்னுடைய அழகியதாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திவ்யகடிப்ரதேசத்தி லுண்டான தேஜஸ்ஸானது, ஸ்வாபாவிகமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருப்பீதாம்பரம் தொடக்கமான பலதிருவாபரணங்களாய்க் கோண்டு சேர்ந்ததுவோ ? நீரிலே நீர்கலந்தாற்போலே பேதக்ரஹணத்துக்கு அநுபபத்தியேயாயிருக்கை. அன்

முதற்பாட்டு 'முடிச்சோதி' இத்யாதி:—திருவணிகலன்கள்–திருவாபரணங்கள். 'உனதுமுகச்சோதி'–முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ?' இத்யாதியாலே, நாட்டில் புருஷர்களுக்கு ஆபரணங்களாலே அவயவங்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யமுண்டாம்; இவ்விஷயத்தில் அவயவங்களாலே ஆபரணங்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யமென்று தோற்றுகிறது. ஸம்ஶயம் கோடித்வயாவலம்பியாகையாலே, கோட்யந்தரத்தையுங் காட்டுகிறார் - 'உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தின்' இத்யாதி. 'வரக்கடவதுஇதி' - ஶ்வேதாஶ்வதரத்திலே "किङ्कारणं ब्रह्म" (கிங்காரணம் ப்ரஹ்ம) இத்யாதி வாக்யத்திலே "कारणं ब्रह्म किं" (காரணம்ப்ரஹ்மகிம்), "ब्रह्म वा कालादिर्वा" (ப்ரஹ்மவா காலாதிர்வா) என்று ஒருயோஜனை சொன்னார்களிறே; அங்கே கிம்ஶப்தபலத்தாலே கோட்யந்தரம் உபஸ்திதமானாற்போலே, இங்கும் 'ஓ' என்கையாலே கோட்யந்தரம் உபஸ்திதமாகிறது என்றபடி. ஶேஷத்வாநுகுணமாகத் திருவடியை அநுஸந்தியாதே, முற்படத் திருமுடியைச் சொல்லுவானென்? என்ன, 'ஶேஷபூதனுக்கு' இத்யாதி. இவ்விடத்திலே "किरीटचूडारत्नराजिः" (கிரீடசூடாரத்நராஜி:) இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'திருவபிஷேகத்தினழகை முடிய அநுபவித்தாரோ? திருவடிகளிலே போவானென்?' என்ன, 'அவனுடைய' இத்யாதி. நீ-ஏகரூபனான நீ. ஏகரூபனானவனும் - ஸதாநிரபேக்ஷனானவனும். ஸவிகாஸமான தாமரை நீரிலே செவ்விபெறுமாபோலே, திருவடிகளும் ஆஸநபத்மத்தோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே செவ்விபெற்று வருகிறது என்றபடி. 'ஆனால், திருவடிகளுக்குக் கீழே போகாமல் மேலேபோவானென் ?' என்ன, 'இது ப்ராப்யத்தினுடைய' இத்யாதி. இது - திருவடிகள். 'போக்கில்லையே'—ஆகையாலே, மேலேறக்கொழித்தது என்றபடி. 'ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவே அநந்தஸௌந்தர்யமாயிருக்க, அவயவாந்தரங்களிலே போகக் கூடுமோ ?' என்ன, 'கடலுக்குள்' இத்யாதி. ஓரழகு ஓரழகிலே தள்ளப் போகிறாரித்தனையொழிய, அருசிபிறந்தாதல், முடிய அநுபவித்தாதல் அல்ல என்றபடி. "सौन्दर्यतरङ्गताडनतरलसित्तवृत्ति" (ஸௌந்தர்யதரங்கதாடநதரலஸித்தவ்ருத்தி) என்னக்கடவதிறே. முந்தின அர்த்தத்தில், "படிச்சோதி" என்றும், "சோதியாடை" என்றும், "சோதி" என்றத்தை இரண்டிலும் கூட்டுவது. 'ஓடும்' என்றது - அவ்யயம் இப்போது. "படிச்சோதி" இத்யாதிக்கு யோஜநாந்தரம்—'நின்பைம்பொன்' இத்யாதி. இதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - 'உன்னுடைய' இத்யாதி. 'திருப்பீதாம்பரம் தொடக்கமான' என்கிற விசேஷணத்தாலே - இந்த நிர்வாஹத்தில், "பல்கலன்" என்றது - உதரபந்தநாதி திவ்யகடிப்ரதேசத்தில் திருவாபரணங்கள். த்விதீயநிர்வாஹே "படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலன், நின்பைம்பொற்கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ?" என்றும் அத்யாஹாரியம். "கலந்ததுவோ" இத்யநேந ஸம்ஶிதமர்த்தம் ஆஹ, 'நீரிலே' இத்யாதி. முந்தின அர்த்

றியே, படிச்சோதி - படியாணியான ஒளி யென்னவுமாம். [திருமாலே] - இதுவும் ஒருசேர்த்தியழகு இருக்கிறபடி. * "அகலகில்லேன்" என்று பிரியமாட்டாம லிருக்கிற பிராட்டியும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை நீயுங் கூட விசாரித்து இதுக்கு ஒருபோக்கடி அருளிச்செய்யவேணும். இன்று அநுபவிக்கப் புக்க இவர் † "என்றுமோரியல்வினரெனநினைவரியவர்" என்பர்; நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்கள் ‡ "பண்டிவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில்யாம்" என்றே பயிலாநிற்பர்கள்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனவன் தனக்கும் தன்தன்மை அறியவரியனாயிருக்கும்; ஆக, இப்படி இன்று அநுபவிக்கப்புக்க இவரோடு நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறவர்களோடு அவன்தன்னோடு வாசியில்லை, இஸ்ஸம்சயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. தமக்கு இந்த ஸம்சயம் அறுதியிடவொண்ணாதாபோலே அவர்களுக்கு மென்றிருக்கிறார். [கட்டுரையே]-சொல்லவேணு மென்றபடி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கட்டுரைக்கில்தாமரை நின்கண்பாதம்கையொவ்வா
சுட்டுரைத்தநன்பொன் உன்திருமேனியொளியொவ்வாது
ஒட்டுரைத்துஇவ்வுலகுஉன்னைப் புகழ்வெல்லாம்பெரும்பாலும்
பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால்பரஞ்சோதி.

ஆ.—*மெய்சொல்லில், தாமரை கண்பாதங்கைகளுக்கு நிதர்சநமாகமாட்டாது. சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனிக்கு நிதர்சநமாகமாட்டாது. இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லி இந்தலோகம் உன்னைப் புகழாநிற்கும்; அத்த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறவையெல்லாம் த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாமையன்றியே, உனக்கு நிகர்ஷத்தை ஆவஹிக்குமென்றுகொண்டு திவ்யாவயவகதமான அழகைப் பேசுகிறார்.*

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், அழகருடைய அழகுக்கு ஒப்பாகப்போருவன இல்லாமையாலே லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்குக் குறைதாநம் பண்ணமாட்டாதபடி அவத்யாவஹமாமத்தனை என்கிறார்.

[கட்டுரைக்கில்] - சொல்லில், [ஒட்டு உரைத்து] - உன்னோடுகூடுவன உரைத்து, இவன - ஸத்ருசங்கள். [பெரும்பாலும்]-மிகவும், [பட்டுரையாய்]-இருந்தபடி யொழியத் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையாலே அவாசகமாய், [புற்கென்றே காட்டுமால்]-அவத்யாவஹமாம்; [பரஞ்சோதி] - சிலவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி ஸ்துதிக்கும் ஸ்தோத்ரத்துக்கு நிலமல்லாத அழகின்மிகுதியை யுடையவனே!

தத்தில், "படி" என்று - விக்ரஹம்: த்விதீயார்த்தத்தில் ஸ்வாபாவிகமாதல்; ஆணிப்பொன்னாதல். இதுவும் ஒரு சேர்த்தி இதி - இந்தத் திருமேனி அந்தத் திருமேனியாய் விகஸித மாயிற்றோ? இத்யாதி த்ரஷ்டவ்யம். "திருமாலே கட்டுரை" என்று மேலேகூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம்—'அகலகில்லேன்' இத்யாதி. "கட்டுரையே" என்றத்தை க்ஷேபோக்தியாக விவக்ஷித்து 'க்ஷேபிக்கிறதென்? ஒருவராலும் சொல்லப்போகாதோ?' என்ன, 'இன்று அநுபவிக்கப்புக்க' இத்யாதி. "என்றுமோரியல்வினர்" இத்யாதிக்கு - கீழ்ச்சொன்னதொழிய, வடிவழகாலே பரிச்சேதித்து அறிய வொண்ணாதென்று அர்த்தாந்தரம் கண்டுகொள்வது. 'நித்யாநுபவம்' இத்யாதி - "பண்டிவரை" இத்யாதியும் பிராட்டிதசையில் பாசுரமாகையாலே, நித்யஸூரிகளுக்கியாகலாமிறே. 'பரபுத்தேரப்ரத்யக்ஷத்வாத் அது எப்படி இவர்க்குத்தெரியும்?' என்ன, 'தமக்கு' இத்யாதி. கட்டுரையே என்று - முழுச்சொல்.

(க)

* *திருவாய்மொழி, ௬ - ௰ - ௰.* † *திருவாய்மொழி, க - க - ௬.* ‡ *பெரிய திருமொழி அ - க - ௬.*

ப.—அநந்தரம், உத்தமான வடிவழகினுடைய உபமாநபாஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பரஞ்சோதி - பரஞ்சோதியானவனே! கட்டுரைக்கில் - நிர்ணயித்துச் சொல்லில், ாமரை - தாமரையானவை, நின் - உன்னுடைய, கண் பாதம் கை - திருக்கண்கள் திருவடி ள் திருக்கைகளை, ஒவ்வா - ஒவ்வா; சுட்டு - ஓடவைத்து, உரைத்த - ஒப்பமிட்ட, ன்பொன் - நல்ல பொன்னானது, உன் - உன்னுடைய, திருமேனி - (அப்ராக்ருதமான) திரு மணியின், ஒளி - ஸமுதாயசோபையை, ஒவ்வாது - ஒவ்வாது; (ஆகையால்), இ உலகு - இந்த லாகம், ஒட்டு - உவமைச் செறிவை, உரைத்து - சொல்லி, உன்னை - உன்னை, புகழ்வு எல்லாம்- கழுமது எல்லாம், பெரும்பாலும் - ப்ராயேண, பட்டுரையாய் - தோற்றிற்றுச் சொல்லிற்றாய், ாார்ஷ்டாந்திகமான வாச்யத்தை), புற்கென்றே - புல்லியதாகவே, காட்டும் - காட்டாநிற்கும்.

புற்கு - புன்மை. ஒட்டு - உவமைச்செறிவு. தாமரையும் பொன்னும் ஒவ்வாமை- பூகந்துகவைலக்ஷண்ய யுக்தமானவை ஸ்வஹாவதோ விலக்ஷண வஸ்துவுக்குத் தகுதியல்லாமை ாலே. பெரும்பாலும் - மிகவு மென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'இவ்வழகுக்கு உபமாநமுண்டோ?' என்று பார்த்தார், .பமாநங்களுக்கு அவ்வருகாயிருக்கையாலே, உபமாநமில்லை' என்கிறார்.

[கட்டுரைக்கில்]—சொல்லில்; கட்டுரையென்று முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் ன்றபடி. நெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதாயிருக்க, பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது; சால்லில், [தாமரை இத்யாதி] -தாமரை ஜாதியாக ஓர் அவயவத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டாது என் க. முதல் உறவு பண்ணும் கண், அதுக்குத் தோற்று "ஜிதந்தே" என்று விழும் திருவடிகள், வ்விழுக்காட்டுக்குத் தோற்று அவன்தான் "ஜிதந்தே" என்று அணைக்கும் கை; [நின்கண்] ன்கையாலே 'உனது முகச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது. [பாதம்] என்று 'அடிச்சோதி' ன்றத்தை நினைக்கிறது. [கை] என்று நடுவு; தாம் அநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம். [சுட் ரைத்த இத்யாதி] - பொன்னை உபமாநமாகப் போரா தென்கைக்கு ஸிக்ஷிக்கிறார்;—காய்ச்சி ரைத்த விலக்ஷணமான பொன்; "ருக்மாபம்" என்னக்கடவதிறே. [உன் திருமேனியொளி யாவ்வாது] — "பரஞ்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய" (பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய), "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோஹ ாமத:) என்று தான் மதித்திருக்கும் வடிவு. [ஒட்டுரைத்து]— ஒட்டுகை - கூடுகை, அதாவது- சருகை; ஒப்புச்சொல்லி. [இவ்வுலகு]—"மஞ்சா: க்ரோசந்தி" (மஞ்சா:க்ரோசந்தி) என் ற ந்யாயத்தாலே லோகத்திலுள்ளார் ப்ராக்ருதபதார்த்த வைலக்ஷண்யமும் அறியமாட்டாத ர்கள். [உன்னை]— "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று ாதியும் மீளும்படியான உன்னை. [புகழ்வெல்லாம்]—ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமதெல்லாம். [பெரும் லும்] - மிகவும்; ப்ராயேண. [பட்டுரையாய்] - அவாசகமாய். பட்டது உரைக்கை - பட்டுரை; ஷயத்தைப் பாராதே தோன்றிற்றுச் சொல்லுகையாய். [புற்கென்றே காட்டுமால்] - அவத்யா ஹுமாம்; இப்படி ஆவானென்? என்னில்,—[பரஞ்சோதி] - ரத்நமறியாதா னொருவன் 'குரு ந்தக்கல்லோடு ஒக்குமே இவ்வஸ்து' என்றால், அதுக்கு அவத்யமாமிறே; அப்படியே, நீ ஸர்வ ஸஜாதீயமான அழகையுடையவனாகையாலே: "நாராயண பரோ ஜ்யோதி:" (நாராயண ரோஜ்யோதி:)

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஸத்ருசமில்லாமையாலே லாகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு அவத்யமா மித்தனை என்கிறார்.

[கட்டுரைக்கில்] - அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டுபோம் இத்தனை போக்கிச் சொல்லப் போகாது. கட்டுரைக்கில் - கட்டுரையென்று முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. சொல்லில், தாமரைஜாதியாக உன்னுடைய திருக்கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக்கைகளுக்கும் ஒப்பாகாது. ஓரோ வ்யக்திகளுக்கும் தாமரை ஜாதியாக ஒப்பாகாது. குளிர நோக்கின கண், தோற்றுவிழும் திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் திருக்கைகள் இவை இருக்கிறபடி; "ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம:" (நஶாஸ்த்ரம் நைவசக்ரம:) என்கிறவிடத்தில் அடைவு சொல்லுகிறதன்றே; இவரும் அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறார் இத்தனையிறே; [நின்கண்] என்கையாலே 'உனதுமுகச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது; [பாதம்] என்று 'அடிச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது. [கை] என்று தாம் நடுஅநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம்.

[சுட்டுரைத்த இத்யாதி] - பொன்னை உபமாநமாகப் போராதென்கைக்கு ஶிக்ஷிக்கிறார். சுட்டுரைத்த - காய்ச்சி ஓடவைத்து உரைத்த நன்றான பொன் உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான திவ்யவிக்ரஹத்தின் தேஜஸ்ஸுக்கு ஒப்பாகாது. இத்தனை ஶிக்ஷித்தாலாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லப் பாத்தம் போராதது. "ருக்மாபம்" (ருக்மாபம்) என்னக்கடவதிறே.

[ஒட்டுரைத்து]—ஒட்டாவது-கூடுகை; அதாவது - சேருகை: ஸத்ருஶமாயிருக்கை. உனக்கு ஸத்ருஶமாகச் சொன்னார்களாய். இவ்வுலகு "மஞ்சா: க்ரோஶந்தி" [மஞ்சா: க்ரோஶந்தி] என்கிறபடியே காண்கிற இதுக்கு மேற்பட அறியாத இந்த லௌகிகர், ப்ராக்ருதபதார்த்த வைலக்ஷண்யமும் அறியாதவர்கள். [உன்னை]-ஶாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யனாய், அவைதானும் புகழப்புக்

இரண்டாம்பாட்டு. 'கட்டுரைக்கில்' இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அழகருடைய' இத்யாதி. "ஒவ்வா" என்றத்தைப்பற்ற 'ஸத்ருஶ மில்லாமையாலே' என்றது. 'புற்கென்றே காட்டும்' என்றத்தைப்பற்ற 'அவத்யம்' என்றது. 'உரைக்கில்' என்றயதி ஶப்தார்த்தம்-'அநுபவித்து' இத்யாதி. குமிழிநீருண்கை-தல ஸ்பர்ஶியாய் அவகாஹிக்கை. ஶப்தார்த்தகதநார்த்தம் புநருபாதாநம் - 'கட்டுரைக்கில்' என்று. "பொற்காற்றாமரை, நூற்காற்றாமரை" என்றாற்போலே விஶேஷியாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் 'தாமரை ஜாதியாக' என்று. "கண், பாதம், கை" என்று ப்ரத்யேகம் சொன்னதுக்கு பாவம் - 'ஓரோவ்யக்திகளுக்கு' இத்யாதி. "தாமரை" என்று - ஜாத்யைக்யம் விவக்ஷிதம். பாதாதிகேஶாந்தமாதல், கேஶாதிபாதாந்தமாதல் அநுபவியாதொழிவானென்? என்ன, த்ரேதா பரிஹரிக்கிறார் 'குளிரநோக்கின' இத்யாதி. பாவபந்தத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவாகையாலே சக்ஷுஷ: ப்ரதமாபிதாந மிதி பாவ:. த்விதீயபரிஹாரம் - 'நஶாஸ்த்ரம்' இத்யாதி. "அத்யந்த பக்தியுக்தாநாம் ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம:" (அத்யந்த பக்தியுக்தஸ்ய நஶாஸ்த்ரம் நைவ சக்ரம:) என்று பக்திபாரவஶ்யத்தாலே சொல்லுகிற விடத்திலே, க்ரமத்தை அவலம்பித்திராதிறே யென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டிலநுபவம் பின்னாடுகிறதென்று த்ருதீயபரிஹாரம் - 'நின்கண்' இத்யாதி.

பொன்னை ஶிக்ஷிக்கிறா ரித்யந்வய:. ஶப்தார்த்தம் - 'காய்ச்சி' இத்யாதி. ஓடவைத்துரைத்த - உருக்கி மெருகிட்ட. பொன்போலே திருமேனிக்கு விசேஷண மிடாமையாலே பலிதம் - 'ஸ்வாபாவிகமான' என்று. "ஒவ்வாது" என்கைக்கு இத்தனை ஶிக்ஷிக்கவேணுமோ? என்ன, 'இத்தனை' இத்யாதி. பாத்தம் - விஷயம். "ஒப்பன்று" என்கைக்கும் இத்தனை ஶிக்ஷிக்கவேணு மென்றபடி. "ஒவ்வாது" என்கைக்கு - ஒப்பாமென்று ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன, 'ருக்மாபம்' இத்யாதி. "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம் । ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத்தம் புருஷம் பரம்" இதி மாநவே த்வாதஶே அத்யாயே. 'ருக்மாபம்' என்கிறது - 'ஸுவர்ணாபம்' என்றாற்போலே தர்ஶநீயதையைப்பற்றவாதல், 'உபரி ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷஸம்' என்கிறபடியே ஶ்யாமமாய்ச் சிவந்து மிருக்கையாலே, மயூரக்ரீவா ஸத்ருஶதையைப் பற்றவாதல், ஹிரண்யவர்ணையான பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாதல், 'ஹிரண்மய: புருஷ:' என்கிற அந்தராதித்ய புருஷவிஷயமாதல். ஸ்வப்நதீகம்யம் - மாநஸஜ்ஞாநகம்யம். ஸத்ருஶமாகச் சொன்னார்களாய் - (இதர பதார்த்தங்களை) ஸத்ருஶமாகச் சொன்னார்களாய். "இ" என்றதுக்கு பாவம் - 'காண்கிற' இத்யாதி. "உலகு" என்று - அசேதந ஸமாதியாகச்சொன்னதுக்கு பாவம்-'ப்ராக்ருத' இத்யாதி. "புகழ்வு" என்றால் போராதோ? "புகழ்வெல்லாம்" என்கிற தென்? என்ன, புகழ்தான் -

கால் "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே) என்னும்படியான உன்னை. [புகழ்வெல்லாம்] - உள்ளதுஞ் சொல்லி, இல்லாதது மெல்லாம் இட்டுக்கொண்டு சொன்னார்களா யிருக்கிறது மெல்லாம். [பெரும்பாலும்] - மிகவும்; ப்ராயேண. [பட்டுரையாய்] - பட்டது உரைக்கை, நெஞ்சில் பட்டதைச் சொல்லுகை; விஷயத்தைப்பாராதே ப்ரதிபந்நத்தைச் சொல்லுகை. [புற்கென்றே காட்டுமால்] - புன்மையையே காட்டாநின்றது. 'இவன் ப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னாய் விஷயத்தில் ஸ்பர்ஶியாதே யிருக்குமாகில், அங்குத்தைக்குப் புன்மையே காட்டும்படி யேன்?' என்னில்;—ரத்நமறியாதானொருவன் 'குருவிந்தக்கல்லோடு ஒக்கும் இது' என்றால், அவ்வளவாகவிறே இவனுக்கு இதில் ப்ரதிபத்தி: அவ்வழியாலே அதுக்கு அவத்யமாமிறே; அப்படியே இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் இங்குத்தைக்கு அவத்யமாயே தலைக்கட்டும். இங்குத்தைக்குப் புன்மையைக் காட்டுகைக்கு நிபந்தநமென்? என்னில்,—[பரஞ்சோதி] - "நாராயணபரோஜ்யோதி:" (நாராயணபரோஜ்யோதி:) என்கிறபடியே, நீ ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயனாகையாலே. (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

பரஞ்சோதிநீபரமாய் நின்னிகழ்ந்துபின் மற்றோர்
பரஞ்சோதியின்மையின் படியோவிநிகழ்கின்ற
பரஞ்சோதிநின்னுள்ளே படருலகம்படைத்த எம்
பரஞ்சோதிகோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே.

ஆ.—நீ இப்படி அழகினால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு வர்த்தியாநின்று,பின்பு மற்று உன்னைப் போலே அழகியாரில்லாமையாலே படியோவி வர்த்திக்கையாலே பரஞ்ஜோதிஶ்ஶப்தாபிதேயனாய், ஸர்வ ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்த நிரவதிக தேஜஸ்ஸை யுடையனாய், நிரவதிகஸௌஶீல்ய விஶிஷ்டனாயிருந்த உன்னுடைய இந்தக் குணங்கள் எனக்குச் சொல்ல நிலமல்ல என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்முடைய படி வேறு சிலர்க்குப் பேச நிலமல்லவாகில், நீர் பேசினாலோ வென்னில்,—எனக்கு முடியாது என்கிறார்.

உள்ளதைச் சொல்லுகையும், இல்லாததை யேறிட்டுச் சொல்லுகையுமிறே; ஆகையாலே, அவை யிரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் 'உள்ளது' இத்யாதி. "புகழ்வெல்லாம்" என்றவிடத்திலே "ஸோத்ருணாம் கீர்த்தநம்" இத்யாதி, "அந்ருதாதவ்ரிணோக்தி ஸம்பவதி" இத்யாதி அநுஸந்தேயம். பட்டுரையாய் - அவாசகமா யிதி பலிதார்த்த:. புன்மை - அவத்யம். புற்கென்றே - அவத்யமாயே. தடஸ்த ஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - 'இவன்'இத்யாதி. குருவிந்தக்கல் - காவிக்கல். இவனுக்கு - ஶ்ரோதாவுக்கு. 'அவ்வழியாலே' இதி - "குருவிந்தஶிலாஸமாநம்" இதி புத்திபோத்யத்வ ரூபம் அவத்ய முண்டாமிறே என்றபடி. 'அப்படியே' இதி - ஆபாதத: ஸ்தோத்ரமிவ பாதி; வஸ்துதோ நிரூப்யமாணே அவத்யாவஹமேவ பவதீத்யர்த்த:. ஆல் - அவ்யயம். இங்குத்தைக்கு - பகவத் விஷயத்துக்கு. ஸ்தோத்ரஸ்ய அவத்யாவஹத்வே ஹேது, 'ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயனாகையாலே' என்றது. இங்கே - ஸ்தோத்ரத்தினுடைய அவத்யாவஹத்வத்திலே ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; அவதாரிகையிலே – ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஸாத்ருஶ்யமில்லாமையை ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையாலே, இரண்டையும் ஹேதுவாகக் கண்டுகொள்வது. "பெரும்பாலும்" என்றதுக்கு - மிகவும், ப்ராயேண இதி வாக்யத்வயஞ்ச அர்த்தத்வய பரம். ஒட்டு – உவமைச்செறிவாதல். கட்டுரைக்கில் - நிர்ணயித்துச் சொல்லில்.

'கட்டுரைக்கில்' இத்யாரப்ய, ஒவ்வாது; பரஞ்சோதி – இவ்வுலகு உன்னை ஒட்டுரைத்து - புகழ் வெல்லாம் - பட்டுரையாய் - பெரும்பாலும் - புற்கென்றே - காட்டுமால் இதி அந்வய:. (உ)

[பரஞ்சோதி நீ பரமாய்] - பரஞ்சோதி நீயே; அழகால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு மிக்கிருக்கையால். [நின்னிகழ்ந்துபின்] என்று தொடங்கி - உன்னைத்தவிர மற்றொரு பரஞ்சோதி யில்லாமையாலே ஒப்பின்றிக்கே வர்த்தியா நிற்கையாலும் பரஞ்சோதியாய், இப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உன்ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான உத்க்ருஷ்டதேஜஸ்ஸையும் உடையையாய் ஆஸ்ரித ஸுலபனானவனே! பண்பு - படி.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரஔஜ்ஜ்வல்யாதிஶயத்தையுடைய உன்ஸ்வபாவம் எனக்குச் சொல்ல முடியாது என்கிறார்.

பரமாய் - ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்க்கொண்டு, பரஞ்சோதி - நிரதிஶயதேஜோரூபன், நீ-நீ; நின் - உன்னை, இகழ்ந்து - ஒழிந்து, பின் மற்று ஓர் பரஞ்சோதி - வேறு பரமாயிருப்பதொரு உஜ்ஜ்வலவஸ்து, இன்மையின் - இல்லாமையாலே, படி ஓவி - உபமாநமில்லாதபடி, நிகழ்கின்ற - வர்த்தியாநிற்கிற, பரஞ்சோதி - பரஞ்சோதிஶ்ஶப்த வாச்யனான, நின்னுள்ளே - உன்ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, படர் - விஸ்தீர்ணமான, உலகம் - லோகத்தை, படைத்த - ஸ்ருஷ்டித்து, எம் பரஞ்சோதி - ஸ்ருஷ்டமான லோகத்தினுடைய ஸ்வபாவம் உனக்குத் தட்டாதபடி நிற்கிற நிரதிஶயஔஜ்ஜ்வல்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், கோவிந்தா - அத்தப்பரத்வத் திலுங்காட்டில் கோபாலநாதிஶீலஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையவனே! பண்பு - (உன்னுடைய விலக்ஷணவிக்ரஹபாரம்யத்தாலும் உபமாநராஹித்யாதிஶயத்தாலும் ஜகத்காரணத்வபாரம்யத்தாலும் ஶீலாதிஶயத்தாலும் உன்னுடைய) ஔஜ்ஜ்வல்யஸ்வபாவத்தை, உரைக்க - பரகபரமிட்டுச் சொல்ல, மாட்டேன் - ஶக்தனல்லேன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவர்கள் நம்மை உள்ளபடி அறியாமையாலே சொல்லமாட்டாதொழிகிறார்கள். நம்மை உள்ளபடி அறியும் உமக்குச் சொல்லத் தட்டு என்? என்ன,—என்னாலும் முடியாது என்கிறார்.

[பரஞ்சோதி இத்யாதி] - பரமாய்ப் பரஞ்சோதி நீ—அழகாலே எல்லாரிலும் மேற்பட்டிருக்கையாலே பரஞ்சோதி நீ; "தஸ்ய ஹாஸா ஸ்வயம் விஹாதி." [நின் இகழ்ந்து இத்யாதி]-நின் இகழ்ந்து-உன்னையொழிந்து. [மற்றோர் பரஞ்சோதி இன்மையின்]-வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ் இல்லாமையாலே. [படி ஓவி] - ஒப்பு ஓவி. [நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி]-வர்த்திக்கிற பரஞ்ஜ்யோதிஸ் நீ. [நின்னுள்ளே இத்யாதி] - ஸங்கல்ப ஏகதேசத்திலே தேவாதிரூபேண விசித்ருதமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரமமான ஜ்யோதிஸ் நீ; ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸும் உன்னது என்கை. [கோவிந்தா] - நீர்மையைப் பார்த்தால் பசுக்களோடும் பொருந்தும்படியாயிருக்கை; "செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்". ஸௌலப்யத்தையால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; அழகுக்கு மேற்பட்டார் இல்லாமையாலே அழகால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; லோகத்தில் உபமாநரஹிதன் நீயே யாகையாலே உபமாநராஹித்யத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான தேஜஸ்ஸும் உன்னது. [பண்பு உரைக்கமாட்டேனே] - பண்பு - படி. உன்படிகள் இவையானபின்பு என்னால் பேசப்போகாது என்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. நம்பக்கல் முதலடியிடாத லௌகிகரை விடும்; வ்யாவ்ருத்தரே நீர்; பேசினாலோ? என்ன,—என்னாலேதான் பேசப்போமோ? என்கிறார்.

மூன்றாம்பாட்டு 'பரஞ்சோதி' இத்யாதி—"லௌகிகர் சொன்னது அவத்யமாம்" என்ற அநந்தரத்திலே, தாம் "உரைக்கமாட்டேன்" என்னும்போது, "நீர் சொல்லும்" என்று ஒரு உக்தி கிடந்ததாக வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார், 'நம்பக்கல்' இத்யாதி. வ்யாவ்ருத்தரே நீர் – மயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே வ்யாவ்ருத்தரே நீரென்றபடி. "உரைக்கமாட்டேன்" என்றத்தைப்பற்ற 'என்னாலேதான்' இத்யாதி.

[பரஞ்சோதி நீ பரமாய்] - பரமாய்ப் பரஞ்சோதி நீ. வடிவழகிலேயாதல் ஐஶ்வர்யத்திலே யாதல் அல்ப மேற்றமுடையா னொருவனைக் கண்டால், ‘உன்தனை தேஜஸ்ஸு உடையா னொருவனில்லை, உன்தனை ஐஶ்வர்யமுடையா னொருவனில்லை’ என்பர்களிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ‘இனி ஒரு வ்யக்தியில் அவையில்லை’ என்னும்படி பூர்ணமாக வுள்ளது உன்பக்கலிலே யாகையாலே, பரமாய்க்கொண்டு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸாயிருக்கிறாய் நீ; ‘‘தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி’’ (தஸ்யபாஸாஸர்வமிதம்விபாதி) என்கிறபடியே. [நின் இத்யாதி] - லோகத்தில் தன்னோடு ஒத்தாரும் தனக்கு மேற்பட்டாரும் அநேகராயிருக்கச் செய்தே ‘உனக்கு ஸமராதல் அதிகராதல் உண்டோ?’ என்னக்கடவதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னையொழிய வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ் இல்லாமையாலே உபமாநரஹிதனாய்க்கொண்டு வர்த்தியாநின்றுள்ள பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு நீ.

தனக்குங்கூடக் கடவனல்லாதானொருவனை ‘நீயேயிறே நாட்டுக்கெல்லாம் கடவாய்’ என்னக்கடவது; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னுடைய ஸங்கல்ப லவலேஶத்திலே கார்யாகாரமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின எம் பரஞ்ஜ்யோதி. ‘‘புத்ரஸ் தேஜஜாத:’’ (புத்ரஸ்தேஜஜாத:) என்னுமாபோலே, அவற்றையுண்டாக்கின பின்பு திருமேனியிலே பிறந்த புகர். ஸ்வாபாவிகமான மேன்மை அது, காரணத்வப்ரயுக்தமான புகர் இது; இப்படியிருக்கிற மேன்மையை எல்லைகாணிலும். [கோவிந்தா] - நீர்மை தரைகாண வொண்ணாதாயிருக்கிறது. [பண்பு] - உன்னுடைய ப்ரகாரம். அது என்றால் சொல்லப் போகாது, அநுபவித்துப் போமித்தனை. [கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே]-*‘‘நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னுமீனச்சொல்’’ என்று, நெஞ்சால் நினைக்க வொண்ணாதது சொல்லத்தானே போகாதிறே. (க)

‘‘பரஞ்சோதி’’என்ன அமையாதோ?‘‘பரமாய்’’என்று விசேஷிப்பானென்?என்ன,‘வடிவழகிலே’இத்யாதி. உன்தனை-உன்னத்தனை. ஸௌந்தர்ய ஐஶ்வர்யங்களால் வந்த பரஞ்ஜ்யோதிஷ்ட்வம் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. பகவத்தேஜஸ்ஸு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம்-‘தஸ்யபாஸா’ இத்யாதி; கடவல்லியிலே. பின் - பின்பு; அதுக்குமேலே. நின்னிகழ்ந்து - உன்னையொழிந்து. மற்றோர்பரஞ்சோதி யின்மையின் - வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ் இல்லாமையாலே. படியோவி நிகழ்கின்ற - உபமாநரஹிதமாய்வர்த்திக்கிற: ‘பரஞ்சோதி’ நீ என்று, நீ என்றத்தை இரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. வடிவழகாலும் ஐஶ்வர்யத்தாலும் வந்த மேன்மையை வ்யதிரேகமுகத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார், ‘நின்னிகழ்ந்து இத்யாதியாலே’ என்னுதல்; ஸத்ருஶவஸ்த்வபாவத்தால் வந்த மேன்மையைச் சொல்லுகிறதென்னுதல். ‘‘மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையின்’’ என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம், ‘லோகத்தில்’ இத்யாதி.

‘உலகம்படைத்த’ என்றதே ‘நின்னுள்ளேபடர்’ என்றதுக்குக்கருத்து என்?என்ன,‘தனக்குங்கூட’ இத்யாதி ; மேலுக்கு அவதாரிகையாதல். கடவனல்லாதானொருவனை - காரணத்வேந கர்த்தாவல்லாத ப்ரஹ்மாதிகளிலே ஒருவனை. ‘படைத்த எம்பரஞ்சோதி’ என்றதுக்குக் காரணத்வப்ரயுக்தமான மேன்மையாகக் கீழ் அருளிச்செய்து அபரபாவியாக, ‘காரணத்வப்ரயுக்தமான வடிவின் தேஜஸ்ஸாகவுமாம்’ என்று அர்த்தாந்தரம்— ‘‘புத்ரஸ்தேஜஜாத:’’இத்யாதி.உக்தத்தை நிகமித்துக்கொண்டு மேலில் பதத்துக்கு ஸங்கதி-‘ஸ்வாபாவிகமான’இத்யாதி.மேன்மையை எல்லைகாணிலுமிதி; அநேந பரத்வமபி வக்தும் ந ஶக்யத இதி பாவஸ் ஸூச்யதே. ப்ரகாரம்-ஸௌலப்யமாதல், கீழ்ச்சொன்னவெல்லாமாதல். ‘‘உரைக்கமாட்டேன்’’என்றதுக்கு பாவம் - ‘அது என்றால்’ இத்யாதி. ‘அப்படி சொல்லப்போகாதோ?’ என்ன, கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார், ‘நெஞ்சால்’ இத்யாதி.‘‘பரஞ்சோதி கோவிந்தா’’ என்றது - ஸம்போதனை. ‘மாயம் செவ்வே நெஞ்சால்’ இத்யாதி - திருவிருத்தம். அவனுடைய ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதமானது நேரே நெஞ்சால் நினைக்கஅரிது, ஆஶ்சர்யமேதென்ன, வெண்ணெயுண்டானென்று சொல்லப்பட்ட அபக்ருஷ்டவசநமென்று பாசுரார்த்தம்.

நின்னுள்ளே படருலகம் தொடங்கி, கோவிந்தா -நீ- பரமாயிருக்கிற பரஞ்சோதி; பின்னும்நின்னிகழ்ந்து - மற்றோர் பரஞ்சோதிதொடங்கி, பரஞ்சோதியாகையாலே, பண்புரைக்கமாட்டேன் இத்யந்வய: (க)

*திருவிருத்தம்—கஅ.

நான்காம்பாட்டு.

மாட்டாதேயாகிலும் இம்மலர்தலைமாஞாலம்நின்
மாட்டாயமலர்புரையும் திருவுருவம்மனம்வைக்க
மாட்டாதபலசமயமதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்
மாட்டேநீமனம்வைத்தாய் மாஞாலம்வருந்தாதே.

ஆ.—இப்படி போக்யனாயிருந்த எம்பெருமானை இந்தலோகம் இழந்துபோகிறபடி காணென்றுகொண்டு இன்னாதாகிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸமஸ்தசேதநரும் அத்யந்த விலக்ஷணனாய் உபநிஷத்ரஹஸ்யனான உன்னை இழந்தே போமத்தனையாகாதே என்று கொண்டு அழகருடைய திருவழகின் மிகுதி சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறார்.

[மாட்டாதே] என்று தொடங்கி - ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமான ஸமஸ்தசேதநரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தங்கள் அஜ்ஞாநத்தாலே நிதிபோலே ஶ்லாக்யமாய் நிரதிசய போக்யமாயிருந்துள்ள உன்னுடைய திருவடிவை அநுஸந்திக்கைக்கு அறிவுடையாரன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அதுக்கு மேலேயும் அறிவைக் கெடுக்கும் ஸ்வபாவமாய் ஒன்றோடொன்று சேராத பாஹ்யஸமயபுத்திகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தாய். [மலர்த்துழாய் என்று தொடங்கி]—பேரளவுடைய உன்னுடைய திருவுள்ளத்தையுங் கூட அந்யபரமாக்கவல்ல திருத்துழாய் முதலான போக்யஜாதத்திலே நீ ப்ரவண சித்தனாய்.

ப.—அநந்தரம், இந்த வைலக்ஷண்யத்தினுடைய போக்யதையிலே நீ அந்யபரனானால், அறிவில்லாத ஜகத்து க்லேஶியாதோ ? என்கிறார்.

மலர் - திருநாபீ கமலத்தை, தலை - (தனக்குத்) தலையாகவுடைய, இ மா ஞாலம் - இந்தப் பெரிய ஜகத்தானது, நின் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, மாட்டு ஆய - ஸ்வரூபத்திலேயாய், மலர் புரையும்-புஷ்பம்போலே ஸுகுமாரமான, திருவுருவம் - திருமேனியை, மனம் - நெஞ்சிலே, வைக்க - வைக்கைக்கு, மாட்டாதேயாகிலும் - (அநாதியாக) மாட்டாதிருக்கச் செய்தேயும், மாட்டாத-(விக்ரஹாநுஸந்தாநத்துக்கு) யோக்யமல்லாத, பல சமயம் மதி-பல ஸமயஜ்ஞாநங்களை, கொடுத்தாய் - கொடுத்தாய்; நீ - நீதான், மலர் - விகஸிதமான, துழாய்மாட்டே - திருத்துழாயினிடத்திலே, மனம் வைத்தால் - நெஞ்சை வைத்து ஸௌப்ராஸக்தனானால், மா ஞாலம் - இந்த மஹாலோகம், வருந்தாதே - (அந்யபரமாய்) க்லேஶியாதோ?.

க்லேஶித்தே விடுமிறே என்று கருத்து. மாடு-இடம். மலர்த்தலை-மலர்மேலென்றுமாம்.

இ—நாலாம்பாட்டில்,இப்படி விலக்ஷணனாய் உபநிஷத்ரஹஸ்யனான உன்னை ஸம்ஸாரிகள் இழந்து க்லேஶப்பட்டே போமித்தனையாகாதே யென்று அழகருடைய அழகின் மிகுதியே பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

[மாட்டாதே] என்று தொடங்கி - திருநாபீகமலத்தைத் தலையாகவுடைத்தான இம்மஹாப்ருதிவி, உன்பக்கலிலேயான புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதே யிருக்கச் செய்தேயும். [நின்மாட்டுஆய] - உன்னிடத்திலேயான, உன்பக்கலிலேயான. அன்றிக்கே, 'மாட்டு' என்று மாடாய், நிதிபோலே ஶ்லாக்யமான என்னுதல்; 'மாட்டு' என்று மட்டாய் "மது உத்ஸ:" என்று மதுஸ்யந்தியாகையாலே நிரதிசயபோக்யம் என்னுதல். 'மலர்தலைமாஞாலம்' என்கிறது - மாட்டாமைக்கு நிபந்தநம், ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்கள் என்கை. [மாட்டாய பலசமயமதி கொடுத்தாய்]—திருவுருவம் மனம்வைக்க மாட்டாத

வையாய் ஒன்றோடொன்று சேராத பாஹ்யஸமயமதிபேதங்களை உண்டாக்கினாய்; பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு இம்மதிபேதங்களையும் உண்டாக்கினாய். [மலர்த்துழாய்மாட்டே நீமனம்வைத்தாய்] — உன்திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப்பண்ணவல்ல திருத்துழாய் முதலான போக்யஜாதங்களிலே ப்ரவணனானாய்; மாடு - இடம், அதன்பக்கலிலே. [மாஞாலம் வருந்தாதே]—இம்மஹாப்ருதிவி உன்னையிழந்து நோவுபடாதோ? பிரானே! தமக்குப் பகவத் விஶ்லேஷம் க்லேஶகரமாயிருக்கையாலே எல்லாருக்கும் இப்படியிருக்குமென்று இருக்கிறார். பண்டே அறிவில்லாத ஸம்ஸாரிகள்; அதுக்குமேலே விலக்கடிகளும் உண்டாயிற்று; ரக்ஷகனான நீ ஹோக்ய ப்ரவணனானாய்; இனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு க்லேஶமேயோ ஶேஷித்தது?

ஈடு.— நான்காம்பாட்டு. தாம் "உரைக்கமாட்டேன்" என்றார்; இவனுடைய ஹோக்யதாதிஶயம் இருந்தபடியால் சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை; இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்து நோவுபட்டுப்போமித்தனையாகாதே என்று அழகருடைய அழகின்மிகுதி பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

[மாட்டாதே இத்யாதி]—நின்மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க இம்மலர்தலைமாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும். 'நின்மாட்டாய - உன்னிடத்திலேயான, உன்பக்கலிலேயான. மட்டை "மாட்டு" என்று நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், * "[illegible]" (மத்வஉத்ஸ:) என்கிறபடியே மதுஸ்யந்தியாகையாலே நிரதிஶயபோக்யமான திருமேனியை யென்னுதல். 'இம்மலர் தலைமாஞாலம்' என்கிறது - மாட்டாமைக்கு நிபந்தநம், ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்களென்கை. மாட்டை - மாடாய், நிதியாய்; உன்னுடைய நிதிபோலே ஶ்லாக்யமாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருந்துள்ள திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க, திருநாபீகமலத்தை அடியாகவுடைத்தான இம்மஹாப்ருதிவியானது மாட்டாதேயாகிலும். 'ஆகிலும்' என்றது - மாட்டாதிருக்கச்செய்தே என்றபடி. இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம்; கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு, கர்மஸம்பந்த மற்றால் அநுபவிக்கும் உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கப் போகாதிறே; அவ்வநர்த்தத்துக்குமேலே. [நின்திருவுருவம் மனம் வைக்கமாட்டாத பலசமயமதி கொடுத்தாய்] - உன்திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய், அவைதான் பலவாயிருக்கிற சமயமுண்டு - மதாந்தரங்கள்; அவற்றின்

நாலாம்பாட்டு "மாட்டாதே" இத்யாதி. 'ஸ்வாநுபவத்தைவிட்டு ஸம்ஸாரிகளிழவிலே நெஞ்சு செல்லுமது "[illegible]" என்னும்படியான விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்குக் கொத்தையன்றோ?" என்ன, 'தாமுரைக்க' இத்யாதி. 'போக்யதாதிஶயம்' என்றது - 'மலர்த்துழாய்மாட்டேநீ" என்றத்தைப் பற்றவாதல், "நின்மாட்டாய மலர்புரையுந் திருவுருவம்" என்றத்தைப் பற்றவாதல். முந்தினபக்ஷத்தில், போக்யதாதிசயம் - போகப்ராவண்யம். த்விதீயபக்ஷத்தில், யதாஸ்தித ஏவார்த்த:. அந்வயிக்கிறார் 'நின்மாட்டாய' இத்யாதி. "மாட்டு" என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம் - இடமும், தேனும், நிதியும். முந்தின அர்த்தத்தில், "மாடு" என்னுமத்தை "மாட்டு" என்கிறது. மாடு - இடம். மட்டு - தேன். மாடு - நிதி. த்விதீயமர்த்தமாஹ - 'மட்டை மாட்டென்று' இத்யாதி. த்ருதீயமர்த்தமாஹ - 'மாட்டை மாடாய்' இத்யாதி. தலையென்று - காரணமாய், திருநாபீகமலத்தைக் காரணமாகவுடைய ஞாலமென்றபடி. "ஞாலம்" என்னாமல், "இம்மலர்தலைமாஞாலம்" என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'இம்மலர்தலை' இத்யாதி. "இம்மலர்தலைமாஞாலம் நின்மாட்டாய" இத்யாரப்ய, 'மாட்டாதேயாகிலும்' இத்யஸ்யஹாவமாஹ-'இதுதானே' இத்யாதி. ஏததேவவிவ்ருணோதி-'கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான' இத்யாதி. ஏதத்வாக்யாநந்தரே - 'இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம்' என்ற வாக்யம் அநுஸந்தேயம். மதியென்று மநஸ்ஸாதல், ஜ்ஞாநமாதல். மநஸ்ஸென்ற அர்த்தம் 'உன் திருமேனியிலே' இத்யாதி. "மாட்டாத" என்றது - சமயத்துக்கு விசேஷணம். திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய் - திருமேனியிலே நோக்கில்லாதவையாய். சமயங்களிலே - சாஸ்த்ரங்களிலே. யத்வா, "மனம்வைக்கமாட்டாத" என்கையாலே, ஸமயஸ்தபுருஷர்களைச் சொல்லவுமாம். "திருவுருவம் மனம்வைக்க" என்கிற இது - "மாட்டாதேயாகிலும்"

* யஜுஷி - ௨-அஷ்டகே-௧-ப்ரஶ்நே.

பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கப் பண்ணினுய். 'திருவுருவம் மனம்வைக்க' என்கிறஇடம் - கீழ்மே லிரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. உன் திருமேனியிலே நெஞ்சைவைக்க வொண்ணுதபடி பாஹ்ய மான பலசமய மதிபேதங்களையும் பண்ணிவைத்தாய். பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரி களுக்கு மதிபேதங்களை உண்டாக்கினுய்; இவையித்தனையும் அஸத்ஸமமாமிறே, நீதான் இவற் றுக்கு வந்து கிட்டலாம்படி யிருந்தாயாகில்:—[மலர்த்துழாய்மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்] - உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப்பண்ணவல்ல திருத்துழாய் தொடக்கமான போக்யஜாதத்திலே திரு வுள்ளத்தை வைத்தாய். இத்தால் - உன்னுடைய போக்யதை சிலரால் கிட்டலாயிருந்ததோ? என்றபடி. "மாடு" என்கிற இத்தை மாட்டென்று கிடக்கிறதாய், மாடு - இடம், அதின்பக்கலிலே என்றபடி. [மாஞாலம் இத்யாதி] - இம்மஹாப்ருதிவியானது இங்ஙனே நோவுபட்டேபோ மித்தனை யாகாதே. கர்மவஶ்யராகையாலே, தானே உன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டிற்றிலர்; அதுக்கு மேலே நீ பல விலக்கடிகளையும் உண்டாக்கிவைத்தாய்; நீயோ, நிரதிஶயபோக்ய ஜாதத்திலே ப்ரவணனுய்; உன்னைவிட்டால் பின்னை "புத்திநாஶாத் ப்ரணஶ்யதி" (புத்திநாஶாத் ப்ரணஶ்யதி) என்னும் விஷயங்களில் இவர்கள் ப்ரவணராய் இங்ஙனே நோவுபட்டேபோ மித் தனையாகாதே. (௪)

ஐந்தாம்பாட்டு.

வருந்தாதவருந்தவத்த மலர்கதிரின்சுடருடம்பாய்
வருந்தாதஞானமாய் வரம்பின்றிமுழுதியன்ருய்
வருங்காலம்நிகழ்காலம் கழிகாலமாய்உலகை
ஒருங்காகவளிப்பாய்சீர் எங்குலக்கவோதுவனே.

என்றத்தோடே அந்வயித்ததிறே யென்ன, 'திருவுருவம் மனம்வைக்க என்கிறவிடம்' இத்யாதி. "மதி" என்று ஜ்ஞாநமென்ற பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறுர், 'உன் திருமேனியிலே' இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில், "மனம்வைக்க மாட்டாத" என்று - க்ரியாவிசேஷணம். மனம் வைக்கவொண்ணுதபடி யித்யர்த்த:. பலசமயமதி பேதங்களை - சமயங்களடியாக உண்டான புத்திபேதங்களை. கீழெல்லாம் கடாக்ஷித்து மேலுக்கு அவதாரிகை-'பண்டேஉன்னை' இத்யாதி. 'இவையித்தனையும்' என்றது - ஸ்ருஜ்யத்வாதிகள். கேவலம், 'துழாய்' என்னுதே, "மலர்த்துழாய்" என்றத்தைப்பற்ற 'உன் திருவுள்ளத்தையும்' இத்யாதி. திருத்துழாய் - போக்யஜாதத்துக்கெல்லாம் உபலக்ஷண மென்றபடி. 'இத்தால்' என்றது - கீழில் பதங்களெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்தாதல், கீழ்ப்பதமாத்ரத்தைப் பற்ற வாதல். இந்த த்விதீயபக்ஷத்தில், 'உன்னுடைய போக்யதை' என்றது-ஹேதுகர்ப்பாவண்யமென்றபடி. "மாட்டே" என்றுல்-இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே? என்ன, 'மாடென்கிற' இத்யாதி. வருந்தாதே-வருந்தியேபோ மித்தனையாகாதே. நோவுபட்டே போகைக்கு ஹேதுக்களையும், நோவுபடும் ப்ரகாரங்களையும் பாட்டின் அர்த்தங்க ளைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறுர், 'கர்மவஶ்யராகையாலே' இத்யாதி. 'கர்மவஶ்யராகையாலே' என்றது - "இம்மலர்தலைமாஞாலம்" என்றத்தைப்பற்ற. 'உன்னைவிட்டால்' இத்யாதி - "த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸ: ஸங்கஸ்தேஷூபஜாயதே । ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதோऽபிஜாயதே ॥ க்ரோதாத்பவதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்ரம: । ஸ்ம்ருதிப்ரம்ஶாத் புத்திநாஶோ புத்திநாஶாத் ப்ரணஶ்யதி" இதி கீதாஸு த்விதீயே.

நின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க இம்மலர்தலைமாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும் திருவுருவம் மனம்வைக்கமாட்டாத பல சமயமதி கொடுத்தாய்; மலர்த்துழாய்தொடங்கி, வருந்தாதே இத்யந்வய ;

ஆ.—'இப்படி. என்ன தபஸ்ஸைப் பண்ணிப் பெற்றதே நா?' என்னும்படி அதிகல்யாணமாய் ஸ்வாபாவிகமாய் நிரதிசயதேஜோமயமாயிருந்த திருவுடம்பையுடையனும், ஸ்வாபாவிக அஸங்குசித வ்யஜ்ஞாநவிஶிஷ்டனும் ஸர்வகாலமும் ஒருபடியே ஸர்வாத்மரக்ஷணைக ஸ்வபாவனுமிருந்த உன்னுடைய குணங்களை நான் எங்கே முடியச்சொல்லுவது? என்கிறார்.

ஒ.—ஐந்தாம்பாட்டில், 'அஜ்ஞமான லோகம் மாட்டாதாகில் நீர் பேசினுலோ?' என்று நம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'நிஸ்ஸீமமான குணவிபூத்யாதிகளையுடைய உன்னை என்னால் முடியப் பேசமுடியாது' என்கிறார்.

[வருந்தாத] என்று தொடங்கி - யத்நஸித்தமன்றிக்கே ஸஹஜமாயுள்ள நிரதிசய தப: பலரூபமாய் விகஸ்வரதேஜோரூபமான திருவடிவை யுடையையாய் யத்நேந ஸம்பாதிக்க வண்டாதே ஸஹஜமான ஜ்ஞாநத்தையும் மற்றும் எல்லையில்லாத குண விபூத்யாதிகளையும் டையையாய்க் காலத்ரயத்திலும் லோகத்தை ஒருபடியே ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய குணங்களை. லக்க - முடிய.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்வித வைலக்ஷண்யயுக்தனான உன்குணகணங்களை எங்ஙனே முடியச் சொல்லுவேன்? என்கிறார்.

வருந்தாத - யத்நஸாத்யமன்றியிலே, அரு-பெறுதற்குஅரிய, தவத்த-தபஸ்ஸினுடைய பலமென்னலாம்படி, மலர் - விகஸிதமான, கதிரின் - ப்ரபையையுடைத்தான, சுடர் - தேஜஸ்தத்த்வத்தை, உடம்பு ஆய் - வடிவாகவுடையவனும், வருந்தாத - யத்நஸித்தமன்றியே ஸ்வாபாவிகமான, ஞானமாய் - ஜ்ஞாநத்தையுடையையாய்க்கொண்டு, வரம்பு இன்றி - பரிச்சேதம் இல்லாதபடி, முழுது - ஸர்வபதார்த்தத்திலும், இயன்றாய்-வர்த்திப்பானாய், வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலம் ஆய் - காலத்ரயத்திலும் ஸந்நிஹிதனாய், உலகை - லோகத்தை, ஒருங்காக - ஒருபடிப்பட, அளிப்பாய் - ரக்ஷிக்குமவனே! சீர் - (உன்னுடைய ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்தாலும் ஜ்ஞாநௌஜ்ஜ்வல்யத்தாலும் வ்யாப்தியாலும் ரக்ஷணத்தாலு முள்ள) குணங்களை, எங்கு - எங்கே, உலக்க - முடிய, ஓதுவன் - சொல்லுவேன்? முடியச்சொல்ல முடியாது என்று கருத்து. உலக்க - முடிய.

இ.—ஐந்தாம்பாட்டில், அஜ்ஞமான லோகம் மாட்டாதாகில் மயர்வற மதிநலமுடைய மக்குச் சொல்லக் குறையென்? என்ன, 'நீ ஸாவதிகனுமாகிலன்றோ பேசலாவது' என்கிறார்.

[வருந்தாத அருந்தவத்த]-யத்நத்தால் வந்ததன்றிக்கே ஸஹஜமாய் நிரதிசயதப: பலமன்று சொல்லலாயிருக்கை. வருந்தாதே வருமதாய்; 'தவ'என்று ப்ரக்ருதியாகவுமாம். "நாகாரணாத் காரணாத்வா", [மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்] - விகஸ்வரதேஜோரூபமாய், அதில் மண்பற்றைக் கழித்த ஒளியை உடம்பாகவுடையையாய். [வருந்தாத ஞானமாய்] - ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யத்தை டையையாய். [வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்] - எல்லையில்லாத ஸகலபதார்த்தங்களையும் நிர்வஹிக்கிறவனே! [வருங்காலம் இத்யாதி] - காலத்ரயத்திலும் லோகத்தை ஒருங்காக ஒருமைப்பட ஒருபடியே ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய குணங்களை எங்கே முடிய நான் பேசுவேன்? [உலக்க] - முடிய. விலக்ஷணவிக்ரஹம், ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யம், உடைமையை நிர்வஹிப்பான் உடையவனுகையாலே எல்லாவற்றையுமுடைய உன்ஸர்வரக்ஷகத்வம் இவற்றை எங்கே நான் முடிவுகாண?

ஈடு.—அஞ்சாம் பாட்டு. மூன்றாம்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் நேரே ஸங்கதி; நாட்டாரிழவு நடுவே ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துத மித்தனை. "கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே" என்று சொல்லுவானேன்? நாட்டார்பேரிழவு கிடக்கிடீர்: மயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே; நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரான அளவேயோ? விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்

ஐந்தாம்பாட்டு 'வருந்தாத'இத்யாதி. மூன்றாம்பாட்டில் இப்பாட்டுக்கு ஏற்றம் 'விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தர்' என்றது.

தரே; நீர் நம்மைப் பேசமாட்டீரோ? என்ன, 'என்னை வ்யாவ்ருத்தனுக்கினுயித்தனையல் உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே' என்கிறுர்.

[வருந்தாத இத்யாதி]-இவ்வடிவழகை என்னுலேதான் பேசலாயிருந்ததோ? [வருந் வருந்தவத்த] - ஸ்வாபாவிகமாய் வருவதாய், மிகவும் விகஸிதகிரணதேஜோரூபமாய். தவ - மி திருமேனியைக் கண்டவாறே, 'அரியதப:பலமோ?' என்று தோற்றியிருக்கும்; சிறிது அவகாஹி வாறே, 'ஒருதப:பலமல்ல; ஸஹஜபாக்யபலம்' என்று தோற்றியிருக்கும். [மலர்கதிரின்சுடரு பாய்] - விகஸ்வரகிரணதேஜோரூபமாய். அதுதன்னில் மண்பற்றைக் கழித்து, ரஜஸ்தமோமிஶ் யிருக்கையன்றிக்கே ஶுத்தஸத்வமயமாய், நிரவதிகதேஜோரூபமாய், ஆத்மகுணங்களுக்கும் ப் ஶகமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனுயிருக்கும் இருப்பு. கர்மநிபந்தநமான தேஹங்கள்போல் றிறே, இச்சாக்ருஹீதமானது இருப்பது. அஸ்மதாதிகளுடைய ஶரீரங்கள், பாபத்தாலேயாயிருப் சிலவும், புண்யத்தாலேயாயிருப்பன சிலவும், உபயத்தாலேயாயிருப்பன சிலவுமாயிருக்குமி "நாகாரணாத்காரணாத்வா காரணாகாரணான்னச" (நாகாரணாத்காரணாத்வா கார காரணாந்நச) - அகாரண மென்கிறது, கார்யத்தை. காரண மென்கிறது - மூலப்ரக்ருதி

ப்ரமாணத்திரட்டு.

[illegible] ... ஜந்மாயம் ஶரீரஸ்ய கேவலம் ஜந்யதே ... [illegible] ... கேவலம் உபயாய ... ஜாயதே ।"

பதஅவதாரிகை - 'இவ்வடிவழகை' இத்யாதி. 'வருந்தாத வருந் தவத்த' என்று பதச்சேதமாக்கி தம்—'ஸ்வாபாவிகம்' இத்யாதி. அத்து, அ - சாரியை; அவ்யய மென்றபடி. யத்வா வருந்தாததாய் - ஸ்வாப மாய், அருந்தவத்த- அரியதப:பலமாயிருப்பதாய் என்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, 'வருந்தாத' என்று வை 'அருந்தவத்த' என்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்ன 'திருமேனியை' இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில், 'அருந்தவ வருந்தாத' என்று அந்வயமாதல். 'கதிரின்சுடருடம்பு' என்றதுக்கு ஹாவம்-'அது தன்னில் மண்பற்றை' இத் வாக்யம். 'குணப்ரகாஶகத்வத்துக்கு அடியேது?' என்ன, 'கர்மநிபந்தந' இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்குமே மாணம் சொல்லுவாராக, ப்ரமாணார்த்தத்தை முந்தற அருளிச் செய்கிறுர், 'அஸ்மதாதி' இத்யாதி. அதாவ அகமென்று - து:கமாய், அரணமென்று - ப்ராபகமாய், து:கப்ராபகமான பாபத்தைச் சொல்லுகிறது ரணம்' என்று. கம் என்று ஸுகமாய், அரணமென்று - ப்ராபகமாய், ஸுகப்ராபகமான புண்யத்தைச் சொ கிறது 'காரணம்' என்று. 'காரணாகாரணம்' என்று - புண்யபாபங்களைச் சொல்லுகிறது. ஹேவ்ய தவசரீரக்ரஹணம், அகாரணாந்ந - து:கப்ராபகாத் பாபாச்ச நபவதி; காரணாந்ந - ஸுகப்ராபகாத் புண்யாச் வதி; காரணாகாரணாந்ந-உபயாச்ச நபவதி ஸ்தாவராதிஶரீரபரிக்ரஹ: கேவலம் பாபாத், தேவாதிஶரீரபரிக்ர

காரணாகாரண மென்கிறது - மஹதாதிகளை. † (அன்றியே, ஸுகஶரீரமோ, து:கஶரீரமோ, உபயத்தாலுமான ஶரீரமோ? கம் - ஸுகம்: அகம் - து:கம். து:கம் காரணமோ? ஸுகம் காரணமோ? ஸுகதுக்கங்களிரண்டும் காரணமோ வென்னில்;- இவை இத்தனையுமன்று.) '**ஶரீர க்ரஹணம் வ்யாபிந்**'' (ஶரீரக்ரஹணம் வ்யாபிந்) - ஸர்வகதனாய் ஜகச்சரீரனாயிருக்கிற நீ ஶரீரக்ரஹணம்பண்ணுகிறது, "**தர்மத்ராணாய கேவலம்**" (தர்மத்ராணாய கேவலம்)- * "காண வாராய்" என்று விடாய்த்திருப்பார் கண்டு அநுபவிக்கைக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல்வைக்கிறபடியிறே; "**நசாகார:-பக்தாநாம்**" (நசாகார:-பக்தாநாம்) என்கிறபடியே - [வருந்தாதஞானமாய்] - ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலேயாதல், மயர்வற மதிநலம்அருளப்பெற்றுதல் வந்ததன்றிக்கே, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய். [வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்] - வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய்; உடையவனிறே உடைமையை நிர்வஹிப்பான். [இயன்றாய்] - இயலுகையாவது - நிர்வஹிக்கை. உடையவனாய்க் கடக்கநிற்கை யன்றிக்கே நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. [வருங்காலம் இத்யாதி]-காலத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய் லோகங்களை ஒருபடிப்பட ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை என்னாலே முடியச்சொல்லித் தலைக்கட்டலாயிருந்ததோ? உன்னுடைய விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் அது, ஸர்வத்தையும் யுகபத் ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தனாயிருக்கிற இருப்பு அது, ரக்ஷகத்வம் அது, ஏதென்று பேசித் தலைக்கட்டுவேன்? (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

ஓதுவாரோத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்துஎவ்வெவையும்
சாதுவாய்நின்புகழின் தகையல்லால்பிறிதில்லை
போதுவாழ்புனந்துழாய்முடியினாய் பூவின்மேல்
மாதுவாழ்மார்பினாய் என்சொல்லியான்வாழ்த்துவனே.

*கேவலாத் புண்யாத், மநுஷ்யஶரீரபரிக்ரஹஸ்து உபயாத், ஏவம் தவ ஶரீரபரிக்ரஹ: ஏதைர் நபவதி; கேவலம் தர்மத்ராணாய இத்யர்த்த:. இந்த அர்த்தம் பிள்ளை யெங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது; இத்தை யநுஸரித்து இவ்விடத்திலே இப்படி அருளிச்செய்தது. பிள்ளையெங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தது இன்னம் ஓரர்த்தமுண்டு: அதாவது - அகாரணம் - அப்ரயோஜநம்; து:கம். காரணம் - ப்ரயோஜநம், ஸுகம். காரணாகாரணம் - உபயமிஶ்ரம். நாரகியைப்போலே பாபபலாநுபவத்துக்காகவன்று உன்னுடைய ஶரீரபரிக்ரஹம்; ஸ்வர்க்கியைப்போலே புண்யபலாநுபவார்த்தமுமன்று, மநுஷ்யாதிகளைப்போலே உபயபலாநுபவார்த்தமு மன்று; கிந்து-கேவலம் தர்மத்ராணாயேதி. இப்படி எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்த அர்த்தத்வய மொழிய, த்ருதீயார்த்தம் 'அகாரணமென்கிறது' இத்யாதி. இதம்வசநம் பஞ்சமே அம்ஶே பகவத்ப்ரதிப்ரஹ்மணோ விஜ்ஞாபநம். கார்யத்தை - ஷோடசவிகாரமாகிற கார்யத்தை. மஹதாதிகளை - மஹதாதிஸப்தகத்தை. சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணுகிறது, இவைகளினாலேயன்றென்றபடி. கேவலம் தர்மத்ராணாய - தர்மரூபத்ராணாயேத்யர்த்தோத்ர விவக்ஷித:. ஆஶ்ரிதர் அநுபவிக்கைக்கு திவ்யவிக்ரஹபரிக்ரஹம் பண்ணுகிறானென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-'நசாகார' இத்யாதி: ஜிதந்தாயாம். இதம் லிகிதம். வருந்தாதஞானமாய் - யத்நஸித்தமன்றியே ஸ்வாபாவிகமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனாய். வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும்-பரிச்சேதமில்லாத ஸர்வபதார்த்தங்களையும். 'ஒருங்காகவளிப்பாய்' என்றத்தோடு புநருக்தமாகாமைக்காக, 'முழுதியன்றாய்' என்று - சேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, 'இயன்றாய் என்றால் - சேஷித்வத்துக்கு வாசகமாமோ?' என்ன, 'உடையவனிறே' இத்யாதி லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - 'உடையவனாய்' இத்யாதி. உடையவனாய் - சேஷியாய். வருங்காலம் - பவிஷ்யத். நிகழ்காலம் - வர்த்தமாநம். கழிகாலம் - பூதம். ஒருங்காக - ஒருபடிப்பட. உலக்க - முடிய. 'வருந்தாதவருந்தவத்த' இத்யாதி காதாமாத்ரம் பராம்ருஶ்ய ஹாவ மாஹ, 'உன்னுடையவிக்ரஹ' இத்யாதி. "**யோவேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதாஸ்வத:**" என்றத்தைப் பற்ற - 'ஸர்வத்தையும்' இத்யாதி: 'எங்குஓதி - உலக்குவன்' என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'ஏதென்றுபேசித் தலைக்கட்டுவனென்று.' க்ரமேண அந்வய:.* (ரு)

† *குண்டலிதம் ப்ராக்ஷிப்தம்.* * *திருவாய்மொழி அ-ரு-உ.*

ஆ.—ஸர்வலோகங்களிலுமுள்ள அத்யேதாக்களெல்லாராலும் ஓதப்படுகிற ஸர்வ வேதங்களாலும் அளவிடமுடியாத கல்யாணகுணங்களையுடையனாய், நிரதிசயஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணகணநிதியாய், ஸ்ரிய:பதியாயிருந்த உன்னை நானொருவன் எத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வது? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'வேதங்கள் எங்ஙனே நம்மை ஸ்துதிக்கிறபடி? அப்படியே நீரும் நம்மை ஸ்துதிப்பீர்' என்ன, 'அவையும் உன்னை ஸ்துதிக்கையிலே உபக்ராந்தமாய் நிவ்ருத்தமான அத்தனை; இங்ஙனேயிருக்கிற உன்னை அளவில்லாத நான் ஸ்துதிக்க விரகு உண்டோ?' என்கிறார்

[ஓதுவார் என்று தொடங்கி] - லோகந்தோறும் தரதமஹாவேந உண்டான அத்யேதாக்களுக்கு ஈடாகச் சிறுத்தும் பெருத்து மிருக்கிற ப்ரதிபாதகமான வேதங்களெல்லாம் உன்னுடைய குணைகதேசவிஷயமாயிற்றொழியப் புறம்புபோயிற்றில்லை. வேதங்கள் உன்னுடைய கல்யாணகுணவிஷயமாயிற்று என்னும் இத்தனையல்லது உன்னை உள்ளபடி எல்லாமறிந்து பேசிற்றென்ன முடியாது என்றுமாம். [போது வாழ் என்று தொடங்கி] - பூவையுடைத்தாய்த் தன் நிலத்திலே நின்றாற்போலே செவ்விமிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், நிரதிசயபோக்யையானபெரியபிராட்டியார் நித்யாநுபவம்பண்ணிவாழ்கிறதிருமார்பையுடையவனே!

ப.—அநந்தரம், ஸர்வவேதங்களும் கூடிச்சொல்லப்புக்காலும் முழுக்கச்சொல்லவொண்ணாத உன்னை என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன்? என்கிறார்.

ஓதுவார் - நியதஸாகரான அதிகாரிகளுக்கு அத்யேதவ்யமாய் ருக்யஜுஸ்ஸாமாதிபேதத்தையுடைத்தான, ஒத்து எல்லாம் - வேதங்களெல்லாம், எவ்வுலகத்து - எல்லாலோகங்களிலுமுண்டான, எவ்வெவையும் - ஸாகாபேதங்களெல்லாவற்றையு முடைத்தாய், சாதுவாய் - (யதாவதர்த்தபோதகத்வமாகிற) நன்மையையுடைத்தாய்க்கொண்டு, நின் புகழின் - உன் குணகணங்களினுடைய, தகையல்லால் - ப்ரகாராந்வயமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்குமதொழிய, பிறிது - முழுக்கச்சொல்லுதல் புறம்புபோதல்செய்கை, இல்லை - இல்லை; போது - பூவையுடைத்தான, புனம் - தன்னிலத்தில், வாழ்துழாய் - செவ்வித்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, முடியினாய் - திருவபிஷேகத்தையுடையையாய், (அவ்வொப்பனையழகை அநுபவிக்கைக்கு), பூவின்மேல் - தாமரைப்பூவின்மேலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மாது - லக்ஷ்மியானவள், வாழ் - (அத்தைவிட்டு உகந்து) நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்பினாய் - திருமார்பையுடையவனே! என்சொல்லி - போக்யதைக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேனோ? ப்ரணயித்வத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லுவேனோ? எத்தைச் சொல்லி, யான் -யான், வாழ்த்துவன் - வாழ்த்துவது? சாதுவாய் - நன்றாய். தகை - ப்ரகாரம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'வேதங்கள் ஸ்துதிக்கவில்லையோ? அவ்வோபாதி நீரும் பேசமாட்டீரோ?' என்ன, 'அவையும் ஸ்துதியிலே உபக்ரமித்து முடிவுகாணமாட்டாமையாலே மீண்டனவித்தனை. என்னால் பேசப்போமோ?' என்கிறார்

[ஓதுவார் இத்யாதி] - 'ஓதுவார்' என்கையாலே, அதிகாரிவைவித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [ஒத்தெல்லாம்] - ருகாதி சதுர்வேதங்களும் அத்யேத்ருபேதத்தாலே பிறந்த ஸாகாபேதங்களும். [எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும்] - ஊர்த்வலோகங்களிலுள்ளார் ஜ்ஞாநாதிகருமாய் ஆயுஸ்ஸால் அதிகருமா யிருக்கையாலே அவர்களுக்கு அநுரூபமாக அவ்வோலோகங்களிலும் இந்த பேதங்களும் உண்டு. [சாதுவாய்] - சப்தத்துக்கு ஸாதுத்வமாவது - அர்த்தத்தை இருந்தபடியே காட்டுகை; ஸர்வஸப்தங்களும் அசித்ஜீவவிஸிஷ்ட பரமாத்ம பர்யந்தாபிதாநம் பண்ணுகை;

சாதுவாகைக்காக என்றுமாம். [நின்புகழ் இத்யாதி] - உன் கல்யாணகுணங்களிலே அந்வயித்தன வென்னு மித்தனையல்லது புறம்புபோயினவென்று சொல்லவொண்ணுது. கடலில் வர்ஷபிந்து போலே புறம்புபோயிற்று என்னவும் ஒண்ணுது ; எங்கும் வ்யாபித்தது என்னவும் ஒண்ணுதே யிருக்கை. தகை - அளவும், அழகும். [போது வாழ் புனந்துழாய் முடியினுய்] - பூமாருதே தன்னிலத்திலே நின்ருற்போலே செவ்விமிகாநின்ற திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையவனே! [பூவின்மேல் இத்யாதி] - பூவிலேவர்த்திக்கிற பிராட்டி உன்மார்விற் சுவடறிந்த பின்பு அப்பூ நெரிஞ்சிமுள்ளாம்படி மார்புபடைத்தவனே ! [என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே] - ஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்நமான திருத்துழாயாகையாலே அவ்வைஶ்வர்யத்தைப் பேசவோ ? பிராட்டி யோட்டைச் சேர்த்திக்கு நான் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவோ ?

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. "எங்குலக்கவோதுவன்" என்ருர்; வேதங்கள் நம்மைப் பேசாநின்றனவே, உமக்குப் பேசத் தட்டேன்? என்ன,—'அவையும் இவ்வளவன்றே செய்தது' என்கிறுர்.

[ஓதுவாரோத்தெல்லாம்] - ஓதுவா ரென்கையாலே - அதிகாரி வைவித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [ஓத்தெல்லாம்] - ருகாதி சதுர்வேதங்களும். ஆக, அத்யேத்ருபேதத்தாலே ஶாகாபேதங்களாய்க்கொண்டு பிரியுண்ட வேதங்களெல்லாம். [எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்] - எல்லாலோகங்களிலு முண்டான வெல்லாம். ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் ப்ரஹ்மலோகத்திலும் அங்குள்ள புருஷர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யங்களுக்குத் தக்கபடியே அவையும் பரந்திருக்குமிறே; ஸ்ரீராமாயணமென்ருல், ப்ரஹ்மலோகத்தில் அநேகம் க்ரந்தமாயிருக்கச்செய்தே, இங்கு இருபத்துநாலாயிரமா யிராநின்றது. [சாதுவாய்] - ஶப்தத்துக்கு ஸாதுத்வமாவது, அர்த்தத்துக்கு போதகமாயிருக்கை. அன்றியே, சாதுவான புகழென்று குணவிஶேஷணமாகவுமாம். [சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை] - உன்னுடைய கல்யாணகுணவிஷயமான இத்தனைபோக்கிப் புறம்புபோயிற்றில்லை; விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க விளாக்குலைகொண்டதுமில்லை. "வஷுவிஷோரிவாவுளஷம்

ஆரும்பாட்டு -'ஓதுவார்' இத்யாதி. 'நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரமுகேந அவதாரிகை—'எங்குலக்க' இத்யாதி. 'வேதங்கள் நம்மைப் பேசாநின்றன' என்றது— "தஸ்ய ஶக்ஷு ஸாக்ஷேமெஷைா" "ஸவெஷுவெஷாய தஷமாமநக்ஷி" இத்யாதியைப் பற்ற. 'இவ்வளவன்றே செய்தது' என்றது, 'தகையல்லால் பிறிதில்லை' என்றத்தைப் பற்ற.

வேதங்களெல்லாம் ஒருபடிப்பட்டிருக்க, இந்தப் பேதங்கள் எங்ஙனேயென்ன, 'ஆக' இத்யாதி. அதாவது - வேதங்களெல்லாம் ஒருபோகியாய்க் கிடக்கையாலே 'மந்தமதிகளுக்கு அதிகரிக்கக்கூடாது' என்று ஸமஸ்தமான இத்தை வ்யாஸர் ருகாதிபேதேந பிரித்தாரிறே; அன்றுதொடங்கி அத்யேத்ருபேதங்களும், காடகாண்வாதி ஶாகாபேதங்களும், தந்நிபந்தமான அத்யயநபேதங்களு மென்றபடி. 'எவ்வுலகத்தெவ்வெவையுமான - ஓதுவாரோத்தெல்லாம்' என்று அந்வயம். 'ஓத்தெல்லாம்' என்ருல் அமையாதோ? 'எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்' என்று விசேஷிப்பானென்? இவ்விடத்திற்காட்டில் லோகாந்தரத்திலே பரந்திருக்கைக்குத்தான் அடியேது? என்ன, 'ஸ்வர்க்க' இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-'ஸ்ரீராமாயணம்' இத்யாதி. "ஶரிதம் ரகுநாதஸ்ய ஶதகோடிப்ரவிஸ்தரம்" என்னக்கடவதிறே. 'இருபத்துநாலாயிரமா யிராநின்றது, அப்படி வேதங்களும் "அநந்தாவை வேதா:" என்கையாலே பரந்திருக்கு மென்றபடி. குணவிஶேஷணமானபோது, சாதுவான புகழ் - கல்யாணகுணங்கள். நின் - சாதுவாய புக ழென்றபடி. தகை - ஸ்பர்ஶம். தகையல்லால் பிறிதில்லை - ஸ்பர்ஶிக்கிறதொழிய ஸ்பர்ஶித்தவிடம்விட்டுப் புறம்புபோயிற்றில்லை யென்றபடி. 'விஷயந்தன்னை' இத்யாதி - இதுவும் 'தகை'யின் தாத்பர்யம். விளாக்குலைகொள்ளுகை - எங்குமொக்க வ்யாபிக்கை. 'விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை - புறம்புபோயிற்றது மில்லை யென்றபடி. ஆனல், ஸம்பந்திக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஏது? என்ன,

ஸமாஸ்ராதுலஸ:" (வர்ஷபிந்தோரிவாப்தேள ஸம்பந்தாத்ஸ்வாத்மலாபஃ) என்னுமாபோலே கடலிலே ஒருவர்ஷபிந்து விழுந்தால் சடலை எங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டாதே, தன்ஸத்தாவத்துக்கும் அழிவில்லையிறே.

[போது இத்யாதி]-வேதங்களுங்கூட ஏங்குவது இளைப்பதாகாநிற்க, நான் இச்சேர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டு ஏத்தவோ? பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்றாற்போலே செவ்விபெற்று வாழா நின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையவனே! திருத்துழாய் பூமுடிசூடிவாழாநிற்கிறது; இவ்வொப்பனை என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? [பூவின்மேல் இத்யாதி]-பிராட்டிபிரிந்திருக்கிலிறே வைத்த * வளையம் சருகாவது. இவ்வொப்பனையை ஒப்பனையாக்கும் அவளோட்டைச் சேர்த்தி தான் என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் பூஅடிகோதித்துப் போந்து வர்த்திக்கும் மார்வையுடையவனே! பிராட்டி பெருமாளைக் கைப்பிடித்த பின்பு பிறந்தகமான ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்குமன்றாயிற்று, இவளும் இம்மார்வைவிட்டுப் பிறந்தகமான தாமரையை நினைப்பது. [என்சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே] - இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலா யிருந்ததோ? (௫)

ஏழாம் பாட்டு.

வாழ்த்துவார்பலராக நின்னுள்ளேநான்முகனை
மூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படையென்றுமுதல்படைத்தாய்
கேழ்த்தசீர்அரன்முதலாக் கிளர்தெய்வமாய்க்கிளர்ந்து
சூழ்த்தமரர்துதித்தால் உன்தொல்புகழ்மாசூறைதே.

'வர்ஷபிந்தோ' ரித்யாதி. அதாவது - ஸ்வஸத்தாஸித்தியே பலம் என்றபடி; இதுக்கு அர்த்தம் - 'கடலிலே' இத்யாதி. யத்வா, வேதவிஶேஷணபக்ஷத்தில், 'சாதுவாய்' என்றதுக்கு - சாதுவாகைக்காக; ஸ்வஸத்தாலாபார்த்தமாக வென்று அர்த்தாந்தரம் - 'வர்ஷபிந்தோ ரித்யாதி' என்னுதல். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே பூர்வஶதகே "ஸ்ருத்யந்தரத்னாகரஹ்ருதவதி ந தத்ஸம்ப்லவளஶேஷ: வஶேஷாம் ஸம்த்ஸ்யா த்யாஸ்யநிலாஶண்த்ரவந்தயா தஸ்யநிஷ்யைகதாஸ: । ஸ்ரேயாநாஸ்யைவஸ்வைவ ஸுரீவிஸ்வஷ்டவிதாஸிவாஸ்ய ஸம்பந்தாஸ ஸாதஸ்யாஹோ ந தா கவேஸந்த வெரா தாஶேவம் ந கிம் ஸ." ஆக, 'சாதுவாய்' என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயமாதல், அர்த்தத்வயமாதல். அதாவது - சாதுவாய் அர்த்தபோதகமா யிதி ப்ரதம: ; சாதுவான புகழிதி த்விதீய: ; சாதுவாகைக்காக - ஸத்தை பெறுகைக்காக இதி த்ருதீய:.

மேலுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம்—'வேதங்களுங்கூட' இத்யாதி. 'போது - புனம்வாழ் துழாய்முடியினாய்' இத்யந்வயே சப்தார்த்தம்—'பூவை யுடைத்தாய்' இத்யாதி. 'திருத்துழாய் பூமுடிசூடி வாழாநிற்கிறது' இதி—ரஸோக்தி:. 'இவ்வொப்பனை' இத்யாதி வாக்யம் - பூர்வவாக்யோக்த ஸஹைகபாவபரம். 'பூவின்மேல்' இத்யாதிக்கு - கீழேகூட்டி, பூர்வஹாவியாகத் தாத்பர்யம் - 'பிராட்டி' இத்யாதி. மேலே கூட்டி, அபராஹாவியாகத் தாத்பர்யாந்தரம்—'இவ்வொப்பனையை' இத்யாதி. 'பூவின்மேல்மாது' என்று - புஷ்பவாஸித்வத்தை நிரூபகமாகச்சொல்லி, மார்விலே வாழ்கிறா ளென்றதால் பலிதம்—'தாமரைப்பூவை' இத்யாதி. 'வாழ்' என்ற வர்த்தமாநார்த்தம்—'பிராட்டி' இத்யாதி. பிரித்துச்சொன்னத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார், 'இவ்வொப்பனைக்கும்' இத்யாதி. ஓத்து - வேதம்.

புனந்துழாய் - போதுவாழ் முடியினாய், பூவின்மேல் மாதுவாழ்மார்பினாய் எவ்வுலகத்திலுண்டான எவ்வெவையுமான - ஓதுவாரோத்தெல்லாம் சாதுவாய் நின் புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை; என்சொல்லி யான் வாழ்த்துவன் இத்யந்வய:. (௫)

* வளையம் - முடியில் வட்டமாகச் சுற்றியணியும் மாலை.

ஆ.—நீர் ஒருவராகையாலே வாழ்த்தமுடியாது என்கிறீராகில், பலரோடேநின்று வாழ்த்தினாலோ? என்னில்,—வாழ்த்துவார் பலராகவாகிறார், நீ படைத்த ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டரான ருத்ராதி தேவதைகளிறே ஏத்துவார்; அவர்களும் உன்னுடைய குணங்களை முடிய ஏத்தவல்லரோ? ஏத்துகைக்குத்தான் அர்ஹரோ? அல்லரிறே என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ஏத்துதல், அதிகஜ்ஞாநரான ருத்ராதிகள் ஏத்துதல் செய்தாலோ?' என்னில்,—'த்வத்ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராகையாலே ஸங்குசித ஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஸ்தோத்ரமும் உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களுக்குத் திரஸ்காரத்தைப் பண்ணுமித்தனை' என்கிறார்.

[வாழ்த்துவார் பலராக] - ஒருவர் ஏத்தின இடம் ஒருவர் ஏத்தாதே ஸர்வாதிகாரமாக ஏத்தினாலும் ஏத்த முடியாது. [நின்னுள்ளே என்று தொடங்கி] - ஏகார்ணவத்திலே ஶயாநனாய்க் கொண்டு 'லோகங்களையெல்லாம் படை' என்று கொண்டு சதுர்முகனை உன்ஸங்கல்பத்தாலே முதலிலே படைத்தவனே! [கேழ்த்தசீர் என்று தொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாதிகுணங்களையுடையரான ருத்ரமுகரான தேவர்கள் ஸ்தோத்ரகரணஶக்தியோடே உத்யுக்தராய் ஒரோ ப்ரயோஜகங்களில் உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளெல்லாம் அகப்படும்படி விரகுகளாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால். சூழ்த்து - சூழ்ந்து என்னவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ருத்ராதிகளெல்லாரும் திரண்டு ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லப்பார்த்தாலும், உன்னுடைய ஸ்வாபாவிககுணங்களுக்கு மாலிந்யாவஹம் என்கிறார்.

வாழ்த்துவார் - (ஸ்தவப்ரியனாகையாலே உன்னை) வாழ்த்துவார், பலர்ஆக - பலர் உண்டாகைக்காக, நின்னுள்ளே - உன் ஸங்கல்ப ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே, நான்முகனை - சதுர்முகனை, மூழ்த்த நீர் - காரணஜலமான ஏகார்ணவத்துக்குள்ளே, உலகெல்லாம் - ஸமஸ்தலோகத்தையும், படை - ஸ்ருஷ்டி, என்று - என்று, முதல் - ப்ரதமனாக, படைத்தாய் - படைத்தவனே! (அவனாலே ஸ்ருஷ்டமாய்), கேழ்த்த - கெழுமின, சீர் - ஜ்ஞாநாதி குணங்களையுடைய, அரன் - ருத்ரன், முதலா - முதலாக, கிளர் - கிளர்ந்த திவ்ய ஶக்தியுக்தராய்க்கொண்டு, அமரர் - நித்யத்வவிஶிஷ்டரான, தெய்வம் ஆய் - தேவர்கள் யாவதாயுஷம், கிளர்ந்து - உத்யுக்தராய், சூழ்த்து-(ப்ரயோஜகங்களாலே குணங்களை) வளைத்து, துதித்தால் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால், உன் - உன்னுடைய, தொல் புகழ் - ஸ்வாபாவிகமான குணௌஜ்ஜ்வல்யம், மாசூணாதே - மாசேறாதோ? மூழ்த்த - நிரம்பின. கேழ்த்த - செறிந்த.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'உம்மால் தனியே முடியாதாகில் இருந்ததே குடியாகக் கூட்டிக்கொண்டு பேசுதல், ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகள் ஏத்துதல் செய்தாலோ? என்ன,—'லோகமடங்கத் திரண்டு ஒருவர் ஏத்தினவிடம் ஒருவர் ஏத்தாதே ஸர்வாதிகாரமாக ஏத்தினாலும் ஏத்தப் போகாது' என்கிறார்.

[வாழ்த்துவார் பலராக] - வாழ்த்துவார் அஸங்க்யாதராயிடுக; ஆனாலும், ஏத்தமுடியாது. எத்தாலே? என்னில்,—[நின்னுள்ளே இத்யாதி] - 'மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படை' என்று நின்னுள்ளே நான்முகனை முதல் படைத்தாய் - ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்து 'சதுர்த்தஶபுவநங்களையும் ஸ்ருஷ்டி' என்று ஸங்கல்பத்திலே சதுர்முகனை ப்ரதமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தாய். த்வத்ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டரான ஸங்குசித ஜ்ஞாநர் உன் பெருமையைப் பேசமாட்டார்கள் என்கை. "ஆனால், இவர்களையொழிய ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டா

லோ?' என்ன,—'அவர்களுக்கும் நிலமன்று' என்கிறது. [கேழ்த்த இத்யாதி] - 'கேழ்' கிளர்த்தியாய்ப் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. [சீர்] - ஜ்ஞாநாதிகள். "ஸம்ஜ்ஞாநக ஆ. வெஷ." [கிளர்தெய்வமாய்] - அதிகாராநுரூபமான ஜ்ஞாநாதிகளால். பெரிய தேவஜா [கிளர்ந்து] - ஸ்தோத்ரத்திலே உத்யுக்தராய். [சூழ்த்து] - விரகாலே ப்ரயோஜநங்க சொல்லி; சூழ்ந்து என்றுமாம். [அமரர்] - ஆயுஸ்ஸாலும் அதிகாரானவர்கள் துதித்தால். இத்யாதி] - ஸ்வாபாவிகமாய்க் கர்மஸ்பர்ஸமில்லாமையாலே உஜ்ஜ்வலமான உன் குணங்கள் கேருதோ? அன்றிக்கே, வாழ்த்துவார் பலராகைக்காக என்னவுமாம். அப்போது நீ செய் கிலும் வாய்த்ததில்லை என்கை. இந்த நிர்வாஹம் ஸங்கதமேயாகிலும் சொல்லிப் போருவ ெ றன்று.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிகபுருஷர்களென்று சிலருண் அவர்கள் நம்மை யேத்தக் குறையேன்?' என்ன,—'அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு' என்கிறார்.

[வாழ்த்துவார்பலராக]-'ஆனால்தான் வந்ததேன்? வேதங்களில் அவர்கள் செய்த எ என்?' என்றும் பட்டர் அருளிச்செய்வது. அன்றிக்கே, வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காக னுதல். [நின் இத்யாதி]-உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேஸத்திலே, சதுர்முகனை, 'க சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் உண்டாக்கு' என்று முதல்படைத்தாய். மூழ்த்தநீரிலே-ஏகார்ணவத்தி லோகங்களை உண்டாக்கென்று சதுர்முகனை உண்டாக்கினாய் என்னவுமாம்; உன்னாலே ஸ்ரு ன சதுர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டரானவர்கள் உன்னை ஏத்தவென்று ஒரு பொருளுண்டோ?

'ஆனால், இவர்களையொழிய ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டாலோ என்ன,—'அவர்களுக்கும் நிலமன்று' என்கிறது, மேல். [கேழ்த்த] - இப்பங்களத்தைவிட்டுக் கடியரானவர்கள் ஏத்தப்புக்கால் எல்லை காணப்போமோ? கிளர்ந்த சீருண்டு - ஜ்ஞாநாதிகுணங்க

ஏழாம்பாட்டு - 'வாழ்த்துவார்' இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-'வேதங்கள்' யாதி. இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையும் வ்யாக்யாநமுமெல்லாம் பட்டர்நிர்வாஹத்திலே. இது வ்யாக்யாநத்தி வ்யக்தம். இவர் நிர்வாஹத்திலே, பூர்வார்த்தமெல்லாம் - கீழ்ப்பாட்டுக்கு ஸேஷம். அதாவது-நித்யநிர்தோ மான வேதம் சொல்லமாட்டாத இத்தை ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வாதிகளையுடைய இவர்கள் சொல்லமாட் களோ? என்றபடி.

"வாழ்த்துகிற வ்யாஸாதிகள் பலருமுண்டாயிடுக" என்று காகுவாக ஸப்தார்த்தம் - 'ஆனால்தா இத்யாதி. நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல்படைத்தாய், அத்தா வாழ்த்துவார் பலரு முண்டாயிடுக; ஆனால்தான் வந்ததென்? அவர்களாலேதான் ஏத்தப்போமோ? வேதங்க காட்டில் இவர்கள் செய்த ஏற்றமென்? என்று பாவம். வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காக 'படைத்தா என்ற இரண்டாமர்த்தத்துக்கு - படைத்தாயாகிலும் அது கார்யகரமாயிற்றில்லை யென்று கருத் 'நீர்மூழ்த்த' என்று ப்ரதமார்த்தத்துக்கு அந்வயம். நீர் - கடல். மூழ்த்த - சூழ்ந்த. த்விதீயா தத்துக்கு, மூழ்த்தநீர் - ஏகார்ணவம். இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - "ஏகார்ணவே மஹாஸ லோகே ஸ்ருஷ்டவாந் ஸ்ரஷ்டாரம்" என்றது. அஜீஜந: - ஜநிப்பித்தாய்: முதல்படைத்தாய் - ப்ரதமத்திலேயு டாக்கினாய். இத்தால், பட்டர் நிர்வாஹத்திலே பலிதம் - 'உன்னாலே' இத்யாதி.

இவர்களையொழிய - வைதிகபுருஷர்களான வ்யாஸாதிகளை யொழிய. மேலுக்குத் தாத்பர்யம்-'இப்ப ளத்தை' இத்யாதி. பங்களம் - பதார்க்கூட்டம். கால்கடியர் - ஸக்திமான்கள். கேழ்த்தசீரான் - செறிந்த ஜ்ஞ நாதி குணங்களையுடைய ருத்ரன். கிளர்ந்த-மிக்க. 'அவற்றையுடையனான ருத்ரன்' இதி. 'ஸஜ்ஞாநக ஆ

அவற்றையுடையனான ருத்ரன் தொடக்கமாக ஈச்வரனோடு மசக்குப்பரலிடலாம்படி கிளர்ந்ததேவதைகள், முசுகு வாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து, ஒருவர்சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே ஓரோப்ரயோஜகங்களிலே மிகைத்த ஆயுஸ்ஸூக்களையுடையராயிருக்கிறவர்கள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால் உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்கள் மாசூணாதோ? 'இவர்கள் ஏத்துமளவோ இவன் குணங்கள்?' என்று அவ்வழியாலே அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ? (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

மாசூணாச்சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது
மாசூணாஞானமாய் முழுதுமாய்முழுதியன்றாய்
மாசூணாவான்கோலத்து அமரர்கோன்வழிப்பட்டால்
மாசூணாஉனபாத மலர்ச்சோதிமழுங்காதே.

ஆ.—'அந்த தேவதைகளோடே கூட ஸர்வாதிபதியாய் நிர்த்தோஷஜ்ஞானனான சதுர்முகன் நின்று ஏத்தினாலோ?' என்னில்,—ஹேயப்ரத்யநீகமாய், தேஜோமயமாய், வ்ருத்திக்ஷயாதிவிகாரரஹிதமான திவ்யரூபத்தை யுடையையாய், ஹேயப்ரத்யநீகஸார்வஜ்ஞாதி அசேஷகல்யாணகுணங்களையுடையையாயிருந்த உன் திருவடிமலர்களை அந்தச் சதுர்முகன்தான் ஏத்தவல்லனோ? யோக்யனோ? இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் எத்தைச்சொல்லி வாழ்த்துவது?' என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உபயபாவனையுடையனான ப்ரஹ்மாவை வநஸ்பதிகோடியிலே நிறுத்தி 'அதிசயிதஜ்ஞானனாக உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்ரஹ்மா ஏத்தினாலும் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்குத் திரஸ்காரமாமத்தனை' என்கிறார்

[மாசூணா என்று தொடங்கி.] - ஹேய ப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்வமய தேஜோரூபமாய் ஸங்குசிதமாதல் விகஸிதமாதல் செய்யாதே நிரதிசயபோக்யமாய்க்கொண்டு என்றும் ஏகரூபமாயிருக்கிற திருமேனியை யுடையையாய், ஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஜ்ஞானப்ரமுகமான குணவிபூத்யாதிகள் எல்லாவற்றையும் உடையையாய், அவற்றை நிர்வஹிக்கும் ஸ்வபாவனானவனே! [மாசூணாவான்கோலத்தமரர்கோன் வழிப்பட்டால்] - அப்ராக்ருதமான ஜ்ஞானாதிபூஷணங்களையுடையனாயிருப்பான் ஓர் அமரர்கோன் உண்டாய் அவன் உன்திருவடிகளிலே ஸ்தோத்ரரூப பரிசர

உநிவெஹ்ஸு'' என்று - ருத்ரனை ஜ்ஞானாதிகனாகச் சொல்லிற்றிறே யென்றபடி. மசக்குப்பரலிடலாம்படி - ஸம்சயிக்கும்படி. முசுகு - கொண்டைமுசுகு, கோலாங்கூலம். ''சூழ்த்து'' என்றது - 'துதித்தால்' என்கிற க்ரியைக்கு விசேஷணம். கிளர்தெய்வமாய் - மிக்க திவ்யசக்தியுக்தராய். இது - அமரர்க்கு விசேஷணம். கிளர்ந்து - உத்யோகித்து. சூழ்த்து - அவச்சேதித்துக்கொண்டு. அதாவது - ஒருவர்சொன்ன இடம் ஒருவர் சொல்லாதே கூறிட்டுக்கொண்டு என்றபடி. சூழ்த்து - ஏகதேசத்தை வளைத்துக்கொண்டு என்று நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தம். ஓரோப்ரயோஜகங்களிலே - குணவிபூத்யாதிகளாகிற ஓரோரவச்சேதகங்களிலே. நம்ரியந்த இதி அமரா: என்றத்தைச் சொல்லுகிறது—'மிகைத்த ஆயுஸ்ஸூக்கள்' இத்யாதி. மாசூணாதோ - மாலிந்யத்தையடையாதோ? துதித்தால் மாசுண்பானென்? என்ன,—'இவர்கள்' இத்யாதி.

சூழ்த்தநீரென்று தொடங்கி, நின்னுள்ளே நான்முகனை - முதல்படைத்தாய்; வாழ்த்துவார் பலராக, கேழ்த்த சீரென்று தொடங்கி அந்வயம் பட்டர்நிர்வாஹம். பூர்வார்த்தமெல்லாம் - கீழ்ப்பாட்டுக்கு சேஷம் என்றே பலகாலும் அருளிச்செய்வர். (எ)

யைகளைப் பண்ணினுல். சதுர்முகன்தானுகவுமாம். [மாசூணு வுனபாத மலர்ச்சோதி]-ஹேயப்ர படமான உன்னுடைய திருவடிகளின் அழகு.

ப—அநந்தரம், அதிஶயிதஜ்ஞாநனுய்க்கொண்டு ஒரு ப்ரஹ்மா திருந்தி, அவ ஸ்துத்யாதிகளிலே தலைப்பட்டாலும் உன் ஔஜ்ஜ்வல்யம் மழுங்காதோ? என்கிறுர்.

மாசூணு - அவத்யஸ்பர்ஶமின்றியிலே, சுடர் - தேஜோரூபமான, உடம்பாய் - வடிவை யுடையையாய், மலராது குவியாது - ஸங்கோசவிகாஸரஹிதமாய், மாசூணு - ஸம்ஶயவிபர்யயா ஹேயகந்தரஹிதமான, ஞானமாய் - ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையையாய், முழுதுமாய் - ஸ ஸ்தகுணவிபூதிகளையும் ப்ரகாரமாக வுடையையாய்க்கொண்டு, முழுது - அவையெல்லாம், இய ருய் - உன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி ஆஶ்ரயமானவனே! மாசூணு - மாலிந்யரஹிதமான, வா கோலத்து - விலக்ஷணஜ்ஞாநாதி பூஷணனுயுள்ள, அமரர்கோன் - தேவஸேவ்யனுன ப்ரஹ்மாவ னவன், வழிப்பட்டால் - ஸ்தோத்ரரூபபரிசர்யையிலே ஒருப்பட்டால், மாசூணு - ஹேயப்ரதிப மாயிருக்கிற, உன பாதமலர் - உன் திருவடித்தாமரைகளுடைய, சோதி - தேஜஸ்ஸானது, மழு காதே - மஸ்ருணமாகாதோ?

ஸ்வாபாவிகௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய திருவடிகளுக்கு ஆக்கனுன ப்ரஹ்மா கிட்டுகை அதேஜஸ்கரமென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உபயபாவனையை யுடைய ப்ரஹ்மாவை வநஸ்பதிகே [illegible] நிறுத்தி ப்ரஹ்மபாவனையேயாயிருப்பா னெருப்ரஹ்மா உத்ப்ரேக்ஷிதனுய் அவன் ஏத்திலு உன்வைலக்ஷண்யத்துக்குத் திரஸ்காரமாம் என்கிறுர். வர்த்தமான சதுர்முகன்தானுகவுமாம்.

[மாசூணு இத்யாதி] - ஹேயப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதி தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையையாய். [மலராது குவியாது] - க்ஷயவ்ருத்திகளின்றி க்கே ஏகரூபமாய் என்னுதல். [மலராது குவியாது]- * "அரும்பினை அலரை" என்னுமாபோலே செவ்விமாருத போக்யதையைச் சொல்லுதல். [மாசூணு ஞானமாய்] - ஹேயகந்தமில்லாத ஜ்ஞா நத்தை யுடையையாய். விக்ரஹத்துக்கு ஸ்வரூபாந்யதாபாவமில்லை ; ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வபாவ அந்யதாபாவமில்லை யென்கை. "மலராது குவியாது" என்ற இடம் - ஜ்ஞாநத்துக்கும் விக்ரஹத் துக்கும் பொது. [முழுதும் இத்யாதி] - அநுக்தமான குண விபூத்யாதிகளையுடையையாய் எல்லா வற்றையும் நிர்வஹிக்கிறவனே ! 'வரம்பின்றி முழுதியன்ருய்' என்கிற இடத்தில் இவற்றையுடை யவனே ! என்கிறது ; இங்கு இத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே ! என்கிறது. [மாசூணு இத்யாதி] அஸங்குசிதமாய் ஸமக்ரமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாதி பூஷணங்களை யுடையனுன ப்ரஹ்மா வென்னு தல், கீழ்ச்சொன்ன ருத்ராதிகளி லுண்டான ஆதிக்யத்தால் ப்ரஹ்மா தன்னைச் சொல்லுதல் [வழிப்பட்டால்] - ஸ்தோத்ரரூபபரிசர்யையிலே இழிந்தால். [மாசூணு இத்யாதி]-ஹேய ப்ரத்ய நீகமான உன் திருவடிகளின் விஸ்த்ருதமான ஒளி திரஸ்க்ருதமாகாதோ? தம்முடைய பேக்ஷா வாநுரூபமாகத் திருவடிகளென்றிறே திருமேனியைச் சொல்லுவது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், ருத்ரன் தொடக்கமானுர் ஏத்தமாட்டார்க ளென்றதாய், இப்பாட்டில் - 'அவன்தனக்குங்கூட ஜநகனுன ப்ரஹ்மா ஸ்தோத்ரம்பண்ணினுல் அதுவும் உனக்கு அவத்யமாம்' என்பாருமுண்டு; 'அவனையும் கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்ருய், இதில் உபயபாவனையுமுடைய இவனைப்போலன்றியே கேவலம் ப்ரஹ்மபாவனையேயாயிருப்பானெருப்ரஹ்

எட்டாம்பாட்டு 'மாசூணு' இத்யாதி. உபயபாவனை - கர்மப்ரஹ்மபாவனைகள். பாவனையென்ற யத்ந மாய்,ப்ரஹ்மமென்று த்யாநமாய், த்யாநவிஷயயத்ந மென்றபடி. கர்மபாவனை-கர்ம விஷய யத்நம்,பாவனையாவது-

* பெரிய திருமொழி எ - கo. க.

மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து, அவன் ஏத்திலும் தேவர்க்கு அவத்யமா மித்தனையன்றோ ? என்கிறார்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

[மாசூணாச் சுடருடம்பாய்] - ஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஶுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையையாய். [மலராது குவியாது]- * "அரும்பினையலரை" என்னும்படியா யிருக்கும்; "யுவாகுமார:" (யுவாகுமார:) என்கிறபடியே, ஏககாலத்திலே இரண்டு அவஸ்தையும் சொல்லலாயிருக்கை; "ஸதைகரூபரூபாய" (ஸதைகரூபரூபாய)

ப்ர.—ஶ்ரீவைஷ்ணவே புராணே ப்ரதமேம்ஶே த்விதீயேऽத்யாயே—"அவிகாராய ஶுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே । ஸதைகரூபரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே"— "அசித்காரணத்ரவ்யாணாம் ஸ்வஸ்ய விகாரித்வம் நிரஸ்யதி—அவிகாராயேதி. அநேந அசேதநவ்யாவ்ருத்தி:. ந ஜாயதே ம்ரியதே (க. உ. க-உ-கஅ) இத்யாதிஶ்ருதே: கேஷாஞ்சிஜ்ஜீவாநாமவிகாரத்வாத் தத்வ்யாவ்ருத்திமாஹ - 'ஶுத்தாயேதி'. ஶுத்தி: - க்லேஶகர்மாதிராஹித்யம். ஸம்ஸாரிஶுத்திம்ருக்தவ்யாவ்ருத்திமாஹ - 'நித்யாயேதி'. ஶுத்தாகாரேண நித்யாய. விகாரராஹித்யஶுத்தத்வநித்யத்வாநி நித்யஸூரிணாமபி ஸாதாரணாநீதி ததாஹ—'பரமாத்மநே' இதி. பரோ மா யஸ்மாந்நாஸ்தி ஸ:—பரம:; அவராயீந:. நியந்த்ருதயா ஸர்வஸ்ய வ்யாப்தாத்மா. நித்யஸூரயோऽபி பரவஶா: அத: ஸர்வஶேஷிணே, ஸ்வாநாத்யவேதநே, ப்ரஹ்மஸநகாதிஸாதநாயாஸ்து க்ஷேத்ரஜ்ஞ, ஶேஷ நித்யஸூரிப்யோ வ்யாவ்ருத்தம் பரஸ்வரூபம் ஶோபிதம். அத ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிவத் அஸாதாரணம் ததைவ ஸர்வவிலக்ஷணம் ஸ்வாநுரூபம் ஜ்யோதிர்மயம் 'ஆதித்யவர்ணம்' (பு-ஸூ) இத்யாதிவேதாந்தஸித்தரூபவத்த்வமாஹ—"ஸதைகரூபரூபாய" இதி. ரூபயதேர் ரூபஶப்த:—ஸ்வபாவவாசீ; யதா, ஸதைகரூபம்-தாத்ருஶ ப்ரகாரம்; ஹேயப்ரத்யநீகதயா கல்யாணைகதாநதயா ச ஸ்வரூபம் தாத்ருஶம். த்விதீயோ ரூபஶப்த: - விக்ரஹவாசீ. அத ஸர்வவ்யாவ்ருத்திலக்ஷணமைஶ்வர்யம் குணம் ப்ராப்யந்து விஶேஷ்யம் நிர்திஶதி-'விஷ்ணவ' இதி. விஷ்ணுஶப்தவாச்யோ வ்யாப்த்யா ஸர்வம் தோஷம் பரிஹரதி-'ஸர்வஜிஷ்ணவே' இதி. ஜயோऽஹி பரஸ்ய ஸர்வஶேஷாவநம். தாத்ருஶ த்ருஷ்ட்யா ஸ்வ ப்ரபத்யேநவாப்யத்ரிஜயஸ்ய ஸ்வாஸாவிகாவித்யாக்ஷ்ய.

"யத்ராவ்யாஹாவநாநாஸேஸர்வத்ராவ்யாதமோவர:" என்னக்கடவதிறே. 'கர்மபாவனை-கர்மாநுஷ்டாநம்; ப்ரஹ்ம பாவனை - உபாஸநம்' என்றும் சொல்லுவர்கள். கர்மபாவநாநிஷ்டர் - தக்ஷாதிகள். ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்டர் - ஸநகாதிகள். உபயபாவநா நிஷ்டன் - ப்ரஹ்மா.

மாசூணா - மாலிந்யமடையாத, மலராது குவியாது- விகாஸ ஸங்கோச ரஹிதமாய். 'மலராது குவியாது' என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம். அதாவது - யௌவநோந்முகாவஸ்தையைச் சொல்லுகிறதாதல், வ்ருத்தி க்ஷய ராஹித்யத்தைச் சொல்லுதல். முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்—'அரும்பினை' இத்யாதி திருமொழி. இரண்டவஸ்தையும் ஏககாலத்திலே சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படியிருக்கிறவனை. பாசுர விவரணம் 'யுவா' இத்யாதி. இதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் - யுவாச குமாரஶ்ச என்னுதல்; யத்வா, யுவா அகுமாரஶ்ச என்னுதல்: யுவாவுமாய், அகுமாரனுமா யிருக்கு மென்றபடி. ப்ரஸக்தஸ்யஹி ப்ரதிஷேத: இறே; ஆகையாலே, கௌமாரமும் அல்பமுண் டென்றபடி. ததஶ்ச, யுவத்வ குமாரத்வ மத்யமாவஸ்தாவாந் இத்யர்த்த:. 'அரும்பினையலரை' என்றதுக்கும் இதுவே அர்த்தம். த்விதீயார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸதைக ரூப' இத்யாதி. ப்ரதமேம்ஶே த்விதீயே, 'அவிகாராய ஶுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே ॥ ஸ

* பெரிய திருமொழி—எ-கo-க.

என்கிறபடியே, க்ஷயவ்ருத்திகளின்றிக்கே யிருக்கு மென்றுமாம். [மாசூணா ஞானமாய்] - ஒரு ஹேது வாலே மாசேறக்கடவதல்லாத ஜ்ஞாநத்தை யுடையையாய். 'மலராது குவியாது' என்கிறது, கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக்கடவது. ஸம்ஸாரிகள் கர்மநிபந்தநமாகப் பரிக்ரஹித்த தேஹத்துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வரூபாந்யதாபாவமும் இல்லை, இவன் திருமேனிக்கு; அவர்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வபாவாந்யதாபாவமும் இல்லை, இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு என்கை. [முழுதுமாய்]-அநுக்தமான குணங்களை யுடையையாய். [முழுதுமாய்] - ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலை. [முழுதியன்றாய்]- "வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்" என்றதின் அநுவாதமாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய் என்றபடி. [மாசூணா இத்யாதி] - "சதுர்முகாயு:" (சதுர்முகாயு:) இத்யாதி; அப்படிப்பட்ட அமரர் கோன், உன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால், அவனும் அடிக்கழிவு செய்தானாய்விடு மித்தனை. ஆழ்வார்களேயிறே அவனடி யறிந்து மங்களாஶாஸநம்பண்ணுவார். திரோதாநஹேதுவில்லாத ஜ்ஞாநாதி பூஷணங்களை யுடையானொரு அமரர்கோனை உண்டாக்குவது, 'உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்ரஹ்மா' என்கைக்கு நிதாநம் இது; இவ்வருகில் ப்ரஹ்மாவுக்குத் தன் அதிகாராவஸாநத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்குத் திரோதாந முண்டிறே; இவனுக்கு அதின்றிக்கே யிருப்பது. வழிபடுகைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகிற கோலமாகையாலே - அதுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்திலே கிடக்கு மித்தனையிறே. அப்படி யிருக்கிற அமரர்கோன்தான் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், ஒரு ஸம்ஸர்க்கத்தால் மாசூணக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற உன் திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, 'இவனேத்துமளவே இத்திருவடிகள்' என்று மழுங்காதோ? தம்முடைய ஶேஷத்வாநுரூபமாக, உன்திருமேனியென்னாதே 'உனபாதம்' என்கிறார். (௯)

...ஸ்தைஜஸா ப்ரஹ்ம ப்ரகாஶம் ஸர்வம் விஷ்ணோ: ஸநாதநம்". 'யுவாகுமார:' என்றவிடத்திலே- "ஸர்வேஷாம் ஏவ லோகாநாம் ஆவிர்பாவ: ஸநாதந:" இத்யாதி அநுஸந்தேயம். கீழும் மேலும் அந்வயிக்கையாவது - மலராது குவியாது - மாசூணாச் சுடருடம்பாய் என்று கீழே கூட்டுதலும், மலராது குவியாது - மாசூணா ஞானமாய் என்று மேலே கூட்டுதலு மென்றபடி. இப்படி அந்வயித்ததுக்கு யதாக்ரமம் பாவம்-'ஸம்ஸாரிகள்' இத்யாதி. 'இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு' என்றது-ஜ்ஞாநமயஸ்வரூபத்துக்கு என்றபடி' இதிச வதந்தி. அர்த்தாந்தரம்-'ஜகச்சரீரனாய்' இத்யாதி. புநருக்திபரிஹாரம்-'வரம்பின்றி' இத்யாதி. உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்ரஹ்மாவென்றதுக்கு ப்ரமாணம்-'சதுர்முகாயு' ரித்யாதி. வராஹபுராணே 'சதுர்முகாயுர்யதி கோடிவக்த்ரோ பவேந்நர: க்வாபி விஶுத்தசேதா: | ஸ தே குணாநாமயுதைகமேகம் வதேந்நவா தேவவர ப்ரஸீத'. சதுர்முகாநா மாயுரித்யர்த்த:. சேதஸ்ஸுக்கு விசுத்தத்வமாவது - ப்ரஹ்மபாவனைகநிஷ்டதையாதல், அதிகாராந்தத்தில் வரும் ஜ்ஞாநஸங்கோசராஹித்யமாதல். அமரர்கோன் வழிப்பட்டால் - உனபாதமலர்ச்சோதி மழுங்காதே என்னுமளவுக்கும் பாவம்-'அப்படிப்பட்ட' இத்யாதி. அப்படிப்பட்ட - உத்ப்ரேக்ஷிதனான. அடிக்கழிவு - மூலஹாநி, திருவடிகளுக்கு அவத்யமும். இதம் - சாடு. இவன் அவத்யகரனாகில், பின்னை அதிஶயகரரார்? என்ன 'ஆழ்வார்கள்' இத்யாதி. 'மாசூணாவான்கோலம்' என்றவிடத்திலே - 'மாசு' என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே உபயபாவனையாக ஓரர்த்தம் அருளிச்செய்து, அதிகாராந்தத்தில் வரக்கடவதான ஜ்ஞாநஸங்கோசமாக அர்த்தாந்தரம்-'திரோதாநஹேது' இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், 'மாசூணா' என்றது - அமரர்கோனுக்கு விசேஷணம்; கேவலம் ப்ரஹ்மபாவனைக நிஷ்டனென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்தில், 'மாசூணா' என்றது - கோலத்துக்கு விசேஷணம். உண்டாக்குவது - புத்யாகல்பநம். 'இது' என்றது - 'மாசூணாவான்கோலம்' என்ற விசேஷண மென்றபடி. இது எப்படி நிதாநமாம்? என்ன, 'இவ்வருகில்' இத்யாதி. 'கோலம்' என்றால் ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, 'வழிபடுகைக்கு' இத்யாதி. வழிபடுகை-ஸ்தோத்ரரூபபரிசர்யையிலே யிழிகை. விக்ரஹதேஜ: ப்ரகாஶத்துக்குச் சோத் திருமேனியென்ன வேண்டாவோ? என்ன, 'தம்முடைய' இத்யாதி. வடிவுக்கு, 'மாசு' - அவத்யஸ்பர்ஶம். ஜ்ஞாநத்துக்கு, 'மாசு' - ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள். மழுங்காதே - மஸ்ருணமாகாதோ? மாசூணாவான் கோலத்தமரர்கோன் - மாலிந்யராஹித்யமான அதிவிலக்ஷண ஜ்ஞாநாதி பூஷணங்களையுடைய ப்ரஹ்மா வென்றி சப்தார்த்தம். மலராது குவியாது - மாசூணாச்சுடருடம்பையுடையையாய், மலராது குவியாது மாசூணா ஞானத்தையுடையையாய், முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்; இப்படிப்பட்ட மாசூணா உனபாதமலர்ச்சோதியானது - மாசூணாவான்கோலத்தமரர்கோன் வழிப்பட்டால் மழுங்காதே இத்யந்வய: (௯)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மழுங்காதவைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய்த்
தொழுங்காதற்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே
மழுங்காதஞானமே படையாக மலர்நலகில்
தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன்சுடர்ச்சோதிமறையாதே.

ஆ.—பின்னையும் அவனுடைய குணங்களை யேத்தியல்லது தரிக்கமாட்டாமையாலே அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி ஏத்துகிறார். உன்னுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹா குணத்தை ஒருவருமறியாததொருபடி ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே ஆஸ்ரிதனான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளாதே, அந்த ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யம் ஸர்வலோகவிதிதமாம்படி திருவாழியை யேந்திக்கொண்டு பெரியதிருவடிமேலே வந்து தோன்றியருளி என்னையுண்டாக்கியருளினாய் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை த்ருஷ்டாந்த ஸஹிதமாக அருளிச்செய்கிறார்

• [மழுங்காத என்று தொடங்கி.] மழுங்காத கூர்மையை யுடைய நேமியோடு கூடின திருவாழியை தர்ஸநீயமாம்படி வலவருகே தரியாநின்றுகொண்டு தொழவேணுமென்னுங் காதலை யுடைய ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளுகைக்காகப் பெரியதிருவடியை ப்ரேரித்து நடத்திக் கொண்டு தோற்றினாயே. [மழுங்காத என்று தொடங்கி]-அநேககார்யங்களிலே ப்ரயோகித்தாலும் மழுங்கக்கடவதன்றிக்கே மிகவும் உஜ்ஜ்வலமாகக்கடவதான உன்னுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையே ஸாதநமாகக்கொண்டு திருநாபீகமலத்தை அடியாகவுடைய ஸம்ஸாரத்திலே அடிமையானார்க்கு ரக்ஷை பண்ணினால், 'பெருமுதலியாயிருந்துவைத்துத் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்குத் தானே தடுமாறிக்கொண்டுவந்து உதவும்' என்னும் இவ்வழகியதேஜஸ்ஸை இழந்தாயாகாதே. தொழும்பு - அடிமை. ஆயார் - ஆனார்.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாதிஸயத்துக்கு ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸமாஸ்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற மேன்மை திரஸ்காரஹேது என்கிறார்.

மழுங்காத-மழுங்குதலில்லாத, வை - கூர்மையையுடைத்தான, நுதிய - வாயையுடைய, சக்கரம்-திருவாழியை, நல்-தர்ஸநீயமான, வலத்தை ஆய் - வலத்திலேயுடையையாய், தொழும் - பரிசர்யைபண்ணுகையிலே, காதல் - அபிநிவேசத்தையுடைய, களிறு - ஆனையை, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்கைக்காக, புள் - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து-அதித்வரையோடே நடத்தி, தோன்றினையே-அதின்முன்னே வந்து தோன்றினாயே: (இப்படியிருக்க), மழுங்காத - அமோகமான, ஞானமே - ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநமே, படையாக - பரிகரமாக, மலர் - விகஸிதமான, உலகில் - லோகத்திலே, தொழும்பு ஆயார்க்கு-(உனக்குத்)தொழும்பானார்க்கு, அளித்தால்-உபகரித்தால், (ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு மடுவின்கரையிலே த்வரித்துவந்தாயென்கிற), உன் - உன்னுடைய, சுடர் - அத்யுஜ்ஜ்வலமான, சோதி - தேஜஸ்ஸு, மறையாதே - திரஸ்க்ருதமாகாதோ ?

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இந்த மேன்மையையும் விளாக்குலைகொள்ளும் ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மழுங்காத இத்யாதி] - அநேக கார்யங்களிலே ஏவா நின்றாலும் மழுங்கக்கடவதன்றிக்கே எதிரிகள்மேலே படப்படக் கூர்மை மிகா நின்றுள்ள வாயையுடைய திருவாழியை. வை -

கூர்மை. நுதி - வாய்; நுனி என்றுமாம். ஒருவினைசெய்யவேண்டா, இச்சேர்த்தியே அமையு மென்னும்படி தர்ஶநீயமாம்படி வலவருகே யுடையையாய். "வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்ன வேண்டும்படி யிருக்கை. [தொழுங்காதல் இத்யாதி] - ஆனையினுடைய ஆர்த்த த்வநி செவிப்பட்டவாறே கையில் திருவாழியையும் மறந்து மடுவின்கரையிலே த்வரித்துக் கொண்டு வந்தான்; இப்படி செய்யவேண்டிற்று, துக்கநிவ்ருத்திமாத்ரமே யன்றிக்கே தொழுகைகை வல்லேனே என்றிருக்குமவனுகை. [காதல் களிறு] - காதலே நிரூபகமாயிருக்கை. [அளிப் பான்] - அதின்கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொள்ளுகைக்காக. [புள் ளூர்ந்து] - நினைவுக்கும் அவ்வருகே போகவல்ல வேகத்தையுடையவனைக் குழைசரக்காம்படி திரு வடிகளாலே ப்ரேரித்துக்கொண்டு வந்தபடி. அவ்விடாய் தம்மதாய்த் தமக்கு உதவ வந்து தோற் றினுயிருக்கிறபடி. [மழுங்காத இத்யாதி] - இடைவிடாமல் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணுநின்று ளும் அமோகமான ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தையே ஸாதநமாகக்கொண்டு திருநாபீகமலமடியாகப் பிறந்த லோகத்திலே அடிமையானுர்க்கு. தொழும்பு - அடிமை. ஆயார்க்கு - ஆனுர்க்கு. ஸம்ஸாரத் திலே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தை யுடையவர்கட்கு என்கை. [அளித்தால்] - ரக்ஷித்தால். [உன் சுடர் இத்யாதி] - மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தா யென்கிற நிரவதிக தேஜஸ்ஸு மறையாதோ ? சிற்றுட்கொண்டான் 'மறையும் மறையும்' என்று அநுபாஷித்தான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. மேன்மைதானே பேசவொண்ணு தென்கைக்கு நீர்மைதானே பேச்சுக்கு நிலமாயிருக்கிறது ? என்கிறுர்.

[மழுங்காத] - ஶத்ருஶரீரங்களிலே படப்படச் சாணையிலே யிட்டாற்போலே புகர் பெற்று வாராநிற்குமாயிற்றுத் திருவாழி. மழுங்கக்கடவதன்றியே கூரியமுனையையுடைய திரு வாழியை * "வடிவார்சோதிவலத்துறையும்" என்னும்படியே வலவருகேயுடையையாய். [நல்வலத் தையாய்-தோன்றினையே]-கையில் திருவாழியிருந்தது அறிந்திலன் ; அறிந்தானுகில், இருந்தவிடத்தே இருந்து அத்தையேவிக் கார்யங்கொள்ளலாமிறே. ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டவாறே தன்னை மறந்தான். நினைத்தாலும் இருந்தவிடத்திலே யிருந்து துக்கநிவ்ருத்தி பண்ணவொண்ணுது; தொழுங் காதல்களிறுயிற்று - கையுந்திருவாழியுமான அழகு காண ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனுயிற்று இவன். [காதல்களிறு] - 'சதுர்த்தந்தி' என்னுமாபோலே, காதல் இதுக்கு நிரூபகமாயிருக்கை. [அளிப் பான்] - இதின்கையில்பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொள்ளுகைக்காக.

ஒன்பதாம் பாட்டு - 'மழுங்காத' இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலர்த்தத்தை அநுவதித்து, இப்பாட்டின் தாத்பர்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர் - 'மேன்மை', இத்யாதி.

"வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கித:" இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி நிதாய ஆஹ - 'சத்ருசரீர' இத்யாதி. வை - கூர்மை. நுதி - முனை. 'நல்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'வடிவார்' இத்யாதி. 'வலத்தையாய்' என்கிற இது - 'தோன்றினையே' என்கிறத்தோடே அந்வயிக்கிற தென்று காட்டுகிறுர்—'நல்வலத்தை யாய்த் தோன்றினையே' என்று; இத்தால்பலிதம் ஹார்த்தஹாவமாஹ - 'கையில்' இத்யாதி. 'அறியாமைக்கு அடியேது?' என்ன, 'ஆர்த்தநாதம்' இத்யாதி. கையுந்திருவாழியுமான தன்னை மறந்தா னென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை—'நினைத்தாலும்' இத்யாதி. 'தொழுங்காதல்' என்கிறது ஹேதுகர்ப்ப மென்கிறுர் - 'தொழுங் காதல்களிறுயிற்று' என்று; ஸேவிக்கவேணு மென்னும் காதலையுடைய களிறு. இத்தை யருளிச் செய் கிறுர், 'கையும்' இத்யாதி. 'களிறு' என்னுதே, 'காதற்களிறு' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'சதுர்த்தந்தி' இத் யாதி. ஆக, இத்தால் - திருவாழியாழ்வான் கையிலே யிருக்க, ஜ்ஞாநமிருக்க, ஸர்வாதிகனுயிருக்கிற நீதானே ஒருதிர்யக்குக்காக அரைகுலையத் தலைகுலைய விழுந்து ரக்ஷித்த இந்த நீர்மை ஒருவரால் பேசலாயிருந்ததோ ? என்றபடி. 'இதின்கையில் பூ செவ்வியழியாமே' என்றது - 'க்ராஹக்ரஸ்தே கஜேந்த்ரே ருவதி ஸரபஸம் தார்க்ஷ்யமாருஹ்ய தாவந் வ்யாகூர்ணந் மாலிமௌலிர் வஹதி ஸகுஸுமம்...' [illegible]

* திருப்பல்லாண்டு - ௧.

[புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே] - ஸங்கல்பத்துக்கு முற்பட்டாயிற்று திருவடி வேக மிருப்பது; அவன் வேகம் போராமல் அவனையும் இடுக்கிக்கொண்டிறே வந்துவிழுந்தது. [தோன்றினையே] - இடர்ப் பட்டார் தாமாய், தமக்குத் தோற்றினாற்போலேகாணும் இருக்கிறது. [மழுங்காத ஞானமே படை யாக] - 'திருவாழியை மறந்தான்' என்கைக்கு, அதிலும் அண்ணிய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது? அநேககார்யங்களிலே ஏவாநின்றாலும் மழுங்கக்கடவதன்றியே புகர்பெற்று வாரா நின்றுள்ள ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநமே கருவியாகத் திருநாபீகமலத்தை அடியாக வுடைத்தான ஸம்ஸாரத் தில். [தொழும்பாயார்க்கு] - சேஷபூதரானார்க்கு. மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு - மழுங்காத ஞானமே படையாக அளித்தால் உன்சுடர்ச்சோதி மறையாதே; இருந்தவிடத்தே யிருந்து ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தாலே ரக்ஷித்தாயாகில், 'ஆனையிடர்ப்பட்ட மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத்தலைகுலைய உணர்த்தியற்று வந்துவிழுந்தான்' என்கிற நிரவதிகதேஜஸ் இழந்ததேயன்றோ? 'மறையாதே' என்ற இதுக்கு - 'மறையும் மறையும்' என்று சிற்றுட்கொண்டான் வார்த்தை. (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

மறையாயநால்வேதத்துள் நின்றமலர்ச்சுடரே
முறையால்இவ்வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தாய்
பிறையேறுசடையானும் நான்முகனும் இந்திரனும்
இறையாதல்அறிந்தேத்த வீற்றிருத்தல் இதுவியப்பே.

ஆ.—பக்திஹீநர்க்கு உன்னை அறியவொண்ணாதபடி மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஸர்வவேதங்களினாலும் ப்ரதிபாத்யனாய், ப்ராப்தியாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாராதி ஹேது பூதனாயிருந்த உன்னுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை அறிந்து உன்னை யேத்துகைக்கு விஷயமாக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்கு ஓரேற்றமோ? அன்றிறே. இப்படி யிருக் கிற உன்னை நான் எத்தைச் சொல்லி ஏத்துவது? என்கிறார்.

விஶோ:" என்றத்தைப்பற்ற. 'ஊர்ந்து' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'ஸங்கல்பத்துக்கு' இத்யாதி. இங்கே - 'ஸம்வ ஸ்ரீநிர்வ்யாபாரம்' இத்யாதி அநுஸந்தேயம். 'சென்றாய்' என்னாதே, 'தோன்றினையே' என்றதுக்கு ஹாவம்-'இடர்ப்பட்டார்' இத்யாதி. 'சக்கரநல்வலத்தையாய் - ஞானமே படையாக, தோன்றினையே' என்று அந் வய விவக்ஷயா தாத்பர்யம்-'திருவாழியை மறந்தான்' இத்யாதி. 'ஞானமேபடையாக' என்றத்தை - கீழும் மேலும் அந்வயிப்பது. அண்ணிய - ஸமீபஸ்தமான. 'ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது' என்றது-ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு ரக்ஷிக்குமது அவத்யமா மென்னுமத்தைப் பற்ற. ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையும் நினைத்தா னில்லை யென்றபடி. நினைத்தவற்றைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டாலும் அவத்யமா மென்கிறார்-'மழுங்காத ஞான மே' இத்யாதி என்று மேலுக்கு அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. 'ஏ ஷஸ்து ஸங்கல்பவிஷயீ' இதி ந்யா யம் ஸ்ருதி நிதாயாஹ - 'அநேககார்யங்களிலே' இத்யாதி. கருவியாக - ஸாதநமாக. மலர் - திருநாபீகமலம். தொ ழும்பு - அடிமை. ஆயார்க்கு- ஆனார்க்கு. இதமாஹ-'சேஷபூதரானார்க்கு' இதி. வைஶத்யார்த்தம் அந்வயிக்கிறார் - 'மலருலகில்' இத்யாதி. இப்படி அந்வயித்ததுக்கு ஹாவம்-'இருந்தவிடத்தே' இத்யாதி. 'அரைகுலையத் தலைகுலைய' என்றது - ஸைக்ர்யாதிஶய த்யோதகம். 'மறையாதே' என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலையேகாரம்; மறையு மென்றபடி. அதுக்கு அபியுக்தோக்தி - 'மறையாதே' இத்யாதி. ஊர்ந்து - நடத்தி. தோன்றினையே - தோன்றினாயே. படையாக - பரிகரமாக; யத்வா, ஸாதநமாக வென்னுதல். தொழுங்காதல்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து-மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய் - தோன்றினையே: மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு - மழுங்காதஞானமே படையாக - அளித்தால், உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே இத்யந்வய:. (௯)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வேதைகஸமதிகம்யனாய் ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த உனக்குத்வத்ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்தஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் ஈஶ்வரனென்று அறிந்து ஏத்த இருக்கும் இது விஸ்மயமோ? என்கிறார்

[மறையாய என்று தொடங்கி] - அநாஶ்ரிதர்க்குத் தோற்றாமே ஆஶ்ரிதர்க்குக் காட்டும் ஸ்வபாவமான வேதப்ரதிபாத்யமான நிரதிஶய போக்யதையை யுடையையாய், ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே இவ்வுலகத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகாரங்களைப் பண்ணினவனே!

ப.—அநந்தரம், ஈஶ்வராபிமாநிகளும் உன்ஶேஷித்வத்தை யறிந்து ஆஶ்ரயிக்க இருக்கிற இருப்பு ப்ராப்தமாகையால் ஆஶ்சர்யமல்ல என்கிறார்.

மறையாய-(ரஜஸ்தமஃ ப்ரசுரர்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை) மறைப்பதாய், நால்வேதத்து-(ஸத்வப்ரக்ருதிகளுக்கு அர்த்தப்ரகாஶகமான ருகாதி)சாதுர்வித்யத்தை யுடைத்தான வேதங்களுக்கு உள்நின்ற - ஆந்தரமான தாத்பர்யமாய் நின்ற, மலர் - விகாஸத்தை யுடைத்தான, சுடரே - ஜ்யோதீரூபனாய், முறையால் - பர்யாயந்தோறும், இ - இந்த, உலகெல்லாம் - லோகங்களை யெல்லாம், படைத்து-ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - (ப்ரளயத்திலே புக்கு) இடந்தெடுத்து, உண்டு - (மஹாப்ரளயத்திலே) உண்டு, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்தாய் - (அந்யாபிமாநம்கழியும்படி) அளந்து கொண்டவனே! இறையாதல் - (இப்படி வேதைகவேத்யதையாலும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களாலும்) சேஷியாக, அறிந்து - (உன்னை) அறிந்து, பிறையேறு - சந்த்ரகலாதாரணத்தாலும், சடையானும் - ஜடாதாரணத்தாலும் ஹேதுகதபஸ்ஸுகளிலே தத்பரனான ருத்ரனும், நான்முகனும்-(ஸர்வதோமுகமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி சக்தியையுடைய) ப்ரஹ்மாவும், இந்திரனும்-(த்ரைலோக்யேஶ்வரனான) இந்த்ரனும், ஏத்த - (ஸ்துத்யாதி முகத்தாலே) ஆஶ்ரயிக்க, வீறு - ஆஶ்ரயணீயத்வாகாரத்தாலே வ்யாவ்ருத்தனாய், இருத்தல் இது - இருக்கிற இந்த இருப்பு, வியப்பே - ஆஶ்சர்யமோ

ப்ரமாணோபபத்தி ஸித்தமான இது ப்ராப்தமென்று கருத்து. முறையாலென்று - உடையவனாகையாலே என்றுமாம். மலர் - மலர்த்தியாய், விகாஸம்.

இ.—பத்தாம் பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகள் உன்னை ஈஶ்வரனென்று அறிந்து ஏத்த இருக்கும் இது விஸ்மயமோ? என்கிறார்.

[மறை இத்யாதி]-துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு மறையாய், ஸத்ப்ரக்ருதிகளுக்கு வேதமாயிருக்கும். [நின்ற மலர்ச்சுடரே] - வேதங்களிலே ஸர்வாதிகனாகவும் நிரதிஶயபோக்யனாகவும் ப்ரகாசிக்கிறவனே! [முறை இத்யாதி] - ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல். [இவ்வுலகெல்லாம் படைத்து] - விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிஶேஷமிறே சேதநர் பண்ணிவைப்பது. யௌகபத்யம் அநுக்ரஹகார்ய மென்கை. ஹேயமோக்ஷ ஶூந்யமாய்க் கிடந்த அன்று இவற்றை உண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாய் இடந்து திரிய ப்ரளயம்வர எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கிப் பின்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து மஹாபலி போல்வார் பருந்து இறாயுமாப்போலே அபஹரிக்கில் எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டாய். [பிறை இத்யாதி]- பிறையை ஶிரோபூஷணமாக வுடையனாகையாலே ஶோகப்ரதாநனாகையும், ஜடாதரனாகையாலே அந்த ஶோகம் தபஸ்ஸாலே ஸாத்யமென்கையும். "லலாடாத் க்ரோதஜாயதே" என்று உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனாய் ருத்ரனுக்குங்கூட ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும் க்ஷேத்ரஜ்ஞதயா ஸம்ப்ரதிபந்நனான இந்த்ரனும். [இறை இத்யாதி] - நீ ஸ்வாமி யென்று அறிந்து ஏத்த அத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனா யிருக்கும் இது விஸ்மயமோ? உன்னாலே ஸ்ருஜ்யரான ப்ரஹ்மாதிகள் உன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ண நீ இருக்கும் இருப்பு உனக்கு அவத்யமன்றோ.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. வேதைகஸமதிகம்யனாய் ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த உனக்கு, த்வத் ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்தஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் 'ஈஶ்வரன்' என்று அறிந்தேத்த இருக்குமது விஸ்மயமோ? என்கிறார்.

[மறையாய] - "ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணை: ந்யாயை: ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: | ஊர்த்வோ பாக: த்வதீஹா குணவிபவ பரிஜ்ஞாபனைஸ் த்வத்பதாப்தௌ வேத்யோ வேதைச்ச ஸர்வைரஹமிதி பகவந் ஸ்வேந ச வ்யாசகர்த்த" [ஆதௌவேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணைர் ந்யாயைஸ்ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சாவிதிமுபரிபரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: (ஊர்த்வோபாக ஸ்த்வதீஹாகுணவிபவ பரிஜ்ஞாபனைஸ்த்வத்பதாப்தௌ வேத்யோவேதைஶ்சஸர்வைரஹமிதிபகவந் ஸ்வேநச வ்யாசகர்த்த) மறை என்றும், வேதம்என்றும் இரண்டுபடியாகச் சொல்லுகிறது - பாஹ்யராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன்படிகளை மறைக்கையாலும், ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் அர்த்தத்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகையாலும்: பூர்வபாகம் - ஆராதநஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உபரிதநபாகம் - ஆராத்யஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" (வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:) என்கிறபடியே ஸகலவேதங்களும் தன்னையேப்ரதிபாதிக்கும்படியாயிருக்கையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. வேதங்களிலே ஸர்வாதிகனாகவும் நிரதிஶயபோக்யனாகவும் ப்ரகாஶிக்கிறவனே! [முறையால் இத்யாதி] - வேதங்கள்தான் ப்ரதிபாதிப்பது இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையாயிற்று. [முறையால்] - ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல்; கரணகளேபரவிதுரமாய் போகமோக்ஷஶூந்யமுமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றையுண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்ட

பத்தாம்பாட்டு-'மறையாய' இத்யாதி. ப்ரதமபாதார்த்தம், 'வேதைகஸமதிகம்யனாய்' என்றது. த்விதீய பாதார்த்தம், 'ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த உனக்கு' என்றது. த்ருதீயபாதார்த்தம், 'த்வத்ஸ்ருஷ்டராய்' இத்யாதி. சதுர்த்தபாதார்த்தம், 'ஈஶ்வரனென்று' இத்யாதி.

ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யதைக்கு ப்ரமாணம் - 'ஆதௌ' இத்யாதி. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே உத்தரஶதகே. ஸ்ம்ருதி: ஸேதிஹாஸை: புராணைர் ந்யாயைஸ் ஸார்த்தம், உபகுருதே - உபப்ரும்ஹணம் பண்ணாநிற்கிறது. இத்தால் - வேதம் ஸ்வத: ப்ரமாணம், ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள்-வேதோபப்ரும்ஹணதயா வேதமூலகத்வேந ப்ரமாணங்களென்றபடி. 'த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி - தவார்ச்சாவிதேருபரீத்யர்த்த:. பரிக்ஷீயதே - பரிக்ஷீணமாகாநிற்கிறது; தத்ப்ரதிபாதநபரமாகாநிற்கிறது. பூர்வபாக: - ஸ்ம்ருத்யுபப்ரும்ஹித பூர்வபாக: இத்யர்த்த:. ஊர்த்வோபாக:-இதிஹாஸபுராணோபப்ரும்ஹித வேதாந்தபாக இத்யர்த்த:. ஈஹா-ரக்ஷணார்த்த வ்யாபார:. விபவ: - உபயவிபூத்யைஶ்வர்யம். த்வத்பதாப்தௌ "பரிக்ஷீயதே" இத்யத்ராபி யோஜநீயம். இப்படி வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ப்ரதிபாத்யனவனென்று சொல்லுவாரார்? என்ன, வேத்யோவேதைஶ்சஸர்வைரித்யாதி. 'மறை' என்றும், 'வேதம்'என்றும் சொன்ன த்விருக்திக்குக் கருத்து எது? என்ன - 'மறையென்றும்' இத்யாதி. வேதயதீதி-வேத: என்னக்கடவதிறே. 'நால் வேதத்துள் நின்றமலர்ச்சுடரே' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'பூர்வபாகம்' இத்யாதி. ப்ரதிபாத்யாகாரமேதென்ன - 'வேதங்களிலே' இத்யாதி. 'தச்ஶ்ராணாம்' 'ந தத்ஸம:' இத்யாதியும், '[illegible]', 'ரஸோ வை ஸ:', '[illegible]' இத்யாதி விவக்ஷிதம். 'மறையாய' இத்யாதி-ரஜஸ்தம:ப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைப்பதாய், ஸத்வப்ரசுரராய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தப்ரகாசகமான நாலுவேதங்களுக்கு ஆந்தரமான தாத்பர்யமாய் நின்ற விகாஸத்தையுடைய தேஜோரூபனானவனே யென்று சப்தார்த்தம். மேலே கூட்டித் தாத்பர்யம்- 'வேதங்கள்தான்' இத்யாதி. 'படைத்து' என்றதுக்கு - "யதோ வா இமாநி" இத்யாதி; "[illegible]", "[illegible]" இத்யாதியிலே

மான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாய் இடந்து, திரிய ப்ரளயம்வர வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி, பின்னை வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாபலிபோல்வார் பருந்துஇறாய்ஞ்சினாற்போலே அபஹரிக்க, எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும்பண்ணினவனே! விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிசேஷமிறே சேதநர் பண்ணிவைப்பது; ஸௌலப்யம் அநுக்ரஹகார்ய மென்கை. [பிறையேறுசடையானும் இத்யாதி] - ஜடைகழற்றாதே ஸாதகவேஷத்தோடேயிருக்கச்செய்தே, கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை தரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீகப்ரதானனாயிருக்கிற ருத்ரனும், அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகனும், இவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படியிருக்கிற இந்த்ரனும், நீ ஸ்வாமியான முறையறிந்து ஏத்த அத்தாலே உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இருந்தா யென்றால், இது உனக்கு விஸ்மயமோ? ஒருவன் ஒரு குழமணனைப் பண்ணி, அதின் கழுத்திலே காக்கைப் பொன்னைத் தோற்றி, அதின் தலையிலே காலைவைத்து, 'இது என்னை வணங்கிற்று' என்று இறுமாந்திருக்குமாபோலே * "நன்மைப் புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி" என்கிறபடியே உன்னாலே மனையப்பட்ட ப்ரஹ்மாவும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டரான இவர்களும் உன்னை யேத்த, அத்தாலே இறுமாந்திருந்தா யென்றால் இது உனக்கு ஏற்றமோ? ஹாஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டு மத்தனை யன்றோ?

பதினோராம் பாட்டு.

வியப்பாயவியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞானவேதியனைச்
சயப்புகழார்பலர்வாழும் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்
துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்
உயக்கொண்டுபிறப்பறுக்கும் ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்தே.

ஆ.—லோகத்தில் விஸ்மயநீயமானவற்றை விஸ்மயநீயமாகவுடையனன்றியே, யதாபூதவாதியான ஸர்வவேதங்களாலும் ப்ரதிபாத்யனாயிருந்தவனை, பகவத்கைங்கர்ய ஜயித்வமாகிற கல்யாணமான புகழை யுடையார் பலர் வாழுந் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன், ஓரஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி ஸாக்ஷாத்கரித்துத் தொழுது உரைத்த இத்திருவாய்மொழி, பகவத்ஸாக்ஷாத்கார விரோதி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிக துஃகத்தையெல்லாம் இத்திருவாய்மொழி தானே போக்கும் என்கிறார்.

[வியப்பு என்று தொடங்கி]- வேறொரு ஆஶ்ரயத்திலே கண்டதாகில் விஸ்மயமாம்படியிருக்குமவையெல்லாம் இங்கே கண்டதாகில் விஸ்மயமில்லாதபடியை யுடையனாய் யதாபூதவாதி

ரக்ஷகத்வம் ப்ரதிபாதிதம். பர்யாயோபபாதநபூர்வகமாக சப்தார்த்தம் - 'காணகளேபர' இத்யாதி. இறாய்ஞ்சினாற்போலே - அபஹரித்தாற்போலே. கர்மாநுகுணமான ஸ்ருஷ்டி உபகாரமானபடி யென்? என்ன - 'விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு' இத்யாதி. 'எல்லாம்' என்று - ஸௌலப்யந் தோன்றுகிறதிறே. "ஸௌந்தர்ய" என்றத்தைப்பற்ற

'ஒக்கவெண்ணலாம்படி' என்றது. வியப்பே-விஸ்மயமோ? பூர்வவாக்யம் ஸத்ருஷ்டாந்தம் விவ்ருணோதி-'ஒருவனொரு' இத்யாதி. குழமணன்-மரப்பாச்சி. தோற்றி- ஒட்டி. இறுமாந்து - கர்வித்து. 'நன்மைப்புனல்பண்ணி'- கார்யோத்பத்திஹேதுவான நன்மையையுடைய காரணஜலத்தையுண்டாக்கி இதி ஶப்தார்த்தஃ. இறையாதல் - ஸ்வாமியாக. க்ரமேண அந்வயஃ.

* திருவாய்மொழி - எ, ரு, ௪,

யான வேதப்ரதிபாத்யனுயுள்ளவனை. சயப்புகழ் - ஸம்ஸாரத்தை வென்ற புகழ். துயக்கின்றி - ஸம்ஶய விபர்யய ஜ்ஞாநங்க ளில்லாதபடி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸாம்ஸாரிகஜந்ம ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வியப்பாய - (ஏகதேஶஸம்பந்தத்தாலும் புறம்புள்ளவிடத்தில்) ஆஶ்சர்யாவஹமான குணசேஷ்டிதாதிகள், வியப்பில்லா - (ஸ்வவிஷயத்தில்) ஆஶ்சர்யமாகையன்றியே (தன்னைப்பற்றி யவைதான் மினுங்கும்படி)யான, மெய்ஞ்ஞானம் - இந்த யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற, வேதியனை - வேதங்களாலே வேத்யனானவனை, சயம்-(ஸம்ஸார)ஜயத்தால் வந்த, புகழார்-(ஜ்ஞாந வைராக்ய)ப்ரதையை யுடையரானார், பலர் - பலரும், வாழும் - (இவருடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுபவித்து) வாழ்கிற, தடம்-பேரிடமுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், துயக்கு-(ஸம்ஶயவிபர்யயரூபமான) மனந்திரிவு, இன்றி - அற்று, தொழுது-(யதார்த்தஜ்ஞாநகார்யமான) ஶேஷவ்ருத்தியோடே, உரைத்த-அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள்இப் பத்தும் - ஆயிரத்து ளிப்பத்தும், ஒலி - கோலாஹலோத்தரமாய், முந்நீர் - ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலம் ஆகிற மூன்றுநீரும் கூடின கடலையுடைத்தான, ஞாலத்து - பூமியிலே, உயக்கொண்டு - (ஜ்ஞாநப்ரதாநாதிகளாலே) உஜ்ஜீவிப்பித்து, பிறப்பு-ஜந்மஸம்பந்தத்தை, அறுக்கும் - அறுக்கும்.

வியப்பு - ஆஶ்சர்யம். துயக்கு - மனந்திரிவு. இது - நாலடித்தாழிசை; கலிவிருத் தம் என்பாரு முளர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸா ரிக து:கத்தை இத்திருவாய்மொழிதானே போக்கு மென்கிறார்.

[வியப்பாய இத்யாதி] - புறம்பு விஸ்மயநீயங்களானவை இவ்விஷயத்தில் விஸ்மயநீயங் களன்றிக்கே யிருக்கிறபடி. தங்களுடைய அங்கீகாரம் புறம்புள்ளார்க்கு ஏற்றமாயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது இவன் பெருமைக்கு ஆஶ்சர்யமன்றிக்கே யிருக்கை. [மெய்ஞ்ஞானவேதியனை]-இவனைச் சொல்லும்போது சொல்லிற்றெல்லாம் மெய்யாம்படி யிருக்கிற யதாபூதவாதியான வேதமே சொல்லவேண்டாவோ? மெய்யான ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கிற வேத ப்ரதிபாத்யனை. [சயப்புகழார்] - ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராயிருக்கை. ஆழ்வாரோடு ஸாம்யாபந்நராயிருக்கை. இப்படியிருப்பார் அநேகர் ஆழ்வாரை அநுபவித்திருக்கை. [தடங்குரு கூர்] - ஸாத்விகருக்கு அநுபவிக்கைக்குப் பரப்புடைத்தான திருநகரி. துயக்காவது - மனந் திரிவு. ஸம்ஶய விபர்யயரஹிதமான ஸம்யக்ஜ்ஞாநத்தாலே கண்டு ப்ரீதிப்ரேரிதராய்த் தொழுது அந்தப்ரீதி வழிந்த சொல்லான ஆயிரத்திலும் இப்பத்து. [ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்தே உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்]-ஒலியையுடைய முந்நீரையுடைய பூமியிலே "அஸந்நேவ" என்று அஸத்கல்பரா னவர்களை "ஸந்தமேநம் ததோ விது:" என்று உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை தத்விரோதியான ஜந் மத்தைப் போக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிதானே இதுகற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிகமான ஸகலதுரிதத்தையும் போக்கும் என்கிறார்.

நிகமம் - 'வியப்பாய' இத்யாதி. "இப்பத்து முயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்" இத்யாதியைக் கடா க்ஷித்து அவதாரிகை - 'நிகமத்தில்' இத்யாதி.

[வியப்பாயவியப்பில்லா] - வேறு சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மயஹேதுவாயிருக்குமவையடைய, இவன்பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமாயிருக்கும். ஒருவனுக்கு நாலுபசுக் கொடுத்தால் அது விஸ்மயஹேதுவாயிருக்கும்; 'பெருமாள் செய்தார்' என்றவாறே ப்ராப்தமாயிருந்ததிறே. ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கையொழிந்தவளவிலே 'த்ரிஜடன்' என்பானொரு ப்ராஹ்மணன் வர, அப்போது ஒன்றுந்தோற்றாமையாலே 'உனக்கு வேண்டும் பசுக்களை அடித்துக் கொண்டுபோ' என்ன, தண்டைச் சுழற்றியெறிந்து, அதுக்கு உட்பட்ட பசுக்களையடைய அடித்துக் கொண்டுபோனானிறே. [மெய்ஞ்ஞானவேதியனை] - யதாபூதவாதியான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை யுடையவனை. [சயம் இத்யாதி] - * "இந்நின்றநீர்மையினியா முறுமை" என்ற இவர்தம்மைப்போலே ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்த புகழையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஆழ்வாரையனுபவித்து வர்த்திக்கைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [துயக்கின்றி] - துயக்காவது - மனந்திரிவு. ஸம்ஶய விபர்யய ரஹிதமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தும், [ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்தே - உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்] - ஒலியையுடைத்தான முந்நீரையுடைய பூமியிலே "𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵" (அஸந்நேவ) என்று அஸத்கல்பரானவர்களை "𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃" (ஸந்தமேநம்ததோவிது:) என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதிகளையும் போக்கும். அராஜகமான தேசத்தில் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியை வைத்து விலங்குவெட்டி விடுமாபோலே, அழகர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்துப் பின்னை தத்விரோதியான ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில் - அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திருமேனிக்கும் உண்டான ஸௌகடித்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அதுக்கு நாட்டார் த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லுமவையெல்லாம் உனக்கு அவத்யத்தை விளைக்கு மென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - 'நாட்

வியப்பாயவியப்பில்லா - விஸ்மயஹேதுவாய் விஸ்மயஹேதுவுமன்றிக்கே யிருக்கிற வ்யாபாரத்தை யுடையவனாய் இதி சப்தார்த்த:. இத்தைக்காட்டுகிறார் - 'வேறுசில' இத்யாதி. இதரத்ர விஸ்மயஹேதுவாயிருக்குமது இவ்விஷயத்தில் விஸ்மயஹேதுவன்றிக்கே ப்ராப்தமாயிருக்க எங்கே கண்டோம்? என்ன, 'ஒருவன்' இத்யாதி. அது எப்போது? என்ன, 'ஸர்வஸ்வதாநம்' இத்யாதி, போனானிறே. அதுக்கும், ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினதுக்கும் விஸ்மயப்பட்டவர்க ளில்லையிறே யென்று கருத்து. அயோத்யாகாண்டே த்வாத்ரிம்ஶே த்ரிஜடவ்ருத்தாந்த:, "𑌸 𑌶𑌾𑌟𑍀𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌟𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌮𑍍। 𑌆𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌚𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌗𑌿𑌤𑌃। 𑌸 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑌯𑍂𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃। 𑌗𑍋𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇 𑌬𑌹𑍁𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇 𑌪𑌪𑌾𑌤𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌। 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌜𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌆 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑌯𑍂𑌤𑌟𑌾𑌤𑍍। 𑌆𑌨𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌤𑌾 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌜𑌟𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿." மெய்ஞ்ஞானவேதியனை - யதார்த்தஜ்ஞாநோத்பாதக வேதப்ரதிபாத்யனை இதி ஶப்தார்த்த:. 'யதாபூதவாதியானாலிறே யதார்த்தஜ்ஞாநஜநகத்வமுள்ளது; ஆகையாலே, 'யதாபூதவாதியான' என்றது. சயம்-ஜயம். தொழுது-ஸேவித்து, கண்டு என்றபடி. பகவத்தர்ஶநத்தை-சேஷத்வாநுகுணமாக, 'ஸேவை' என்றிறே வ்யவஹரிப்பது. முந்நீரையுடைய-கடலையுடைய. ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலமுமான மூன்று நீரையு முடைத்தாகையாலே 'முந்நீர்' என்கிறது. பிறப்பறுத்து, உயக்கொள்ளவேண்டாவோ? என்ன, 'அராஜக' இத்யாதி. 'வியப்பாய வியப்பில்லா' என்றத்தால் ப்ரகரணத்துக்கு பலிதம் - வ்யதிரிக்தர்க்கு ஆஶ்சர்யாவஹமான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் பண்ணுகிற ஸ்தோத்ரம் இவன்பெருமைக்கு ஆஶ்சர்யமன்றிக்கேயிருக்கை. இது வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம்.

---

* திருவிருத்தம்—௧.

டாரைவிடும், மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற நீர் சொல்லீர்' என்ன, 'என்னுற் சொல்லி முடியாது' என்றார் ; நாலாம்பாட்டில்-'இப்படி விலக்ஷணனாய் நிரதிசயபோக்யனாயிருக்கிற உன்னை நாட்டார் இழந்துபோம்படி அவர்களை மதிவிப்ரமங்களைப் பண்ணினாய்' என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - 'நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரல்லீரோ ? உம்மால் பேசவொண்ணாமைக்குக் குறையேன்?' என்ன, 'என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினவோபாதி உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே' என்றார்; ஆறும்பாட்டில்-'வேதங்களும் நீரும் கூடப் பேசினாலோ?' என்ன, 'அவையும் உன்னைப் பரிச்சேதிக்கமாட்டாது' என்றார் ; ஏழாம்பாட்டில் - 'வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிகபுருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் ஏத்தக் குறையேன்?' என்ன, 'அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு' என்றார் ; எட்டாம்பாட்டில் - கர்மபாவனையின்றிக்கே ப்ரஹ்மபாவனையேயா யிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து அவனேத்திலும் தேவர்க்குஅவத்யம்' என்றார் ; ஒன்பதாம்பாட்டில் - 'மேன்மை பேச வொண்ணாது' என்கைக்கு 'நீர்மையோதான் பேசலாயிருக்கிறது'என்றார்; பத்தாம்பாட்டில்-'உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஜ்யரான இவர்கள் உன்னை யேத்துகையாவது உனக்கு அவத்யமன்றோ?' என்றார் ; நிகமத்தில் - 'இத்திருவாய்மொழிதானே ப்ராப்யத்தைத் தரும்' என்றார். (கக)

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி:— [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி:— [illegible].

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி:—முடியார் திருமலையில் மூண்டு நின்றமாற, னடிவாரந் தன்னி லழகர்—வடிவழகைப், பற்றி முடியு மடியும் படிகலனும்,முற்று மனுபவித்தான் முன்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—முந்நீர்ஞாலம் : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(முந்நீர்ஞாலம்.) இப்படி ஸாக்ஷாத்க்ருதனான எம்பெருமானோடு தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே யதாமநோரதம் ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெறாமே நிர்மர்யாத வ்யஸநஸாகராந்தர்நிமக்நராய்க்கொண்டு கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், பெருவிடாய்ப்பட்டவன் ஸுஸம்ஸ்க்ருதமான தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தே அஸ்யம்பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே தமக்கு போக்யமான விஷயம் ஸந்நிஹிதமாய் ஆசையும் மிக்கிருக்கச்செய்தே விஷயத்தின் பெருமையாலே தமக்கு விளாக்குலைகொள்ளவொண்ணாதொழிய, அத்தை ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாயத்தமான கரணஸங்கோச நிபந்தநமென்று பார்த்து மிகவும் அவஸந்நராய் 'இப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து எல்லாரும் தன்திருவடிகளைப் பெறுகைக்காக எம்பெருமான் பண்ணின ஜகத்ஸ்ருஷ்டியும் ஸ்ருஷ்ட

வேதங்களும் நீருங்கூடப் பேசினாலோ? என்றதுக்கு-அல்பபேதங் கண்டுகொள்வது.

சயப்புகழாரித்யாரப்ப, சடகோபன்-வியப்பாயவியப்பில்லாதவனாய் மெய்ஞ்ஞானவேதியனான ஸர்வேஶ்வரனை துயக்கின்றி தொடங்கி, இப்பத்தும்-ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்து-உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும் இத்யந்வய:.

ஜகத்தில் பண்ணின அநேகாவதாரங்களும் எனக்குக் கார்யகரமாயிற்றில்லை. இனி நான் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று எம்பெருமானைப்பெற விரகில்லையாகாதே' என்று நைராஶ்யத்தோடே முடியப்புக்க ஆழ்வார், அவ்வவதாராதிகளில் தப்பினார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையில் நின்றருளின படியைக் காட்டியருளக் கண்டு உஜ்ஜீவித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸ்வாபாவிகமான ஶேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான ஶேஷியினுடைய திவ்யஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அது ஸித்தியாதொழிகிறது தத்விரோதியான ஶரீரஸம்பந்தாதிகளடியாக வென்று அநுஸந்தித்து, தந்நிவ்ருத்தியில் அபேக்ஷையாலே, அது அவன்தனக்கு விதேயமாம்படியான ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தை யும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கின அபதாநத்தையும், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வ ஹாவத்தையும், ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாப்தியையும், அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண் ணாத விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தையும், ஸமஸ்தசேதநரும் ஸ்வாதீநராம்படியான பாரம்யத்தை யும், வ்யாப்தியிலும் கார்யகரமான ஸௌலப்யத்தையும், அந்தஸௌலப்யமடியாக வந்த குணவிக்ர ஹௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபாகமில்லாதபடியான உபகாரகத்வத்தையும், அதுக்கு ப்ரகாஶகமான ஸகலவேதவேத்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்துச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, ஸ்வஸந்நிதி யாலே ஆர்த்திஶமிப்பித்த ஸுலபனான ஈஶ்வரனை அபரோக்ஷித்து ப்ரதிஷ்டிதராகிறார்.

இ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், பெருவிடாய்ப்பட்டவன் சேர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாப்போலே தமக்குப் போக்யமான விஷயம் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச் செய்தே அபரிச்சிந்நவிஷயமாகையாலே பரிச்சேதித்து அநு பவிக்கவொண்ணாதொழிய, 'இது விஷயஸ்வபாவத்தால் வந்தது, நித்யாநுபவம்பண்ணுவார்க்கும் ஒக்கும் இது' என்று அறியாதே கரணஸங்கோசநிபந்தநமென்று பார்த்து அவஸந்நராய் 'ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று உன்னைப்பெறுகைக்கு நீ பண்ணின ஜகத்ஸ்ருஷ்டியும் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தில் நீ பண்ணின அநேக அவதாரங்களும் கார்யகரமாயிற்றில்லை; இனி நான் இழந்தேபோமத்தனையா காதே' என்று நைராஶ்யத்தோடே முடியப்புக, ஈஶ்வரன் வந்து முகங்காட்டி 'நீர் இங்ஙனே படு கிறதென்? நித்யாநுபவம் பண்ணுவார்க்கும் உள்ளதொன்று காணும்; இவ்வுடம்போடே நீர் அநு பவிக்கவன்றோ நாம் இங்கு வந்து நிற்கிறது' என்று வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, சீராமப்பிள்ளை 'இவர் பரத்வாநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, அது ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே போனால் அநுபவிக்குமதாய் நோவுபடுகிறாரல்லர்; அவதாரங்களில் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, 'பிற்பாடரானோம்' என்று நோவு படுகிறாரல்லர்; உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய், அதுதன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுபவிக்க இழிந்தது, பின்னை மேன்மேலென அநுபவிக்குமதொழிய இவர் இழந்து நோவுபடுகைக்குக் காரண மென்?' என்று கேட்க, 'பரவ்யூஹவிபவங்களோடு அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற தர்மியைக்யத்

'முந்நீர்ஞாலம்' ப்ரவேஶ. 'பட்டர்' இத்யாதி—கீழில் திருவாய்மொழியிலே அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தவர், மேன்மேலென அநுபவியாமல் இதிலே துக்கிக்கிறதென்? என்று—சீராமப்பிள்ளை ஶங்காபிப்ராயம். அழகருடைய ஸௌந்தர்யம் அபரிச்சிந்நமாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்க மாட்டாதே 'இதுக்கு அடி கரணஸங்கோசமன்றோ' என்று ஶோகிக்கிறாரென்று-பட்டர்பரிஹாரம் கண்டுகொள் வது. 'காரணமென்? என்று கேட்க,—காரணமென்? அர்ச்சாவதாரத்திலே போக்யதாதி குணபூர்த்தி போராமை யாலேயோ? என்று கேட்க' என்று அத்யாஹார்யம். சீராமப்பிள்ளை-கேட்க இத்யந்வய:. இதுக்கு பட்டர் பரிஹா ரம்—'பரவ்யூஹ' இத்யாதி. 'ஆனால், அஸ்மதாதிகளுக்கு அப்படி தோற்றவில்லையே' என்ன, 'குறைந்து' இத்

தாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும்; குறைந்துதோற்றுகிற விடம் ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்திதோஷத்தாலே. கடலருகே போகாநின்றால் தன்கண்ணாலே முகக்கலாமளவிறே காண்பது; அப்படியே அழகருடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்கப் புக்கவிடத்தில் விளாக்குலை கொண்டு அநுபவிக்கலா யிருந்ததில்லை; பெருவிடாய்ப்பட்டவன், சேர்ந்த குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமா யிருக்க, ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச் செய்தே, அபரிச்சிந்நவிஷய மாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்க வொண்ணாதொழிய, 'இது விஷயதௌர்ஜந்யத்தாலே வந்தது' என்று அறியமாட்டாதே, தம்முடைய கரணஸங்கோச நிபந்தநமாக வந்த தென்று அநுஸந்தித்து, 'அவன் தான் முதலிலே இத்தைக் கழித்துத் தன்னையநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்; ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே தான் வந்து அவதரித்தான்; அதுக்குமேலே அந்தர்யாமிரூபேண நின்று ஸத்தாதிகளை நிர்வஹித்தான்; அவன் இப்படி உபகாரபரம்பரைகளைப் பண்ண, நான் அவற்றையெல்லாம் அஸத்ஸமமாக்கிக்கொண்டேன்; இனி நான் அவனைக்கிட்டுகையென்று ஒன்று உண்டோ?' என்று நிர்மர்யாத வ்யஸநஸாகராந்தர்நிமக்நராய் 'முடிந்தேனேயன்றோ' என்று இவர் சோகிக்க, 'நீர் கரணஸங்கோசத்தாலே வந்தது என்று சோகிக்கவேண்டா; கரணஸங்கோசமில்லாதாரும் நம்மை அநுபவிக்குமிடத்தில் இப்படியேகாணும் படுவது' என்று இவர்ழவைப் பரிஹரிக்கக்கோலி, 'நீர் நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறுகைக்கு ஈடாக வடக்கில் திருமலையிலே நின்றோம்; அங்கே கிட்டி அநுபவியும்' என்று தான் அங்குநிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிறநிலையை அநுபவிக்கக் கோலிப் பெறாதே நோவுபட்டஇவரை வடக்குத்திருமலையில் நிற்கிறநிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ணினபடி என்னென்னில்; - முலை வேண்டியழுத ப்ரஜைக்கு முலையைக்கொடுத்துப் பரிஹரிக்கநினைத்தனையிறே. 'இன்னமுலையைத் தர வேணும்' என்று அழுதால் அம்முலையையே கொடுத்து ஆற்றவேண்டாவோ?, என்னில்;-வேண்டா; இவர்தாம் வழிதிகைத்தலமருகையாலே 'அதுவே வேணும்; அதுவன்று இது' என்கிற தெளிவில்லையா

யாதி. 'ஆனால், நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்?' என்ன, அழகருடைய ஸௌந்தர்யம். அபரிச்சிந்நமாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கமாட்டாதே, 'இதுக்கு அடி கரண ஸங்கோசமன்றோ' என்று சோகிக்கிறாரென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - 'கடலருகே' இத்யாதி. முகக்கலாமளவிறே - க்ரஹிக்கலாமளவிறே. 'அப்படி அநுபவிக்கப்போகாவிட்டால் விட்டுப்பிடிக்க வொண்ணாதோ?' என்ன, 'அவனை அநுபவிக்க வேணும்' என்கிற ஆசையாலே விடமாட்டாரென்னுமத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார்-'பெருவிடாய்ப் பட்டவன்' இத்யாதி, 'அநுபவிக்கவொண்ணாதொழிய' என்னுமளவும். சேர்ந்த, ஸந்நிஹிதமாய் இதி பதத்வய தர்ஶநாத், சேர்ந்த என்கிறதுக்கு - ஏலாதி ஸம்ஸ்காராத் அநுரூபத்வாபிமதத்வாதௌ தாத்பர்யம். பிஹிதமானால்-வ்யாதியாலே அடைக்கப்பட்டால். ஆனால், 'ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணும்' என்று ப்ரார்த்திப்பானென்? என்ன, அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார், இது விஷயேத்யாதி வாக்யசேஷ மெல்லாவற்றாலும். இது-பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கவொண்ணாதது. தௌர்ஜந்யம் - வைலக்ஷண்யம். இத்தைக்கழித்து-சரீரஸம்பந்தத்தைக் கழித்து. ''ஞாலம்படைத்த'' என்றத்தைப்பற்ற-'ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்' என்றது. 'எம்மான' என்றத்தைப்பற்ற-'அவதரித்தான்' என்றது. 'எங்கணும்நிறைந்தவெந்தாய்' என்றத்தைப்பற்ற-'அந்தர்யாமி' இத்யாதி. 'ஆக்கையின்வழியுழல்வேன்' என்றத்தைப்பற்ற - 'அஸத்ஸமமாக்கிக்கொண்டேன்' என்றது. 'எங்ஙனித்தலைப்பெய்வன்' என்றத்தைப்பற்ற - 'சோகிக்க' என்றது. மேலிற்றிருவாய்மொழியைக் கடாக்ஷித்து, ஸமாதாநப்ரகாரம் - 'நீர்கரண' இத்யாதி. 'சிந்துபூமகிழும்' என்றத்தைப்பற்ற-'இப்படியேகாணும் படுவது' என்றது. 'நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம்' என்றத்தைப்பற்ற - 'ஸமாஹிதராய்த்தலைக்கட்டுகிறார்' என்றது.

தடஸ்தஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் - 'தெற்குத்திருமலையிலே' இத்யாதி. ஶங்கையை மூன்றுவிதமாகப் பரிஹரிக்கிறார் - 'முலைவேண்டி' இத்யாதிநா, இன்னமுந்தானித்யாதிநா, ஆரியர்களிழந்தவித்யாதிநாச. முலைவேண்டி' இத்யாதிக்கு - ''தென்னனுயர்பொருப்பும் தெய்வவடமலையு, மென்னுமிவையே முலையாவடிவமைந்த'' இத்யத்ர ஹ்ருதயம். 'வழிதிகைத்தலமருகையாலே' என்றது - ''வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்''

யிற்று. இன்னமுந் தான், ஒருவஸ்துதானே ஒருபோது தாரகமாய், மற்றைப்போது அதுதானே பாதகமாகக் காணுநின்றோமிறே; ஆமத்தில் பாதகமான சோறுதானே அதுகழிந்தவாறே தாரகமாகா நின்றதிறே; 'இவர்க்கு இன்னது இன்னபோது தாரகமாம், இன்னது இன்னபோது பாதகமாம்' என்று தெரியாது; குணவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்துக்கொண்டு போருகிற ஈஶ்வரனுக்கும் தரித்த இவருக்கரும் தெரியுமத்தனை இதுதான். ஆரியர்களிழந்த ம்லேச்சபூமியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற நீர்மையிறே அங்கு; கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்த நீர்மையுண்டிறே இங்கு.

முதற்பாட்டு.

முந்நீர்ஞாலம்படைத்த எம்முகில்வண்ணனே
அந்நாள்நீதந்த ஆக்கையின்வழிஉழல்வேன்
வெந்நாள்நோய்வீய வினைகளைவேரறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யானுன்னை இனிவந்துகூடுவனே.

ஆ.—ஸம்ஸார்யாத்மாக்களெல்லார்பக்கலிலும் சென்று வெள்ளங்கொள்ளும்படி கரைபுரண்டுபெருகுகிற உன்னுடைய நிரவதிககாருண்யவெள்ளத்தாலே, உன்திருவடிகளைச் சேர்கைக்கு உபாயமாகக் கரணகளேபராத்யுபகரணங்களை ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் கொடுத்தருளினவனே! அன்று நீ எனக்குத்தந்தருளின அந்தஉபகரணத்தைக்கொண்டு உன்திருவடிகளைச் சேரமாட்டாதே பின்னையும் ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்திலே போய்விழுந்தேன்; இப்படி உன்னைப் பிரிந்திருக்கிற இந்தக்காலமாகிற காலாக்நிஸத்ருஶமான நோய் விடும்படி உன்னைப்பிரிந்திருக்கைக்கு ஹேதுவான என்னுடைய வினைகளை வேரறப்பாய்ந்து என்று நான் உன்னைவந்து கூடுவது? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'உன்னை ஸமாஶ்ரயிக்கைக்குத் தந்த ஶரீரத்தைக்கொண்டு உன்னை ஸமாஶ்ரயியாதே அதன்வழியே ஒழுகி அந்தரப்பட்டேன். நான் உன்னை என்று காண்பது?' என்று ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்

[முந்நீர் என்று தொடங்கி.]—எனக்காகக் கடலோடு கூடின ப்ரபஞ்சத்தை உண்டாக்கின பரமோதாரனே! அக்காலத்திலே உன் திருவடிகளிலே சேரவற்றான ஶரீரத்தை நீ தர அத்தைக்கொண்டு உன்திருவடிகளைப் பெறும் விரகு பார்க்கமாட்டாதே அதன்வழியே ஒழுகி துக்கப்படுகிற நான் உன்னோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே துஸ்ஸஹமாய்க்கொண்டு செல்லுகிற நாளில் பிரிந்து நோவுபடுகைக்கீடான பாபங்களை வேரறுத்து.

என்றத்தைப்பற்ற. த்விதீயபரிஹாரம்- 'இன்னமுந்தான்' இத்யாதி. காணுநின்றோமிறே - அப்படியே தெற்குத்திருமலையில் நிலை அபரிச்சேத்யமாகையாலே பாதகமாய், வடக்குத்திருமலையில் நிலை கண்கொண்டுஅநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கையாலே அந்நிலையைக்காட்டி அநுபவிப்பிக்கிறானென்றபடி. அப்படி ஒருவஸ்துதானே தாரகமுமாய், பாதகமுமாயிருக்குமோ? என்ன - 'ஆமத்தில்'இத்யாதி. ஆமத்தில் - அஜீர்ணதசையில். இவர்க்குஇன்னபோது பாதகமாம், இன்னபோது தாரகமாமென்றுஅறியும் ப்ரகாரமென்? என்ன, 'இவர்க்குஇன்னது'இத்யாதி. 'பின்னை யார்க்குத் தெரியும்' என்ன, 'குணாவிஷ்காரத்தாலே' இத்யாதி. மூன்றாம்பரிஹாரம் - 'ஆரியர்களிழந்த' இத்யாதி. இத்தால்-இங்குத்தைப்பற்றவும் ஸௌஶீல்யம் அங்கு அதிசயித்திருக்கையாலே அங்குத்தைநிலையைக் காட்டி யநுபவிப்பிக்கிறானென்றபடி. அங்கு - தெற்குத்திருமலையிலே. இங்கு - வடக்குத்திருமலையிலே. இங்கு என்ற அநந்தரம் - 'என்று அருளிச்செய்தார்' என்று ஶேஷம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸகலஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான நீ ஆஶ்ரயணார்த்தமாகத் தந்த ஶரீரத்தின் வழியே அலமருகிற நான் தத்தேதுக்களைப்போக்கி உன்னைப்ராபிப்பது என்றோ? என்கிறார்.

முந்நீர் - மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைய, ஞாலம் - ஜகத்தை, படைத்த எம் முகில் வண்ணனே - ஸ்ருஷ்டித்து (அத்தாலே ஜல ஸ்தல விபாகமில்லாத) மேகத்தின் ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்க்கொண்டு எனக்கு உபகாரகனானவனே! அந்நாள் - அந்தஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, (தயமாநமநாவாய்க்கொண்டு), நீ - நீ, தந்த - (ஆஶ்ரயணார்த்தமாகத்) தந்த, ஆக்கையின் - சரீரத்தினுடைய, வழி - பந்தகத்வமார்க்கத்திலே போய், உழல்வேன் - (கர்ப்பநரகாதிகளிலே போய்) அலமருகிற நான், வெம் - (ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு) பரிதாபஹேதுவான, நாள் - நாளிலே, நோய் - (அஹங்காரார்த்தகாமாதிரூபமான) வ்யாதிகள், வீய - நசிக்கும்படி, வினைகளை - (தத்தேதுவான) கர்மங்களை, வேர் - ஸவாஸநமாக, அறப் பாய்ந்து - கொத்தியெடுத்துப்போகட்டு, யான் - (அநுகூலிக்கத்தந்த கரணங்களை ப்ரதிகூலிக்கைக்கு உறுப்பாக்கின) நான், உன்னை - (ப்ரதமோபகாரகனை) உன்னை, இனி - இப்படி க்ருதக்நனானபின்பு, வந்து - (இந்நிலையைவிட்டு) வந்து, கூடுவன் - கூடுவது, எந்நாள் - எந்நாளாயிருக்கிறது? நாள் அறுதியிடிலும் தரிக்கலாமிறே யென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், ‘உன்னை ஆஶ்ரயிக்கத்தந்த ஶரீரத்தைக்கொண்டு அதன்வழியே ஒழுகி அந்தரப்பட்டேன்; நான் உன்னை என்று கிட்டக் கடவேன்?’ என்று கூப்பிடுகிறார்.

[முந்நீர் ஞாலம் படைத்த] - மூவகைப்பட்ட நீரையுடைய கடல்சூழ்ந்த பூமியைப் படைத்த கட்டளைதான் தன் விசித்ரஶக்தியோகம் தோற்ற இருக்கை. ‘‘அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ’’ என்கிறபடியே முன்னே நீரைப்படைத்த என்றுமாம். தயநீயதஶையைக் கண்டு ‘இவை கரணங்களைப் பெற்றுக் கரைமரம் சேரவேணும்’ என்று தயாபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி. கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டியாகிலும் யௌகபத்யம் அநுக்ரஹக்ருதம் என்கை. [எம்] - ஸ்ருஷ்டி ஸர்வஸாதாரணமாகிலும் இவர் தமக்காக என்று இருக்கிறார். எங்குமொக்க வர்ஷித்தாலும் அதுகொண்டு விளைத்துக்கொண்டவன் ‘எனக்காக’ என்று இருக்குமாபோலே; எல்லாருக்கும் ஒக்க அவன் செய்தாலும் க்ருதஜ்ஞன் ‘எனக்காக’ என்று இருக்குமிறே. [முகில்வண்ணனே]- மேகம் ஜல ஸ்தல விபாகமின்றிக்கே வர்ஷிக்கிறது ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுகைக்கன்றிறே. ‘‘பஹு ஸ்யாம்’’ என்று தன்பேறாக ஸ்ருஷ்டிக்கை. [அந்நாள்] - அசிதவிஶிஷ்டனாய் ஶோச்யதஶாபந்நனான நாள். [நீ] - அத்தஶையிலே ‘‘ஏகாகீ ந ரமேத’’ என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ. [தந்த] - திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப்பெறுகைக்கு உறுப்பாம் உடம்பை உபகரித்த; ‘‘தநுபுவநாஸநாஷோதஹ:’’ ‘‘ஸாநஷ்யவாவ’’. தன்னைப் பெறுகைக்கு உபகரணமும் தானே தரவேண்டியிருக்கிறபடி. [ஆக்கையின் இத்யாதி] - விஷயப்ராவண்யத்தை விளைத்துக்கொண்டு ஶரீரத்தின் வழியே போய் அநர்த்தப்பட்டேன். [உழல்வேன்] - சுழிதோறும் முழுகாநின்றேன். கரையேறக் கொடுத்த தெப்பத்தைக்கொண்டு அதன் வழியே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே உடம்பின்வழியே போய் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே புக்கு நசிக்கை. [வெந்நாள்] - ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கிற நாள் அஶோகவநிகையில் பிராட்டி இருந்தாற்போலே. [நோய்வீய] - நோயென்று சரீரஸம்பந்தமாதல், விஶ்லேஷமாதல். வீய - முடிய. [வினைகளை] - ஶரீரஸம்பந்தத்துக்கு அடியான பாபங்களை. [வேர் இத்யாதி]-ஸவாஸநமாகப் போக்கி; ‘பாய்ந்து’ என்று சினம் தோற்றுகிறது. ஒரு ஸர்வஶக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ? [எந்நாள்] - இன்னநாளென்று ஓரவதி பெற்றாராகிலும் அத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருப்பர். [யான்] - உன்னைப்பெறுகைக்குத் தந்த உபகரணத்தை அழித்துக்கொண்ட நான். [உன்னை] - ‘என்பேற்றுக்குப் போக்கடி சொல்லவேணும்’ என்று வளைக்க

லாம்படி யிருக்கிற உன்னை. [இனி வந்து கூடுவனே]-'நீ தந்த கைம்முதலையும் அழித்துக்கொண்ட பின்பு கிட்டுகைக்குப் போக்கடி உண்டாகில் சொல்லவேணும்' என்கிருர்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில்—ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, உன்னை வழிபடுகைக்கு உடலாகக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்துவிட்டாய் நீ; நான் அவற்றை இதர விஷயப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தப்பட்டுப் போனேன்; இங்ஙனேயிருக்கிற நான் உன்னை வந்து கிட்டுவதொரு நாள் சொல்லவேணும் என்கிருர்.

[முந்நீர்] - ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலமென்று சொல்லுகிறவற்றை. * "**அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ**" (அபஏவஸஸர்ஜாதௌ) என்று-†முற்பட ஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, பின்பிறே அண்டஸ்ருஷ்டிதான் பண்ணிற்று. [ஞாலம்படைத்த]-விசித்ரமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணின. தயநீயதசையைக்கண்டு, 'இவை கரணகளேபரங்களைப் பெற்றுக் கரைமரஞ்சேரவேணும்' என்று தயாபரதந்த்ரனுய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி; [எம்முகில்வண்ணனே]-அவன் ஸர்வவிஷயமாக உபகரிக்கச் செய்தே, 'மதர்த்தம்' என்றிருக்கிருர் இவர். ஒருவன் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி வர்ஷிப்பிக்க நாடு வாழ்ந்துபோமாபோலே, அவன் எனக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினுன்; நாடு வாழ்ந்துபோயிற்று என்று இருக்கிருர். ஸர்வவிஷயமாக உபகரித்தபடியும், ப்ரத்யுபகாரங் கொள்ள இராமையும் பற்ற 'முகில்வண்ணனே' என்கிருர். [அந்நாள்]-கரணகளேபரவிதுரமாய் தமோபூதமாய், தயநீயதசையை ப்ராப்தமாய்க்கிடந்த அந்நாள். [நீ] - இத்தசையிலே "**ஏகாகீ நரமேத**" (ஏகாகீநரமேத) என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ. [தந்த]-திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாக உடம்பை யுபகரித்த. [நீதந்த] - பரமதயாளுவான நீதந்த. இவை அர்த்திக்கச் செய்கை யன்றிக்கே, தன்தயையாலே தந்த இத்தனை. ‡ '**ஷோடு**

முதற்பாட்டு - 'முந்நீர்' இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தையும், 'எந்நாள் யானுன்னை யினிவந்துகூடுவன்' என்ற பதங்களையுங் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை' இத்யாதி. எம்பெருமானுர் நிர்வாஹத்திலே- இந்த அவதாரிகை. உன்னைவழிபடுகைக்கு - உனக்கு அடிமைசெய்கைக்கு.

ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமென்கிற மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைய கடல்சூழ்ந்த பூமியைப் படைத்த வென்று முந்தினஅர்த்தம். முன் - முன்னே, நீர் - ஜலோபலக்ஷிதமான பூதங்களைப் படைத்து, பின்னை, ஞாலத்தை-அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவென்று அர்த்தாந்தரம். 'அபஏவ'இத்யாதி 'அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத்' என்கிற வசநம், 'ஸ்வயம்பூ:' என்றதுக்குமேலே. 'முன்' இதி பதஸாமர்த்யாத் - பின்பு இதிச ஸித்தம். 'விசித்ரமாக'என்றது, ஸ்வஹாவோக்தி. 'நீ தந்த' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, 'படைத்த' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'தயநீய' இத்யாதி. 'எம்' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'அவன்'இத்யாதி. இவரென்ற அநந்தரம் - 'க்ருதஜ்ஞராகையாலே' இத்யத்யாஹார்யம். தமக்காகில் எல்லாருக்கும் உபகாரகனுனபடி யென்? என்ன, 'ஒருவன்' இத்யாதி. 'வண்ணம்' என்றத்தை - ஸ்வஹாவபரமாக்கி, தத்ஸ்வஹாவங்களை அருளிச்செய்கிருர், 'ஸர்வவிஷயமாக'இத்யாதி. தமோபூதமாய்-தமோவஸ்தமாய். தமோவஸ்தையாவது - ப்ரக்ருதியினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை. 'தமோபூதமாய்'என்றது - 'ஆஸீதிதம் தமோபூதமப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம்'என்ற மநுஸ்ம்ருதி வசநத்தைப் பற்ற. 'ஏகாகீநரமேத'இதி மஹோபநிஷதி. 'தந்த' இத்யநேந - உபகாரகத்வம் ஸூச்யதஇதி ஹ்ருதிநிதாய, ப்ராக்ருதிஸம்பந்தஸ்யத்யாஜ்யத்வாத் கதம்உபகாரகத்வம்இதி ஶங்காம்பரிஹரந்நர்த்தமாஹ - 'திருவடிகளிலே'இத்யாதி. 'விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய' இத்யாதி. 'நீ' என்றதுக்கு- பித்ருத்வரூப ஸம்பந்தம் அவலம்ப்யஅர்த்தோஹ்யஹித:-'இத்தசையிலே'இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமாஹ-'பரமதயாளு' இத்யாதி. ஸ்வரஸஸித்தார்த்தமாதல், 'அஹேதுக:' இதிவத் ஸாவதாரணமாக்கி அர்த்தமாதல்-'இவை அர்த்திக்க'

* *மநுஸ்ம்ருதி— க- அ.* † *'முன்னீர்ஞாலம்' என்று பாடங்கொண்டு இவ்வாறு இரண்டாவது அர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர்.* ‡ *குண்டலிலம் பலஸ்ரீகோஶங்களில்லை யென்பர்.*

தோ மாநுஷோ தேஹ:" (துர்லபோமாநுஷோதேஹ:), "**மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய**" (மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய) இத்யாதி.) 'இத்தை உபகாரமாகச் சோல்லுகிறதென் ? கர்மாநுகுணமாயன்றோ ஸ்ருஷ்டி இருப்பது' என்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தாகிலும், யௌகபத்யம் அநுக்ரஹகார்யம்; "**அசிதவிஶேஷிதாந்ப்ரலயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகலேபரைர்கடயிதும்தயமாந மநா:**" (அசிதவிஶேஷிதாந்ப்ரலயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகலேபரைர்க்கடயிதும்தயமாந மநா:) என்னக்கடவதிறே; ஓரோகாலங்களிலே சிறைவெட்டிவிடுமாபோலே தன்தயையாலே உண்டாக்குமத்தனையிறே. [ஆக்கையின்வழியுழல்வேன்]-நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்; நான் அதின்வழியே போந்தேன். 'தேப்பத்தை நூக்கிப்போய்ப் பெருமானை யநுபவிக்கலாயிருக்க, 'சரீரம் பாங்கன்று' என்று நீர்வாக்காலே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே, இதரவிஷயப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டேன்' என்றார் எம்பார். [வெந்நாள்] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற இருப்பு, பிராட்டி லங்கையிலே யிருந்தாற்போலே தோற்றாநின்றது காணும் இவர்க்கு. பகவத்விஶ்லேஷத்தோடே யிருக்கையாலே, நெருப்பையேறட்டினாற்போலே இராநின்றதாயிற்று நாள். [நோய்]-பிறவி. ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய நோய் - சாதுர்த்திகமாயிராதே, ராமவிரஹத்தாலேயா யிருக்குமே; அப்படியே இவர்நோயும் ப்ரஸித்தங்காணும். [வீய]-முடிய. [வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து]- "**ராக்ஷஸாநாம் க்ஷயம் க்ருத்வா ஸூதயித்வா ச ராவணம் । லங்காமுந்மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷ்யதி மாம் பதி:**" (ராக்ஷஸாநாம் க்ஷயம்க்ருத்வா ஸூதயித்வாசராவணம்,லங்காமுந்மூலிதாம்க்ருத்வா கதாத்ரக்ஷ்யதிமாம்பதி:)*(என்கிறபடியே இவரும் மநோரதித்து) விஶ்லேஷவ்யஸநத்துக்கு அடியான அவித்யாதிகளை வாஸனையோடே போக்கி. 'பாய்ந்து' என்று சினம் தோற்றுகிறது. ஒரு ஸர்வஶக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்

*இத்யாதி. புநர்முகாந்தரேணஶங்க்யபரிஹரதி – 'இத்தைஉபகாரமாக'இத்யாதி. நிர்ஹேதுகதயையாலே ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுமதுக்கும், யௌகபத்யம் அநுக்ரஹகார்ய மென்னுமதுக்கும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே ப்ரமாணம்- 'அசிதவிஶேஷிதாந்'இத்யாதி. "**ஸதி ஜஹ்நுஜேவ ஸதாநகஶோ: ஸுக்ருதிம் தேஹஸீதாந ஸம்ந்தகரணாவஸ்தெ கோரகிணீம்**" இத்யுத்தரார்த்தம். 'ஸம்ஸரத:' இதி பஹுவசநேந - யௌகபத்யம் ஸூச்யதே. 'யௌகபத்யம் அநுக்ரஹகார்யம்' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் – 'ஓரோகாலங்களிலே' இத்யாதி. ராஜாக்கள் புத்ரோத்ஸவாதிகளிலே சிறையிலேகிடந்தவர்களையெல்லாம் ஒருகாலே விடுவர்களிறே. 'ஒன்றை நினைத்து'-சரணகமல ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு உடலாமென்று நினைத்து. ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம்- 'தேப்பத்தை' இத்யாதி. நூக்கி - தள்ளி. 'பாங்கன்று' - பகவத்ஸமாஶ்ரயணஸமர்த்தந்நபவதி, போதப்ரேரணம் ? ஸமர்த்தம் நபவதீதி சார்த்த:. த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் அர்த்தமாஹ- 'ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்'இத்யாதி. 'வெம்' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-'பகவத்விஶ்லேஷ' இத்யாதி-வகாரத்தமாதல். 'வெந்நாள்'என்ற- ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு பரிதாபஹேதுவான நாளிலே இதிசப்தார்த்த:.'நோய்' என்றால்-பிறவியைச்சொல்லுமோ ? என்னில், "உபகோஸலவித்யையிலே - ஆசார்யன் தேசாந்தரத்துக்குப்போக, தந்நியமநத்தினாலே அக்நிஶுஶ்ருஷணரதனான உபகோஸலனை அப்யவஹாரார்த்தமாக ஆசார்யபத்நி அழைக்க, அவன் '**வ்யாதிபி: ப்ரதிபூர்ணோ(அ)ஸ்மி**' என்று வ்யாதிஶப்தத்தாலே - ஜந்மத்தையும், தத்ப்ரயுக்ததாபத்ரயங்களையும் வ்யாதியாகச் சொன்னானிறே'என்று அருளிச்செய்வர். 'நோய்' என்றதுக்கு-ஜந்மப்ரயுக்தமான நோயென்று ஓரர்த்தம் அருளிச்செய்து, பகவத்விஶ்லேஷத்தால் வந்த நோயாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து 'நோய்' என்றால் – விஶ்லேஷவாசகமாகக்கூடுமோ ? என்ன, 'ஸ்ரீபரதாழ்வான்'இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே "வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து எந்நாள் யானுன்னையினிவந்துகூடுவன்" என்னுமளவுக்கும் ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார்-'**ராக்ஷஸாநாம்**' இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே ஹநுமந்தம்ப்ரதி ஸீதாவசநமிதம். சப்தார்த்தம்- 'விஶ்லேஷ' இத்யாதி. 'போக்கி' என்னாதே 'பாய்ந்து' என்றதுக்கு வாஸனை - 'பாய்ந்து என்று'*

* குண்டலித க்ரந்தம் - ப்ரக்ஷிப்தம்.

யவோ? [எந்நாள்] - எனக்கு 'இப்போதே பெறவேணும்' என்னும் அபேக்ஷை யில்லை; 'இன்ன நாள் பெறக்கடவை' என்று ஒருநாளிட்டுத் தர அமையும்; "பூர்ணே சதுர்தஶே வர்ஷே" (பூர்ணேசதுர்த்தசேவர்ஷே) என்னுமாபோலே. [யான்]-நீ தந்த உபகரணங்களை இதர விஷயப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்ட நான். [உன்னை] - 'நான் விளைத்துக்கொண்ட அநர்த்தத்துக்குப் போக்கடி சொல்லாய்' என்று வளைக்கலாம்படி யிருக்கிற உன்னை. [இனி] - நீ தந்த கைம்முதலை யழித்துக்கொண்டபின்பு. [இனி வந்து கூடுவனே] - 'இனி வந்துகிட்டுகை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று நிராஶராகிறார்' என்று முன்புள்ள முதலிகள்; எம்பெருமானார் 'நிராஶரானால் பின்னைமுடியா ரொருவர்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - நிராஶராக, பத்தாம் பாட்டில் - அவன்வந்து ஸமாதாநம் பண்ணினானாக அமையும்' என்று அருளிச்செய்வர். 'நான் வந்து உன்னைக் கிட்டுவேனாக நீ பார்த்துவைத்த நாளைச் சொல்லாய்' என்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வன்மாவையமளந்த எம்வாமனா! நின்
பன்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான்
தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களைமுதலரிந்து
நின்மாதாள்சேர்ந்து நிற்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ.

இத்யாதி. 'வினைகளை' இத்யாதிக்கு எம்பெருமானார்நிர்வாஹம் - 'வினைகளை வாஸனையோடே போக்கி உன் திருவடிகளை நான்என்றுகிட்டுவன்? அந்தநாளைச் சொல்லவேணும்'என்று கேட்கிறா ரென்று; முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வாஹம் - 'நான் என்னுடைய பாவங்களை வாஸனையோடே போக்கி உன்னைஎன்றுகிட்டப்போகிறேன்? நான் கிட்டுகையென்றொரு பொருளுண்டோ'என்று நிராசராகிறா ரென்று. இந்தநிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார்- 'ஒருஸர்வஶக்தி' இத்யாதி. ஸர்வபாபவிமோசநபூர்வகதத்ஸம்ஶ்லேஷம் ஸர்வசக்தியானவனுக்கே ஶக்யமித்தனையல்லது, எனக்கு ஶக்யமோ? என்றபடி. பாஷ்யகாரநிர்வாஹே தாத்பர்யாந்தரம் - 'எனக்குஇப்போதே' இத்யாதி. 'எந்நாள்' என்று - ப்ரஶ்ந மென்றபடி. பூர்வர்கள்நிர்வாஹே, 'எந்நாள்' என்று - க்ஷேப மென்றபடி. "பூர்ணே சதுர்தஶே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் லக்ஷ்மணாக்ரஜ:। பரத்வாஜாஶ்ரமம் ப்ராப்ய வவந்தே நியதோ முநிம்" இதி யுத்த காண்டே ப்ரதிப்ரயாணே வால்மீகிவசநம். "சதுர்தஶே ஹி ஸம்பூர்ணே வர்ஷேஹநி ரகூத்தம। ந த்ரக்ஷ்யாமி யதி த்வாம் து ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஹுதாஶநம்" என்று பரதாழ்வான் சொன்னதுக்கு ப்ரத்யுத்தரமான "ததேதி ச ப்ரதிஜ்ஞாய தம் பரிஷ்வஜ்ய ஸாதரம்" இத்யாதியை எடாதே, "பூர்ணே சதுர்தஶே வர்ஷே" இத்யாதியை எடுத்தது - விசதமாயிருக்கையாலே. பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அருளிச் செய்கிறார், 'நீ தந்த உபகரணங்களை' இத்யாதி. 'ஆக்கையின்வழி யுழல்வேன்' இத்யத்ர ஹ்ருதயம். 'வளைக்கலாம்படி'-தயாவானாயிருக்கிற உன்னை என்றபடி. பூர்வர்கள் நிர்வாஹே 'நீதந்த கைம்முதலை' இத்யாதி. கைம்முதலிதி - சாடு. இஷ்டஸாதநபூதத்ரவ்யமிதி த்வநி:; "[illegible]" இதி பகவத்ப்ரஸாதநோபகரணபூதகரணங்களை இதரவிஷயப்ரவணமாக்கி அழித்துக்கொண்ட பின்பும் இத்யர்த்த:. 'ஒருபொருளுண்டோ?' இது - க்ஷேபபக்ஷம். பூர்வர்கள் நிர்வாஹம், ஒன்பது பாட்டிலும் - நைராஶ்யம். எம்பெருமானா நிர்வாஹம் - ஒன்பதாம்பாட்டிலே நைராஶ்யம். எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் - ப்ரஶ்நபக்ஷம். பாஷ்யகார நிர்வாஹே, 'எனக்கு இப்போதே பெறவேணும்' இத்யாதி வாக்யோக்தம் ஹ்யவமேவ கிஞ்சித்விஶஷ்யதர்ஶயதி - 'நான் வந்து' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:.

(க)

ஆ.—(வன்மா.) இப்படி நீதந்த உபகரணத்தைக்கொண்டு பின்னையும் நான் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திலே போய் விழுமளவில் என்னை எடுத்தருளுகைக்காக இங்கே புகுந்தருளினாய்; பின்னையும் உனக்கு எட்டாததொரு படி நான் அந்த ஸம்ஸாரமாகிற கடலினுள்ளே போய் அழுந்தாநின்றேன். இப்படி இக்கடலிலே அழுந்துகைக்கு ஹேதுவாய் அநாதிஸித்தமாய் மஹாபலமாயிருந்த என்னுடைய பாபபரம்பரைகளை முதலரிந்து உன்னுடைய நிரவதிகபோக்யமான திருவடிகளை நான் சேர்ந்து, பின்னை ஒருகாலமும் பிரியாதே நிற்பது என்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஜலஸ்தலவிபாகமின்றிக்கே எல்லார்தலைமேலும் வைத்தருளின திருவடிகளையும் தப்பின நான் உன்திருவடிகளிலே சேர்வது என்றென்று கூப்பிடுகிறார்

[வன்மா என்று தொடங்கி.]-என்னை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் எடுத்தருளுகைக்காக உன்னழகைக் கண்டாலும் ஈடுபடக்கடவதன்றிக்கேயிருந்துள்ள மஹாப்ருதிவியை அளந்தருளின ஸ்ரீவாமநனே! ஸத்வாதி குணபேதத்தையுடைத்தாய் துரத்யயையான ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ப்ரயுக்தமாய் தேவமநுஷ்யாதி ரூபத்தினாலே பலபடியான ஜந்மங்களிலே அபிநிவிஷ்டனாய் விழுகிற நான். [தொன்மா என்று தொடங்கி] - பழையதாய் ஈஶ்வரனான உன்னாலும் அறுக்கமுடியாதபடியான பாபத்தொடர்ச்சிகளை முதலிலே அறுத்து உன்னுடைய பரமபூஜ்யமான திருவடிகளைச் சேர்ந்து நான் ப்ரதிஷ்டிதனாவது என்றோ?

ப.—அநந்தரம், அர்த்தியாய்வந்து ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கின உன் ஶ்லாக்யமான திருவடிகளைச் சேருவது என்றோ? என்கிறார்.

வல் - காடிந்யத்தாலே சிக்கென்ற, மா-பெரிய, வையம்-ப்ருதிவியை, அளந்த - (ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே) அளந்து, எம் - அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின, வாமன-வாமநனே! நின் - உனக்கு லீலோபகரணமாய், பல் - (குணபேதத்தாலும் கார்யபேதத்தாலும்) பலவகையாய், மா-துரத்யயையான, மாயம் - மாயையாகிற ப்ரக்ருதியடியான, பல்பிறவியில்-(தேவாதி) பஹுவிதஜந்மத்திலே, படிகின்ற-பொருந்திவர்த்திக்கிற, யான்-நான், தொல்-அநாதியாய், மா-அபரிச்சேத்யமாய், வல்-விடுவிக்க அரிதான, வினை-பாபங்களினுடைய, தொடர்களை-அநுபந்தங்களை, முதல்-ஸமூலமாக, அரிந்து-அறுத்து, நின்-(ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, மா-(பெறுதற்கரிய) பெருமையையுடைத்தான, தாள்-திருவடிகளை, சேர்ந்து - சேர்ந்து, நிற்பது-(கதாகதம்பண்ணாதே) நிற்பது, என்ஞான்றுகொல்-எக்காலமாயிருக்கிறதோ?

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'எனக்குத் தந்த கைம்முதலைக்கொண்டு உன்னைக் கிட்டமாட்டாதொழிந்தால் நீ அர்த்தியாய்வந்து கிட்டின அன்றும் கிட்டப்பெற்றிலேன்' என்கிறார்.

[வன்மாவையமளந்த]-கடிநமான மஹாப்ருதிவியை ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே அளந்த என்னுதல், மஹாபலிமிடுக்காலே புக்கு அளக்க அரிதான பூமியை என்னுதல்; தந்தாம் பேற்றுக்கு அவன் அர்த்தியாய் வந்த ஶீலத்துக்கும் அழகுக்கும் நெகிழாத பூமி என்னுதல். [அளந்த] - இருந்தார் இருந்த இடங்களிலே சென்று அவர்கள் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தபடி. அவர்கள் இரங்காவிட்டாலும் தன் இரக்கத்துக்குப் பரிஹாரமில்லையே. [எம்வாமன] - இவ்வவதாரத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி தமக்கேயாயிருந்தபடி. எனக்காகவந்து பிறக்க 'இழந்தேன்' என்கிறார். இப்படி வரநின்ற உன்னாலும் மீட்கப் போகாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கைகழியப்போந்தேன் என்கிறார். [நின்பன்மாமாயம்] - "மமமாயா" என்று உன்னுடையதாய், தான் ஒன்றாயிருக்கக் குணத்ரயபேதத்தை யுடைத்தாய், துரத்யயையாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதி. நீ முடிந்த முடியை நான் அவிழ்க்கவோ? ஸுகத்திலே ஸங்கிப்பிப்பது, ப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டுவது, உணர்த்தியறப்

பண்ணுவது ஆகிற குணங்களைத் தப்பவோ? [பல்பிறவி] - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தேவாதி பேதங்கள். 'விழுகின்ற' என்னாதே 'படிகின்ற' என்கிறது, இவ்வனர்த்தத்திலே வெறுப் பின்றிக்கே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தால், இன்னம் தரைகண்டதில்லை யென்கை. [தொல்மா இத்யாதி]-அநாதியாய் அநேகமாய் ஸர்வசக்திக்கும் நெஞ்சுளுக்கவேண்டும் படி ப்ரபலமான பாவத்தொடர்ச்சிகளை; ஒன்றோடொன்று அநுபந்தித்திருக்கை. [முதலரிந்து]- வாஸனையோடே போக்கி. [நின்மாதாள்] - ப்ராப்தமாய் ஸுலபமாய் நிரதிசயபோக்யமான திரு வடிகளை. 'கிட்டி' என்கிற ஸ்தாநத்திலே 'சேர்ந்து' என்கிறது - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற் போலேயிருக்கை. [நிற்பது] - "ஸநந்தநஸம்ப்ரஹ்ருணோவிசாருமநவிஹிதஸ்யது" என்று ஸுஸ்திரனாயிருப்பது. [என்ஞான்றுகொலோ] - இன்னநாள் என்று ஓர்அவதி பெறிலும் பெற்றத் தோடு ஒக்கும்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. 'உம்முடைய உடம்புகொண்டு நாம் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீராகில், நம்முடம்பைக்கொண்டு நீர் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டினோமே; வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு மஹாபலிமுன்னே வந்து நின்றோமே; அங்கே கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?' என்ன, 'அதுக்கு நீ தப்பினேன்' என்கிறார்.

[வன்மாவையமளந்த] - அவன் தானே தன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டினவிடத்திலும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கேயிருந்த பூமியிறே. ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாபலிக்கு உள்ள இரக்கமும் இல்லையிறே; சுக்ராதிகள் விலக்கச்செய்தேயும் அவர்கள்வழி போயிற்றிலனிறே அவன். மஹாபலிமிடுக்காலே புக்குஅளக்க அரிதான பூமியென்னுதல்; இப்படி வன்மையை யுடைத்தான மஹாப்ருதிவியை அளந்த. வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றைநிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக்கொண்டுகிடீர் காடும் மலையுமான பூமியை அளந்தது என்னுதல். ஸம்ஸாரிக ளுடைய நெஞ்சில் வன்மையைச் சொல்லுதல், பூமியினுடைய காடிந்யத்தைச் சொல்லுதல், மஹா பலிதோள்மிடுக்காலே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிதான வன்மையைச் சொல்லுதல். [எம்வாமன]- அபஹ்ருதராஜ்யனான இந்த்ரனுக்காகவல்ல; வாமநாவதாரமும் மதர்த்தமென்றிருக்கிறார். [நின்]- "மமமாயா துரத்யயா" (மமமாயாதுரத்யயா) என்று சொன்ன இது எனக்கு ஒருவனுக்கும் பலித்துவிட்டது. [பன்மாமாயம்] - மாயமென்கிறது - மூலப்ரக்ருதியை: பன்மையாவது என்? என்

இரண்டாம்பாட்டு - 'வன்மா' இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை-'உம்முடைய' இத்யாதி. 'உம்முடையஉடம்பு' என்றது-'ஆக்கையின்வழி' இத்யாதியைப் பற்ற. 'அதுஎவ்விடத்தே' என்ன, 'வாமநவே ஷத்தை' இத்யாதி.

'வையம்' என்றது - வையத்திலுள்ளாரையாய், வன்மையாவது - ஹ்ருதயகாடிந்யமென்று விவ க்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரஸங்கம்அருளிச்செய்கிறார், 'அவன்தானே' இத்யாதி. தானே தன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டினவிடத்தில் நெஞ்சுநெகிழ்ந்த பேருண்டோ? என்ன, 'ஆஸுர' இத்யாதி. அவன்தான் அப்படி யிரங்கி னானோ? என்ன, 'சுக்ராதிகள்' இத்யாதி. அவர்கள் வழி போயிற்றிலன் - அவர்கள்சொன்னபடி செய்திலன். த்விதீயார்த்தம் - 'மஹாபலிமிடுக்காலே' இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - 'இப்படி' இத்யாதி. கடிநமான பூமியென்று மூன்றும்அர்த்தம் - 'வடிவிணை' இத்யாதி. வடிவுக்கு ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிற பத்மோபமையான பெரிய பிராட்டியாரும்,மற்றையவளானபூமிப்பிராட்டியும்பிடிக்கும் ம்ருதுவான திருவடிகளையென்று பாசுரார்த்தம்.உக்தம் அர்த்தத்ரயம் வ்யுத்க்ரமேண தர்சயதி, 'ஸம்ஸாரிகளுடைய' இத்யாதி வாக்யத்ரயேண; இந்தமூன்றுவாக்யமும் திருத்துவாக்யம். 'எம்' என்றதுக்கு பாவம் -'அபஹ்ருத' இத்யாதி. 'நின்பன்மாமாயப்பல்பிறவியிற் படிகின்ற யான்' இத்யந்தஸ்ய பாவமாஹ - 'மமமாயா' இத்யாதி, கீதாஸு ஸப்தமே. பூர்வமேவ விசிதம். கார்யகதமான தேவாதிநாநாத்வத்தை - 'தேவாதிகார்யகதமான நாநாத்வத்தை. மாயமடியாக வுண்டான பிறவியென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'ப்ரக்ருதிஸம்பந்த' இத்யாதி. 'மா' என்றது - 'துரத்யயா' என்றபடி.

னில்,—கார்யகதமான தேவாதி நாநாத்வத்தைக் காரணத்தே யேறிட்டுச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, குணத்ரயங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கையாலே குணபேதங்களையிட்டுப் பலவாகச்சொல்லுதல். [பல்பிறவியில்]-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிபந்தநமாகவிறே அநேகஜந்மங்கள்தான் உண்டாகிறது. அவற்றிலே [படிகின்ற]-தறைகாணுதே அவகாஹிக்கிற. 'விழுகின்ற' என்னுதே, 'படிகின்ற' என்கிறது - இவ்வநர்த்தத்திலே வெறுப்பின்றிக்கே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமாந நிர்த்தேஸத்தால் இன்னம் தறைகண்டதில்லை யென்கை. [யான்] - ஸம்ஸாரபாந்தனுன நான். [தோன்மா இத்யாதி] - இச்சேதநனுள்ளவன்றே உண்டாய், அநுபவித்தாலும் நசியாததாய் ஈஸ்வரன் போக்குமன்றும் ஒருநிலைநின்று போக்கவேண்டும்படி ப்ரபலமாய், ஒன்றேடொன்று அநுபந்தித்துத் தான் குவாலாயிருக்கிற பாபத்தை வாஸனையோடே போக்கி. தொடர்என்று - விலங்கு. [நின்மாதாள்சேர்ந்து]- பரமப்ராப்யமாய் நிரதிஸயபோக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளைக் கிட்டி, [நிற்பது] - பறக்கிறதொன்றிலே பாரம் வைத்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே, நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத்ஸமாஸ்ரயணம். "*அத ஸோ(அ)பயங்கதோ பவதி*" (அதஸோபயங்கதோபவதி) என்னக்கடவதிறே. [நிற்பதென்ஞான்றுகொலோ]-அது என்றுகவற்றே? "*அபீதாநீம் ஸ காலஸ்ஸ்யாத்*" (அபீதாநீம் ஸகாலஸ்ஸ்யாத்) என்னுமாபோலே. 'இந்நாள்' என்று ஓரவதி பெற்றதாகில், இன்று பெற்றத்தோடொக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (உ)

---

*வர்த்தமாநார்த்தம் - 'தறைகாணுதே' இத்யாதி. 'தறைகாணுதே' என்றதின் விவரணம் - 'வர்த்தமாந' இத்யாதி. ஸம்ஸாரபாந்தன் - ஸம்ஸாரமார்க்கசரன். ஸம்ஸாரபாந்த னென்றது - "அநேகஜந்மஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸாரபதவீம் வ்ரஜந்" இத்யாரப்ய, "தமஸ்ஸம்ஸாரவர்த்மஸ்ய யாதி மோஹச்ரமம் ச்ரமம்" இத்யந்தம் ஆரும் அம்ஸத்தில் கேஸித்வஜோக்த வசநத்தைப் பற்ற. 'தொடர்' என்று - ஒன்றேடொன்று அநுபந்தித்திருக்கிற இதி ப்ராதமிகார்த்தஃ. பஹுவசநார்த்தம் - 'தான்குவாலாயிருக்கிற' என்று. இரண்டாமர்த்தம் - 'தொடர்' இத்யாதி; வல்வினையாகிற விலங்கென்றபடி. 'நின்' என்றதுக்கு அர்த்தம்-'பரமப்ராப்யமாய்' என்றது; பரமப்ராப்தமா யென்றபடி. 'மா' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'நிரதிசயபோக்யமாய்' என்று. நித்யனுன சேதநனுக்கு நிலையாவதேது? என்ன - 'பறக்கிறது' இத்யாதி. பறக்கிறது - எச்சிலிலை. உக்தார்த்தே ப்ரமாணம்- 'அத' இத்யாதி. எந்நாளாகவற்றே? என்றது - இன்றுகவற்றே வென்றதாய், அப்படிசொன்னபேருண்டோ? என்ன, 'அபீதாநீம்' இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே வநப்ரயாணேத்யுக்தம் ராமம்ப்ரதி கௌஸல்யா, "அபீதாநீம் ஸ காலஸ்ஸ்யாத் வநாத் ப்ரத்யாகதம் புநஃ। யத் த்வாம் புத்ரக பஶ்யேயம் ஜடாவல்கலதாரிணம்" ஹேபுத்ரக, ஜடாமண்டலதாரிணம் வநாத் புநஃ ப்ரத்யாகதம் த்வாம் யஸ்மாத்காலாத் பஶ்யேயம், ஸகாலஃ இதாநீம் ஸ்யாதபீத்யந்வயஃ. 'எந்நாளாகவற்றே'? என்றதுக்கு - ப்ரஸ்நபரமாக்கி அர்த்தாந்தரம்-'இந்நாளென்று' இத்யாதி. அவன் ஒருநா ளிட்டுக்கொடுத்தால் பெற்றதாகக்கொண்டு தரித்திருக்கலா மென்றபடி. 'நின்பன்மாமாயம்' இத்யாதி - நின் - உன்னுடையதாய், உனக்குலீலோபகரணமாய், குணபேதத்தாலும் தேவாதிகார்ய பேதத்தாலும் பலவாய், மா - துரத்யயையான, மாயம் - ப்ரக்ருதியடியான தேவாத்யநேகவிதஜந்மங்களிலே பொருந்திவர்த்திக்கிற நான், தொல் - அநாதியாய், மா - அபரிச்சேத்யமாய், வல் - விடுவிக்க அரிதாம்படி ப்ரபலமான, வினைத்தொடர்களை - பாவத்தொடர்ச்சிகளை யென்று சப்தார்த்தம். 'ஸங்க்ராதிகள் விலக்கச்செய்தே' என்கிறவிடத்திலே - "இதி ஸஞ்சிந்த்ய [illegible]" இத்யாதி, "[illegible]" என்ற நாரஸிம்ஹபுராணத்தில் ஸங்க்ரவசநம் அநுஸந்தேயம். க்ரமேண அந்வயஃ. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர்
எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்துஅவித்தஎந்தாய்
பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறா
சொல்லாய் யான்உன்னைச் சார்வதோர்சூழ்ச்சியே.

ஆ.—(கொல்லா.) இப்படி ஸ்ரீவாமநனாய் வந்து புகுந்தருளின அதுவும் எனக்குக்கார்யகரமன்றியே யொழிந்தவாறே, பின்னையும் என்பக்கலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஸர்வவஸீகரணமாய் நிரதிஶயாஶ்சர்யமான திவ்யசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியருளாநின்றுகொண்டு ஸர்வஸுலபனாய் நின்றருளின அன்றும் உன்திருவடிகளைச் சேரப் பெற்றிலேன்; இப்படி அநர்த்தகரமாய் உன்னாலல்லது அறுக்கமுடியாதிருக்கிற இந்தப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நீயே அறுத்து நான் உன்னைச் சேருவதொரு விரகு பார்த்தருளாய் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீவாமநனை அக்காலம் தப்பினாரையும் விஷயீகரிக்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருள, அத்தையும் தப்பின நான் உன்னைப் பெறும் விரகு நீயே பார்த்தருளாய் என்கிறார்

[கொல்லா என்று தொடங்கி.] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்கென்று வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அஹிம்ஸாஸாதநமான உளவுகோலைக்கொண்டு பாரதஸமரத்திலே ஸேநையை அடையக் கொன்று தறைப்படுத்தினவனே! [பொல்லாவாக்கை என்று தொடங்கி] - உன்பக்கல் நின்றும் அகற்றக்கடவதான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் என்னால் அறுக்க முடியாது.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநசீலனான உன்னை நான் கிட்டுகைக்கு ஒரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார்.

கொல்லா - கொல்லுகைக்குக் கருவியன்றியே, மா-குதிரையை நடத்துவதான, கோல் - முட்கோல் கருவியாக, (“ஐயெயெவெதெ நிஷதாஃ” என்று ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே), கொலை செய்து - கொலையைச் செய்து, பாரதப்போர் - பாரதயுத்தத்திலே, எல்லாச்சேனையும் - (ஶத்ரு ஸேனையோடு பாண்டவஸேனையோடு வாசியற பூபாரமான) ஸமஸ்தஸேனையையும், இருநிலத்து - (தர்மக்ஷேத்ரமான) பெரியபூமியிலே, அவித்த - நசிப்பித்த, எந்தாய் - என்னுடைய ஸ்வாமியே! பொல்லா - அநர்த்தஹேதுவான, ஆக்கையின் - சரீரத்தோடுஉண்டான, புணர்வினை - ஸம்பந்தத்தை, அறுக்கல் - அறுக்க உத்யோகித்தாலும், அறா - (என்னால்) அறுக்கலாம்படியல்ல; யான் - (இதிலே அகப்பட்ட) நான், உன்னை - (விரோதியையழித்துக்கொடுக்கவல்ல) உன்னை, சார்வது - கிட்டலாம்படி, ஓர் சூழ்ச்சி - அத்விதீயமாயிருப்பதொரு நல்விரகு, சொல்லாய் - (அர்ஜுநனுக்குச் சொன்னாற்போலே) சொல்லவேணும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீவாமநனைகாலத்தில் தப்பினாரையும் விஷயீகரிக்க க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரிக்க அத்தையும் தப்பினேன் என்கிறார்.

[கொல்லா மா இத்யாதி] - ஹிம்ஸாஸாதநமன்றிக்கே குதிரையை நடத்தக்கடவதான முட்கோலாலே கொலையை விளைத்து. ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வந்தால் எடுத்ததே ஆயுதமாயிருக்கை. ‘ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாது’ என்றார்கள். அவர்கள் இசைந்ததொன்றையே ஆயுதமாகக்

கொண்டு உழக்கிப் போகட்டான். "பார்மிகுத்தபார முன்னொழிச்சுவா னருச்சுனன், தேர் மிகுத்து" என்னக்கடவதிறே. [பாரதப்போர்]-பாரதஸமரத்திலே. [எல்லாச் சேனையும்] - இரண்டு தலையிலும் அஸுராவேஶத்தாலே பூபாரமானரெல்லாரையும். [இருநிலத்து] - "தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே" என்கிறபடியே அவர்கள்பக்கல் நன்மையில்லையேயாகிலும் அங்கேபட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கம் கிட்டுந் தேஶம். [அவித்த]-பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்து வர அத்தை அவித்துக்கொண்டு ஒருகாளமேகம் உலாவினாற்போலேயாயிற்று ஸாரத்ய வேஷத்தோடே தேரைக்கொண்டு உலாவினபடி. [எந்தாய்] - பாண்டவர்களுக்கு உதவினதும் தமக்கென்று இருக்கிறார். [பொல்லா ஆக்கை] - துர்யோதநன் அளவன்று, உடம்பின் ப்ராதிகூல்யம்; அவன் ப்ரதிகூலனாய்த் தோற்றினான்; இது அநுகூலம்போலே யிருந்தாயிற்று, ப்ராதிகூல்யம் பண்ணுவது. எல்லா அநர்த்தமும் பண்ணினாலும் பரிணதரானார் 'பொல்லாதாகச் செய்தாய்' என்னும் இத்தனையிறே. "ஸம்வஸ்த்ராவதிரோஹாநகரீம்" இத்யாதி. [புணர்வினை] - ஶரீரஸம்பந்தத்துக்கு அடியான கர்ம மென்னுதல், ஶரீரஸம்பந்தந்தன்னை என்னுதல். [அறுக்கலுறு] - அறுக்க என்றால் போகாது; ராவணஶிரஸ்ஸைப்போலே முளையாநிற்கும் என்கை. [சொல்லாய்]- தன்னால் பரிஹாரமில்லாத வன்று அர்ஜுநனுக்கு பயம் பிறந்த அன்று "ஶோச:" என்றாற்போலே எனக்கும் "மாஶுச:" என்னாய். [யான் இத்யாதி] - சிறையிலே கிடப்பாரைப்போலே ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற நான் ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் உன்னைக் கிட்டலாவதொரு விரகு சொல்லவேணும். நான் கிட்டவும் வேணும்; நான் அறியில் இறாய்ப்பன்; நான் அறியாதபடி சூழ்ச்சியாகவும் வேணும்; இது இன்ன நாளென்று சொல்லவும் வேணும் என்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. 'வாமநாவதாரம் முற்காலத்திலே யாகையாலும், நீர் பிற்பாடராகையாலும் இழந்து அங்குக் கிட்டப்பெற்றிலீராகில், ஒருத்தியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காகப் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச்செய்து திரிந்தோமே; அங்கே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?' என்ன,—'அங்குந் தப்பினேன்' என்கிறார்.

[கொல்லா] - துர்யோதநனும் அர்ஜுநனுமாக க்ருஷ்ணன் பள்ளிகொண்டருளாநிற்கச் செய்தே படைத்துணை வேண்டி வந்து, துர்யோதநன் திருமுடிப்பக்கத்திலே யிருந்தான்; அர்ஜுநன் திருவடிகளின் பக்கத்திலே யிருந்தான்; பள்ளியுணர்ந்தருளி, 'ராஜாக்கள் போந்ததேன்?' என்ன, துர்யோதநன் 'நான் முற்படவந்தேன்' என்ன, "**பவாநபிகத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்ஶய:**" (பவாநபிகத:பூர்வமத்ரமேநாஸ்திஸம்ஶய:)என்று 'நீர் முற்பட வந்ததுக்குக் குறையில்லை; நங்கண் முற்படப் பட்டது இவன்பக்கலிலே' என்று அவனுக்காகத் தான் சில வழக்குச் சொல்லி, 'உங்களுக்கு வேண்டுவது என்?' என்ன, 'படைத்துணை வேண்டிவந்தோம்' என்ன, 'ஆகில், நாராயண கோபாலர்களை ஒருவன் கொள்ளுவது, என்னை ஒருவன் கொள்ளுவது' என்ன, அசேதநக்ரி

மூன்றாம் பாட்டு - 'கொல்லா' இத்யாதி. 'எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவித்த வெந்தாய்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-'வாமநாவதாரம்' இத்யாதி. முற்காலத்திலே யென்றது - 'அளந்த' என்கிற பூதநிர்த்தேச தாத்பர்யம்.

கொல்லா - கொலைக்குஸாதநமன்றிக்கே யிருக்கிற, மாக்கோல் - குதிரையை நடத்துகிற கோலாலே, கொலைசெய்து - கொலையைச்செய்து. கொலை - சொல்லுகை; முடிக்கை யென்றபடி. திவ்யாயுதங்களிருக்க, மாக்கோலாலே கொலைசெய்வானேன்? என்ன, 'துர்யோதநனும்' இத்யாதி. 'நங்கண் முற்படப் பட்டது இவன் பக்கலிலே' என்றது - "பவாநபிகத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்ஶய: । மயா து த்ருஷ்ட: ப்ரதமம் கௌந்தேயோ தநஞ்ஜய:" என்றத்தைப்பற்ற. படைத்துணை-யுத்தஸஹாயம். அசேதந ஶப்த

யாகலாபங்களைப் பற்றுவாரைப் போலே துர்யோதனன் அவர்களைக் கொண்டுபோக, பீஷ்மாதிகள் கேட்டு, 'தப்புச் செய்தாய், இனி க்ருஷ்ணனை ஆயுதமெடாதொழிவானாக வேண்டிக் கொண்டு போராய்' என்ன, அவனும் வந்து 'நீ ஆயுதம் எடாதொழியவேணும்' என்ன, 'அப்படியேயாகிறது' என்று சொல்லிவிட்டு, கொலைக்குப் பரிகரமன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கோலைக் கொண்டு முடித்துப் போகட்டான் [பாரதப்போர்] பாரதஸமரத்திலே [எல்லாச்சேனையும்] தூர்வாசகமடையத் திரண்டதிறே உபயஸேனையிலும் இங்கே நாலைந்துபேரும் அங்கே ஒன்றிரண்டுபேருமொழிய முடித்துப் போகட்டானாயிற்று [இருநிலத்து] அவர்களப்பக்கல் நன்மையில்லையேயாகிலும், அங்கே பட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கங் கிடைக்கும் தேசத்திலே [அவித்த] பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீக் கிளர்ந்தாற்போலே வர, காளமேகம் வர்ஷிக்குமாபோலே அவித்தான் *'மழைகொலோ வருகின்றதென்'றிறே அவன் வரத்துத் தான் இருப்பது [எந்தாய்] பாண்டவர்களுக்கு அன்று உதவிற்றும் தமக்கென்று இருக்கிறார் [பொல்லாவாக்கை] நீ பரியச்செய்த துர்யோதனாதிகளானவர்கள் பட்டாய இதின்தன்மை, அநுகூலம் போலேயிருந்து பாதகமாமிறே இது தன்பக்கலிலே யோகயதாபுத்தியைப் பிறப்பித்து ஈச்வரனுடைய யோக்யதையைத் திரஸ்கரிப்பிக்குமிறே ஶிஷ்டர்கள், ஒருவனுக்கு அநேகதோஷமுண்டானால் 'அவன் தண்ணியன்' என்று விடுமித்தனையிறே, அப்படியே இவர் இதின் தன்மைகளையெல்லாம் திரளநினைத்து, 'பொல்லாவாக்கை' என்கிறார் சரீரத்துக்கடியாய ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற பாபங்களானவை 'புணர்வினை' என்று சரீரஸம்பந்தந்தன்னையென்னுதல் [அறுக்கலுறு] ராவணன் தலைபோலே முளையாநிற்கும் [சொல்லாய்] இதைக்கழித்து நான் உன்னைக் கிட்டுமதொரு விரகு அருளிச்செய்யவேணும் நான் அறியில் தப்புவன் நான் அறியாதபடி விரகுபார்க்கவேணும், அதுதன்னை எனக்குச் சொல்லவும் வேணும் என்கிறார் [யான்] சிறையிலே கிடப்பாரைப்போலே ப்ரக்ருதியோடே பிணையுண்டிருக்கிற நான் [உன்னை] ஒரு தேசவிசேஷத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் உன்னை [சார்வதோர் சூழ்ச்சியே] சேருவதொரு ப்ரகாரஞ் சொல்லாய் அதாவது- "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று அருளிச்செய்கையிறே (ரு)

தத்தாலே - பலபர்யந்தமாக்கியும் கரியாம்பத்தத்தாலே - த்ரிக்ஷுணுவஸதாயித்வமும் விவக்ஷிதம் 'பீஷ்மாதிகள் கேட்டு'இத்யாதி - 'ந்யஸ்தஸஸ்த்ரோ ஹரிஸ்ஸங்கே' என்றது கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், பீஷ்மாதிகள்சொன்ன பின்பு துர்யோதனன் மீளவும்வந்து 'ஆயுதமெடாதொழியவேணும்' என்று வேண்டிக்கொண்டது பாரதத்தில் இல்லாவிட்டாலும், இவர்அருளிச்செய்கையாலே கல்பபேதங்களிலேயாதல், புராணாந்தரங்களிலேயாதல் இப்படியுமுண்டென்று கண்டுகொள்வது துர்யோதனனைமாத்ரமொழிய, உபயஸேனையையும் அழிக்கிறதென்? என்ன, 'தூர்வாசகம்' இத்யாதி உபயகோடியிலும் எல்லாச்சேனையையும் கொன்றானோ?" என்ன, 'இங்கே நாலைந்து' இத்யாதி இங்கே நாலைந்துபேர்' என்றது - தர்மபுத்ராதிகளை 'அங்கே ஒன்றிரண்டுபேர்'என்றது- அஶ்வத்தாம க்ருபாசார்ய க்ருதவர்மாக்களை இருமை - பெருமையாய், மஹநீயதையைச் சொல்லுகிறது இருநிலத்து - புண்யபூமியிலே வீரஸ்வர்க்கங் கிடைக்கும் தேசமென்றது - 'யத்ர க்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே' என்றதைப் பற்ற 'அட்டத்த' என்னாதே, 'அவித்த' என்றதுக்கு ஹ்ருதயம்-'பீஷ்மாதிகள்'இத்யாதி அவன்தான் அப்படி மழையோ? என்ன, மழைகொலோ' இத்யாதி பெரியாழ்வார்திருமொழி மேகமோ வருகிறது? இத யாத்ரை எந்தாய் தாத்பர்யம் - 'பாண்டவர்கள்'இத்யாதி 'இதின்தன்மை யேது?" என்ன, 'அநுகூலம்போலே' இத்யாதி எதத்விவரணம் 'தன்பக்கலிலே'இத்யாதி இதவாக்யம் - 'ஸம்வஸ்ஸரா ... க்ரோரயா நகரீம்' இத்யாதியைப் பற்ற 'பொல்லாவாக்கை' என்று ஸாமாந்யேந சொன்னால், எதாத்ருஶ அநேகதோஷங்களானதோன்றுமோ? என்ன, 'ஶிஷ்டர்கள்'இத்யாதி விஶிஷ்யச் சொல்லுவதில்லையிறே யென்று கருத்து ஸ்பஷ்டார்த்தம் 'சரீரத்துக்கு'இத்யாதி விரகு என்னாதே, 'சூழ்ச்சி' என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் 'நானறியில்'இத்யாதி சூழ்ச்சியாவது அறியாதபடி செய்கை 'விரகு' என்றதின் பலிதம் - 'ப்ரகாரம்' என்றது, ஸர்வபாபேப்ய இத்யாதிக்கு- பூர்வார்த்தத்திலே நோக்கு அறுக்கல் - அறுக்கப்பார்க்கில் அறு-அறுக்கலாம்படியிராது க்ரமேண அந்வயஃ (ரு)

* பெரியாழ்வார் திருமொழி-ரு ச க

நான்காம்பாட்டு

சூழ்ச்சிஞானச்சுடரொளியாகி என்றும்
* ஏழ்ச்சிகேடின்றி எங்கணும்நிறைந்தஎந்தாய் !
தாழ்ச்சிமற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின்தாளிணைக்கீழ்
வாழ்ச்சி யான்சேரும்வகை அருளாய்வந்தே

ஆ.—(சூழ்ச்சி.) ஸர்வாத்மாக்களையும் உன்கருத்திலே வர்த்திப்பிக்க வற்றாய நித்ய ஸித்தமாய் ஸர்வகதமாயிருந்த உன்னுடைய திவ்யஜ்ஞானமும் எனக்குக் காரியகரமன்றியே யொழிந்தது, இப்படி உன்னுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, திவ்யாவதாரசேஷ்டித் திவ்யஜ்ஞானாதிகளே எனக்குக் காரியகரமாகாமே ப்ரதிபந்திக்கிற ஸமஸ்த பாபங்களுக்கும் விஷயப்ராவண்யத்தையும் தவிர்ந்து, நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனும் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனும் வந்து பிறந்தருளினாற்போல இன்னமும் வந்து பிறந்தருளிச் செய்தருளவேணும் என்கிறார்.

ஒ —நாலாம்பாட்டில், எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நீ ஸர்வகதனாயிருக்கிற இருப்பும் எனக்குக் காரியகரமாயிற்றில்லை நான் உன்னைப்பெறும் வழி நீயே பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்

[சூழ்ச்சி என்று தொடங்கி] ஸமஸ்த சேதநரையும் உன்பக்கலிலே சூழ்த்துக்கொள்ள வற்றான அத்யந்தவிலக்ஷண ஜ்ஞானத்தையுடையையாய், வருத்தி நாசங்களின்றிக்கே என்றும் எங்கும் என்னை அடிமை கொள்ளுகைக்காக வ்யாபித்தவனே ! [தாழ்ச்சி என்று தொடங்கி] திருவடிகள் ஒழிய பாஹ்யவிஷயங்களில் நசையெல்லாம் அற்று உன் திருவடிகளில் நிரதிசய போக்யமான கைங்கர்யத்தை இன்னும் ஓர் திருவவதாரம் பண்ணியாகிலும் நான் பெறும்படி பண்ணியருளவேணும்

ப —அநந்தரம், ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாப்தியையுடைய உன்திருவடிகளை நான் கிட்டும் ப்ரகாரம் என்முன்னேவந்து முகந்தோன்றநின்று அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார்

சூழ்ச்சி - (எல்லாவற்றையும்) சூழ்ந்திருக்கிற, ஞானம் சுடர் - ஜ்ஞானப்ரபையையுடைத்தான், ஒளி ஆகி - ஸ்வயம்ப்ரகாசஸ்வரூபனாய், என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், ஏழ்ச்சி விகாஸமும், கேடு - ஸங்கோசமும், இன்றி - இன்றிக்கே, எங்கணும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், நிறைந்த - பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்து, எந்தாய் - (தரைவளைந்துஒருவனைப்பிடிக்குமாபோலே) என்னையங்கீகரித்த ஸ்வாமியே ! மற்று - (உன்னை) ஒழிந்த, எங்கும் - ஸமஸ்தவிஷயங்களிலும், தாழ்ச்சி - கால்தாழ்கை, தவிர்ந்து - தவிர்ந்து, நின் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, தாள் - (போக்யமான) திருவடிகள், இணை - இரண்டின், கீழ் - கீழே, வாழ்ச்சி - (பாரதந்த்ர்யரூப) வாழ்வு, வாழ்க்கையை, யான் - (இதுக்கு முன் அநுபவித்தறியாத) நான், சேரும் - ப்ராபிக்கும், வகை - ப்ரகாரத்தை, வந்து - (அவதாரமுகத்தாலே என்முன்னே) வந்து நின்று, அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும் - வ்யாப்தமான ஸ்வரூபத்தால் போராது என்று கருத்து

இ —நாலாம்பாட்டில், அவதாரங்களுக்கும் தப்பின வர்வேயோ? "ஹ்ருதிஸ்த்த: ஸர்வ தேஹினாம்" என்கிறபடியே நினைவுக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து நல்வழிபோகுகைக்கு நிற்கிற நிலையும் எனக்குக் காரியகரமாயிற்றில்லை என்கிறார்.

* 'ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி' என்று வழங்குகின்றனர்

[சூழசசி இதயாதி] எலலாரையும சூழததுகொணடிருககிற விஶததமமான ஜஞாநததை யுடையையாய, [எனறும] இவன இலலாத காலததிலும [ஏழசசி] எழுசசி, விகாஸம [கேடு] குறைவு, ஸஙகோசம ஸஙகோச விகாஸரஹிதமான ஜஞாநமெனகை [எஙகணும]- எலலாபபதாாததஙகளிலும கண - இடம [நிறைநத] ஜாதி, வயகதிதோறும பரிஸமாபய வாததிககுமாபோலே [எநதாய] ஒருவனைபபிடிககச சிறைநத ஊரைவளையுமாபோலே வயாபதியும எனனை உததேசிததது எனகை உனபககலிலே அகபபடுததிககொளளுகைககு விரகு தேடியுணாநது எனனை வயாபிததுககொணடு நிறககசசெயதேயும விஷயபாவணனுயத தபபினேன எனகை [தாழசசி இதயாதி] உனனை யொழிநத விஷயஙகளில பராவணயததைத தவிாநது நீ யனறிககே ஒழிய அமையும, நான மேலவிழுகைககு [நின,தாள இதயாதி] வகுதத திருவடிகளில அநுபவததை 'தாழசசி' எனறுதே 'வாழசசி' எனகிறா, வகுதத விஷயமுமாய போகயமுமாயிருககையாலே "ஶாயாவாஸ தசேந ஶமஜெஷ", "வாஸஶுஷவதரஶூரயா" எனனககடவதிறே "ஸவஸஂஸவாரவஶஂஷாஂவஷ" எனறு விஷயாநதரம அபராபதமாகையாலே துஃகரூபமெனறிடடு 'தாழசசி' எனகிறா [யான] இதுககு முனபு புதியது உணடறியாத நான [சேரும வகை அருளாய] சேருமவகை அருளவேணும அது செயயுமிடதது முகம தோறறாத அநதாயாமிதவததால ஒணணுது, வநது அவதரிதது உன குணசேஷடிதஙகளாலே புறமபுபோகாதபடி பணணிச சோததருளவேணும

ஈடு —நாலாமபாடடு இபபடி நீா இருநதவிடததே நாம வரசசெயதேயும இழநதீராகில, அவதாரஙகளைபபோலே ஒருகாலவிஶேஷததிலேயாகாதே எலலாககாலததிலும அநதாயாமிதவேந உகவாதாாபககலிலும விடமாடடாமையாலே புகுநதுநினறேமே, அஙகே அநுகூலிதது உமமுடைய அபேகஷிதமபெறறுப போகமாடடிறறிலீரோ? எனன, அதுககும தபபினேன எனகிறா

[சூழசசி இதயாதி] சேதநரைத தபபாதபடி அகபபடுததிககொளளுகையாலே, வயாபதியை சூழசசி யெனகிறது எஙகுமொகக வயாபிததிருபபதாய விஶததமமாயிருககிற ஜஞாநபரபையை யுடையையாய ஜஞாநததுககு ஆஶரயமான ஸவரூபததைச சொலலுதல, ஜஞாநததைச சொலலுதல ஸவரூபவயாபதியும ஜஞாநவயாபதியும இரணடுமே சொலலககடவதிறே, இரணடுமே பராாததமாகையாலே [எனறும ஏழசசி கேடினறி] எலலாககாலததிலும ஏழசசியாதல கேடாதல இனறிககே காமமடியாக ஆதமாவுககு வரககடவதான ஸஙகோசவிகாஸஙகளினறிககேயிருககை ஏழசசி எழுசசி, விகாஸம கேடு குறைவு, ஸஙகோசம [எஙகணும நிறைநத] இபபடி

நாலாமபாடடு 'சூழசசி' இதயாதி 'எஙகணும நிறைநத வெநதாய' இதயாதியைக கடாகஷிதது அவதாரிகை - 'இபபடி' இதயாதி

'சூழசசிஞானச சுடரொளி' இதயாதியாலே - ஸவரூபததையாதல ஜஞாநததையாதல சொலலுகையாலே, ஸவரூபவயாபதி பகஷததிலே அருளிசசெயகிறா - 'சேதநரை' இதயாதி ஜஞாநவயாபதிபகஷததிலே அருளிசசெயகிறா-'எஙகுமொகக' இதயாதி சூழசசி - சூழநதிருககிற, சூழசசி - வளையும, விரகும 'சுடரொளி' எனகிற வீபஸைககு அாததம - 'விஶததமம' எனறு 'சுடரொளி - ஞானமாகி' இதயேவயஃ அாததவயததுககும பரயோஜநமேது ? எனன, 'ஸவரூப' இதயாதி பராாததம - பராகஷஞாததம பாஸகதஸயஹிபாதிஷேதஃ, ஸஙகோசாதிகளுககு பராஸகதி யேது ? எனன, 'காமமடியாக' இதயாதி ஶிழ, ஜஞாநசபதம - ஜஞாநாஶரயமான ஸவரூபததைச சொலலுகிற பகஷததிலே, 'சூழசசி' எனறு - வயாபதியைச சொலலிறறே யெனனு, அஙகுச சொனன வயாபதி பராதேஶிகமாகவும கூடுமெனறு, கருதஸநவயாபதியைச சொலலுகிறது இஙகே யெனறு விவகஷிதது அருளிச செயகிறா - இபபடி வயாபிபபது' இதயாதி பூாவோகத வயாபதயநுபாஷணமாதல 'சூழசசிஞானம' எனற விடததிலே - ஜஞாநவயாபதியைச சொலலுகிறபோது, 'எஙகணும நிறைநத' எனறது - ஸவரூபவயாபதி பரமெனறு கணடுகொளவது இதுவும ஒரு பகஷம 'நிறைநத' எனறது

வயாபிபபது ஒரு பரதேசததிலேயோ வெனனில, — [எஙகணும] கணணெனறு இட மாய, * " இடநதிகழ் பாருளதோறும கரநது " எனகிறபடியே, எலலாவிடததிலு முணடான எலலாவறறிலும, ஜாதி வயகதிதோறும பரிஸமாபய வாததிககுமாபோலே பூரணமாக வயாபிததிருக கும [ஙநதாய] ஒருவனைப பிடிகக நினைதது ஊரை வளைவாரைப போலே, வயாபதியும தமக காக வெனறு இருககிறா உனபககலிலே அகபபடுததிககொளள விரகு தேடி புணாநது எனனை வயாபிததுககொணடு நிறகசசெயததேயும, விஷயபரவணனுயத தபபினேன எனகை [தாழசசி மறறெஙகுநதவிாநது] உனனை யொழிநத மறறுளள விடததில வரககடவதான தாழசசியையும தவிாநது †"யாதானுமபறறி" எனகிறபடியே, நீயனறிககே யொழிய அமையுமே, நான மேலவிழுகைக கு [நினதாளிணைககீழ வாழசசி] வகுததததாய நிரதிஶயபோகயமா யிருககிற உன திருவடிகளி லுணடான கைஙகாயததை, இதுககு முன புதியது உணடறியாத நான கிடடுவெதொரு பரகாரம அருளிச செயயவேணும இரணடிடததிலும பராவணயம ஒததிருகக, தாழசசி யெனறும வாழசசி யெனறும சொலலுகிறா — "ஸவஂம் ஶரவஶம் துக்கம்" (ஸாவமபரவஶமதுஂகம) எனறும, "ஸேவாஶவவருததிஂ" (ஸேவாஶவவருததிஂ) எனறும அவறறைச சொலலாநினறதிறே, "ஶாயா வாஸததவமஙகசசேத" (சாயாவாஸததவமஙகசசேத) எனறு இததை விதியா நினறது, அவற றைபபறற இவவாழசசிககு இடபபிரநதுவைதது அததை யிழநதிருககிற நான, கிடடுவெதொரு பரகா ரம அருளிசசெயய வேணும [வநதே] அதுதானும முநநம தோறறுநதபடி நினறருள்வொணணுது, என கணணுககு இலககாமபடி ராமகருஷணுதயவதாரஙகளபோலே எனககாக ஓரவதாரததைப பணணியே யாகிலும வநதருளவேணும (ச)

கது ஆததம 'ஜாதி வயகதிதோறும' இதயாதி இததால தாதபாயம - 'உனபககலிலே' இதயாதி 'சூழசசி ஞானம' இதயாதி - ஸவரூபபரமான போது, எனறு மேழசசி கேடினறி சூழசசி - சுடரொளி - ஞானமாகி எஙகணும நிறைநத வெநதாய' எனறு அநவயிதது - ஸாவகாலததிலும ஸஙகோசவிகாஸஙகளினறியிலே யிருபப தாய, சேதனரைத தபபாதபடி விரகாலே யகபபடுததிககொளளுமதாய, மிககதேஜஸஸை யுடைததான ஜஞாந ஸவரூபததை யுடையனுய அநநதஸவரூபததாலே எஙகு முணடான எலலா வஸதுககளிலும வயாபிதத எநதா யெனறு சபதாாததம ஜஞாந பாயானபோது, கீழசசொனனபடியே அநவயிதது, ஸாவகாலததிலும காமடியாக ஆததமாவினுடைய தாமபூதஜஞாநததுககு வரககடவதான ஸஙகோசவிகாஸஙகளினறிககே யிருபபதாய, எஙகுமொகக வயாபிததிருபபதாய, விஶததமமா யிருககிற ஜஞாநததை யுடையனுய, ஜஞா நததாலே எஙகுமுணடான எலலாவஸதுககளிலும வயாபிததிருககிற எநதா யெனறு சபதாாததம 'மறறெஙகும - தாழசசி தவிாநது' எனறு அநவயிதது ஆததம - 'உனனை யொழிநத' இதயாதி 'மறறு' எனறதுககு ஹாாதத ஹாவம 'வகுததததாய' எனறது 'நின' எனறத்தைப பறற 'நிரதிசயபோகயமாய' எனறது - 'இணை' எனறத்தைப பறற 'யான' எனறதுககு மேலையும கூடடிககொணடு ஹாவம-'இதுக்கு முன' இதயாதி புதியது உணடறியாத - ஏகதேசாநுபவமு மறியாத புதிய துணைகை - ஏகதேசாநுபவம 'இரணடிட ததிலும பராவணய மொததிருகக' எனறது - இததிருவாயமொழியிலோடுகிற விஷயபாாவணயாநுஸநதாநமும, பகவதபாாவணயமும ஒததிருகக வெனறபடி 'வாழசசி எனறும சொலலுகிறா — இதுககுக கருததெனை எனனில' எனறு கூடடுவது இதுககுத தாதபாயம 'ஸவஂம்' இதயாதி அவறறைபபறற-அநத பாமாணங களைபபறற 'யான' எனறதுககுத தாதபாயாநதரம-'இவவாழசசிககு' இதயாதி இடபபிரநதுவைதது யோக யனுய வைதது 'வநதே' எனறதுககு ஹாவம-'அதுதானும' இதயாதி "ஸேவாஶவவருததிராவயாககாதா ஸாகாரஂவாரிவஜயேத" இதி மாநவே தாம ஶாஸதரே பகவசசாஸதரே மூலஸஂஹிதாயாம, "யதா தருணவதஸவதஸவதஸாவாஶேஷஶம ஶாயாவாஸததவமஙகசசேத" காமேண அநவடஃ (ச)

---

* *திருவாயமொழி க-க-௰* † *திருவிருததம - கூ௫*

ஐ ந் தா ம் பா ட் டு

வந்தாய்போலேவந்தும் என்மனத்தினை நீ
சிந்தாமல்செய்யாய் இதுவே இதுவேயிதுவாகில்
கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்த்திருநிறத்த
எந்தாய் யான்உன்னை எங்குவந்தணுகிற்பனே

ஆ (வந்தாய) அப்படிவருகை திருவுள்ளமன்றாகில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்தாற்போலேயாகிலும் வந்து என்மனத்தினை நீ சிந்தாமற் செய்கிறிலை நீ செய்யாதொழிந்தால் நான் என்னுடைய யத்நத்தால் உன்னை வந்து சேருகையென்று ஒருபொருளில்லை, இனி உன்னுடைய அழகைக் காணப்பெறாதே இழந்துபோமித்தனையாகாதே நான் என்கிறார்

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், நீயே வந்து என்னை விஷயீகரித்து தரிப்பியாயாகில் என் ஸாமர்த்யத்தாலே உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு உபாயமில்லை அத்யந்த போக்யமான உன் திருவழகை நான் இழந்தேபோமித்தனையாகாதே என்கிறார்

[வந்தாய் என்று தொடங்கி] - ராமக்ருஷ்ணாதிகளாய்த் திருவவதாரம் பண்ணினாற்போலேயன்றிக்கே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்தாற்போலேயாகிலும் வந்து பரமதயாளுவான நீ என் மநஸ்ஸு ஶிதிலமாகாதபடி பண்ணுகிறிலை என்னை அங்கீகரியாமையாகிற இதுவே உருவச் செல்லுமாகில் [கொந்தார் என்று தொடங்கி] பூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருந்துள்ள காயாவின் கொழுவிய பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டவனே!

ப —அநந்தரம், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனான நீ வந்து என்னெஞ்சை தரிப்பியாயாகில் உன் அழகை நான் இழக்குமித்தனையிறே என்கிறார்

வந்தாய்போலே (ப்ரஹ்லாத கஜேந்த்ராதிகளுக்கு) வந்தாற்போலே, வந்தும் - (ஒரு ப்ராதுர்ப்பாவம் பண்ணி) வந்தாகிலும், என் (உன்னைக்கிட்ட ஆசைப்பட்ட) என்னுடைய, மனத்தினை நெஞ்சை, நீ (ஆபத்திலேயுதவின) நீ, சிந்தாமல் - (விரோதிய நுஸந்தாநத்தாலே)ஶிதிலமாகாதபடி, செய்யாய் பண்ணுகிறிலை, இதுவே (உதவாமையாகிற) இதுவே, இது (ஸ்வபாவமென்னும்) இதுவாய், ஆகில் நடக்குமாகில், கொந்து கொத்துக்களாலே, ஆர் நிறைந்த, காயாவின் காயாவினுடைய, கொழு மலர் செவ்விப்பூவின், திருநிறத்த - நிறத்தையுடையனாய், எந்தாய் (அவ்வழகைக்காட்டி என்னையடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியே! யான் (உன்னழகுழியச்செல்லாத)நான், உன்னை (இவ்வழகைக்காட்டின)உன்னை, எங்கு எங்கே, வந்து வந்து, அணுகிற்பன் கிட்டவல்லேனாவது?

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், நீ முகம்தோற்ற வந்து அவதரித்து தரிப்பியாயாகில் உன் அழகை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்கிறார்

[வந்தாய்போலே வந்தும்] நெடுநாள் இங்கே கால்தாழவேண்டும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போலன்றிக்கே ஆனைக்கு உதவினாற்போலேயாதல், தூணிலே தோற்றினாற்போலேயாதல் வந்தாகிலும் [என் மனத்தினை] "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்னும் மநஸ்ஸை [நீ] உருவழிந்தவற்றையும் உண்டாக்கவல்ல நீ [சிந்தாமல் செய்யாய்]-சீர்ய மங்கிப் போகாதபடி பண்ணுகிறிலை [இதுவே இதுவாகில்] உதவாதொழிகையே ஸ்வபாவமாய்ச

செல்லுமாகில் [கொந்தார் இத்யாதி] நீ உதவாதபோது ஆறியிருக்கலாயோ உன்வடிவு இருக்கிறது? கொத்துக்களாலே நிறைந்த காயாவினுடைய கொழுவிய பூப்போலேயிருக்கிற விலக்ஷணமான வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே! உதவாதொழியப் பார்த்த நீ உன் வடிவைக் காட்டிற்று என்? [யான்]- உன்னைக்கிட்டுகைக்குக் கைம்முதலில்லாத நான் [உன்னை] "தமேவம் ஷிக்ஷாவிவ்ருணோதே தநூம் ஸ்வாம்" என்று நீயே அநுபவிப்பிக்கும் உன்னை [எங்கு இத்யாதி] எங்கே கிட்டப் புகுகிறேன்?

ஈடு —அஞ்சாம்பாட்டு 'நீர் 'வந்தேயருளவேணும்' என்று நின்றீர், இது நமக்குத் தட்டுப்படும், ஒருவிசை பதினோராயிரமாண்டு இருந்தோம், ஒருவிசை நூறாண்டு இருந்தோம், வருகை நமக்குப் பணியுண்டோகாணும்' என்ன, 'எனக்கும் அவைபோலே சிலநாளிருந்து உபகரித்தருளப்பெறில் அழகியது, அதுசெய்யத் திருவுள்ளமல்லவாகில், ஆனைக்குத்தோற்றிற்றப்போலேயும் ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தோற்றிற்றப்போலேயும் எனக்கும் ஒருதோற்றரவு தோற்றியே யாகிலும் உதவவேணும்' என்கிறார்

[வந்தாய்போலே வந்தும்] வந்து சிலநாள் இருந்ததைப்போலன்றிக்கே, வந்தாய்போலே வந்தும் [என்மனத்தினை நீ] உன்னையொழியத் தரியாதபடியான என்மநஸ்ஸைத் தன்மையறிந்து தரிப்பிக்கும் நீ, உருவழிந்தவற்றையுண்டாக்கவல்ல நீ [சிந்தாமல் செய்யாய்] இது தரைபூதமாய் மங்கிப்போகாதபடி செய்கிறிலை 'இதுவே இதுவாகில் எங்குவந்தணுகிற்பன்' என்கிறார் [இதுவே இதுவாகில்] உன்னையொழிய மங்கிப்போகையும் இதுக்கு ஸ்வபாவமாய், இது மங்கக்கொடுத்துப் பார்த்திருக்குமது உனக்கு ஸ்வபாவமாயவிட்டதாகில் [கொந்தார் இத்யாதி] 'சிறியதுக்கு இனியதிட்டேன்' என்று இப்படி செய்யக்கடவதாக இருந்த நீ இவ்வடிவில் சுவட்டை எனக்கு அறிவித்ததென்? கொந்தார்ந்து தழைத்திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள திருநிறத்தைக் காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனே! [யான் இத்யாதி] உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு கைம்முதலில்லாத நான் இவ்வடிவில் போக்யதையறிந்த நான் பிரியில் தரியாத வடிவுபடைத்திருக்க

அஞ்சாம்பாட்டு – வந்தாய்' இத்யாதி, 'வந்தாய்போலேவந்தும்' என்ற பதத்திலே நோக்காக அவதாரிகை – 'நீர் வந்தேயருளவேணும்' இத்யாதி தட்டுப்படும் – பாதிப்பதமாம், ப்ரயாஸப்படுமென்றபடி தத்தேவ விவருணோதி – 'ஒருவிசை' இத்யாதி ஒருவிசை – ஒருகால் பணியுண்டு – காரியமுண்டு, ப்ரயாஸஸாத்யமென்றபடி அவைபோலே – ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களபோலே. தோற்றரவு – அவதாரம் தோற்றியேயாகிலும் – பண்ணியேயாகிலும்

வந்தாய்போலே வந்தும் ப்ரஹ்லாத கஜேந்த்ராதிகளுக்கு வந்தாற்போலே ஒருப்ராதுர்பாவம் பண்ணி வந்தாகிலும் 'வந்திருந்து' என்னாதே 'வந்தாய்போலே' என்கையாலே – வந்திருந்ததைவ்யாவர்த்திக்கிறதாக அருளிச்செய்கிறார்–'வந்துசிலநாள்' இத்யாதி 'வந்தும்' என்ற சப்தம் – அந்வாசயத்திலே 'தன்மையறிந்து' என்கிறது – 'என்மனத்தினை நீ' என்ற ஸம்பிவ்யாஹார ஸித்தார்த்தம் விவரணம்–'உருவழிந்த' இத்யாதி இது–மநஸ்ஸை சிந்தாமல்செய்யாய் – சிதிலமாகாதபடி செய்கிறிலை 'இதுவே' என்றதுக்கு அர்த்தம்–'உன்னையொழிய' இத்யாதி 'இதுவாகில்' என்றதுக்கு அர்த்தம் – 'இது மங்கக்கொடுத்து' இத்யாதி 'திருநிறத்தை வொந்தாய்' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் – 'சிறியதுக்கு' இத்யாதி 'என்று' என்ற அநந்தரம் – 'இராமல்' என்று சேஷம் 'சிறியதுக்கு இனியதிட்டேனென்றிராமல் எனக்கு அறிவித்ததென்' என்று அந்வயிப்பது ஃபலிதார்த்தம்–'தழைத்திருந்துள்ள' இத்யாதி கொந்தார்–கொந்தார்ந்து, கொத்துக்களிலே நிறைந்து கொழுவிய – ஸ்நிக்தமான 'யான்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்–'உன்னைக்கிட்டுகைக்கு' இத்யாதிவாக்யத்வயேந அர்த்தஸித்தம் – கைம்முதலில்லாமை உக்தார்த்தத்வயாநுகுணம் – 'உன்னை' என்றதுக்கும் அர்த்தத்வயம் வ்யுத்க்ரமேணாஹ – 'பிரியில் தரியாத' இத்யாதிநா, 'தமேவம்' இத்யாதிநாச தரியாத–தரிக்கவொண்ணாத ஆக, இந்த இரண்டர்த்தமும் – 'யான்' என்கிற சப்தத்தினுடைய இரண்டாமர்த்தத்துக்கும் பாதிகோடியாயிருக்கிறது அதில் முந்தின அர்த்தத்துக்கு இதில் இரண்டாமர்த்தம், அதில் இரண்டாமர்த்தத்துக்கு இதில் முந்தின அர்த்தம் 'என்னஸாதாநுஷ்டானத்தைப் பண்ணி' இத்யாதி வாக்யத்வயமும் – க்ரமேண எம்பெருமானார் பூர்வாசார்ய

கிற உன்னை "தவ வைஸ்வரூப்யாவிஷ்க்ருதாவிவரண—சேதநம்ஸ்வம்" (தஸ்ய ஏஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்) என்று நீயே அநுபவிப்பிக்கும் உன்னை என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணி எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன்? 'நான் உன்னைக் கிட்டுகை' என்று ஒரு பொருளுண்டோ?

ஆறாம் பாட்டு

கிற்பன்கில்லேனென்றிலன் முனநாளால்
அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல்லாயிரமுயிர்செய்தபரமா! நின்
நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதென்றுகொலோ?

ஆ—(கிற்பன்) இதுக்கு முன்புள்ள காலமெல்லாம், உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதத்தைச் செய்வோமென்று செய்தல், அதுக்கு விரோதியான துஷ்க்ருதத்தைத் தவிருவோமென்று தவிர்தல் செய்திலேன், எடுத்தபடி செய்து திரிந்தேன் இப்படி செய்து திரிந்து அதிக்ஷுத்ரமான விஷயரஸத்தைப் புஜித்து உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு ஆளன்றிக்கே அகன்றுபோனேனென்று நசையற்றுப்போய்த் துவளப்புக்கவாறே, பின்னையும் அவனுடைய ஸர்வாத்மபிராணனாகுணம் நிரதிசயசக்தியோகத்தை அநுஸந்தித்துப் போய உஜ்ஜீவித்து, இந்த அபரிமிதமான ஆத்மாக்களெல்லாரையும் ஸ்ருஷ்டித்தருளின உனக்கு என்னை யொருவனையும் உன் திருவடிகளுக்கு ஈடாம்படி பண்ணியருளுகை, ஒரு பொருளோ? ஆனபின்பு, உன் திருவடிகளை என்று நான் சேர்வது? என்கிறார்

ஒ—ஆறாம்பாட்டில், மீளவும் சாபலாதிசயத்தாலே நிரதிசயபோக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்

[கிற்பன் கில்லேன் என்று தொடங்கி] போன காலமெல்லாம் அல்பயத்நமாய் பஹுபலமான புண்யங்களைப் பண்ணுவேன் என்னுதல் செய்திலேன், அல்பபலமாய் பஹுவநர்த்தமான பாபத்தைப் பண்ணுவேனல்லேன் என்னுதல் செய்திலேன் அல்பாஸ்வாதமான விஷய ரஸங்களை அநுபவித்து ஸர்வசக்தியான உன்னாலும் அபரிஹார்யமாம்படி அகன்றேன் [பற்பல என்று தொடங்கி] ப்ரளயகாலத்திலே மங்கி அஸத்கல்பராய் அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களைக் கரணகளேபரங்களோடே கூட்டி உண்டாக்கின அபரிமிதசக்திகனானவனே!

ப—அநந்தரம், அநாதிகாலம் விஷயப்ரவணனாய் அகன்ற நான், எல்லாவற்றையும் நினைத்தபடி செய்யவல்ல நிரவதிக சக்தியுக்தனான உன்னைக் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்

முனநாளால் முற்காலமெல்லாம், கிற்பன் (என்றிலன்) ("கரிஷ்யாமி" என்று நன்மை செய்ய அடுக்குமென்றால்) வல்லேனென்று இசைந்திலேன், கில்லேன் என்றிலன் ("நகரிஷ்யாமி" என்று தீமை செய்யலாகாதென்றால்) மாட்டேனென்று நவிர்ந்திலேன், இப்படி விதிநிஷேதங்களுக்கு அவிஷயபூதனாய்க்கொண்டு, அற்பம் அல்பமான, சாரங்கள் பசையையுடைத்

நிர்வாஹத்வயாநுகுணம் கொந்தார் காயாவின் ஸ்தயாரம், எந்தாய் வந்தாய்போலே தொடங்கி, இதுவே இதுவாகில் யான் உன்னை எங்கு வந்தணுகிற்பன் இதி நிர்வாஹத்வயேப்யங்வய: 'எங்கு' என்றது - பூர்வாசார்ய நிர்வாஹே, க்ஷேபம் பாஷ்யகார நிர்வாஹே, ப்ரஸ்நம் அணுகிற்பன் - கிட்டவல்லேன் (இ)

தான, அவை நாநாவித தாவிஷயஙகளை, சவைததது (பசையுணடாக பாமிதது எதிரபபசை கொடுததது)புஜிதது, அகனறு ஒழிநதேன (அதடியாக) தராஸதனுயவிடடேன, பறபல நாநா விதமாய, ஆயிரம அஸஙகயாகமான, உயிர பராணிஜாதஙகளை, செயத (நினைததபடி) உண டாககவலல, பரமா ஶகதிபாரமயததை யுடையவனே! நின (வகுததஸவாமியான) உனனு டைய, நல அபராகருதமாய, பொன - அதிரமணீயமாய, சோதி தேஜோமயமான, காள திரு வடிகளை, நணுகுவது கிடடுவது, எஞஞானறு எககாலம ?

ஶகதிமானுன நீ கிடடுமதொழிய, எனனைபபாாததால கிடட விரகிலலை யெனறு கருதது

இ—ஆறுமபாடடில, எனனைப பாாததால கிடட விரகிலலை, உனனைப பாாததால கபப விரகிலலை ஆனபினபு, நிரதிஶய போகயமான திருவடிகளைக கிடடுவது எனறு? எனகிறா

[கிறபன] 'அலபமாஙமாய பஹுபலமான ஸுகருததததைச செய' எனறுல 'ஓம' எனறு இசைநதிலேன மிகா ஸாவததாலே அபுநராவருததி லக்ஷணமான போகததைப பெற லாம எனறுல அததைச செயவேன எனறிலேன [கிலலே னெனறிலன] 'இபபோது அலப மாய மேலே பஹுவாநதகமா யிருககிற விஷயபராவணயததைத தவிரும' எனறுல, 'அததைத தவிாவேன'எனறிலேன 'இபபடி செயகிறது எதகனை நாள போருமோ?'எனன,—[முன நாளால] நீ விஶேஷகடாக்ஷம பணணுவதறகு முனபெலலாம 'இஙஙெனெலலாம நமமையகனறது எததாலே?' எனன,—[அறபசாரஙகள] உனனை யிழபபிகக வேணடுவது உணடு, அறுபபிகக லாவது ஒனறிலலை [அவை] - இபபடியிருபபன அநேகம [சுவைதது] இவை யெலலாவறறி லுமாக நா நனையபபெறறதோ? எனனில,—நாவில பசைகொடுததுக கைகொடுததுப புஜிககவேண டுமபடி யிருககை 'இததால பெறறது ஏது?' எனன, [அகனறு ஒழிநதேன] ஸாவஶகதியான உனககும எடடாதபடி கைகழிநதேன நான எனனை முடிததுககொணடேன, உடைய நீ எடுத துக கொளளில கொளளுமிததனை 'நீா' னிறை நிலை அஸமாதேயம எனனுமபடியா யிருநததே!' எனன,—[பறபலவாயிரம இதயாதி] இலலாதவனறு உணடாககின உனககு உளள தொனறுககு ஒரு குணடாகம பணணுகை அரிதோ? 'பறபலவாயிரம' எனறு ஜீவாநநதயம உயிா செயகையா வது - ஶரீரததோடே ஸமபநதிபபிககை [பரமா] - நிரவதிகஶகதி யுகதனுனவனே! [நின இத யாதி] - பராபதமாய அபராகருதமாய ஸபருஹணீயமாய நிரவதிகதேஜோரூபமான திருவடி களை [நணுகுவது எஞஞானறே] எனனைப பாாததால பெற விரகிலலை, உனககு ஶகதியில குறையிலலை, இனி நாள அறியுமிததனை எனகிறா

௭டு —ஆறுமபாடடு எனனைப பாாததால கிடட விரகிலலை,உனனைப பாாததால தபப விரகிலலை, ஆனபினபு, நிரதிஶய போகயமான உன திருவடிகளைக கிடடுவது எனறு ? எனகிறா விதிநிஷேதஙகளுககு வஶயனனறிககே இதரவிஷய பரவணனுயக கைகழிநதுபோன நான உன திருவடிகளைக கிடடுவது எனறு ? எனகிறா

[கிறபன கிலலே னெனறிலன] 'ஆழவீா! பகவதவிஷயததிலவநதால இச்சைககு மேற பட ஓராயாஸ மினறிககே, பேறறில்வநதால அபுநராவருததிலக்ஷண மோக்ஷமாயிருககும, அதுககு

ஆறுமபாடடு 'கிறபன' இதயாதி தமமுடைய பூாவாவஸதையையும, அவனுடைய ஸருஷடியையும சொலலுகிறதுககு பரயோஜநம அருளிசசெயயாநினறுகொணடு, 'நினனறபொறசேவிததாள நணுகுவதெஞ ஞானறு' எனறததைக கடாக்ஷிதது அவதாரிகை அருளிசசெயகிறா, 'எனனைப பாாததால' இதயாதி கீழவாகய விவரணம - 'விதிநிஷேத' இதயாதி

'கிறபன எனறிலன, கிலலேன எனறிலன' எனறு அநவயிபபது, வலலேனெனறிலன, மாடடே னெனறிலெனெனறபடி 'கிறபன' இதயாதிககு அாததம- 'ஆழவீா' இதயாதி அதுககு ஈடாக - மோக்ஷததுக்கு

ஈடாக ஒன்றைச் செய்யவல்லீரே' என்றால், 'ஓம், அப்படி செய்கிறேன்' என்றிலன்; 'இதர விஷய ப்ராவண்யமாகிறது ஆயர்ஸம்பந்தத்துப் பேற்றில் ஒன்றொன்றிக்கே யிருப்பதொன்று, அத்தைத் தவிர வல்லீரே?' என்றால், 'ஓம், தவிருகிறேன்' என்றிலன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமையும், அவிஹிதத்தைச் செய்கையும் என்று தொடங்கி? என்ன, [முன்னாளால்] காலமெல்லாம் எனக்கு இதுவேயன்றோ யாத்ரை? இப்படி நெடுநாள்பட, நம்மையொழியப் புறம்பே துவக்கவல்லபடி போக்ய பூதமான விஷயங்களும் உண்டாயிற்றோ? என்னில், [அறுசாரங்கள்] - உன்பக்கல் வாரா தபடி தகைய வேண்டுவது உண்டு, அது தன்பக்க லொன்றில்லை; முள்ளிப்பூவில் ரஸம்போலே தான் அல்பமாய், அவைதாம் பலவாய், தன்னுவில் பசைகொடுத்துப் புஜிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிற விஷயங்கள்தோறும் கால்தாழ்ந்து, ஸாவஶக்தியான தேவரை * "ஓடினேன்" என்கிறபடியே கைசழியப்போனேன். 'நெடுநாள் இப்படி நம்மைக் கைகழிந்தீராகில் நம்மை இனிச் செய்யச் சொல்லுகிறது என்?' என்ன, [பறப்பலாயிரமுயிர் செய்தபரமா] உயிர் செய்கையாவது ஸ்ருஷ்டி க்ரம ஶயநாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி ஶரீரத்தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கை. எண்ணிறந்த பதார்த்தங்களை யுண்டாக்கின ஸர்வாதிகனே! இல்லாத வஸ்துவைப் புண்டாக்கின உனக்கு உள்ளவஸ்துவுக்கு ஒரு குணாதானம் பண்ணுகை அரிதோ? [நின் இத்யாதி] உன்னுடைய நன்றாய ஸ்வரூப ரூபமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக்கடவேன்? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

எஞ்ஞான்று நாம் இருந்திருந்து இரங்கிநெஞ்சே
மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல்பிறப்பழுந்தி
எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவறநிறைந்துநின்ற
மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் கண்ணனைமேவுதுமே

ஆ —(எஞ்ஞான்றும்) பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமான தத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி விஷய யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநஹீநராய், தத்ப்ராப்திவிரோதி ஸம்ஸாரத்திலே பாவனருமாயிருப்பது, ஸர்வஜ்ஞனுகையாலே நம்முடைய இந்த அநாஹதத்தை அவன் அறிவது, எஞ்ஞான்று நாம் இருந்து இருந்து அவனைக் காணவேணுமென்று வயஸநப்படுகை? அவனைக்காணுகைக்கு நமக்கு என்ன உபகாரணம்? என்கிறார்

ஈடாக் ஒன்றை - இச்சையை, அத்வேஷாதிகளையாதல் 'ஓம்' இதி அங்கீகார ஸூசகம் அவ்யயம் இதராவ-விஹிதார்நுஷ்டானமும் நிஷித்தாநுஷ்டானமும் பண்ணிப்போந்தேனென்றபடி தாத்பர்யம் - 'உன்பக்கல்' இத்யாதி அல்பத்தையை ஸுதிர்பநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'சார்ங்கள்' என்கிற பஹுவசனத்துக்கும், 'சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்' என்கிறதுக்கும் ஆதம-'முள்ளிப்பூவில்' இத்யாதி, 'தன்னுவிற்பசைகொடுத்து'- புஜிக்கிற தன்னுக்கில ஈரத்தாலே ஆதாரத்தை உண்டாக்கி உயிர்செய்கை - சேதனஸ்ருஷ்டி நித்யமான ஆத்மவஸ்துவைச் செய்கையாவதென்? என்ன, 'உயிர்செய்கையாவது' இத்யாதி சபதார்த்தம் - 'எண்ணிறந்த' இத்யாதி பலிதம்- 'இல்லாத' இத்யாதி 'குணாதாநம் பண்ணுகை அரிதோ' என்று உத்தரகாத மிருக்கையாலே, "ஹ ஸிவ ஹநஹ காரோண ஹ ஸாயோதாவண ஹநீயஃ" என்கிற ந்யாயத்தாலே, 'நம்மை இனிச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன' என்கிற பரஶ்நவாக்யத்திலேயும - 'இதஃபரம் நம்மால் உஜ்ஜீவிப்பிக்கப் போமோ?' என்று அபிப்ராயம் கண்டுகொள்வது.

பறப்பலாயிரமுயிர்செய்தபரமா - இறப்ப னிலலேன் இத்யாதய அந்வயஃ 'நன்னுருவில்தெஞ்ஞானறே' என்று - பாடம் அருளிச்செய்யும்படி சாரம் - ஸாரம் முன்னாள் - முற்காலமெல்லாம் ஆல - அவ்யயம் (௬)

* பெரிய திருமொழி, ௧ ௧ ௧

ஒ —ஏழாமபாட்டில, திருவடிகளிலபோகயதையை அநுஸந்திக்துப்பதறுகிற திருவுள்ளம பதறுமைக்காக அயோக்யரான நாம அவனை ஆசைப்பட்டால ப்ரயோஜநமுணடோ? என்கிறார

[எஞ்ஞானறு என்று தொடங்கி] ஸமயகஜ்ஞாநமின்றிக்கே அவித்யாகாமாதிகளைப பிறப்பிக்கும ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தியிருக்கிற நாம நெஞ்சே! காலமுள்ளதனையும இருந்திருந்து துக்கப்பட்டு [எஞ்ஞான்றுமென்று மேலுக்கு] எலலாககாலத்திலும ஒன்றொழியாமே எலலாப பதார்த்தஙகளிலும வயாபித்திருப்பதும செய்து இவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களெல்லாம அஸத்கல்ப மாமபடி. விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநப்ரபையையுடைய க்ருஷ்ணனை ப்ராபிக்க விரகுணடோ? எஞ்ஞானறு மேவுதுமே என்றுமாம

ப —அநந்தரம், வயாபகனானவன ஸுலபனென்றால, ப்ராப்திஸாதநமிலலாதார புக்குக் கிட்டப்போமோ? என்கிறார

நெஞ்சே நெஞ்சே! எஞ்ஞானறும எப்போதும, இருந்து இருந்து இருந்திருந்து, இரங்கி - (ப்ராப்யாசாவைகல்யத்தாலே) துக்கித்து, மெயஞ்ஞானம (தத்வாதநமான) தத்வஜ்ஞானம, இன்றி - இன்றியே, வினை (ஜ்ஞாநவிரோதியான) பாபத்தாலே, இயல பரவசகமான, பிறப்பு ஜநமஙகளிலே, அழுந்தி அழுந்தி, நாம (இதரவயாக்யரான) நாம, எஞ்ஞானறும என்று மொக்க, எஙகும எலலாவஸ்துக்களிலும, ஒழிவு அற ஒன்றுஞ்சோராதபடி நிறைந்து பரிபூரணமாக வயாபித்து, நின்ற நின்ற, மெயஞ்ஞான நித்யஜ்ஞாநமான, சோதி தேஜஸ்ஸை யுடையனுய, கண்ணனை (ஆச்ரிதஸௌலப்யார்த்தமாக வந்து அவதரித்த) க்ருஷ்ணனை, மேவுதுமே எக்காலங் கூடக்கடவோம?

இ —ஏழாமபாட்டில, 'நின்றநபொறசோதித்தாள' என்று பரஸ்துதமான போகயதையை நினைத்துப் பதறுகிற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து 'அயோக்யரான நாம அவனை ஆசைப பட்டால ப்ரயோஜநமுணடோ?' என்கிறார

[எஞ்ஞானறு இத்யாதி] அநாதிகாலம மூலையடியே திரிந்த நாம இனி அநந்தகாலம இருந்து கலேசப்பட்டால என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? [நெஞ்சே] அநாதிகாலமெலலாம பண்ணின அதிகாரத்துக்குக் கூட்டு நீயன்றோ? 'நமக்குக் குறை என்?' என்ன, [மெயஞ்ஞானமின்றி]- புருஷார்த்தோபயோகியான ஸமயக்ஜ்ஞாந மின்றிக்கே [வினையியல இத்யாதி] அவித்யாதிகளைப பிறப்பிக்கும ஸம்ஸாரத்திலே முழுகியிருக்கிற நாம, அவித்யாதிகளடியான பிறப்பிலே அழுந்தி யிருக்கிற நாம என்றுமாம [எஞ்ஞானறும இத்யாதி] இப்படி நாம இருந்தாலும அவன அஸந்நிஹிதனுதல, அஜ்ஞனுதலாகப பெறறோமாகிலு மாமிறே ஸர்வகாலமும ஸகலபதார்த்தஙகளிலும குறைவற வயாபித்து நிறகுமவனுமாய விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை, நின வுக்கு வாயத்தலையிலே புகுந்து நமபடியை உள்ளபடி அறியுமவனானவனை [கண்ணனை] ஸுலப னென்றால, அவனைக் கிட்டப்போமோ? என்னுதல நிர்வாஹகனென்றால அவனைக் கிட்டலாமோ? என்னுதல யதாபாட்ம அநவயமாகல, எஞ்ஞானறுமேவுதும என்னுதல "வாரெகோஹஙேஷ்ஷீவ ஙேந்ஸெஸும் நஷ்டஸம்யம் லெங்கிதிவாராணா | யொவெஷிதாகநேணு: வாவகஸ்ய தஸ்யாஷிகெக்ஷம் வ்ஜிநடி மொரஷி"

ஈடு —ஏழாமபாட்டு "நின்றபொறசோதித்தாள"என்று திருவடிகளின போகயதையை அநுஸந்தித்தவாறே திருவுள்ளம பதறத்தொடஙகிறறு, கேவோய! உனபடி ஆராயாதே நலத்தை ஆசைப்பட்டால கிடைக்குமோ? எனகிறார

ஏழாமபாட்டு - 'எஞ்ஞான றுநாம'இத்யாதி எஞ்ஞானறு நாமிருந்திரங்கி - மேவுதும' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸஙகாபரிஹாரரூபேண அவதாரிகை - நின்றபொறசோதி' இத்யாதி மெயஞ்ஞானமின்றி' இத்யாதியைப் பற்ற - 'கெவோய உனபடி'இத்யாதி

[எஞ்ஞான்று இத்யாதி] காலமெல்லாம் நாம் இருந்து ‡ சிழகிச்சிழகி யழுதால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? [நெஞ்சே] உன்னை நீ அறியாயோ? இதுக்கு முன்பெல்லாம் பந்தஹேது வாய்ப் போந்தாயல்லையோ? என்தான், நமக்குப் பெறுகைக்குக் குறையென்? அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தைப் பெற என்ன, இதுவன்றோ நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம்? மெய்ஞ்ஞான மில்லை கண்டாயே, *"தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்" (தஜ்ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்), †"வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்" (வித்யாந்யாஶில்பநைபுணம்) என்று புறம்பே சில ஜ்ஞாந முண்டாத்தனையல்லது ஸம்யக்ஜ்ஞாநமில்லை கண்டாயே ஆமாறறிவிலோமே மெய்ஞ்ஞானமில்லாத வளவேயோ? பாபங்களிலே கொண்டுபோய் முட்டக்கடவதான ஜந்மங்களிலே அழுந்திப்போரும் படியாயன்றோ நம்நிலை இருக்கிறது [எஞ்ஞான்றும் எங்கும் ஒழிவற நிறைந்து நின்ற] எல்லாக் காலத் திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிப்படாமே குறைவற வ்யாபித்து நின்ற [மெய்ஞ்ஞா

* பர — ஸ்ரீமதி வைஷ்ணவே புராணே ஷஷ்டாம்சே பஞ்சமேऽத்யாயே கேசித்வஜம் ப்ரதி பராசரஸ்ய பரவித்யாவஸம்ஹாரவசநம், "ஸ ஜ்ஞாயதே யேந தத்த்வஸ்ததோஷம் சுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் ஸந்த்ருச்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம் ॥ அஎ ॥" அபரவித்யாம் ப்ரதி பரவித்யாவஸம்ஹாரதி - ஸஜ்ஞாயத இதி ஸ இதி உக்தலக்ஷண: பரமாத்மா: பரமாத்மஸ்வரூபே தத்விதேஹ[illegible] யஸ்யாத்மவஸ்து ஸ்வாரூப்யம் த்வாவத்த்யஸ்யஶேஷஜம், தஸ்மாத் யேந ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாயதே, யேந விவேகஜ்ஞாநேந ஸந்த்ருச்யதே, யேந த்யாநஸம்பாநாகாரேண ஸாக்ஷாத்காரரூபேண ம்ருக்யதே, தஜ்ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம் அதோऽந்யத் — ஸமயஸித்திகவிஷயம் ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம் — அஜ்ஞாநாவரணம், பாஹ்யசித்யம்ப: சுத்தோஷிதி விகாராஸ்தாவிசிஷ்ட ஜ்ஞாநாந்யாவ்ருத்தி:, ஶாஸ்திதி - தத்வஸ்வரூபேத விஷயாஸ், பரம்நிர்மலமிதி - ஸாக்ஷாத்விஷயாஸ், ஏகரூபமிதி - ஸாம்ப்ரிவிஷயாஸ், தேஷாம்தேநகரூபமாகாஸ்

† தத்ர ச ப்ரதமேऽம்சே ஏகோநவிம்சேऽத்யாயே ஹிரண்யம் ப்ரதி ப்ரஹ்லாத:, "வித்யாபுத்திரவித்யாயாம் அஜ்ஞாநாத் தாத ஜாயதே । பாலோऽக்நிம் கிம் ந கத்யோதமஸுரேச்வர மந்யதே ॥ ௪0 ॥ தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே । ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் ॥ ௪௧ ॥" நநு, அத்யாத்மவித்யா ஜ்ஞாநவத்த்வாத் வித்யாஸ்வத்வம், தத்ரா ஹ — வித்யேதி அத்யாத்மவிஷயவித்யா அஜ்ஞாநத்யாகநிமித்தமாயவ் நகாஸ் வித்யாத்வம் நாஸ்தீதிமாவ: ॥ ௪0 ॥ கர்மேதி வித்யாத்தாம தத்ஸமீதி —ஸ்மாவிக்ஷயே, ஸா வித்யா அத்யாத்மவித்யாசில்பநைபுணம் யஸ்ய பந்தாய, அவித்யாவிஷ்கேந மோக்ஷாய, தத்கர்ம கர்மநிர்வேணம் ப்ராஸ்திகம் ॥

சிழகி - விக்கி ஸம்போதிக்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - 'உன்னை நீ' இத்யாதி 'ஸ்த்ரீஹாவேந' இத்யாதியைப் பற்ற, 'அல்பாநுகூல்யமமையும்' என்றது 'மெய்ஞ்ஞானமின்றி' என்கையாலே - அல்பாநுகூல் யமு மில்லை யென்று கருத்து 'மெய்ஞ்ஞானம்' இதி விசேஷண வ்யாவர்த்யம் தாத்பர்ய ஆர்த்த மாஹ- 'தத் ஜ்ஞாநம்' இத்யாதி ஸம்யக்ஜ்ஞாநாபாவமேவோபபாதயதி-'ஆமாறறிவிலோமே' இதி சப்தார்த்தகதநபூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் - 'மெய்ஞ்ஞானமில்லாத' இத்யாதி வினையியல்பிறப்பு - காமங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற ஜந்மம் இயலுகை - ப்ரவர்த்திப்பிக்கை, முட்டுகை யென்றபடி நாம் பண்ணின பாபமெல்லாம் அவன் அறிந்திருக் கின்றானே என்ன, 'எஞ்ஞான்றும்' இத்யாதி ஒழிவற - ப்ரசயுதயமாவேந பிரிகதிப்படாமே - தப்ப

‡ 'சிழகிச சிழகி' என்பது பாடமென்பர் சிலர்

ணச சோதிககணணனை] நமகிலையறியாதா ஞெருவனுயக கிடடபபாாககிறேமோ? நிதயவஸதுவா யிருககசசெயதே ஜஞாநஸஙகோசவிகாஸாாஹ மாகாநினறதிறே இவவஸ்து, அஙஙனனறிககே, மெயயான ஞானசசோதி ஈயயுடைய கருஷணனை, "ஸகொஹமஸ்ரீகிவஉந்ரெலகவு" (ஏகோ ஹமஸமீதிச மஙயஸேத்வம) எனனுமபடியே [நெஞசே மெயஞஞானசசோதிககணணனை மேவு துமே] 'ஸஙலபன' எனஞ நமமாலே கிடடபபோமோ? எனனுதல, நிாவாஹகனுனவனே நமமால கிடடபபோமோ? எனனுதல மெயஞஞானசசோதிக கணணனை மேவுதுமே நமமாலேகிடடப போமோ? நெஞசே! மெயஞஞானசசோதிக கணணனை எஞஞானறு மேவுதும? எனறு அநவயமாக வுமாம   (எ)

எடடாம பாடடு.

மேவுதுனபவினைசளை விடுததுமிலேன
ஒ புதலினறி உனகழலவணஙகிறறிலேன
பாவுதோலசீரககணணு! எனபாஞசுடரே!
கூவுகினறேனகாணபான எஙகெயதககூவுவனே

ஆ —(மேவு) காமயோகமாதல, பகதியோகமாதல, ஜஞாநயோகமாதல ஒனறும செயகிறிலேன, செயயாதிருநதுவைதது, ஸௌசீலயவாதஸலயகாருணயாதயஸஙகயேய திவ யாதமகுணஙகளாலும நிாதிசயௌஜஜவலய ஸௌநதாய ஸௌசநதயாதயஸஙகயேய திவயரூப குணஙகளாலும பரிபூரணனுயிருநத உனனைக காணவேணு மெனறெனறு கூபபிடாநினறேன, இபபடி கூபபிடு உனனைக காணகைககு எஙகே சாயகரமாகிறது? எனகிறா

ஒ —எடடாமபாடடில, உனனைப பெறுகைககு ஈடான விரகுகள எனபககல ஒனறு மினறிககே யிருககசசெயதே உனனைககாணவேணும எனறு கூபபிடாநினறேன எஙகே வநது பனிககக கூபபிடுகிறேன? எனகிறா

போகாமே 'மெய' எனகிற விசேஷணவயாவருததி - 'நிதயவஸதுவாய' இதயாதி இவவஸது-ஆதயவஸது 'எலலாபபடியுமறியும' எனனுமதுககு பரமாணம - 'ஏகோஹம'இதயாதி 'கணணனை'எனறதுக்கு இரணடு அாததம - ஸஙலபனெனனுதல நிாவாஹகனெனனுதல இநத இரணடாததததையும அருளிசசெயகிறா, 'ஸஙலபன' இதயாதி வாகயததவயேோ பூாவாகள நிாவாஹததிலே 'நமமாலே கிடடபபோமோ' எனறு ஏகா ாம - பரயஙததிலே, கிடடமாடடோ மெனறபடி இநதபபக்ஷததில, 'எஞஞானறும' எனறதுககு - யதாநவயம ஏமபெருமானு நிாவாஹததுககுச சேர அாததம-'நெஞசே மெயஞஞானம' இதயாதி நெஞசே மெயஞஞான மினறி வினையியலபிறபபழுநதி - காமிருநதிருநதிாஙகி - எஞஞானறு மெஙகுமெனறு தொடஙகி, கணணனை - எஞஞானறு - மேவுதுமே இதயநவய:, அஸமிநபக்ஷே, ஏகாரம - ஈறறசை அவயயமிதயாதத: மெயஞஞானச சோதி - நிதயஜஞாநதேஜஸஸை யுடையவன

*'தஜஜஞாநம' இதயாதி ஷஷடேமசே பஞசமே மைதரேயமபரதி பாாஸா: 'ஸஜஞாயதெயெந' இதயாதி மஹாபாரவேசே லிகிதா பாதமேமசே ஏகோநவிமசேதயாயே, 'தத்தேயஞஸஹநாய' இதயாத் யபி லிகிதம ததரைவ ஸமபவபாவணி அஷடாதரிமசே தஷயாதம பாதி ஸருநதலா "ஸகொஹமஸ்ரீகி வஉந்ரெலகவும நஹயவயம வெதிஉஙிமவாயாணு । யொவெதிதாகஉணா: வாவகவஸ தவஸாஙிகெகவும வஜநிமகமொரஷி"   (எ)

[மேவு என்று தொடங்கி] - துக்கத்தை விளைப்பதாய் அநாதிகாலம் அநுஸரிக்கிருக்கிற த்வத்ப்ராப்தி விரோதிகளை ஏதேனும் ஒருவிரகாலே போக்கவும் மாட்டிற்றிலேன் நிரந்தரமாக உன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கவும் பெற்றிலேன் [பாவு என்று தொடங்கி] - எங்கும் ப்ரஸித்தமான கல்யாணகுணங்களையுடைய உன்னுடைய அழகை எனக்குக் காட்டினவனே!

ப—அநந்தரம், ஸௌலப்யகாரிதமான குணவிக்ரஹௌஜ்ஜ்வல்யத்தை அநுஸந்தித்து, நிஸ்ஸாதநனான நான் எங்கே காணக் கூப்பிடுவது? என்கிறார்

மேவு துன்பம் அவிநாபூததுக்கத்தையுடைத்தான, வினைகளை பாபங்களை, விடுகிற்றிலேன் (தந்நிவர்த்தகமான தபோஜ்ஞாநஸமாதிகளாலே) போக்குவதுஞ் செய்திலேன், இடைதல் இன்றி நிரந்தரமாக, உன் (ப்ராப்தனான) உன், கழல் திருவடிகளை, வணங்கிற்றிலேன் (வணக்குடைத்தவநெறியாலே) வணங்குவதுஞ் செய்திலேன், பாவு (எங்கும் மொக்கப்) பரம்பி, தொல் ஸ்வாபாவிகமான, சீர் ரக்ஷணகாரகத்குணங்களையுடைய, கண்ணா கருஷ்ணனே, என் எனக்கு ஆச்ராஜகமான, பரஞ்சுடரே நிரவதிகதேஜோரூபனானவனே! காண்பான் காண வேணுமென்று, கூவுகின்றேன் (ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி யிழந்தார் கூப்பிடுமாபோலே) அழைத்துக்கூப்பிடாநின்றேன், எங்கு எங்கே, எய்த - கிட்டுவதாக, கூவுவன் கூப்பிடுவேன்?

இ—எட்டாம்பாட்டில, உன்னைக் கிட்டுகைக்கு என்பக்கல் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கக் காணவேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன் எங்கே பலிக்கக் கூப்பிடுகிறேன்? என்கிறார்

[மேவு இத்யாதி] இவ்வாத்மாவுக்கு நிரூபகமோ வென்னும்படி பொருந்தின ஸாமஸாரிகமான துக்கத்தை விளைப்பதான த்வத்ப்ராப்தி விரோதிகளை "யச்சக்ரோபாவவேதநாஷ்டி" என்ற விஹிதாநுஷ்டாநத்தாலே போக்கவும் மாட்டிற்றிலேன் "நித்யாராதிதவ்ய:" என்கிறபடியே அநவரதபாவநாரூபமான பக்தியைப் பண்ணப்பெற்றிலேன் இடைதலின்றி மேவுதுன்ப வினைகளை யென்றுமாம் [பாவு இத்யாதி] "விதித:" ஸத்ருக்கள் கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாய ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களையுடைய கருஷ்ணனே! [என் பரஞ்சுடரே] தாழ்நின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் தந்தவனே! "பரஞ்சுடருடம்பாய்" என்னக்கடவதிறே [கூவுகின்றேன் காண்பான்] - ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிப் பலம்தாழ்த்தாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றேன் [எங்கெய்தக் கூவுவனே] ஒரு ஸாதநன் கூப்பீடு எங்கே பலிக்கச் சாபலமிறே

எ—எட்டாம்பாட்டு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினோர் பலம்தாழ்த்துக்கூப்பிடக்கடவ கூப்பீடன்ட, பேறுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லாத நான் எங்கே வந்து கிட்டக் கூப்பிடுகிறேன்? என்கிறார்

[மேவு] "திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத்" (திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத்) என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி யிருப்பதாய், துக்கத்தைவிளைப்பதா யிருக்கிற பாபங்களை, "யச்சக்ரோபாவவேதநாஷ்டி" (தாமேணபாபமபநுததி) என்கிறபடியே விஹித

எட்டாம்பாட்டு - 'மேவுதுன்பம்' இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தையும், 'கூவுகின்றேன் காண்பான் எங்கெய்தக்கூவுவன்' என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை- 'ஸாதநாநுஷ்டாநம்' இத்யாதி கைம்முதல் - ஸாதநம்

மேவு - அவிநாபூதமாய்ப் பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஆத்மாவோடே பொருந்தியிருக்குமதுக்கு ப்ரமாணம் 'திலதைலவத்' இத்யாதி, தத்யதாயே இதம் - ப்ரகருத்யாத்மவிஷயப்பி, தாவிவேசத்வே தருஷ்டாந்தத்யா உக்தம் துன்பவினை - துக்கத்தையுண்டாக்குகிற வினை தாமாசரணம் பாபநிவர்த்தகமென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'தாமேண' இத்யாதி இயம் ச்ருதி: தைத்திரீயகே பாபங்களை - நிஷித்தகாம்யரூபம

காமாநுஷ்டானத்தாலே போகிறிலேன் [ஓவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிறிலேன்] '**நிதித்யாஸிதவ்ய:**'' (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்கிறபடியே அநவரதபாவநை பண்ணி உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றிலேன் ''ஓவுதலின்றி மேவுதுன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன், ஓவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்'' என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி 'கண்ணுலப்பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை' என்னுமாபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை, எனக்கு ஒன்றும் ஹிதம்பார்த்திலேன் [பாவுதொல்சீர்க்கண்ணா] இங்ஙனேயிருக்க, உன்னை அநுஸந்தித்தவாறே விடமாட்டுகிறிலேன், ''**விதித:**'' (விதித:) என்கிறபடியே, உகவாதார்கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிககல்யாணகுணங்களையுடைய க்ருஷ்ணனே! [என் பரஞ்சுடரே] ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! [கண்ணா என் பரஞ்சுடரே] தாழ்நின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு முற்றூட்டாக்கினவனே! என்றும் ''பரஞ்சுடருடம்பாய்'' என்னக்கடவதிறே [கூவுகின்றேன் காண்பான்] - ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணிப் பலம்கைப்புகுராதார் கூப்பிடுமாபோலே, காணவேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன் [எங்கெய்தக்கூவுவனே] 'ஒருகோசுக்கூப்பிட்டது' என்று பரமபதத்தின் ஓலக்கத்திலே கேட்கப்புகுகிறதோ? எங்ஙனே வந்து கேட்கக் கூப்பிடுகிறேன்? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு

கூவிக்கூவிக் கொடுவினைத்தூற்றுள்நின்று
பாவியேன்பலகாலம் வழிதிகைத்துஅலமருகின்றேன்
மேவியன்றாநிரைகாத்தவன் உலகமெல்லாம்
தாவியஅம்மானை எங்குஇனித்தலைப்பெய்வனே

ஆ —(கூவிக்கூவி) அபாகரிஷ்கரமணமாய் நிரதிஶயதுக்காஸ்பதமாயிருந்த கொடுவினைத்தூற்றுள்ளே நின்று பாவியேன் பலகாலமும் கூவிக்கூவி, எம்பெருமான் திருவடிகளிற்சென்று சேரும் வழியறியாதே திகைத்து அலமருகின்றேன், திருவாய்ப்பாடியிலே ஸர்வஸுலபனாய்க்கொண்டு

ங்களை விஹிதகாமாநுஷ்டானத்தாலே - பலாபிஸந்திரஹிதகாமாநுஷ்டானத்தாலே 'ஓவுதலின்றி' இதி - நிரந்தரமாக உன்திருவடிகளை வணக்குடைத்தவநெறியாலே வணங்குவது செய்திலேன் காமபக்தியோகராஹித்யத்தைச் சொன்னது - ஜ்ஞாநயோகராஹித்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம் ஸந்தம்ஸந்யாயத்தாலே யோஜநாக்ரமம் - 'ஓவுதலின்றி' இத்யாதி ஓவாதே - விச்சேதியாதே, பொருந்தியிருக்கிற துக்காவஹபாபங்களைப் போக்கிற்றிலேன் என்று சப்தார்த்தம் ஸர்வதா இந்த்ரியவஶ்யனுயேயிருந்தேனென்றபடி தேஹைவஹேதுகஸாதநாநுஷ்டானாக்ஷமஶ்சாஸ் மித்யாத்த: அமுமேவார்த்தமாஹ - 'கண்ணுலப்பெண்டாட்டிக்கு' இத்யாதியதவா, வ்யதிரேகத்தால் பலிதம் - 'கண்ணுலம்' இத்யாதி 'ஓவுதலின்றி' என்றது - 'மேவு' என்றதுக்கு விசேஷணமாதல், வினைகளுக்கு விசேஷணமாதல் இரை - ஆஹாரம் பாவுதல் - பரம்புதல் ஶ்லேஷ்டார்த்தஹாவம் - 'இங்ஙனே' இத்யாதி சப்தார்த்தம் - 'விதித' இத்யாதி ''விதி: ஸஹி ஶரண்யஸ்ய ஶரணாகதவத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி'' இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம் ப்ரதி ஸீதா 'பரஞ்சுடர்' என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் - ஸர்வப்ரகாரோத்கர்ஷமாதல், வடிவழகாதல் த்விதீயார்த்தத்தில் 'கண்ணா' என்றத்தைக் கூட்டி ஹாவம் - 'தாழ்நின்று' இத்யாதி முற்றூட்டாக்கினவன் - பூர்ணபோஜ்யமாக்கினவன் 'எங்கெய்தக்கூவுவன்' என்ற விடத்தில் - ''யஸ்ய ஸ்மரணமாத்ரேண ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் விமுச்யதே நமஸ்தஸ்மை விஷ்ணவே ப்ரபவிஷ்ணவே'' என்றது அநுஸந்தேயம் பாவு தொல்சீர்க்கண்ணா என் பரஞ்சுடரே - மேவுதுன்பமித்யாரப்ய அந்வய: (அ)

வர்த்தித்தருளினவன் திருவடிகளைச் சேரமாட்டுகிறிலேன், அன்று ஒருதேசவிசேஷத்திலே வர்த்திக்கையாலே சேரப்பெறுதொழியவும் ஸம்பவிக்குமன்றோ? என்னில்,— ஸர்வதேசவர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களும் தன் திருவடிகளின் கீழே அகப்படும்படி உலகமெல்லாம் தாவியருளின அன்று உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெற்றிலேன் அன்று சேரப்பெறாத நான் என்று சேர இருக்கிறேன்? சேராதொழியில் இவர் தமக்கு முடிகை நிஸ்சிதம் இனி அவனுடைய ஈஸ்வரத்வம் விகலமாகவாசாகே புகுகிறது, இனி ஆகமாவதிகமாக அவன் திருவடிகளைச் சேருகையென்று ஒரு பொருளில்லையென்று நசைபற்றுக் கூப்பிடுகிறார்

௭ —ஏழாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனாயும் ஸ்ரீ வாமனனாயும் நீ லோகத்துக்குப் பண்ணின மஹாநுக்ரஹத்துக்குப் புறம்பானேன் இனி நான் உன்னைப் பெறுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ? என்று நிராசராகிறார்

[கூவி என்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே நின்று அதனோடு பொருத்தமில்லாமையாலே பெரிய ஆர்த்தியோடே பலகாலும் கூப்பிட்டு என்னுடைய பாபத்தின் மிகுதியாலே அவனைப் பெறுகைக்கு விரகும் அறியாதே நெடுங்காலம் அலமாநின்றேன் [மேவி என்று தொடங்கி] திருவுள்ளத்தில் பொருத்தத்தோடே கூடப் பசுநிரைமேய்ப்பதும் செய்து அதுபோலேயன்றிக்கே தன்னுடைய திருவடிகளை எல்லார் தலைமேலும் படும்படி லோகத்தையெல்லாம் அளப்பதும் செய்து இச்செயலாலே லோகத்தையடைய அடிமைகொண்டிருக்கிறவனை அன்றும் தப்பின நான் இனிப் பெறுகைக்கு விரகுண்டோ?

௮ —அநந்தரம், அறிவில்லாதாரோடு அறிவுடையாரோடு வாசியறும்படி உபகரித்த உபகாரத்துக்குத் தப்பின நான் கிட்டுவது எங்கே? என்கிறார்

கொடு க்ரூரமான, வினை பாபங்களுக்கு ஆகரமாய், தூற்றுள் (புக்கால் புறப்பட வொண்ணாத ஸம்ஸாரமாகிற) தூற்றில் அகப்பட்டு, நின்று நின்று, பலகாலம் அநேக காலம் புறப்பட, வழி திகைத்து வழி அறியாதே ப்ரமித்து, அலமருகின்றேன் (அதுக்குள்ளே) அலமாராநிற்கிற, பாவியேன் மஹாபாபியான நான், அன்று (கோபவ்ருந்தர்கள் பசுமேய்க்கக் கோலைக்கொடுத்த) அன்று, மேவி (காய்ப்பாட்டாகவன்றியே) நெஞ்சுபொருந்தி, ஆநிரை பசுக்களை, காத்தவன் ரக்ஷித்தவனை, உலகமெல்லாம் (இப்படி ப்ராதேசிகமன்றியே) ஸர்வலோக விஷயமான, தாவிய தரைவிக்ரமாபதானத்தையுடைய, அம்மானை ஸர்வஸ்வாமியை, இனி அன்றைக்குத்தப்பினபின்பு, கூவிக்கூவி (ஆர்த்தியாலே) பலகாலும் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு, எங்கு எங்கே, தலைப்பெய்வன் கிட்டுவேன்?

௯ —ஒன்பதாம்பாட்டில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தையும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் சொல்லி அவற்றைத் தப்பின நான் இனிக் கிட்டவென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று இன்னாதாகிறார், நிராசராகிறாரென்றுமாம்

[கூவிக்கூவி] ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தமாட்டார், கால்வாங்குகைக்கு யோக்யதையில்லை, 'காணவாராய்' என்று கூப்பிடுகிறார் ஒருகால் கூப்பிட்டுப் பின்பு ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே மேன்மேலெனக் கூப்பிடுகிற படி இவர் கூப்பிட்டால் ஈஸ்வரனுக்குக் கை நீட்டியெடுக்கவொண்ணாத தூற்றிலேயாயிற்று, இவர் புக்கு நிற்கிறது [கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று]-கொடிதான பாபங்களை விளைக்கவற்றாய்ப் புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாததான ஸம்ஸாரத்திலேயாயிற்று நிற்கிறது [பாவியேன்] ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஆஸ்ரமபரிஸரத்திலே கூப்பிட்டாற்போலே சிலர் 'ஐயோ! என்னைக் கூப்பிடுகிறேனோ?' என

இதல், 'உன்னைக் கிட்ட விரகறியாதே அலமருகைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்' என்னுதல் [பலகாலம் இத்யாதி] நெடுங்காலம் உன்னைப் பெறும் விரகறியாதே அலமாக்கின்றேன் [மேவி இத்யாதி] ஆபத்துக்கு உதவாதானுய்த் தான் படுகிறேனே? நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன் கையிலே கோலைத் தந்து 'பசுமேய்' என்றால், 'ரக்ஷகரான நமக்கு விஹிதமிறே' என்று இருக்கையன்றிக்கே அல்பலாபமாகப் பொருந்தி [அன்று] அதுவும் ஒருகாலமே! [உலகமெல்லாம் காவிப்] அது ஒருநாளேயாய்த்து கப்பமுமாம், எல்லா நிலையிலும் திருவடிக ளாம்படி ஸர்வலோகங்களையும் அளக்க அன்று எம்மூழியிலே கிடந்தேன்? [அம்மானை] எல்லாரை யும் அடிமை கொண்டவனை [எங்கு இனித் தலைப்பெய்வனே] அந்த நாளிகாலத்திலும் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப் புகுகிறேன்? அவன்தான் வந்து உபகரித்த அன்று தப்பின நான் ஸாத நாநுஷ்டானம்பண்ணி அங்கேசென்று கிட்டப்புகுகிறேனோ? என்று நிராசராகிறார்

ஈடு — ஒன்பதாம்பாட்டு வரையாதே எல்லார்க்குமொக்க முகங்கொடுத்த அவதாரங் களுக்குத் தப்பின நான் இனி உன்னைக்கிட்டுகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று நிராசராகிறார்

[கூவி] ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து கூப்பிடா நிற்பர் [கூவி] ஒருகால் கூப்பிட்டு அநுதபித்து மீளுமதன்றிக்கே மேன்மேலெனக் கூப்பிடாநிற்பர் [கொடுவினைத்தூறுழா நின்று] கூப்பீடுகேட்டு இரங்கி எடுப்பதாக ஈச்வரன் கை நீட்டினால், நீட்டின கை வாங்கவொண்ணாத நிலத்திலே யிருந்தாயிற்றுக் கூப்பிடுவது [பாவியேன்] ஒருவால்மீகிபரிஸரத்திலே யிருந்துதான் கூப்பிடப்பெறறேனே? [பலகாலம் வழிதிகைத்து அலமரு கின்றேன்] காலமெல்லாம் அறிவுகெட்டுத் தடுமாறுகிற நான் [மேவி இத்யாதி] ஆபத்துக்கு உதவாதவனாய்த் தான் படுகிறேனே? * "**ஜகாம ஜாவீஜ நவஜ்ஜா ஸுமஹாதீவார்தம்**" (கோகோ பீஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்) என்கிறபடியே நோவுபட்ட அன்று ஒருபசுவின்மேலே ஓரிடையன் மேலே ஒருதுளி விழாதபடி தோற்றிற்று ஒருமலையை யெடுத்து உபகரித்தவனை [மேவி] நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன் கையிலே கோலைத் தந்து 'பசுமேய்' என்றால், 'ரக்ஷகனான நமக்கு விஹிதமிறே' என்றிருக்கையன்றிக்கே அல்பலாபமாகப் பொருந்தி [அன்று] அதுவும் ஒருகாலமே

ஒன்பதாம்பாட்டு — 'கூவி' இத்யாதி த்விதீயத்ருதீயகாதைகளிற் சொன்ன வாமன க்ருஷ்ணவதாரங் களை அநுவதித்துக்கொண்டு 'நிராசராகிறார் இப்பாட்டில்' என்கிறார் — 'வரையாதே' இத்யாதி 'நிராசராகிறார்' என்றது — 'எங்கினித்தலைப்பெய்வன்' என்றதைப் பற்ற

"தத்வஸ்யஸத்ருஸம்ஹவெகஸ" 'என்றிராதே கூப்பிடுவானென்?' என்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரித் துக்கொண்டு அர்த்தம் — 'ஸ்வரூபஜ்ஞான' இத்யாதி, பாரதந்த்ர்யாதிஸ்யாதிதி பாவ: 'கொடுவினைத்தூறுழா நின்று — கூவி' என்று அந்வயம் விவக்ஷிதம் இவ்வாக்யத்தில் ஸம்ஸாரமாகிற பெருந்தூறு என்றபடி வீப் ஸைக்கு பாவம் — 'ஒருகால்' இத்யாதி அநுதபித்து ஸ்வரூபவிரோதாநுஸந்தானத்தால் இதி பாவ: 'கொடு வினை' இத்யாதிக்கு — க்ரூரமான பாபங்களுக்கு ஆகரமாய், புக்கால் புறப்படவொண்ணாத ஸம்ஸாரமாகிற தூற றிலே அகப்பட்டுநின்று என்று ஸபதார்த்தம் 'கூப்பீடுகேட்டிரங்கி' இதி— "ராஜ்யாஞ்ஜம்ஶோவநவாஸ:"

இத்யாதி 'தூறுழாநின்று — கூவிக்கூவி' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து, 'பாவியேன்' என்றதுக்கு பாவம் — 'ஒருவால்மீகி' இத்யாதி வால்மீகயாஶ்ரமஸமீப வர்த்தநத்தால் பிராட்டிக்கு அப்போதே க்லேசம்போயிற்றிறே யென்றபடி இங்குப் பாவமாவது — தார்மிகபரிஸராலாபம் வழிதிகைத்து — புறப்படவழியறியாதே ப்ரமித்து தாத்பர்யார்த்தம் — 'அறிவுகெட்டு' என்று இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் — 'ஆபத் துக்கு' இத்யாதி 'காத்தவன்' என்றதுக்கு இரண்டார்த்தம் — ரக்ஷித்தானென்னுதல், மேய்த்தானென்னுதல் 'மேவி' என்றதுக்கும் இரண்டார்த்தம் — ஸாவதாநமாக வென்னுதல், ஸ்வப்ரயோஜநமாக வென்னுதல் பாதார்த் தம் — 'ஜகாமஜா' இத்யாதி அன்று — ஆபத்தசையிலே த்விதீயார்த்தம் — 'நித்யஸூரிகளுக்கு' இத்யாதி 'அன்று' என்றதுக்கு பாவம் — 'அதுவும்' இத்யாதி ஆபத்திலே உதவி அவன்தானே ரக்ஷித்ததும் ஒருகாலமே

* ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்—௫, ௧௧, ௩.

[வழிதிகைததலமருகினறேன தேவி அனறு ஆநிரைகாததவன] காடடிலே வழிதிகைததாரகடு இடையாபோலேகாணும வழிகாடடுவார, "சாமேகமசரணமவ்ரஜ" (மாமேகமசரணமவரஜ) எனறு வழிகாடடினவனிறே, வேறுவழி காடடிறறிலலையே திருததோததடடிலே நினறு ஸகலாத மாககளும உஜஜீவிககுமபடி வழிகாடடினன அவனிறே [உலகம இதயாதி] ஒரூாகடு உதவின வளவனறிககே, ஸகலபதாாததஙகளிலும ஒனறும பிரிககிாபபடாதபடி எலலாததலைகளிலு மோககத திருவடிகளை வைதது 'தான ஸவாமி' எனனுமிடததை அறிவிததவனை [எஙகு இனித தலைபபெயவனே] எஙஙனே கிடடபபோகிறேன? அநத தூளிதாநததுககும தபபின நான பரீகைஷ சொலலிப பெறபபுகுகிறேனோ? இததால, அவனதானே வநது உபகரிததவனறு தபபின நான ஸாத நாநுஷ்டாநம பணணி எஙகேசெனறு கிடடபபுகுகிறேனோ? எனறு நசையறுகிறா (௯)

பததாம பாடடு

தலைபபெயகாலம நமனதமர்பாசமவிடடால
அலடபூணணும அபவலலலேலலாமஅகலக
கலைபடலஞானதது எனகணணனைககணடுகோணடு
நிலைபெறறுஎனனெஞசமபெறறது நீடுயிரே

ஆ—(*தலைபபெய*) *உததகாநதிவயஸநமபோலே அதிகோரமாய அதிதுஸஸஹமா யிருநத எனனுடைய அநதபகவதவிஶலேஷஜநித நிரவதிகவயஸநமும 'அவனுடைய ஸாவஸவா தவததுககு வைகலயம வருகிறது' எனனுள்ள மஹாபயமும நிஶஶேஷமாக எலலாம போய, என நெஞசம நிலைநினறு எனனுடைய ஆதமாவும நிதயமாமபடி ஸாஸதரைகஸமதிகமயனான எம பெருமானைத திருமலையிலே கண்ணாலே காணபபெறறேன எனகிறா*

ஒ—பததாமபாடடில, இபபடி நிராஶராய முடியபபுகக ஆழவார, எமபெருமான தம முடைய ஆாததியெலலாம தீரத திருமலையிலே நினறருளினபடியைக காடடியருளக கணடு தரிக கிறா

[தலைபபெய எனறு தொடஙகி] கிடடுவசாலம யமபடா பாசததை வீசினால படும துககமபோலேயிருககிற பகவதவிஶலேஷஜநிதமான நிரதிஶய துககமெலலாம அகல [கலை

யெனறபடி பதசசேதததிககு ஶலோகதியாக ஹாவம - காடடிலே' இதயாதி அபபடிவழிகாடடினனோ இவன? என்ன, 'மாமேகம' இதயாதி 'அது ஆஜ்ஞாநுஞ்சனறோ எலலாககுமிலலையே' என்ன 'வாயுபும் வமுத்ரேச... ஸாவதாணங்ருதமு' எனகிறததை உடகொணடு, எலலாககும உஜஜீவிகக வழி காடடினவன இவனெனகிறா - 'திருததோ' இதயாதி மாமேக மிதயாதி வாகயதரயம - 'அதா பாஷபதம' எனறும சொலலுவாகள அபபோது, 'காடடிலே' இதயாதி வாகயததுககு - 'இததால ஸமஸாரததிலே பர மிககிறவாகளுககுச சாமயலோகததைக காடடி ரக்ஷிககுமவனெனறு ஹாவம' எனறு அருளிசசெயவா 'உலக மெலலாம' இதயாதிககு ஆாததம - 'ஒரூாகடு' இதயாதி 'அநத தூளிதாநம' இதி - ஶலோகதிஃ தூளி தாநம - பூரிதாநமிதி தவதிஃ, ஸ்ரீபாததூளிதாந மிதி ஸவஹாவாாததஃ பரீகைஷயெனறதுக்கு - ஸாதநாநுஷடாந மெனறு ஸவஹாவாாததம வேதசாஸதராதிபரீகைஷயிதி தவதிஃ ஶலோகதியாலே சொனனததை ஸவஹாவோக தியாலே அருளிசசெயகிறா, 'இததால' இதயாதி நசை - ஆசை தலைபபெயகை -கிடடுகை "ததவஸெளா கோமஸவமெளமெளவீஜநஸங்கமு | சதீவாதம ஹரிஷுநா ஜெதெயாவிங யதூா" காமேண அவயஃ
(௯)

என்று தொடங்கி] வேதைகஸமதிகமயனுயிருக்கிற கருஷ்ணனை அவனுடைய பரஸாதாரகலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று என்னுடைய மநஸஸும் நிலைநின்று ஆதமரீதயுதவமும் ரிலைநின்றது

ப —அநந்தரம், "எங்கினித்தலைப்பெய்பவர"என்கிற நைராஸ்யத்தைக் கண்ட கருஷ்ணன் தான் பிறபாடாகக்கு உதவும்படி பரமாணஸிதமான ஆஸக்தியை பரகாஸிப்பிக்க,அதனாலே கலேஸங்கிவருத்தி பிறந்து ஸந்துஷ்டராகிறார்

நமனதமா - நமனதமா, தலைப்பெய் காலம் தலைப்படும் காலம், பாசம் பாசத்தை, விட்டால் வீசினால், அலைப்பூண (அவர்களால்) அலைக்கப்படுகையை, உணணும் அநுபவிக்குமா போலே (விரோதிகாஸநதால்) வந்த, அ அந்த, அலலலெல்லாம் துக்கமெல்லாம், அகல விட்டுப்போம்படியாக, பல பலவகைப்பட்ட, கலை வேதங்களாலே, ஞானம் அறியப்பட்டு, என - எனக்கு ஸுலபனான, கணணனை கருஷ்ணனை, கணடுகொணடு கண்டுகொண்டு, என நெஞ்சம் - (ஸிதிலமான) என்னெஞ்சு, நிலை ஸதையத்தை, பெற்று பெற்று, உயிர் (ஆர்த்தியாலே முடியப்புக்க) ஆத்மாவும், நீடு நிதயத்தை, பெற்றது - பெற்றது

இ —பததாமபாட்டில், இப்படி நிராஸராய முடியப்புக்கவளவிலே 'அவதாரத்துக்கு பிற்பட்டாரக்கன்றோ நாம் திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது' என்று திருமலையிலேவந்தருளின் அருளின்படியைக் காட்டக் கண்டு தரிக்கிறார்

[நமனதமா தலைப்பெய் காலம்] யமபடர் இடுங்காலம் ஏறக்கவே முகங்காட்டினார் களாகில் இவர் பாபம் பண்ணுரிறே "ஶ்லுக்ஷ்ணாயிந்த்" [பாசமவிட்டால்] - ஸரீரவிஸலேஷத்துக்குப் பாசத்தை வீசினால் [அலைப்பூணுணணும்] வாஸனை இங்கே இழுக்க அவர்கள் சரீரத்தை விஸலேஷிப்பிக்கத் தேட, படும் வயஸநம், 'அவ்வல்லல்' என்னுமித்தனை, தருஷ்டாநத மிலலை அநதத துக்கம்போலே யிருக்கிற பகவத்விஸலேஷஜநித துக்கமெல்லா மாதல் "வஸதி உநவதி யஸ்ய செளவ்யாதா வாஸஷுவஸ்ய நதஸ்ய சுஷீவர தோ தவமதி ரயவா உரோஸி வக்ஷோ ஜிதஹதவீய ஞபவயஸ்ய செளநதொக்யோ:॥" 'பகவதலாபமேயான பின்பு யமவஸ்யதையும் வந்ததன்றோ?' என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான் [கலை இத்யாதி] பல கலைகளாலும் அறியப்படுமவன் "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்று வேதைகஸமதிகமயனான கருஷ்ணனைக் கண்டுகொண்டு, [நிலைபெற்று என்னெஞ்சம்] "என்மனத்தினை நீ சிந்தாமற செய்யாய்" என்று சிதிலமான நெஞ்சமதார தரித்தது [உயிர் நீடு பெற்றது] "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்"என்று முடியப்புக்க ஆத்மவஸதுவும் நிதயமாயிற்று நிதயவஸதுவுக்கு நாஸமாவது - தாஸ்யாஸிததி தாஸ்யமே நிரூபகமானால் கதலாபத்தில் நிரூபயமும் இலலையாமிறே 'சேதயாஶ்விஸஜாதீயம்' என்று பகவதலாபத்தில் அழியாதொழியுமோ?

ஈடு —பததாமபாட்டு இவர் நசையற்றவாறே 'கரமபராபதி பறறுதுபோலே யிருந்தது' என்று 'நீர் ஒரு பெருவிடாய் ருண்டு என்று அறிந்து, உமக்காக வன்றோ வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிறது?' என்று அங்கிலையைக் காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்து இனியராகிறார்

[தலைப்பெய்காலம் நமனதமர்] தலைப்பெய் காலம் யமபடர் வந்து கிட்டுங் காலம் இவன் ஜீவிக்கும் நாள் * ('நமக்கு எதிருண்டோ?' என்று முலையடியே நின்று வேண்டிற்றுச் செய்து

பததாமபாட்டு - 'தலைப்பெய்' இத்யாதி நசையற்றவாறே என்றது - 'எங்கினித்தலைப்பெய்வன்' என்றதைப் பற்ற பறறுது - பொருது 'கணணனைக் கண்டுகொண்டு' என்றதைப் பற்ற 'அங்கிலையைக் காட்டி' இத்யாதி இனியராகிறார் - பரீதராகிறார்

'தலைப்பெய்காலம்' என்று விசேஷிதத்துக்கு பாவம் - 'இவன் ஜீவிக்கும்' இத்யாதி 'நமனதமர் தலைப்பெய்காலம் - நமன தமர் பாசம் விட்டால்' இதி காகாக்ஷிநயாயேந உபயத்ர அந்வேதவ்ய:

* குண்டலிதம் பல ஸ்ரீகோஸங்களில் இலலை யென்பர்

திரியும், நமன தமா, நாடோறும) செயத குறறஙகளுககுப படடோலை யெழுதி, பலாநுபவ ஸமயத திலே வநது முகஙகடடுவோாகள [பாசம விடடால] - அவாகள தஙகளகையில பாசததை வீசினால [அலைபபூணணணும] இவனுககு இவவருகே நசை கிடககையாலே அது இஙகே இசிகக, அவாகள அஙகே இசிகக, படுமே கலேசததுககு ஓரவதியிலலையிறே 'அவவலலல' எனனு மிததனை, தருஷடாநத மிலலை 'அதேலலாம காணககாண விடடுகே கடககநிறக, அததோடு ஸஜா தீயமான அலலல' எனறு எமபாா அருளிசசெயவது: அவவோபாதி கலேஶம போருமாயிறறு பகவத விஶலேஷததால வருமது, இவாககு அனறிககே, 'பகவதலாபமேயான பினபு யமவஶயதையும வநததே யனறோ? எனறு அந்த யமவஶயதை போமபடியாக' எனறு ஆணடான நிாவஹிககும படி [கலை இதயாதி] "[illegible]" [வேதைஶசஸாவைரஹமே வவேதய:] எனகிறபடியே பலகலைகளாலும அறியபபடட உதகாஷததை யுடையனா யிருநதுவை தது, நெடுஙகைநீடடாக பரமாணஙகளிலே கேடடுபபோகாதபடி கணணுககு விஷயமாக கருஷண னாய வநது அவதரிததவனைக கணடுகொணடு [நிலைபபெறறு எனனெஞசம] 'சிநதாமற செயயாய' எனற நெஞசும ஒருபடி தரிககப பெறறது [உயிா நீடு பெறறது] அசசேதயமாய அதாஹயமா யிருககிற ஆதமவஸதுவும அழியபபுககது, இபபோதாயிறறு நிதயதவம பெறறது நிதயமான ஆதமவஸதுவுககு நாசமாவது தாஸயாஸிததி "[illegible]" எனற இததனை போககி, தனனில ஸூகஷமமாயபபுககு வயாபிதது அழிககவலல பகவதகுணஙகளுககு அழியாமையிலலையிறே, ஶேஷ வஸதுவுககு ஶேஷதவம நிருபகமானால, நிருபகததை யொழிய நிருபயஸிததி யிலலையே (௧௦)

அலைபபு - அலைதல ஊண - அதாகிற ஊண உணணும - அநுபவிககும அவவலலலெலலாம - அநதத துககமெலலாம அவாகளால அலைககபபடுகையை அநுபவிககும அநத துககமெலலா மெனறு சபதாாததம அது - நசை இசிகக-இழுகக 'இவனுககுஇவவருகே நசைகிடககையாலே' இதி—அதா-"[illegible]" இதயநுஸநதேயம தசசபத தாதபாயம - 'அவவலலல' இதயாதி "[illegible]" எனறிருகக, வைஷணவனுககு யமவஶயதை யுணடாகக கூடுமோ? எனன, தவேதா பரிஹரிககிறாா-'அததோடு ஸஜாதீய' இதயாதினா, 'அனறிககே' இதயாதிநாச விவரணம 'அவவோபாதி' இத யாதி அவவோபாதி யமவஶயதையோபாதி ஆணடான நிாவாஹததுககுக கருதது - ஸவதநதரனான ஈஶ்வ ரன உபேகஷிததால யமவஶயதையுணடா மெனறு, நிதயஸூரிகளோபாதி நிதயாநுபவயோக்யதை உணடா யிருகக விஶலேஷம கூடினாற போலே இது ஸ்ரீபாதாழவானபக்கலிலே கணடதிறே கலைகளாலும அறியப படட இதி—ஜஞாயத இதி ஜஞாநமெனறாய, அறியபபடட வெனறபடி நெடுஙகை நீடடாக - அதிதூரமாக 'உயிா நீடு பெறறது' எனறதுக்கு இரணடு பாவம, முநதினது-'அசசேதயமாய' இதயாதி இரணடாவது-'நிதய மான' இதயாதி முநதின அாததததிலே 'இபபோதாயிறறு நிதயத்வம பெறறது' எனகைககு, அசசேதயமான ஆதமவஸதுவுககு அழிவுணடோ? எனன, 'சேதயாதி' இதயாதி தவிதீயாாததததிலே, தாஸயாஸிததி விநாசமான படி யென? எனன, 'ஶேஷவஸதுவுககு' இதயாதி நமனதமா - தலைபபெயககாலம - நமனதமா பாசம விடடால இதயாரபய, கணடுகொணடு - என நெஞசம - நிலைபபெறறு - உயிா நீடு பெறறது இதயநவய: நிலை - ஸதைா யம, நீடு - நிதயதவம பெறறு - கடைககுறைததல, பெறறது நிதாஸ பஞசதஸே, "[illegible]" ததரைவ தவிதீயே, "[illegible]" (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

உயிர்களெல்லாவுலகமு முடையவனைக்
குயில்கொள்சோலைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
செயிரில்சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்
உயிரின்மேலாக்கை ஊனிடையொழிவிக்குமே

ஆ—(உயிர்கள்) இப்படி ஆழ்வார் உளராகையாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்வமும் அவிசலமாய், திருநகரியும் அடங்க ஸம்ருத்தமாயிற்று என்கிறது - 'உயிர்களெல்லாவுலகமுமுடையவனைக் குயில்கொள்சோலைத்தென்குருகூர்' என்கிற இடம் இனிமேல் இத்திருவாய்மொழி பகவதநுபவவிரோதியான ப்ராக்ருதஸம்பந்தத்தைப் போக்கும் என்கிறது

ஒ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் தம்மைப்போலே நோவுபடாதே ஸம்ஸாரவிமோசநத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்

[உயிர்கள் என்று தொடங்கி] தம்மைப்பெறுகையாலே பூர்ணமான ஐச்வர்யத்தையுடையனானவனை, தாம் உஜ்ஜீவிக்கையாலே ஸம்ருத்தமான திருச்சோலையோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிர்தோஷமான சப்தஸந்தர்ப்பத்தையுடைய ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியானது தன்னை அப்யஸித்தார்க்கு ஆத்மாவுக்கு ப்ராக்ருதஸம்பந்தஹேதுவான காமத்தைப் போக்கும்

ப—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, தாம் அபேக்ஷித்த சரீரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்

எல்லாவுயிர்கள் - எல்லாவுயிர்களையும், எல்லாவுலகமும் எல்லாலோகங்களையும், உடையவனை உடையவனை, குயில்கொள் குயில்களையுடைத்தான, சோலை சோலைகளையுடைய, தென்- அழகிய, குருகூர்ச் சடகோபன் திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, செயிர்-லக்ஷணக்குறை, இல் அற்ற, சொல் சொல்லையுடைத்தாய், இசை இசையோடுங்கூடின, மாலை - தொடையையுடைத்தான, ஆயிரத்துள் ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் இப்பத்தும், உயிரின்மேல் ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியாய் பந்தகமான, ஊன் ஆக்கையிடை - மாம்ஸாதிமயசரீரத்தினிடையினின்றும், ஒழிவிக்கும் கழியும்படி பண்ணும் செயிர் குற்றம் இது கலிவிருத்தம்

இ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்

[உயிர் இத்யாதி] 'உயிர்பெற்றது' என்று இவர் தரித்தவாறே அவன் எல்லாவுயிர்களையும் எல்லாலோகங்களையும் உடையனானான் ஸர்வரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யத்திலே ஒன்று குறையிலும் ரக்ஷகத்வமொன்று ஒழுவாபாபிறே [குயில் இத்யாதி] இவர் உருவினவாறே "அபி வ்ருக்ஷாஃ பரிம்லாநாஃ" என்று திருச்சோலையும் உருவி, இவர் தரித்தவாறே "அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷாஃ" என்கிறபடியேயாய் அங்குள்ள குயில்களும் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் களிக்கும்படியாயிற்று [செயிர் இத்யாதி] செயிர் குற்றம், இல் இல்லாமை, ஆக, நிர்தோஷமான சப்தஸந்தர்ப்பத்தையுடைய ஆயிரம் இப்பத்துக்குக் குற்றமில்லாமையாவது "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்" என்றது மெய்யாயிருக்கை [உயிரின்மேல் ஊனிடை ஆக்கை ஒழிவிக்கும்] சரீரஸம்பந்தஹேதுவான காமத்தைப் போக்கும்

ரடு —நிகமததில, * (இததிருவாயமொழி, அபயஸிததாரககு ஶரீரஸமபநததகதை அறுத துககொடுககும எனகிறா) தமமுடைய ஆாததியெலலாம போமபடி அவன வநது முகங்காட்ட, 'நிலைபெற்ற றேனனெஞசம பெறறது நீடுயிா' எனறா இவா, அவன முகததைப பாாததவாறே அவ னுயிா நீடுபெறறதாயிருநதது

[உயிாகள இதயாதி] இவா தரிததபினபாயிறறு அவன எலலாவுலகமும எலலாவுயிரு முடையவனாயிறறு, இங்கு இவரொருவரையுமிறே இழககபபுககது, அங்கு ஸவிபூதிகனனவனை யாயிறறு இழககபபுககது ஏகாஙகம விகலமானாலும அஙகவைகலயமுணடிறே, இவரைப பெறற பினபாயிறறு ஈஶவரதவம பூாணமாயிறறு [குயில இதயாதி] பரகாரியானவன தரிததது, பர காரபூதரான இவரும தரிததது, இவா தமமளவனறிககே திருநகரியும தரிததது, அஙகு உணடான சோலை களும தரிததது, அஙகுஉணடான திரயககுகளுடைய ஹாஷஸூசகமான தவனியும கேடகுமபடியா யிறறு "அகாலபலிநோவருக்ஷா:" [அகாலபலிநோவருக்ஷா:] எனனுமபடியாயிறறு [செயிரிலசொல இதயாதி] குறறமறற இயலையும இசையையுமுடைததான மாலை தேஹஸமப நததோடே பொருததமுணடாயிருககச சொலலுதல, பகவலலாபமொழியச செலலுமபடியாயிருததல செயயச சொனன வாாததையலல 'எஙகினிததலைபபெயவண' எனகிற உகதிககு நினைவு தபபியிருகககு மாகில அது குறறமிறே இபபததுஞ செயவ தேன? எனனில,—[உயிரினமேல - ஊனிடை ஆககையொழிவிககுமே] ராஜபுதரனையும வேடனையும கூடடப பிணைததாறபோலே, நிதயமாய ஜ்ஞாநாநநதலக்ஷணமாய ஈஶவரஶேஷமாயிருககிற வஸ்துவையும, பரிணாமிதரவயமான அசிததை யும தனனிலேபநதிததுககிடககிற அவிதயாதிகளை வாஸனையோடே போககுவிககும இவாககு இபபோது உணடாயப போககுவிககுமெனகிறதலல, "பொலலாவாககையின புணாவினையறுக கலறு" எனகிறது, பாயிதாஙவருததியாலே, † "இநநினறநீாமையினியாமுறுமை"எனற போதே

நிகமம - 'உயிாகள' இதயாதி இததிருவாயமொழி அபயஸிததாரககு ஶரீரஸமபநததகதை யறுத்துக கொடுககு மெனகிறு ரெனறு பாடடுககு அவதாரிகை கணடுகொளவது

பத அவதாரிகை-'தமமுடைய' இதயாதி பாணயிதவததைபபறறத தாதபாயம 'இவாதரித்த' இத யாதி 'எலலாம' எனறதனை இரணடிடததிலுஙகூடடி அருளிசசெயகிறா - 'எலலாவுலகமும எலலாவுயிரும' எனறு உகதாாததததை தருடீகரிககிறா - 'இஙகிவா' இதயாதி இஙகு - ஆழவாாதிருவுளளததிலே அஙகு - ஈஶவராபிபராயததிலே "ஏயிஜீவிததராய ஸம்ராவவஸுமேஹாதநஃ। ஸூாதரணாஞமஹாவா மஹாதவராஜகஸ்யஸ்ய", "ஸவயிகிஞ்சிதராவமேஷ" இதயாதி அநுஸநதேயம வஸதுஸதிதியைப பறறத தாதபாயாநதரம-'ஏகாஙகம' இதயாதி அஙகவைகலயமுணடிறே யெனற அநநதரம - 'அபபடியனறிககே' இதி அதயாஹாரயம செயிா குறறம இயலுககுக குறறமேது? எனன, 'தேஹஸமபநதம' இதயாதி 'எங கினித்தலைப்பெயவன பொலலாவாககையின புணாவினை யறுககலறு எனகிற உக்திகளுககு' எனறு கூட்டு வது உகதியும நினைவும ஏகருபமாயிராமை குறற மெனறபடி மநஸோ தேஹஸஙகிதவம, பகவதநுபவோ விரோ தாரணஞச உகதோத தோஷோ பவதி கிம இதயதராஹ-'எஙகினி' இதயாதி 'மேல' எனறு - இடமாய, உயிரினிடததிலும ஊனிடததிலு முணடான ஆககை யொழிவிககு மெனறபடி 'மேல' எனறது - ஸபதமி ஆககை - அவிதயாதிபநதம உயிரினிடததிலும ஊனிடததிலும உணடாலகயாவது இரணடையும தனனிலே பநதிததுககொணடிருககை ஶரீரமாதமாஙசச பநதயநதோவிதயாதய இதி யாவத "ஸுஶ்ரக்ஷணேஶ்ஷுஷுக ஸூஶேஷாஶேஹாக்ஷஃவராஷ்ரக்ஷணே" எனறு, தாம 'பொலலாவாககையின புணாவினைபறுககலறு' எனறு கூபபிடாநிறக, ஸவபரபநததாலே தமமையிட்டு அவாகளுக்கு பாகருதிஸமபநதம அறக கூடுமோ? எனன, 'இவாககு இபபோது' இதயாதி ஆனால, 'அறுககலறு' எனறு பாாாததிக்கைககு அடியேது? எனன, 'பொல லாவாககையின' இதயாதி பாதிதாநுவருததியாவது - ரஜஜுவில வநத ஸாபபபராநதி பாதிதமாயிருககச

---

* குணடலிதம - அருமபதவிருததம சில ஸ்ரீகோஶஙகளில இலலை யெனபா † திருவிருததம—க

ஈம்வரன் இவர்க்கு இதுபோவதாக நினைப்பிட்டான், ஆனாலும், இவர்கூப்பிட்டகேக்கும் ஒருபலம் வேணுமே? இவரோடு ஸம்பந்தமுடையாரானவர்கள் ம்ரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொகேக்கும்

முதற்பாட்டில் 'நீ தந்த கரணங்களைக்கொண்டு அநாத்தத்தை விளைத்துக்கொண்ட நான் உன்னை வந்துகிட்டுகை என்று ஒன்றுண்டோ?' என்றார், இரண்டாம்பாட்டில் 'இப்படிசூழ்த்துக் கொண்ட பாபங்களைப் போக்கித் தேவரீரை நான் எப்போது வந்து கிட்டக்கடவேன்?' என்றார், மூன்றும்பாட்டில் - 'இதுக்குமுன்பு உன்னைப்பெறுகைக்குத் தந்த கரணகளேபரங்களைக்கொண்டு நான் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் 'நான்போக்கிவர' என்றால் அது செய்யப்போகாது, இனி நான் அறியாததாய் நீ அறிந்திருப்பதொரு உபாயத்தை அருளிச்செய்யவேணும்' என்றார், நாலாம்பாட்டில் 'உன்னை யொழிந்த வ்யதிரிக்தங்களிலே என்னுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து உன்திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியேயாம்படி பண்ணவேணும்' என்றார், அஞ்சாம்பாட்டில்-'அப்படிசெய்யப்பார்த்திலையாகில் உன்போக்யதையை எனக்கேனறிய அறிவித்தாய்?' என்றார், ஆறும்பாட்டில் 'இல்லாதவன்று உண்டாக்கின அருமையுண்டோ உண்டாக்கின இதுக்கு ஒரு குறைதானம் பண்ண?' என்றார், ஏழாம்பாட்டில் 'நம்படியறியாதே நாம் அவனை வேறுகிறதென்?' என்றார், எட்டாம்பாட்டில் 'தீரக்கழிய ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணினேனோ, நான் இங்ஙனம்கூப்பிடுகைக்கு?' என்றார், ஒன்பதாம் பாட்டில் 'அந்த தரைவிக்ரமாபதாநத்துக்குத் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்போகிறேன்?' என்றார், பத்தாம்பாட்டில் அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்தார், நிகமத்தில் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார் (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி —ஸம்ஜ்ஞாவிச்லேஷகரணஸஹிதம் யதேஷ்டம் ஸம்ஸ்ருஜ்ய நாதஹதிமித்யநுசோசிதோ: சாச்வதிகதஸ்ஸம்ஸ்பர்சமேவ போதம் ஸக்தி ரீதி தசகாதிமம் திருதய ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளி —ஸஷ்டாசு ஜ்ஞாபயோகாந் ப்ரத யாணீஷரோந் ப்ராம ப்ராதி யூதஸ்ஸினோதி ப்ரநீஷப்வேணா திரவிதரணஸாஷ்ய ப்ர க்ஷேமதி: । திதேஷ்ரவாஸ்ப்ஸாதோ திவிஷஸ்வேபோதவநஸாதிய ப்ரதிதுப்ர ஷிநதிப்பித ப்ரஷாபஸ்ரவஸ்தாம் ஜேர்க்ஷியோஜேகநாய: ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி —	முன்னம்முகரொழில் மூழ்குநக்குருகையார்கோன் இன்னவனெவன்ன வெனக்கரிதாய்த்—தென்னக் காணக்குறையின கலக்கத்தைக் கண்ணன் ஒருமைப்படுத்தா னொழித்து

செய்தேயும் மீளவும் அநுவாத்திகை அப்படி முன்பே பார்த்தோ இது? என்ன, 'இங்ஙனத்தீர்மை' இத்யாதி ஆனால் இவர் இப்படி சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, 'ஆனாலும்' இத்யாதி

இரண்டாம்பாட்டுத் தொடங்கி அஞ்சுபாட்டு வ்யாக்யாநாவஸரத்திலும், பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காக - அவதாரிகை அருளிச்செய்து நிகமத்திலே - உத்தரார்த்தத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறா ரென்று கண்டு கொள்வது

உயிர்களெல்லா விதயாரப்ப, இப்பத்தும் உயிரின்மேல் ஊனிடையாக்கை யொழிவிக்கு மிதயசவய: 'சசுராஸஹிதேநாஸ்ஜாஸலேஷ்வாசவிமே ஸ்ஸ்வா : । ஸவஞ்சேதே ஷஹஸவஸயோயாவ்ராஸ்யாம் ஜே திமஹாத:'' இதி யுத்தகாண்டாந்தே பாதவாஜமபாதி ராம 8 (கக)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மூனருநதிருவாயமொழி—ஒழிவில காலம பரவேசம

ஒ —மூனறூ திருவாயமொழியில, உனனை அநுபவிககைககு விரோதியான பரக ருதியைப போககவேணு மெனறு எமபெருமானை ஆழவாா ஆாததிசக, 'உமககு அ பரகருதி நம மோடடைப பரிமாறறததுககு விரோதியலல, அநுகூலம இபபரகருதியோடேகூட உமமை அடிமைகொளளுகைய னுாள அபிநிவேசததாலேயனறோ இஙகு நிறகிறது' எனறு வேதைக ஸமதிகமயனுன தான திருமலையில நினறருளுகிறபடியைக காடடியருளக கணடு பரீதராய, அவன திருவடிகளிலே எபபோபபடட அடிமைகளும செயயவேணு மெனறு பாரிககிறாா

ப —மூனறூதிருவாயமொழியில, இவா 'மோக்ஷதவவிரோதியான தேஹஸமபநதாதி களை நிவாததிபபிககவேணும' எனறு அபேக்ஷிகக, 'நிவருததவிரோதிகளைக கொளளும மோக்ஷ வருததியைக கொளளுகைககனறோ நாம ஸநநிஹிதராயிறறு?' எனறு பெரியதிருமலையில நிறகிற நிலையை பரகாசிபபிதத ஈசவரனுககு 'ஸாவபரசாரமோக்ஷவருததியும பணணுகையே மோக்ஷ பூதனுககு ஸவரூபம' எனறு அறுதியிடடு அதிலே உதயோகததைப பணணுவதாக, கைஙகாய பரதிஸமபநதியினுடைய ஸாவாதிகமோக்ஷிதவததையும, மோக்ஷியினுடைய குணவிகாரஹாநி வைல க்ஷணயததையும, ஸாவபரகாரவிலக்ஷணனுடைய ஸூரிஸேவயத்வததையும இபபடி ஸாவாதிக னுடைய ஶீலாதிசயததையும, ஶீலவானுடைய போகயததையையும, போகாததமான ஆசரயண ஸௌகாயததையும, அவன நிறகிற திருமலைதானே பரமஸாமயபாத மெனனுமிடததையும, அது தனனை அநுபவிககவே பரதிபநதகம ஸவயமேவ நிவருததமாமெனனுமததையும, அநத தேச ஸமபநததாலே தேசிகனுன ஈசவரனும அநிஷடநிவாததசனு னெனனுமததையும, அவன தேசமான திருமலைதானே பரமபராபயமெனனுமிடததையும அருளிசசெயது, ஏவமவிதகேச வாததியான ஈசவரனபககல கைஙகாயமே ஸவரூபாநுரூபபுருஷாாததமெனறு உதயுகதராகிறாா

இ —மூனறூதிருவாயமொழியில, உனனை யநுபவிககைககு விரோதியான பரகருதி யைப போககவேணு மெனறு இவா பராாததிகக, 'இபபரகருதி நமமோடடைப பரிமாறறத துககு விரோதியலல, இபபரகருதியோடே உமமை அடிமைகொளளுகைய னுளள அபிநிவேசத தாலே யனறோ இஙகு நிறகிறது' எனறு வேதைகஸமதிகமயனுன தான திருமலையிலே நினறரு ளுகிற படியைக காடடியருளக கணடு, பரீதராய, அவன திருவடிகளிலே எபபோபபடட அடிமை களும செயயவேணுமெனறு "ஈஹம்ஸவ்ஸ்ம் கரிஷ்யாமி" எனறு பாரிதத இளையபெருமாளைப போலே மநோரதிககிறாா

எடு —"நிலைபெறறேனனெஞசமபெறறதுநீடுயிா" எனறு அவனைககிடடித தமமுடைய ஸவரூபம பெறறவாறே, ஸவரூபாநுரூபமான அடிமை பெறவேணுமெனறு பாரிககிறாா இததிருவாய மொழியில

பரகருதிஸமபநததாலே வநத கரணஸஙகோசததை அநுஸநதித்து நினைதத வகைக ளெலலாம பரிமாறபபெறுமையாலே நொநது, 'அவன முதலிலே இதனைததவிாததுத தனனை யநுப விககைககு உறுபபாக அநேகமுபாயஙகளைப பாாததுவைததான, அவறறைத தபபினேன, அவதா

‘ ஒழிவிலகால ’ பரவேசே, ஸஙகாஹஸஙகதி - 'நிலைபெறறு' இதயாதி ஸவரூபமபெறறவாறே- மோக்ஷதவவிசிஷட ஸவரூபதாரணநததா மிதயாததக்

வருத்தாநுவாதபூாவகமாக விஸதரஸஙகதி - 'பரகருதிஸமபநத' இதயாதி 'அநேகமுபாயஙகள' எனறதுதனனைக் காடடுகிறாா, 'அவதாரஙகளை' இதயாதி இது கீழ்றறிருவாயமொழியில தவிதீய தருதீய காதகபரமேயம அநதராதமதை - சதுாததகாதா பரமேயம 'இனிககிடடி' இதயாதி - பவமகாதா ப்ரமே

ரங்களைத் தப்பினேன், அந்தராத்மத்தையைத் தப்பினேன், இப்படி அவன்பார்த்துவைத்த வழிகள்டையத் தப்பின நான் இனிக் கிட்டியநுபவிக்கை என்று ஒருபொருளுண்டோ? இழந்தேனே யன்றே?' என்று நைராஶ்யத்தோடே முடியப்புக, 'வாரீர் ஆழ்வீர்! நாம் உமக்காகவன்றே திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது, உம்மை இவ்வுடம்போடே அநுபவிப்பிக்கைக்காக இங்கே வந்து நின்றோமே, நீர் போய்க் காணக்கடவ காட்சியை நாம் இங்கே வந்து காட்டினோமே, இனித்தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு நம்மோடேயநுபவத்துக்கு விரோதியென்றுகாணும், நீதாம் கரணஸங்கோசாநுஸந்தாநத்தாலே நோவுபடுகிறீராகில், முதலிலே இதில்லாதாரும் நம்மை யநுபவிக்கும்போது படும் பாடு இது காணும், அவர்களும் வந்தநுபவிக்கிற இடங்காணும் இவ்விடம், ஆனபின்பு, நீரும் இவ்வுடம்போடே நினைத்த அடிமைகளெல்லாம் செய்யும்' என்று தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ண, ஸமாஹிதராய், 'தாமியோன்றேயாகையாலே விஷயம் எந்தமோக்கப் பூர்ணமானபின்பு, ஒருதேசவிசேஷத்திலே போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக்கு ஈடாகக் குறையற்றிருந்ததாகில், நமக்குத்தான் இவ்வுடம்பு விரோதியாகையுமன்றிக்கே அடிமைசெய்கைக்குப் பாங்காயிருந்ததேயாகில், இனித்தான் அங்குப் போனாலும் "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" [ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்] என்கிறபடியே குணாநுபவமிறே பண்ணுகிறது, அந்த ஶீலாதிகுணங்கள்தான் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறதும் இங்கேயாகில், இனி அங்குள்ளாரும் வந்து அடிமைசெய்கிறதும் இங்கேயாகில், நாமும் அங்கே போய்ப்புக்கு அடிமைசெய்வோம்' என்றுகொண்டு, பசியுமுண்டாய்க் கையிலே சோறுமுண்டாயிருக்குமவன் நீரும் நிழலுங் கண்டால் உண்ணப் பாரிக்குமாபோலே இவரும் அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார் இவ்விஷயத்தில் அடிமை செய்ய ஒருப்படுவார்க்கெல்லாம் உள்ளதொன்றுமிறே, முன்பே பாரித்துக்கொண்டு இழியுமது, "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"(அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிறே இளையபெருமாள் படி போஜந பரனாயிருக்குமவன் ஊண்தயாயம்படிக்குமாபோலே இருப்பதொன்றுமிறே, இவருடைய கைங்கர்ய மநோரதம்

முதற் பாட்டு.

ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி
வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்
தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து
எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே

யம் போய் - தேஶவிசேஷத்திலே போய் 'விரோதியுமன்று' என்றது - "முடியானே"யிற் கரணங்களாகையாலே "சிந்துபூமகிழும்" என்றதைப் பற்ற - 'முதலிலே இதில்லாதாரும்' இத்யாதி இது இல்லாதார்-கரணஸங்கோசமில்லாதார், நித்யஸூரிகளென்றபடி ஸமாஹிதராய் என்றது - 'உயிர் - நீடு - பெற்றது' என்றதைப் பற்ற கைங்கர்யவிஷயம் பூர்ணனான பரமபதநாதனுக்கு வேண்டாவோ? என்ன, 'தாமியோன்றே' இத்யாதி "அந்தமில்புகழ்" என்றதைப் பற்ற - 'அந்த ஶீலாதிகுணங்கள்' இத்யாதி "வானவர்வானவர்கோனொடும்" என்றதைப் பற்ற - 'அங்குள்ளாரும்' இத்யாதி 'நீரும்நிழலும்கண்டால்' இதி த்ருஷ்டாந்தீகே "தெழிகுரலருவி", "தெண்ணிறைச் சுனைநீர்", "மொய்த்தசோலை" இத்யாதி த்ருஷ்டவ்யம் 'பாரிக்கிறதென்? அடிமைசெய்ய வொண்ணாதோ?' என்ன, 'இவ்விஷயத்தில்' இத்யாதி அது எங்கேக்கண்டோம்? என்ன, 'அஹம்ஸர்வம்' இத்யாதி லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம் - 'போஜந' இத்யாதி "முடிச்சோதி"யிலே - உழக்காலே கடலையளக்கவொண்ணாதாபோலே அழகருடையஸௌந்தர்யாதிகளைப் பரிச்சேதித்து அநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே விஷண்ணராய், இதுக்கு அடி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிபந்தநமான கரணஸங்கோசமென்று என்று அடியிலே கூட்டி அருளிச்செய்வர்

ஆ —(ஒழிவில்காலம்) இப்படி நிரவதிகஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுண விசிஷ்டனை திருவேங்கடமுடையானைக் கண்டு லப்தாத்மஸத்தாவரான அவனுடைய குணங்களாலே தாள மூபாக்தரா யிருந்த ஆழ்வார், ‘திருவேங்கடமுடையானை புஜிக்கவேணும்’ என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கோலி அதுக்குத் துணையாகத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தையும் தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே பகவத்தக்போகராயிருப்பாரையுங் கூறித்து, ‘திருவேங்கடமுடையானை புக்க வாருங்கள், அவனை புஜிக்கையாவது அவன் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வசேஷவ்ருத்தியையும் பண்ணுகை’ என்கிறார்

ஓ —முதற்பாட்டில், ‘திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்ய வேணும்’ என்கிறார்

[ஒழிவில் காலமெல்லாம்] அநந்த காலமெல்லாம், [உடனாய்] ஸர்வ தேசத்திலும் [மன்னி] ஸர்வாவஸ்தையிலும் [வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்] ஸர்வசேஷ வ்ருத்தியும் பண்ணவேணும் நாம் என்கிற பன்மை திருவுள்ளத்தை யாதல், “மேவுந் தன்மையமாக்கினான்” என்று சொல்லப்பட்ட அநுகூலஜநங்களையாதல் கூறித்து [தெழிகுரலருவி என்று மேலுக்கு] ஸரமஹரமாய் கம்பீரமாகத் த்வனியாநின்றுள்ள திருவருவியையுடைய திருமலையில் நிலமிதியாலே நிறம்பெற்ற தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான அழகை யுடையனாய், அவ்வழகாலும் திருமலையிலே நின்றருளின ஸௌலப்யத்தாலும் என்னைத் தோற்பித்தது எனக்குப் பரமசேஷியான திருவேங்கடமுடையானுக்கு

ப —முதற்பாட்டில், ‘ஸர்வாதிகசேஷியான திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸர்வ ப்ரகாரவிசிஷ்டமான சேஷவ்ருத்தியைப் பண்ணவேணும்’ என்று ஸ்வஸம்பந்திஜநங்களோடே ஒருப்படுப் பாரிக்கிறார்

தெழிகுரல் மஹாத்வனியாம்படி ஸம்பத்திக்கிற, அருவி - அருவியையுடைய, திருவேங்கடத்து திருவேங்கடமாகிற திருமலையில் நிலையாலே, எழில் கொள் - அழகையுடைத்தான சோதி தேஜோமயவிக்ரஹத்தையுடையனை, எந்தை தந்தை தந்தைக்கு நம்முடைய குலகமாகத்தின நாதனுக்கு, நாம் (அஸாதாரணசேஷபூதரான) நாம், ஒழிவில் காலமெல்லாம் ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம், உடனாய் (ஸர்வதேசத்திலும்) உடனாய், மன்னி (ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாதுநின்று, வழுவிலா ஒன்றுமநழுவாதபடி, அடிமை ஸர்வசேஷவ்ருத்திகளையும், செய்ய வேண்டும் பண்ணவேணும் சேஷவ்ருத்தியில் நித்யாபேக்ஷையே சேதநனுக்கு ஸ்வரூப மென்று கருத்து எழில்கொள்சோதியென்று - “ஸ்வ ஸ்ரீயம் ஹித தேஜஸா யஶஸா ஸ்ராஜ ஜாஸ்ரஜா” என்கிறபடியே ஸௌந்தர்யரூபையான லக்ஷ்மியோடே ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லு வாருமுளர் தெழித்தல் முழங்குதல்

இ —முதற்பாட்டில், ‘திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும்’ என்கிறார்

[ஒழிவில் காலமெல்லாம்] முடிவில்லாத காலமெல்லாம் [உடனாய்] ஸர்வதேசத்திலும், காட்டிலும் தொடர்ந்து அடிமைசெய்த இளையபெருமாளைப்போலே [மன்னி] - ஸர்வா வஸ்தையிலும், ஓலகத்தோடு ஏகாந்தத்தோடு வாசியற [வழுவிலா அடிமை] ஸர்வசேஷ வ்ருத்தியும் [செய்யவேண்டும்] ஸாஸ்த்ரங்களாலே இதுவே புருஷார்த்தமென்று அறிகை போராது, அநுஷ்டானபர்யந்தமாகவேணும் [நாம்] திருவுள்ளத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாராதல், “கேசவன்தமர்”ருக்குப் பின்பு தனியரல்லாமையாலே திருவுள்ளத்தோடு ஒக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களையும் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறாராதல் [தெழிகுரல் இத்யாதி] - அடிமைகொள்ளுகைக்கு

அததலையில பாரிபபு இருககிறபடி இவா இருநதவிடததே இருநது பாரிததா, அவன கலஙகாப பெருநகரினி லும வநது பாரிததான [தெழிகுரலருவி] சமபீரமான தவனியையுடைய அருவி கைஙகாயருசியுடையாரை அழைததாறபோலே யிருககை [திருவேஙகடதது] ஆாசசிராதிககி யாலே ஒரு தேஶவிஶேஷததிலே விலக்ஷணஶரீரததைப பெறறு அநுபவிககககடவ இவன இஶ்ஶரீரததோடே அநுபவிககலாமபடி ஸுலபனுய நிறகிற திருமலையில [எழிலகொள சோதி] தூலலபனுகிலும விடவொணணுதபடியான வடிவழகு அஙகிலமிதியாலே நிறமபெறற அழகு [எநதை] விருபனுனலும விடவொணணுத பராபதி, ஸௌலபயததாலும அழகாலும தோறறிததபடி சொலவிறறு எனறுமாம [தநதை தநதைககு] பரமஶேஷியானவனுககு பராபய பரதாநமான திருமநதரததி லுளள தெலலாம சொலலுகிறது, இபபாடடில

ஈடு —முதறபாடடில 'திருவேஙகடமுடையான திருவடிகளிலே ஸாவதேஶ ஸாவகால ஸாவாவஸ்தைகளிலும எலலாவடிமைகளும செயயவேணும' எனகிறா

[ஒழிவில காலமெல்லாம] - முடிவிலலாத காலமெலலாம, அநநதமான காலமெலலாம எனறபடி 'ஒழிவில காலமெலலாமெனறு கீழேகழிநத காலததையுங கூடடி அடிமை செயயப பாரிககிறா' எனறு இஙஙனே அதிபரஸஙகம சொலலுவாரு முண்டு 'அதாகிறது கீழகழிநத காலத்தை மீடகை' எனறு ஒருபொருளிலலையிறே "நோபஜநஸ்மரந" (நோபஜநமஸ்மரந) என கிறபடியே கீழகழிநத காலததில் இழவு நெஞசிற படாதபடி மறபபிககையேயிறே உளளது, "நமேதுஃகம" (நமேதுஃகம) இதயாதி, ஆகையாலே, இனிமேலுளள காலமெலலாம எனற படி [உடனாய] காலமெலலாம வேணடினவோபாதி தேஶாநுபநதமும அபேக்ஷிதமா யிருககி றதுகாணும, இவாககு இளையபெருமாள படைவீடடிலும அடிமை செயது, வநவாஸத்திலும அடிமை செயதாறபோலே [மனனி] ஸாவேஶவரனும பிராடடியுமாயத் திரையை வளைததுககொண டிருநதாலும, படிககம குததுவிளககுபபோலே அவவளவிலும நினறு அநதரஙகமான வருததிகளைப பணணவேணும இததால, ஸாவாவஸதைகளையும நினைககிறது "ரமமாணாவநேதரயஃ" (ரமமாணுவநேதரயஃ) எனனககடவதிறே இருவருககு உணடான அநுபவததிலே மூவரைச சொல

முதறபாடடு - 'ஒழிவில' இதயாதி உததராாததத்தையும, பூாவாாததத்தையும கடாக்ஷிதது அவதாரிகை - 'திருவேஙகடமுடையான' இதயாதி

'அநநதமான' எனறது - "நாநதோஸ்தி விஸ்தரஸ்ய தே" எனறதைப பறற காலதரயமெலலாமெனறு அாததாநதரம-'ஒழிவில காலமெலலாம எனறு கீழேகழிநத' இதயாதி அபிநிவேஶாதிஶயம எததைச சொலலுவிககா தெனறு அதிபரஸஙகவாதிகளுககு கருதது இது அதிபரஸஙகமோ? எனன, 'அதாகிறது' இதயாதி இவா இபபடி அதிபரஸஙகமாக அபேக்ஷித்தால ஸாவாபேக்ஷிதபரதனுன ஸாவேஶவரன ஸமாதாநம பணணுமபரகாரமேது? எனன, 'நோபஜநம' இதயாதி "நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம்" இதி சாநதோகயே ஜநஸமீபே விதபமாநம இதம ஶரீரம ந ஸமரந இதயாத்தஃ போன காலததை மீடகவொணணுமைககு ஸமவாதம-'நமேதுஃகம' இதயாதி காலம ஸாவதியாகில காலஸமபநதியாக பராாததிக்கிறகைஙகாயமும ஸாவதியாமிறே, அபபடியனறிககே, காலம நிரவதியாகப பெறறோமிறே யெனறு ஹாாஷததாலே 'ஒழிவிலகாலம' எனகிறா எனறு கருதது ஆகையாலே - அதிபரஸஙகம சொலலுமவாகளுககும கருத்து இது வாகையாலே 'காலமெலலாம' எனறால போராதோ? 'உடனாய' எனறு தேஶாநுபநதமும வேணுமோ? எனன, 'காலமெலலாம' இத்யாதி தேஶாநுபநதஃ - ஸாவதேஶ ஸமபநதஃ இபபடி ஸாவதேஶததிலும அடிமை செயவாருணடோ? எனன, 'இளையபெருமாள' இத்யாதி இனனபோது 'மனனி' எனறு விசேஷியாமைககு ஹாவம - 'ஸாவேஶவராலும' இதயாதி அவவளவிலு மெனகிற சபதததாலே - ஆஸதாநாதிகளில அவஸதாந தஶையை ஸமுசசயிக்கிறது நினறு-தததவஸதாநுகுண ஶரீரபரிகாரமும பணணி நினறு பலிதம - 'இததால' இத்யாதி இபபடி பராாததிககைககுக கைஙகாயம ஸ்வரூபமா யிருக்குமோ? எனன, 'ரமமாணுஃ' இதயாதி இதுககு அாததம

லுகிறதிறே, அவ்விருவர்க்கும் பரஸ்பரஸம்ச்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம் அச்சோத்தியைக் கண்டவனுக்கும் பிறக்கையாலே [ஒழிவில்காலம் இத்யாதி] ஸர்வகாலத்தையும் ஸர்வதேசத்தையும் ஸர்வாவஸ்தைகளையும் நினைக்கிறது ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் இத்திருவாய்மொழி பாடப்புக்கால், "ஒழிவில்காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம்" என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல்போகமாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைக்கட்டிப்போவராம் [வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்] அடிமையில் ஒன்றும் ஒருவர்க்கும் கூறுகொடுக்கவொண்ணாதாயிற்று எல்லாவடிமையும் நான் செய்யவேணும். இளையபெருமாள் பிரியாதே காட்டிலேயுங் கூடப்போந்து செய்த அடிமைகளும் செய்யவேணும், ஸ்ரீபரதாழ்வான், படைவீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் செய்யவேணும். ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கைகேயி, 'ராஜ்ந' (ராஜ்ந) என்ன, அப்போது அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் பொறுக்கமாட்டாமே படுகுலைப்பட்டாற் போலே 'விலலாப' (விலலாப) என்று கூப்பிட்டானிறே, பாரதந்த்ர்யரஸம் அறிவார்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் 'அநர்த்தம்', என்று தோற்றுமிறே 'ஏபிஸ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்' (ஏபிஸ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) தன்னிற்காட்டிலும் கண்ணழிவுடையார் இத்தனைபேருண்டாயிற்று தன்னோடொத்த ஆற்றாமையுடையார் அநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான் என்கைக்கன்றே, 'இவன் தம்பி' என்று ஸ்வாதந்த்ர்யம் பண்ணி அவர்க்குக் கண்ணழிக்கலாவது, இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே, இவர்கள் தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு, 'நீர் இப்படி செய்யும்' என்று அவர்கள் ஏவினால் அப்படி செய்யவேண்டி வருமிறே அவர்க்கு அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் தனக்கு உண்டான ஆற்றாமையை அறிவிக்கப்போகிறானாகில், தனியேபோய் அறிவிக்கவுமாமிறே, இவர்களையெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்,—நம் ஒருவர் முகத்துக் கண்ணீர்கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதவர், தம்மைப்பிரிந்த பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதே கண்ணும் கண்ணீருமாயிருப்பார் இத்தனைபேரைக் கண்டால் மீளாரோ? என்னுங் கருத்தாலே பூசலுக்குப் போவாரைப்

'இருவருக்கு' இத்யாதி 'விஸ்ரம்ஸம்ஹர்ஷ:' இதி ந்யாயேந ஸ்ரோத்ருபுத்திஸமாதாநார்த்தம் புனரிஷ்டார்த்த மாஹ - 'ஸர்வகாலத்தையும்' இத்யாதி 'ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம் ஸர்வதேசத்திலு முடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று' என்று உரையில் அர்த்தம் ஆழ்வார்க்கு இதிலே தோற்றுகிற கைங்கர்யாபிநிவேசம் நிரவதிகமென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் - 'ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர்' இத்யாதி அதாவது - '[illegible]' இத்யாதிப்படியே ப்ராப்தவிஷய விமுகமான இவ்விபூதியிலே ஸர்வகாலாதி விசிஷ்ட கைங்கர்யத்தை ப்ராப்தவிஷயத்தில் இவர் பாரிப்பதே! என்று ஈடுபடாநிற்ப ரென்றபடி வழுவிலா அடிமை - ஒன்றும் நழுவாதபடி எல்லா வடிமைகளையும் வழுவுதல் - நழுவுதல் 'வழுவிலா' என்றதற்கு வாஸனை-'அடிமையில்' இத்யாதி *டலிதார்த்தம்-'எல்லாவடிமையும்' இத்யாதி பூர்வவாக்ய விவரணம் - 'இளைய பெருமாள்' இத்யாதி, பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் பிரியாதே யிருந்து செய்யவேணு மென்றபடி 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' 'ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி:' என்று - தாஸ்யம் துக்கரூபமாயன்றோ இருப்பது என்ன, ப்ராப்தவிஷயகைங்கர்யம் ப்ராப்யமென்கிறார் - 'கைகேயி' இத்யாதி படுகுலைப்படுகை குலையிலே பட்டு விழுகை குலை - ஹ்ருதயப்ரதேசம் * படுகொலை கோரமான ஹிம்ஸை ராஜ்யத்திலே யிருக்கச் சொன்னால், படுகுலைப்பட்டாற்போலே கூப்பிடவேணுமோ? என்ன, பாரதந்த்ர்யரஸம் இத்யாதி, ஆக, தாஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் அஸஹ்ய மென்றபடி கைங்கர்யம் ப்ராப்யமென்கைக்கு ஸம்வாதம் - 'ஏபிஸ்ச' இத்யாதி 'வனஸ்தி:' என்றது - ஸசிவ விசேஷணமன்று, ஏபிஸ்ச ஸசிவைஸ்ச என்று பின்ன விசேஷ்யமாகக் கடவ ஏபி: என்றதிற்கு அர்த்தம் - 'தன்னிற்காட்டிலும்' இத்யாதி அதாவது - ரதகஜதுரகபதாதிகளைச் சொல்லுகிறது கண் குழிவு - தைந்யம் விவரணம் - 'தன்னோடொத்த' இத்யாதி ஸசிவை: என்றதற்கு பாவம் - 'என்கைக்கன்றே' இத்யாதி கண்ணழிக்கலாவது - தடைபண்ணுதொழியலாவது விவரணம் - 'இவர்கள் தாங்களே' இத்யாதி ஸம்ஹாரவலோகநயாயோ புரஸ்ச 'வனஸ்தி:' இத்யாதிக்கு ஸங்காபூர்வகம் ஸர்வமாஹ-

---

* இது 'படுகொலை' என்ற பாடத்தைப்பற்றி

போலே யானை குதிரை யகபபடக கோணடுபோகிறுனிறே, அவறறுசகும அவவாறறுமை யுணடா ஞகயாலே 'ஶிரஸாயாசித꞉' (ஶிரஸாயாசிதஃ) எனபேறறுகசுத தாம அபேக்ஷிததுத தரு மவா, நான என தலையாலே யிரநதால மறுபபரோ? 'மயா' (மயா) அத்தலை இததலையாலுல செயயாதொழிவரோ? 'ப்ராது꞉' (பராது) 'பஸ்மஸாத்குருதாம்ஶிகீ' (பஸமஸாதகுரு தாமஶிகீ) எனனுமபடி, தமபிணபிறநதவனலலேனே நான? எனதமபிமாாகது உதவாத எனனு டைமையை அகறிககு விருநதிடடே னெனறுரிறே 'யதிநா' (யதவிநா) இதயாதி 'ஶிஷ்யஸ்ய' (ஶிஷயஸய) பராதாவாகக கூறுகோணடு முடிசூடியிருககுமவனே நான? அஶேஷரஹஸயமும தமமோடேயனறே அதிகரிததது? 'தாஸஸ்ய' (தாஸஸய) ஶிஷயனுப கரயவிகரயாாஹனன ிகககே யிருநதேனே? ஆனபினபு, நான அபேக்ஷிதத காரியததை மறுபபரோ? இதிறே கைஙகாயததில சாபலமுடையாாஇருககும படி [வழுவிலா அடிமை] ஓரடிமை துறையிலும உண டது உருக காடடாதாயிறறு இவாககு [செயய] முனபு மஉணடிறே இககைஙகாயமனோரதம, இப போது இவவளவால போராது, அநுஷடாநபாயநதமாகவேணும [அடிமைசெயயவேண்டுமே] கைங காயமனோரதமே பிடிதது உததேஶயமாயிருககிறதாயிறறு இவாககு 'க்ஷுதரவிஷயாநுபவமபண்ண வேணும' எனறு புககால, இரணடுதலைககுமோகக ரஸமான போகததுககு ஒருதலையிலே தரவயததை நியமிதது, ஶரமகாலம வருமளவும லீலையாகப போதுபோககி ஶோககாலம வநதவாறே புறபபட்த தாளிவிடுவோகள, இனி, 'ஸவாககாநுபவம பணணவேணும' எனறு புககால, ''ஸ்வர்கேऽபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர்நாஸ்தி நிர்வ்ருதி꞉'' (ஸவாககேபிபாதபீதஸயக்ஷயிஷணோாநாஸதி நிாவருதிஃ) எனகிறபடியே அருகே சிலா நரகாநுபவம பணணக காணகையாலே இருநதுஅநுபவிககிற இதுதானும உணடது உருககாடடாதபடியாயிருககும, இனிததான அவவிருபபுககுஅடியான புணய மானது சாலிலெடுதத நீாபோலே க்ஷயிததவாறே ''தவமஸ'' எனறு முகம கீழபபடத தளளுவாகள, இபபடி ஸ்வரூபததுககு அநநுரூபமாய அஹஙகாரமமகாரஙகளடியாக வரும இவவநு பவஙகளபோலனறிககே ஸ்வரூபததோடே சோநததுமாய, அடிமைகோள்ளுகிறவனும நிதயனுய, அடிமை செயகிறவனும நிதயனுய, காலமும நிதயமாய, தேசமும நிதயமாய, ஒருகாலமும மீள வேணடாதபடி அபுநராவருததிலக்ஷணமோக்ஷமாய, க்ஷுதரவிஷயாநுபவமபோலே துகேமிஶரமா யிருககையனறிககே நிரதிஶயஸுகமாயிருபபதொனறிறே இது [நாம] தம திருவுளளததையுங

'அவருடைய' இதயாதி இவாகளை யெலலாம - பௌாஜநஙகளை யெலலாம 'அவறறுககும அவவாறறுமை யுண டாகையாலே'எனறவிடததிலே 'ப்ராதரம் ஶஜம்ஶ்வஶ்ரூஜநநீநாஹ்ரந்தத' 'ஶ்ரேஷ்யாநிவ்ருத்த ஸ்ரநவராவததநவததநி' 'வ்யஸ்ஜந்வஶாந்தாமாஃ' இதயநுஸநதேயம 'பஸமஸாதகுருதாம ஶிகீ' எனனுமபடி - எனறு பெருமாள சொலலுமபடி இதயாததஃ பூாவம, 'எனககனறே இவன தமபியெனறு இதயாதி வாகயே - லோகஸாமாநயேநோகதம, அதாது ராமாபிபராயேணேசயதே - 'பஸமஸாத' இதயாதி ஶலோகததுககுஹாவம - 'எனதமபிமாாககு' இதயாதி 'ஹஸ்ஸாசு' இதயாதி ஶலோகததுககு அடி யதவிநே' தயாதி கூறுகொடுககவொணணு தெனறு கீழே சொனனததை வயதிரேகமுகேந தருடிகரிககிறா-ஓரடிமை இதயாதி 'முனபு முணடிறே' எனறது-'தொழுதெழெனமனனே' 'அயாபபிலனலறறுவன' தனக்கேயாக' இத யாதியைப பறற அடிமை செயதும எனகுறித, அடிமை செயயவேணடும' எனறதுகது ஹாவம - 'கைஙகாய மனோரதமே பிடிதது' இதயாதி மனோரதமே பிடிதது உததேஶயமாகைககு அடி பாாபயலைவலக்ஷணயமெனறு விவக்ஷிதது, ததபாதிகோடியான இதரபுருஷாாததததின தோஷபாதாஶந பூாவகமாக பாாபயவைலக்ஷணய ததை தாஶியபிகிறுா 'க்ஷுதர'இதயாதிநா இனி 'ஸவாககாநுபவம பணணவேணுமெனறு புககால'எனற அநந தரம 'அருகே சிலா நரகாநுபவம' இதயாதியை அநுஸநதிதது, 'இனிததான' எனற அநநதரம 'ஸ்வர்கேऽபிபாத பீதஸய க்ஷயிஷணோாநாஸதிநிாவருதிஃ எனகிறபடியே' எனறு அநுஸநதிதத அநநதரம 'அவவிருபபுககடியான' இதயாத யநுஸநதேயம ''மோஹாதேவிஶ்விஶாஸுவபுஷாம்'' இத்யாதயதா அநுஸநதேயம ஏவமவித மான தோஷஙக ளொனறுமினறிககே கைஙகாயம நிரதிஶயஸுகருபமாயிருககு மெனகிறுா 'இபபடி ஸவரூப ததுககு' இதயாதி உணடது உருககாடடாது - ஆஹார ஸௌகயம தேஹததில தெரியாதிருக்கை, அநுபவிககி

கூட்டி 'நாம்' என்கிறாராதல், அணுகிகே,கேசவனதமாகக்குப்பின்பு இவர்தாம் தனியரல்லாமையாலே, திருவுள்ளம்போலேயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு 'நாம்' என்கிறாராதல் [தொழுதால் இத்யாதி] அடிமைசெய்யக்கோலுகிற இவருடைய பாரிப்பேயன்றிகே அடிமை கொள்ளக் கோலுகிறவனுடைய பாரிப்பு இருக்கிறபடி சொல்லுகிறது மேல், இருந்தவிடத்திலே யிருந்து மநோரதிக்கிறாரித்தனையிறே இவர், அவன் தனக்குக் கலவிருக்கையான கலங்காப்பெருநகரத்தை விட்டு இவ்வளவும் வர வந்து திருமலையிலே நின்று, தன் அநுஷ்டாநத்தாலே தெரிவிக்கிறானிறே தன் பாரிப்பை [தொழுதால் இத்யாதி] கம்பீரமான த்வநியையுடைத்தான அருவியையுடைய திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உபாதேயமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலேயுள்ள தொன்றாகையாலே 'கைங்கர்யருசியுடையார் அடிமைசெய்ய வாருங்கோள்' என்றாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று, இவர்க்கு இத்த்வநி இவர்க்கு இந்தத் திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உத்தேஶ்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? * "சிலைக்கைவேடர்தெழிப்பறாத" என்று அங்குத்தைத் திருவேடர் பறிக்கிற போதை ஆரவாரமும் அகப்பட உத்தேஶ்யமாயிருக்கச்செய்தே திருவேங்கடயாத்ரை போகிறவர்களைப் பறிக்கிற வேடருடைய ஆரவாரமும் உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதிறே, அந்நிலத்திலுள்ளதாகையாலே [திருவேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி] 'அடிமைகொள்ளுகைக்குப் பாங்கான நிலம் இது' என்று அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேஶமாயிற்று இஶ்ஶரீரஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே போனால் இவன் செய்யக்கடவ அடிமையை இந்நிலத்தில் இவனுக்குச் செய்யலாம்படி அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேஶமிறே [எழில்கொள்சோதி] அஸந்நிஹிதனேயாகிலும் மேல் விழவேண்டும்படியாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது [வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி] வான்சோதியையும் நீலாழிச் சோதியையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது, வான்சோதி பகல்விளக்குப்பட்டிருக்கும், நீலாழிச்சோதி கடல்கொண்டு கிடக்கும், வேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி குன்றத்து இட்ட விளக்காயிருக்கும், † வேங்கடம் மேய விளக்கிறே அந்நிலமிதியாலே அழகு நிறம்பெற்றபடி [எந்தை] விரூபனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று, பராபதியிருப்பது ஸௌலப்யத்தாலும் அழகாலும் தம்மைத் தோற்பித்தபடி யென்றுமாம் [தந்தைதந்தைக்கே] - பரமஶேஷி யென்றபடி

றது அநுபவமாய்த் தோன்றுகின்றபடி மேலுக்கு அவதாரிகை - 'அடிமை செய்ய' இத்யாதி அவனுக்குப் பாரிப்பு ஏது? என்ன, 'இருந்த விடத்திலே' இத்யாதி கலவிருக்கை - ஓலக்கமும், நெஞ்சு பொருந்தி யிருக்கையும், கொலுச்சாவடியும் தம்முடைய உத்தேஶ்யத்தை விட்டு அருவிகளின் த்வநியை வாணிக்கிற தேது? என்ன, 'திருவருவி' இத்யாதி உபாதேயதையிலே ஹேதுவக்தாம்-'கைங்கர்யருசி' இத்யாதி இதினுடைய உத்தேஶ்யதையை கிம்புநந்யாயத்தாலே தருடீகரிக்கிறார் - 'இவர்க்கு இந்த' இத்யாதி சிலைக்கை வேடர் - வில்லைக் கையிலேயுடைய வேடருடைய, தெழிப்பு அறாத - ஆரவாரம் மாறாத வென்று திருமொழிப் பாசுரார்த்தம் ஆரவாரத்துக்கு அடியேது? அது உத்தேஶ்யமாகிறபடி தான் என்னபடி? என்ன, 'திருவேங்கடயாத்ரை' இத்யாதி அந்நிலத்தில் - திருவேங்கடக்குன்றத்தில் அது பாங்கானபடி யென்? என்ன, 'இஶ்ஶரீரஸம்பந்தம்' இத்யாதி எழிலின் தாத்பர்யம் - 'அஸந்நிஹிதனே' இத்யாதி 'எழில்' இத்யாதி - அழகையுடைத்தான தேஜோமய விக்ரஹத்தையுடையவனை 'வேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி' என்றதால் வ்யாவ்ருத்தி-'வான்சோதி' இத்யாதி வ்யாவ்ருத்திப்ரகாரம் ச்லோகத்யாஹ 'வான்சோதி பகல்விளக்கு' இத்யாதி இவன் விளக்கோ? என்ன, 'வேங்கடம்மேய' இத்யாதி திருமொழி திருமலையிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற விளக்கு இத்யர்த்தஃ 'எழில்கொள்சோதி' என்றதுக்கு - ஸ்வாபாவிகமான அழகென்று கீழே அருளிச்செய்தது, அபாஹ்யவியாக அர்த்தாந்தரம் - 'அந்நிலமிதியாலே' இத்யாதி நிலமிதி நிலஸ்வபாவம் 'எந்தை' என்ற ஸ்வாமித்வம் ஸ்வாபாவிகமாதல்,குணக்ருதமாதல் மூன்றினது - 'விரூபனே' இத்யாதி கீழ்ப்பதங்களைக் கடாக்ஷித்து இரண்டாவது-'ஸௌலப்யத்தாலும்' இத்யாதி வேங்கடத்து, எழில்கொள்சோதி, எந்தை' இதி பதாநி - ஸ்வாதந்த்ர்யேண பரத்யேகமாத்ரபராணி, ஹேது ஹேதுமத்பாவ பராணீதிச நிர்வாஹத்வயம்பேதஃ

---

* திருமொழி - க, எ, உ | † ஷி. ச, எ, ௫

இப்பாட்டால் ப்ராப்யப்ரதாநமான திருமந்த்ரத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் ஒழி விலகாலமெல்லாமுடனாயமன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டு மெனகிற இத்தால சதுர்த்தி யில ப்ராரத்தனையைச் சொல்லுகிறது, நாம எனகிற இடம் ப்ரணவப்ரதிபாத்யனான இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது, 'இது ஸம்பந்தஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு சொன்னோம்' என்று அருளிச் செய்தருளின வார்த்தை, 'தெழிகுரல்' இத்யாதியால நாராயணஸம்பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிறே ப்ராப்யமாவது, இனி, ஸௌலப்யமும் வடிவழகும் ஸ்வாமித்வமும் எல்லாம் நாராயணஸம்பதத்துக்கு அர்த்தமிறே (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்
முந்தை வானவர்வானவர்கோனொடும்
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து
அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணலே

ஆ —(எந்தைதந்தை) திருநாட்டிற்சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதன்றே எல்லார்க்கும் பரமப்ராப்ய மென்னில,—திருநாட்டிலுள்ள நித்யஸித்தபுருஷர்களும் திருவேங் கடமுடையான் குணங்களிலே அகப்பட்டு அவன் திருவடிகளிலேயன்றோ வந்து அடிமைசெய் கிறது, ஆகலால், தன்னுடைய நிரவதிககல்யாணகுணங்களாலே தன்னடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத் தியருளின திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமைசெய்யுமதுவே நமக்குப் பரமப்ராப்யம், அவ னுக்கு அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம, வாருங்கள் என்கிறார்

ப்ராப்யப்ரதாநமான-புருஷார்த்தப்ரதாநமான உபபாதநம்-'ஒழிவில' இத்யாதி "ஒழிவில் காலம்", "ஷாரோவிஷ்வாவக:" என்று ஸம்வாவாசகமாயிருக்க, சேதநனைச் சொல்லுமபடி யென்? என்ன, 'இது ஸம்பந்தஸ்வபாவம்' இத்யாதி வார்த்தை கூமிளிளை இதி பேஷ: "வை ணவோஹமவஷாவீவை ராமாநுஜா உய ஷ்வஸம்ஹவாஸ்। ஸம்பந்தாஜீவவாவீஸ்யா த் ராஜவாஸ்ரோஷஸம்பவஸ:" என்னக்கடவதிறே "ஒழிந்யாதாநம்ய ஸ்ரீ க" என்னவும் கடவதிறே ஸ்வாமித்வகதநத்துக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன, 'ப்ராப்தவிஷயத்தில' இத்யாதி உத்தரார்த்தே - நாராயணஸம்பதார்த்தோபி நீயத இதி கதம ஜ்ஞாதும ஸகயத இத்யத்ராஹ-'இனி, ஸௌலப்யமும்' இத்யாதி வேங்கடத்து' இத்யநேந - ஸௌலப்யம், 'எழில்கொள்சோதி' இத்யநேந-ஸௌந்தர்யம், 'எந்தை' இத்யாதிநா - ஸ்வாமித்வம ' இனி, ஸௌலப்யமும்' இத்யாதி வாக்யாநந்தரே 'ப்ராப்தவிஷயத்தில' இத்யாதி வாக்யம அநுஸந்தேயம் தெழிகுரல இத்யாரப்ய அடிமை செய்யவேண்டும் நாம இத்யந்வய:

"நமேது:கம்ப்ரியாதூரே நமேது:கம்ஹ்ருதேதிவா। ஏதசேவாநுசோசாமி வாதிவயோஸ்யாத்யேதிவர்த்ததே" இதி யுத்தகாண்டே பஞ்சமே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ராம: ஸங் க்ஷேபே, "ராஜ்ஞோஸவஸ்யம்க்ருதாரஸ்ஸோணா:" இத்யாதி, "விஷாவஸ்ஸாயொ "இத்யாதிச, ராமம ப்ரதி 'ஸ்ஸம்வ்ஸவியெவஸ்ஸாயஸ்ய' இத்யாதி ப்ரதவசநஞ்ச பூர்வமேவ லிகிதம், "சுஷம்ஸ வரம்கரிஷ்யாதி" இத்யாத்யபி ப்ரதம ப்ரதி கைகேயீ—"உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம்சேஷே ராஜபுத்ர மஹாயஸ:" இத்யாத்யபி லிகிதம் தத்ரைவ ஸப்தாவதிதமே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராம:, "யதி நா மராஜ்யம்ஸ்வார்த்ஸம்ப்ராப்தம் ஸ்வைவரஸிரோநஷ। ஸவைநஸேவம்கிம்விதீஸ்ஸாதும்ராஸ்ராமவி" ஷஷ்டேமமே பஞ்சமே மைத்ரேயம்ப்ரதி பராஸர: "நகேவலம்ஜிஜ்ஞாமே ஷ்டநம் கேநம்வைஸதி: ஸமெயவிவாதம்கஸ்யகஷ்யவிஷ்டோநாம்ஸரிவிக்கு:" (க)

ஒ —இரணடாம பாடடில, 'திருநாடடிலே செனறு எமபெருமானுககு அடிமை செய
கையனறோ எலலாருககும பராமபராபயம'எனனில,—'திருநாடடிலுளளநிதயஸூரிகளும ஆசைப
படுமபடி முடிவிலலாத ஸௌநதாயசீலாதிகளையுடைய திருவேஙகடமுடையான எனனைத
தனககு அதயநதசேஷமாககிக கொணடான, ஆனபினபு, அவனுககு ஸாவசேஷவருததியும
பணணவேணும' எனகிறா

[வானவா எனறு தொடஙகி] ஸ்ரீஸேநாபதியாழவாரோடும கூட அயாவறும அம
ராகள உபஹாரமாகத தூவின பூககள நிலமிதியில குளிாததியாலே செவவிபெறுமபடியான திரு
மலையிலே [அணணல] ஸாவேசவரன

ப —அநநதரம, இபபடி ஸாவாதிகசேஷியினுடைய குணவிசரஹாதி வைலக்ஷண
யததை அருளிசசெயகிறா

எநதை தநதை தநதை தநதை தநதைககும முநதை நமககு உததாககபாரமபாயத
தில பரதமோதபாதகனான பநததததையுடையவன, வானவா பரமபதவாஸிகள, வானவாசோனொ
டும (தஙகளுககு நிாவாஹகரான) ஸேனைமுதலியாரோடே, சிநது தூவின, பூ விடுபூககள,
மகிழும (ஸவஸபாசததாலே) விகஸிதமாமபடியான, திருவேஙகடதது திருமலையில வாஸத
நாலே, அநதம இல முடிவு இலலாத, புகழ குணபரததையையுடையனாய, காா எழில ஶயாம
மான வடிவழகையுடைய, அணணல ஸாவாதிகன குணததாலும அழகாலும ஸாவாதிகனெனறு
கருதது காா மேகமுமாம

இ —இரணடாம பாடடில, 'இவவடிமை ஒருதேசவிசேஷததே செனறால செயயும
கனறோ?' எனன, 'அஙகுளளாரும இஙகே வநது அடிமைசெயயா நினறால, எனககு அடிமை
செயயக குறையென?' எனகிறா

[எநதை இதயாதி] "அடியாரடியா" எனறு ஸவஸவரூபததை நிரூபிககுமபோத
அததலையே தொடஙகுமாபோலே பரஸவரூபததை நிரூபிககுமபோது இததலையே பிடிதது அவ
ளவும செலலுகிறா [வானவா இதயாதி] நிதயஸூரிகள ஸ்ரீஸேநாபதியாழவாரோடுங கூட
ஆராதநாாததமாகத தூவின புஷபஙகள நிலமிதியாலே செவவிபெறுமபடியான திருமலை [சிநது
பூ] திருவேஙகடமுடையானுடைய சீரமைககுத தோறறு அகரமமாக பரயோகிககிறபடி இங
குளளாா அஙகே செனறால மேனமை கணடு படும பாடெலலாம அஙகுளளாரெலலாரும இங
குததை சீரமை கணடு படுமபடி, "கானமும வானரமும வேடுமுடை வேஙகடம" இறே [அநத
மில புகழ] பரமபதததில ஸாவததி யெனனுமபடி திருமலையிலே வநதபின பாயிறறு, புகழ சி
வததமாயிறறு [காரெழில] நிாககுணனுககிலும விடவொணணாத வடிவழகு [அணணல] விரு
ணனும விடவொணணாத ஸவாமிதவம காரெழிலணணல எநதை தநதை தநதை தநதை த
நதைககும முநதையான பினபு, ஒழிவிலகாலமெலலாம உடனாயமனனி வழுவிலா அடிமை செய
வேணடும நாம

ஈடு —இரணடாம பாடடு 'பரிபூரணகைஙகாயததைப பெறவேணும எனறு மனோ
ரதியாநினறீா, அது பினனை இசசரீரஸமபநதமறறு ஆசசிராதிமாககததாலே ஒரு தேசவிசே
ஷததிலே போனால பெறுமதொனறிறே' எனன, 'அஙகுளளாரெலலாரும வநது அடிமைசெயகிற
இநநிலததிலே யாகையாலே, இஙகே பெறக குறை யிலலை' எனகிறா

இரணடாமபாடடு - 'எநதை' இதயாதி 'வழுவிலாவடிமைசெயயவேணடும நாம' எனற பததை,
தனடாககககொணடு ஸஙகிதத 'வானவா வானவாகோனொடும', எனற பததலைக கடாக்ஷிதது உததரம அருளி
செயகிறா 'பரிபூரண' இதயாதி

[எநதை இதயாதி] 'அடியா ரடியாா தமமடியா ரடியாா தமககடியாரடியாா தமமடியா ரடியோஙகள்' எனகிறபடியே ஸவஸவரூபததை நிரூபிககபபுககால அததலையே பிடிதது இவவள வும வர நிரூபிகதுமாபோலேயாயிறறு, பரஸவரூபததை நிரூபிககபபுககாலும இததலையேபிடிதது அவ வளவும செலல நிரூபிககும படி "தஸ்ய ாணாரவரமெஹெஷ்ஸ்ர" (தமீஶ்வராணும பரமமமஹேஶ்வரம) எனனககடவதிறே [வானவா இதயாதி] - வானவருணடு நிதயஸூரிகள வானவாகோனுணடு ஸ்ரீஸேநாபதியாழவான அவனோடேகூட அபராகருதமான புஷபஙகளைக கொணடு, தஙகளுககும அவவருகானவன கானமும வானரமுமான இவறறுககு முகஙகொடுததுக கொணடு நிறகிற ஸௌஶீலயகுணததை அநுஸநதிதது ஶிதிலராயப பினனை கரமததிலே பரிமாற மாடடாதே அடைவுகெடடுச சிநதாநிறபாகளாயிறறு இஙகுளளாா அஙகேபோய மேனமையைக கணடு அசநயாாஹராமாபோலே யாயிறறு, அஙகுளளாா இஙகேவநது அநீரமைகணடு ஈடுபடுமே படி, மேனமையநுபவிககை யாவது அநநிலததிலே, நீரமையநுபவிககையாவது இநநிலததிலேயிறே [சிந்துபூமகிழும] கொமபில நினறபோதையிற காடடிலும, நிலததிலேவிழுநதபோது செவவிபெறறு விகஸிதமாகாநிறகுமாயிறறு நிலஸவபாவததாலே [அநதமிலபுகழ] ஸ்ரீவைகுணடததில புகழுககு அநதமுணடுபோலே அபராகருதமான விகரஹததோடே அவவடிவை யநுபவிககப பாஙகான கரணஙகளையுடையராயககொணடு கிடடினாககு அநுபவயோகயனுமிருககையாலே புகழ ஸாவதி யாயிருககும அஙகு, இஙகு, ஆளியும கோளரியும பொனமணியும முததமும பூமரமுமானவறறுககுத தனனைககொடுததுககொணடு நிறகையாலே, புகழககு அநதமிலலையிறே ஆக, "ஸமஸ்தகலயாண குணாதமகொவெள" (ஸமஸதகலயாண குணாதமகோஸௌ) எனறபடி [காரெழில] *(ஶயாமளமானவடிவழகு) நிாகுணனாலும விடவொணணாததாயிறறு, வடிவழகு இருபபது [அணணல] வடிவழகிலலையாகிலும விடவொணணாதபடியாயிறறு, பராபதி இருபபது வானவா வானவாகோனொடும சிநதுபூமகிழந திருவேஙகடதது அநதமிலபுகழக காரெழிலணணல எநதை தநதைதநதைதநதைதநதைககும மூநதை, ஆனபினபு, அஙகே வழுவிலா அடிமை செயயவேணடுமே நாம எனகிறாா (உ)

எழு தலைமுறைககு ஸவாமியெனபானென? எனன, அடியாா' இதயாதி எநதை' எனறு - தானும பிதாவுமாய,மேல அஞசுமாக-எழுதலைமுறையும கணடுகொளவது இபபடிசொலலுகைக்கு இவனபரமஶேஷியோ? எனன, 'தமீஶவராணும' இதயாதி இயம ஶருதிஃ ஶவேதாஶ்வதரே புஷபஙகீதருகபூதம, காதருதபுஷபஙகளஶ இலயஸயச கோஹேது ரிதயாகாஙகஷாம பூரயந ஆதததமாஹ -'அபராக்ருதமான' இதயாதி 'சிநதுபூமகிழுமதிரு வேஙகடதது தூவின விடுபூககள ஸவஸபாஶததாலே விகஸிதமாமபடியான திருமலையில' எனறு உரையில ஆதத தம நிதயாநுபவமுணடாயிருககசசெயதேயும அவாகள விததாாகைககு அடியை ஸநிதாஶநமாக அருளிசசெய கிறாா - 'இஙகுளளாா' இதயாதி அஙகு நீரமையிலலையோ? எனன, 'மேனமை' இதயாதி 'சிநதுபூமகிழும திருவேஙகடம' எனற பதசசோததிககு ஹாவம - 'கொமபிலநினற' இதயாதி "குளிாருவிவேஙகடம" என னககடவதிறே 'வேஙகடதது அநதமிலபுகழ' எனற பதசசோததியால வயாவருததி - 'ஸ்ரீவைகுணடததில' இதயாதி அது எபபடி? எனன, 'அபராகருத' இதயாதி 'அபராகருதமான விகரஹததோடே' எனறதிககு - 'அநுபவயோகயனுய' எனறததோடே அனவயம 'ஆளியும'இதயாதி —ஆளி-யாளி, ஶாப இதயாததஃ கோளரி-மிடுககையுடைய ஸிமஹம பொனமணி - ஶலாக்யாதநம முததம - முதது பூமரம - புஷபவருகஷ பலிதம - 'ஆக' இதயாதி ஷஷடேமஶே பஞசமே 'ஸமஸதகலயாண' இதயாதி- பூாவமேவ விஙிதம அதா, ஆத்யஶபதா- ஸவஹாவவசநஃ இசசாகருஹீதாபிமதோருதேஹஃ-நிதயேசசயா க்ருஹீதாபிமத பூஜயதேஹஃ, யதவா, ஜகதநிதா யாவதாாகாலே இசசயாகருஹீத ததததகாாயாபிமதாகேகதேஹ இதயாததஃ காரெழிலணணல - ஶயாமமான அழகையுடையா ஸவாமிகனெனனுதல, காரெனறு - மேகமாய மேகமபோனற வடிவழகையுடையவனெனனு தல பூாவபாதிகோடியாக ஹாவம - 'நிர்குணனானாலும' இதயாதி 'அணணல' எனறதிககு ஹாவம - 'வடிவழ கிலலையாகிலும' இதயாதி

பாடடுககு அநவயஙகாடடுகிறாா -'வானவாவானவா' இதயாதி 'அணணல,மூநதை' எனறதுக்கு "ஸவிஶேஷணேஹி விதிநிஷேதௌ விஶேஷணமுபஸங்க்ராமத" இதிவத பௌநருக்தயபரிஹாரம கணடுகொளவது (உ)

---

* குணடலிதம பல ஸ்ரீ கோஶஙகளில இலலை யெனபா

மூன்றாம் பாட்டு.

அண்ணல்மாயன் அணிகொள்செந்தாமரைக்
கண்ணன் செங்கனிவாய்க்கருமாணிக்கம்
* தெண்ணிறைச்சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரீசனே

ஆ —(அண்ணல்) ஏவம்ரூபமான ஸ்வரூபரூபஸம்ருத்தியைத் தந்தருளுமோ? என்னில்,—நித்யநிரவத்ய நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகண மஹோததியாயிருந்த தன்னை அஸங்க்யேயரான நித்யஸித்த புருஷர்களெல்லார்க்கும் புஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற ஒரு பரமோதாரனல்லனோ அவன்? ஆதலால், உங்களுக்கும் தன்னை புஜிக்கத் தந்தருளும் என்கிறார்

ஒ — மூன்றாம்பாட்டில், ஏவம்விதமான ஸ்வரூபரூபஸம்ருத்தியைத் தந்தருளுமோ? என்னில்,—நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தையும் எண்ணில்லாத கல்யாணகுணங்களையு முடைய தன்னை அஸங்க்யேயரான நித்யஸித்த புருஷர்களெல்லார்க்கும் புஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறன் ஒரு பரமோதாரனல்லனோ அவன்? ஆதலால், நமக்குத் தன்னைப் புஜிக்கத் தரும் என்கிறார்

[மாயன் என்று தொடங்கி] திருமலையில் வந்த ஐச்வர்யத்தினாலே அத்யாச்சர்ய பூதனாய்த் தானே ஆபரணமாம்படியான அழகிய திருக்கண்களை யுடையான் [தெள் நிறை என்று தொடங்கி] தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைத்தான சுனைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே

ப —அநந்தரம், ‘இப்படி விக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவன் நித்யஸூரி ஸேவ்யன்’ என்கிறார்

அண்ணல் வடிவுதன்னிலே ஸ்வாமியென்று தோற்றும்படியாய், மாயன் தத்ரூடமான ஆச்சர்யகுணவிபூதியுக்தனாய், அணி (அந்த ஐச்வர்ய ஸூசகமான) அழகை, கொள் உடைய, செந்தாமரைக்கண்ணன் - புண்டரீகாக்ஷனாய், (அப்பார்வைக்குத் தோற்றாரை ஸாந்த்வநம்பண்ணுகைக்கு உறுப்பாய்), செம் சிவந்த, கனி கனிபோன்ற, வாய் - திருப்பவளத்தை யுடையனாய், கருமாணிக்கம் (இவ்வவயவசோபையிலே அகப்பட்டாரை யநுபவிப்பிக்கைக்கு நீலரத்நம்போலே உஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தை யுடையவன், தெள் (அவன்தன் நிறம்போலே தெளிந்து ப்ரகாசமான, நிறம் நிறத்தையுடைய, சுனைநீர் - சுனைநீரையுடைத்தான, திருவேங்கடத்து திருமலையிலே நிற்கையாலே, எண்இல் - எண்ணிறந்து, தொல் ஸ்வாபாவிகமான, புகழ் - குணபரதையையுடையவனாய், வானவர் - (அப்புகழையநுபவிக்க வந்த) பரமபதவாஸிகளுக்கு, ஈசன் (போகப்ரதாநம்பண்ணி நிற்கிற ஏற்றத்தையுடைய) ஸ்வாமியானவன் அண்ணல் குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைவனுகவுமாம்

இ —மூன்றாம் பாட்டில், ‘நீர் அநுபவிக்கப் பாரியாநின்றீர், இது உமக்கு லபிக்குமோ?’ என்னில்,—‘ கண்ணழிவற்ற ருசியையுடைய நித்யஸித்தர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொடு நிற்கிறவன் நமக்குத் தரும்’ என்கிறார்

---

* ‘தெண்ணிறச்சுனைநீர்’ என்பது உரையின் பாடம்

[அணணல]- குறிஞசி நிலததுககு நிரவாஹகனெனனுதல,ஸவாமிதவததைச சொலலு தல [மாயன] திருமலையில நிலையாலே அதயாமசாயமான ஐமவாயததை யுடையவன [அணி கொள இதயாதி]-அநத ஐமவாய ஸூசகமான திருககணகளையுடையவன,தனககுததானே ஆபர ணமான திருககணகள [செஙகனிவாய] அநநோககி லகபபடடாரைத துவககும முறுவல [கரு மாணிககம] ஸமிததததிலே துவககுப படடாரைக கொணடு மூழககும ஸ்ரீமஹரமான வடிவு. [தொளிநிறை இதயாதி] தெளிநது நிறைநத சுனைகளாலே அலஙகருதமான திருமலையிலே வடிவே யனறிககே,திருமலையும பரமஹரமாயிருககிறபடி [எணஇல தொலபுகழ] எணணிறநத ஸவாஸாவி கமான குணஙகளை யுடையவன ‘ யதோவாசோ நிவரததநதே’’ [வானவரீசனே] அககுணஙகளுககுத தோறறு அடிமை செயகிற நிதயஸூரிகளுடைய ஸததாதிகளை நடததுகிறவன கணணழிவறற ருசியுடையாரைத தனனை அநுபவிபபிககும எனகை

ஈடு —மூனறுமபாடடு ‘நாம இஙஙனே அடிமைசெயயவேணும எனறு மநோரதிககும இதுவேயோ வேண்டுவேது ? அவனதான நமககு அநுபவஸமருததியைத தருமோ?’ எனன, ‘நிரபே க்ஷரானவாகளுககுத தனனைக கொடுததுககொணடிருககிறவன, ஸாபேக்ஷரான நமககுத தரசசொல லவேணுமோ?’ எனகிறா

[அண்ணல] - குறிஞ்சிநிலததிலதலைமகன எனனுதல, ஸாவஸவாமி எனனுதல [மாயன] ஸௌநதாய சீலாதிகளால ஆமசாயபூதன அவறறில ஒருஅமமானபொடி சொல்லிக் காணு மெனன, [அணிகொளசெநதாமரைககணணன] ‘இககணணழகுடையவனுககு வேறொரு ஒபபனை வேணடா’ எனனுமபடி யிருபபதாய, தனககுததானே ஆபரணமாய, விகாஸம செவவி குளிாத்தி நாறறஙகளினுலே தாமரையை ஒருவகைககு ஒபபாமபடி சொலலலாயிருககிற கண்ண ழகை யுடையவன முதலுறவு பணணுங கண்ணைச சொலலுகிறது [செஙகனிவாய] அநநோககு ககுத தபபினாககும தபபவொணணுதபடியாயிறறு ஸ்மிதம இருபபது முறுவலாலேயாயிறறு இவரை எழுதிககொணடது [கருமாணிககம] - அநதஸ்மிததததிலே அகபபடடாரை மீளாதபடி ஆழஙகாறபடுதததும வடிவழகைச சொலலுகிறது [தெளிநிறைசுனைநீாத திருவேஙகடதது]

மூனறுமபாடடு—‘அணணல’ இதயாதி ‘வானவரீசனே’ எனறதைப பறற அவதாரிகை - ‘நாம இஙஙனே’ இத்யாதி நிரபேக்ஷரெனறது - ஹகவதநுபவாஸ பூாததியைப பறற

‘குறிஞசிநிலததிலதலைமகன’-மலைசசாாவு குறிஞசிநிலமாகையாலே, எதாதருபதேசமான திருமலைககு ஸவாமியானவ னெனறபடி ‘ஸௌநதாய சீலாதிகளால’ இதி - அணிகொள’ இதயாரபய, ‘எணணிலதொல புகழ’ இதயநதம விவக்ஷிதம அமமானபொடி - வசீகரணஸாதகமான மூலிகாசூாணம அதாவது - களளா பாலாகளை வசீகரிககைக்காக அவாகளமேலே ‘அமமான’ எனறுசொலலி ஒரு பொடிவிசேஷததைத தூவினுல அநத பாலாகள, களளாபினனே ‘அமமான அமமான’ எனறு சொலலிக்கொணடு போவாாகள , அநதபபொடி யெனறபடி அபபடியே ஆம்சாயமாக வசீகரிககும ஸௌநதாயாதிகளிலே ஒனறைசசொலலு மெனறபடி ‘அணி கொள செநதாமரைக்கணணன’ - கொளகை - உடைததாகை ஆபரணமாகக கொணடிருக்கிற சிவநத தாமரை போன்ற கணணையுடையவன ‘அணிகொள’ எனறு - வடிவுக்கெலலாம ஆபரணமா யிருககிற வெனனுதல, தனக்குத தானே ஆபரணமாயிருககிற வெனனுதல உபயததையும நநதோண அருளிசசெயகிறா—‘இககண ணழகு’ இதயாதி முறபடத திருககணகளைச சொனனதுககு ஹாவம - ‘முதலுறவு’ இதயாதி தருஷ்டிபாதம முனனுகவிறே கலபபதெனறு கருதது ‘செஙகனிவாய - அண்ணல’ எனறு அநவயிதது ஹாவம-‘முறுவலாலே’ இதயாதி ‘செநதாமரைக் கண்ணன, செஙகனிவாய’ எனறவிடததிலே - ‘‘ஜிதா உடாரஹாஸ விலாஸ வலகஸாவலோகன ஸ்மிதை’’ எனறாறபோலே யிருககிறது’ எனறு அருளிசசெயவா சிவநதகனிபோனற திருபபவளததையும, கறுத்தமாணிககமபோலே உஜஜவலமான வடிவையு முடையவன சபதாாததம - ‘தெளிநது’ இதயாதி ‘நிறை - நீா - சுனை’ இத்யநவய: ‘கருமாணிககம’ எனறததையுங கூடடி ஹாவம

தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைய சுனையையுடைய திருமலையிலே வடிவேயன்றிக்கே திருமலையும் ஸர்வஹாரமா யிருக்கிறபடி. "அணிகொள் செந்தாமரைக்கண்ணன்" என்றதோடு, "செங்கனிவாய்" என்றதோடு, "கருமாணிக்கம்" என்றதோடு, "தெண்ணிறை சுனைநீர்" என்றதோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அதுவும் அந்நிலத்திலே யுள்ளதொன்றாகையாலே [எண்ணில்தொல்புகழ்] "யதார்த்தா நிஜருபெஸ்வஸங்க்யேயா நிபுத்ரக। ததா குணஹ்யநந்தஸ்ய" (யதாரதநாநிஜஸதேரஸங்கயேயாநிபுதரக ததாகுணாஹ்யநந்தஸ்ய) என்கிறபடியே, அஸங்க்யேயமாய் ஸ்வாபாவிகமான குணங்களையுடைய [வானவரீசனே] - குணங்களை அநுபவிப்பித்து நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவன் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தன்னையநுபவிப்பிக்கு மென்கை (௩)

நான்காம் பாட்டு

ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால்அது
தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு?
நீசனேன்நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண்
பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே

ஆ —(ஈசன்) ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் மற்றும் ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும் 'இனியில்லை' என்னும்படி தண்ணியனாயிருந்த என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப்பண்ணி என்னைக் குத் தன்னை போக்யமாகத் தந்தருளின மஹாகுணத்தையுடையவனுக்கு, அயர்வறும் அமரர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கு மென்னும் இது ஓரேற்றமோ? என்கிறார்

ஒ —நான்காம்பாட்டில், அதிநிக்ருஷ்டனான என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு, அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஆத்மதானம்பண்ணினா னென்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ! என்கிறார்

[நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] அநாத்மகுணத்துக்கெல்லாம் ஓர் ஆகரமாய் ஆத்மகுணகந்தமில்லாதேன் [என் என்று தொடங்கி] என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப்பண்ணி ஸட மலேஷிகையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனுக்கு

ப —அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யத்வமாகிற ஆதிசயம் என்னை அங்கீகரித்த அபரிமீலத்தையுடையவனுக்குத் தேஜஸ்ஸோ? என்கிறார்

வானவர்க்கு நித்யஸூரிகளுக்கு, ஈசன் நிர்வாஹகன், என்பன் என்று சொல்லுகிறபன், என்றால் இப்படிச்சொன்னால், நீசனேன் (ஹேயகுணங்களால் பூர்ணனாகையாலே) தன

'வடிவே' இத்யாதி விக்ரஹாநுபவத்தைவிட்டுச் சுனைகளை வர்ணிக்கிறதென்? என்ன, 'அணிகொள்' இத்யாதி அது எத்தாலே? என்ன, 'அதுவும்' இத்யாதி 'எண்ணில்' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'யதா' இத்யாதி "ததா குணா ஹ்யநந்தஸ்ய ஸங்க்யேயா மஹாத்மந:" இதி மாத்ஸ்யபுராணே பூர்வபத்தத்தையுங் கூட்டிக் கொள்வது 'குணங்களை' இத்யாதி 'வானவரீசன' என்றதுக்கு, அவதாரிகையிலே - ஸௌலப்யபரமாக அருளிச்செய்து இங்கே - பரத்வபரமாக அர்த்தாந்தரம் கண்ணழிவற்ற' இத்யாதி இப்பக்ஷத்தில் மேல்பாட்டோடே ஸங்கதி சேரும், ஏகார்த்தமாதல் அணைவிதயாப்ய, வானவரீசனை - எந்தைதந்தைதந்தைக்கு - வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாமிதி பூர்வேண அந்வய: (௩

ணியனுய, நிறைவு (ஸதகுணஙக ளாலே வரும) பூாததி, ஒனறுமஇலேன ஒனறுமினறியேயிருக கையாலே, எனகண (தானுடைய ஹேயபாதபகூ கலயாணைகதாநகவததுககு பரதிஹட ஸவ ஹாவனுன) எனபககலிலே, பாசம - நிரவதிசஸஙகததைக, வைதத வைதது, பரஞசுடா (அத தாலே) நிரதிசயெளஜஜவலயவிசிஷடமான, சோதிககு தேஜோமய திவயவிகரஹயுகதனுய, திரு வேஙகடததானுககு (இஙகேமைககுச சிரமஞசெயத) திருமலையில நிலையையுடையவனுனவனுககு, அது (வானவாகஈசனெனற) அது, தேசமோ தேஜஸஸோ?

இ —நாலாமபாட்டில, 'அதயாநம ஈசனுன எனபககலிலே ஸஙகததைப பணணினவ னுககு 'நிதயஸூரிகளுககுத தனனைககொடுததான' எனனும இது ஓாஏறறமோ?' எனகிருா

[ஈசன இதயாதி] - நிதயஸூரிகளுககு நிாவாஹக னெனபன [எனருல அது தேச மோ] 'அயாவறு மமராகளதிபதி யெனகை ஏறறமனறே?' எனனில,—அது ஸ்ரீவைகுணட நாதனுககு ஏறறமதகனை போககித திருவேஙகடமுடையானுககுத தேஜஸஸோ? திருமலையை விடடுத தனனை நிரூபிககவேணடுமபடி நிறகிறவனுககும இது ஓாஏறறமோ? கானமும வானரமும வேடுமான இவறறிறகு ஓலககங்கொடுககிறவனுககு நிதயஸூரிகளுககு ஓலககங்கொடுககை ஏறற மோ? முடிசூடினவனைத தட்டியிலே யிருககபபடி சொலலுகை ஏறறமோ? 'திருவேஙகடமுடையா னுககு ஏறறமாக நீா நினைததது ஏது?' எனன, [ஈசனேன இதயாதி] எனபககல ஸஙகததைப பணணின இதிறே அநாதமகுணஙகளுககு ஆகரமாய ஆதமகுணஙகமிலலாதவன [எனகண பாசமவைதது] வானவாகஈசனுனவன எனகண பாசமவைததான அவாகளோடு கலநதது அவா களஸததைககாக, எனனேடு கலநதது,தனஸததைக உணடாககைககாக கனவிஷயததிலே பாசமுண டாமபடி எனனைப பணணினு னெனறும சொலலுவா [பரஞசுடாசசோதிசகே] எனனேட டைக கலவியாலே அததயுஜஜவலனுனபடி ஸஙகததாலே கலநதானெனனுமிடம வடிவிலே தோறறி யிருககை

ஈடு —நாலாமபாட்டு 'நிதயஸூரிகளுககுத தனனைககொடுததவன'எனருா, கீழ, 'அத யநதஹேயனுன எனபககலிலே ஸஙகததைப பணணினவனுககு 'நிதயஸூரிகளுககுத தனனைக கொடுததான' எனனும இது ஓா ஏறறமோ?' எனகிருா

[ஈசனவானவாககெனபன] நிதயஸூரிகளுககு நிாவாஹகனெனறு சொனனேன. [எனருல] நான இபபடி சொனனுல [அதுதேசமோ திருவேஙகடததானுககு] திருமலையிலே வநது ஸுலபனுய நிறகிறவனுககு "அயாவறுமமராகளதிபதி" எனறிருககிற இது ஓா ஏறறமாயிறற தோ? ஸ்ரீவைகுணடநாதனு * (ககிறே அது ஏறறம, திருவேஙகடததானு)ககு ஏறறஞசொலலுகிறே னுக பரமிததேன, கானமும வானரமும வேடுமானு ரோலககங்கொடுகக நிறகிறவனுககு நிதயஸூரி களோலககங கொடுகக நிறகிறது ஓா ஏறறமோ? பரமபததைத விடடு இஙகேவநது இநநிலததை

நாலாமபாட்டு-'ஈசன' இதயாதி 'வானவரீசன' எனறதைப பறற-'நிதயஸூரிகளுககு' இதயாதி 'ஈசனேன' இதயாரபய, 'சோதியான-திருவேஙகடததானுககு வானவாகஈசனெனபன, எனருல அதுதேசமோ' எனறு அநவயிதது அருளிசசெயகிருா - 'அதயநத' இதயாதி

அது - 'ஈசனவானவாககு' எனறஅது தேசமோ - தேஜஸஸோ? ஏறறமோ? எனறபடி திருவேங கடததானுககு அது ஏறறமாகாதபடி யென? எனகிற ஶஙகையிலே, ஸெளலபயஙகொணடாடியிருக்கிறவனுககுப பரதவமசொலலுகை ஏறறமோ? எனகிருா - 'திருமலையிலே' இதயாதி 'இதோரேறறமாயிறறதோ' - அனறே, ஸ்ரீவைகுணடநாதனுககு ஏறறமசொலலுகிறேனே? எனறபடி ஏறறமலலாததைச சொலலுகைககு ஹேது வேது? எனன, எனனுடைய பாரநதிராய மெனகிருா - 'ஸ்ரீவைகுணடநாதனுககு' இதயாதி 'பரமிததேன' எனகிறதென? ஏறறமனறே? எனன, 'கானமும' இதயாதி, கானமும - காடும வேடு வேடா ஓலககம - ஸபை 'திருவேஙகடததானுக்கு' எனறதுககு ஸாவம - 'பரமபததை' இதயாதி கீழெலலாவறறுககும பலி

* குணடலிதம கவாசிதக மெனபா

யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறவனுக்கு முடிசூடி ராஜ்யம்பண்ணுமவனுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லும்போது தட்டியிலிருந்தபோதைப்படியை யிட்டு ஏற்றஞ்சொல்லவொண்ணாதே திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லலாவது பின்னை நீர் ஏதாக நினைத்திருந்தீர்? என்ன, நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி என்னவேண்டாவோ? இதுகிடக்க, அத்தையோ சொல்லுவது? [நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] நீசத்வத்தையும், நிறைவில்லாமையையும் கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வாராகப்பண்ணிற்று என்கிறாராயிற்று *“அமாயாத:”* (அமாயாத:), *“நிருபம்ஸ:”* (நிருபம்ஸ:) என்னுமாபோலே ஜநிக்கும் மற்றேன்றுக்கும் வாசிவையாதே பரிமாற்றம் ஜந்மமிறே ஸாஸ்த்ரங்கள் ‘ஆகாது’ என்று நிஷேதித்தவற்றை அநுஷ்டித்து, அவற்றிலொன்றும் மீள மாட்டாதே போந்தேன் *“க்ஷுத்ர:”* (க்ஷுத்ர:) ‘கெடுவாய, சாஸ்த்ரமாயாதையத்தப்பி நிற்க ஆகாதுகாண்’ என்று ஒருவன் சொன்னால், அத்தைக் கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சிலுள்ளவில்லாதானொருவன் *“சலமதி:”* (சலமதி:) அதவா, சொல்லுவாரையும் பெற்று, அது நெஞ்சிலே படவும் பெற்றதாகில் அதுதன்னை விஸ்வஸிக்கப்படாது, “நிறைவாரில்லா நெஞ்சினையுடையேன்” என்னுமாபோலே *“அஸூயாப்ரஸவபூ:”* (அஸூயாப்ரஸவபூ:) ஹிதஞ் சொன்னவனுடைய உத்காஷமாயிற்றுப் பொறுத்து *“க்ருதக்ந:”* (க்ருதக்ந:) உபகரித்த விஷயத்திலே அத்தை இல்லை செய்து அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போந்தேன் *“துர்மாநீ”* (துர்மாநீ) அபகாரங்களைப் பண்ணிப் போருகையன்றிக்கே, ஹிதஞ்சொன்னவர்களுக்கும் என்னை மேலாக நினைத்துப் போந்தேன் *“ஸ்மரபரவஸ:”* (ஸ்மரபரவஸ:) அறிவுடையாரக்கு மேலாக நினைத்திருப்பது, காமுகர்க்குக் கீழாக நினைத்திருப்பது *“வஞ்சநபர:”* (வஞ்சநபர:) புறம்பே பறித்துக்கொண்டு வந்து ஒரு ஸ்த்ரீ பக்கலிலே ஒதுக்குமாயிற்று, அங்கே திரண்டவாறே அவ்விடந்தன்னிலின்றும் அபஹரிக்குமாயிற்று *“ந்ருஸம்ஸ:”* (ந்ருஸம்ஸ:) ‘நம்மை விஸ்வஸித்த விஷயத்திலே க்ருதரிமத்தைப்பண்ணினோம்’ என்று இரக்கமின்றிக்கே யிருக்கை *“பாபிஷ்ட:”* (பாபிஷ்ட:) இதுதான் உருவச்செல்லும் படியாயிற்று மேன்மேலெனக் காரியம் பார்ப்பது பாபத்திலேயாயிற்று ஊன்ற அடியிட்டிருப்பது ‘இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், நான் என்வாயால் இப்பாசுரம் சொல்லமாட்டேன்’

தம - ‘முடிசூடி’ இத்யாதி தட்டி - சிறை அத்தையோ - ‘ஈசன வானவர்க்கென்பன’ என்றத்தையோ? இவற்றை நிரூபகமாகச்சொன்னதுக்கு ஹேதும்-‘நீசத்வத்தை’ இத்யாதி இப்படிசொன்னபேருண்டோ? என்ன, ‘அமாயாத:’ இத்யாதி இதம ஸ்தோத்ரே ‘நிருபம்ஸ:’ என்றதுக்கு அர்த்தம ‘ஜநிக்கும்’ இத்யாதி இந்த தருஷ்டாந்தத்தால பலித்த அர்த்தத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு, ‘அமாயாத:’ என்றதுக்கு அர்த்தம - ‘சாஸ்த்ரங்கள்’ இத்யாதி இவ்வாக்யத்தினடியிலே - அப்படியே’ இத்யத்யாஹாராயம ‘மீளமாட்டாதே’ என்றது காலவிசேஷிதத்தேசாபாவவிசிஷ்டம உத்தரோத்தரபதார்த்தம பூர்வபூர்வபதஸங்கதிம ஹேதுநிதாய தத்ஹ்ருதுணமே வார்த்தமாஹ - ‘கெடுவாய’ இத்யாதி ‘க்ஷுத்ர:’ என்கிறவிடத்திலே - கேளிதுபதிஷ்டார்த்தகாரஹந்ருதுட ஜ்ஞாநம நாஸ்தீத்யுக்தம், சலமதிரித்யத்ர - ஜ்ஞாநே ஸத்யபி விஸ்வாஸராஹித்யமுச்யதே “ஸுலிப்யஸ்) தா வயோஸ்யல்க்ராவோ ராதாவதாநிமாஸ:” என்றத்தைப் பற்ற ‘அதவா, சொல்லுவாரையும்’ இத்யாதி இதுக்கு ஸம்வாதம - ‘நிறைவாரில்லா’ இத்யாதி திருமொழி, ஒருபடிப்பட்டிராத நெஞ்சையுடையேன் இத்யாதத: ‘வஞ்சநபர:’ இத்யாதி ஸ்மரபராணுமவஸ: என்று இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம ‘தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம்” என்னக்கடவதிறே ‘வஞ்சநபர:’ என்றவிடத்திலே - “தவத்தவாயிலாகவே துவக்கறத்துரிசனேன்” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது துவக்கு - ஸங்கம துரிசன - கள்ளன துவக்கற - அவர்களுக்கு என்பக்கல் ஸங்க மறும்படி ‘அபிஹாயபேந்தவிஷ்டநள’ என்று இதுபட்டன பாதயாத்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ‘இதுதான உருவ’ இத்யாதி பாபேதிஷ்டதி - பாபிஷ்ட என்று வ்யுத்பத்திபண்ணித தாத்பாயாந்தரம - ‘பாபத்திலேயாயிற்று’ இத்யாதி பாரஸ்பர்ஸ்யம - ‘இது ஆளவந்தார்’ இத்யாதி ‘நீசனேன’ இத்யாதிக்குப பிண்டிதார்த்தம - ‘அநாதமகுணமே’ இத்யாதி

என்னுமாம் அநந்தாழ்வான். 'நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் - அநாத்மகுணமே என்பக்கலிலே யுள்ளது, ஆத்மகுணங்களொன்றுமில்லை 'என் தண்மையும் நிறைவில்லாமையுமிறே நான் இவ் வார்த்தை சொல்லிற்று என்கிறார்' என்பராம் பிள்ளைதிருநறையூரரையர் * (இவ்வார்த்தையென்றது "ஈசன்வானவர்க்கென்பன்" என்றதை) [என்கண்பாசம்வைத்த] - என்பக்கலிலே பாசத்தைவைத்த நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசனாயிருந்தான், என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப்பண்ணினான் அவர்கள் ஸத்தையுண்டாகைக்காக அவர்களோடே கலந்தான், தன்ஸத்தைபெறுகைக்காக என்னோடே வந்துகலந்தான் பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கல்சீரைக்கும் ஜீவநம்வைப்பாரோபாதி அவர்கள்பக்கல், நெஞ்சும் உடம்பும் தந்தது எனக்கு என்கிறார் அன்றியே, "எனக்குத் தன்பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாம்படி பண்ணினான் என்கிறார்' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு" என்று அருளிச்செய்வர் அதாவது, [என்கண் பாசம்வைத்த] என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷயபாசத்தை யுண்டாக்கினானென்றபடி [பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே] அஹ்ருதயமாயிருக்கச்செய்தே மனிசர்க்காகக் கலந்தானாயிருக்கை யன்றிக்கே, ஸஹ்ருதயமாகக் கலந்தானென்னுமிடம் தோற்றுநின்றதாயிற்று வடிவிற்பிறந்த புகர், உஜ்ஜ்வலனாயிராநின்றான் கலந்த பின்பு முன்பில்லாத புகரெல்லாம் உண்டாயிராநின்றது வடிவிலே பிராட்டியோடே கலந்தாற்போலே இராநின்றான் (௪)

'நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனாகையாலே - வானவர்க்கீசனென்பன், என்றால் - என்கண்பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதியான - திருவேங்கடத்தானுக்கு - அது தேசமோ' இத்யந்வய: இந்த அந்வயம் பிள்ளைத்திருநறையூரரையர் நிர்வாஹத்துக்கு 'நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனாகையாலே வானவர்க்கீசனென்பன்' என்று அந்வயித்தது அர்த்தம் - 'என் தண்மையும்' இத்யாதி இவ்வார்த்தை - 'வானவர்க்கீசன்' என்ற வார்த்தை 'வானவர்க்கு - ஈசன் என்கண்பாசம்வைத்த' என்று கூட்டி பாவம்-'நித்யஸூரிகளுக்கு' இத்யாதி பலிதம் 'அவர்கள் ஸத்தை' இத்யாதி யத்வா, வானவர்க்கீசன் - என்கண்பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதியானென்கிறார் - 'அவர்கள் ஸத்தை' இத்யாதி என்னுதல் வானவர்க்கீசன் - என்கண்பாசத்தையும் - பரஞ்சுடர்ச்சோதியையும் வைத்தானென்கிறார் - 'பாரதந்த்ர்யத்துக்கும்' இத்யாதி பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் - பரதந்த்ர: பாணிக்ரஹணம் பண்ணினதுக்கும் 'ஜ்யேஷ்டபார்யைக்கு ஜீவநம்கொடுக்கவில்லை' என்கிற லோகாபவாத பயத்துக்கும், காஷாயவஸ்த்ரதாரணம்பண்ணிப் பிச்சை புக்கானாகில் வருகிற பஹுவாதத்தாலும் மூத்தாளுக்கு தேஹதாரணமாத்ரத்துக்கு ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி இத்யர்த்த: அவர்கள் - ஸூரிகள் "பா-முவெடுஸாய ப்ராஸஙக்ஷிதெவா:" என்கையாலே - பாரதந்த்ர்யம் 'பாசம்வைத்த' என்கையாலே - நெஞ்சுகொடுத்தமை சொல்லிற்று 'பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு' என்கையாலே - உடம்பு கொடுத்தமை சொல்லிற்று என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷயமான ஸங்கத்தை யுண்டாக்கினனென்று அர்த்தாந்தரம் - 'அன்றியே' இத்யாதி 'பரஞ்சுடர்' என்றதுக்கு, 'பாரதந்த்ர்யத்துக்கும்' இத்யாதி வாக்யத்திலே - பூர்வபாவியாக அருளிச்செய்து, அபரபாவியாக அர்த்தாந்தரம் - 'அஹ்ருதயமாய' இத்யாதி 'பரஞ்சுடர்ச்சோதி' என்கிற இது-என்கண் பாசம்வைத்தமைக்கு ஜ்ஞாபகஹேதுகர்ப்ப விசேஷண மென்றபடி மனிசர்க்காக - மானுஷ்யத்துக்காக ஸம்பதார்த்தம் - 'உஜ்ஜ்வலனாயிராநின்றான்' என்று 'பரம்' என்ற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - 'கலந்தபின்பு' இத்யாதி இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - 'பிராட்டி' இத்யாதி "தயா ஸ ராஜர்ஷிஸுதோऽபிராமயா" இத்யாதி பாலகாண்டாந்த ஸ்லோகோதாநுஸந்தேய:

வானவர்க்கீசனென்பன் என்றால், நீசனேன் என்றுதொடங்கி, சோதியான திருவேங்கடத்தானுக்கு - அது தேசமோ? இத்யந்வய: 'பரஞ்சுடர்' இத்யாதிக்கு - நிரதிஸயௌஜ்ஜ்வல்யவிஸிஷ்டமான தேஜோமயவிக்ரஹயுக்தனுக்கு 'நீசனேன்' இத்யாதிக்கு - தண்ணியேனாய குணபூர்த்தியொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்பக்கலிலே ஸம்பதார்த்த: (௪)

* குண்டலிதம் பல ஸ்ரீகோசங்களில் இல்லை, வ்யாக்யாநவிருத்தமும் என்பர்

ஐந்தாம் பாட்டு.

சோதியாகிஎல்லாவுலகும் தொழும்
ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ?
வேதியர்முழுவேதத் தமுதத்தைத்
தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே

ஆ —(சோதியாகி) என்கைக்குக்கூடத் தன்னைத் தந்தருளினு னென்றாலும் இது தான் ஓரேற்றமோ, தன் படியைப் பார்த்தால்? அவனுடைய ஔதார்யாதி குணங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த வேதங்களே சொல்லவேண்டாவோ? நமக்கு நிலமோ? ஆதலால், இப்படி பரமோதாரனான திருவேங்கடமுடையான் தன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்கையாகிற ஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளும் என்கிறார்

ஒ —அஞ்சாம் பாட்டில், திருவேங்கடமுடையானபடிக்கு, 'என்னை விஷயீகரித்தான் என்றால்தான் குணமாகப் போருமோ?' என்கிறார்

[சோதி என்று தொடங்கி] - 'அத்யந்த விலக்ஷணமான ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணங்களையுடையனான தன்னை எனக்குப் புஜிக்கத் தந்தான்' என்ற இது, அவனுக்கு ஓர் ஏற்றமாகப் போருமோ? நிக்ருஷ்டதைக்குத் தமக்கு அப்பால் இல்லாமையாலே 'எல்லாவுலகுந் தொழும்' என்னவே, தம்மையே சொல்லிற்றும் வைதிகருடைய தநமான வேதங்களெல்லாவற்றாலும் நிரதிசயபோக்யமாகப் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவனை அவனுடைய சீருக்குத் தீதிலாமையாவது - 'இன்னார் ஆவர், இன்னார் ஆகார்' என்று வரையாமை ஒருகுணமன்றிக்கே ஸ்வரூபமாகை

ப —அங்கரம், ஶீலவானென்கிற இவ்வளவோ? அந்த ஶீலத்தோடே நிரதிசய போக்ய பூதனானவனுக்கு ஸர்வேஶ்வரனென்றால் பெருமையோ? என்கிறார்

வேதியர் வைதிகருடைய, முழு வேதத்து ஸமஸ்தவேதங்களிலும், ("ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" "ரஸோவைஸ:" என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட),அமுதத்தை போக்யதாதிஶயத்தை யுடையனாய், தீது (போக்தாக்களுடைய யோக்யதையைப் பார்த்து அநுபவிப்பிக்கையாகிற) தீது, இல் இன்றியே, சீர் (கானமும் வானரமும் வேடுமான தாழ்ந்தாரை அநுபவிப்பிக்கும்) குணத்தை யுடையனான, திருவேங்கடத்தானை திருவேங்கடமுடையானை, சோதியாகி உஜ்ஜ்வலவிக்ரஹ விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு, எல்லாவுலகும் உத்க்ருஷ்ட அபக்ருஷ்டவிபாகமற எல்லாரும், தொழும் ஆஶ்ரயிக்கும்படியாய, ஆதி ஸமஸ்தகாரணபூதனான, மூர்த்தி ஸர்வேஶ்வரன், என்றால் என்றால், அளவாகுமோ பெருமையோ?

மேன்மையும் ஆஶ்ரயணீயத்வமும் நீர்மையோடு கூடின போக்யதைக்குத் தகுதியல்லவென்று கருத்து அளவு பெருமை

இ அஞ்சாம் பாட்டில், திருவேங்கடமுடையானபடிக்கு, என்னை விஷயீகரித்தானென்றால், அது குணமாகப்போமோ, என்னிலுந் தாழ்ந்தாரையும் தேடி அநுபவிப்பிக்கிறவனுக்கு? என்கிறார்

[சோதியாகி] நிரவதிகதேஜோரூபமான திருமேனியையுடையனாய் "தேஜஸாம்ராஶிமூர்ஜிதம்" [எல்லாவுலகும் தொழும் இத்யாதி] எல்லாவுலகும் தொழும்படியானவன் இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு இது ஒரு ஏற்றமோ? 'எண்இல் தொல்புகழ் வானவர்ஈசன்' என்று, 'ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்' என்று அநுபாஷிக்கிறாற்போலே 'எல்லாவுலகுந்தொழும் ஆதி மூர்த்தி' என்கிறாரோ? என்னில்,—விழுக்காட்டாலே சொன்னார், எங்ஙனேயென்னில்?—சீழே

நீசனேன நிறைவொனறுமிலேன' எனறு சொனனரே, தமமைத தாழவுககு எலலாரிலும அவ ருகாக 'மேலிறபடி அமிழநதது' எனறால 'கீழிறபடி அமிழநதது' எனன வேணடாவிறே ாம தொழுமபோதே எலலாவுலகும விழுககாடடாலே தொழுததாகக குறைவிலலை [தொழும] யஶாஹ்ம் கௌஸவே வ்ருத்திம் ஸவஶாஃ ப்ரதிவேதிரே" எனறு விழுகரும தொழுமபடி ரே அழகால வநத ஒளி இருபபது [சூதிமாததி] ஜாதகாரணபூதன, ஸ்ரீவைகுணடநாத னனாவுமாம [எனறால அராவாகுமோ] எனகண பாசம வைதது இது ஓர ஏறறமோ? [வேதி இதயாதி] "ப்ராஹ்மணா நாம் யஜ்ஞம் வேதஃ" எனகிற வேததநருடைய "வேதவேத்யே பரே பும்ஸி வேதே வேத்யஃ" எனகிறபடியே வேதைகஸமதிகமயனுயப பரமபோகயனானவனை "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" "ரஸோவைஸஃ" "ஸர்வரஸஃ" எனனக கடவதிறே [தீதிலசீா இதயாதி] சீருககுத தாவது ஆஶ்ரயிப்பாருடைய குணகுணநிருபணம பணணுகை [திருவேஙகடததானை] வரை மை குணமனறிசசே ஸவருபமாகை

௫ — அருசாமபாடடு 'நிதயஸூரிகளுககுமதனனைககொடுததானெனறது ஓரேறறமோ னககுத தனனைத தநதவனுககு?' எனறார கீழ, 'எனககுத தனனைத தநதானெனகிற இதுதான ரேறறமோ, எனனிலும தாழநினறுரைத தேடிப்பெருதே யிருககிறவனுககு?' எனகிறார இதில

[சோதியாகி] நிரவதிக தேஜோருபமான திருமேனியை யுடையனாய * "நீலதோய தஸ்தா" (நீலதோயதமதயஸதா) எனனுநிறகச செயதே, "பீதாபா" (பீதாபா) எனகிறது.

---

* பர — நாராயணாநுவாகே (கக) "தஸ்யாஃ ஶிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஃ। நீலதோயதமத்யஸ்தாத் வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா। நீவாரஶூகவத் தந்வீ பீதாபா ஸ்யாத் தநூபமா" ... நாராயணஸ்ய ஸ்வரூபவர்ணநாதிகம் ... "தஸ்யாஃ ஶிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஃ" இதி தஸ்ய சேஷ்டஃ ஜீவாத்மநோ ... வஹ்நி ஶிகா ... பாரமாத்மா ... கார்ஶ்யம் ... ஶரீரம், காஶ்மீரகம் விபகவாதிநா ... அணீயஸீ அணீயஸீ ... ஊர்த்வா ... வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா" — வ்யவஸ்தித நீலதோயதா வித்யுல்லேகேவ ... ஸ்வரூபம் ... நீவாரஶூகவத் - நீவாரஶூகவத் தந்வீ ... பீதாபா - பீதவர்ணா ... ஸாஸ்வராகாதி

அருசாமபாடடு 'சோதியாகி' இதயாதி 'சோதியாகி யெலலாவுலகும தொழு மாதிமூரததியெனறால' எகிற இது - 'நீசனேன' இதயாதியின அநுவாதம 'எலலாவுலகுமதொழும' எனறதுககு-ஈாண தொழுமெனறு ததமெனறு விவக்ஷிதது அருளிச செயகிறார - 'எனககுத தனனைத தநதானெனகிற' இதயாதி 'எனனிலும தாழநினறுரைததேடி' எனறது - 'தீதிலசீா' எனறததைப பறற

சபதாரததம- 'நிரவதிக' இதயாதி தேஜஸஸாகில சிவநதனறோ இருபபது, ஶ்யாமமான திருமேனி சிவநதசோதியாகச சொலலககூடுமோ? எனன, திருமேனிககு ஶ்யாமளதையு முணடு, தேஜஸஸு ணடு, இரணடும அநயோநயம விடடிராது இரணடு முணடானாலும தேஜஸஸே விஞசியிருககு மெனனு ததை, ஶ்ருதியிலே காடடிபபிககிறார - 'நீலதோயத' இதயாதி ஶ்ருதிககு அரததம - 'ஶாமஹா' இதயாதி வாகயதவயததாலும - நீலதோயதோமதயஸதா யஸயாஸ ஸா எனகிற பஹுவ்ரீஹியும, நீலதோயதஸய யேதிஷடதீதி - நீலதோயதமதயஸதா வெனகிற ததபுருஷஸமாஸமும விவக்ஷிதம இநத ஸமாஸதவயமும

அதாவது ஸரமஹ்ரமான வடிவைப புகா முட்டாகக்கிட்டிருககுமேனகையும, அந்தபபுகாதனனை யே ஸரமஹரமான வடிவுதான கரஸித்துககோணடிருககு மேனகையும இததால, ஒனறையோ னறு விடாதே இரணடுமே நிரபேக்ஷமேனகை † (பீதாபா எனறது - ஸவதேஜஸஸை விகரஹங தான பாஙமபணணிககோணடிருககு மேனறபடி) "தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம்" (தேஜஸாம ராஶிமூர்ஜிதம) எனனககடவதிறே [எலலாவுலகுநதோழும ஆதிமூாததியேனருல அளவாகுமோ] இபபடி சோனனுலதான அவனுககு ஏறறமாகபபோருமோ? 'எலலாவுலகுந தோழு மாதிமூாததி யேனரு லளவாகுமோ' எனகைசகு 'எலலாவுலகுந தோழு மாதிமூாததி' எனருரோ பினனை எனனில?—'எணணில தோலபுகழ வானவரீசன' எனறு, 'ஈசனவானவாககேனபன' எனறு அநுபாஷிததவோபாதி, இஙகும அபபடிசோனனுரோ? எனனில,—விழுககாட்டாலே சோனனுா எஙஙனே சோனனபடி? எனனில,—கீழே, "ஈசனேன நிறைவொனறுமிலேன" எனருரே தமமைத் தாழவுககுத தமமை எலலாரிலும இவவருகாகச சோனனுரே, தாம தொழுதபோதே எலலாலோகங களும விழுககாட்டாலே தொழுததாயிறறு, 'எலலாவறறுககும மேலபடி யமிழநதது' எனருல

ஶப்தேந விஶேஷணத்வேந ப்ராதிபதிகம் ப்ரஸக்தி ஹ்யாவ: தந்நிவேஶ - வாவம்ஶநிவா ஶிவா, தஸ்யதேநா: உவரா—உவராநஞ் ஸ்யாதிதி ஸம்ஹாவநாயாம் லிங் தத் தேநா: வாக்யந ஸாமாவா வ்யாகாஶகேந வாவம்வ்யாகாஶா ஸ்யாதிதி க்ருதஷ்டிம் ஜ்யோதயதி—இதி நாராயணயதிநா வ்யாக்யாதம் தஸ்நிவ்யாக்யாநே 'தஸ்ய க்ருஸ்ய தஸ்யாஷ்ட: ஜீவாத்மநாஶேஷ்ய' இதிவசநம் 'வாஸ்ராதேர்ந கேநவிகவ்யக்ஷிவ்ஷ' இதி ஶேஷ்யம் அவ்யாக்ருதாவிஷம்ஶஸ்ய ஷிவ்யவிக்ரஹஸ்ய ஜீவஸ்ராவிவாஹவ்யாவ்ருஸ்யஸம்ஹவாக, ஶாஸ்வம்வ்யாயநிஷேதஶ்ரீதேநாராயணயதிநா வாவம் வ்யவ்யாநகாரணஸ்யாயோஶாக, ஹஶ்வதாஹாஷ்யகாரேண வேஷாயஸம்ஶ்ஹே "வேயம்ஷஹராவாணஸீகஷ்யஸ்யாகாஶ வத்தீ ஶிவா ஸாஹதிஹிதநீலதோயதா விஷ்யாவிவ ஹாத்ஷ்யத: "இத்யாக்ஷகாக, ஈஸ்யவ்யாவ்யாக்கா ஶ்ருதவ்காஶிகாகாரேண 'தஸ்யஶேஷ்யஇத்யக் தஸ்யதிவஷ ஸாவிரவாராஶேஷ்யத: " இதி வ்யாக்யாதவாச்ச

தோறறுமபடி 'நீலமுணடமினனனனமேனி' எனபதே எனறு ஈடுபடடு அருளிச செயவா 'வஸதுகோ தலை ரூபயாஸமபவாத் உகதாகாரதவயம எபபடிகூடும? எனன, இததால இதயாதி இததால-முட்டாககிடடிருக்குமென கையும, கரஸிததுககொணடிருககு மெனகையும எனகிற இததால நிரபேகூம - பூாணம அதாவது - ஒனறை பாரததால 'இதுவே ஸவரூபம, இதுவே ஸவரூபம' எனறு தோனறுமெனறு தாதபாயம மயிலகழுததுப போலேயிருக்குமிதி ஹாவ: இத்தால, 'நீலதோயத' இத்யாதியாலே, வயுதபததிதவயததாலும ஶயாமத தையும தேஜஸஸம உணடெனறு சொலலாநிறகச செயதே, "வீதாஹா" எனறு விசேஷிககையாலே தேஜஸவே விஞ்சியிருககுமெனறு கருதது, யதவா, பீதாபா எனகிறது - பிராட்டியோட்டைச சோதியாலே யாதல 'சோதியாகி' எனகிற மூலபதததுககு பரமாணம - 'தேஜஸாம' இதயாதி அளவு - ஏறறம 'எனககு, தனனைத தநதான' இதயாதயவதாரிகாவாகயததிலே - புரோவாதாநுகுணமாக அநுவாதததுககு அா, தம சொலலி, இஙகே - அநுவாதாநுகுணயேந புரோவாததததுககு ஆாதத்தை ஸஙகாபூாவகமா பலிபபிக்கிறுா - 'எலலாவுலகுநதொழும' இதயாதி 'எலலாவுலகுநதொழும' எனறு - கீழே சொல வேணுமோ? எனன, 'எண்ணிலதொலபுகழ' இதயாதி எனறு எனறுசொலலி விழுக்காட்டாலே - அா தத விவரணம - 'தாழவுககு' இதயாதி இதுக்கு உதாஹரணம 'எலலாவறறுககும' இத்யாதி 'மேலபடி எனறு தாழவுககு ஸாவாதிகயம சொலலுகிறதெனறு கருதது 'சோதியாகையாலே - எலலாவுலகுநதொழும எனறு ஹேதுஹேதுமதஹாவேந தாதபாயம - 'யதாஹம' இத்யாதி இதுக்கு ஆாதம - 'தொழக்கடவோம

† குணடலிதம பல ஸ்ரீகோஶஙகளி லிலலை யெனபா

'கீழ்ப்படி யமிழ்ந்தது' என்று சொல்லவேண்டாவிறே [தொழும்] - "**யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நுதரமந்தரம் குருதே**" (யதாஹ்ய கேஶவ்வேவருத்தி மவஶாஂ ப்ரதிபேதிரே) 'தொழக் கடவோமல்லோம்' என்று ஸங்கல்பித்திருந்தவர்களும் தொழுதார்களாயிற்று, கண்டவாறே [ஆதி மூர்த்தி] ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யமென்று, ஜிஜ்ஞாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் ஏது? என்ன, ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரண மென்றதிறே * (காரணவாக்யங்களை ஒருங்கவிட்டது எங்ஙனே? என்னில்,— "**யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - தத் ப்ரஹ்ம**" (யதோவாஇமாநி பூதாநிஜாயந்தே - தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்ம) என்று) ஆஶ்ரயணீயவஸ்து ஏது? என்ன, '**காரணந்து த்யேய:**' (காரணந்து த்யேய:), "**யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் — முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே**" (யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்று) ஜகத்காரணவஸ்து வென்றதிறே, அப்படியே, கீழ் எல்லா வுலகும் தொழு மென்று ஆஶ்ரயணத்தைச் சொல்லி, ஆதிமூர்த்தியென்று ஆஶ்ரயணீயவஸ்துவைச் சொல்லிற்றிறே அளவாகாதென்று சொல்லும்போதும் சிறிதிடச்சொல்லிப் பின்னை "**யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே**" (யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே) என்னும் வேதம் வேண்டாவோ? [வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை] - "**ஸாஹஸ்ர: ப்ரம்ருதாஸ் ஸ்தாம்**" (ஸாஹஸ்ரப்ரம்ருதாஸ்தாம்) என்கிற படியே வேதஜ்ஞரான ப்ராஹ்மணருடைய எல்லாவேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட போக்யதா பரகாஷ்டத்தையுடையவனை "**ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி**" (ஸர்வேவேதாயத்பதமாமநந்தி) "**ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி**" (ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்தி), "**வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:**" (வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:) என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆநந்தகுணத்தை யுடையவனை, "**ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம**" (ஆநந்தோப்ரஹ்ம), "**ரஸோ வை ஸ:**" (ரஸோவைஸ:) என்னக்கடவதிறே [தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே] - தீதென்று குற்றம், இல்லென்று இல்லாமை, குற்றமற்ற குணங்களையுடையவனை விஷயீகரிக்குமிடத்தில் 'இன்னார் ஆவர், இன்னார் ஆகார்' என்னும் குற்றமின்றிக்கே

லோம்' இத்யாதி "த்ருஷ்டாக்ருஷ்டம் தயா யாதம் பத்வஞ்ஜலிமஸா। யதாஹ்ய" இத்யாதி, ஸபாபர்வணி ராஜஸூயே பஞ்சஸப்ததிதமேத்யாயே "தம் த்ருஷ்ட்வா தேதத்ரா தேவா ஶ்ருஷ்வக் மஹாயஶ்| கவ்ருதா ப்ரத்யவஸம்யுதாநம் தேஜஸாம் ராஶிமச்யுதம்" இதி பாதமேஶ வசமே ஆதி மூர்த்தி-காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரன் ஆதிமூர்த்தியாகையாலே - காரணவஸ்துவாகையாலே, 'எல்லாவுலகும் தொழும்' என்று விவக்ஷித்தது, காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமென்கைக்கு ஸூத்ரத்தையும் ஶ்ருதியையும் அருளிச் செய்கிறார் காரேண, அதில் முற்பட "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா, ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்கிற ஸூத்ரத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ்யம்' இத்யாதி காரணவாக்யங்களென்று திருத்துவாக்யம், அநந்தரம் "த்யேய: காரணந்து த்யேய:" என்கிற ஶ்ருத்யர்த்தம்-'ஆஶ்ரயணீயவஸ்துவேதென்ன' இத்யாதி இயம்ஶ்ருதி: அதர்வஶிகாயாம் தத்வப்ரகாஶே கிமித்யதாஹ - 'அப்படியே' இத்யாதி மேலுக்கு அவதாரிகை 'அளவாகாதென்று' இத்யாதி 'ஸாஹஸ்ரப்ரம்ருதாஸ்தாம்' இதி - யஜுஷி ஸா ஶ்ருதி:, ஸ்தாம- அம்ருதா-இத்யா, ஶ்ரீ:-தாமித்யர்த்த: "ப்ராஹ்மணாநாம் நம் வேத:" என்னக்கடவதிறே வேதியர் - வேதஜ்ஞர் 'அமுதத்தை' என்றதுக்கு, ஸ்வரூபநிஷ்டபோக்யதாபரமாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, குணக்ருத போக்யதாபரமாக அநந்தரம் - 'ஸர்வேவேதா:' இத்யாதி 'வேதைஶ்சஸர்வை'ரித்யாதி - கீதாஸு பஞ்ச தஶே, பூர்வமேவ லிகிதம் ஸ்வரூபபோக்யதைக்கு ப்ரமாணம் - 'ஆநந்தோப்ரஹ்ம' இத்யாதி சீருக்குக் குற்ற மேது? என்ன, 'விஷயீகரிக்கும்' இத்யாதி 'எல்லாவுலகுந்தொழுமாதிமூர்த்தி என்றதிறகாட்டில 'தீதில சீர்'

---

* குண்டலித காந்தம் ப்ரக்ஷிப்த மென்பர்

யிருக்கை கீழ் "எல்லாவுலகுந்தொழு மாதிமூர்த்தியென்று ளளவாகுமோ" என்றதிற்காட்டில் ஏற் மாகச்சொன்ன ஆர்த்தம் என்? என்னில்,—"நசன் வானவர்க்கென்பன்" என்றதிற்காட்டில், "என் கண்பாசம் வைத்த" என்னுமிடத்தில் ஏற்றங் கண்டோம், அவ்வோபாதி 'எல்லாவுலகுந்தொழும் என்றதிற்காட்டில் 'தீதிலசீர்' என்றவிடத்தில் ஏற்றமென்? என்னில்,—என்னை விஷயீகரித்தானென் இது ஏற்றமோ? என்னில் தாழ்ந்தாரைத் தேடிக் கிடையாமையாலே பட்டினிவிட்டு "ஆஶ்ரய யஷிவா ராமஃ"(ஆஶ்ரயாயதிவாராமஃ)என்கிறபடியேஅவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனுக்கு "நீசனே நிறைவொன்றுமிலேன்" என்ற இவருடைய குற்றத்தைக் குணமாகக்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, இவருக அவ்வருக்கு குற்றமுடையாரைத் தேடிக் கிடையாமையாலே நிறகிறுனுயிறறு ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ வாக்கம் பெறுமளவிலே தருப்திவருமது ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குற்றமாமிறே, "ஸந்துஷ்டஃ க்ஷதியஸ்யா" (ஸந்துஷ்டஃக்ஷதரியஸத்தா) சீருக்குத் தீதாவது ஆஶ்ரயிப்பார் குறைகுணிருப்பண பண்ணுகை (கு

ஆறும் பாட்டு.

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும்
தாங்கள்தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார்
வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ன
லாங்கடமை அது சுமந்தார்கட்கே

ஆ—(வேங்கடங்கள்) இந்தப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயம் ஏது? என்னில் ஸ்வாதிகாரமாய் அத்யந்தஸுகரமாயிருந்த வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமஃ என்கிற இச்சொல்லை சொல்லவே அந்த கைங்கர்யப்ரதிபந்தகமான பாபங்களும் கரிஷ்யமாணமான பாபங்களும் எ லாம் நிஶ்ஶேஷமாக தக்தமாய்ப்போம், பின்னைத் தாந்தாமுகந்தபடியெல்லாம் செய்யப்பெறலா என்கிறார்

ஒ—ஆறும்பாட்டில், ப்ரதிபந்தககாமங்கள் அடிமைக்கு விரோதங்களைப் பண்ணுவோ என்னில்,—'அடிமைசெய்வோம்' என்று இசையவே, தானே நசிக்கும் என்கிறார்

[வேங்கடங்கள் என்று தொடங்கி] ருணகர்யங்களும் தேஹோபாதிகமான பாப களும் தானே நசிக்கும் உத்தரபூர்வாகங்கள் நசிக்கும், இது ஸ்வயம் என்றுமாம் [தாங்கள் த கட்கு நல்லனவேசெய்வார்] தாங்கள் தங்களுக்கு ப்ராப்யம் என்று இருந்த அடிமைகளைச் செய் அமையும் [வேங்கடத்து என்று தொடங்கி] திருவேங்கடமுடையானுக்கே ஶேஷம், என்க

என்கிறவிடத்தில் ஏற்றம் சொல்லுகைக்காகத் தடஸ்தஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் -'கீழ் எல்லாவுலகும்' இ யாதி ஏற்றமாகச்சொன்ன - இவ்விடத்தி லேற்றமாகச்சொன்ன ஏற்றம்சொல்லவேணுமோ? என்ன, 'ஈச இத்யாதி தீதிலசீரின் ஆர்த்தம் -'என்னில் தாழ்ந்தாரைத் தேடி' இத்யாதி திருவேங்கடத்தானின் ஆர்த்த 'ஆஶ்ரயயதிவா' இத்யாதி "ஶ்ரோதும் [illegible] ஆஶ்ரய யஷிவா ராமஃ வாநரஶ்ரேஷ்டவயேக்ஷி" இதம் அயோத்யாகாண்டே ஏகோநஷஷ்டிதமே ஸர்க பரதி ஸுமந்த்ரஃ விவரணம் - 'நீசனேன்' இத்யாதி 'தீதிலசீர்' என்றதற்கு ஆர்த்தாந்தரம் - 'ரக்ஷகனுக இத்யாதி இவ்வார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'ஸந்துஷ்டஃ' இத்யாதி "ஸந்துஷ்டஃ க்ஷதியஸ்யா ஸஜ்ஜாமணிகாந்தஷ்டாதிஷூஜ்ஜாவகாலோஷ்நா" 'தீதிலசீர்' என்றதின் தின் ஆர்த்தவிவரணம் - 'சீருக்கு' இத்யாதி உத்தராரர்த்த பூர்வகம் பூர்வார்த்தா நுஸந்தான மவ்யஃ

உரியே ாலலன எனறு ஆகமாவுககு பராபதமாய எளிதுமாயிருககிற இநத உகதிமாகாததிலே உதயுகதரானவாகளுககு

ப —அநநதரம, அநிஷடநிவருததிபூாவகமான பகவதநுபவபோககதுககு உறுபபான ஆமராயணஸெளகாயததை அருளிசசெயகிறா

வேஙகடதது திருமலையிலே, உறைவாாககு (ஸாவஸமாமாயணீயனுமபடி வநது) நிதயவாஸமபணணுகிற ஸவாமிககு அநயாாஹமாமபடி, நமவெனனலாம (ஸவஸவாதநகாய நிவருததியுகதமான அதயநதபாாதநதாயஸூசகமாய ஸுலபமாய ஸவருபபாாபதமான நமோ வாசகமாகிற, அது கடமை ("ஸாஷ்யிஷ்டாம் தெ நமஉக்திம் விதெம" எனறு ஶருதிஸிததமான) அநத வயாபாரததை, சுமநதாாகடகு (அதிகாரவிஶேஷதயோதகமாமபடி தஙகள தலையிலே) சுமநதவாகளுககு, கடஙகள (அநுபவவிநாமயமாமபடி) ருணருபமான பூாவாஜிதபாபஙகள, மேலவினை (ஆமாயணுநநதாபாவியான) உததராகஙகா, முறறவும வேம ("தீயினில தூசாகும" எனகிறபடியே) தசதஙகளாம, மெய (இது நிாதசோஷவேதாநதஸிதத மாகையாலே) ஸதயம, (இபபடி அநிஷடம ஸவயமேவ நிவருததமாதலால), தாஙகா (ஆமரிதரான) தாஙகள, தங கடகு தஙகள ஸவருபததுககு, நலலனவே இனிமையை விளைபபதான பகவதஸவருபாதயநு பவததைடிப, செயவாா செயவாாகள கடமெனறு ருணகாயததையும, மெயமமேலவினை யெனறு தேஹாநுபநதிசாமஙகளையுஞ சொலலுவா உததராகததை வேமெனறது - பலபா ரோஹமிலலாத ஸாமபததாலே சுமநதா ரெனறது 'அஞசலிபரம' எனனுமாபோலே, ஈமவர ஹருதயததாலே கனததிருககை

இ —ஆறுமபாடடில, 'அவனபடி இதுவானாலும பாதிபநதககாமஙகள விநததைப பணணுதோ?' எனனில,—'அடிமையில இழியவே காணே நசிககும' எனகிறா

[வேஙகடஙகள] கடமெனறு கடனுய, ருணகாயததைச சொலலுகிறது [மெயமமேல வினை] 'தேஹோபாதிகமான காமஙகளும அடஙக நசிககும' எனறு ஆளவநதாா 'உததரபூா வாகஙகள நசிககும, இது மெய' எனறு எமபெருமானாா உததராகததுககு விநாமம சொலலு கிறது, நாமபாயாயமான ஸைஷபலயததைப பறற இரணடும இவவை ஸபாமியாது எனகை 'மெய' எனகிறது-துஷடகாரண பாஸஙகமுளள பாதயக்ஷமபோ லனறிககே நிாதோஷமாஸதர ஸிததம எனகை 'ஆனால, காததவயம என?'எனனில,—[தாஙகா இதயாதி] தாஙகள தங களுககு நனறெனறு இருநத அடிமைகளைச செயய அமையும, 'ஈனறெனறிருககிறது என?' என னில,—[வேஙகடதது உறைவாாககு] சதுாகதியில பராாததனையைச சொலலுகிறது [நமஃ] - தனககாயிருககும இருபபைச கழிககிறது [எனனல] உகதிமாதரமே அமையும வருணனுககுத தொடுதத அமபை மருகாநதாரததிலே விடடாறபோலே இவவிடததில படடா மொடடைத தலையன விஷயமான இதிஹாஸம [ஆம] - ஸுமகம [கடமை] பராபதம [அதுசுமநதா கடகே] - 'இககோடடையெலலாம சுமநதாாசடகு' எனறு ஆழவாாகருததாலேயாதல, இதுதான குவாலாயிருககும பகவதபிபராயததாலேயாதல "ஸாஷ்யிஷ்டாம்தெ நமஉக்திம்விதெம"

ாடு —ஆறுமபாடடு கீழ திருமநதராாததததை அருளிசசெயதாா, அதிலேஅருளிசசெயயா ததோராதத முண்டிறே நமமமபதாாததம * (அதாவது அவிதயாதிகளும கழிகை) அததை அரு ளிசசெயகிறா அவன ரக்ஷயவாககததிலே பறறவளவால பாயாபதனனறிககே யிருநதாலும, நாம

ஆறுமபாடடு - 'வேஙகடஙகள' இதயாதி பாமபாகருததுககுச சோ முதறபாடடோடே ஸஙகதி- 'கீழ' இதயாதி கீழறபாடடோடே ஸஙகதி 'அவனரக்ஷய' இதயாதி 'சரீரஸமபநதநிபநதமாக' எனறது ஆளவந

* குணடலித வாகயம, பல ஸ்ரீகோசஙகளி லிலலை யெனபா

அபிநிவிஷ்டராணலும், ஶரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக அநாதிகாலம் நாம் பண்ணிவைத்த பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக கர்மங்கள் செய்வதென்? என்ன, நாம் இதிலே துணியவே அவையெல்லாம் தன்னடையே நசிக்கு மென்கிறார்

[வேங்கடங்கள்] கடமென்று கடனென்றபடி. கடங்களென்றது கடன்க ளென்றபடி. அவையாவன "த்ரிபிர் ருணவா ஜாயதே" (த்ரிபிர்ருணவா ஜாயதே) என்கிறபடியே மூன்று ருணத்தோடேகூட வாயிற்று இவன் வந்துபிறப்பது, *("ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்யோ யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய:" (ப்ரஹ்மசர்யேணருஷிப்ய: யஜ்ஞேநதேவேப்ய: ப்ரஜயாபித்ருப்ய:) என்கிறபடியே) ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும் யாகத்தாலும் ப்ரஜோத்பத்தியாலும் ருஷிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தனிசு இறுக்கக்கடவன "ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய" (ருணநிதரீண்யபாக்ருத்ய) என்னுநின்றதிறே [மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும்] ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிபந்தநமாக வரக்கடவ பாபங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆக, 'கடன்கள், மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும், வேம் நசிக்கும்' என்று இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, 'இதுக்கு வேதாந்தத்திற் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாக அமையாதோ?' என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வர். அதாவது "உத்தரபூர்வாகயோ ரஶ்லேஷவிநாஶௌ" (உத்தரபூர்வாகயோ ரஶ்லேஷவிநாஶௌ) என்றும், "ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே" (ஏவம ஹாஸ்யஸர்வேபாப்மாந:ப்ரதூயந்தே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேமென்கையாலே பூர்வாகத்துக்கு விநாஶமும் உத்தராகத்துக்கு † அஶ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல், அன்றிக்கே, இவ்விநாஶந்தான் மற்றையதுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஶ்லேஷியாமையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பூர்வாகமாவது ஜ்ஞாநம்பிறப்பதற்கு முன்பு புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போரும் ப்ராதிகூல்யம்; உத்தராகமாகிறது

தாத்பர்யத்தைப்பற்ற 'வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னல்' இத்யாதியைப்பற்ற – 'நாம் இதிலே துணிய' இத்யாதி இதிலே – கைங்கர்யத்திலே அவை–கர்மங்கள்

'கடனென்றபடி' இதி – "மனக்கன் உழறிவரும்" என்றுகொண்டு – மகார ணகாரங்கள் மாறுபடி வருமென்றபடி "ருணவா" – ருணவா நித்யாதத: "ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்யோ யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய:" இதி வாக்யம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ – 'ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும்' இத்யாதி தனிசு – கடன் தனிசு இறுக்கவேணுமோ? என்ன, 'ருணநி' இத்யாதி "ருணாநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய மநோ மோக்ஷே நிவேஶயேத் । அநபாக்ருத்ய மோக்ஷம் து ஸேவமாநோ வ்ரஜத்யத:" 'மோக்ஷே' என்றது – மோக்ஷாஶ்ரமத்திலே, ஸந்யாஸாஶ்ரமத்திலே யென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, 'கடங்கள்' என்று – ருணங்களையும், 'மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும்' என்று – பூர்வோத்தராகங்களையும் சொல்லுகிறது. மெய் – சரீரம். எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, 'கடங்கள்' என்று – கடன் போலே அவஶ்யாநுபாவ்யகர்மங்களைச் சொல்லி, 'மேல்வினைமுற்றவும்' என்று – உத்தராகத்தைச் சொல்லுகிறது. 'அஶ்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்' என்றது – "அஶ்லேஷவிநாஶௌ", "பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" என்ற ஶ்ருதிகளுக்குச் சேர, சார என்ற பதம் அத்யாஹார்ய மென்றபடி. மற்றையதுக்கும்– அஶ்லேஷத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய் – நாசபர்யாயமான க்ஷேபலயத்தை லக்ஷிக்கிறதா யித்யர்த்த: ஆக, கடங்கள்–வேம், மேல்வினை முற்றவும் சாரா இதி ப்ரதமநிர்வாஹ: சாராவென்கிற பதத்தை அத்யாஹரியாதே, நாச வாசகமான 'வேம்' என்கிற பதந்தானே – "ஹந்தி ஶத்ரூந்" இத்யத்ர சதாயச்சத்ரி ஸமுதாயவாசக சத்ரிஶப்தவஜ்ஜஹல்லக்ஷணயா அஶ்லேஷத்தையும் சொல்லும் என்று இரண்டாம் நிர்வாஹம் 'அஶ்லேஷமுமாகச்சொல்லுதல்' என்கிறவிடத்திலே, அஶ்லேஷசப்தத்தைச் சொல்லுதலென்று பாடமானபோது – அஶ்லேஷ ப்ரதிபாதகமான சாராவென்கிற பதத்தை யென்றபடி. உத்தரபூர்வாகங்களை விவிச்ய தர்ஶயதி – 'பூர்வாகமாவது'

---

* குண்டலிதம் அரும்பத விருத்தம் † அஶ்லேஷம் - பொருந்தாமை, ஸம்பந்தியாமற்போய்விடுகை

ஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணும் ப்ராதிகூல்யம் பின்பும் விரோதியான தேஹஸம்பந்தம் அநுவர்த்திக்கையாலே பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியாநிற்கும், அநந்தரம், ஜ்ஞானம் பிறவா, கடுகே மீண்டு முன்பு செய்ததுக்கு 'நாம் என் செய்தோமானோம்?' என்று அநுதபித்துப்படுமே கடங்கள் மேல்வினைமுற்றவும் வேம், இது மெய் இது ஸத்யம் "ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே" [ஏவமஹாஸ்யஸர்வேபாப்மாநம்ப்ரதூயந்தே] என்றதிறே ப்ரத்யக்ஷாதிகள் ப்ரமத்துக்கு மூலமாய ப்ரமநிவர்த்தகமுமாயிருக்கும், அங்ஙனன்றியே, "யதாபூதவாதி ஹி ஶாஸ்த்ரம்" (யதாபூதவாதிஹிஶாஸ்த்ரம்) என்கிறபடியே ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றென்றால், அவ்வர்த்தம் மெய்யாயிருக்குமிறே முதற்பாட்டிலே சொல்லவேண்டுவதோரர்த்தஞ் சொல்லாதே போந்ததிறே, அவ்வம்ஶம் இங்கே சொல்லுகிறார் கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பு, அவன் நாலடிவர நின்றவாறே, அநந்தரத்தே 'உன் விரோதிகளைச் சொல்லாய்' என்றானிறே இவ்விடத்திலே பட்டர் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச்செய்வர், "பண்டு, தலையில் மயிரின்றிக்கேயிருப்பானொருவன் நெற்பரிமாறாநின்றானாய், அங்கே ஒருவன் சென்று 'மயிரைப் பேணாதே நீர் தனியே நின்று பரிமாறாநின்றீர்' என்ன, 'என்தான் நடந்தது!' என்ன, 'ஒன்றுமில்லை, கண்டுபோக வந்தேன்' என்ன, 'ஆகில், ஒருகோட்டையைக் கொண்டுபோகலாகாதோ?' என்று எடுத்துவிட, அவன் அதனைக் கொண்டுவாராநிற்கச்செய்தே எதிரே ஒருவன் வந்து 'இது எங்கே பெற்றது?' என்ன, 'உன்தன் மோட்டைத்தலையன் தந்தான்' என்றானாய், அவன் அதனைச்சென்று அங்கே 'இன்னான் உம்மை வைதுபோகாநின்றான்!' என்ன, 'அடா! என் நெல்லையுங் கொண்டு என்னையும் வைதுபோவதே?' என்று தொடர்ந்துவந்தானாய், அவன் புரிந்து பார்த்து 'என்தான் குழல்கள் அலையவலைய ஓடிவாராநின்றது!' என்ன, 'ஒன்றுமில்லை இன்னம் ஒரு கோட்டை கொண்டுபோகச் சொல்ல வந்தேன்' என்றானும், அப்படியே, கடலை முகங்காட்டுவித்துக

இத்யாதி வாக்யத்வயம் பரபக்ஷனுக்கு உத்தராகப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன, 'பின்பும் விரோதியான' இத்யாதி "[illegible] ॥ [illegible]" என்னக்கடவதிறே பூர்வாகத்துக்கு விநாஶமென்றும், உத்தராகத்துக்கு அஶ்லேஷமென்றும் நியமிக்கிறதென்? அஶ்லேஷவிநாஶங்களை மாறாடிச்சொன்னாலோ? என்னில்,—'பாபமாவது பகவந்நிக்ரஹமாகையாலே, இவன்பக்கல் ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு "நஸ்மரத்யபகாராணாம் ஶதமபி" இத்யாதிப்படியே பூர்வாகத்தை விஸ்மரிக்கும், "அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:" இத்யாதிப்படியே ப்ராமாதிகத்தில் கண்வையாமையாலே அதில் நெஞ்சு செல்லாது, ஆகையாலே, "பூர்வாகத்துக்கு நாசமும் உத்தராகத்துக்கு அஶ்லேஷமும் ஒழிய மாறாடிச் சொல்லப்போகாது" என்று அருளிச்செய்வர் பிறவா-பிறந்தவுடனே எம்பெருமானுடைய ததீயநிர்வாஹத்தில் அவயங்காட்டுகிறார்-'கடங்கள்' இத்யாதி இது ஸத்யமென்று எப்படி அறியலாமென்ன, 'ஏவமஹாஸ்ய' இத்யாதி வேதஞ்சொன்னால் மெய்யாகவேணுமோ? என்ன, 'ப்ரத்யக்ஷாதிகள்' இத்யாதி 'யதாபூதவாதிஹிஶாஸ்த்ரம்' இதி த்ரமிடபாஷ்யே ப்ரமத்துக்கு மூலமாய' என்றது - "[illegible]" இத்யாதியைப் பற்ற 'ப்ரமநிவர்த்தகம்' என்றது - "[illegible]" என்றதைப் பற்ற 'தாங்கள் தங்கள்' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை 'முதற்பாட்டிலே' இத்யாதி ஓரர்த்தம்-அவ்வம்ஶம் தாத்பர்யம் யத்வா, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று எது? என்ன, 'முதற்பாட்டிலே' இத்யாதி என்னுதல் இங்கே சொல்லுகிறார்-வ்யாக்யாதமான 'வேங்கடங்கள்' என்கிற வாக்யத்திலே சொல்லுகிறாரென்றபடி ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந, மேல்வினைமுற்றவும் சாராவாகில் அவற்றுக்குப் போக்கடி யேது? என்ன, 'கடலுக்கு' இத்யாதி யத்வா, ஆபிமுக்யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே பூர்வோத்தராகங்களை க்ஷமிக்குமோ? என்ன, க்ஷமிக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே ஶத்ருக்கள் மேலே போக்கும் என்கிறார் - 'கடலுக்கு' இத்யாதி என்றுமாம் ஆபிமுக்யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே இவன் பண்ணின தோஷங்களை மறக்குமென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார் - 'இவ்விடத்திலே பட்டர்' இத்யாதி இவ்விடத்திலே - 'அவன் நாலடிவர நின்றவாறே அநந்தரத்தே உன் விரோதிகளைச் சொல்லாயென்றான்' என்றவிடத்திலே கடலுக்கு அம்பு தொடுத்த ப்ரஸங்கத்திலே இதிவ்ருத்த: மோட்டைத்

கோள்ளுகைக்காகக் காலைப்பிடிப்பது கோலைத் தொடுப்பதாகாநிற்க, அவன் வந்து முகங்காட்டின
வாறே, 'உனக்கு அம்புதொடுத்தோம்' என்ன லஜ்ஜித்து, 'உன்விரோதிகளைச் சொல்லு, நாம் இத்தை
விட' என்றாரிறே. [தாங்கள் இத்யாதி]-இதுதான், பலபோக்தாவானவனுக்கு உத்தேச்யத்தோபாதி
ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியிருக்குமோ? என்னில்,—'அது வேண்டா; தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான
கைங்கர்யத்தைப் பண்ணாநிற்க அமையும்; இவ்விரோதி தன்னடையே போம்' என்கிறார். 'தாங்
கள் தங்களுக்கு நன்றான ப்ரதிபந்நத்தைச் செய்ய அமையும்' என்னவொண்ணாதிறே, "வழுவிலா
வடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்கிற அதிகாரியைக்குறித்துச் சொல்லுகையாலே. அதிகாரி வைல
க்ஷண்யமும் வ்ருத்தி வைலக்ஷண்யமும் தோன்றும்படி - 'தாங்கள் தங்கட்கு' என்று இங்ஙனே
ஊன்றிச்சொல்லுமாம் அநந்தாழ்வான். [தாங்கள்] - இதரவிஷயங்களில் விரக்தராய்க் கைங்கர்ய
ருசியுடையராயிருக்குமவர்கள். [தங்கட்கு] - இப்படிப்பட்ட ருசியுடையராயிருக்கிற தங்களுக்கு.
[நல்லனவே செய்வார்] - தங்கள் ஸ்வரூபத்தோடுசேர்ந்த கைங்கர்யத்தையே பண்ணுவார். 'தாங்கள்
தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்' என்கிறது - இவர்களை எங்ஙனேயாக நினைத்து?' என்னில்,—[வேங்
கடத்து இத்யாதி]-'வேங்கடத்துறைவார்க்கு' - சதுர்த்தியின் அர்த்தஞ் சொல்லுகிறது: 'நம:' எனக்கு
அன்று, அவனுக்கு என்றபடி. [என்னல்]-'இதுதான் நெஞ்சிலுண்டாகவும் வேண்டா; உக்தி
மாத்ரமே அமையும், இது தான் அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமையாயிருக்குமோ?' என்
னில்,—ஆம் - ஸுலபம். 'எளிது' என்று, ஸ்வரூபத்தோடே சேராததாயிருக்குமோ? என்
னில்,—[கடமை]-ப்ராப்தம். [அதுசுமந்தார்கட்கே] - பெறுகிறபேற்றின் கனத்தையும் இவனு
னுடைய நேர்த்தியில் அல்பதையையும் பார்த்து, 'இப்பேற்றுக்கு இவன் இம்மலையைச் சும
வானோ?' என்பாரைப்போலே, 'அது சுமந்தார்கட்கு' என்று தம்கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.
பெறுகிறபேற்றின் கனத்தையும் பகவத்க்ருபையையும் அறிந்திருக்கிற இவர்கருத்தாலே சொல்லிற்று
தல், இவன்பக்கலுள்ளத்தைக் கனக்க நினைத்திருக்கும்அவன்கருத்தாலே சொல்லிற்றுதல்; "ஹ்ரு

தலையன் - மழுங்கல்தலையன். காலை - விற்காலை. கோலை - அம்பை. 'நாம் இத்தைவிட என்றாரிறே' என்ற அநந்தரம் - 'முதற்பாட்டிலே சொல்லவேண்டுவது' இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இதுதான் - விரோதி நிவ்ருத்திதான். உத்தேச்யத்தோபாதி - பலத்தோபாதி. 'தாங்கள்' இத்யாதிக்கு - தங்களுக்கு ஸ்வரூபமான ஸ்வேச்சாவிஹாரங்களைச் செய்வாரென்று அர்த்தமானாலோ? என்ன, 'தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான ப்ரதிபந்நத்தை' இத்யாதி. அதிகாரியைக்குறித்துச் சொல்லுகையாலே யிதி—உபதேச்யமும் அதிகாராநுகுணமாயிருக்க வேணுமென்று கருத்து. ஆனால், 'தாங்கள்' என்ன அமையாதோ? 'தங்கட்கு' என்ற த்விருக்திக்கு ப்ரயோஜந மேது? என்ன, 'அதிகாரிவைலக்ஷண்யமும்' இத்யாதி. யத்வா, 'நல்லன' இத்யத்ர - கைங்கர்யமேவ விவக்ஷித மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-'அதிகாரிவைலக்ஷண்யமும்' இத்யாதி என்னுதல். தாத்பர்யஸித்தஸப்தார்த்தம்-'இதர விஷயங்களில்' இத்யாதி. 'எங்ஙனேயாக நினைத்து' என்றது - எந்தஸாதநாநுஷ்டாதாக்களாக நினைத்து என்னு தல், எந்த அதிகாரிகளாக நினைத்து என்னுதல். இந்தஸங்கதி - 'நமவென்னல்' என்றத்தைப் பற்ற. அதாவது - அல்பாநுகூல்யஸௌசகோக்தியையுடையவர்களுக்கு என்றபடி. 'நல்லனவேசெய்வார்' என்கிற பேர் எப்படிப் பட்டவர்களென்னில்' என்று நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தம். 'வேங்கடத்துறைவார்க்கு' என்கிற வாக்யமும் - நமஸ்ஸப் தார்த்தமென்கிறார் - 'வேங்கடத்துறைவார்க்கு' இத்யாதி. சதுர்த்தியின் அர்த்தம் - அகாரத்பாலுப்தசதுர்த்தி யின் அர்த்தம்; "சகாராய-ராமெயவஸ்ஷேஹஷேஹ்ரம்ந" என்றாரிறே பட்டர். 'உக்திமாத்ரமேயமையும்' இதி. "நஷேஸைத்ரவமொலூஷயாநுஷ்கஸ்ஷயாநிதஃ । தஸ்யாக்ஷமொஹமெஜ்ஞாகஃ" என்று 'ப்ரூயாத்' என்று-உக்திமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றிறேயென்று கருத்து. 'அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமை யாயிருக்குமோ? என்னில்' என்றது - ஔஷதஸேவை அல்பமாகிலும் அருமையாகக் காண்கையாலே. 'ஸுலப கம்'-ஸுலபமாம். ஸுலபமானால்'சுமந்தார்கட்கு' என்கிறதென்? என்ன, த்ரேதா பரிஹரிக்கிறார்,'பெறுகிற' இத் யாதி. நேர்த்தியில் - ப்ரயாஸத்தில். முந்தின நிர்வாஹத்வயமும் - ஆழ்வாரபிப்ராயத்தாலே யாய், முந்தினது - க்ஷேபோக்தி, இரண்டாவது - தத்த்வகதநத்தைப்பற்ற; மூன்றாவது - பகவதபிப்ராயத்தாலே. அவன்நினைவு

யிஷ்டாடு” (பூயிஷடாம) எனறிறே அவன இருபபது தரௌபதி திருநாமஞசொலல “கோவிநதா” எனறவாறே, “நமபேரைச சொனனுள” எனறு திருவுளளமபுணபடடிருககுமவனிறே “கருஷ்ணா ஶாஷ்ஷ்ஜ்ரவாஸிநம” (கருஷ்ணுமாமதூரவாஸிநம) அவனைக கொணடாடா, தனனை நிநதியா, வயஸநபபடடானிறே அபபோது ஸதஸ்ஸில பிறநத பரிபவம பரிஹருதமாகசசெயதேயும, ‘நம பேரைசசொலலிக கூபபிடடவளுககு ஆறறுமையிலே முகஙகாடடபபெறறிலோம’ எனறு உளள தனனையும இழவுபடடிருநதானிறே ‘நமபோ தனகாரியஞசெயததததனை போககி, நாம இவளுககு ஒன்றும செயதிலோமிறே’ எனறு இருநதான அஸஙகதமாக இரணடேபததததைச சோததுசசொலல அது விஷஹரணததுககு உடலாகாநினறதிறே, ஶபதசகதியாலே, அவவோபாதியும போராமையிலலை யிறே திருநாமம (வேஙகடததுறைவாாகத நமவெனனலாமகடமை யதுசுமநதாாகடகு கடஙகள மெயமமேல வினைமுறறவும வேம மெய, ஆகையால, தாஙகள தஙகடகு நலலனவே செயவாா) (கூ)

ஏழாம்பாட்டு.

சுமநதுமாமலர்நீா சுடாதூபஙகொணடு
அமாநதுவானவர் வானவர்கோனெடுமே
நமனறெழும திருவேஙகடம நஙகடகுச
சமனகொள்வீடுதரும தடஙகுனறமே

ஆ—(சுமநது) இஸ்வமருததி பெறுகைககுத திருவேஙகடமுடையானை இபபடி வருநதவேணுமோ? பரமபராபயபூத பகவத கைஙகாயாபேக்ஷாாயிருநத நமபககல குணநிரு பணபூாவகமாக நமககு அநத பராபயததைத தவிருகையாகிற இபபழுதொனறும வாராதபடி நிா

அபபடியிருககுமோ? எனன, ‘பூயிஷடாம’ இதயாதி யஜுஷி “கூஹெநா” இதயாதி ‘பூயிஷடாநதே நமஉகதிமவிதேம’ —தே-பூயிஷடாம நம உகதிம விதேம, நமஇதயுகதிமாதாம அபி பகவதபிபாாயேண பூயிஷடம பவதீதயாத்தஃ நினைததிருககிறமாதாமனறிககே அநுஷடாநமுமுணடு எனகிறா - ‘த்ரௌபதி’ இதயாதி “ஜோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் கருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம் । ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நா பஸர்பதி” இதி உத்யோகபாவணி ஏகோநபஞசாஶே தருதராஷடரமபாதி ஸஞசயோகதம கருஷ்ணவச நம நிநதியா - நிநதிதது கொணடாடா - கொணடாடி தூரவாஸிந மெனறு - தனனை நிநதியா வெனறபடி பூாவவாகய விவரணம-‘அபபோது’ இதயாதி ‘ருணம் ப்ரவ்ருத்த’ இதயாதியைப பறற, ‘உளளதனனையும இழவு’ இதயாதி இழவுபடுகிறதென? காாயஞ செயயவிலலையோ? எனன, ‘நமபோ’ இதயாதி கருஷ்ணனை யொழியத திருநாமமே காாயஞ செயய வறறோ? எனன, ‘அஸஙகதமாக’ இதயாதி தாஙகள தஙகடகு நலலனவே செயவாாாய வேஙகடததுறைவாாககு இத்யாாபய, சுமநதாாகடகு - கடஙகளும மெயமமேல வினைமுறறவும - வேம எனறு ஆளவநதாா நிாவாஹததில அநவயம முனபுபோலே தாஙகளித் யாாபய, அது சுமநதாாகடகு - கடஙகள - வேம, மேலவினை முறறவும சாரா, இது மெயயெனறு எமபெருமானாாநிாவாஹததில அநவயம நமவெனனல - நமோவாசகததை, ஶமஶபதத்தை யிதயாததஃ “ஆம, கடமை, அது” எனகிற மூனறுபதமும - ‘நமவெனனல’ எனகிறதுக்கு விசேஷணம அதாவது - வேஙகடததில நிதயவாஸமபணணுகிறவாககு அநயாாஹமாமபடி ஸவஸவாதநதாயநிவருததியுகதமான அத யநத பாாததாயஸூசகமாய ஸ்ஶப்தமாய பாாபதமாய, “ஸூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம” எனற ஶருதி பாவிததமாயிருககிற நமோவாசகததை அதிகாரிவிசேஷ தயோதகமாமபடி சுமநதவாகளுககெனறு ஶபதாாததம

* குணடவிதம பல ஸ்ரீகோசஙகளி லிலலை யெனபா

ஹேதுகமாகத் திருமலைதானே அயர்வறு மமரர்களுக்குக் கொடுத்தாற்போலே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே தான்செய்யும் சேஷவ்ருத்தியெல்லாம் நமக்குத் தரும் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்முடைய அபிலஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுகைக்குத் திருவேங்கடமுடையானை ஆச்ரயிக்கவேண்டுவதில்லை; திருமலைதானே தரும் என்கிறார்

[சுமந்து என்று தொடங்கி.] - ச்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களை ஸாதரமாகத் தரித்துக்கொண்டு. [அமர்ந்து என்று தொடங்கி] - பரமைகாந்திகளைப்போலே இந்த்ராதி தேவர்களும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களை மறந்து பூண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியான நிலமிதியையுடைய திருவேங்கடமான தடங்குன்றமே நமக்குத் தன்னுடைய சேஷத்வம்போலேயிருக்கும் சேஷத்வத்தைத் தரும். [சமன்கொள்] என்றது - ஆத்மாவுக்கு ஸத்ருசமாகவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஸ்துதமான ஆச்ரயணத்தினுடைய காஷ்டாஸம்சநார்த்தமாக அவன் நின்றருளின திருமலைதானே பரமஸாம்யாபத்தியைத் தரும் என்கிறார்.

மா - ச்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பங்களையும், மா - நன்றான, நீர் - ஜலத்தையும், மா - விலக்ஷணமான, சுடர் - தீபத்தையும், மா தூபம் - அகுருதூபத்தையும், சுமந்துகொண்டு - ஸாதரமாக வஹித்துக்கொண்டு, அமர்ந்து - (ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் பரகுபரகற்று) அநந்யப்ரயோஜநராய் அமர்ந்து, வானவர் - நித்யஸூரிகள், வானவர்கோனொடும் - (தங்களுக்கு நிர்வாஹகரான) ஸேநைமுதலியாரோடேகூட, நமன்று -(அத்யந்த பாரதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான)நமநத்தைப் பண்ணி, எழும் - (ஸ்வரூபலாபம்பெற்று)க்ருதார்த்தராம்படியாய், திருவேங்கடம் - திருவேங்கடமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாய், தடம் - (லக்ஷ்மீஸஹாயனான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வைரவிஹாரம்பண்ணும்படி) ஸுவிஸ்தீர்ணமான, குன்றம் - திருமலை, நங்கட்கு - (ப்ராப்யருசியையுடைய) நமக்கு, சமன் - பரமஸாம்யாபத்தியை, கொள் - உடைத்தான, வீடு - மோக்ஷாநந்தத்தை, தரும் - தரும்.

பகவச்சேஷதைகரஸமான ஸ்வஸாம்யத்தை மோக்ஷரூபபலமாகத் தருமென்றுமாம். நமன்று - வணங்கி. 'வானவர்வானவர்கோனொடுமென்று - ப்ரஹ்மாதிகளோடு கூடின தேவர்கள்' என்றுஞ் சொல்லுவர்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அபேக்ஷிதமான அடிமையைத் திருமலை தானே தரும் என்கிறார்.

[சுமந்து இத்யாதி] - ச்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைச் சுமந்துகொண்டு;'சுமந்து' என்கிறது, கனத்த ஆதரத்தோடே செய்கை என்னுதல்; இவ்வாதரத்தை அவன்தான் கனக்க நினைத்திருக்கையாலே என்னுதல்; ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகப்பூவின் கனத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதாப்போலே. [அமர்ந்து இத்யாதி] - நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானோடே யென்னுதல், தேவர்களோடே ப்ரஹ்மா வென்னுதல். அமர்ந்து-அநந்யப்ரயோஜநராய். [நமன்றெழும்] - 'தொழுதெழு' என்னும் தம்மைப்போலே யென்கை. பக்நாபிமாநராய் உத்யோகிக்கும். [திருவேங்கடம்] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரை அநந்யப்ரயோஜநராக்கும், நிலமிதியாலே [நங்கட்கு] - ருசியுடைய நமக்கு. [சமன்கொள் வீடு தரும்] - "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" "மம ஸாதர்ம்யமாகதா:" என்கிறபடியே ஸாம்யாபத்தி என்னுதல், ஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்ருசமானது என்னுதல்; திருமலையாழ்வார் தம்முடைய சேஷத்வத்தை நமக்குத் தருவர் என்னுதல். [தடங்குன்றமே] - திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகைக்கு இடமுடைத்தாயிருக்கை.

௭-டு. — ஏழாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலை தானே தரும் என்கிறார். ப்ராப்திபலமாய் வருமதிறே கைங்கர்யம்.

[சுமந்து இத்யாதி] - மாமலர் நீர் சுடர் தூபம் இவற்றைச் சுமந்துகொண்டு என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, மாமலர் - சுமந்து, நீர்சுடர்தூபங் கொண்டு என்னவுமாம். ஒரு கருமுகைமாலையே யாகிலும், 'இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே, சாத்தியருளக் கடவனே, நம்மை விஶேஷ கடாக்ஷம் பண்ணக்கடவனே' என்றிருக்கிற இவர்கள் ஆதராதிஶயத்தாலே கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம்; அன்றிக்கே, அநுகூல னிட்டதாகையாலே ஸர்வேஶ்வரன் தனக்குக் கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம். ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக்கொண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது. அதாவது - ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்துவர்; சில ராஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத் தேடி, முன்பே பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரு பூ இருந்தது கடையிலே; அப்பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி இவர்களில் ஒருவன் நினைக்க வொண்ணாதபடி த்ரவ்யத்தைப் போர இட்டுக்கொண்டுவந்து சாத்தினான்; அன்று இரா அவன் ஸ்வப்நங்காண்கிறான்; 'நீயிட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்க வொண்கிறதில்லை' என்று அருளிச்செய்தார். [அமர்ந்து இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளையும் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானையும் சொல்லிற்றாகவுமாம்; தேவர்களையும் ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். அமர்ந்து - பொருந்தி. ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்றானபோது, அவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரரேயாகிலும் அவர்களையும் அநந்யப்ரயோஜநராக்குமாயிற்று இதுதன்னின் ஸ்வபாவம். இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைக் கொண்டு, நமன்றெழுவர்களாயிற்று - வணங்கிக்கொண் டெழுவர்களாயிற்று. "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்கிற தம்வாஸநை அவர்களுக்கும் உண்டென்று இருக்கிறார். [நங்கட்கு] - கைங்கர்ய ருசியை யுடைய நமக்கு. [சமன்கோள் வீடுதரும்] - "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" (ப்ரஹ்மவேதப்ரஹ்மைவபவதி) என்றும், "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" (நிரஞ்ஜந: பரமம்ஸாம்யமுபைதி), "மம ஸாதர்ம்யமாகதா:" (மமஸாதர்ம்யமாகதா:), "தம்மையேயொக்க அருள்செய்வர்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அவனோடு ஸாம்யாபத்திரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, "ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" (ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்

ஏழாம்பாட்டு - 'சுமந்து' இத்யாதி. 'வீடுதரும்' என்றால் - ப்ராப்தியைத்தருமென்றன்றோ சொல்லும்; கைங்கர்யத்தைச் சொல்லும்படி யென்? என்ன, 'ப்ராப்திபலமாய்' இத்யாதி.

ப்ரதமநிர்வாஹே, 'சுமந்துகொண்டு' என்று - முழுச்சொல். மாலை சுமையாமோ? 'சுமந்து' என்கிறதென்? என்ன, 'ஒருகருமுகை' இத்யாதி. அநுகூலனிட்டது கனத்துத்தோற்று மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - 'ஸ்ரீபுருஷோத்தமம்' இத்யாதி. அமர்ந்து - அநந்யப்ரயோஜநராய். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அமர்கை கூடுமோ?, என்ன, 'ப்ரஹ்மாதிகளை' இத்யாதி. இதுதன்னின் ஸ்வபாவம் - இந்நிலத்தின் ஸ்வபாவம். நமன்று-வணங்கி. ப்ரயோஜநாந்தரபரரை 'எழும்' என்கிறதென்? என்ன, 'துயரறு' இத்யாதி. கீழே - திருமலையின் ஸ்வபாவத்தாலே அநந்யப்ரயோஜந ரென்று வைத்து, இங்கே 'தம்வாஸநை' என்றது - அவர்களுடைய ஸ்வாபாவிகாகாரத்தைப் பற்ற. 'சமன்' என்றதுக்கு, முந்தின அர்த்தமும் மூன்றாமர்த்தமும் - ஸாம்ய மென்றபடி. 'சமன்கொள் வீடு' - சமனைக்கொண்டிருக்கிற - ஸாம்யாபத்திரூபமான, மோக்ஷத்தை யித்யர்த்த:. இரண்டாமர்த்தம் - தகுதியிலேயாய், ஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்ருஶமான மோக்ஷத்தை யென்றபடி. 'ப்ரஹ்மைவ' என்றது - "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இத்யாத்யநுகுணமாக ப்ரஹ்மேவ என்றபடி. "விஷ்ணுரேவ ஹி ப்ரஹ்மா" என்றவிடத்தில் - விஷ்ணுரிவ என்று கொண்டாற்போலே. "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" "நிரஞ்ஜந:" இத்யாதி ச முண்டகோபநிஷதி. "இதம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: । ஸர்கேऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச" இதி கீதாஸு சதுர்த்தஶே. 'ஸ்வேந ரூபேண' இத்யாதி

யதே) என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அங்ஙனுமன்றிக்கே, திருமலைதானே தன்னோடோத்த பேற்றைப் பண்ணித்தரு மென்னுதல். திருவேங்கடமுடையானைத் திருமுடியிலே எழுந்தருளுவித்துக்கோண்டிறே திருமலையாழ்வார்தாம் இருப்பது; அப்படியே *"நின்சேம்மாபாதபற்புத்தலைசேர்த்து" என்று இவர் ப்ரார்த்தித்த பேற்றை, [தடங்குன்றமே தரும்] - திருமலையாழ்வார்தாமே தந்தருளுவர். [தடங்குன்றம்] - திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை. "*ஸாநுஜ:*" (ஸாநுஜ:) - வீறுடைத்தாயிருக்கை. "*கிரிராஜோபம:*" (கிரிராஜோபம:) - திருமலையோடு ஒத்திருக்கை. "*யஸ்மிந்வஸதி*" (யஸ்மிந்வஸதி)-அதுக்கு ஹேது சோல்லுகிறது. "*காகுத்ஸ்த:*" (காகுத்ஸ்த:)-போகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடி அநுபவிக்கும் குடியிலே பிறந்தவர் விடாதே விரும்பி வர்த்தித்தாரேன்பது யாதோன்று உண்டு. "*குபேர இவ நந்தநே*" (குபேரஇவநந்தநே)-துஷ்டஸத்த்வப்ரசுரமான தேசத்திலே சேருக்கனுன வைஶ்ரவணன் போதுபோக்குகைக்காகத் தன் உத்யாநத்தில் உலாவுமாபோலே ஸஞ்சரித்தார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன்
அன்றுஞாலம் அளந்தபிரான் பரன்
சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை
ஒன்றுமேதொழ நம்வினையோயுமே.

சாந்தோக்யே. கீழ்வாக்யவிவரணம்-'திருவேங்கடமுடையானை' இத்யாதி. அவதாரணார்த்தம் - 'திருமலையாழ்வார்' இத்யாதி. 'தடம்' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'திருவேங்கடமுடையானுக்கு' இத்யாதி. 'ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி' என்றதுக்கு - ஸம்வாதமாதல், த்ருஷ்டாந்தமாதல்- 'ஸாநுஜ:' இத்யாதி. நந்தநே குபேர இவ காகுத்ஸ்தோ யஸ்மிந் வஸதி, கிரிராஜோபமோஸௌ சித்ரகூடோ கிரிஸ் ஸாநுஜ இத்யந்வய:. ஸாநுஜ: - ப்ராத்யவாநித்யர்த்த:. இதம்அயோத்யாகாண்டே அஷ்டநவதிதமே. வீறு-ஶ்லாக்யதை. அதுக்கு-திருமலையோடே ஒத்திருக்கைக்கு. 'வஸதி' என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - 'விடாதே' இத்யாதி. 'யாதொன்று உண்டு' அது ஹேது வென்று கூட்டுவது. 'துஷ்டஸத்வப்ரசுரமான தேசத்திலே யென்றதுக்கு - ஸஞ்சரித்தாரென்றத்தோடே அந்வயம். செருக்கனுன - மத்தனுன. நந்தயதீதி - நந்தந: இதி வ்யுத்பத்த்யா, நந்தநஶப்தேந - குபேரோத்யாநமுச்யதே. வானவர்வானவர்கோனொடும் - மாமலரென்று தொடங்கி, அமர்ந்து - நமன்றெழும்படியிருக்கிற - தடங்குன்றமான - திருவேங்கடம் நங்கட்கு சமன்கொள் வீடுதரு மித்யந்வய:. மாமலர் - ஶ்லாக்யமான புஷ்பம். சுடர் - தீபம். எழும் - ஸ்வரூபம்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும்படியிருக்கிற; திருமலைக்கு விசேஷணம்.

ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக்கொண்டு சாத்தின கதையாவது - ஸ்ரீபுருஷோத்தமத்திலே கடைவீதியிலே ஒருராஜபுத்ரனும் ஒரு செட்டிப்பிள்ளையுமாக ஒரு த்வாதசிநாள் அந்தியம் போதாகக் கூடவாராநிற்க, ஒரு கடையிலே ஒரு செண்பகப்பூவைக் கண்டு 'இது ஸ்வாமிக்குஆகவேணும்' என்று 'இது நான் கொண்டு சாத்துவன், நான் கொண்டு சாத்துவன்' என்று ஒன்றுக்கொன்று இசலி, அவன் 'ஒரு காசு கொடுக்கிறேன்' என்ன, 'நான் இரண்டுகாசு கொடுக்கிறேன்' என்ன, இங்ஙனே கோடிதநத்தளவாக ஏற்ற, அவ்வளவிலே செட்டிப்பிள்ளை இளைத்துக் கைவாங்க, ராஜபுத்ரன் தநமுடையவனுகையாலே அந்தத்ரவ்யத்துக்கு அந்தப் பூவைக்கொண்டு ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்குச் சாத்த, அவனும் அவ்வளவிலே திருவுள்ளமுகந்து 'ராஜபுத்ரன் நமக்கு ஆதரத்தோடேயிட்ட பூச் சுமக்கவொண்கிறதில்லை' என்று ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளினாராம். (எ)

* திருவாய்மொழி உ-கூ-க.

ஆ.—(குன்றமேந்தி.) 'ஸ்வரூப குண சேஷ்டிதாதிக ளெல்லாவற்றாலும் ஸ்வஸ்ய பரஸ்பச நிரதிஶயபோக்யபூதனான எம்பெருமானுக்குங் கூடப் பரமப்ராப்யமான திருமலை, தான் வேறொன்றைத் தரவேணுமோ? தானே பரமப்ராப்யமன்றோ? ஆதலால், திருமலைதன்னையே அநுபவிக்க, நம்முடைய க்லேஶமெல்லாம் போம்' என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கோவர்த்தநோத்தரணாதிகளாலே நிரதிஶயபோக்யனான எம்பெருமானுக்கும் கூடப் பரமப்ராப்யமான திருமலைதான் நமக்கு ஒன்றுதரவேணுமோ? அது தானே பரமப்ராப்யம் என்கிறார்

[குன்றம் என்று தொடங்கி.] - கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாய், அவ்வளவன்றிக்கே ஆஶ்ரிதருக்காக லோகத்தையெல்லாம் அளக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணின ஸர்வேஶ்வரன். [சென்று என்றுதொடங்கி]- சென்று தனக்குப் பரமப்ராப்யமாகப்பற்றும் திருமலையொன்றையுமே அநுபவிக்க, ஒரு ப்ராப்யம் பெற்றிலோம் என்னும் வ்யஸநம் நீங்கும். ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு உண்டான அடிமைக்கு விரோதியைத் திருமலைதானே போக்கும் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்பூதமான திருமலையை அநுபவிக்க, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் ஸ்வயமேவ॰நஶிக்கும் என்கிறார்.

குளிர்மழை॰கல்மாரியாலே (கோகோபீஜநங்கள் ஈடுபட்டவன்று), குன்றம்-ஒருமலையை, ஏந்தி - சுமந்து, காத்தவன் - காத்தவனாய், அன்று - (மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான) அன்று, ஞாலம் - பூமியை, அளந்த - அளந்து வ்யாபரித்து, பிரான் - (அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட) உபகாரகனான, பரன் - பரமஶேஷியானவன், (ஒருமலையைமேற்கொண்டு ரக்ஷிக்கலாமென்றும், நின்ற விடத்தேநின்று ரக்ஷிக்கலாமென்றும்), சென்று - சென்று, சேர் - சேர்ந்த, திருவேங்கடம் - திருவேங்கடமாகிற, மா - பெரிய, மலை - திருமலை, ஒன்றுமே-ஒன்றையுமே, (தேசிகனளவுஞ் செல்லவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமற்று), தொழ -அநுபவிக்க, நம் - நம்முடைய, வினை - (தேசிகாநுபவ) ப்ரதிபந்தகபாபங்கள், ஓயும் - (தன்னடையே) கழலும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலைதானே நம்விரோதியைப் போக்கும்'என்கிறார். அவனுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலை நமக்கு ஒன்று தரவேணுமோ? அதுதானே ப்ராப்ய மென்கிறார் என்றுமாம்.

[குன்றமேந்தி] - ஒருமலையைக் கொண்டாயிற்று துஃகநிவ்ருத்திபண்ணிற்று. "மொமொவீஜநவஸங்கூஊஓூ-ஊதீவாதஃூ" என்று அவர்கள் குளிரடியுண்கிற தஶையிலே ரக்ஷித்தவன். [அன்று இத்யாதி] - அது ஓரூரளவிலேயிறே; இந்த்ரனுடைய பூமியை மஹாபலி பறித்துக் கொள்ள, எல்லைநடந்து மீட்டுப் பூமியை ரக்ஷித்த உபகாரகன். [பரன்] - ஸர்வேஶ்வரன். [சென்று இத்யாதி] - ஶேஷியானவன் விரும்புகிற தேஶம் ஶேஷபூதனுக்கு ப்ராப்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? [ஒன்றுமேதொழ] - ஒன்றையுமே அநுபவிக்க; உள்நிற்கிறவனைத் தேடிப்போகவேண்டாவென்கை. [நம்வினை ஓயுமே] - அடிமைக்கு விரோதியைத் திருமலைதானே போக்கு மென்னுதல், 'ஒரு ப்ராப்யம் பெற்றிலோம்' என்னும் வ்யஸநம் நீங்கும் என்னுதல்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. 'வேங்கடங்கள்' என்கிற பாட்டிற் சொன்ன விரோதிநிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வார் தாமே பண்ணித்தருவர் என்கிறார். ஒருபுருஷார்த்தத்தைத் தரவேணுமோ? திருமலைதானே நமக்குஉத்தேஶ்யம்; ஶேஷிக்கு உத்தேஶ்யமானது ஶேஷபூதனுக்கு உத்தேஶ்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறு ராகவுமாம்.

எட்டாம்பாட்டு - 'குன்றம்' இத்யாதி. 'நம்வினையோயும்' என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக அவதாரிகா த்வயம். த்விதீயாவதாரிகைக்கு - கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதி. இதுக்கு அடியேது? என்ன, 'ஶேஷிக்கு' இத்யாதி. 'சென்றுசேர்' என்றத்தைப் பற்ற, 'ஶேஷிக்கு உத்தேஶ்யம்' என்றது.

[குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன்] - என்றும் துஃகநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையே யாயிற்று. "கோகோபீஜநஸங்குலம் | அதீவார்தம்" (கோகோபீஜநஸங்குலம்-அதீவார்த்தம்) என்கிறபடியே, பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, கண்ணுக்குத்தோற்றிற்று ஒருமலையைப் பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒருபடிப்படத் தரித்துக்கொண்டுநின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன். [அன்று இத்யாதி] - ஒரு ஊருக்காக உதவினபடி சொல்லிற்றாயிற்று - கீழ்; ஒருநாட்டுக்காக உதவினபடி சொல்லுகிறது - மேல்; விரோதியான மஹாபலியாலே பூமி அபஹ்ருதையான அன்று, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்ட உபகாரகன். ஸர்வரக்ஷகனுமாய் ஆஸ்ரிதரக்ஷகனுமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. [பரன்] - ஸர்வஸ்மாத்பரன். [சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை] - அவன் 'தனக்கு உத்தேஸ்யம்' என்று வந்து வர்த்திக்கிற தேஸம். [ஒன்றுமேதொழ] - உள்ளேயெழுந்தருளி யிருக்கிறவன் தானும் வேண்டா, திருமலையாழ்வார்தாமே அமையும். [நம்வினை ஓயுமே] - 'ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம்' என்கிற வினையென்னுதல், 'வேங்கடங்கள்' என்கிற பாட்டிற் சொன்ன ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கும் என்னுதல். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஓயுமூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி
வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன் நாண்மலராம் அடித்தாமரை
வாயுள்ளும்மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே.

ஆ.—(ஓயுமூப்பு.) திருவேங்கடமுடையானன்றோ ப்ராப்யம்; திருமலையே ப்ராப்யமென்று சொல்லுவானென்? என்னில்;— திருவேங்கடமுடையானுடைய ப்ராப்யத்வமும் திருமலையோடு உள்ள ஸம்பந்தத்தாலே வந்ததாதலால், திருமலையே ப்ராப்யம் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், அடிமை தருகைக்கும் அதுக்கு விரோதி நிரஸநத்துக்கும் திருமலையெல்லாம் வேண்டா; திருமலைக்கு அவயவபூதனான திருவேங்கடமுடையானே அமையும் என்கிறார்.

[ஓயும் மூப்பு பிறப்பு இறப்பு] - ஜந்மாதி ஸகலதுஃகங்களும் ஓயும். [பிணி என்று தொடங்கி] - ஸகலதுஃக நிவர்த்தகனாய்த் திருமலையிலே நின்றருளின ஸர்வஸுலபனான திரு

'திருவேங்கடமாமலை' இத்யாதியையுங் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - 'என்றும் துஃகநிவ்ருத்திக்கு' இத்யாதி. தொலைய - நசிக்க. அவரோஹக்ரமேண பதத்வயபலிதம் - 'ஸர்வரக்ஷகனுமாய்' இத்யாதி. யத்வா, ஆஸ்ரிதனென்றது - இந்த்ரனையாதல். "ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய - ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா" என்னக்கடவதிறே. 'ஒன்றுமே' என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம்-'உள்ளே' இத்யாதி. த்விதீயாவதாரிகாநுகுணம் ப்ரதமாவதாரிகாநுகுணஞ்ச க்ரமேண ஹாவமாஹ - 'ப்ராப்யத்தை' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. முந்தின அர்த்தத்திலே, 'வினை' என்று - லக்ஷணயா, பாபகார்யமான துஃகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஓயும் - விட்டுக்கழியும். சென்றுசேர் - வந்துவர்த்திக்கிற. மாமலை - பெரியமலை. "ததஸ்தோகாஸ்ஸமுத்ஸாஹம் கோகோபீஜநஸங்குலம் | அதீவார்தம் ஸ்வயம் த்ருஷ்ட்வா ..." இதி பஞ்சமேம்ஸே ஏகாதஸே; க்ரமேண அந்வயஃ. (அ)

வேங்கடமுடையானுடைய நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை மநோவாக்காயங்களிஞல் அநுபவிப்பார்க்கு.

ப.—அநந்தரம், தேஶிகனை திருவேங்கடமுடையானுக்கும் விரோதிநிவர்த்தகத்வம் தேஶஸம்பந்தத்தாலே என்கிருர்.

நாள்மலராம் - ("நாட்பூ மலர்ந்தது" என்னலாம்படி) ஸுகுமாரமான, அடித்தாமரை- திருவடித்தாமரைகளை, வாயுள்ளும் - வாக்குள்ளும், மனத்துள்ளும் - நெஞ்சினுள்ளும், வைப்பார்கட்கு - வைக்குமவர்களுக்கு, ஓயும்-பலஹாநியைப் பிறப்பிக்கக்கடவ, மூப்பு-மூப்பு, பிறப்பு-(அந்த ஶரீரத்துக்கு அடியான) பிறப்பு, இறப்பு-(அதின்)விநாஶம், பிணி - (மூப்போடு பிணைந்து வருகிற) வ்யாதிகள் (இவற்றை), வீயுமாறு - நஶிக்கும்படி, செய்வான் - பண்ணுமவன், திருவேங்கடத்து - திருமலையிலே வர்த்திக்கிற, ஆயன் - க்ருஷ்ணன்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், துஃக நிவ்ருத்திக்குத் திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ? திருமலைக்கு அவயவபூதனை திருவேங்கடமுடையானே அமையும் என்கிருர்.

[ஓயும் இத்யாதி] - ஜந்மஜராமரணுதிகள் ஓயும். 'ஓயும்' என்கையாலே, இதுக்குமுன்பு உச்சிவீடும் விடாதே சென்றது என்கை. [பிணி] -ஶரீரஸம்பந்த ஹேதுவான கர்மம். [வீயும் இத்யாதி] - துஃகநிவ்ருத்திக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்று ஸுலபனுனவன். [நாள் மலராம் அடி இத்யாதி] - நிரதிஶயஹோக்யமான திருவடிகளை. [வாயுள்ளும் இத்யாதி] - மநோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பார்ப்பார்க்கு. இதுவிறே துஃகநிவர்த்திக்குக் குடிக்கிற வேப்பங்குடிநீர்.

ஈடு.— ஒன்பதாம் பாட்டு. நம்விரோதியையும் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் திருமலையாழ்வார்தாமே தருவர் என்ருர், கீழ் இரண்டுபாட்டாலே; இப்படி விரோதிபாபங்களைப் போக்கி ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்குத் திருமலையாழ்வாரேல்லாம் வேணுமோ? திருமலையாழ்வாரில் ஏகதேசம் அமையாதோ? என்கிருர் இதில். *('ஏகதேஶம்' என்கிறது, அப்பனை;) †"வடமாமலையுச்சி" என்னக்கடவதிறே, திருவேங்கட முடையானை.

[ஓயும் மூப்புபிறப்பு இறப்பு] - ஜந்மஜராமரணுதிகள் ஓயும். இப்போது ஓயுமென்கையாலே, முன்பு அநாதிகாலம் உச்சிவீடும் விடாதே போந்த தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. பிணிவீயுமாறுசெய்வான் - திருவேங்கடத்தாயன் என்று அவனேடே அந்வயம். பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறவன். 'இவர்கள் பிணியும் இங்ஙனே சென்றிடுவதாக' என்றிருந்தானுகில் கலங்காப்பெருநகரத்திலே இரானே? இங்கு, பிணியேன்கிறது, சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வருமவையெல்லாவற்றையும் நினைத்து. கீழே, 'ஓயுமூப்புப்பிறப்பிறப்பு' என்றதாகில், இனி 'பிணிவீயுமாறு

ஒன்பதாம்பாட்டு - 'ஓயும்' இத்யாதி. கீழே - சரமாவதியான திருமலையைப் பற்றினவர், ப்ரதமாவதியான திருவேங்கடமுடையானைச் சொல்லுவானென்? என்ன, 'இப்படிவிரோதி' இத்யாதி. ஏகதேசமோ? என்ன, 'வடமாமலை' இத்யாதி; திருமொழி.

ஓயும் - விச்சிந்நமாம். உச்சிவீடு - மத்யாஹ்நத்தில் விடுகை. 'அவனேடே அந்வயம்' என்றது, 'பிணிவீயுமாறுசெய்வான்' என்றது - ப்ரதமைகவசநமாய், இவற்றைப்போக்கும் ஸ்வபாவனென்று திருவேங்கடத்தாயனுக்கு விசேஷண மென்றபடி. துமுந்ப்ரத்யயாந்தமாக அர்த்தாந்தரம் - 'பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக' இத்யாதி. 'திருவேங்கடத்தாயன்' என்றதுக்கு பாவம் - 'இவர்கள்பிணியும்' இத்யாதி. பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காக வந்த திருவேங்கடத்தாயனை ஆஶ்ரயித்தால் பிணிவீயு மென்ன வேண்டியிருக்க, 'மூப்புப்பிறப்பிறப்பு ஓயும்' என்கிறதென்? என்ன, 'இங்குப் பிணி' இத்யாதி. அதாவது - ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்றபடி. புநருக்தியை ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிருர் - 'கீழே ஓயும்' இத்யாதி. 'துஃகத்தைப்போக்க வேணும்' என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு வந்துநின்றுனென்றபடி. 'பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருவேங்

* குண்டலிதம் பலஶ்ரீகோசங்களில் இல்லை யென்பர். †பெரிய திருமொழி - எ-கO-உ.

செய்வான்' என்றதுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்,—இவனுடைய இங்குத்தை துஃகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கைக்காக வென்கை. ஆக, துஃகத்தைப்போக்கும் ஸ்வபாவனென்கை. அவனே வந்து போக்கானாகில் இவ்வெலியெலும்பனுக்குப் போக்கிக்கொள்ளப் போகாதிறே. [நாண்மலராம் இத்யாதி] - அவன் கால்காண, "மூப்புப்பிறப்பிறப்புப்பிணி" என்கிற இவையெல்லாம் நசிக்கும். இவ்வேப்பங்குடிநீராயிற்று குடிக்கச்சொல்லுகிறது, விரோதிபோகைக்கு. செவ்விப்பூவைத் தலையிலே வைப்பாரைப்போலே யிருப்ப தொன்றிறே. [வாயுள்ளும் இத்யாதி] - இவையிரண்டும் காயிகத்துக்கும் உடலக்ஷணமாய், திருவடிகளை மநோவாக்காயங்களாலே அநுஸந்திப்பார்க்கு- வாயுள்வைக்கையாவது - *"ஓவாதுரைக்குமுரை" என்கிறபடியே உரைக்கை. மனத்துள்வைக்கை யாவது - மறவாதிருக்கை. இப்படி கரணங்களுக்கு அடைத்த காரியங்களைக் கொள்ளவே, ஸ்வரூபவிரோதியாய் வந்தேறியானவை தன்னடையே போம். பிணிவீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயனுடைய நாண்மலராமடித்தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு மூப்புப்பிறப்பிறப்பு ஒயும். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

வைத்தநாள்வரை எல்லைகுறுகிச்சென்று
எய்த்திளைப்பதன்முன்னம் அடைமினோ
பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம்
மொய்த்தசோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே.

ஆ.—(வைத்த.) 'ஆதலால் ஈண்டெனச்சென்று திருமலையை அநுபவியுங்கள்' என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில், தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, எல்லீரும் திருத்தாழ்வரையை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்

[வைத்த நாள் வரை என்று தொடங்கி.]-திருமலைக்குப் போகைக்காக ஈஶ்வரன் நியமித்த ஆயுஸ்ஸின் எல்லையளவில் அணித்தாகச் சென்று திருமலையை அநுஸந்திக்க வொண்ணாத

கடத்தாயனானவனுடைய நாண்மலராம்' இத்யாரப்ய, வைப்பார்கட்கு - மூப்புப்பிறப்பிறப்பு - ஒயும் இத்யந்வயஃ. 'வீயுமாறுசெய்வான்' என்று - ப்ரதமைகவசநமான பக்ஷத்தை விவரிக்கிறார் - 'ஆக, துஃகத்தை' இத்யாதி. ஆகவென்று - அன்றிக்கே யென்றபடி. அவன் வந்து போக்கவேணுமோ? இவனாற் போக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதோ? என்ன, 'அவனே' இத்யாதி. எலியெலும்பன் - அல்பசக்திகன். 'மூப்புப்பிறப்பிறப்பு' இத்யாரப்ய 'வைப்பார்கட்கு - மூப்புப்பிறப்பிறப்புப்பிணி - ஒயும்' என்று அந்வயவிவக்ஷயா ஹார்வம் - 'அவன்காலகாண' இத்யாதி. 'நாண்மலர்' என்ற விசேஷணத்துக்கு ஹாவம் - 'இவ்வேப்பங்குடி' இத்யாதி. இவ்வேப்பங்குடிநீரை - இதி வ்யங்க்யோக்திஃ. 'தாமரை - நாண்மலராமடியை' இத்யந்வயஃ. தாமரையினுடைய ஸத்யோவிகஸிதமான புஷ்பமென்னலாம்படி ஸௌகுமாரமாய் நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளென்று சப்தார்த்தம். அப்படி வாங்மநஸ்ஸுகளிலே வைக்கைக்கு போக்யமா யிருக்குமோ? என்ன, 'செவ்விப்பூ' இத்யாதி. வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு - மூப்புப்பிறப்பிறப்பு - ஒயும் என்கிற விடத்தில் - ஸாதநத்வஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - 'இப்படி' இத்யாதி. அந்வயங்காட்டுகிறார்-'பிணிவீயுமாறு' இத்யாதி. மூப்பு - வ்ருத்தத்வம். பிணி - வ்யாதி. வீயுமாறு - நசிக்கும்படி. (கூ)

* இயற்பா-முதல் திருவந்தாதி-சுரு.

படி கலங்கி அவஸந்நராவதற்கு முன்பே ஆஶ்ரயியுங்கோள். [பைத்தபாம்பணை என்று தொடங்கி]- தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶஸுகாதிஶயத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானைக்காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு நிரதிஶய போக்யமான திருமலையினுடைய செறிந்திருந்துள்ள திருச்சோலைகளையும் அழகிய பூத்த பொய்கைகளையு முடைய திருத்தாழ்வரையை.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யமான திருமலையைப் பரமப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கோள் என்று ஸ்வஜநத்தைக் குறித்து உபதேஶிக்கிறார்.

பைத்த - விரிகிற பணங்களையுடைய, பாம்பு - அநந்தனை, அணையான்-அணையாகவுடையனான ஸர்வேஶ்வரன், திருவேங்கடம்-(தத்ஸாரூப்யத்தாலே ஆதரிக்கிற) திருமலையில்,மொய்த்த - செறிந்த, சோலை - சோலையினுடைய, மொய் - அழகிய, பூ - பூக்களையுடைத்தான, தடம் - இடமுடைய, தாழ்வர் - திருத்தாழ்வரையை, வைத்த - (உங்களுக்கு) ஸங்கல்பித்து வைத்த, நாள் - நாளினுடைய, வரை - அவதியான, எல்லை - முதலெல்லையானது, குறுகி - உங்களைக்கிட்டி, எய்த்து - (கரணங்களுக்கு) பலஹாநிபிறந்து, இளைப்பதன் முன்னம் - (அதடியாக நெஞ்சு) இளைப்பதற்கு முன்னே, சென்று - ("போம்குமரருள்ளீர்புரிந்து" என்கிறபடியே) சென்று, அடைமின் - ப்ராபியுங்கோள். தாழ்வர் - தாழ்வரை. மொய் - செறிவும், அழகும்.

• **இ.**—பத்தாம் பாட்டில், திருமலையே ப்ராப்யமானபின்பு எல்லாரும் கரணபாடவமுள்ளபோதே திருத்தாழ்வரையை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வைத்த நாள் இத்யாதி] - திருமலைக்குப் போகைக்காக ஈஶ்வரன் நியமித்த ஆயுஸ்ஸின் இறுதியினுடைய எல்லையான நாள் குறுகி. [எய்த்து இத்யாதி] - ஶ்ரத்தையேயாய்க் கரணபாடவமின்றியே யிருக்கும் தஶையிலே சென்று திருமலையை அநுபவிக்க வொண்ணாதபடி கலங்கி அவஸந்நராவதுக்கு முன்னே ஆஶ்ரயியுங்கோள். இருந்ததே குடியாக அபேக்ஷிக்கிறார். [பைத்த இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஶ ஸுகாதிஶயத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானிற்காட்டிலும் விரும்பிவர்த்திக்கிற திருமலை. திருமலையைத் திருவநந்தாழ்வானாகவும் சொல்லக்கடவது. [மொய்த்த இத்யாதி]-செறிந்த சோலையையும் பரப்புமாறப்பூத்த பொய்கையையு முடைய திருத்தாழ்வரையை. தாழ்வரையை எய்த்து இளைப்பதன் முன்னம் அடைமினோ; வைத்த நாள்வரை எல்லை குறுகி எய்த்து இளைப்பதன் முன்னம் சென்று அடைமினோ என்றுமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஆக, திருமலையாழ்வார் எல்லார்க்குமோக்க உத்தேஶ்யமானபின்பு எல்லாரும் ஒக்கத் திருமலையாழ்வாரை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வைத்த நாள் வரை யெல்லை குறுகி] - ஸர்வேஶ்வரன் இச்சேதநனுக்கு ஶரீரஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது நரகாவஹமான விஷயங்கள் இருந்த விடம் தேடிப்போகைக்கு அல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு என்றாயிற்று; "**விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதிதும்**" (விசித்ராதேஹஸம்பத்தி ரீஶ்வராய நிவேதிதும்) என்னக்கடவதிறே. "**ஸ்ருஷ்**

பத்தாம்பாட்டு – 'வைத்த' இத்யாதி. 'தாழ்வர் – சென்று – அடைமினோ' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-'ஆக' இத்யாதி. 'எல்லார்க்குமொக்க உத்தேஶ்யம்' என்றது, "வானவர் வானவர்கோனொடும்" இத்யாதியாலே-நித்யஸூரிகளுக்கும், "பரன்சென்றுசேர்" என்று ஈஶ்வரனுக்கும் உத்தேஶ்யமென்றபடி.

'அடைமினோ' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து 'வைத்த' என்றதுக்கு பாவம் – 'ஸர்வேஶ்வரன்' இத்யாதி. வைத்த – ஸ்ருஷ்டித்து வைத்த. என்றாயிற்று – கொடுத்தது என்று அந்வயிப்பது. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணமும் த்ருஷ்டாந்தமும்–'விசித்ரா' இத்யாதி. "விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதிதும் । பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்த்வே. 'ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்'

ஸ்த்வம்வநவாஸாய" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய) - 'ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்ய வேண்கையாலே பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார்; நானும் கூட ஸேவித்துப்போவேன்ன, அவர் காட்டிலே எழுந்தருளாநிற்கப் படைவீட்டிலே யிருக்கைக்கோ, நா உம்மைப் பெற்றது? நீர் இப்படிசெய்தீராகில் நான் உம்மைப்பெற்ற ப்ரயோஜநம் பெற்றேனாறேன். அவர்க்கு யாதொரு போது துணைவேண்டிற்று, அப்போது நீர் துணையாகைக்காகவன்றே நான் உம்மைப்பெற்றது. "*ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே*" (ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே) - ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தின்பக்கல் ஸ்வநுரக்தரல்லீரோ? ஆகையாலே, எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமாளை நோக்கித் தாரீர். அன்றிக்கே, "*ஸுஹ்ருஜ்ஜநேராமே*" (ஸுஹ்ருஜ்ஜநேராமே) என்று பெருமாள்பக்கல் பண்டே ஸ்நேஹித்தன்றோ நீர் இருப்பது; இப்போது 'போம்' என்று நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ? "*ராமேப்ரமாதம்மாகார்ஷீ:*" (ராமேப்ரமாதம்மாகார்ஷீ:) இப்படியிருக்கிற உம்மை நியமிக்கவேண்டுவதொன்று உண்டு-ப்ரமாதத்தைப் பண்ணாதேகொள்ளும் என்தான்? ப்ரமாதமேன்? என்னில்,—"*புத்ரப்ராதரிகச்சதி*" (புத்ரப்ராதரிகச்சதி)-உங்கள் தமையனார் நடப்பர்கிடீர்; அவர் நடையிலே நடைகோள்வர்; அவர்நடையழகிலே கண்வைத்துக் காவற்சோர்வுபட விடாதே கோள்ளும். அப்படியே, இச்சேதநனையும் இங்குவைத்தது திருமலைக்குப்போகைக்காகவாயிற்று. [வைத்தநாள்வரையெல்லை குறுகிச்சென்று] - ஈச்வரன் நியமித்துவை ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான எல்லையைச் சென்றுகிட்டி. [எய்த்து இளைப்பதன்முன்னம் அடைமினோ] - 'திருமலைக்குப் போகவேணும்' என்னும் ச்ரத்தையும் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே 'பாவியேன் கரணபாடவதசை யுண்டாகப்பெற்றிலேன்' என்னும் தசை வருவதற்குமுன்னே போய்க்கோள். [பைத்த இத்யாதி] - தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விரித்த பணங்களையுடைய வநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் அப்படுக்கையிற்காட்டிலும் விரும்பிவர்த்திக்கிற தேசம். * அன்றியே, திருமலையாழ்வார்தம்மைத் திருவநந்தாழ்வானாகவும் சோல்லக்கடவ

இத்யாதி. "*ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாயஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே । ராமேப்ரமாதம்மாகார்ஷீ:புத்ரப்ராதரிகச்சதி*" *இதி அயோத்யாகாண்டே சத்வாரிம்சே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ஸுமித்ரா.* "*ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய*" *என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் - 'ஐயர்' இத்யாதி. இப்படி செய்தீராகில் - பெருமாள்பின்னேபோனீராகில் இத்யர்த்த:. 'பெருமாள் காடேறப்போகக் கூடப்போகவேணும்' என்பதற்கவே அறிந்தோ என்னைப்பெற்றது? என்ன, 'அவர்க்கு யாதொருபோது' இத்யாதி. அனுப்புகிறவள் இதற்கைக்கு ஹேதுவானத்தைச் சொல்லலாமோ? என்ன, 'நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தில்' இத்யாதி. ப்ரமாதமென்று - வதாநத்தைச் சொல்லுகிறது. "ஸ்வாவதாநயாநதா" இத்யமர:. 'நடையிலேநடைகொள்வர்' - முடைய நடையழகாலே "காலாழும் நெஞ்சழியும்" என்கிறபடியே உம்மை ஈடுபடுத்துவர். காவற்சோர்வு விடாதே - ஸாவதாநதைக்கு நழுவுதலுண்டாம்படி விடாதே யித்யர்த்த:. படுகை - உண்டாகை. உக்தார்த்த நிகமநம் - 'அப்படியே' இத்யாதி. 'வைத்த' என்றதுக்கு - ஸங்கல்பித்துவைத்த என்று அர்த்தாந்தர 'ஈச்வரன் நியமித்துவைத்த' இத்யாதி. நாள் - ஆயுஸ்ஸு. வரையான எல்லை - முடிவான எல்லை. 'சென்று குறுகி' என்று அந்வயிப்பது. 'குறுகி' - கிட்டி. முடிவான எல்லையாவது - வார்த்தக்யம். எய்த்து - கரணங்களுக்கு பலஹாநிபிறந்து. இளைப்பதன்முன்னம் - அதடியாக நெஞ்சு இளைப்பதற்குமுன்னே. பாம்பணையினுடைய - திருவேங்கடமென்று முந்தின அர்த்தம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு † ("மனக்களுழறிவரும்" என்னும் ந்யாயத்தாலே பாம்பணையாம் திருவேங்கட மென்றபடி.) அணை - படுக்கை. திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்*

---

* "பாம்பணையாந் திருவேங்கடம்" என்று பாடங்கொண்டு அருளிச்செய்தது, இந்த வாக்யம்.

† குண்டலிதம் - அஸம்பத்தம்.

வதிறே. [மோய்த்த இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையும், பரப்புமாறப்பூத்த தடாகங்களையும் உடைத்தான திருத்தாழ்வரையை எய்த்து இளைப்பதன்முன்னம் சென்று அடைமினே. எய்த்திளைக் கையாவது - ஒன்று நெஞ்சிளைப்பு, ஒன்று சரீரத்தினிளைப்பு. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

தாள்பரப்பி மண்தாவியஈசனை
நீள்பொழிற்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்
கேழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்
வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழவே.

ஆ.—(தாள்பரப்பி.) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் புஜிக்கலாம்படி திருவடிகளைப் பரப்பி இந்தலோகத்தை அளந்தருளின திருவேங்கடமுடையானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், லோகமெல்லாம் புகழும்படி எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட திருமலையாகிற மஹாஸம்பத்தைப் பெற்று வாழ்வர் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆழ்வார் மநோரதித்த படியே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமையும் செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்

[தாள் என்று தொடங்கி.] - ஸ்ரீவாமநனான தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளாலே லோகத்தையடைய அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானைப் பரம்பியிருந்த திருச்சோலையாலே அலங்க்ருதமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செயலான ஒப்பில்லாத ஆயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர். [வாழ்வர் என்று தொடங்கி] - இஜ்ஜகத்திலுள்ளார் இவனைப்புகழப்பெற்று க்ருதார்த்தரானோம் என்று புகழும்படி இத்திருவாய்மொழியில் தாம் மநோரதித்தாற்போலே அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகக் கைங்கர்யைஶ்வர்யலாபத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(படிக்களவாக), தாள் - திருவடிகளை, பரப்பி - பரப்பி, மண் - பூமியை, தாவிய - அளந்துகொண்ட, ஈசனை - ஸர்வேஶ்வரனை, நீள் - உயர்ந்த, பொழில் - பொழிலையுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, கேழ் இல் - ஒப்பு இல்லாத, ஆயிரத்து - ஆயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லவர் - (அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடே அப்யஸிக்க) வல்லார்கள், வாழ்வு - (இவர் ப்ரார்த்தித்த) கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தை, எய்தி - பெற்று, ஞாலம் - லோகமடங்க, புகழ - கொண்டாடும்படி, வாழ்வர் - அடிமைசெய்து வாழப்பெறுவர். இது - கலிவிருத்தம்.

தானாயிருக்கிற திருவேங்கட மித்யர்த்தஃ. பைத்த - விரித்த; பணங்களையுடைய வென்று கூட்டுவது. மொய்த்த - செறிந்த, நிபிடமான. மொய்பூந்தடம் - அழகிய பூக்களையுடைய தடாகங்களையுடைய. மொய் - அழகும், செறிவும். தடம் - தடாகங்கள். புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் - 'எய்த்திளைக்கையாவது' இத்யாதி. வைத்தநாள்வரை யெல்லையை - சென்று - குறுகி - எய்த்திளைப்பதன்முன்னம் - பைத்த பாம்பணையானித்யாரப்ய, தாழ்வரையை - அடைமினோ இத்யந்வயஃ. யத்வா, 'சென்று' என்கிற பதத்தை - சென்றடைமினோ வென்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். இதுக்கு ஸூசகம் - 'செறிந்தசோலை' இத்யாதி வாக்யம். தாழ்வர் - தாழ்வரை. தாழ்வரையை யென்று அர்த்தம். (கo)

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆழ்வார்மநோரதித்தபடியே அடிமைசெய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

[தாள் பரப்பி] - கடிநமான தரையிலே நாட்பூவைப் பரப்பினாற்போலேயாயிற்று, திருவடிகளைப் பரப்பிற்று. [மண் தாவிய ஈசனை] - "உலகமளந்தபொன்னடி" என்று, திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமநனாகச் சொல்லக்கடவது, வரையாதொழிகையாலும், ஜகத்தையடையத் திருவடிகளின்கீழே சேர்த்துக்கொள்ள நிற்கிற நிலையாலும். [ஈசனை] - ஸ்வாமியை. [நீள்பொழில் இத்யாதி] - இவர்க்கு அடிமையில் மநோரதத்தில் பரப்போபாதி போருமாயிற்று, திருச்சோலையின் பரப்பு. [கேழில்] - ஒப்பில்லாத, இப்பத்து. ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே ஒப்பில்லாத என்கிறது. [வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழ வாழ்வர்] - இவர் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைப் பெற்றுச் சிறியார்பெரியாரென்றின்றிக்கே தம்தாம்பேறாகப் புகழும்படி அடிமைசெய்யப் பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லார் ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்

[தாள்பரப்பி மண் தாவிய ஈசனை] - கடிநஸ்தலத்திலே பூவைப்பரப்பினாற்போலே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமலையுமான பூமியை அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. திருவேங்கடமுடையானையன்றோ கவி பாடிற்று? என்னில்,— * "கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே விண்தோய்சிகரத் திருவேங்கட மேயவண்டா" என்றும் †"மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள்" என்றும், ‡"உலகமளந்தபொன்னடியே யடைந்துய்ந்து" என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்யாநிற்பர்கள்; எல்லாரையும் க்ரமத்திலே திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், வரையாதே கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியாலும், திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமநனாகச் சொல்லக் கடவதிறே. [நீள்பொழில் இத்யாதி] - திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே நிழல்செய்யும்படி வளர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [கேழிலாயிரம்] - கேழென்று ஒப்பாய், ஒப்பில்லாத இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார்கள். இப்பத்துக்கு ஒப்பில்லாமையாவது - ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தை மநோரதித்த பத்தாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாமை. [வாழ்வர்வாழ்வெய்தி] - கைங்கர்யத்தை மநோரதித்து விடுகை யன்றிக்கே, இவருடைய மநோரதமே மநோரதமாகக் கைங்கர்யமாகிற ஸம்பத்தை ப்ராபித்து அநுபவிக்கப்பெறுவர்கள். [ஞாலம்புகழவே வாழ்வர்] - 'இளையபெருமாளொருவரே? அவர்பெற்ற பேறுஎன்?' என்று இங்ஙனே படைவீடாகக் கொண்டாடினாற்போலே.

நிகமம் - 'தாள்பரப்பி' இத்யாதி. "வாழ்வெய்தி - வாழ்வர்" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை.

'தாவிய' என்கையாலே-'அநாயாஸேந' என்றது. தடஸ்த ஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - 'திருவேங்கடமுடையானை' இத்யாதி. "கொண்டாய்" இத்யாதி திருமொழி. வாமநனாய்ப் பூமியை இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டாய். விண்ணிலே-ஆகாசத்திலே, கிட்டின சிகரங்களையுடைய திருமலையிலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமியானவனே! இத்யர்த்த꞉. ப்ரமாணங்காட்டி உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் - 'எல்லாரையும் க்ரமத்திலே' இத்யாதி. 'க்ரமத்திலே' இதி - ரஸோக்தி꞉. க்ரமத்திலே - பதவிக்ஷேபத்திலே; "க்ரமு பாதவிக்ஷேபே" இதி - தாது꞉; காலக்ரமேணேதி ச. பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - 'திருவுலகளந்தருளின' இத்யாதி. அணுக்கன் - குடை. "கேழில் - இப்பத்து" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - 'கேழென்று ஒப்பாய்' இத்யாதி. 'வாழ்வர்' என்னாதே, 'வாழ்வெய்தி - வாழ்வர்' என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'கைங்கர்யத்தை' இத்யாதி. வாழ்வெய்தி - கைங்கர்யத்தைப்பெற்று, ஞாலம்புகழ வாழ்ந்த பேருண்டோ? என்ன, 'இளையபெருமாள்' இத்யாதி. "ஸிதாய꞉ ஸமவஸ்தஸ்ய த்ரைலோக்ய விஜயோபமம் । ஸமவாப்ய க்ஷத்ரியாஸ்த்ர ராஜீவாக்ஷம் ஸஹாத்மஜ꞉" என்று ஸ்ரீபரதாழ்வான் கொண்டாடினது - படைவீட்டுக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஞாலம்புகழவே-

* பெரியதிருமொழி க - கO - ௪. † திருவாய்மொழி ௬ - கO - ௬. ‡ பெரியதிருமொழி ௫ - ௮ - ௬.

அன்றிக்கே, வாழ்வெய்தி, ஞாலம்புகழ - வாழ்வர் என்னவுமாம்; க்ரூரராயிருக்கும் ப்ரபுக்களை அவர்கள் க்ரௌர்யமும் நெஞ்சிலே கிடக்கச்செய்தே ஏத்தாநிற்பர்களிறே ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, 'இவனை ஏத்தப்பெற்றோமே, இற்றைவிடிவும் ஒருவிடிவே!' என்று ப்ரீதியோடே ஏத்துவர்கள். [ஞாலம்புகழவே] - விஶேஷஜ்ஞராநார் ஏத்துகையன்றிக்கே, அதுதன்னிலும் சிலர் நெஞ்சிலே த்வேஷமுங் கிடக்கையன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ப்ரீதியோடே புகழ்வர்கள்.

முதற்பாட்டில் -'திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணும்' என்று மநோரதித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் - 'அது ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே போனாற் பெறுமதன்றோ?' என்ன, 'அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமைசெய்கிற தேசமன்றோ? நமக்கு இங்கே பெறத் தட்டில்லை' என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - 'நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக்கொடுத்தவன் குறைவாளர்க்குத் தன்னைத் தரச் சொல்லவேணுமோ?' என்றார்; நாலாம்பாட்டில் - 'அவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தா னென்றது ஓரேற்றமோ; எனக்குங்கூடத் தன்னைத்தந்தவனுக்கு?' என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில்-'எனக்குத் தன்னைத்தந்தானென்றது ஓரேற்றமோ, என்னிலும் தண்ணியாரைத் தேடிக்கிடையாமே நிற்கிறவனுக்கு?' என்றார்; ஆறாம் பாட்டில் - 'இவ்வடிமையிலேஇழிய, விரோதிகளும் தன்னடையேபோம்' என்றார்; ஏழாம்பாட்டில்- 'இக்கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வார் தாமே நமக்குத் தருவர்' என்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - 'அத் திருமலையாழ்வார் தாமே நம்விரோதிகளைப் போக்கித் தம்மையும் தருவர்' என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில்- 'திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ நமக்கு ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கு? அவரோட்டை ஸம்பந்தமுடையார் அமையும்' என்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - 'மோக்ஷிக்கு உத்தேஶ்யமாகையாலே மோக்ஷபூதராநாரெல்லாரும் திருமலையாழ்வாரை ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்றார்; நிகமத்தில்-பலஞ்சொல்லித் தலைக் கட்டினார். (கக)

வாழ்வெய்தி - வாழ்வர்' என்று முந்தின நிர்வாஹம். 'ஞாலம் - வாழ்வெய்தி - புகழ - வாழ்வர்' என்று இரண்டாம் நிர்வாஹம். த்விதீயபக்ஷே வாழ்வெய்தி - ப்ரீதியையடைந்து. து:கித்துக்கொண்டு புகழுமது முண்டோ? என்ன, 'க்ரூரராயிருக்கும்' இத்யாதி. இற்றைவிடிவு - இன்றையில்விடிவு. 'ஞாலம்' என்றதுக்கு பாவம்- 'விசேஷஜ்ஞர்' இத்யாதி. தாள்பரப்பி இத்யாரப்ய, வல்லவர் - ஞாலம்புகழ - வாழ்வெய்தி - வாழ்வரித்யந்வய:. வாழ்வெய்தி - ஞாலம்புகழவே - வாழ்வரிதிவா அந்வய:. நிறைவாளர் - பூர்ணர். குறைவாளர் - தாழ்ந்தவர்.(கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.—𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌸𑌕𑌲𑌾𑌸𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌯 [illegible] । 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌨𑌿𑌲𑌯𑌸𑍍𑌯 [illegible] 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍇𑌷 [illegible] 𑌵𑍍𑌯𑌧𑌤𑍍𑌤 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍇.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி:—[illegible] । [illegible].

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஒழிவிலாக்காலமுடனாகிமன்னி
வழுவிலாவாட்செய்யமாலுக்கு - எழுசிகர
வேங்கடத்துப்பாரித்த மிக்கநலம்சேர்மாறன்
பூங்கழலைநெஞ்சே புகழ்.

நான்காந் திருவாய்மொழி—புகழுநல்லொருவன் : ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(புகழும்.) இப்படி திருவேங்கடமுடையானை புஜிக்கவாருங்க ளென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தையும், திருவுள்ளம்போலே பகவத்கைங்கர்யைகரதிகளாயிருப்பாரையும் அழைத்து, அவனைபுஜிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்ச் செல்லாநிற்க, நடுவே திருமலையினுடைய போக்யதையைக் கண்டு திருமலையை அநுபவித்து, பின்னையும் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸர்வவஸ்து ஶரீரித்வத்தையும், ஸர்வவஸ்துகதாஶேஷ தோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்தையும், திவ்யரூபபூஷணாயுத மஹிஷீபரிஜநாஸ்தாந விஶிஷ்டத்வத்தையும் சொல்லி புஜிக்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், தாம் முன்பு ப்ரார்த்தித்த அடிமை கொள்கைக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு ஸம்ப்ராந்தரான ஆழ்வார் பூதங்களையும் பௌதிகங்களையும் விளக்குக்களில்உஜ்ஜ்வலபதார்த்தங்களையும் ரஸ்யமானபதார்த்தங்களையும் செவிக்கினிய காநாதிகளையும் மோக்ஷாதிபுருஷார்த்தங்களையும் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளையும் ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமான ப்ரக்ருதிபுருஷர்களையும் விபூதியாகவுடையனாய் அந்தஶரீரபூதமான விபூதியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்துத் தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனான மாத்ரமன்றிக்கே இவ்விபூதியோகத்தாலே தன்னுடைய அஸாதாரணமான திருமேனியால் பெறும் ஏற்றத்தையு முடையனாய் ஸ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை அநுஸந்தித்துப் பகவத்குணாநுஸந்தாநம் பண்ணினால் "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்னுங் கணக்காலே காயிகமானஅடிமையில் க்ஷமரல்லாமையாலும், "கோவைவாயா"ளிற்படியாலே எம்பெருமான் இவர் தாம்பேசினபேச்சை எல்லாஅடிமையுமாகக் கொள்ளுவானொருவனாகையாலும், விபூதிவாசகமான ஶப்தம் விபூதிமுகத்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலும், அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லாலே அவற்றையுடையனான இவனைச் சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

ப.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஸகலசேதநாசேதந விஶிஷ்டனான நாராயணனாகையாலே அவனுடைய ஸர்வப்ரகார விஶிஷ்டத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, பூதபௌதிகாத்மக ஸகலப்ராகாரத்வத்தையும், பூதகார்யவிஶேஷ ப்ரகாரத்வத்தையும், அஸாதாரண விக்ரஹயோகத்தையும், ரத்நாதிவிலக்ஷணபதார்த்தப்ரகாரத்வத்தையும், ஸரஸமான போக்யவஸ்துப்ரகாரத்வத்தையும், வேதவைதிகரூபமான காநபர்யந்த ஶப்தராஶிப்ரகாரத்வத்தையும், போகமோக்ஷரூபமான புருஷார்த்தப்ரகாரத்வத்தையும், லோக ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிஶரீரகத்வத்தையும், இப்படி ஸமஸ்த சேதநாசேதநப்ரகாரத்வத்தையும், தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ப்ரகாரவாசகஶப்தங்களாலே ப்ரகாரியான தன்னைச் சொல்லும்படியான அவிநாபாவத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலே அவனுக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷபூதராயிருக்கிற இவர், ப்ரகாரவாசகஶப்தங்களும் அஸாதாரண திவ்யநாமங்களோபாதி அங்குத்தைக்கு வாசகமாகையாலே தத்தச்சப்தங்களாலே தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வாசிககைங்கர்யம் பண்ணுகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், தாம் முன்பு ப்ரார்த்தித்த அடிமைகொள்ளுகைக்காக ஸர்வேஶ்வரன் தன் ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு பகவத்குணங்களோபாதி விபூதியும் ததீயத்வாகாரேண உத்தேஶ்யமாகையாலே பூதங்களையும் பௌதிகங்களையும் அஸாதாரணவிக்ரஹத்தையும் மாணிக்யாதிஸ்ப்ருஹணீயபதார்த்தங்களையும்போக்யமானரஸவத்பதார்த்தங்களையும் காநாதிஶப்தராஶியையும் மோக்ஷாதிபுருஷார்த்தங்களையும் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளையும் ஸர்வகாரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களையும் விபூதியாகவுடையனாய், அந்தஶரீரபூத

மான விபூதியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்து தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், அவ்வளவன்றிக்கே இவனுக்கு இதுதகுதியாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து “காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்”என்கிறபடியே காயிகமான அடிமையில் க்ஷமரல்லாமையாலும் “கோவைவாயா”ள்ிற்படியே இவர்பேச்சை எல்லாவடிமையுமாக அவன் கொள்ளுகையாலும், விபூதிவாசகமான ஶப்தம் விபூதிமுகத்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலும், விபூதிவிஷயமான ஶப்தத்தோடு நாராயணாதி நாமங்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடியாலே ஸர்வஶப்தங்களாலும் அவனைச்சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

ஈடு.—கீழே “ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்” என்று - அடிமைசெய்யப் பாரித்தார்; இவர்பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி ஈஶ்வரனும் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான். இருவரும் இலயகலப்படுக்குமித்தனைபோக்கி அவனும் அடிமைகொள்ளமாட்டான், இவரும் அடிமைசெய்யமாட்டார்; “நசேச்சதிஜநார்த்தந:”(நசேச்சதிஜநார்த்தந:)என்கிறபடியே ஸ்வாராதனாய் இத்தலையில்பெற்றது கொண்டுதிருப்தனுமவனே அவன்; இவரதுதானே * ஆராதகாதலிறே;இவருடையபாரிப்புக்கு ஈடாக அவன் ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தவிடத்தில் அடிமைசெய்கையின்றிக்கே, அவனுடையகுணங்களை அநுஸந்தித்து ஶிதிலாந்த:கரணராய், †“காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்”என்னும் ஸ்வபாவரே இவர். “புனையுங்கண்ணியெனதுடையவாசகஞ்செய்மாலையே வான்பட்டாடையுமஃதே” என்று - இவருடையஉக்திமாத்ரத்தை எல்லாமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனிறே அவனும். அவன்ஸ்வரூபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு சேஷ்டிதங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே இவருக்கு. அவைதன்னைக் கண்டகண்டவிடங்களிலே அநுபவிக்கையன்

புகழுநல்லொருவன் ப்ரவேஶே, கீழில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி-‘கீழே ஒழிவில்காலம்’ இத்யாதி. ஸர்வாத்மபாவத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தான் என்ற அநந்தரம் - ‘அத்தையநுஸந்தித்து வாசிகமான அடிமை செய்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்’ என்று அத்யாஹரிப்பது. “வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று பாரித்துவைத்து, வாங்மாத்ரத்தாலே அடிமைசெய்வானென்? என்ன, ‘இருவரும்’ இத்யாதி. இலயகலப்படுக்கை - மிகவும்பாரிக்கை. இருவரும் மாட்டாமைக்கு அடியேது? என்ன, ‘நசேச்சதி’ இத்யாதி வாக்யத்வயேந. இந்த வாக்யத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக விவரிக்கிறார்- ‘இவருடைய’ இத்யாதி வாக்யத்வயேந. ‘காலாழும்’ இத்யாதி - பெரியதிருவந்தாதி. திருப்பாற்கடலிலே நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகையும் குணங்களையும் நாம்கேட்டமாத்ரத்திலே அவ்வளவும் வாராதபடி கால் தடுமாறாநின்றது, நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது, கண் சுழலாநின்றது இதி பாசுரார்த்த:. ‘புனையும்’ இத்யாதி - சாத்தும் திருமாலை என்னுடைய வாக்வ்ருத்தியான ஶப்தத்தாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையேயாயிராநின்றது; சீரியதான பரிவட்டமும் அந்தவாக்வ்ருத்தியே. இத்தால் - இவர் பக்திபாரவஶ்யத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவனும் வாசிகமான அடிமையையே எல்லாவடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனாகையாலும், பாரித்தபடியே இவரும் செய்து தலைக்கட்டமாட்டார்; அவனும் கொள்ளமாட்டானென்றபடி. போக்யமான ஸ்வரூபாதிகளோடே ஹேயமான லீலாவிபூதியைச் சேர்த்து அநுபவிக்கிறதென்? என்ன, ‘அவன் ஸ்வரூபத்தோடு’ இத்யாதி. ஆனால், வையதிகரண்யத்தாலே அநுபவியாதே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அநுபவிக்கிறதென்? என்ன, ‘அவைதன்னை’ இத்யாதி. அதாவது - மாணிக்யாதிகளின் சேர்த்தியைப்போலே, அவன்பக்கலிலே சேர்த்தால் போக்யதாதிஶயம் பிறக்கையாலே சேர்த்து அநுபவிக்கிறாரென்றபடி. கண்டகண்டவிடங்களிலே யென்றது - வையதிகரண்யத்தாலே யென்றபடி. வையதிகரண்யேநாநுபவாதபி பகவத்ப்ரகாரத்வேநைவ ஸாமாநாதிகரண்யேநாநுபவே போக்யதாப்ரகர்ஷோஸ்தீதி பாவ:. “ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:” என்னக்கடவதிறே. ‘அவன் ஸ்வரூபத்தோடு’ இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ‘இவர்க்கு

* திருவாய்மொழி ௨ - ௧ - ௧௧. † பெரிய திருவந்தாதி - ௩௪.

றிக்கே, மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும்முத்தையும்ஓராரத்திலே சேர்த்துஅநுபவிப்பாரைப்
அவற்றையுடைய அவன்பக்கலிலே சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். இவர்க்கு அவன்குணங்
விபூதியோடு வாசியின்றிக்கேயிறே இருப்பது. குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலட
லில்லாதாபோலே, விபூதிக்கும் அவனையொழிய ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதலில்லாத படியுட
னமும் முக்தனுக்குலீலாவிபூதியும்அநுபாவ்யமாகாநின்றதிறே ததீயத்வாகாரத்தாலே; "நொவ
ஷூஸநு" (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்கிறவிடத்தில் கர்மநிபந்தநமான ஆகாரத்தை ஸ்மரியாமை
இத்தனையிறே. கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால்,
யே தோற்றி எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாக இருக்குமிறே. இவ்விபூதி தன்னிலே* "எண்ணாதட
த்தையெண்ணாத போதெல்லா மினியவாறே" என்று சிலரைச்சொல்லி,† "பேராளன்பேரோது
யோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே" என்று சிலரை ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடிய
சொல்லாநின்றதிறே; ஜ்ஞாநம்பிறந்த தசையிலே யிருக்கும்படியாயிற்று, இது; ப்ராப்திஸம
வந்தால் இவ்வாசியின்றிக்கே எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாகாநின்றதிறே. ஈஶ்வரவிபூதியாய
செய்தேயிறே சிலரை ‡ "பொல்லாததேவரைத் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத்தேவரைத் தே
மின்" என்கிறது; நின்ற நின்ற நிலைகளிலே ஹேயோபாதேயவிபாகம்பண்ணி யநுஸந்திக்கவே
வருமிறே, ஶாஸ்த்ரங்களெங்குமொக்கச் சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது. இவர்க்கு அவன்
களோடு விபூதியோடு வாசியற அநுபாவ்யமாம்படியிறே மயர்வறமதிநலமருளிற்று; கர்மநிபந்

அவன்' இத்யாதி. குணங்களுக்குப்போலே த்ரவ்யமான விபூதிக்கும் ப்ருதக்ஸ்தித்யுபலம்பாதிகளில்லாமை
ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அநுபவிக்கிறாரென்று பரிஹாராந்தரம்—'குணங்களுக்கு' இத்யாதி. இதுப்ரபாப்
களிலே கண்டுகொள்வது. த்யாஜ்யமான விபூதி ஸ்வரூபகுணாதிகளோபாதி உத்தேஶ்யமாகைக்கு அடி
அப்படி ததீயத்வாகாரேண அநுபவித்தபேர்தா னுண்டோ? என்ன, 'இன்னமும்' இத்யாதி. "ஸவடு
ஶஹ்ஃஸஶஹ்தி" என்று விவக்ஷிதம். 'இன்னமும்' என்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஆனால், "நொவ
ஷூஸநு" என்னுநின்றதே என்ன, 'நோபஜநம்' இத்யாதி. முமுக்ஷுவான இவர்க்கு முக்தர்படி கூ
என்ன, 'கர்மநிபந்தந' இத்யாதி. ஶங்காவாக்யம் - 'இவ்விபூதி' இத்யாதி. 'சொல்லாநின்றதிறே' – எல்ல
தேஶ்யமானால் இதுசேருமோ? என்று அத்யாஹார்யம். அவஸ்தாபேதேந விரோதமில்லையென்று பா
கிறார் – 'ஜ்ஞாநம்பிறந்த' இத்யாதி. ஜ்ஞாநம்பிறந்த தசை – முமுக்ஷுதசை. ப்ராப்திஸமயம் – முக்தாவ
'ஈஶ்வரவிபூதியாயிருக்கச்செய்தே' இத்யாதி வாக்யம், 'இவ்விபூதிதன்னில்'-இத்யாதிஶங்காவாக்யத்துக்கு
மாகையாலே, 'ஈஶ்வரவிபூதியாய்' இத்யாதி வாக்யத்தை முந்துற அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் - 'இவ்விபூ
னிலே எண்ணாத' இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். ** அதாவது – "தேறேன்மின்" என்கிறது,'இனிய
யென்று சிலரைச்சொல்லி' என்று மேலேயிருக்கிற வாக்யத்தை இங்கே அந்வயித்துக்கொண்டு, அ
'பேராளன்பேரோதும்' இத்யாத்யநுஸந்திப்பதென்றபடி. 'எண்ணாதமானிடத்தை' இத்யாதி-திருமொழி.
மங்கைநகராளனுடைய திருவடிகளை ஶிரஸாவஹித்து அவனை நெஞ்சிலேயெண்ணாத மநுஷ்யரை எ
போதெல்லாம் இனியதாயிருக்குமிறே. 'பேராளன்' இத்யாதி - திருமொழி. ஸர்வேஶ்வரன் திருநா
ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணும் மஹாப்ரபாவவான்களை ஒருக்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். 'பொல்லாத' இ
நான்முகன் திருவந்தாதி. பொல்லாத வடிவையுடையவராய், ஏறிட்டுக்கொண்ட தேவத்வத்தையுடை
தேவத்வஹேதுவான ஸ்ரீஸம்பந்தமுமில்லாத ருத்ராதிக்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆஶ்ரயணீயதேவதைகளாக வி
யாதே கொள்ளுங்கோளிதி பாசுரார்த்தஃ. இப்படி அவஸ்தாபேதேந விஷயவிபாகம் பண்ணுகிறதென்?
'நின்றநின்ற' இத்யாதி. சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது – அவிரோதேந நிர்வஹிக்கும்போது இத்
கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறக்கைக்கு அடியேது? என்ன, 'இ
அவன் குணங்களோடு' இத்யாதி. விவரணம் – 'கர்மநிபந்தந' இத்யாதி. பாட்டுக்களின் ஸாவங்களை

---

* பெரியதிருமொழி - கக - சு - எ. † பெரிய திருமொழி - எ-ச-ச. ‡ நான்முகன் திருவந்தாதி
** விவரண அரும்பத வாக்யம் விமர்ஶநீயம்.

ஸ்ம்ருதி பின்னுடாதபடியிறே இவர்க்கு ஈஶ்வரன் வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது. இவர்க்குத் தன் ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளை அடையக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, விபூதிகாரணமான பூதங்கள் பௌதிகங்கள் அவற்றில் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள் ரஸ்யமான பதார்த்தங்கள் செவிக்கினிய கானாதிகள் மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள் இஜ்ஜகத்துக்கு ப்ரதானரான ப்ரஹ்மாதிகள் இவற்றுக்கு அடையக் காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய், இதினுள்ளே அந்தராத்மதயா அநுப்ரவேசித்து இவற்றோடே கலசிநிற்கச்செய்தேயும் தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், "அநஶ்நந்நந்ய:" (அநஶ்நந்நந்ய:) என்கிற ப்ரமாணபலத்தாலே இச்சேதநனுக்கு வரக்கடவதான ஸுகித்வது:கித்வாதிகள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கையேயன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனுமாய், விபூதியில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான ஶப்தங்கள் அசித்தையும் அசித்துக்கு அபிமாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற கணக்கிலே ததந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையும் காட்டி இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களாய் அவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்திருக்கையாலே, அஸாதாரணமான நாராயணாதி ஶப்தங்களோடு விபூதிவாசகமான ஶப்தங்களோடு வாசியற ஸர்வஶப்தங்களும் அவனையே சொல்லுகிறனவா யிருக்கிறபடியையும், இவ்விபூதிதான் புறம்பாய் விஞ்சிக்காட்டுகையன்றிக்கே தோளில்தோள்மாலையோபாதி தகுதியாய் அநபாவ்யத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து க்ருதார்த்தராய், பாரித்தபடியே எல்லாவடிமையும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவன்தான் "கோவைவாயா"ளிற்படியே ஒன்றையே எல்லாவடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனாகையாலும் வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், மஹாவாதத்தில் பலோபாதாநம் பண்ணுவாரைப்போலே, அத்தைச்சொல்லுவேனோ? இத்தைச்சொல்

செய்யாநின்றுகொண்டு, ஸங்கதியை நிகமிக்கிறார் – 'இவர்க்குத் தன்ஸ்வரூப' இத்யாதி. "உணர்வின்மூர்த்தி" "அமலனென்கோ" இத்யாதி, "பங்கயக்கண்ணனென்கோ" "ஒளிமணிவண்ணன்" "கொண்டல்போல்வண்ணன்" இத்யாதி, "புகழுநல்லொருவன்" "பாவுசீர்க்கண்ணன்" இத்யாதிகளைப் பற்ற 'ஸ்வரூபரூபகுண' இத்யாதி. ஆதிஶப்தேந – விபூதிசேஷ்டிதாந்யுச்யந்தே. விபூதிவாசகஶப்தங்கள் ஸ்புடங்கள். சேஷ்டிதங்கள் – "கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டவண்ணலை" இத்யாதிகளிலே சொல்லப்படுகிறது. முதற்பாட்டிலே – 'பூதங்கள்', இரண்டாம்பாட்டிலே – 'பௌதிகங்கள்'. "சாதிமாணிக்கம்" இத்யாதியைப்பற்ற – 'உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள்' என்றது. "நலங்கடலமுதம்" இத்யாதி பதங்களைப் பற்ற 'ரஸ்யமான' இத்யாதி. "நுடங்குகேள்வியிசை" இத்யாதியைப்பற்ற 'செவிக்கினிய' இத்யாதி. "வானவராதியென்கோ" இத்யாதி பாட்டைப் பற்ற 'மோக்ஷாதி' இத்யாதி. "ஒளிமணிவண்ணனென்கோ" என்கிற எட்டாம்பாட்டைப்பற்ற, 'ஜகத்துக்கு ப்ரதாந' இத்யாதி. "யாவையும் யவரும் தானே" என்றத்தைப்பற்ற–'ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள்' இத்யாதி. "யாவையும்யவரும்தானாய்"என்கிற பாட்டைப்பற்ற–'இவற்றையடைய விபூதியாக' இத்யாதி."தோய்விலன்" என்றத்தைப் பற்ற–'தத்கததோஷை:' இத்யாதி. "ஜுஹ்வாகஶீதி" என்றதின் அர்த்தம் – 'நியாமகத்வத்தால்' இத்யாதி. "தோய்விலன்" என்றதினாலே – நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரும் ஸித்தம். "கண்ணனை", "சங்குசக்கரத்தன்" இத்யாத்யஸாதாரணஶப்தங்களோடே விபூதிவாசகஶப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் – 'விபூதியில் அவ்வோ' இத்யாதி. வாசகமான ஶப்தங்கள் – தேவமநுஷ்யாதிஶப்தங்கள். 'காட்டுகிற கணக்கிலே' இத்யாதி—ப்ரகாரவாசிஶப்தாநாம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாயித்வ நியமாதிதி பாவ:. கணக்கிலே – ந்யாயத்திலே. "யாவையும் யவரும் தானாய்" இத்யாதியாலே – அர்த்தத:நாராயணஶப்தமும் அபிஹிதமித்யபிப்ராயேணாஹ–'நாராயணாதி' இத்யாதி. "கூடிவண்டறையும்தண்டார்" என்றத்தைப் பற்ற, 'தோளில்தோள்மாலையோபாதி' என்றது. 'இவரதுதானே ஆராதகாதலிறே' என்றத்தையும், "புனைபுங்கண்ணி" இத்யாதியையும் மீளவும்அநுவதிக்கிறார் – 'பாரித்தபடியே' இத்யாதி. "என்கோ"இதி ஸம்ஶயம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ – 'மஹாவாதத்தில்' இத்யாதி. விஸ்தரேணோக்தமர்த்தம் ஸங்க்ரஹேண தர்ஶயந் யதோபக்ரமம் நிகமயதி–

லுவேனே ? என்று இங்ஙனே அலமருகிறார். ஆக, இத்தால் - "வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்று தாம் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

> புகழுநல்லொருவனென்கோ? பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ?
> திகழுந்தண்பரவையென்கோ? தீயென்கோ? வாயுவென்கோ?
> நிகழுமாகாசமென்கோ? நீள்சுடரிரண்டுமென்கோ?
> இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கோ? கண்ணனைக்கூவுமாறே.

ஆ.—ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்துயமானனாய் ஸகலகல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாய் நிருபமனாயிருந்தவனென்று சொல்லுவேனோ? க்ஷமாதிகுணயுக்தமான ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களுக்கு அந்தராத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? ப்ரக்ருஷ்டதேஜோவிஶிஷ்டரான சந்த்ரஸூர்யாதிகளுக்கு அந்தராத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? அன்றியே, ஒன்று ஒழியாமே இந்த ஸர்வபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? இவனை எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[புகழுநல்லொருவனென்கோ] - ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளாலே புகழப்பட்ட நன்மையையுடையனான அத்விதீயபுருஷன் என்பேனோ? [பொருவில்சீர்ப் பூமியென்கோ] - ஒப்பில்லாத க்ஷமாதிகுணங்களையுடைய பூமி யென்பேனோ? [நிகழும் ஆகாச மென்கோ] - ஸ்வவ்யதிரிக்தபூத சதுஷ்டயம் ஸம்ஹ்ருதமானாலும் சிலநாள் வர்த்திக்கும் ஆகாச மென்பேனோ? [நீள்சுடரிரண்டுமென்கோ] - மிக்க ஒளியையுடைய சந்த்ரஸூர்யர்க ளென்பேனோ ? [இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கோ] - ஒன்று ஒழியாமே இப்பதார்த்தங்களெல்லா மென்பேனோ ?

ப.—முதற்பாட்டில், பூதபௌதிகாத்மக ஸகல ப்ரகாரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணனை - (ஸர்வாத்மபாவ ப்ரகாஶகனான) க்ருஷ்ணனை, கூவுமாறு - சொல்லும்ப்ரகாரம், புகழும் - (வேதங்களாலும் வைதிகபுருஷர்களாலும்) புகழப்பட்ட, நல் - விலக்ஷணகுணவிக்ரஹவிபூதியுக்தனான, ஒருவன் - அத்விதீயன், என்கோ - என்பேனோ? பொரு இல் - ஒப்பு இல்லாத, சீர் - (தாரகத்வாதி) குணபூர்த்தியையுடைய, பூமியென்கோ—? திகழும் - ப்ரஸந்நதையாலே உஜ்ஜ்வலமாய், தண் - சீதளஸ்வபாவமான, பரவையென்கோ - ஜலராசியென்கோ? தீயென்

'ஆக இத்தால்' இத்யாதி. 'இத்திருவாய்மொழியிலே - தத்கததோஷாஸ்பர்ஶம், ஸர்வஶப்தவாச்யத்வம்' தோளில் தோள்மாலையோபாதி பொருந்தியிருக்கை, இவருக்கு முக்தாவஸ்தாப்ராப்தி முதலான அதிக அர்த்த விசேஷங்க ளுண்டானாலும், விபூதியோகமும், ஸாமாநாதிகரண்யமும், 'என்கோ' 'என்கோ' என்கிற ஸம்ஶயமுமாகிற அர்த்தத்ரயமும் ப்ராதாந்யேந ஶங்கித்துப் பரிஹரித்து ஸ்தாபிக்கிறார்' என்று ப்ரவேசத்தினடியிலே ஸங்க்ரஹார்த்தமாக அருளிச்செய்வர். ஸம்ஶயமென்றதுக்கு ஸூசகம் – 'மஹாவாதத்தில் பலோபாதாநம்' இத்யாதி வாக்யம். "[illegible] । [illegible]" இதி உத்யோகபர்வண் யேகோந நவதிதமே. "[illegible]" இதி முண்டோபநிஷதி. "[illegible]" இதிச் சாந்தோக்யே.

கோ - (ஜாட்யநிவர்த்தகமான) அக்நியென்கோ? வாயுவென்கோ - (ப்ராணாதி ஹேதுவான) வாயுவென்கோ? நிகழும் - (ஸ்வகார்யவஸ்துக்களை ஆவரித்து) ஸந்நிஹிதமான, ஆகாசமென்கோ - ஆகாசமென்கோ? நீள் - (கிரணத்வாரத்தாலே) எங்கும்போய் ப்ரகாஶகமான, சுடரிரண்டுமென்கோ - சந்த்ராதித்யர்களாகிற இரண்டு தேஜஸ்ஸு மென்கோ? இகழ்வில் - ஒன்றொழியாமல், இவனைத்துமென்கோ - இவை யெல்லா மென்கோ? 'இகழ்வில்'என்றது - த்யஜிக்கப்படாத உபாதேய மென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறார்.

[புகழு நல்லொருவ னென்கோ] - ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளாலே புகழப்பட்ட நன்மையையுடையனான அத்விதீயபுருஷன் என்பேனோ? 'என்கோ' என்றது, என்பேனோ? என்றபடி. பிள்ளான் 'ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்துயமாநன் என்பேனோ?' என்னும். கீழ்ச்சொன்ன குணயோகத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தோடொக்க விபூதியோகம் சொல்லுகிறது மேல்: [பொருவில்சீர் இத்யாதி] - ஒப்பில்லாத க்ஷமாதிகுணங்களையுடைய பூமி யென்பேனோ? பொரு - ஒப்பு. [திகழும் இத்யாதி] - காரணத்வத்தால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும் குளிர்த்தியையு முடைய ஜலதத்த்வம், தத்காரணமாய் ஊர்த்வஜ்வலநமான அக்நி, தத்காரணமான வாயு; [நிகழும் ஆகாசம்] - நிகழுகையாவது - வர்த்திக்கை; இதரபூதங்களுக்கு முன்னே ஸ்ருஷ்டமாய், இவை ஸம்ஹ்ருதமானாலும் சிலநாள்நிற்கு மென்னுதல், தன்னையொழிந்தவை தன்னுள்ளே வர்த்திக்கும்படியா யிருக்கு மென்னுதல். [நீள்சுடர் இரண்டும்] - மிக்க ஒளியையுடைய சந்த்ரஸூர்யர்கள்; கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம். தாபத்தை ஆற்றுகைக்கும் நீர்க்களிப்பை யறுக்கைக்கும் உறுப்பான சந்த்ரஸூர்யர்கள். [இகழ்வில் இவ்வனைத்து மென்கோ] - ஒன்று ஒழியாமே எல்லா மென்னுதல்; உபாதேயதமமான எல்லா மென்னுதல். [கண்ணனைக் கூவுமாறே] - அர்ஜுநன் 'ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ' என்றதோடு 'பூமி' என்றதோடு வாசியற்றிருக்கிறதிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டில் - அவனுடைய குணங்களையும், விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சேரப்பிடித்து, இத்திருவாய்மொழியிலே மேல் பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[புகழுநல்லொருவனென்கோ] - "உயர்வறவுயர்நலம்" தொடங்கி இவ்வளவும்வரத் தாம் அநுபவித்த குணங்களையடைய ஒருசொல்லாலே திரள அருளிச்செய்கிறார். ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதிகளெல்லாம் கையெடுத்துக்கூப்பிடாநின்றுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனை அத்விதீயபுருஷனென்பேனோ? 'என்கோ' என்றது - என்று சொல்லுகேனோ? என்றபடி. குணயோகத்தால்வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி, மேல் விபூதியைச் சொல்லுகிறது. [புகழுநல் இத்யாதி] - ஸர்வைஸ்

முதற்பாட்டு—'புகழுநல்லொருவன்' இத்யாதி. 'நிகழுமாகாச மென்கோ' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அவனுடைய' இத்யாதி. பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தமாவது - விபூதியோகம்.

'புகழுநல்லொருவன்' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம். அதாவது - 'நல்' என்று - குணங்களைச்சொல்லி, என்றலே புகழப்பட்ட குணங்களையுடைய ஒருவனென்று முந்தினது; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'உயர்வற' இத்யாதி. யத்வா, 'நல்' என்று - ஸ்வரூபாதி வைலக்ஷண்யமாய், ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளாலே புகழப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனென்று, இரண்டாவது; இத்தை அருளிச் செய்கிறார் - 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி' இத்யாதி. அதவா, ப்ரத்யேகபதங்களாக மூன்றும் அர்த்தம் - 'ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்துயமாநன்' இத்யாதி. இதில் 'நல்' என்று ஆநந்தமாய், குணாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். முந்தின இரண்டர்த்தத்திலும், 'புகழும்' என்றது - 'நல்' என்றதுக்கு விஶேஷணம்; த்ருதீயார்த்தத்தில், 'புகழும், நல், ஒருவன்' என்று - ப்ரத்யேகம் பகவத்வாசகம், ப்ரத்யேகம் 'என்கோ' என்கிற க்ரியாந்வயி. மேலிற் பதத்துக்கு அவதாரிகை - 'குணயோகத்தால்' இத்யாதி;

ஸம்ஸ்துயமாந னென்பேனோ? நல் - ஆநந்தாதிகுணங்களையுடைய னென்பேனோ? [ஒருவன்]-ஸமாப்யதிக தரித்ர னென்பேனோ? [பொருவில் இத்யாதி] - "முடிச்சோதியா யுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்று திருமுகத்தினழகையும் திருவபிஷேகத்தினழகையும் சேர்த்து அநுபவித்தாற்போலே, குணங்களுக்கும் விபூதிகளுக்கும் உண்டான சேர்த்தியாலே குணங்களோடு ஒக்க விபூதியையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். பொரு வென்று - ஒப்பு, இல் என்று - இல்லாமை. ஒப்பில்லாத க்ஷமாதிகுணங்களையுடைய பூமி யென்பேனோ? அடியிலே பிறந்துடைய தோன்றிறே; ஆகையாலே, ஒப்பில்லாத பூமி யென்கிறார். "பத்ப்யாம் பூமி:" (பத்ப்யாம்பூமிஃ) இறே. [திகழும் இத்யாதி] - கீழ்ச்சொன்ன பூமிதான் கடிநமாயிறே இருப்பது; அத்தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளும்போது காடிந்யத்தை நெகிழ்த்துக்கொள்ள வேணுமிறே; அத்தை நெகிழ்த்துத் தரும் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது. காரணத்வப்ரயுக்தமான புகரையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமான ஜலமென்பேனோ? [தீயென்கோ] - அந்நெகிழ்ச்சி காரியங்கொள்ள வொண்ணாத அளவானால் அத்தை வலிக்கப்பண்ணித் தரும் தேஜ:பதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊர்த்வஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நி யென்பேனோ? [வாயுவென்கோ] - அது உறைத்தால் அத்தை ஆற்றிக் காரியங்கொள்ளவேணுமிறே; அத்தை ஆற்றக்கடவதான காற்று என்பேனோ? [நிகழும்] - எல்லார்க்கும் மூச்சுவிடுகைக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணவேணுமே; நிகழுகையாவது - வர்த்திக்கை. இவ்வருகில் பூதசதுஷ்டயமும் அழிந்து தன்பக்கலிலே வருமளவும் வர்த்திக்கு மென்றுதல்; அன்றிக்கே, பதார்த்தங்க ளெல்லாம் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாஶ ப்ரதாநம் பண்ணு மென்றுதல். ஆக, காரணமான பூதபஞ்சகத்தையும் சொல்லிற்று. [நீள்சுடரிரண்டு மென்கோ] - கார்யவர்க்கத்துக்கு அடைய உபலக்ஷணமாகச் சந்த்ர ஸூர்யர்களைச் சொல்லுகிறது, இவற்றின் நீர்க்களிப்பை யறுக்கைக்கும் தாபத்தை யாற்றுகைக்கும். [இகழ்வில்] - ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்பேனோ? "ஐயாவி நாயத ஸ்ரசஸ்ததஷஸ்"

அநுபாவ்யமான குணங்களோடொக்க விபூதியைச் சொல்லுவானென்? என்ன, 'முடிச்சோதி' இத்யாதி 'சேர்த்தியாலே' என்றது - குணவத் அப்ருதக்ஸித்தமாகையாலே யென்றபடி. யத்வா, 'ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி' என்கிற நிர்த்தேஶ ப்ரத்யாஸத்தியாதல். 'பொருவில்' என்றத்தை - சீருக்கு விசேஷணமாக்கிக் கீழே அருளிச் செய்து பூமிக்கு விசேஷணமாக்கி, ஒப்பில்லாமையேது? என்ன, 'அடியிலே' இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'பத்ப்யாம்' இதி. பூம் யநந்தரம் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - 'கீழ்ச்சொன்ன' இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - 'காரணத்வ' இத்யாதி. திகழும் - விளங்காநின்றுள்ள. 'கார்யங்கொள்ள வொண்ணாத' இதி - அண்டாதிஸ்ருஷ்ட் யுபயோகியாகாத இத்யர்த்தஃ. 'ஊர்த்வஜ்வலநேதி' ஸ்வபாவகதநம். அக்நி - அக்நியான தேஜஸ்தத்த்வம். வாய்வநந்தரமாகாசகதநஸ்யஸங்கதிமாஹ - 'எல்லார்க்கும்' இத்யாதி. நிகழுகை - வ்யாபரிக்கை. அதாவது - மூச்சுவிடுகையாய், உச்ச்வாஸ நிஶ்ஶ்வாஸங்கள் விடுகை. நிரவகாஶமாகில் மூச்சுவிடப் போகாதிறே. நிகழுகைக்கு ஹேதுவான ஆகாஶ மென்றபடி. இத்தால் - வாய்வாகாசங்களுக்குக் கார்யமுகேந ஸம்பந்தஞ் சொன்னபடி. வாய்வவஸ்தா விஶேஷோச்ச்வாஸ நிஶ்ஶ்வாஸாவகாஶ ப்ரதத்வாத் வாயோ ரநந்தரம் ஆகாஶகதநமிதி பாவஃ. இதுவாயிற்று இவர் கீழே பூதங்களுக்குக் கார்யமுகதஸ் ஸம்பந்தஞ் சொல்லிக்கொண்டு போகைக்கு நிதாநம். நிகழும் என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - 'நிகழுகையாவது' இத்யாதி. அதாவது - பூதசதுஷ்டயமும் தன்பக்கல்வருமளவும் நிற்கு மென்னுதல், தன்னை யொழிந்தவையடையத் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படியாயிருக்கிற வென்னுதல். சந்த்ரஸூர்ய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - 'இவற்றின்' இத்யாதி. நீள்சுடர் - மிக்க வொளியையுடைய சந்த்ரஸூர்யர்கள். நீட்சி - பெருமை. இவற்றின் - கீழ்ச்சொன்னபூதபஞ்சகத்தினுடைய "ஸூர்ய்ராம்ஶு ஜநிதம் தாவம் நிவ்ருத்தாராவ திஶ்ஶஶீ" என்றத்தைப் பற்ற, 'நீர்க்களிப்பை' இத்யாதி. 'இகழ்வில்' என்றது - குறையாத வென்னுதல், த்யாஜ்யமல்லாத வென்னுதல். 'எல்லாமென்பேனோ'

நா யத் ஸ்யாத், நததஸ்தி) என்றுனிறே; அன்றிக்கே, இவைதான் சில பதார்த்த
ய்த் தோன்றுகையன்றிக்கே அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகையாலே, அநுபாதேய
மன்றிக்கே உபாதேயதமமான எல்லாம் என்பேனே? [கண்ணனைக் கூவுமாறே] -
ன் "ஹேக்ருஷ்ண" (ஹேக்ருஷ்ண) என்றத்தோடு, தாம் "போருவில்சீர்ப்பூமி" என்ற
ஒருவாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. கண்ணனைக் கூவுமாறு - புகழுநல்லோருவன்
(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கூவுமாறறியமாட்டேன் குன்றங்களனைத்துமேன்கோ?
மேவுசீர்மாரியேன்கோ? விளங்குதாரகைகளேன்கோ?
நாவியல்கலைகளேன்கோ? ஞானநல்லாவியேன்கோ?
பாவுசீர்க்கண்ணனெம்மான் பங்கயக்கண்ணனையே.

ஆ.—(கூவுவாறு.) மஹீதரவர்ஷ நக்ஷத்ர ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணுதிரூபஶப்த
ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு ஆத்மபூத னென்கிறது.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பூதங்களைந்தினுடைய கார்யமான பதார்த்தங்களையும்
வ பேசி அவற்றை விபூதியாகவுடையனுன தன்மையை அருளிச்செய்கிறுர்.

[நாவியல்கலைக ளென்கோ] - நாவாலே இயற்றப்படாநின்றுள்ள வாயுகார்யமான வித்
ளன்பேனே? வித்யைகளுக்கு வாயுகார்யத்வமாவது - வித்யாரூபஶப்தோச்சாரணம் வாயு
பந்நகார்யம். [ஞான நல்லாவி யென்கோ] - ஆவியென்று லக்ஷணையாலே ஶரீரத்தைச்
கிறது. ஜ்ஞாநத்துக்கு ஶரீரமென்று ஜ்ஞாநஸாதநமான ஶப்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், உக்தமான மஹாபூதங்களினுடைய கார்யவிஶேஷத்தை அருளிச்
ர்.

குன்றங்களனைத்தும்-காடிந்யத்தாலே பூமி கார்யமான எல்லாப் பர்வதங்கள், * என்கோ
ர் - ஸகலஜீவநத்வரூபகுணேந்மேஷத்தை யுடையதாய் ஜலகார்யவிஶேஷமான, மாரி
ர - வர்ஷம்; விளங்கு - (ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலே) தேஜஃகார்யமான, தாரகைகளென்கோ -
கள், (வாயுகார்யமான), நா-நாவில், இயல் - இயற்றியையுடைத்தான, கலைகளென்கோ -

கு நியாமகம் - 'மயாவிநா' இத்யாதி. அஸாதாரண நாமத்தையிட்டுக் கண்ணனைக் கூவவொண்ணுதோ?
ரபானென்? என்ன, 'அர்ஜுநன்' இத்யாதி. அஸாதாரணஶப்தத்தோடு ஸாதாரணஶப்தத்தோடு வாசி
பன்றபடி. அந்வயிக்கிறுர் - 'கண்ணனே' இத்யாதி. "[illegible]
ந । [illegible]" இதி கீதாஸு உக்தே. "[illegible] ஹேக்ருஷ்ண [illegible]। [illegible]
[illegible]" இதி தத்ரைவ ஏகாதஶே. (க)

* 'என்கோ' என்பது பலமுறை வருவதால், பன்னீராயிரப்படியில் இறுதியில் வருகிற 'என்கோ'
மாத்ரம் என்று சொல்வேனே? என்று அருளிச்செய்தனர்: மற்றை இடங்களிலும் ஸேவிப்பவர்
பொருள் காணக்கடவர்.

வித்யாஸ்தாநங்கள்; ஞானம் - அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு, நல்லாவியென்கோ - சரீரமாய் ஆகாஶகார்யமான ஶப்தவிஶேஷங்களென்று சொல்வேனே? பா - பரந்த, சீர் - குணவிபூதிகளையுடையனாய், கண்ணன் - எனக்கு ஸுலபனாய், பங்கயம் - பங்கயம்போன்ற, கண்ணனை - கண்ணழகாலே, எம்மான் - என்னைத் தோற்பித்துக்கொண்ட ஸ்வாமியை, கூவுமாறு - சொல்லும் ப்ரகாரம், அறிய மாட்டேன் - அறியமாட்டுகிறிலேன்.

'நல்லாவி' என்றது - ஜ்ஞாநத்துக்கு அவ்யவதாநேந உத்பாதகமாகை.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கார்யவர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது.

[கூவுமாறு இத்யாதி] - பக்திபாரவஶ்யத்தாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டே னென்னுதல், இயத்தாராஹித்யத்தாலே சொல்லமாட்டே னென்னுத லல்லது அர்த்தங்களில் அவிஶதமாயிருப்பதொன்று உண்டாய்ச் சொல்லுகிறாரல்லர். [குன்றங்கள் இத்யாதி] - கீழ்ச்சொன்ன "பூமியென்கோ" என்கிறதன் கார்யமாய் அதனுடைய காடிந்யம் திரண்டாற்போலேயாய்ப் பூமிக்குத் தாரகமான பர்வதங்கள் என்பேனோ? [மேவுசீர் இத்யாதி] - திகழுந்தண்பரவையினுடைய கார்யம். வடிவழகாலும் குளிர்த்தியாலும், எல்லாராலும் மேவப்படும் ஸ்வபாவத்தை யுடைய மேக மென்பேனோ? இவர்க்கு இரண்டொருகார்யமா யிருக்கிறதிறே, திருமேனிக்குப் போலியா யிருக்கையாலே. [விளங்கு இத்யாதி] - 'தீயென்கோ' என்கிறதன் கார்யம். விளக்கத்தை யுடைய நக்ஷத்ராதிகள். [நாவியல்கலைகள்] - 'வாயுவென்கோ' என்கிறதன் கார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டிகலைகள். வாயுகார்யம் - ப்ரயத்நம். ப்ரயத்நாபிவ்யங்க்யமிறே வித்யை: ஆகையாலே, சொல்லுகிறது. [ஞானநல்லாவி] - 'நிகழுமாகாசம்' என்றதன் கார்யம். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதநமான ஶப்தம். 'ஆவி' என்று லக்ஷணையாலே ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநஶரீரம் என்று ஜ்ஞாநஸாதநமான ஶப்தத்தைச் சொல்லுகிறது. குணவாசிஶப்தத்தாலே குணியை நினைக்கிறது. 'நல்லாவி' என்று இந்த்ரியங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [பாவுசீர்க் கண்ணன்] - பரந்த குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [எம்மான் பங்கயக்கண்ணனை] - தன்கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பூதபஞ்சகங்களுடைய காரியங்களை க்ரமத்திலே பேசுகிறார்.

[கூவுமாறு] - பாசுரமிட்டு அழைக்கும்படி அறிகிறிலேன். கூவுதலாவது - அழைக்கை. * " கூவக்கூவ நீ போதியேல் " என்னக்கடவதிறே. பகவத் ப்ரஸாதத்தால் வந்த வெளிச்சிறப்பாலே அர்த்தமடைய ஜ்ஞாதமாயிராநின்றது; பக்திபாரவஶ்யத்தாலே பேச மாட்டுகிறிலேன் என்னுதல், இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேசமாட்டேன் என்னுதல். [குன்றங்கள்] - "பொருவில்சீர்ப்பூமி" என்றதினுடைய கார்யம்; பூமியினுடைய காடிந்யம் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலேயாய், பூமிக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற பர்வதங்க ளென்பேனோ? [மேவுசீர்] - "தண்பரவை"

இரண்டாம்பாட்டு - 'கூவுமாறு' இத்யாதி. 'குன்றங்கள்' என்று தொடங்கி, 'ஞானநல்லாவியென்கோ' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை – 'கீழ்ச்சொன்ன' இத்யாதி.

'கூவக்கூவ' இதி-பெரியாழ்வார் திருமொழி. பலகால் அழையாநிற்க, நீபோவுதியாகில் இத்யர்த்தः. கூவமாட்டாமைக்கு அடியேது? என்ன, பகவத்ப்ரஸாத' இத்யாதி. வெளிச்சிறப்பு-ஜ்ஞாநவைஶத்யம். பூமியினுடைய என்றது – பார்த்திவத்வ த்யோதநார்த்தம். 'பூமிக்கு ஆதாரமா யிருக்கிற' என்றது - 'மேவுசீர், விளங்கு, நாவியல்,

---

* பெரியாழ்வார் திருமொழி. க-ச-ரு.

என்றதனுடைய கார்யம். கண்டார் மேவும்படியான வடிவழகையும் குளிர்த்தியையு முடைய மேகமேன்பேனோ? இவர்தமக்கு இரண்டொருகார்யமிறே இது; திருமேனியிலழகுக்குப் போலியாயிருக்கையாலேயும், விடமாட்டார். [விளங்கு] - "தீயேன்கோ" என்ற தேஜஃகார்யமான விளக்கத்தையுடைய நக்ஷத்ராதிக ளேன்பேனோ? இவை - எல்லாத்தேஜஃகார்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நாவியல்] - "வாயுவேன்கோ" என்ற வாயுகார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள். சப்தங்களினுடைய அபிவ்யக்தி வாயுகார்யமிறே, * ப்ரயத்நாபிவ்யங்க்யமாயிருக்கையாலே. ப்ரயத்நந்தான் வாயுவைத் தோற்றியிறே இருப்பது. [ஞானநல்லாவியேன்கோ] - "ஆகாசமேன்கோ" என்ற ஆகாசகுணமிறே ஶப்தம். த்ரவ்யத்தினுடைய காரணகுணமேயிறே தத்கத குணத்துக்கும் காரணம்; † தந்துகதமான ஶௌக்ல்யமேயிறே படகதமான ஶௌக்ல்யத்துக்கும் காரணம்; பாரிஶேஷ்யாத் ப்ரயத்நத்தாலே ஆகாசகுணத்தையே சோல்லிற்றுமத்தனையிறே இதில். ஆவியேன்றுகோண்டு-லக்ஷணையாலே ஶரீரத்தைச் சோல்லுகிறது. ஜ்ஞாநத்தைப் போதிந்துகோண்டிறே ஶப்த மிருப்பது.

ஞானநல்' என்று விசேஷிக்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, பூமிக்கு ஆதாரத்வரூப விசேஷணம் இதுக்கும் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி. 'குன்றங்களனைத்தும்' என்று - குலபர்வதங்கள் விவக்ஷிதங்கள். 'சீர்' என்று - குணமாய், வடிவழகையும் குளிர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது. மேவுகை - விரும்புகை. மாரி - மேகம். இத்தை 'மேவு சீர்' என்று விஶேஷிப்பானென்? என்ன, 'இவர்தமக்கு' இத்யாதி. இரண்டொரு கார்யம் என்றது - ததீயத்வாகாரேணவும் உத்தேஶ்யமாய்,ஸாத்ருஶ்யத்தாலும் உத்தேஶ்யமாயிருக்கு மென்றபடி. இரண்டொரு கார்யமிறே - ப்ரயோஜநத்வயாயாத மித்யர்த்தஃ. ததீயத்வாகாரேண உத்தேஶ்யத்வம் ஒரு நிமித்தம்: நிமித்தாந்தரமேது? என்ன, 'திருமேனியிலழகுக்கு' இத்யாதி. 'இருக்கையாலேயும்' என்ற ச சப்தத்தாலே - ததீயத்வாகாரேணவும் விடமாட்டா ரென்றபடி. ஆகாஶகுணமான ஶப்தம் வாயுகார்யமானபடி என்? என்ன, 'ஶப்தங்களினுடைய' இத்யாதி. அதுக்கு அடியேது? என்ன, 'ப்ரயத்ந' இத்யாதி. ப்ரயத்நாபிவ்யங்க்யமானால் வாயுகார்யத்வம் எப்படி? என்ன, 'ப்ரயத்நந்தான்' இத்யாதி. வாயுவைத் தொற்றியிறே யிருப்பது - வாயுவைக் காரணமாக வுடைத்தாயிறே இருப்பது. ஆக, தால்வோஷ்டபுடாதி வ்யாபாரரூப ப்ரயத்நத்துக்கு நாபிவாயு காரணமாகையாலே பரம்பரயா ஶப்தம் வாயுகார்ய மென்றபடி. நாவாலே இத்யாதி வாக்யம் - ஶப்தார்த்தம். இயற்றப்பட்ட - சொல்லப்பட்ட. அபிவ்யக்தி - ப்ரகாஶஃ. 'ஞானநல்லாவி யென்கோ' என்று - 'நிகழுமாகாசமென்கோ' என்ற ஆகாஶகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 'நல்லாவி' என்று - அர்த்தபோதகமான ஸ்தூலாகாஶ குணபூத ஶப்தத்தைச் சொல்லுமதொழிய, காரணாகாஶகார்யமான ஸ்தூலாகாஶத்தைச் சொல்லாதே என்ன, 'ஆகாசமென்கோவென்ற' இத்யாதி. 'ஆகாசகுணமிறே ஶப்தம்'என்றது-இங்குச் சொல்லுகிற ஶப்தம் காரணாகாஶகுணகார்யமான ஶப்தமிறே இத்யர்த்தஃ. ஆகையாலே, காரணாகாஶ குணகார்யத்தை குணகுணிநோரைக்யவிவக்ஷயா ஆகாஶகார்ய மென்கிறதென்றபடி. காரணகுணம் கார்யகுணத்துக்குக் காரணமோ? என்ன, 'த்ரவ்யத்தினுடைய' இத்யாதி. த்ரவ்யத்தினுடைய - கார்யத்தினுடைய, காரணம் யாதொன்று உண்டு, அதினுடைய குணம் கார்யகதகுணத்துக்குக் காரண மென்றபடி. அது எங்கே கண்டோம்? என்ன, 'தந்துகத' இத்யாதி. அப்போதும் ஆகாஶகுணகார்யமாகையாலே குணகுணிகளுக்கு ஐக்யத்தை விவக்ஷித்து, காரணாகாஶ கார்யமென்னலாம் என்று ஶப்தத்தைச் சொல்லுமதொழிய, கார்யாகாசத்தைச் சொல்லாதே யென்ன, 'பாரிசேஷ்யாத்' இத்யாதி. 'பாரிசேஷ்யாத்' என்றது - கீழே காரணமான பூதங்களினுடைய கார்யங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே இத்யர்த்தஃ. ப்ரயத்நத்தாலே - க்ருச்ச்ராத். ஆகாஶகுணத்தையே சொல்லிற்றுமத்தனை யென்றது - குணம் நிராதாரமா யிராமையாலே குணிபர்யந்தாபிதாநம் பண்ணி, கார்யாகாஶத்தையே சொல்லுகிற தென்றபடி. 'ஆவியென்று' இதி-'ஆவி' என்று - ப்ராணனாய், ப்ராணாஶ்ரயமான ஶரீரத்தை லக்ஷிக்கிற தென்றபடி. ஆனாலும், 'ஆவி' என்று - ஶப்தத்தைச் சொல்லும்படி எப்படி? என்ன, 'ஜ்ஞாநத்தை' இத்யாதி. பொதிந்துகொண்டிருக்கை - நிறைத்துக் கொண்டிருக்கை. ஸாதநத்வேந வர்த்தநம் இத்யர்த்தஃ. ஆக, அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு ஶரீரமாம்போது ஶப்தமாக வேணுமிறே என்று இவ்வழியாலே 'ஆவி' என்று - ஶப்தத்தைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. ஜ்ஞாநஸாதந

---

* ப்ரயத்நாபி வ்யங்க்யம் - ப்ரயத்நத்தாலே உண்டாக்கத்தக்கது. † தந்துகதஶௌக்ல்யம் - நூலிலுள்ள வெண்மை. படம்-வஸ்த்ரம்.

சாதி - ஆகரஜமான, மாணிக்கத்தை - மாணிக்கம்போலே அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தையுடையவனை, பங்கயம் - பங்கயம்போலும், கண்ணனென்கோ - கண்ணையுடையவன்; பவளம் - பவளம்போலும், செம் - சிவந்த, வாயனென்கோ - வாயன்; அம் - தர்ஶநீயமாய், கதிர்-ஒளிவிடுகிற, அடியனென்கோ - திருவடிகளையுடையவன்; அஞ்சனம் - அஞ்சநம்போலும், வண்ணனென்கோ - நிறத்தையுடையவன்; செம்-சிவந்த, கதிர் - ப்ரபையையுடைத்தான, முடியனென்கோ - திருவபிஷேகத்தையுடையவன்; திரு - லக்ஷ்மீஸ்தாநமான, மறு - (ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே) சிஹ்நிதமான, மார்பனென்கோ - திருமார்பையுடையவன்; சங்குசக்கரத்தனென்கோ - (அந்தஃபுரத்துக்குக் காவலென்னலாம்படியான) ஆயுதபூர்த்தியையுடையவனென்று சொல்லுவேனோ?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தை அநுபவிக்கிறார். விபூதியின் நடுவே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது, விபூதியும் திருமேனியோபாதி தகுதியாயிருக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

[பங்கயக்கண்ணன் இத்யாதி] - கிட்டினாரோடு முதல் உறவு பண்ணும் கண். [பவளச் செவ்வாயன்] - கண்ணழகிலே துவக்குண்டாரை ஆதரித்து ஸ்மிதம் பண்ணும்போதைத் திருவதரத்தின் பழுப்பை அநுபவிக்கிறார். [அங்கதிரடியன்] - நோக்குக்கும் முறுவலுக்கும் தோற்றார் விழும் திருவடிகள். [அஞ்சனவண்ணன்]-திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபாவ்யமாய் ஶ்ரமஹரமாய் ஸோபாஶ்ரயமான வடிவு. [செங்கதிர்முடியன்] - அநுபவிக்கிற விஷயம் ப்ராப்தமுமாய் ஸர்வாதிகமுமா யிருக்கிற படியைக் கோள்சொல்லித் தருகிற திருவபிஷேகம். செம்மை - அழகு. [திருமறுமார்பன்] - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கண்டு அகலவேண்டாதபடியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருவையும் மறுவையுமுடைய மார்பையுடையவன். [சங்கு] - 'இவர்கள் சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ?' என்று பயப்படவேண்டாதபடி ஆழ்வார்களையுடையவன். "வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று "வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னக்கடவதிறே. [சாதிமாணிக்கத்தையே] - ஆகரத்திலே பிறந்த தாய்ப் பெருவிலையனான ரத்நம்போலே ஶ்லாக்யமான திருமேனியையுடையவன். நிர்தோஷமாய் ஸஹஜமான அழகையுடையவ னென்கை.

ஈடு.— மூன்றாம் பாட்டு. ஜகச்சரீரனாய் நின்றத்தோடு அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தனாய் நின்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கையாலே, ஜகதாகாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார்.

[பங்கயக்கண்ணனேன்கோ] - சேதநரோடு கலப்பது கண்வழியேயிறே. தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின கண்ணழகைச் சொல்லுகிறார். [பவளச்சேவ்வாயனேன்கோ] - அந்நோக்குக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாத முறுவலைச் சொல்லுகிறது. [அங்கதிரடியனேன்கோ] - நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றார் விழும் நிலத்தைச் சொல்லுகிறது. அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளையுடையவ னென்பேனோ? [அஞ்சனம்]-அத்திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபாவ்யமான வடிவைச்சொல்

மூன்றாம்பாட்டு—'பங்கயக்கண்ணன்' இத்யாதி. விபூதியோகம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமான இத்திருவாய்மொழியில் அஸாதாரண விக்ரஹயோகஞ் சொல்லுகிறதென்? என்ன, 'ஜகச்சரீரனாய்' இத்யாதி. வாசியற்றிருக்கையாலே – ததீயத்வேநோத்தேஶ்யதாயாம் விசேஷ மில்லாமையாலே.

முந்துறக் கண்ணழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன, 'சேதநரோடு' இத்யாதி. கண்வழியே – த்ருஷ்டிபந்தபூர்வக மித்யர்த்தஃ. ஆகையாலே, 'தம்மோடுமுதலுறவுபண்ணின' என்று கூட்டுவது. ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம், 'அந்நோக்குக்கு' இத்யாதி. தாத்பர்யம் – 'நோக்குக்கும்' இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம்–'அழகிய' இத்யாதி.

இந்த்ரியாதிகளைப்போலன்றிக்கே ஶப்தத்துக்கு ஸ்வதோதோஷமில்லாமையாலே, 'நல்லாவி' என்கிருர். [பாவுசீர்க்கண்ணன்]-"விதிதஃ" (விதிதஃ) என்கிறபடியே எங்குமொக்கப் பரம்பின கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [எம்மான் இத்யாதி] - கண்ணழகாலேயாயிற்று இவரை ஒடியெறிந்தது. "பங்கயக்கண்ணன்" என்றத்தோடு, "குன்றங்களனைத்தும்" என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. *"பெரும்புறக்கடல்" என்கிற திருமொழி நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே குன்றங்களனைத்தும் என்றது "நின்ற குன்றத்தினைநோக்கி" என்னுமாபோலே வடிவுக்குப் போலியாய், 'மேவுசீர்மாரி' என்று மேகத்தைச்சொன்ன இடம் திருநிறத்துக்குப் போலியா யிருக்கிறது ' என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. (உ)

மூன்ரும் பாட்டு.

பங்கயக்கண்ணனென்கோ? பவளச்செவ்வாயனென்கோ?
அங்கதிரடியனென்கோ? அஞ்சனவண்ணனென்கோ?
செங்கதிர்முடியனென்கோ? திருமறுமார்பனென்கோ?
சங்குசக்கரத்தனென்கோ? சாதிமாணிக்கத்தையே.

ஆ.—(பங்கயக்கண்ணன்.) அஶேஷதோஷ ப்ரத்யநீகமாய்க் கல்யாணைகதாநமாய் நிரதிஶயதேஜோமயமாய் நிரதிஶயதீப்தியுக்த திவ்யபூஷணயுத விஶிஷ்டமான திவ்யரூபத்தை யுடையவ னென்று சொல்லுகிறது.

ஒ.—மூன்ரும்பாட்டில், இந்த விபூதியோகம் அவனுடைய அப்ராக்ருதமாய்த் திவ்ய பூஷணுதிகளாலே அலங்க்ருதமான திருமேனியோடொக்கத் தகுதியாயிருக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக விபூதிகதநத்தின் நடுவே அவனுடையதிருமேனியின் அழகைப் பேசுகிருர்.

மற்றைப்பாட்டுக்களிலும் அவனுடைய அஸாதாரணமானபடியைப் பேசின இடங்களுக்கும் இதுவே ப்ரயோஜநம். கதிர் என்று - ஒளி. [சாதிமாணிக்கத்தை]- சாதிமாணிக்கம் என்கிறது - நிர்த்தோஷமாய் ஸஹஜமான அழகையுடையவ னென்கை.

ப.—அநந்தரம், இந்த ப்ரகாரங்களினுடைய ஆநுரூப்யஸூசநார்த்தமாக மத்யே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை அநுஸந்திக்கிருர்.

ஶப்தத்துக்கு நன்மையேது? என்ன, 'இந்த்ரிய' இத்யாதி. ஆதிஶப்தேந - அநுமாந முச்யதே. இத்தால் -- ஶப்தாபி ஆவிஶப்தம் - ஶப்தகுணககார்யாகாஶபரம்; 'கலைகளென்கோ' என்கிற விடத்தில் கலாஶப்தம் - ஶப்தாபி வ்யஞ்சக ப்ரயத்ந ஜநகவாயுபரம். இப்படி சொல்லுகிறதுக்கு அடி - பூதங்களினுடைய அவஸ்தாவிஶேஷங்களான கார்யங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே. பாவுகை - பரவுகை. ஒடி யெறிந்தது - காற்கட்டிற்று; அப்பாற் போகவொட்டாதே பண்ணிற் றென்றபடி. 'பங்கயக்கண்ணன்' என்றத்தோடே 'குன்றங்களனைத்துமென்கோ' என்றத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லுவானென்? என்ன, 'பங்கயக்கண்ணனென்றத்தோடு' இத்யாதி. பெரும்புறக்கடல் இத்யாதி - 'பெரும்புறக்கடல்' என்கிற திருமொழியிலே - ஸாமாநாதிகரண்யமாக வன்றிக்கே, பெரும்புறக்கடல்போலே இருக்கிறவ னென்று போலியாக நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே யென்றபடி. பாவுசீர்க்கண்ணனெம்மான் பங்கயக்கண்ணனை - குன்றங்களனைத்து மென்கோ வித்யாரப்ய, நல்லாவி யென்கோ - கூவுமாறறியமாட்டேன் இத்யந்வயஃ. "விதிதஸ்ஸஹிதஃ ஶரணாகதவத்ஸலஃ। தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. (உ)

---

* பெரிய திருமொழி. எ-கஉ.

லுகிறது. [செங்கதிர் முடியனென்கோ] - இது ப்ராப்தவிஷயத்தில் அநுபவ மென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தருவது ஶேஷித்வ ப்ரகாஶகமான திருவபிஷேகமிறே. [திருமறுமார்பனென்கோ]-திருவபிஷேகத்தைக் கண்டால் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து இருய்க்கும்சத்தைத் தவிர்த்துத் தருவது லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமிறே. திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடைய னென்பேனோ? [சங்கு இத்யாதி] - 'இச் சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ?' என்று அஸ்தாநே பயஶங்கைபண்ணும் ப்ரேமாந்தருடைய வயிறெரித்தலைத் தவிர்ப்பது திவ்யாயுதங்களிறே; "வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று, "சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்றுநின்றார்களிறே. [சாதி இத்யாதி] - போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்றான மாணிக்கம்போலே நிர்த்தோஷமாய் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான வடிவழகையுடையவனை. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

சாதிமாணிக்கமென்கோ? சவிகொள்பொன்முத்தமென்கோ?
சாதிநல்வயிரமென்கோ? தவிவில்சீர்விளக்கமென்கோ?
ஆதியஞ்சோதியென்கோ? ஆதியம்புருடனென்கோ?
ஆதுமில்காலத்தெந்தை அச்சுதனமலனையே·

ஆ.—(சாதிமாணிக்கம்) ஏவம்வித திவ்யரூபத்தையுடையனாய்க்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும் என்கிறது.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தேஜோவிஶிஷ்டமான மாணிக்யாதிபதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனான படியைப் பேசுகிறார்.

[சாதிமாணிக்க மென்கோ] - ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்க மென்பேனோ? [சவிகொள் பொன் முத்த மென்கோ] - நிறைந்த ஒளியையுடைய பொன் என்பேனோ ? நீர்மையுடைய முத்த மென்பேனோ ? [தவிவில்சீர் விளக்க மென்கோ] - விச்சேதியாத அழகையுடைய ப்ரகாச மென்பேனோ? [ஆதியஞ்சோதி யென்கோ] - விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருநாட்டைத் தனக்கு விபூதியாக இருக்கிற இருப்பு. [ஆதியம்புருட னென்கோ] - ஸர்வகாரணமாய் ஸர்வவிலக்ஷணனாய்த் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு. [ஆதுமில்காலத்து எந்தை அச்சுத னமலனையே]- எனக்கு ஒருதுணையில்லாத காலம் நிர்ஹேதுகமாக அடிமைகொண்டு என்னை மங்காதபடி காத்தவன்.

ப.—அநந்தரம், உஜ்ஜ்வலமான ரத்நாதி ப்ரகாரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆதும் - ஒன்றும், இல்-இல்லாத, காலத்து-ஸம்ஹ்ருதிகாலத்தில், எந்தை-நிருபாதிகஸம்பந்தமடியாக அவிபக்தநாமரூபசிதசிச்சரீரியாய், அச்சுதன்- (ஸ்வஸ்வரூபாதிகளுக்கு) ப்ரச்யுதியின்றியே, அமலனை - ஶரீரபூத சிதசித்தோஷம் தட்டாத ஹேயப்ரத்யநீகனை, சாதி- ஆகரோத்பத்தி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மாணிக்கம் என்கோ - மாணிக்கம்; சவி கொள் - ஒளியை யுடைய,

தாத்பர்யம் - 'இது ப்ராப்த' இத்யாதி. செங்கதிர்முடியன் - சிவந்த ப்ரபையையுடைய திருவபிஷேகத்தையுடையவ னித்யர்த்தஃ. திருவபிஷேகாநந்தரம் பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் – 'திருவபிஷேகத்தை' இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் – 'திருவையும்' இத்யாதி.பிராட்டிக்கநந்தரம் ஆழ்வார்களைச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, 'இச்சேர்த்திக்கு' இத்யாதி. வயிறெரித்தலைத் தவிர்க்கைக்கு உடலாயிருக்குமோ? என்ன, 'வடிவாய்' இத்யாதி. 'சாதி' என்றதிலே நோக்காக, 'போலியன்றிக்கே' இத்யாதி. ரத்நஸத்ருஶ மித்யேதாவந் .மாத்ரமன்றிக்கே இத்யர்த்தஃ. சாதிமாணிக்கத்தை - பங்கயக்கண்னென்கோ இத்யாரப்ய அந்வயஃ. (௩)

பொன்-பொன், முத்தம் என்கோ-முத்துக்கள்: சாதி-ஆகரஜமாய், நல்-ரத்நாந்தரவிலக்ஷணமான. வயிரம் என்கோ - வயிரம்: தவிவு இல் - விநாஶரஹிதமாய், சீர் - ப்ரகாஶ குணவிஶிஷ்டமான, விளக்கம் என்கோ - தீபம்: ஆதி - ப்ரதமஹாவியாய், அம் - ஸௌந்தர்ய குணயுக்தமான, சோதி என்கோ - தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹவிஶிஷ்டன்; ஆதி - ப்ரதாநபூதனாய், அம் - ஆநந்தாதி குண விஶிஷ்டனான, புருடன் என்கோ - பரமபுருஷனென்று சொல்வேனோ?

"* ஆதிவிக்ரஹம்' என்றது - பரமபதநிலயவிக்ரஹத்தை. 'ஆதிபுருடன்' என்றது-திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை. இவற்றினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யத்தோபாதி உஜ்ஜ்வலரத்நாதிகளும் அஸாதாரணப்ரகாரமென்று கருத்து. சவி - ஔி. தவிவு - விநாசம். விளக்கம்-ப்ரகாஶகத்வமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தேஜோவிஶிஷ்டமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனானபடியைப் பேசுகிறார். வேதாந்த வ்யுத்பத்தி பிறந்தால் "யத்யத்விபூதிமத்ஸத்த்வம் ஶ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா" என்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரமன்றிக்கே ஸகலபதார்த்தங்களும் அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

[சாதிமாணிக்கம்] - ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கம் என்பேனோ? [சவிகொள் பொன்முத்தம்] - புகர்விஞ்சின பொன் என்பேனோ? நீர்மைமிக்க முத்து என்பேனோ? 'சவி' என்று பொன்னிலேயான போது புகராய், முத்திலேயானபோது நீர்மையாகக் கடவது. [சாதி நல்வயிரம்] - ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வைரம். [தவிவில் சீர் விளக்கம்] - விச்சேதமில்லாத நன்றான விளக்கு என்பேனோ? விளக்கம் என்று அந்தத் தீபத்தினுடைய ப்ரகாஶாம்ஶத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆதியஞ்சோதி] - ஜகத்காரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதம். "காரணம் காரணானாம்" "ஸத்த்வநிஷ்டம்". ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தைப்பற்றி ஜீவஸமஷ்டியும், ஸ்ரீவத்ஸத்தைப்பற்றி அசேதநமும் கிடக்கும் என்கிற அஸ்த்ரபூஷணாத்யாய க்ரமத்தாலே திருமேனியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆதியம்புருடன்] - ஸர்வகாரணமாய் அத்தேஶத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற புருஷோத்தமன். [ஆதுமில் காலத் தெந்தை] - எனக்கு ஒருதுணையில்லாத ஸம்ஸாராவஸ்தையிலே தன்னோடே உண்டான ஸம்பந்தத்தை அறிவித்தவன். [அச்சுதன்] - என்னை நழுவவிடாதவன். [அமலனை] - இந்தச் செயல் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றிக்கே தன்பேறாகச் செய்தவன்; அன்றிக்கே, ப்ரளயகாலத்திலே தன் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே இவை நழுவாமே தன்மேல் ஏறிட்டுக்கொண்டு நின்று தத்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நிற்கிறவன் என்றுமாம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நம்முதலிகளிலே ஒருவரை ஒருவன் 'எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்' என்ன, 'நான் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன்; நீ எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்ல வல்லையே?' என்றாராம். அதுக்குக் கருத்து - பகவத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் அவனை யொழிய வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்கள் இல்லாமையாலே, ஏதேனுமொரு பதார்த்தம் தோற்றும்போதும் அவனை முன்னிட்டுக் கொண்டாயிற்றுத் தோற்றுவது. ஜாதிகுணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதாப்போலே, த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் அவனையொழியப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லையாம்படி யிருக்

நாலாம்பாட்டு - 'சாதிமாணிக்கம்' இத்யாதி. ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - 'நம்முதலிகளிலே' இத்யாதி. முன்னிட்டுக்கொண்டு - ப்ரதாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டு; விஶேஷ்யமாகப் பண்ணிக்கொண் டென்றபடி. ஜாதிகுணங்களுக்கொழிய த்ரவ்யமான இவற்றுக்கு அப்ருதக்ஸித்தவிஶேஷணத்வம் கூடுமோ? என்ன, 'ஜாதிகுணங்களுக்கு' இத்யாதி. ப்ரமாணபலத்தாலே - "யஸ்யாத்மா

* 'ஆதியஞ்சோதி' என்று இருக்கவேணும்.

கிறதிறே ப்ரமாணபலத்தாலே. அல்லாதார்க்கு விஶேஷணம்ஶம் தோற்றுகிற வோபாதி விஶேஷ்யம் தோற்றும்படியா யிருக்கிறதிறே இவர்களுக்கு. விஶேஷணம்ஶத்திலே தாத்பர்யமின்றிக்கே யிருக்குமதுவு மன்றிக்கே, விஶிஷ்டத்திலும் விஶேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று, விஶேஷ்யப்ராதாந்யத்தாலே.*(விஶேஷ்யமே அதிஸ்புடமாயிருக்கும் என்றபடி.) இதிறே வேதாந்தஶ்ரவணமுடையாருக்கு இருக்கும்படி. "வேதாந்தஶ்ரவணேநஹி வ்யுத்பத்தி꞉பூர்யதே" (வேதாந்தஶ்ரவணேநஹி வ்யுத்பத்தி꞉பூர்யதே) என்னுநின்றதிறே. இத்தால் ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான்ப்ரகாரியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இதுதன்னிலும் "யத்யத்விபூதிமத்ஸத்த்வம் ஶ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா। தத்ததேவாவகச்சத்வம் மமதேஜோம்ஶஸம்பவம்" (யத்யத்விபூதிமத்ஸத்த்வம் ஶ்ரீமதூர்ஜ்ஜித மேவவா-தத்ததேவாவகச்சத்வம் மமதேஜோம்ஶஸம்பவம்) என்கிறபடியே - எல்லாம் தனக்கு விபூதியாயிருக்கச் செய்தேயும் உத்க்ருஷ்டமான பதார்த்தங்கள் விஶேஷித்து என்னுடைய விபூதி யென்றுனிறே; அப்படியே இவரும் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிறபடியை அநுபவிக்கிருர்.

[சாதிமாணிக்கம் என்கோ] - நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்ய மேன்பேனோ ? [சவி கோள்] - சவியென்று பொன்னிலே வந்தால் புகராகக் கடவது; முத்திலே வந்தால் நீர்மையாகக் கடவது. புகரையுடைத்தான பொன் என்பேனோ ? நீர்மையையுடைத்தான முத்து என்பேனோ ? [சாதி]-நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த நன்றான வைரமேன்பேனோ? [தவிவில் சீர் விளக்கம் என்கோ]-[தவிவென்று]-விச்சேதம். விச்சேதமில்லாத அழகையுடைய விளக்கமேன்பேனோ ? ப்ரகாஶவத்த்ரவ்யத்தைச் சொல்லுதல், ப்ரகாஶாம்ஶத்தைச் சொல்லுதல் ; அதாவது - ஆதித்யாதிகளைச் சொல்லுதல்: ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுதல். [ஆதியஞ்சோதி யேன்கோ] - "கார்யாணாம்காரணம் பூர்வம்" (கார்யாணும்காரணம் பூர்வம்) என்கிறபடியே இவ்வருகுண்டான காரியங்களுக்கெல்லாம் தான் காரணமாய், இவற்றினுடைய உத்பத்திக்கு முன்னே யுண்டாய்த் தான் ஏகரூபமாய்

ஶரீரம், யஸ்ய்வப்யயிவீஶரீரம்" இத்யாதி ப்ரமாணபலத்தாலே யென்றபடி. ஆனல், நமக்கு விஶேஷணம்ஶமொழிய விஶேஷ்யாம்ஶம் தோற்றவில்லையே யென்ன, 'அல்லாதார்க்கு' இத்யாதி. 'இவர்களுக்கு' என்றது - நம் முதலிகளுக் கென்னுதல், ஆழ்வார்களுக்கு என்னுதல். ஆனல், இவர்களுக்கு விஶேஷணாம்ஶத்தில் தாத்பர்யமில்லையோ? என்ன, 'விஶேஷணாம்ஶத்திலே' இத்யாதி. அதாவது - மாயாவாதிகளைப்போலே விஶேஷணம்சத்தில் தாத்பர்யமின்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே, விஶேஷண விசேஷ்யங்களிரண்டிலும் தாத்பர்யமுண்டா யிருக்கச்செய்தே விஶேஷ்யப்ரதாநரா யிருப்பா ரென்றபடி. இதுக்கு அடியேது? என்ன, 'இதிறே' இத்யாதி. வேதாந்த ஶ்ரவணமே ஹேதுவாகவேணுமோ?என்ன,'வேதாந்த ஶ்ரவணேந' இத்யாதி. இதம்வாக்யம்-வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே. கீழுக்தத்தையெல்லாம் பராமர்ஶிக்கிருர், 'இத்தால்' என்று. ஆக, கீழெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை ப்ராஸங்கிகமாக அருளிச்செய்து, இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை—'இதுதன்னிலும்' இத்யாதி; விபூதிதன்னிலு மித்யர்த்த꞉. 'யத்யத்விபூதிமத்ஸத்வம்'இத்யாதி-கீதாயாம் தஶமே. தேஜோம்ஶஸம்பவம்-ஸங்கல்பைகதேஶ ஸம்பவ மித்யர்த்த꞉.

சவி - ஶவி, காந்தி. முத்துக்கு நீர்மையாவது - அழகாதல், குளிர்த்தியாதல். வயிரம் - வஜ்ரம். உக்தார்த்த த்வயவிவரணம்-'ஆதித்யாதி' இத்யாதி. "கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்। யோகாநாம் பரமாம்ஸித்திம் பரமம்தே பதம் விது꞉" இதி ஜிதந்தாயாம். "சந்த்ரஸூர்யௌ நக்ஷத்ராணி தேஜஸாநம் விஷ்ணுர்ஹாஸ்ந꞉। ஸர்வமேவ ஹ்யராஜந் த்வத்தேஜஸ்ஸம் தேவ த்வாநவேத꞉" இதி ஆரண்யபர்வணி ஆர்ஷ்டிஷேண꞉. ஆதிஶப்தார்த்தம் - 'இவ்வருகுண்டான' இத்யாதி; முன்னே யுண்டாய் இத்யந்தம். 'அம்' என்றதின் அர்த்தம் - 'தான் ஏகரூபமாய்' என்று. 'சோதி' என்றதின்

---

* குண்டலித க்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

"அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம்" (அத்யர்க்காநலதீப்தம்தத்ஸ்தாநம்) என்கிறபடியே நிரவதிகதேஜோரூபமா யிருந்துள்ள பரமபதத்தை விபூதியாகவுடையவன் என்பேனோ? *("காரணாநாம்காரணம்" (கார்யாணும்காரணம்) என்கிற க்ரந்தத்துக்கு நித்யவிபூதி விஷயமாகவும் யோஜநை யுண்டு:) கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வக்ஷணவர்த்தியானதுக்கிறே காரணத்வம் உள்ளது. அன்றிக்கே, * (ஆதித்வம் - ஈஶ்வரத்வாரா.) ஆதி என்கிறது - அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தின்படியே சொல்லிற்றாகவுமாம். ஸ்ரீவத்ஸரூபத்தாலே ப்ரக்ருத்யம்ஶத்தை தரிக்கு மென்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்கு மென்றும் சொல்லா நின்றதிறே. அந்தத் திருமேனிதானும் அந்த விபூத்யந்தர்ப்பூதமா யிருக்குமிறே. * (நித்யவிபூதி, ஸ்வாந்தஸ்ஸ்திதேஶ்வரவிக்ரஹாந்தர்ப்பூதாஸ்த்ரபூஷணாதித்வாரா காரணம் என்றபடி.) 'ஆதியஞ்சோதியென்கோ' என்றதும், 'சாதிமாணிக்கமென்கோ' என்றதுபோலே இருக்கிறது. [ஆதியம் புருடனென்கோ] - விபூதிமானைச்சொல்லுகிறது. ஸர்வகாரணபூதனாய், உபயவிபூதியுக்தனாய், புருஷஶப்தத்தாலும் புருஷோத்தம ஶப்தத்தாலும் சொல்லப்படாநின்றுள்ள ஸர்வேஶ்வரனென்பேனோ? [ஆதுமில் இத்யாதி] - ஆதுமில்காலத்திலே - ஸம்ஸாரகாலத்திலே; எனக்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு முதலொன்றுமில்லாத காலத்திலே, தான் எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து, பின்பு ஒருகாலமும் நழுவவிடாதே ரக்ஷித்து, இதுதான் என்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநங்கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்பேறாக ரக்ஷித்தவனை. அதவா, ஆதுமில்காலமுண்டு - ப்ரளயகாலம். கார்யாகாரமான இது அடங்கலும் அழிந்து ஸூக்ஷ்மாவஸ்தமாய்க் கிடக்கிற அன்று, தான் ஸ்வாமியான ப்ராப்தியைக் கொண்டு நாமரூபங்களை யிழந்த இவற்றை ஸத்தை இழந்துபோகாமே தன்பக்கலிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு இவற்றைத் தரித்து, 'தான்' என்று சொல்லலாம்படி இவை தன்பக்கலிலே கலந்தவன்றும்

அர்த்தம் - 'அத்யர்க்க' இத்யாதி. நித்யவிபூதி காரணமானபடி யென்? என்ன, 'கார்யத்துக்கு' இத்யாதி. உபபாதநம்-'ஸ்ரீவத்ஸ' இத்யாதி. 'ஆதியஞ்சோதி' என்றதுக்கு மூன்றாம் அர்த்தம்-'அந்தத் திருமேனி தானும்' இத்யாதி. அதாவது-ஸவிக்ரஹனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகையாலே பரமபதஸ்தமான விக்ரஹம் காரண மென்றபடி. 'ஆதியஞ்சோதி' என்று விக்ரஹந்தன்னைச் சொல்லலாயிருக்க, பரமபதஸ்தமென்கிறது - 'அந்தத்திருமேனிதானும் அந்த விபூத்யந்தர்ப்பூதமா யிருக்குமிறே' என்றத்தைப் பற்ற. ஆக, நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தித்வத்தாலே யாதல், ஸ்வாந்தஸ்த்திதேஶ்வர விக்ரஹாந்தர்ப்பூதாஸ்த்ர பூஷணாதி த்வாராவாதல், ஸ்வாந்தர்ப்பூதேஶ்வர விக்ரஹத்வாரா வாதல், நித்யவிபூதி லீலாவிபூதிக்குக் காரணமென்று த்ரேதா நிர்வாஹ꞉. 'அஸ்த்ரபூஷண' இதி ப்ரதமேம்ஶே த்வாவிம்ஶே, "ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணாமலம் । பிபர்த்தி கௌஸ்துபமணிஸ்வரூபம் பகவாந் ஹரி꞉ । ஸ்ரீவத்ஸஸம்ஸ்தாநதரமநந்தேந ஸமாஶ்ரிதம் । ப்ரதாநம் புத்திரப்யாஸ்தே கதாரூபேண மாதவே" இத்யாதி. ஆத்மாநமித்யேகவசநம் - ஸமஷ்ட்யபிப்ராயம். ஸ்ரீவத்ஸ꞉ - ரோமாவர்த்த விஶேஷ꞉, "ஸ்ரீவத்ஸேநோரஸி ஸ்ரீமாந் ரோமாவர்த்தேந ராஜதே" இதி ஹரிவம்ஶோக்தே꞉. ஸ ச லக்ஷ்மீநிவாஸஸ்தாநம். லீலாவிபூதியோகம் சொல்லுகிறவிடத்திலே நித்யவிபூதியோகம் சொல்லுவானென்? என்ன, 'ஆதியஞ்சோதி' இத்யாதி. நித்யவிபூதியும் லீலாவிபூதியைப்போலே ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கிறதென்னுதல், 'ஆதியஞ்சோதி' என்றவோபாதி 'சாதிமாணிக்கம்' என்கிறதும் போக்யமா யிருக்கிற தென்னுதல். இந்தப்பக்ஷத்தில், 'ஆதியஞ்சோதி யென்கோ' என்றதுபோலே யிருக்கிறது - 'சாதிமாணிக்கமென்கோ' என்றதும் என்று அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. 'ஆதி' என்றதின் அர்த்தம் - 'ஸர்வகாரணபூதனாய்' என்றது. 'அம்' என்றதின் அர்த்தம் - 'உபயவிபூதியுக்தனாய்' என்றது. "புருஷம் ஶாஶ்வதம் திவ்யம்" என்றத்தைப் பற்ற, 'புருஷஶப்தத்தாலும்' என்றது. "அதோऽஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித꞉ புருஷோத்தம꞉" என்றத்தைப்பற்ற 'புருஷோத்தம சப்தத்தாலும்' என்றது. உக்தவிவரணம் - 'எனக்குத் தன்னை' இத்யாதி. ஸம்ஸாரகாலத்திலே - அத்வேஷாபிமுக்யாதிகளொன்று மில்லாத காலத்திலே. முதல் - அத்வேஷாதி꞉. எனக்கு அறிவித்தென்றதுக்கு "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்றதிலே தாத்பர்யம். ந ச்யாவயதீதி - அச்யுத꞉ என்கிற வ்யுத்பத்தியைப் பற்ற 'நழுவவிடாதே ரக்ஷித்து' என்றது. 'அமலன்' என்றதின் அர்த்தம் - 'தன்பேறாக ரக்ஷித்தவன்' என்றது. 'அமலன்' என்றதுக்கு - தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனென்று இரண்டாமர்த்தம் சொன்னால், 'தோய்விலன்' என்றத்தோடு புநருக்தமன்றோ? என்ன, 'நாமரூபங்களை' இத்யாதி. இங்கு - காரணாவஸ்தையில் தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வமும், அங்கு - கார்யாவஸ்தையில் தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வமுஞ் சொல்லுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை யென்றபடி. 'தானென்றசொல்லலாம்படி' - "ஸதேவ" என்கிற

* குண்டலித க்ரந்தங்கள் க்வாசித்கம்.

இவற்றில் தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி யிருக்கிறவனே. 'நாமரூபங்களை யுடையன
துவாகச் சொல்லலாம்படி பிரியநின்றபோதும் இவற்றோடே கலந்து இவற்றின் தோஷம்
தட்டாதபடி நிற்கும்; இவை 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கலந்து நின்றபோ
தோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கும் என்றதாகிறது' என்று அருளிச்செய்வர். அதுக்கு
வேஶஹேதுவிஶேஷம்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

அச்சுதனமலனென்கோ? அடியவர்வினைகெடுக்கும்
நச்சுமாமருந்தமென்கோ? நலங்கடலமுதமென்கோ?
அச்சுவைக்கட்டியென்கோ? அறுசுவையடிசிலென்கோ?
நெய்ச்சுவைத்தேறலென்கோ? கனியென்கோ? பாலென்கேடு

ஆ.—(அச்சுதன்.) அஶேஷதோஷப்ரத்யநீகனுய் ஆஶ்ரிதரோடு நித்யஸ
ஸ்வபாவனுய் ஆஶ்ரிதஜநஸமஸ்ததுஃகநிரஸந ஸ்வபாவனுய்ப் பரமபோக்யனுயிருக்கும்

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ரஸவஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்கு விபூதி யென்

[அச்சுதன் அமலன் என்கோ] - நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கும் இருப்
னாளும் ஒழிவு இல்லாதானுய்த் தன்பக்கல் ஆஶ்ரயணலேசமுடையாரை உபேக்ஷி
தோஷமின்றிக்கே அவர்களை அங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவன் என்பேனே? [நச்சுமா
நச்சப்படும் மஹௌஷதம். [அச்சுவை] - கீழ்ச்சொன்ன அம்ருதம்போலே யிரு
[நெய்ச்சுவைத்தேறலென்கோ] - நெய்ச்சுவை யென்பேனே? மது வென்பேனே?

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணரஸவத்பதார்த்த விபூதித்வத்தை அருளிச்

அச்சுதன் - போக்தாக்களை நழுவவிடாத இனிமையையுடையவன், அமலன்
(தன்பேறாக அநுபவிப்பிக்கும்) நைர்மல்யத்தையுடையவன்: அடியவர் - உறவுடையாக
ஹேராகாவாஹக்லேசத்தை, கெடுக்கும்-போக்குமதாய்,நச்சும்-(ஸாரஸ்யத்தாலே) நச்சப்
மாமருந்தம் என்கோ - பசுமருந்து: நல் - (க்ஷீராத்மகதையால்வந்த) வைலக்ஷண்யத்
தாய், அம் - (பகவத்ஸம்பந்தத்தாலே) தர்ஶநீயமான, கடல் - கடலில், அமுதம்என்கே
கடைந்தெடுத்த) அம்ருதம்: அ - அந்த அம்ருதத்தினுடைய, சுவை - ரஸத்தையு
கட்டி என்கோ - கருப்புக்கட்டி: அறுசுவை - (மதுராம்லலவணகடுகஷாயதிக்தாத்மக
யுக்தமான, அடிசில் என்கோ - அடிசில்: நெய் - நெய்யின், சுவை - சுவையையுடைத்தா

படியே தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி யித்யர்த்தః. 'தட்டாதபடி நிற்கும்' என்கிறது - அ
யென்றபடி. 'அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கு மென்றதாகிறது' - இவ்விடத்திலென்றபடி. ஜீவனேப்
தத்கததோஷாஸ்பர்ஶத்துக்கு அடியேது? என்ன, 'அதுக்கு அடி' இத்யாதி. அதுக்கு அடி -
ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்துக்கு அடி. ப்ரவேஶஹேதுவிஶேஷமாவது-சேதநன் கர்ம மடியாக ப்ரவேஶிக்
அநுக்ரஹமடியாகப்ரவேஶிக்கும்; ஆகையால், ஈஶ்வரனுக்கு வாராதென்றபடி. ஆதுமில்கால
சுதனமலனை - சாதிமாணிக்கமென்கோ வித்யாரப்ய அந்வயः. ஆதுமில் காலத்து - ஒன்றுமில்லா
ஸமயத்தில். எந்தை - தன்னோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தை எனக்கு அறிவித்தவன். அச்சுதன் -
விடாதவன். அமலன் - நிர்மலன்.

ஏன்கோ - மது: கனிஎன்கோ - (பக்வமாய் புஜிக்கல்லது நிற்கவொண்ணாத) கனி: பால்என் கேனே - (ஸ்வாபாவிகரஸவத்தான) பாலென்று சொல்லுவேனே?

பசுமருந்தென்று - விக்ரஹம். மருந்தென்கிறது - க்லேஶநாஶகத்வத்தாலே; கடைய வேண்டாத கடலில் கிடந்த அம்ருத மென்றுமாம். நெய்த்தலையுஞ் சுவையையு முடைத்தான தேற லென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ரஸவத்பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதி யென்கிறார்.

[அச்சுதன் அமலன்] - அச்சுதனென்கிறது, பரமபதத்திருப்பை. [அமலன்] - ஹேய ப்ரத்யநீகனாய்க் கல்யாணகுணகனாயிருக்கும் என்கை. [அடியவர்வினைகெடுக்கும்] - தன்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருப்பாருடைய ஸகலதுரிதங்களையும் போக்குமவன். [அடியவர் இத்யாதி] - தூரஸ்தன் என்று கூசாதே விஶ்வஸிக்கலாம்படி மடுவின்கரையிலே ஆனைக்கு வந்து உதவுகை. [நச்சுமா மருந்தம்] - நச்சப்படும் மஹௌஷதம். மாமருந்தம் - வ்யாதியின் அளவன்றிக்கே யிருக்கை; அபத்யஸஹமான ஔஷதம். [நலங்கடலமுதம்] - கடையவேண்டாதே கடலிலேகிடக்கிற அம்ருதம். [அச்சுவைக்கட்டி] - கீழ்ச்சொன்ன அம்ருதத்தின் சுவையையுடைய கருப்புக்கட்டி. [அறுசுவையடிசில்] - ஷட்ரஸயுக்தமான அடிசில். [நெய்ச்சுவைத் தேறல்] - சுவையையுடைய நெய் என்பேனோ? சுவையையுடைத்தான மதுவென்பேனோ? [கனி] - ஓரவஸ்தையிலே ரஸிக்கு மது. [பால்] - நைஸர்க்கிகமான ரஸம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ரஸவத்பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனா யிருக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[அச்சுதன் அமலன் என்கோ]-நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடி யிருப்பானாய் ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாணைகதானனா யுள்ளவன் என்பேனோ? [அடியவர் இத்யாதி] - இப்படி 'தூரஸ்தன்' என்று ஆஶ்ரிதர்க்கு இடர்படவேண்டாதபடி, ஆனை யிடர் பட்ட மடுவின் கரையிலே விழும் ஸ்வபாவன். [அடியவர் வினை கெடுக்கும்]-தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானாருடைய ஸகல துரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்குமவன். [நச்சுமாமருந்தம்] - இடர் பட்டபோதாகப் போய் மலைபுக வேண்டாதே, 'அவன் தூரஸ்தனானானேயாகிலும் நாம் ஆபந்நரான ஸமயத்திலே வந்து ரக்ஷிக்கும்' என்று விஶ்வஸிக்கலாம்படி யிருப்பா னொருவன். [நச்சுமாமருந் தம்] - ஆசைப்படும் ஓர் ஔஷதம். [மாமருந்தம்] - மஹௌஷதம்: வ்யாதியினளவல்லாத பேஷஜம்; அதாவது - மேல்காற்றிலே காட்ட நோய்தீருமா யிருக்கை; ஏகமூலிகையாய் ஸக்ருத்ஸேவ்ய மாயிருக்கை; அன்றிக்கே, அபத்யஸஹமான ஔஷத மென்னுதல்; அதாவது-இவன் ப்ராமாதிகமா

அஞ்சாம்பாட்டு - 'அச்சுதன்' இத்யாதி. 'நலங்கடலமுதம்' இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை- 'ரஸவத்' இத்யாதி.

"பஹுமாரவஹுதவாம்பெருமாஹவஹுதவெஹு ஙகஷூணா" இத்யாதிகம், ஹேயப்ரத் யநீகத்வ வ்யாப்தம் கல்யாணைகதாநத்வமிதி ச ஹ்ருதிநிதாயாஹ - 'நித்யவிபூதியோடே' இத்யாதி. 'நித்யவிபூதி யோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு' என்றது - கீழ்ப்பாட்டிலே "ஆதியஞ்சோதியென்கோ" என்றதைப் பற்ற. தாத்பர்யம் - 'இப்படி தூரஸ்தன்' இத்யாதி. கீழே நித்யவிபூதியி லிருப்பைச் சொல்லுகையாலே 'இப்படி தூரஸ்தன்'-என்றது. 'நச்சுதல் - விஶ்வஸித்தலாதல், ஆசைப்படுதலாதல். 'மா' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்; முந்தினது - 'வ்யாதியினளவல்லாத' இத்யாதி. 'மேல்காற்றிலே காட்ட' என்று இதுக்கு உதாஹர ணம் - "மனுஷ்மற்கலனும்" இத்யாதி. த்விதீயார்த்தம் - 'ஏகமூலிகை' இத்யாதி. ஏகமூலிகையாவது - ஸஹா யாந்தர நைரபேக்ஷ்யம். ஸக்ருத்ஸேவ்யமென்றது - "ஸக்ருதேவ" இத்யாதியைப் பற்ற. மூன்றாம் அர்த்தம் - 'அன்றிக்கே' இத்யாதி. அதாவது - அபத்யஸஹத்வமாவது. "வ்யாதிகளு" என்று விபேர

கப் பண்ணும் பாபங்களையும் காணக்கண்ணிடவல்லனு யிருக்கை. புத்திபூர்வக மா மன்று, பிறந்த ஜ்ஞாநத்தோடே விரோதிக்குமிறே; தன்னை யறிந்தபின்பு முதலிலே இவற் ஆனபின்பும்,விரோதியான தேஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே நிற்கை தவிரான்; அநந்தரம் ஜ்ஞாநம்பிறவா அநுபவித்துக் கைவாங்கும்; அங்ஙனன்றிக்(வம் ப்ரவர்த்தித்தானாகில் ஜ்ஞாநம் பிறந்த தில்லையேயாம் இத்தனை. [நலங்கடலமுத கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருத மென்பேனோ? [அச்சுவைக்கட்டி என்கோ] தரம் சொல்லுகிற கட்டியாகையாலே, கருப்புக்கட்டியா மித்தனை. ப்ரஸ்துதமான டொத்த ரஸத்தையுடைத்தான கருப்புக்கட்டி யென்பேனோ? [அறுசுவை]-அவையாவ புளிப்பு கார்ப்பு தித்திப்பு துவர்ப்பு உவர்ப்பு: இப்படி ஆறுபடிப்பட்ட ரஸத்தையுடை லென்பேனோ? [நெய்ச்சுவைத்தேறல் என்கோ] - நெய்-மிகுதி: மிக்கசுவையையுடை சுவையையுடைத்தான நெய்யென்பேனோ? சுவையையுடைத்தான மதுவென்பேனோ யாதி] - ஒருகாலத்திலே இனியதாம் பழமென்பேனோ? இனியதான பாலென்பேனோ?

ஆறாம் பாட்டு.

பாலென்கோ? நான்குவேதப்பயனென்கோ? சமயநீதி
நூலென்கோ? நுடங்குகேள்வியிசையென்கோ? இவற்றுள்நல்
மேலென்கோ? வினையின்மிக்கபயனென்கோ? கண்ணனென்
மாலென்கோ? மாயனென்கோ? வானவராதியையே.

ஆ.—(பாலென்கோ.) பாலென்று சொல்லுவேனோ? ஸர்வவேதங்களாலு தார்த்தநிர்ணயகமாய் ஹேதுமத்தாயிருந்த ப்ரஹ்மஸூத்ரபதங்களாலும் பரமபுரு ப்ரதிபாத்யமானன் என்று சொல்லுவேனோ? போக்யதையால் அவன் நுடங்குகே யென்று சொல்லுவேனோ? இங்குச்சொல்லப்பட்ட போக்யபதார்த்தங்களெல்லாவற்ற பட்ட போக்யமென்று சொல்லுவேனோ? ஸகலபுண்யபலமென்று சொல்லுவேனோ ஸுலபனென்று சொல்லுவேனோ? ஆச்ரிதவத்ஸலனென்று சொல்லுவேனோ? னென்று சொல்லுவேனோ? வானவராதியை எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார்.

ஷிக்கிறதென்? என்ன, 'புத்திபூர்வகம்' இத்யாதி. "[illegible] [illegible]" இத்யாத ஆனால், பாபங்களிலே மூளும் ப்ரகார மென்? என்ன, 'ஆனபின்பும்' இத்யாதி: ப்ரக்ருதிவஶ புத்திபூர்வகமாகவும் ஸம்பவிக்கு மென்றபடி;வாலியைக்கொன்ற வ்யாஜம் மஹாராஜர்க்கு மூண்டா தாரிறே. யத்வா, ப்ராமாதிகமாகத்தான் வரும் வழி யேது? என்ன, 'ஆனபின்பும்' இத்யாதி என் சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தித்தால் அது ப்ராமாதிகமானபடியென்? என்ன, 'அநந்தரம்' இத்ய பிறந்தவுடனே. அங்ஙனன்றிக்கே - அநுபவித்துக் கைவாங்குகை யன்றிக்கே. நலங்கடலமுதம் மான அமுதம் என்றபடி. நன்மை - அயத்நஸித்தத்வம். சுவை - ரஸம். அச்சுவைக்கட்டி - அ தோடொத்த ரஸத்தையுடைய கட்டி. கட்டி - வெல்லக்கட்டி. கார்ப்பு - க்ஷாரம். "நெய்" என் தாந்தரம் - 'சுவையையுடைத்தான' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:

ஒ.— ஆறும்பாட்டில், வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸம்பத்ஸம்ருத்தியை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

[நான்கு வேதப்பய னென்கோ] - ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூதமான வேதம் நாலு மென்பேனோ? [சமயநீதிநூலென்கோ] - வைதிகஸமயத்துக்கு உபப்ரும்ஹணமான ஶாஸ்த்ரங்க ளென்பேனோ? [நுடங்கு கேள்வி யிசை யென்கோ] - ஶ்ரவணமாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல இசை யென்பேனோ? [இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ] - இவற்றிலும் அறவிலக்ஷணபோக்யதமம் என்பேனோ? [வினையில்மிக்க பயனென்கோ] - ஸாதநரூபமான யத்நத்தின் அளவன்றிக்கே அதி மாத்ரமான பலரூப மென்பேனோ? 'வானவர்' என்றது, ப்ரஹ்மாதிகளை.

ப.—அநந்தரம், வேதவைதிகாத்மகமாய் காநபர்யந்தமான ஸம்பத்ஸம்ருத்திப்ரகாரத்வத் தை அருளிச்செய்கிறார்.

வானவர் - ஸமஸ்ததேவர்களுக்கும், ஆதியை - ஸத்தாதி ஹேதுபூதனானவனை,— (நான்குவேதம்) - வேதங்களினுடைய, பால் என்கோ - ஸாராதிவிபாகங்கள்: நான்குவேதம் - ததாஶிதசாஶிதவேதங்களின், பயனென்கோ - ப்ரயோஜநம்: சமயம் - அர்த்தவ்யவஸ்தாபக மான, நீதி - ந்யாயத்துக்கு ப்ரதிபாதகமாயுள்ள, நூல்என்கோ - மீமாம்ஸாஶாஸ்த்ரம்: நுடங்கு - (ஶ்ரோதாக்களை) ஈடுபடுத்தும், கேள்வி - கேள்வியையுடைத்தான, இசை என்கோ - கீதம்: இவற்றுள் - (உக்தமான) இவற்றுக்குள்ளே, நல்ல - விலக்ஷணமாய், மேல்என்கோ - (அநவதிகாதி ஶயமான) போக்யம்: வினையில் - ஸாதநத்தினளவன்றியே, மிக்க - அதிஶயிதமான, பயனென் கோ - பலம்: கண்ணன் என்கோ - (அநந்தபலரூபனும் ஆநந்தாத்மகனுமான க்ருஷ்ணன்: மால் என்கோ - (தன்னைபுஜிக்குமவர்களை) வ்யாமுக்தனாய் புஜிக்குமவன்: மாயன்என்கோ - (ததநுரூப மான) ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதாதியுக்த னென்பேனோ? பாலென்று - பகுதியாய், ஸாராதி விபாகம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸம்பத்ஸம்ருத்தியை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிற படியைப் பேசுகிறார்.

[பாலென்கோ] - முன்புத்தை ரஸம் பின்னுமுகிறபடி. [நான்குவேதப்பயன்] - ப்ரமாண ஜாதத்தில் ஸாரபூதமான நாலுவேதம்: அதவா, ப்ரயோஜநரூபமான நாலுவேதம். [சமயநீதி நூல்] - வைதிகஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான ஶாஸ்த்ரம்; வேதோபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸ புராணாதிகள். [நுடங்கு இத்யாதி] - ஶ்ரவணமாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல இசை. [இவற் றுள் நல்ல மேலென்கோ] - இவற்றிலும் விலக்ஷணமான போக்யமென்பேனோ? [வினை இத்யாதி]- அல்பயத்நத்தாலே நிரதிஶயபலத்தைத் தருமது என்பேனோ? ஸாதநரூபமான யத்நத்தளவல் லாத அதிமாத்ரபல மென்பேனோ? மித்ரபாவமடியாக யாவதாத்மபாவியான அநுபவத்தைத் தரு மென்கை. [கண்ணனென்கோ] - உனக்கு நான் உளேன்; "ஶோகம்ஸஹ". நீ சோகியாதே கொள் என்னுமவ னென்பேனோ? [மால் என்கோ] - ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமுக்தன் என்பேனோ? [மாயன் என்கோ] - அகடிதகடநாஸாமர்த்யங்கள் பண்ணும் ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையவன் என் பேனோ? [வானவராதியை] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவனை, தன்ஸத்தை ஆஶ்ரி தாதீனையாயிருக்கும் என்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸம்பத்ஸம்ருத்தியை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

ஆறும்பாட்டு - 'பாலென்கோ' இத்யாதி. 'நான்குவேதப்பயனென்கோ' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'வேதம் தொடக்கமான' இத்யாதி.

[பால் என்கோ] - கீழில் ரஸ்யதை பின்னுடினபடி; [நான்குவேதப்பயனேன்கோ]-நாலு வகைப்பட்ட ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூதமான வேதமாகிற ப்ரயோஜநம் என்பேனோ? வேதத்திலே வேறேயும் ஓரம்சம் ஒருவனை ஸ்துதிக்கிலிறே, 'நான்குவேதத்தில் பயனேன்கோ' என்ன வேண்டுவது? அங்ஙனன்றியே, வேதந்தான் ஆராதநஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமும் ஆராத்யஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமுமாய்க் கட்டடங்க இவனையே சொல்லுகையாலே, வேதத்தில் நாலுமூலைக்கு முள்ள ப்ரயோஜநமில்லாத இடம் இல்லை; "வெடெைஶ்ச ஸவெவ-ஜாஹமெவவெஷ்யஃ" (வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்யஃ) என்றானிறே. [சமயம்] - வைதிக ஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான இதிஹாஸ புராணங்கள் என்பேனோ? வேதார்த்தத்தை விஶதீகரிக்குமவையிறே இவை: "இதிஹாஸபுராணாஹ்யாம் வெடம் ஸமுபவு்ஹயெத்" (இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம்ஸமுபப்ரும்ஹயேத்). [நடங்கு]- கேட்டாரை நஞ்சுண்டாற்போலே நடங்கப்பண்ணக்கடவ ஶ்ரவணத்தையுடைத்தான இசை என்பேனோ? [இவற்றுள் நல்ல மேல் என்கோ]-எல்லாம் சொல்லவேணும், எல்லாம் சொல்ல மாட்டார். கீழ்ச்சொன்னவற்றிலெல்லாம் விலக்ஷணமாய் அவ்வருகாயிருப்பதொன்று என்பேனோ? [வினையில் மிக்க]-அல்பயத்நத்தாலே அநேகபலத்தைப் பலிப்பதொன்று என்பேனோ? கலநெல்லை வித்தி நூறாயிரக்கலமாக விளைத்துக்கொள்வாரைப்போலே, இத்தலையிலுள்ளது மித்ரபாவமாய் அதுக்கு "நத்யஜெயம்" (நத்யஜேயம்) என்னும்படி யிருக்கை. [கண்ணன் என்கோ] - 'உனக்கு நான் இருந்தேனே' என்று "மாஶுசஃ" (மாஶுசஃ) என்னும்க்ருஷ்ணன் என்பேனோ? 'நாம் தரும்அத்தை நீ விலக்காதே ஸ்வீகரிக்கு மித்தனையே வேண்டுவது. உனக்கு நான் இருந்தேன்' என்னுமவனிறே. [மால் என்கோ] - * (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமுக்தனென்பேனோ?) இப்பாசுரத்தைச் சொல்லா, "ஜடம்

புநருக்திபரிஹாரம் - 'கீழில்' இத்யாதி. பயனான நான்குவேதமென்பேனோ இதி ஶப்தார்த்தஃ. 'ப்ரமாண ஜாதத்தில்' இதி-"ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமாஃ ப்ரமாணாநி ஸாஸ்த்ரவிஷயாஃ। ப்ராமாணம் ஶாஸ்த்ரஸங்க"... இத்யாதி. நான்குவேதமாகிற பயனென்பானென்? நான்குவேதத்திற் பயனென்றாவோ? என்ன, 'வேதத்திலே' இத்யாதி. அங்ஙனன்றியே - அப்படி ஒருவனை ஸ்துதிக்கையன்றியே. 'ப்ரயோஜநமில்லாதவிடமில்லை' யிதி - இத்யாதி. ஸர்வவேதங் பகவத்பர்யந்தத்வவ்யதிரேகேண கேவல தேவமநுஷ்யாதி ப்ரதிபாதகப்ரதேசமில்லை யென்றபடி. ஸர்வவேதங்களும் அவனையே சொல்லுகிறதென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் - 'வேதைஶ்சஸர்வைஃ' இதி. தோஸம் பஞ்சதமேம; பூர்வமேவ லிகிதம். 'சமயம்' என்று - ஸித்தாந்தமாய், நியதே அநயா இதி - நீதி என்றாய், அதாவது - நிர்வாஹகமென்றாய், வைதிகஸித்தாந்தத்துக்கு நிர்வாஹகமான வென்றபடி. நூல் - ஶாஸ்த்ரம். நிர்வாஹகத்வ மாவது - விஶதீகரிக்கை. நிர்வாஹகத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் - 'வேதார்த்தத்தை' இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'இதிஹாஸ' இத்யாதி. "பிபேத்யல்பஶ்ருதாத்வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதௌ. நடங்க - மயங்க; ஈடுபடும்படி யித்யர்த்தஃ. கேட்டமாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல கானமென்பேனோ? இதி நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தஃ. "ஶ்ரோத்ரேண ஜாதம் ...வைவம்... ராஜாராகஸ்ய மாதுர்யம் ...பாஷா ..." என்னும்படி பண்ணுகை - நடங்கப்பண்ணுகையாவது. மேலும், விபூதியோகம் சொல்லாதே, 'இவற்றுள் நல்ல' என்று தொடங்கி நிஷ்க்ருஷ்ட ரூபத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன, 'எல்லாம் சொல்ல' இத்யாதி. வினையைப்பற்றவும் அபிப்ராயிதமான ப்ரயோஜநமென்று ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, இத்தால் பலிதமாஹ—'அல்பயத்ந' இத்யாதி. ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - 'கலநெல்' இத்யாதி. "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந" இத்யாதி யுத்தகாண்டே அபய ப்ரதாந ப்ரகரணே ராமவாக்யம். 'நான் இருந்தேனே' என்றது - அஹம்ஶப்தார்த்தம். பூர்வார்த்தத்தி லர்த்தத்தையுங் கூட்டி விவரிக்கிறார்—'நாம் தரும் அத்தை' இத்யாதி. தரும் அத்தை-தருகிற பலத்தை. இப்பாசுரத்தை - சரமஶ்லோகத்தை. வ்யாமுக்தன் - ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தையுடையவன். இது வ்யாமோஹகார்யமாக

* குண்டலிதம் - க்வாசித்கம்.

தேநாதபஸ்காய" (இதம்தேநாதபஸ்காய) என்னும் வ்யாமுக்தன் என்பேனே? "இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி" (இதம்துதேகுஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி, என்றவோபாதி, "இதம்தே நாதபஸ்காய" (இதம்தே நாதபஸ்காய) என்றதுவும் முன்னேசொல்லிக்கொள்ளவிறே அடுப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, முந்துறச் சொல்லி, பின்னை "இதந்தே நாதபஸ்காய" (இதந்தேநாதபஸ்காய) என்றானிறே. 'இதுதனக்கு அடியேன்?' என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "த்ரௌபதி குழலைவிரித்துக் கிடக்கையாலே அதுமுடிக்கைக்காக, செய்வதறியாமையாலே மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தே யிட்டான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை அநுஸந்தியா, 'ஆர் அதிகாரிகளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே யிட்டோம்' என்று, பதண்பதண் என்றான்காணும்" என்று அருளிச்செய்தார். [மாயன் என்கோ] -(ஆஶ்ரிதர்க்கு தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணும் ஆஶ்சர்யபூதன் என்பேனோ? "க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா:" (க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா:). [வானவராதியையே] - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகள் தன் அதீநமாம்படி யிருக்கிறவன் என் அதீநமான ஸத்தாதிகளை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பை நான் எத்தையென்று சொல்லுவது? (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

வானவராதியென்கோ? வானவர்தெய்வமென்கோ?
வானவர்போகமென்கோ? வானவர்முற்றுமென்கோ?
ஊனமில்செல்வமென்கோ? ஊனமில்சுவர்க்கமென்கோ?
ஊனமில்மோக்கமென்கோ? ஒளிமணிவண்ணனையே.

ஆ.—(வானவர்.) வானவருடைய தாரகமென்று சொல்லுவேனோ? அவருடைய தைவமென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய போகமென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய ஸர்வஸ்வமென்று சொல்லுவேனோ? ஐஹிகமான பூர்ணஸம்பத்துக்கு ஆத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? பூர்ணஸ்வர்க்க புருஷார்த்தத்துக்கு ஆத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு ஆத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? இவனை எங்ஙனே சொன்னால் பூர்ணமாகச் சொல்லிற்றாவது? என்கிறார்.

வேணுமோ? என்ன, 'இதம்துதே' இத்யாதி. "இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந। நசாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் நசமாம் யோऽப்யஸூயதி", "இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே। ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபாத்", வ்யாமோஹத்தாலே சரமஶ்லோகத்தைச் சொன்னானென்றதுக்கு ஸம்வாதம்-'இதுதனக்கு' இத்யாதி. 'மால்' என்ற வ்யாமோஹம் - த்ரௌபதிவிஷய மென்றபடி. அநுஸந்தியா - அநுஸந்தித்தவுடனே. பதண்பதணென்றான் - தபித்தான். தூதுபோனதுக்கு ப்ரமாணம் - 'க்ருதார்த்தா' இத்யாதி. உத்யோகபர்வணி சதுர்நவதிதமே, "ஶ்ரீவைஶம்பாயந உவாச" இத்யுக்தவந்தம் துர்யோதநம்ப்ரதி க்ருஷ்ண:- "க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா: பூஜாம் க்ருஹ்ணந்தி சைவ ஹி। க்ருதார்த்தம் மாம் ஸஹாமாத்ய ஸமர்சிஷ்யஸி பாரத". இதுக்கு அர்த்தம்-க்ருஷ்ணன் தூதெழுந்தருளினபோது, துர்யோதநன் 'என்அகத்திலே அமுதுசெய்யவேணும்' என்ன, தூதுவந்தவன் தான் வந்த கார்யமானால் தூதுவந்த க்ருஹத்திலே புஜிக்கும்; அப்படியே நானும் உன்னிடத்தில் தூதுவருகையாலே நான் வந்த கார்யம் செய்தால் உன்னகத்திலே புஜிக்கிறேனென்றானென்றபடி. 'மாயனென்கோ' என்றதுக்குச் சேராவம்-'ப்ரஹ்மாதிகள்' இத்யாதி; 'ஆஶ்ரிதர்க்குள்ளே தாமும் அந்தர்ப்பூதராகையாலே என் அதீநமான ஸத்தாதிகளை யுடையன்' என்று. எத்தையென்று சொல்லுவது - எவ்வளவென்று பரிச்சேதித்துச் சொல்லுவது? வானவராதியை - பாலென்கோ இத்யாரப்ய அந்வய:. (கூ)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் விபூதியாக வுடையனு யிருக்கிற படியைப் பேசுகிறுர்

[வானவர் என்று தொடங்கி.] - அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளும் மற்று உள்ளனவெல்லாம் என்பேனே? [ஊனமில் என்று தொடங்கி] - பரிபூர்ணமான மோக்ஷாதி புருஷார்த்தம் என்பேனே? [ஒளிமணிவண்ணனே] - விலக்ஷணமான அழகையுடையவனே.

ப.—ஆறந்தரம், போகமோக்ஷவிபூதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறுர்.

ஒளி - உஜ்ஜ்வலமான, மணி - மாணிக்கம்போலே யிருக்கிற, வண்ணனே - வடிவையுடையவனே, வானவர் - (போகஸக்தரான) தேவர்களுக்கு, ஆதி என்கோ - உத்பாதகன்; வானவர் - அவர்களுக்கு, தெய்வம் என்கோ - ஆராத்யதைவதம்: வானவர்- அவர்களுக்கு, போகம் என்கோ- (ஆராதநபலமான) போகம்: வானவர் - அவர்களுடைய, முற்றும் என்கோ - ஸர்வவிதரக்ஷணம்: ஊனம் இல் - அநைச்வரமான, செல்வம் என்கோ - ஐச்வர்யம்: ஊனம் இல்- ஆகல்பாவஸாநஸ்தாயியான, சுவர்க்கம் என்கோ - ஸ்வர்க்கஸ்தாநம்; ஊனமில் - (இந்த போகத்துக்கு அவ்வருகுபட்ட கைவல்யம்போலன்றியே) அஸங்குசிதமான, மோக்கம் என்கோ - மோக்ஷாநந்த மென்பேனே?

'வானவரென்கிற இடம் - ஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது' என்பாருமுளர்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனு யிருக்கிற படியைச் சொல்லுகிறுர்.

[வானவராதியென்கோ]-நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேது வென்பேனே? அவர்களுக்கு "சூட்டுநன்மாலை"ப்படியே ஆராத்யன் என்பேனே? அவர்களுக்கு "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம்" ஆனவன். [முற்றும்] - அநுக்தமான ஸர்வவிதபதார்த்தமும். [ஊனமில் செல்வம்] - அநச்வரமான ஸம்பத்து. [ஊனமில் சுவர்க்கம்] - 'த்வம்ஸ' என்னுத ஆகல்பாவஸாநமான ஸ்வர்க்கம். [ஊனமில் மோக்கம்] - ஆத்மாநுபவமாத்ர மன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷம். [ஒளிமணிவண்ணனே] - ச்லாக்யமான மணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே; விலக்ஷணமான அழகையுடையவ னென்கை. கீழ்ச்சொன்னவையோடு இவ்வழகோடு வாசியற அநுபவிக்கிறுர்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களேல்லாம் தனக்கு விபூதியாகவுடையனு யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறுர்.

[வானவராதியென்கோ] - கீழ், "வானவராதி" என்ற இடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணபூத னென்னு மிடம் சொல்லிற்று; இங்கு நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுய் அவர்கள் ஸத்தாஹேதுவா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இரண்டிடத்திலும் சப்தம் ஒத்திருக்க, இவ்விபாகம் பண்ணித்தருவார் ஆரேன்னில்,—ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்களுத்பத்தியிலே உபகரித்துவிடுமித்தனை; அவ்வளவன்றிக்கே,நித்யஸூரிகளுக்கு "எல்லாம்கண்ணன்" என்கிறபடியே எல்லாம் தானேயாயிருக்கும் அவர்கள் தாங்களும்: "வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" (வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்) என்கிறபடியே எல்

ஏழாம்பாட்டு - 'வானவர்' இத்யாதி. 'ஊனமில்செல்வம்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஐச்வர்யாதி' இத்யாதி.

இரண்டிடத்திலும் - கீழும் இவ்விடத்திலும். 'இவ்விபாகம்' – கீழ் ப்ராஹ்மாதிபரம்; இங்கு ஸூரிபரமென்கிற விபாகம். ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லில், 'வானவர்போகம்' இத்யாதி சேராது; ஆனபின்பு * 'வானவர் போகம்' இத்யாதி பதத்வயமே இவ்விபாகஜ்ஞாபகமென்று கருத்து. எல்லாம் தானேயாயிருக்கும் - தாரக போஷகபோக்யங்களெல்லாம் தானேயாயிருக்கும். அர்த்தஸ்திதி அப்படியானுலும் அவர்க்கு அநுஸந்தானமில்லா

* 'வானவர்போகமென்கோ வானவர்முற்றுமென்கோ' இதி பதத்வயமேவ—அடையவளைந்தா னரும்பதம்.

லாம் தானேயாக நினைத்திருப்பர்கள். [வானவராதியென்கோ]-நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவா னவனென்பேனே? 'ஸத்தாஹேதுவாகையாவது என்? அது பின்னை நித்யையாயன்றே யிருப்பது?' என்னில்,—நித்யையாகவுமாம், அநித்யையாகவுமாம். அவனுடைய நித்யேச்சையாலே யிருக்கும் இதினுடைய நித்யத்வம்; அந்த இச்சை நெகிழில் இதினுடைய நித்யத்வமும் மாறும்படியா யிருக்கும். * "எத்தேவர்வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போ தொழியும்" என்கிறபடியே அவன் நெகிழ்ந்த வன்று பின்னை யில்லையிறே; [வானவர்தெய்வமென்கோ] - அவர்களுக்கு ஆச்ரயணீய னென்பேனோ? [வானவர்போகமென்கோ] - அவர்களுக்கு உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாமானவ னென்பேனோ? [வானவர்முற்றுமென்கோ] - அவர்களுக்கு அநுக்தமான எல்லா மென்பேனோ? [ஊனமில்செல்வமென்கோ] - சிலநாள் நின்று வற்றுமதன்றிக்கே, ஒருநாளும் அழியாத ஸம்பத்து என்பேனோ? [ஊனமில்சுவர்க்கமென்கோ] - சிலநாளிருந்து பின்னை "த்வம்ஸ" (த்வம்ஸ) என்று தள்ளும்படியான தன்றிக்கே ஒழிவில்லாத ஸ்வர்க்க மென்பேனோ? இவைதானும் அவனுக்கு விபூதியன்றே, இங்ஙன் சொல்லுவானேன்? என்னில்,—"ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா" (ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா) என்று விசேஷித்துச்சொல்லா நின்றதிறே. [ஊனமில்மோக்க மென்கோ] - ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்ல அநுஸந்திக்கையாலே, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷ மென்பேனோ? [ஒளிமணிவண்ணனையே] - இவ்வஸாதாரணவிக்ரஹத்தோபாதி யிருக்கிறதாயிற்றுக் கீழ்ச்சொன்னவையு மெல்லாம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஒளிமணிவண்ணனென்கோ? ஒருவனென்றேத்தநின்ற
நளிர்மதிச்சடையனென்கோ? நான்முகக்கடவுளென்கோ?
அளிமகிழ்ந்துலகமெல்லாம் படைத்தவையேத்தநின்ற
களிமலர்த்துளவனெம்மான் கண்ணனைமாயனையே.

விடில் ப்ரயோஜநமில்லையே என்ன, 'அவர்கள் தாங்களும்' இத்யாதி. நித்யேச்சையாலே இத்யதா "ஸ்வாதீநத்ரிவிதசேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம்" இத்யாத் யநுஸந்தேயம். தாத்பர்யோபபாதநம் - 'அந்த இச்சை' இத்யாதி. அவன் உபேக்ஷித்தால் ஸத்தையில்லை யென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'எத்தேவர்' இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதி - "அகைப்பில்" இத்யாதி. உகைக்குமேல் - உபேக்ஷிக்குமாகில், எத்தேவர் - எத்தனையேனும் தங்களைப் போரப்பொலிய நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுடைய, வாலாட்டும் - கர்வமும். 'எவ்வாறுசெய்கையும்' - ஆறு - ஸாதநாநுஷ்டாநம்; அவர்களை உத்தேசித்து இங்குள்ளவர்கள் பஹுவிதமான யாகாதிஸாதநங்களை அநுஷ்டிக்குமதுவும். அழைப்பு - "இந்த்ராகச்ச மேதாதிதே" என்று அழைக்கையும், அவ்வோகர்மங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில், "வைஷ்ணவோ வாமநோபாதி" என்றாற்போலே யுண்டான தத்தத்தேவதாஹ்வாநங்களும். அப்போது - அவன் உபேக்ஷித்த அந்தக்ஷணத்திலே, ஒழியும் - இன்றிக்கே போய்விடும். ஆச்ரயணீயன் - ஆராத்யன். 'வானவராதியென்கோ' இத்யாதி பதத்ரயத்தாலும் - சேஷித்வ சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது. அநுக்தமான எல்லாம் - அநுக்தமான ஸர்வவிதபந்துவும். 'சுவர்க்கம்' என்று - ஸ்வர்க்காநுபவத்தைச் சொல்லுகிறது; 'த்வம்ஸ என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே' என்றிருக்கையாலே. 'செல்வம்' என்று - இஹலோகைச்வர்யம். 'இவைதானும் அவனுக்கு விபூதியன்றோ' என்றது - ஊனமுண்டான ஐச்வர்யாதிகளும் அவனுக்கு விபூதியன்றோ? 'ஊனமில்' என்று விசேஷிப்பானென்? என்னில் என்றபடி. 'ஊனமில்மோக்கம்' என்றவிடத்திலே, ஊனமென்று - ஸங்கோசத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - கைவல்யவ்யாவ்ருத்தி. விபூதியைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே, 'ஒளிமணிவண்ணன்' என்கிறதென்? என்ன, 'இவ்வஸாதாரண' இத்யாதி. ஒளிமணிவண்ணனை - வானவராதியென்கோ இத்யாப்ய அந்வயம். "யத்யத்விபூதிமத்ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா। தத்ததேவாவகச்ச த்வம் மம தேஜோம்சஸம்பவம்" இதி கீதாஸு தர்சிதம். (எ)

---

* நாலாந்திருவந்தாதி - ௯௨.

ஆ.—(ஒளிமணிவண்ணன்.) ஸர்வலோகஸம்ரக்ஷணைகபோக்யனாய் ஸர்வ வாய் சதுர்முகாதிஸர்வஜனைஸ்ஸம்ஸ்துயமானனா யிருக்கும் களிமலர்த்துளவன் எம்ம மாயனை நிரவதிகஸௌந்தர்யமஹோததி யென்று சொல்லுவேனோ? லோகமெல்லாப் தினாலே அத்விதீயனென்று சொல்லி யேத்தும்படி ருத்ரனுக்கு ஐஶ்வர்யத்தைக்கெ னுக்கு ஆத்மபூதனானவன் என்று சொல்லுவேனோ? சதுர்முகாந்தராத்மபூதனெ வேனோ? எங்ஙனேசொல்லுவேன்? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை வி யனான படியைப் பேசுகிறார்.

[ஒருவனென்று ஏத்தநின்ற நளிர்மதிச்சடைய னென்கோ] - ப்ரதாந துகைக்குப் பாத்தமுண்டாய் நின்ற ருத்ர னென்பேனோ? [நளிர்மதி] - குளிர் [நான்முகக்கடவு ளென்கோ] - சதுர்முகனான தைவ மென்பேனோ? [அளிமகிழ்ந் யை உகந்து. களியென்று தேன்.

ப.—அநந்தரம், லோகப்ரதாநகாரணைஶ்வர விபூதித்வத்தை அருளிச்

அளி - ரக்ஷணோபகாரநிமித்தமான, மகிழ்ந்து - உகப்பையுடையனாய்க்கெ மெல்லாம் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, (உபகாரஸ்ம்ருதிய அவை, ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ண, நின்ற - (அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய் களி - மதுஸ்யந்தியாய், மலர் - விகஸிதபுஷ்பமான, துளவன் - திருத்துழாய்மாலை மான் - என்னை அநந்யார்ஹனாக்கின, மாயனை - நவநீதசௌர்யாத்யாஶ்சர்யசேஷ்ட கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, ("ஆயர்கொழுந்தா யவராற்புடையுண்ணும் மாயப் மாணிக்கச்சோதியை" என்கிறபடியே அவர்கள் கட்டியடிக்க), மணி - (சாணையிலேற் கம்போலே, ஒளி - ஒளிபெற்று ஶ்லாக்யமான, வண்ணன் என்கோ - வர்ணத்தை ஒருவன் என்று-("ஏகவர...ஹ:" என்கிறபடியே ஸ்வாஶ்ரிதர்)ஒருவனென் திக்கும்படி, நின்ற - நிற்குமவனாய், நளிர் - குளிர்ந்த, மதி - சந்த்ரகலாதாரணத்த யன் என்கோ - ஜடாதரத்வத்தாலும் ஸோமதபோதனான ருத்ரன்; நான்முகன் - (தே கையெடுக்கும்படி) சதுர்முகனை, கடவுள் என்கோ - தைவமென்பேனோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியா படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஒளிமணி இத்யாதி] - கீழில் வடிவழகு பின்னாடினபடி. [ஒருவன் இத்ய ப்ரசுரராயிருப்பார் அத்விதீயனென்று ஏத்தாநின்றால் தான் ஈஶ்வரனாக ப்ரமித் யனாயிருக்கும். [நளிர்மதிச்சடையன்] - அது ப்ரமமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது மும் போகப்ராதாந்யமும். [நளிர்மதி] - குளிர்ந்த சந்த்ரன். [நான்முகக்கடவுள்]-அ னான சதுர்முகனான தைவம். [அளிமகிழ்ந்து] - க்ருபையை உகந்து; ஸ்ருஷ்ட்யாதி விரும்பி. [உலகம் இத்யாதி] - லோகத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தஸ்ருஷ் பெற்று அவர்கள் ஏத்தும்படி நின்ற. [களிமலர் இத்யாதி] - தேனையும் மலரையு துழாயாலே அலங்க்ருதனாய்,அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். களி-தே மாயனை]-'எத்திறம்!' என்று மோஹிக்கும்படியான ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடை

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை வி யனானபடியைப் பேசுகிறார்.

எட்டாம்பாட்டு - 'ஒளிமணி' இத்யாதி. 'நளிர்மதிச்சடையன்' இத்யாதியைப் பற் 'ஜகத்தில்' இத்யாதி.

[ஒளிமணிவண்ணன் என்கோ] - கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகு பின்னாடினபடி. [ஒருவன் இத்யாதி] - 'இவன் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநன்' என்று அவிவேகிகள் ஏத்தும்படியாய், குளிர்ந்தமதியையும் சடையையுமுடைய ருத்ரன் என்பேனோ? [நளிர்மதிச்சடையன் என்கோ] - தலையான மதியையுடையவன் என்பேனோ? அவர்கள்ப்ரமம்போக்கித் தன்பக்கல் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகனாகிற தைவம் என்பேனோ? [அளிமகிழ்ந்து] - ரக்ஷணத்தையே ஆதரித்து லோகங்களையடைய ஸ்ருஷ்டித்து அவையேத்தநின்ற. யாதொருப்ரயோஜநத்தை நினைத்து ஸ்ருஷ்டித்தான், அந்தப்ரயோஜநம் பெற்றுநின்ற. [களிமலர் இத்யாதி] - களியென்று - தேன், மலரென்று - பூ: மதுவையும் மலரையுமுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையையுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டவனுமாய், எனக்கு ஸுலபனுமாய், ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனு மானவனை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்ணனைமாயன்தன்னைக் கடல்கடைந்தமுதங்கொண்ட
அண்ணலையச்சுதனையனந்தனை அனந்தன்தன்மேல்
நண்ணிநன்குறைகின்றானை ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலை
எண்ணுமாறறியமாட்டேன் யாவையும்யவருந்தானே.

ஆ.—*(கண்ணனை.) ஆஸ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனாய், ஆஸ்சர்யஅதிமநோஹர திவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையனாய், ஆஸ்ரிதரைக்கைவிடாத ஸ்வபாவனாய், அநந்தகல்யாணகுண விஸிஷ்டனாய், அநந்தகல்யாணகுண மஹோததியான திருவநந்தாழ்வானை திவ்யஸய்யாஸநாதிகளாக வுடையனாய், ஸர்வலோகபரிபாலகனாய், ஸர்வாந்தராத்மபூதனான எம்பெருமானை இங்ஙனே சொல்லுவே னென்று அறிகிலேன் என்கிறார்.*

ஓ.—*ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேச முடியாது. கார்யகாரணரூபமான சேதநா சேதநங்களடைய அவனுக்குவிபூதியென்று ப்ரயோஜகத்தாலே சொல்லலாமத்தனை யென்கிறார்.*

[கடல்கடைந் தமுதங்கொண்ட அண்ணலை] - க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தை இரந்தார்களென்று பாராதே தானே ஆயாஸித்து அவர்களுடைய ப்ரயோஜநங்களை முடித்துக்கொடுத்த பெரியோனை. [அச்சுதனை] - ஆஸ்ரிதர்க்கு ச்யுதியில்லாதபடி யிருக்கிறவனை.

ப.—*அநந்தரம், உக்தவிபூதிமாத்ரமன்றியே ஸகல சேதநாசேதநங்களும் தானேயானவனைப் பரிச்சேதிக்கும் ப்ரகாரம் அறியேன் என்கிறார்.*

புநஸ்ச சொல்லுவானென்? என்ன, 'கீழ்ச்சொன்ன' இத்யாதி. "ஸகலஸுராஸுரநதிதீ யாயதஸ்ய" என்றத்தைப் பற்ற - 'ஏத்தும்படி' என்றது. 'சடையன்' என்ற பதஸாமர்த்யத்தைப் பற்ற, 'அவிவேகிகளேத்தும்படியாய்' என்றது. ஒருவன் - அத்விதீயன்; ப்ரதாந னென்றபடி. ஒருவனென்று ப்ரமித்து ஏத்த அத்தாலே தேவதையாக நின்ற இத்யர்த்தம். சாடுவுக்கு, தலையான மதி - ஸ்லாக்யமான ஜ்ஞாநம்; தலையிலேயான சந்த்ரனென்று ஸ்வபாவார்த்தம். 'சடையன்' என்றதுக்கு பாவம் - 'அவர்கள் ப்ரமம்' இத்யாதி. நளிர் - குளிர்த்தி. கடவுள் - தேவதை. அளி - ரக்ஷணம். பலிதம் - 'யாதொரு' இத்யாதி. உத்தரார்த்தாநுஸந்தாந பூர்வகம் பூர்வார்த்தாநுஸந்தாநம் அந்வயம். (அ)

யாவையும் - எல்லாவகைப்பட்ட அசேதநமும், யவரும்-எல்லாவகைப்பட்
தான் - தானேயாய்வைத்து, கண்ணனை - ஆச்ரிதஸுலபனாய், மாயன்தன்னை -ஆ
மான குணசேஷ்டிதநிரூபணீயனாய், (அர்வாசீநப்ரயோஜநார்த்திகளுக்கும்), கடல் -
ந்து - கடைந்தும், அமுதம்கொண்ட - கார்யஞ்செய்யும், அண்ணலை - ஸர்வஸ்வா
தனை - ஆச்ரிதரைநழுவவிடாதவனாய், அனந்தனை - அபரிச்சிந்நஸ்வரூபாதி வைபவ
யனாய், அனந்தன்தன்மேல் - (அத்தனையும் தனக்குள்ளே யடங்கும்படியான) திருவ
மேலே, நண்ணி - பொருந்தி, நன்கு உறைகின்றானை - உகந்து கண்வளராநிற்குமவ
ரக்ஷ்யத்துக்கு ஆபத்துவந்தால், உண்டு - வயிற்றிலேவைத்து நோக்குவது, உமிழ்ந்
காட்டுவதான, மாலை - வாத்ஸல்யத்தையுடையவனானவனை, எண்ணும்ஆறு-பரிச்சே
கும்படி, அறியமாட்டேன் - அறிகிறிலேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நாஸ்த்யந்தோவிஸ்தரஸ்ய மே" என்று
என்னால் பேச முடியாது. கார்ய காரண உபயாவஸ்தமான ஸகல சேதநா
அவனுக்குவிபூதி யென்று ப்ரயோஜநத்தில் சொல்லலாமித்தனை யென்கிறார்.

[கண்ணனை இத்யாதி] - ஸௌலப்யமும் ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களும் பி
[கடல் இத்யாதி] - 'க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தார்கள்' என்னாதே உடம்பு
கடைந்து அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வாமியை. [அச்சுதனை] - அந
ராய்க் கிட்டினாரைத் துக்கஸாகரத்தில் நழுவவிடாதவனை.' [அனந்தனை] - ஸ்வரூப
னுக்கு எல்லையில்லாதவனை. [அனந்தன் இத்யாதி] - அபரிச்சிந்நனான தன்னையு
கொள்ளவல்ல அவன்மேலே கிட்டி நாய்ச்சிமாராலும் எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வள
வனை. [ஞாலம் இத்யாதி]-ஆபத்துக்கண்டால் படுக்கையில் பொருந்தாதே ரக்ஷிக்குப
ரனை. [எண்ணும் ஆறு அறியமாட்டேன்] - இவன் படிகளுக்கு என்னால் பாசுரமிட்
போகாது. [யாவையும் யவரும் தானே] - சேதநாசேதநங்களை யுடையனென்று ப்ரயோ
சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனி
யாது, கார்யகாரணரூபமான சேதநாசேதநங்கள் அவனுக்குவிபூதி யென்று ப்ர
சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.

[கண்ணனை மாயன்தன்னை] - 'எத்திறம்!' என்னவேண்டும்படியான குண
யுடையவனை. [கடல்இத்யாதி]-ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களுக்கும், உடம்புநோவக்
அவர்களபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணும் ஸ்வாமியை. [அச்சுதனை] - தன்னையாச்ர
நாளும் நழுவவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனை. [அனந்தனை]-ஸ்வரூபரூபகுண
அபரிச்சிந்நனானவனை. [அனந்தன் இத்யாதி]-சேஷத்வகாஷ்டையிலே நிற்கையாலே
னையும் விளாக்குலைகொள்ளவல்லனான திருவனந்தாழ்வான்மேலே கிட்டி, பிராட்டி

ஒன்பதாம்பாட்டு-'கண்ணனை' இத்யாதி. 'எண்ணுமாறறியமாட்டேன் யாவையும் யவ
றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை 'அவனுடைய' இத்யாதி. ப்ரயோஜகத்திலே சேதநத்வாசேத
க்ரோடீகாரேண இத்யர்த்தః.

பதச்சேர்த்திக்கு அர்த்தம் - 'எத்திறம்' இத்யாதி. குணசேஷ்டிதங்களையுடைய
யென்று கூட்டுவது. ஸாவகர்ப்பிதஸப்தார்த்தம் - 'ப்ரயோஜநாந்தர' இத்யாதி. ஸம்விதாநம்
கொடுக்கை. நழுவவிடாதே-நச்யாவயதீதி அச்யுதః என்ற கருத்து. அனந்தனை - அபரிச்சிந்நனை
என்று சேஷத்வத்தில் உத்தராவதி இல்லாதவனென்றபடி. விளாக்குலை கொள்ளுகை - கபளீ
வது - வ்யாமுக்தனாக்குகை. 'நன்கு' என்ற பதத்துக்கு வாக்யம் - 'பிராட்டிமார்'இத்யாதி. 'நன்

தடத்தாலும் நெருக்கியெழுப்ப வொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. [ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலை]-ஆபந்நர்உண்டானால் அப்படுக்கையிலும் பொருந்ாதவனை. [எண்ணுமாறுஅறியமாட்டேன்]-அவனும் விபூதிவிஷயமாகப் பரக்கச்சொல்லிக்கொண்டுபோரா, "நாஸ்த்யந்தோவிஸ்தரஸ்யமே" (நாஸ்த்யந்தோவிஸ்தரஸ்யமே) என்றானிறே; அப்படியே இவரும் கீழே சிலவற்றைச் சொல்லா, இவனைச் சொல்லும் ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன் என்கிறார்; ஆனாலும், ப்ரயோஜநத்திற் சொன்னாலோ வென்னில்,—[யாவையும் யவரும் தானே] - சேதநாசேதநங்களுடைய ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்குமித்தனை.

(௯)

பத்தாம் பாட்டு.

யாவையும்யவருந்தானாய் அவரவர்சமயந்தோறும்
தோய்விலன்புலனைந்துக்குஞ்சொலப்படான் உணர்வின்மூர்த்தி
ஆவிசேருயிரினுள்ளால் ஆதுமோர்பற்றிலாத
பாவனையதனைக்கூடில் அவனையுங்கூடலாமே.

ஆ.—(யாவையும்.) இப்படி ஸர்வவஸ்துக்களோடும் ஆத்மதயா ஸம்பந்த முண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஹேயப்ரத்யநீகதயா ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விஸஜாதீயனாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கையாலே ஸ்வஶரீரபூத ஸமஸ்தவஸ்துகத ஸர்வதோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும். இது கூடுமோ? என்னில்,—இந்த ஶரீரத்திலே வர்த்திக்கிற இந்த ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு இந்த ஶரீரகத தோஷங்களினால் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கையாகிற இஸ்ஸ்வபாவம் கூடுமாகில் எம்பெருமானுக்கும் இது கூடும் என்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்துநின்றால் தத்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்கிறார்

[யாவையும் என்று தொடங்கி.] - சேதநா சேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்வைத்து அவற்றினுடைய துக்கித்வபரிணாமித்வாதி வ்யவஸ்தைகளொன்றிலும் தோய்விலன். 'அவரவர்' என்று இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். [புலனைந்துக்கும் சொலப்படான்]-சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்படான். [உணர்வின் மூர்த்தி] - ஜ்ஞாநஸ்வரூபன். [ஆவி என்று தொடங்கி] - அநாதிகாலம் கார்யகாரண உபயரூபமான ப்ரக்ருதியோடே கலசியிருக்கிற ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதியினுடைய பரிணாமித்வாதிகள் தட்டாதே யிருக்கிறாப்போலே எம்பெருமானுக்கும் இரண்டோடு கலசியிருந்துவைத்தே அவற்றினுடைய ஸ்வபாவம் தட்டாதே யிருக்கக் கூடும்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ப்ரகாரபூத சிதசித்துக்களின்படி அவன் தனக்குத் தட்டாதபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலை' என்கிற சேர்த்திக்கு பாவம்-'ஆபந்நர்' இத்யாதி. 'அறியமாட்டேன்' என்கிறதென்? முடியச்சொல்லப் போகாதோ? என்ன, 'அவனும்' இத்யாதி. "ஸர்வாபதஸு ஸந்தேந கிம்ஜ்ஞாநேந ஜகந்நாதஸ்ய | விஷ்ணோர்ஹி அஹம் க்ருத்ஸ்நம் ஏகாம்ஶேந ஸ்திதோ ஜகத்" என்ற கீதாவசநம் அநுஸந்தேயம். சொல்லா-சொல்லி. கார்யே காரணோபசார இத்யபிப்ராயேணாஹ-'சொல்லும் ப்ரகாரம்' இதி. ப்ரயோஜநம் - ஸங்க்ஷேபம். "ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி திவ்யா ஹ்யாத்மவிபூதய: | ப்ராதாந்யத: குருஶ்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்யமே" இதி கீதாஸந்தர்ஶமே.

யாவையும் - எல்லா அசேதநரும், யவரும் - எல்லாச்சேதநரும், தானாய் -
அவரவர் - அந்தந்தச்சேதநருடைய, சமயந்தோறும் - (அசித்ஸம்ஸர்க்கநிபந்தநமான
வ்யவஸ்தைகளில், தோய்விலன் - (அவர்களைப்போல் தனக்கு) ஸங்கமில்லாதவனாய்,
கும் - இந்த்ரியபஞ்சகத்துக்கும், சொலப்படான் - (விஷயமாகச்) சொல்லப்படாதவ
வின்மூர்த்தி - ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கும்; (ஆதலால்), ஆவி - ப்ரா
ஶரீரத்தோடு, சேர் - சேர்ந்த, உயிரின்-ஆத்மாவினுடைய, உள் - ஸ்வரூபத்தில், ஆ
கதமான) ஜடத்வபரிணாமித்வாதிஸ்வபாவங்கள், ஓர் - ஒன்றிலும், பற்று இலாத -
லாத, பாவனை - ப்ரதிபத்தியானது, அதனை - அந்தஸ்வரூபத்தை, கூடில் - கிட்டுமா
லோர்பற்றிலாத பாவனை-(ஸமஸ்தசேதநாசேதநஸ்வபாவங்களிலும்) ஒரு தொற்றில்லை
பத்தி, அவனையும் - (கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாநஸ்வரூபனான) ஈஶ்வரனையு
சேரலாம்; ஏ - நிஶ்சிதம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சேதநா சேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்
தோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்கிறார்.

[யாவையும் இத்யாதி]-ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அ
துஃகித்வபரிணாமித்வங்கள் தட்டாதபடியாயிருக்கிறவன். அவரவர் என்று இரண்
லக்ஷணம். [சமயம்] - வ்யவஸ்தை. அசித்துக்குப் பரிணாமித்வமும், தத்ஸம்ஸ
னுக்கு துஃகித்வாதிகளும் வ்யவஸ்திதம் என்கை. [புலன் இத்யாதி] - சக்ஷுராதி க
விஷயமாகச் சொல்லப்படான்; அவற்றால் அறியப்படா னென்கை. [உணர்வின்மூர்
ஸ்வரூபன். [ஆவி இத்யாதி] - ஆவியென்று ஶரீரம்; அத்தோடு சேர்ந்த ஆத்மா
லுண்டான பரிணாமித்வாதிதோஷங்கள் தட்டா தென்கிற விவேகாநுஸந்தாநம் ஆத்
விலே கூடுமாகில். [உள்ளால்] - உள்ஆல், ஆல்-அசை. உள் - உள்ளே. [ஆதுமோ
ஏதேனும் ஒரு தொற்று இல்லாத. [அதனை] - ஆத்மாவை; ஆத்மாவின் பக்கலிலே
[அவனையும் கூடலாம்] - அசித்கத பரிணாமாதிகளும் சேதநகதமான துஃகித்வாதிக
தென்கிற இதுவும் ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே கூடலாம். இப்பாட்டில், பக்தியுடை
னைக்கிட்டலாவது என்கிறார் என்பாரு முண்டு. இதரவிஷய ஸங்கமற்றார்க்கு அவனை
தென்கிறார் என்பாரு முண்டு. அந்திமஸ்ம்ருதியுடையார்க்குக் கிட்டலா மென்பாரு
வாத்மஸ்வபாவம் சொல்லிநிற்கையாலே அவற்றின்பக்கல் தோஷம் தட்டாதானொருவன்
சொல்லவேணும்; அத்தைச் சொல்லுகிறது என்பர் எம்பெருமானார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யா
தத்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டன் என்கிறார்.

[யாவையும் யவரும் தானாய்] - சேதநாசேதநங்களுடைய 'தான்' என்
குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய். [அவரவர் இத்யாதி] - அவர
சேதநருடைய பன்மையைப்பற்ற. கீழே "யாவையும் யவரும்" என்று ஒக்க எடுக்க

பத்தாம் பாட்டு-'யாவையும்'-இத்யாதி. 'தோய்விலன்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவ
சேதநங்களுக்கு' இத்யாதி. நின்றால் - நின்றாலும்.

தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயடங்குகை - ஸர்வேஶ்வரனுடைய அஹம்ஶப்தத்தே
கரிக்க யோக்யமாயிருக்கை. வீப்ஸைக்கு ஸ்வபாவம் - 'அவரவர்' இத்யாதி. 'யாவையும் யவரும்'
பாஷிக்கிறாராகில், 'அவரவர்' என்றவோபாதி, அவையவை என்றும் அநுபாஷியாதொழிவா

பாஷிக்கிற விடத்திலும், அவையவை என்று அசித்தும் தன்னை டையே வரும். அவைதன்னை எடா தொழிவா னேன்? என்னில்,—அப்ராதாந்யத்தாலும் ப்ரகரணபலத்தாலும் தன்னைடையேவருமென்னு மிடங் கொண்டும். 'சமயம்' என்கிறது - வ்யவஸ்தைகளை; அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளையும் சேதநத்தினுடைய ஸுகித்வதுஃகித்வங்களையும் நினைக்கிறது. [தோய்விலன்] - சேதநாசேதநங்கள் 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவற்றோடே கலந்துநிற்கச்செய்தே, அவற்றினுடைய தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும். சேதநர்க்கு அசித்கதமான பரிணாமாதிக ளில்லையே யாகிலும், அந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸுகித்வதுஃகித்வங்கள் உண்டாகாநின்றதே; அப்படியே இச்சேதநாசேதநங்களெங்கும் புக்கு வ்யாபித்துநின்றால், தத்கததோஷம் இவனை ஸ்பர்ஶியாதோ? என்றால், —அவற்றால் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும். எல்லாம்செய்தாலும் இவற்றுக்கு ஸுகித்வ துஃகித்வங்களின்றியிலே யிருக்க, இவ்வசித்தோட்டைச் சேர்த்தியாலேயன்றோ உண்டாகிறது; அப்படி இவனுக்கும் கூடாதோ வென்னில்;—கூடாது, அதுக்கு அடி - ப்ரவேஶஹேதுவிஶேஷத்தாலே. இவனைப்போலே கர்மமடியாகவன்றிக்கே அநுக்ரஹமடியாகவிறே அவனுக்கு இவற்றோட்டை ப்ரவேஶம் இருப்பது. சிறைக்கூடத்திலே சிறையனும் கிடந்தான், ராஜகுமாரனும் இருந்தான்; சிறையன் கர்மமடியாக ப்ரவேசிக்கையாலே துஃகஹேதுவாயிற்று; ராஜகுமாரன் இச்சையாலே ப்ரவேசிக்கையாலே போகருபமாயிருந்தது; "ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே - அநஶ்நந்நந்ய:" (ஸமாநம்வ்ருக்ஷம்பரிஷஸ்வஜாதே - அநஶ்நந்நந்ய:) என்னுநின்றதிறே. [புலனைந்துக்கும் சொலப் படான்]-ஶ்ரோத்ராதிகளைந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான் என்னுதல்; அன்றிக்கே, நினைத்திறே சொல்லுவது, அச்சொலவுக்கும் முன்பில்நினைவை லக்ஷித்து, அவற்றால் ஸ்மரிக்கப்படான் என்னு தல். பின்னை அவன்தான் இருக்கும்படி யென்? என்னில்,—[உணர்வின் மூர்த்தி] - ப்ரகாஶத்

---

*'ஈழே யாவையும்' இத்யாதி. இத்தை ஶங்காபூர்வகமாக விவரிக்கிறார்-'அவைதன்னை' இத்யாதி. * 'என்னுமிடங் கொண்டும்' என்ற ச ஶப்தத்துக்கு அர்த்தமில்லை. வ்யவஸ்தைகள் தானேது? என்ன, 'அசித்தினுடைய' இத் யாதி. 'தோய்வு' என்று - ஸ்பர்ஶமாய், 'இல்' என்று - இல்லாமையாய், சேதநாசேதநகதமான தோஷஸ்பர்ஶ மில்லாதவ னென்றபடி. 'சேதநாசேதநங்கள்' இதி - பால்யயௌவநாத்யவஸ்தா யதா ஜீவாத்மாநம் ந ஸ்ப்ருஶந்தி, தத்வதிதி பாவ:. தத்ர ஶங்கதே, 'சேதநர்க்கு' இத்யாதி. "ஸம்போகப்ராப்திரிதி சேந்நவைஶேஷ்யாத்" என்ற ஸூத்ரத்தை உட்கொண்டு உக்தார்த்தவிவரணம் - 'எல்லாம் செய்தாலும்' இத்யாதி. 'அப் படி இவனுக்குங்கூடாதோ? என்னில்' என்கிறது - "ஸம்போகப்ராப்திரிதி சேத்" என்றதின் அர்த்தம். "நவைஶேஷ்யாத்" என்றதின் அர்த்தம் - 'கூடாது' இத்யாதி. ஸூத்ரார்த்தஸ்து - பாஷ்யே, "ஜீவஸ்யேவ பரஸ்யாபி ப்ரஹ்மண: ஶரீராந்தர்வர்த்தித்வாப்யுபகமாத் தத்வதேவ ஶரீ ரஸம்பந்தப்ரயுக்தஸுகதுஃகோபபோகப்ராப்திரிதி சேத்? தந்ந, ஹேதுவைஶேஷ்யாத்.—ந ஹி ஶரீராந்தர்வர்த்தித்வமேவ ஸுகதுஃகோபபோகஹேது:; அபி து புண்யபாபரூபகர்மபரவஶத்வம். தத்து அபஹதபாப்மந: பரமாத் மநோ ந ஸம்பவதி. ததா ச ஶ்ருதி:—"தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந் நந்யோ அபிசாகஶீதி" இதி" இதி. ஹேதுவிஶேஷம் ஏது? என்ன, 'இவனைப்போலே' இத்யாதி. உபபாதிதப்ரவேஶஹேதுவிஶேஷத்தை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தேந த்ருடீகரோதி - 'சிறைக்கூடத்திலே' இத் யாதி. ஸாதிதேர்த்தே ப்ரமாணம் தர்ஶயதி - 'ஸமாநம்வ்ருக்ஷம்' இத்யாதி. 'சேதநர்க்கு அசித்கதமான' என்று தொடங்கி 'அநஶ்நந்நந்ய:' என்னுமளவும் - 'ஆவிசேர்' இத்யாதியான மூலவாக்யத்தால் பரிஹரித்ததின்மேலே வந்த ஶங்காபரிஹாரமாகையாலே, 'அப்பொருள் அவனையுங்கூடத் தட்டில்லை' என்ற வாக்யாநந்தரே அநுஸந் தித்தால் மிகவும் சேரும் என்று அருளிச்செய்வர். அவற்றால் ஸ்மரிக்கப்படான் - இந்த்ரியங்களால் அறியப் படான். 'உணர்வின்மூர்த்தி'—உணர்வு - ஜ்ஞாநம். மூர்த்திஶப்தம் - ஸ்வரூபவாசி. உணர்விலேயான ஸ்வ*

---

* 'ப்ரகரணபலத்தாலும்' என்ற ச ஶப்தத்துக்கு என்று இருக்கவேணுமென்று தோற்றுகிறது.

ளைதயே வடிவாகவுடையனுமிருக்கும். * (மூர்த்திஶப்தம்-ஸ்வரூபவாசி.) எல்லாஞ்செய்தாலும் இ
ரோடு உண்டான ஸம்ஸர்க்கம் மெய்யாயிருக்க, இவற்றினுடைய தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதட
யிருக்கு மென்னு மிது கூடுமோ? என்னில்,- [ஆவிசேர் இத்யாதி] - ஆவியுண்டு - ப்ராணாஶ்ரயமா
ஶரீரம். அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு - ஆத்மா; அதின்பக்கல் அந்த ஶரீரகதமான பா
யௌவனாதிகளொன்றாலும் ஒரு ஸம்பந்தமு மில்லையாம்படியாக அநுஸந்திக்கிற அநுஸந்தாநமா
அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் அவனையுங் கூடத் தட்டில்லை. இங்ஙன
றிக்கே, 'இதுக்கு வேறேயும் இரண்டுபொருள் சொல்லுவர்கள்' என்று அருளிச்செய்வர்:—அவன்ப
லிலே பக்தியுண்டாகில் அவனைக்கிட்டலா மென்றும்; புறம்புண்டான உபாயாந்தரங்களி லு
டான பற்று அடைய விட்டு, அவனையே பற்றில் அவனைக் கிட்டலா மென்றும். அன்றியே, அந்
ப்ரத்யயம் உண்டாமாகில் அவனைக்கூடலா மென்றுமாம். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி,
வ்யாப்தியைச் சொல்லி நின்றபின்பு, இனி வ்யாப்யவஸ்துகதமான தோஷங்கள் வ்யாபகனுe
னுக்குத் தட்டா தென்னுமிடம் அவஶ்யம் சொல்லவேணும்; ஆனபின்பு, இத்தைதயே சொல்லிற்
அமையும்' என்று அருளிச்செய்வர்.

ரூபத்தையுடையவன்; ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாநஸ்வரூப னென்றபடி. 'ஆவிசேர்' இத்யாத்யுத்தரார்த்தாவதாரிகை
'எல்லாம்செய்தாலும்' இத்யாதி. இவ்வாக்யத்திலே - "ஶாகோமதகாஷ்டவத், வாதகிஸம்ஸம்ரு
தகிவத்" என்ற த்ருஷ்டாந்தத்வயம் அநுஸந்தேயம். அசித்கததோஷ ஸங்க்ரமணத்துக்கு
ஷ்டாந்தம் - "ஶாகோமதகாஷ்டவத்" என்றது. சேதநகததோஷம் தத்ஸம்ஸர்க்கத்தால்
மென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - "வாதகி ஸம்ஸம்ருதாதகிவத்" என்றது. ருமா -
ளம். - உயிரினுள் - உயிரினிடத்தில். ஆல் - அசை; அவ்யயம். பாவனை - அநுஸந்தாநம். அதனை
அந்த ஆத்மாவுக்கு. இது - அர்த்தசதுஷ்டய ஸாதாரணம். அவனையும் - அந்தப் பரமாத்மாவுக்
அர்த்தத்ரயஞ் சொல்லாநிற்க, வேறேயும் இரண்டுபொரு ளென்றது - பக்திப்ரபத்திக ளிரண்டையும் ஏகதே
யாக நினைத்து. பக்திபரமானபோது, 'ஆவி' என்று - ஆத்மா; 'உயிர்' என்று - பரமாத்மா. ஆத்மாவோ
சேர்ந்த பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்க ளொன்றிலும் ஒருபற்றில்லாத தைலதாராவத் அவி
ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநரூபமான, பாவனையுண்டு - பக்தி, அது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடில் அவனையும் கிட்டலா
ஶப்தார்த்த8. ப்ரபத்தியோஜனையில், ஆதுமோர் பற்றிலாத பாவனை - உபாயாந்தரங்களொன்றிலும் ஒருபற்
றிக்கேயிருக்கிற பாவனை. ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயவிசேஷ மென்றது விஶேஷம். அந்திமஸ்ம்
பக்ஷத்தில், ஆவி - ப்ராணனானது, சரீரத்தைவிட்டு ஆத்மாவிலே சேருகிறவளவிலே யென்னுதல்; பரமா
வின்பக்கலிலே சேருகிறவளவிலே யென்னுதல். ஆதுமோர்பற்றிலாத - வ்யதிரிக்தவிஷயங்களொன்றி
ஒரு ஸங்கமில்லாத. பாவனை - அந்திமஸ்ம்ருதி யென்றபடி. பாவனை - ப்ரதமபக்ஷத்தில், நிதித்யாஸநம்: த்வி
பக்ஷத்தில், உபாயாத்யவஸாயம்; த்ருதீயபக்ஷத்தில், அந்திமஸ்ம்ருதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், அநு
தாநமிதி பேத8. 'ஆதுமோர்பற்றிலாத' என்றதுக்கு - ஶரீரகதமான பால்யாதி தோஷங்களொன்றிலும் ஒரு
பந்தமில்லாத வென்றும்; பக்திபக்ஷத்தில், ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் பற்றில்லாத வென்றும்; ப்ரபத்திபக்ஷத
உபாயாந்தரங்களில் பற்றின்றிக்கே யென்றும்; அந்திமஸ்ம்ருதிபக்ஷத்தில், வ்யதிரிக்தவிஷயங்களில் ஸங்கமில்
வென்றும் பேதம். இத்தை - கீழ்ச்சொன்ன மூன்றர்த்தத்தையும். இத்தையே சொல்லிற்றாக அ
மென்றது - ஶரீர கதமான பால்யாதிகள் சேதநனுக்கு வாராதாப் போலே சேதநாசேதநகத தோஷமும் ஈ
னுக்கு வாராதென்று முந்துற அருளிச்செய்த அர்த்தமே சொல்லிற்றாக அமையு மென்றபடி. எம்பெரும
நிர்வாஹ மொழிந்த யோஜநாத்ரயத்திலும், அதனை யென்று - பாவனைக்கு விசேஷணமாய், 'அந்தப்பா
என்று - அப்பன் ஸ்ரீகோசத்தின்படி.

---

* குண்டலிதம் - ப்ரக்ஷிப்தமென்பர்.

பதினோராம் பாட்டு.

கூடிவண்டறையுந்தண்தார்க் கொண்டல்போல்வண்ணன்தன்னை
மாடலர்பொழில் குருகூர்வண்சடகோபன்சொன்ன
பாடலோராயிரத்துள் இவையுமோருபத்தும்வல்லார்
வீடிலபோகமெய்தி விரும்புவரமரர்மொய்த்தே.

ஆ.—(கூடி.) இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஸர்வகாலமும் பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பெற்று அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பரமபோக்யராவர் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெற்று அயர்வறும் அமரர்களாலே விரும்பப்படுவர் என்கிறார்.

[கூடி வண்டு என்று தொடங்கி] - வண்டுகளெல்லாம் கூடி வந்து அலைக்கும்படியான போக்யதையையுடைத்தான மாலையையும் வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுமுடையவனை. இத்திருவாய்மொழியிற் பேசின விபூதி, தோளில் தோள்மாலையோடும் நிறத்தோடும் ஒக்கத் தகுதியென்னுமிடத்தை நிகமத்திலே சொல்லுகிறது என்று கருத்து. ஏவம்வித திவ்ய ரூபத்தையுடையனைக்கொண்டு என்றும், திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும்என்றும் சொல்லுவர். அசேஷதோஷப்ரத்யநீகனாய் ஆஶ்ரிதரோடு நித்யஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவனாய் ஆஶ்ரிதஜந ஸமஸ்த து:காபநோதந ஸ்வபாவனாய், பரமோதாரனாயிருக்கும் என்றும் சொல்லுவர். மாடு - பர்யந்தம். பாடல் - கானம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக அவிச்சிந்நபகவதநுபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்டு - வண்டுகள், கூடி - கூடி, அறையும் - மதுபாநப்ரீதியாலே ஶப்திக்கிற, தண் - குளிர்ந்த, தார் - திருமாலையையுடையவனாய், கொண்டல்போல் - காளமேகம் போலேயிருக்கிற, வண்ணன் தன்னை - நிறத்தையுடையனானவனை, மாடு - சுற்றும், அலர் - அலர்ந்த, பொழில் - சோலைகளையுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, வண் சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, பாடல் - இசையோடுகூடின, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளும், இவையும் - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோபாதியாக அகிலவிபூதிப்ரகாரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த, ஒரு - அத்விதீயமான, பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்க வல்லவர்கள், வீடு இல - அவிச்சிந்நமான, போகம் - பகவதநுபவத்தை, எய்தி - பெற்று, அமரர் - நித்யஸூரிகள், மொய்த்து - மொய்த்துக்கொண்டு, விரும்புவர் - விரும்பும்படியாவர்கள். இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நித்யஸூரிகளாலே விரும்பப்படுவர் என்கிறார்.

[கூடி இத்யாதி] - கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே வண்டுகள் திரண்டு மதுபானம் பண்ணி த்வநிக்கிற தோள்மாலையையும் வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையவனை யாய்த்து, கவிபாடிற்று. கீழ்ச்சொன்ன விபூதி தோள்மாலையோபாதி தகுதியாயிருக்கும் என்றதாய்த்து. [மாடு அலர் இத்யாதி] - பர்யந்தமடைய அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரி. [பாடலோராயிரம்] - பாடல் - கானம். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசை

முன்னாகத் தோற்றின ஆயிரம். [வீடிலபோக மெய்தி]-விச்சேதமில்லாத கைங்கர்யபோகத்தைப் பெற்று. [விரும்புவர் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகள் சூழ்ந்துகொண்டு ஆதரிக்கும்படி ஆவர். ததீயத்வாகாரேண லீலாவிபூதியை அநுஸந்திக்குமது தங்களதேயாகையாலே இங்கேயிருந்து இவ்வநுஸந்தாநமுடையார் சென்றால் ஆதரிப்பார்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப்பெற்று அயர்வறுமமரர்களாலே விரும்பப்படுவேர்கள் என்கிறார்.

[கூடிவண்டறையும் இத்யாதி]-கீழ் பரக்கச்சொன்ன விபூதியடைய, தோளில் தோள் மாலையோபாதி அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கிண்ணகத்திலே யிழிவாரைப் போலே வண்டுகளானவை திரண்டு மதுபானம்பண்ணி த்வநியாநின்றுள்ள ஶ்ரமஹரமான மாலையையும், ஶ்ரமஹரமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையு முடைய ஸர்வேஶ்வரனையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. [மாடலர் இத்யாதி] - பர்யந்தங்களிலே அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய்ப் பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பாடலோராயிரம்] - புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடேகூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [வீடிலபோகமெய்தி] - ஒருநாளும் விச்சேதஶங்கை யில்லாத மோக்ஷஸுகத்தை ப்ராபித்து. [விரும்புவர்அமரர்மொய்த்தே] - அமரராலே மொய்த்து விரும்பப்படுவேர். லீலாவிபூதியைத் ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுஸந்திப்பார் நித்யஸூரிகளாகையாலே, ‘தாங்கள் அநுபவிக்கக்கடவ அநுபவத்தை, ‘ஸம்ஸாரத்தே யிருந்துவைத்து இப்படியிருப்பதொரு ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்து அநுஸந்திப்பதே!’ என்று ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரேமாதிஶயத்தாலே, அவருடைய ப்ரபந்தங்களை அப்யஸித்தவர்களை, ஸர்வேஶ்வரனைவிட்டு இவர்களை நெருங்கி ஆதரியாநிற்பர்கள் நித்யஸூரிகள்.

முதற்பாட்டில்-இத்திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் - கீழ்ச்சொன்ன பூதங்களினுடைய கார்யத்தை க்ரமத்திலே பேசினார்; மூன்றாம்பாட்டில்-ஜகதாகாரனாய்நின்ற நிலையோடே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சேர்த்தநுபவித்தார்; நாலாம்பாட்டில் - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையவன் என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - ரஸவத்பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்; ஆறாம்பாட்டில் - வேதம்தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஶப்தராஶியை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - ஐஶ்வர்யாதிபுருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - அவனுடைய விபூதிவிஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாமையாலே சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையன் என்று ப்ரயோஜகத்திலே அருளிச்செய்தார்; பத்தாம் பாட்டில் - இவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்துநின்றால் தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டன் என்றார்; நிகமத்தில் - இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

நிகமம் - ‘கூடி’ இத்யாதி. ‘இவையுமொருபத்து’ இத்யாதி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை.

இப்போது மாலையோட்டைச்சேர்த்தி சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன, ‘கீழ் பரக்க’ இத்யாதி. கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். கூடி - திரண்டு. அறைகை - சப்திக்கை. ‘கீழ் பரக்கச்சொன்ன’ என்றவிடத்திலே - “யஸ்யாயுதாயுதாம்ஶாம்ஶே விஶ்வஶக்திரியம் ஸ்திதா। பரப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்ய ப்ரணமாமி தமவ்யயம்” என்றது அநுஸந்தேயம். மாடு - பர்யந்தம். அமரர்விரும்புகைக்கு அடியேது? என்ன, ‘லீலாவிபூதியை’ இத்யாதி. அமரர் - அமரராலே. விரும்புவர் - விரும்பப்படுவர். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி:— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி:— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

புகழொன்றுமா லெப்பொருள்களுந்தானய்
நிகழ்கின்றநேர்காட்டிநிற்க—மகிழ்மாறன்
எங்குமடிமைசெயவிச்சித்து வாசிகமாய்
அங்கடிமைசெய்தான் மொய்ம்பால்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—மொய்ம்மாம்பூம்பொழில் : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(மொய்ம்மாம்பூம் பொழில்.) ஏவம்பூதனன எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணங்களை அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதமான ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே அப்ரக்ருதிங்கதராய்க்கொண்டு அக்குணங்களைச் சொல்லிப் பிதற்றி ஊர்பலபுக்கும் புகாதும் உலோகர் சிரிக்க நின்றாடி ஆர்வம்பெருகிக் குனிக்குமவர்களுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், இப்படிசெய்யாதாருடைய அவஸ்துத்வத்தையும் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், மதுவநம்புக்க ஹநுமத்ப்ரமுகரான முதலிகளைப் போலே பகவத்குணபலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பெற்று ஹ்ருஷ்டராய்க் களித்த ஆழ்வார் ஸ்ரீகீதையில் எம்பெருமான் தேவாஸுரவிபாகம் பண்ணியருளி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிந்தித்து தைவப்ரக்ருதிகளைக் கொண்டாடினாற்போலே அறிவில்லாதாரையும், பகவத்ஸம்பந்திகளன்றிக்கே ஸிஷ்டாபிமாநிகளாயிருப்பாரையும், சதிரடிப்பாரையும், அபஹாஸ்ருதரையும், எம்பெருமானையும் ஆஸ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களையும், ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளையும், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும், அகப்பட ஆரேனுமாக எம்பெருமானுடையகுணங்களை அநுஸந்தித்தால் பரவஸராய்க் கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலாதாரை நிந்தித்து பகவத்குணப்ரஸ்தாவத்திலே கலங்கும் ப்ரக்ருதியானவர்களுடைய படி நமக்கு நினைக்கவும் பேசவும் நிலமல்லவென்று இவர்களைக் கொண்டாடுகிறார். ஸாத்விகாக்ரணிகளாயிருக்கிற ஆழ்வாருக்குக் களிக்கையும் சிலரை இகழ்கையும் கூடின படி என்? என்னில்,—விஷயாஸ்வாதத்தால் பிறந்த தர்ப்பமும் ஒரு ஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கச் சிலரை இகழ்கையும் ஆகாது என்றாய்த்து, ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. பகவத் தாஸ்யாநுபவத்தால் வந்த களிப்பும் அதுஇல்லாதாரை இகழ்கையும் ஸாஸ்த்ரங்களோடு அவிருத்தமென்னுமிடமும், முக்தருடையவும் ஸ்ரீநாரதபகவானுடையவும் வ்ருத்தாந்தங்களிலே பகவதநுபவஜநிதமான ப்ரீதியில் அவை ஆம் என்றும் கொள்வது.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ச்சொன்ன பகவத்ப்ரகாரதயா ஶேஷத்வத்தில் தமக்குப் பிறந்த ரஸாதிஶயத்தாலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய்; ப்ரதிஸம்பந்தியானஶேஷியினுடைய ஆபந்நிவாரகத்வத்தையும், அஸாதாரணஸாமர்த்யத்தையும், ஆர்த்தஸம்ரக்ஷணத்தையும், அபிமதவிரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், அவதாரப்ரயோஜநத்தையும், அதிஶயிதபோக்யதையையும், ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தையும், அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையும், உபயவிபூதிநாதத்வத்தையும், விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தையும் அநுஸந்தித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ராந்தராகாதாரை நிந்தித்தும், உகந்தாடுவது பாடுவதாவாரை உகந்தும் இந்தஶேஷத்வஸாரஸ்யத்தை உபபாதிக்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் தமக்கு உண்டான பகவதநுபவப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து அதுக்கு தூரஸ்தராநுரை இகழ்ந்து அதுக்குக் கூட்டாநுரைக் கொண்டாடுகிறார். "முந்நீர்ஞால"த்தில் இவர்க்கு உண்டான ஶோகம் நமக்கு நிலமாகிலாய்த்து, இந்தஹர்ஷம் நமக்கு நிலமாவது. வீதராகராயிருப்பார்க்கு ஶோகஹர்ஷங்களும் தத்ப்ரயுக்தமான ராகத்வேஷங்களும் ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதியாநிற்க,ஸாத்விகாக்ரேஸராான இவர்க்கு இவைகூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்,— விஷயச்செருக்கால் வந்த ஹர்ஷமும் தத்விரஹத்தில் பிறக்கும் ஶோகமும் தத்ப்ரயுக்தமான ராகத்வேஷமு மாயிற்று,ஶாஸ்த்ரங்களில்நிஷேதித்தது. பகவதநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷமும், அதுக்கு தூரஸ்தரை நிந்திக்கையும், இவ்வநுபவத்துக்குக் கூட்டாநுரைக் கொண்டாடுகையும் ஶாஸ்த்ரஸித்தம். இதுதான் முக்தர்பக்கலிலும் "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" … "ஸாமகாயந் நாஸ்தே" என்கிற ஸ்ரீநாரதபகவான் பக்கலிலும், மதுவந மழித்த திருவடி முதலான முதலிகள்பக்கலிலும் காணலாம். இவரும் பகவதநுபவபலாத்க்ருதராய் அஜ்ஞரையும் விஷயப்ரவணரையும் பகவத்ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஶிஷ்டாபிமாநிகளாநுரையும் பரபாக்கு அற்று அவிஶேஷஜ்ஞராநுரையும் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரபராநுரையும் ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளையும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் நிந்தித்து பகவத்குணப்ரஸ்தாவத்திலே விக்ருதராயிருக்குமவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஈடு.—"புகழுநல்லொருவ"னிலே-பகவதநுபவத்தைப்பண்ணி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தித்து உடையாரைக் கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது - மொய்ம்மாம்பூம்பொழில். இவர்க்கு "முந்நீர்ஞால"த்தில் - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தும், இதரவிஷயப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்தும் ஶோகித்த ஶோகம் சிலர்க்கு நிலமாகிலாயிற்று, இத்திருவாய்மொழியில் பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ஹர்ஷம் சிலர்க்கு நிலமாவது. இவரும் பகவதநுபவம்பண்ணுகிறாராகில் நாமும் அவ்விஷயத்திலே ஈகைவைத்தோமாகில், இவர்க்கு இங்ஙனிருப்பானேன்? நமக்கு இங்ஙன் இராதொழிவானேன்? என்னில்;—நாமாகிறோம் கண்டார்க்கு ஒளிக்கவேண்டுமவையாய், ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்து நிஷேதிக்கிறவையாய்,

---

மொய்ம்மா ப்ரவேஶே, ஸங்க்ரஹஸங்கதி - 'புகழுநல்' இத்யாதி.

இத்திருவாய்மொழியிலோடுகிற ஹர்ஷத்துக்கு அவதியேது? என்ன, 'இவர்க்கு முந்நீர்' இத்யாதி. 'நாமாகிறோம்' இத்யாதி வாக்யாந்தரம், இவ்வாழ்வாராகிறார் பகவத்விஷயலாபாலாபங்களில் பிறக்கும் ஶோகஹர்ஷங்களொழிய மற்றொன்று அறியாதே "நின்னலாலிலேன்" என்னும்படியான ஆராதகாதலை யுடையராகையாலே இவர்க்கு இங்ஙனிருக்கக்கூடுமென்று வாக்யஶேஷத்தை அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. ஶோகஹர்ஷங்களேயாயிற்று அறிவது இதி:—ஆகையால், இந்தஇதரவிஷயப்ராவண்யமே பகவத்விஷயலாபாலாபங்களில்பிறக்கும் ஶோகஹர்ஷங்களில்லாமைக்கு அடியென்று ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம். 'சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்து

முதல்தன்னிலே கிடையாதவையாய், கிடைத்தாலும் நிலைநில்லாதவையாய், அநந்தரம் நரகத்திலே மூட்டி அநர்த்தத்தை விளைக்கக்கடவதான இதரவிஷயங்களுடைய லாபாலாபங்களில் பிறக்கும் ஶோகஹர்ஷங்களே யாயிற்று அறிவது. வீதராகராய் ஸாத்த்விகாக்ரேஸரராயிருக்கிற இவர்க்கு ஶாஸ்த்ரங்கள் 'ஆகாது' என்று நிஷேதித்த ஶோகஹர்ஷங்கள் கூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்,— இவரது ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதித்த ஶோகஹர்ஷங்களன்று, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரனை அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாயிற்று இவர்க்கு ஹர்ஷமாகிறது; "இப்படி வகுத்தவிஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்து இதரவிஷயப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுவோமே" என்னுமதாயிற்று ஶோகம். "காமம் ஆகாது" என்று நிஷேதியாநிற்கச்செய்தேயும், "நிதித்யாஸிதவ்ய:" (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்றுகொண்டு பகவத்காமத்தை ஶாஸ்த்ரங்கள் விதியாநின்றதிறே; இனி முக்தரும் பகவதநுபவத்தாலே "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்று களியாநிற்பர்களிறே; "ஸர்வஸம்ஶயநிர்முக்தோ நாரதஸ்ஸர்வதர்மவித்" (ஸர்வஸம்ஶயநிர்முக்தோநாரதஸ்ஸர்வதர்மவித்) என்று சொல்லப்படுகிற நாரதாதிகளும் பகவத்ஸந்நிதியிலே வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்பர்களிறே; விரக்தரில்தலையான திருவடியும் பிராட்டியைக்கண்டுவந்த ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப் பார்த்து "நீங்கள் மதுவநத்தை யழித்து புஜியுங்கோள்; "அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்திந:" (அஹமாவாரயிஷ்யாமியுஷ்மாகம்பரிபந்திந:) என்று காத்திருந்த ததிமுகாதிகளை நான் தொட்டுத்தருகிறேன்" என்றானிறே; மஹாராஜர்க்கு 'உம்முடைய காவற்காடு அழிந்தது' என்று அறிவிக்க, 'நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயமும் தப்பி, நாந்தாம் 'தீக்ஷ்ணதண்டர்' என்று அறியச்செய்தேயும் இவர்கள் காவற்காட்டை யழிக்கும்போது, "நைஷாமக்ருதக்ருத்யாநாமீத்ருஶஸ்ஸ்யாதுபக்ரம:" (நைஷாமக்ருதக்ருத்யாநா மீத்ருஶஸ்ஸ்யாதுபக்ரம:) என்று ஸர்வதா பிராட்டியைத் திருவடிதொழு

'நிஷேதிக்கிறவையாய்' என்றது - "தஸ்மாதேவம் விச்சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வாऽऽத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்", "நாவிரதோ துஶ்சரிதாந்நாஶாந்தோ நாஸமாஹித: । நாஶாந்தமநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்" "ஜ்ஞாநவைராக்யஶீநாஶீ வ்யக்தஹர்ஷஸ்ஸதாதநு । தஸ்மாந்நாஶீஷ ஸம்ஸமஹம் ஹரேத: வசிஷ்டஜேயஸ" "ஶாந்தஸ்ய ஹர்ஷஹிதஸ்ய நவிவிக்தஸ்யேந ஸ்வேஶ । ஶமதாந்திரியஸ்யாஶோவிஜாம் ஸஹிவிக்ஷஷ்டி", "விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச" இத்யாதியைப் பற்ற. உபரத: - 'சமதமங்களுண்டு' என்னும் அபிமாநமில்லாதவன். திதிக்ஷு: - க்ஷமாஶீல:. 'ஶம்பாசலம்' இத்யாதியைப் பற்ற - 'கிடைத்தாலும்' இத்யாதி. 'ஶாஸ்த்ரங்கள் ஆகாதென்று நிஷேதித்த ஶோகஹர்ஷங்கள்' என்றது - "நித்யஶஸ் ஸஹிதக்ஷவிஷ்டா நிஷேதவ்யதிஷ:", "அநவஸாதாநுத்தஷ்டிஷ்ய:", "தஸ்ய நிஷ்ராஸ்ஸதிஷ்டதி" "தஸ்யோர்த்ருஶ்விக்ஷயோ:", "தஸ்யஸ்யாஸ்யயோரியோ:", "ஸஹர்ஷஸ்வ ஸஸம்ஶ்யம் ஶோகஹர்ஷதக்ஷாய க்ஷுதே" இத்யாதியைப் பற்ற. பகவத்விஷயத்தைப் பற்றி வந்தவையானாலும் ஶோகஹர்ஷங்கள் த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன, 'காமம்' இத்யாதி. அதாவது - "ஶாந்தோ தாந்த:" இத்யாதியாலே காமத்தை நிஷேதிக்கச்செய்தேயும், "நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று விதிக்கையாலே பகவத்காமம் உத்தேஶ்யமானவோபாதி, இதரவிஷயங்களைப் பற்றிவரும் ஶோகஹர்ஷங்கள் த்யாஜ்யமானாலும் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றிவரும் ஶோகஹர்ஷங்கள் உத்தேஶ்யமென்றபடி. பகவத்விஷயத்தில் ஹர்ஷபர்யாயமான காமம் த்யாஜ்யமன்றென்னுமதுக்கு அநுஷ்டாநங்காட்டுகிறார், 'இனிமுக்தரும்' இத்யாதி. 'ஸர்வஸம்ஶய' இத்யாதி-பாரதே ராஜஸூயே. 'ஆவிர்ப்பூதம் ஹர்ஷஹவிஷ்யந் தேவதஜநக:' இதி பூர்வார்த்தம்.* "உஷ்டம் ஶயம்வநம் ஹ்ருஷ்டத்க்ஷயிஷ்யவாநரா: । அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்திந:" இதி ஸுந்தரகாண்டே. (சுஉ - க) பரிபந்திந: - ஶத்ருக்களை. தொட்டு-ப்ரஹரித்து. 'நைஷாம்' இத்யாதி. "வநம்ய

* இந்த அர்த்தம் அச்சிட்ட ஸ்ரீகோஶத்தில் இல்லை யென்பர்.

மான விபூதியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்து தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், அவ்வளவன்றிக்கே இவனுக்கு இதுதகுதியாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து ‘‘காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்’’என்கிறபடியே காயிகமான அடிமையில் க்ஷமரல்லாமையாலும் ‘‘கோவைவாயா’’ளிற்படியே இவர்பேச்சை எல்லாவடிமையுமாக அவன் கொள்ளுகையாலும், விபூதிவாசகமான ஶப்தம் விபூதிமுகத்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலும், விபூதிவிஷயமான ஶப்தத்தோடு நாராயணாதி நாமங்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடியாலே ஸர்வஶப்தங்களாலும் அவனைச்சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

ஈடு.—கீழே ‘‘ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்’’ என்று - அடிமைசெய்யப் பாரித்தார் ; இவர்பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி ஈஶ்வரனும் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான். இருவரும் இலையகலப்படுக்குமித்தனைபோக்கி அவனும் அடிமைகொள்ளமாட்டான், இவரும் அடிமைசெய்யமாட்டார் ; ‘‘ந சேச்சதி ஜநார்த்தந:’’(நசேச்சதிஜநார்த்தந:)என்கிறபடியே ஸ்வாராதனாய் இத்தலையில்பெற்றது கொண்டுத்ருப்தனுமவனே அவன்; இவரதுதானே * ஆராதகாதலிறே;இவருடையபாரிப்புக்கு ஈடாக அவன் ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தவிடத்தில் அடிமைசெய்கையின்றிக்கே, அவனுடையகுணங்களை அநுஸந்தித்து ஶிதிலாந்தஃகரணராய், †‘‘காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்’’என்னும் ஸ்வபாவரே இவர். ‘‘புனையும்கண்ணியெனதுடையவாசகஞ்செய்மாலையே வான்பட்டாடையுமஃதே’’ என்று - இவருடையஉக்திமாத்ரத்தை எல்லாமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனிறே அவனும். அவன்ஸ்வரூபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு சேஷ்டிதங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே இவருக்கு. அவைதன்னைக் கண்டகண்டவிடங்களிலே அநுபவிக்கையன்

புகழுநல்லொருவன் ப்ரவேஶே, கீழில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி-‘கீழே ஒழிவில்காலம்’ இத்யாதி. ஸர்வாத்மபாவத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தான் என்ற அநந்தரம் – ‘அத்தையநுஸந்தித்து வாசிகமான அடிமை செய்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்’ என்று அத்யாஹரிப்பது. ‘‘வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்’’ என்று பாரித்துவைத்து, வாங்மாத்ரத்தாலே அடிமைசெய்வானென் ? என்ன, ‘இருவரும்’ இத்யாதி. இலையகலப்படுக்கை - மிகவும்பாரிக்கை. இருவரும் மாட்டாமைக்கு அடியேது? என்ன, ‘நசேச்சதி’ இத்யாதி வாக்யத்வயேந. இந்த வாக்யத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக விவரிக்கிறார்- ‘இவருடைய’ இத்யாதி வாக்யத்வயேந. ‘காலாழும்’ இத்யாதி - பெரியதிருவந்தாதி. திருப்பாற்கடலிலே நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகையும் குணங்களையும் நாம்கேட்டமாத்ரத்திலே அவ்வளவும் வாராதபடி கால் தடுமாறாநின்றது, நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது, கண் சுழலாநின்றது இதி பாசுரார்த்தஃ. ‘புனையும்’ இத்யாதி – சாத்தும் திருமாலை என்னுடைய வாக்வ்ருத்தியான ஶப்தத்தாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையேயாயிராநின்றது; சீரியதான பரிவட்டமும் அந்தவாக்வ்ருத்தியே. இத்தால் - இவர் பக்திபாரவஶ்யத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவனும் வாசிகமான அடிமையையே எல்லாவடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனாகையாலும், பாரித்தபடியே இவரும் செய்து தலைக்கட்டமாட்டார்; அவனும் கொள்ளமாட்டானென்றபடி. போக்யமான ஸ்வரூபாதிகளோடே ஹேயமான லீலாவிபூதியைச் சேர்த்து அநுபவிக்கிறதென்? என்ன, ‘அவன் ஸ்வரூபத்தோடு’ இத்யாதி. ஆனால், வையதிகரண்யத்தாலே அநுபவியாதே ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அநுபவிக்கிறதென்? என்ன, ‘அவைதன்னை’ இத்யாதி. அதாவது - மாணிக்யாதிகளின் சேர்த்தியைப்போலே, அவன்பக்கலிலே சேர்த்தால் போக்யதாதிஶயம் பிறக்கையாலே சேர்த்து அநுபவிக்கிறாரென்றபடி. கண்டகண்டவிடங்களிலே யென்றது - வையதிகரண்யத்தாலே யென்றபடி. வையதிகரண்யேநாநுபவாதபி பகவத்ப்ரகாரத்வேநைவ ஸாமாநாதிகரண்யேநாநுபவே போக்யதாப்ரகர்ஷோஸ்தீதி பாவஃ. ‘‘[illegible]’’ என்னக்கடவதிறே. ‘அவன் ஸ்வரூபத்தோடு’ இத்யாதி வாக்யவிவரணம் – ‘இவர்க்கு

---

* திருவாய்மொழி ௨ - ௧ - ௧௧. † பெரிய திருவந்தாதி - ௩௪.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளின எம்பெருமானுடைய இந்த ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தித்தும் அவிக்ருதராயிருப்பார் வ்யர்த்தஜந்மாக்கள் என்கிறார்.

[மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்] - மநோஹரமாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருச்சோலை. கைம்மா-யானை. [கார்முகில்போல் வண்ணன் கண்ணன் எம்மானை]-வடிவழகாலே என்னை அடிமை கொண்ட க்ருஷ்ணனை. சொல்லிப் பாடி யென்று மேலுக்கெல்லாம்; வாயாலே பேசி, குணஜிதராய்ப் பாடி இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாதே பறப்பாரைப்போலே நெஞ்சு துடிக்கமாட்டாதார் தங்களுடைய ஸத்பாவத்தால் இஹலோக பரலோகங்களில் கொண்ட ப்ரயோஜநம் என்? இப்பூமியிலுள்ளீர்! சொல்லிகோள். [தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர்] - இப்பூமியிற் பிறந்தது அவனுடைய குணாநுஸந்தாநம் பண்ணுகைக்கு என்று கருத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், ஆபந்நமான ஆனைக்கு உதவினபடியை அநுஸந்தித்து ஹர்ஷ விகாரம் பிறவாத அங்கத்தை யுடையரால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்று லௌகிகரைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

மொய் - செறிந்து, மா - உயர்ந்து, பூ - பூத்த, பொழில் - பொழில்களையுடைத்தான, பொய்கை - பொய்கையிலே, முதலை - முதலையாலே, சிறைப்பட்டு - சிறைப்பட்டு, நின்ற - (கரையேறமாட்டாமல்) நிஶ்சேஷ்டமாய்நின்ற, கைம்மாவுக்கு - ஆனைக்கு, அருள்செய்த - (அதின்கையிற் புஷ்பத்தைச் செவ்விகுலையாமல் அலங்கரிக்கையாகிற) அருளைப்பண்ணினவனை, (அது தன் ஆர்த்தி தீரக் கண்டு உகக்கும்படியாய்), கார் - ஶ்ரமஹரமாய், முகில்போல் - காளமேகநிபமான, வண்ணன் - வடிவையும், கண்ணன் - (உள்ளேயிழிந்தெடுத்துக் கரையேற்றும்படியான) ஸௌலப்யத்தையும், எம்மானை-(இரண்டுக்கும் அடியான) உறவையுமுடையவனை, சொல்லி-வாயாலேபேசி, பாடி-உகப்பாலே பாடி, எழுந்தும் பறந்தும் - இருந்தவிடத்தி லிராதே தரையில் கால்பாவாதபடி பறந்து, துள்ளாதார் தம்மால் - ஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுதாருடைய ஸத்பாவத்தால், என் கருமம் - என்ன கார்யமுண்டு? தண் - குளிர்ந்த, கடல் - கடலாலே சூழப்பட்ட, வட்டத்து - பூமியிலே, உள்ளீரே - (பகவதநுபவார்த்தமாக) உளரான நீங்களே, சொல்லீர் - சொல்லுங்கோள்.

இங்கு 'கைம்மா' என்று ஆனையைச் சொல்லிற்று - துதிக்கையொழிய அழுந்தினபடியை நினைத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், ஆனைக்கு உதவின நீர்மையை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதே அவிக்ருதராயிருப்பார் வ்யர்த்தஜந்மாக்கள் என்கிறார்.

[மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்]-செறிந்து பரந்து தர்ஶநீயமான பொழி லென்னுதல், செறிந்து பூத்த மாம்பொழி லென்னுதல்; [மாபொழில் மொய் பூ பொய்கை] - மாம்பொழிலையும் செறிந்த பூவையுமுடைய பொய்கை யென்னுதல். நெடுநாள் பூத்தேடி விடாய்த்த ஆனைக்கு விடாய் கெடுகைக்கு உடலாகையாலே பொய்கையோபாதி சோலையும் உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறது இவருக்கு. [பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு] - வெளிநில மல்லாமையாலே, யானைக்கு நிலமன்றிக்கே முதலைக்கு நிலமாகையாலே சிறைப்பட்டதாய்த்து. [முதலைச் சிறைப்பட்டு] - க்ஷுத்ரஜந்துவின்கையிலே அகப்பட்டது; ஸிம்ஹமன்று, ஸஜாதீயமான ஆனையன்று, புலியன்று. [நின்ற] - "திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரம்" என்று நெடுநாள் செல்லுகை; வ்யாபாரஶூந்யமாய் நின்ற என்றுமாம். [கைம்மா] - எல்லாவற்றையும் கையாலே தள்ளிப்போகடவற்ற என்னுதல், துதிக்கையொழிய முழுத்தும்படி முதலையின் கையிலே அகப்பட்டு வ்யாபரிக்கமாட்டாதே நின்றது என்னுதல். "முழுவலி முதலை"யிறே. [அருள்செய்த] - அதன்கையில் பூவைச் செவ்வியழியாதபடி

திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அத்தை ஆச்வஸிப்பித்தபடி. [கார்முகில்போல் வண்ணன்] - அதன்விடாய் கெடும்படியான ப்ரமஹரமான வடிவும் ஸௌலப்யமும். ஆனையின் நோவாற்ற வந்த விஶல்யகரணியும் ஸந்தாநகரணியு மாயிற்று இவை. [எம்மானை] - அவன் வந்தபோதே ஆனையின் சிறை போயிற்று; அந்நீர்மையில் இவர் சிறைப்பட்டார்; தன்மேன்மை பாராதே ஒருதிர்யக்குக்கு உதவவதே யென்று தாம் எழுதிக்கொடுக்கிறார். [சொல்லி] - அந்நீர்மையை வாயாலே பேசி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடி. இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாதே எழுந்திருந்து தரையிலே கால்பாவாதே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுதவர்கள். "நமக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் இருந்தவிடத்தில் இராதே விக்ருதனும்போதும் அவனே வேணும், அவன் நூறாயிரம்செய்தாலும் அவிக்ருதராம் போதும் நாமே வேணும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். [தம்மால் கருமமென்] - தங்கள் ஸத்பாவத்தால் இஹலோக பரலோகங்களில் கொண்ட ப்ரயோஜநம் என்? தங்கள் கருத்தால் கண்ட ப்ரயோஜநம் என்? [தண்கடல் இத்யாதி] - சதுஸ்ஸாகர பர்யந்த பூமியிலுள்ள நீங்கள் சொல்லிகோள்; இப்பூமியில் பிறந்தது பகவதநுபவத்துக்காக என்கை. ப்ரஹ்மதேசத்தில் அப்பன் பிள்ளையோடே திருவாய்மொழிகேட்டபோதை வார்த்தை நினைப்பது.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், ஆச்ரிதன் இடர்ப்பட்ட மடுவின்கரையிலே, கலங்காப்பெருநகரில்நின்றும் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்துவிழுந்த நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்க ளென்கிறார்.

[மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்] - வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழில்; மா - வண்டு. மொய் என்று - நெருக்கமாய், சோலைச்செறிவு. அச்செறிவுதான் மநோஹரமாயிருக்குமிறே. [மாம் பொழில்] - மாவாலுண்டான பொழி லென்னுதல், பரந்த பொழி லென்னுதல். [பூம்பொழில்] - பூத்த பொழி லென்னுதல்; கீழ், செறிவுமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில் இங்கு மநோஹரத்வத்தைச் சொல்லிற்றுகிறது. [பொய்கை இத்யாதி] - பூவார்கழல்களிலே பணிமாறப் பூத்தேடிக் கிடையாமையாலே இடர்ப்பட்டுவருகிறவன், தூரத்திலே குளிர்ந்தசோலையும் பூத்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு மேல்விழுந்து வந்து பழித்தானாயிற்று 'உள்ளே துஷ்டஸத்த்வம் கிடந்தது' என்று அறியாதே; அச்சோலையோடு பொய்கையோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று, அப்

முதற்பாட்டு - 'மொய்ம்மா' இத்யாதி. 'உம்பரால்' இத்யாதியைப் பற்ற, 'கலங்காப் பெருநகரத்தில்' இத்யாதி. உம்பராலறியலாகா வொளி யென்று - பரமபதம். 'தம்மாற் கருமமென் சொல்லீர்' என்கையாலே 'அவஸ்துக்கள்' என்கிறார்.

'மா' என்று - வண்டாய், 'மொய்' என்று - மொய்க்கப்பட்ட வென்றாய், 'பூ' என்று - பூவாய், 'மா மொய் பூம் பொழில்' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - 'வண்டுகள்' இத்யாதி. "மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும், மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும், பூவுறைதிருவென வாறையும் பொருந்தும்" என்று நிகண்டு ப்ரயோகம் உண்டாகையாலே 'மா - வண்டு' என்கிறார். யத்வா, 'மொய்' என்று - செறிவாய், 'மா' என்று - மாமரமாய், 'பூ' என்று-தர்ஶநீயதையாய், செறிந்த மாவாலுண்டான அழகிய பொழிலென்று அர்த்தாந்தரம்—'மொய் யென்று நெருக்கமாய்' இத்யாதி. மொய் என்று அழகாய், அதாவது மநோஹரத்வமாய், மா என்று பரப்பாய், பூ என்று பூத்ததாய், மநோஹரமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள, பூத்தபொழி லென்று அர்த்தாந்தரம், 'அச்செறிவுதான்' இத்யாதி. 'பூத்தபொழிலென்னுதல்' என்ற அநந்தரம், 'தர்ஶநீயமான பொழிலென்னுதல்' என்றும் அத்யாஹார்யம். 'பூ' என்று - தர்ஶநீயதையைச் சொல்லும்போது, 'மொய்' என்றத்தோடு புநருக்தமன்றோ? என்ன, 'கீழ் செறிவுமாத்ரத்தை' இத்யாதி. ஆக, 'மொய்' என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம் - படிதலும், செறிவும், அழகும். 'மா' என்றதுக்கும் அர்த்தத்ரயம் - வண்டும், மஹத்தையும், மாமரமும், 'பூ' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - புஷ்பமும், அழகும். 'மா' என்கிற மகாரத்தின்மேல் பிந்துவான அர்த்தாக்ஷரம் மாமரத்தைச் சொல்லாதபோது சந்தோபங்க நிவ்ருத்யர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. சிறைப்படுகைக்கு அடியேது? என்ன, 'பூவார்' இத்யாதி. உத்தேச்யனான ஈச்வரனைவிட்டு, பொழிலையும் பொய்கையையும் வர்ணிக்கிறதென்? என்ன, 'அச்சோலையோடு' இத்யாதி. அதாவது - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உத்தேச்யமான வழியாலே, தமக்கு

போது அவனுக்கு உத்தேச்யமானாற்போலே; தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடத்துக்குப் போலியாயிருக்குமிறே இப்பொய்கையும்; *‘‘தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணோடு கனிவாயுடையதுமாய்’’ என்று உபமாநமுகத்தாலும் மநோஹரமாயிருக்குமிறே. பொய்கை முதலைச்சிறைபட்டு நின்றதாயிற்று - தன்னிலமல்லாததிலே விஸஜாதீயமானவதின்கையிலே யகப்பட்டது. வெளிநிலமாகில் ஆனையேவெல்லுமிறே; ஆனைக்கு ஆனையன்று, ஆனைக்கு ஸிம்ஹமன்று, க்ஷுத்ரமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவின்கையிலே அகப்பட்டது. [சிறைப்பட்டுநின்ற] - ‘‘திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்’’ (திவ்யம்வர்ஷஸஹஸ்ரகம்) என்கிறபடியே அநேகமாயிரமாண்டு முதலை நீருக்கு இழுக்க, ஆனை கரைக்கு இழுக்க, இரண்டினுடையவும் வ்யாபாரமாய்ப் போந்தது, ‘‘கஜஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே’’ (கஜஆகர்ஷதேதீரே க்ராஹஆகர்ஷதேஜலே) என்கிறபடியே; பின்பு அதுதவிர்ந்து, முதலையின் வ்யாபாரமேயாய் ஆனையின் வ்யாபாரம் ஓவிநின்ற நிலை. ஆனைக்குத் தன்நிலமல்லாமையாலே பலக்ஷயம் பிறக்கும்; முதலைக்குத் தன்நிலமாகையாலும், அபிமதஸித்தியாலும், பலம் இரட்டித்திருக்குமிறே; † ‘‘முழுவலிமுதலை’’ என்னக்கடவதிறே - ‘தன் அபிமதஸித்திக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே’ என்று ஹ்ருதயக்லேசத்தோடே கிடக்கையாலே பலக்ஷயம் பிறந்திருக்கும், இப்போது அதுபெறுகையாலே முழுவலியாமிறே. தன் அபிமதஸித்திக்கு இதுதான் கால்வாசி யறிந்திறே பற்றிற்று; முன்பு ஒன்றைப் பிடித்ததில்லையே. நெடுங்காலமெல்லாம் ‘நம் பாபமோக்ஷத்துக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே’ என்று கிடக்கிறது, அதுபெற்றால் விடாதிறே. கறையடி யென்று - ஆனைக்குப் பேர். [கைம்மாவுக்கு] - ‘ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் நம்மைக் கைம்மிஞ்சி வாராது’ என்று கைகண்டிருக்கிற இது நோவுபட்ட தென்கையும், துதிக்கை முழுத்திற்றென்கையும். இடர்ப்படும்போதும் தன்கனத்திலேயிறே படுவது, ‘‘ஆனையின் துயரம்’’ என்னக்கடவதிறே. [அருள்செய்த] - துதிக்கை முழுத்தச்செய்தேயும் பூவுக்கு ஒருவாட்டம் வாராதபடி எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றதாயிற்று; அதிற் செவ்வி மாறாதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு நின்ற நிலை. முதலையின்வாயிலே அகப்பட்ட

உத்தேச்யமாய் வர்ணிக்கிறா ரென்றபடி. ‘பொய்கை’ என்றபோதே - ‘பூத்த’ என்று ஸித்தமாதல், ‘பூ’ என்றத்தைப் பொய்கையோடேயும் அந்வயித்தாதல். அவனுக்கு - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு. உத்தேச்யதைக்கு ஹேத்வந்தரம் - ‘தயரதன்’ இத்யாதி. போலியான ப்ரகாரத்தை விசதீகரிக்கிறார் ‘தாமரைக்காடு’ இத்யாதி. திருவாசிரியம். தாமரைக்காடுபோலே யிருக்கிற திருக்கண்ணோடேகூடக் கனிந்த வாயையுடைத்தாயிருக்கிற இதி பாசுரார்த்தம். ‘பொய்கை, முதலை’ என்கிற பதத்வயத்துக்கும் பாவம் - ‘தன்னிலம்’ இத்யாதி. ஏதத்தாத்பர்யகதநார்த்தம் அதிஷ்டிகை - ‘பொய்கை’ இத்யாதி வாக்யம். தன்னிலமானால் தப்பலாமென்னுமத்தையும், ‘‘க்ஷுத்ரன்கையிலே தோற்றோம்’’ என்றதுக்கு உண்டாம் துக்காதிசயத்தையும் விசதீகரிக்கிறார், ‘வெளிநிலமாகில்’ இத்யாதி. க்ஷுத்ரன் கையிலே தோற்குமது துக்கமாகையிறே, ‘‘யஸ்ய நாஸீந்மஹீதாநவாஸி ஸஸ்த்ரஸம்வாதோ। திவாஹ்நி வா நிமோக்ஷே ஸஹஸ்ரபாஹுர்வவ்ரே’’ —தன்னில் தாழ்ந்தார் கையிலே படாதே தன்னைப்பற்ற ப்ரபலனானவன் கையிலே படவேணும் என்று கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் வரம்வேண்டிக்கொண்டது. பொய்கையிலிருக்கிற முதலையாலே துக்கப்பட்டுநின்ற இதி பதார்த்தம். ‘நின்ற’ என்றதுக்கு - நிர்வ்யாபாரமாய் நின்றவென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, முன்புத்தையில் வ்யாபாரத்தையும் ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார், ‘திவ்யம’ இத்யாதி. ‘‘கஜஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே। தயோர்யுத்தம் ஸமபவத் திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்’’ இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமே. இதுக்கு அடியேது? என்ன, ‘ஆனைக்குத் தன்னிலம்’ இத்யாதி. அப்படி இரட்டித்திருக்குமோ? என்ன, ‘முழுவலி’ இத்யாதி. திருமொழி. அதிகபலமுடைய முதலை யித்யர்த்தம். இதுக்கு அர்த்தம் - ‘தன் அபிமத’ இத்யாதி. ‘கறையடி’ இதி சாடு, கறுத்தவடி, ஆனைக்காலென்று ஸ்வபாவார்த்த: உரலென்று - சாடு. ‘கால்வாசி’ என்று சாடு. இதுக்கு வ்யாஞ்சகம் - ‘முன்பு ஒன்றை’ இத்யாதி. இது பற்றினதின் ஞாப்யை அருளிச்செய்கிறார் - ‘நெடுங்காலம்’ இத்யாதி. ஆனையென்றதே, ‘கைம்மா’ என்றதுக்கு பாவம் - ‘ஏதேனும்’ இத்யாதி. பலிதம் - ‘இடர்ப்படும்’ இத்யாதி. தன்கனத்திலேயிறே - தன்பெருமைக்குத்தக்கபடி யிறே. தாத்பர்யம் - ‘துதிக்கை’ இத்யாதி. ‘அருள்செய்த’ என்றதுக்கு ‘கண்ணன்’ என்றத்தைக கடாக்ஷித்து, தாத்பர்யாந்தரம் - ‘முதலையின்’

---

* திருவாசிரியம் - ௩. † பெரியதிருமொழி - ௫ - அ - ௩.

ஆனையின்காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்துக் குளிரக்கடாக்ஷித்து நின்றநிலை. ஆனைக்கு நெடுங் கீட்டாகவொண்ணாதென்று தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்திறே பூ இடுவித்துக்கொண்டது. [அருள்செய் ஆனையின்காலில் விலங்கையிறே வெட்டிவிட்டது; கொடியவாய் விலங்கிறே. முதலையின் வாயி யகப்பட்ட ஆனையின்காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து அதினுடைய க்ராஹத்தைப் போ நின்ற நிலை. "க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:" (க்ராஹம்சக்ரேணமாதவ:) இறே. "காலைக்கது கின்ற": ஸ்ரீகோபிமார் கரையிலே திருப்பரிவட்டங்களை யிட்டுவைத்துப் பொய்கையில் இழிந்தவ பரிவட்டங்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு ஒருகுருந்தின்மேலே ஏறிநிற்க, தங்களால் ஆனவளவெ லாம் அநுநயித்துப் பார்த்தவிடத்திலும் அவன் பின்னையுங் கொடாதே யொழிய, அவர்களிலே வரமர்மஜ்ஞையா யிருப்பாளொருத்தி சொல்லுகிற வார்த்தையாயிற்று; கயலோடே கூட வாளை னது காலைக் கதுவாநின்றது. தன்னை ஆச்ரயித்ததொரு யானையை ஒருநீர்ப்புழு நலிய, பொறுக்கமாட்டாமே த்வரித்துக்கொண்டு வந்து விழக்கடவ அவன், அந்தரங்கரான நாம் நோவுட நின்றால் வாராதிரா னென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறாள். ஆனையை ஒரு நீர்ப்புழுவாயிற்று அ நலிகிறது, அபலைகளான எங்களை இரண்டுநீர்ப்புழுகிடாய் நலிகிறது என்கிறாள். இத்தைக்கே போதே பரிவட்டங்களையுங் கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுமென் றிருக்கி வைஷ்ணவஸந்தாநத்திலே பிறந்தார்க்கு ஈச்வரமர்மங்கள் தெரியுமிறே-'இன்னதுக்கு வருவர் இ வர்' என்று அறிவர்களிறே. [கார்முகில் இத்யாதி] - ஆனையினிடரைப் போக்கினபோது வடி பிறந்த துடிப்பும், குணத்திற்பிறந்த துடிப்பும். வடிவழகையநுபவிப்பித்து ஆனைக்குக் கையா நின்ற நிலை; 'க்ருஷ்ணன்' என்றால் - தன்னையநுபவிப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கு மென்னு

இத்யாதி. இப்போது, 'கண்ணன்' என்றதுக்கு-கண்ணையுடையவனென்று அர்த்தம். மூன்றின அர்த்தவிவர 'ஆனைக்கு' இத்யாதி. நெடுங்கைநீட்டு - அதிதாரம். 'தூவாய' இத்யாதி - திருமொழி. பரிசுத்தமான வ யுடைய பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு வந்திறே யித்யர்த்த:. த்விதீயார்த்தத்தின் விவரணம் - 'ஆனை காலில்' இத்யாதி, 'மாதவ:இறே' என்னுமளவும். விலங்கென்று - திர்யக்காய், முதலையைச் சொல்லுகிறதெ ஸ்வஹாவார்த்த:. சாடு - ஸ்புடம். விலங்கென்றால் - முதலையைச் சொல்லுமோ? என்ன, 'கொடிய இத்யாதி: க்ரூரமான வாயையுடைய முதலை யித்யர்த்த:. அதினுடைய க்ராஹத்தை - அதுக்கு விரோதி முதலையை யென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். க்ராஹமென்று - து:கத்துக்கும், ஆக்ராஹத்துக்கும் பேர். அ க்ராஹத்தைப் போக்கினனோ? என்ன, 'க்ராஹம் சக்ரேண' இத்யாதி. "க்ராஹக்ரஸ்தம் கஜேந்த்ரம் தம் க்ராஹம் ஜலாசயாத் । உஜ்ஜஹாராப்ரமேயாத்மா தரஸா மதுஸூதந: ॥ ஸ்க ந்தாரூடோ ஸ க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமே. ஆக, செய்த' என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக, 'சிறை' என்று - து:கமாய், அத்தை - செவ்விமாறுமல் பூப் மாறப்பெறுமையால் வந்த து:கமென்றும், முதலையாலுண்டான து:கமென்றும் த்வேதா கண்டுகொள் அல்லாத சேஷ்டிதங்களுக்குமுன்னே கஜேந்த்ரமோக்ஷத்தைச் சொல்லுவானென்? என்னில்;—ஈச்வர அத்யந்தாபிமதத்வேந தத்வரீகாரஸாதந மென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ஸம்வாதம்-'காலை' இத்யாதி; நாய்ச் திருமொழி.(௯-௫)இதுக்கு அவதாரிகை- 'ஸ்ரீகோபிமார்' இத்யாதி.'மர்மஜ்ஞை' இதி—மர்மமாவது - ஈச்வ மும், இன்னதுக்கு இரங்குவ னென்னுமதுவும். பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - 'தன்னையாச்ரயித்தது' இத் கயல் வாளை - மத்ஸ்யபேதங்கள். "கயலொடுவாளை" என்றதுக்கு பாவம் - 'ஆனையை' இத்யாதி; ஊ பாவமாதல். 'தன்னையாச்ரயித்ததொரு' இத்யாதியை விவரிக்கிறார்-'இத்தைக்கேட்ட' இத்யாதி. இடைச்சிக ஈச்வரமர்மம் தெரியுமோ? என்ன, 'வைஷ்ணவஸந்தா' இத்யாதி. அதாவது - இடைச்சியாக அநுகரிக்கி பெரியாழ்வார்திருமகளாகையாலே தெரியுமென்று கருத்து. விவரணம் - 'இன்னதுக்கு' இத்யாதி. 'கண் என்னுமளவுக்கும் அபராவியாக பாவம் - 'ஆனையினிடரை' இத்யாதி. துடிப்பு - அதிசயம். பூர்வபா பாவம் - 'வடிவழகை' இத்யாதி. 'கண்ணன்' என்றால் - கையாளாயென்று காட்டுமோ? என்ன, 'க்ரு னென்றால்' இத்யாதி. வடிவழகையும் குணத்தையும் சொல்லுகிறதிலே ஒரு ரஸோக்தி - 'ஆ

ப்ரஸித்தமிறே. ஆனையினிடரைப் போக்கின விஶல்யகரணியும் ஸந்தாநகரணியும் இருக்கிறபடி. தன்னையநுபவிப்பித்துத் தாழநின்றருளியிற்றுப் போக்கிற்று. [எம்மானை] - ஆனைக்கு உதவின அத்தாலே அதின்சிறை விட்டது, அந்நீர்மையிலே தாம் சிறைப்பட்டார். ஒருஜந்மமாதல், ஒருஜ்ஞாநமாதல், ஒருவ்ருத்தமாதல் ஒன்று மின்றிக்கே ருசிமாத்ரமேயான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவின படியை அநுஸந்தித்து, 'இது என்ன நீர்மை ?' என்று அதிலேயாயிற்று இவர் அநந்யார்ஹராயிற்று. பட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே மேலேயும் இயலைச்சொல்லப்பண்ணி "அவன் நூறுயிரஞ்செய்தாலும் விக்ருதராகாதிருக்கும்போதும் நாமே வேணும்;நமக்கு ஒருஆபத்துஉண்டானால் இருந்தவிடத்திலே இருக்கமாட்டாதே விக்ருதராம்போதும் அவனே வேணும்" என்று அருளிச்செய்தார். [சொல்லி இத்யாதி] - ஆனைக்கு உதவின நீர்மையை வாயாலே சொல்லி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடி, பின்னை உடம்பு இருந்தவிடத்தில் இராதே எழுந்தும் தரையில் கால்பாவாதே பறந்தும் இப்படி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுதார். [தம்மால் கருமமென்] - தன்னுடைய உத்பத்தியால் ப்ரயோஜநங்கொள்வான் தானிறே: இவன் தன் ஸ்ருஷ்டியால் கொண்ட ப்ரயோஜநமென் ? தான் ஶரீர பரிக்ரஹம்பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநங்கொண்டானாறேன் ? [தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்] - எங்களைப்போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே யிருந்திகோளாகிலும், ஶரீரபரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி பகவத்பஜநம்பண்ணுதே இதரவிஷயப்ரவணராயிருக்கிறவர்களோடு ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற நீங்கள்தான் சொல்லிக்காணுங்கோள். கடலுக்குட்பட்ட பூமியிலுள்ளாரடைய விஶேஷஜ்ஞராயிரார்களிறே; விஶேஷஜ்ஞரோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமென்றிருக்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

தண்கடல்வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத்தடிந்துண்ணும்
திண்கழற்காலசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்குந்திருமாலைப்
பண்கள்தலைக்கொள்ளப்பாடிப் பறந்துங்குனித்துழலாதார்
மண்கொளுலகிற்பிறப்பார் வல்வினைமோதமலைந்தே.

னிடரை' இத்யாதி. விகதஶல்யம் கரோதீதி - விஶல்யகரணீ; சிந்நசர்மமாம்ஸாதீநாம் பரஸ்பரம் ஸந்தாநம்கரோதீதி - ஸந்தாநகரணீ. ஆனையின் மநோதுக்கமாகிற ஹ்ருச்சல்யத்தைப் போக்குகையாலும், தாழநின்று திருக்கையாலே ஸ்பர்ஶித்துப் புண்ணைப் பொறுப்பிக்கையாலும், வடிவழகையும் ஸௌலப்யத்தையும் - 'விசல்யகரணியும் ஸந்தாநகரணியும்' என்கிறது. பூர்வபாவியான அர்த்தத்தில் பலிதம் - 'தன்னை' இத்யாதி. "கைம்மாவுக்கருள்செய்த" என்ற அநந்தரம், 'எம்மானை' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'ஆனைக்கு' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பூர்வவாக்யவிவரணம் - 'ஒருஜந்மம்' இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - 'பட்டர்' இத்யாதி. மேலேயும் இயலைச்சொல்லப்பண்ணி யென்றது - 'எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்' என்றிருக்கையாலே மேல் பாட்டுக்குறையும் சொல்லுவித்தென்றபடி. 'தம்மால்' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'தன்னுடைய' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. பூர்வவாக்யத்வயவிவரணம் - 'தான்ஶரீர' இத்யாதி. 'தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர்' என்றதுக்கு ஹாவம்- 'எங்களைப்போலே' இத்யாதி. 'இதரவிஷயப்ரவணர்' என்றது - துள்ளாதாரை. அவர்களோடு ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற நீங்களென்றது - 'துள்ளாதார்' என்று அவர்களைப் பரோக்ஷமாகச் சொல்லி, அநந்தரம் 'தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர்' என்று ஸம்போதித்தத்தைப் பற்ற. விஶேஷஜ்ஞர்மாத்ரத்தைக் கேளாதே அவிஶேஷமாக எல்லாரையும் கேட்கிறதென்? என்ன, 'கடலுக்குள்' இத்யாதி. இதரவிஷயப்ரவணரான அவிஶேஷஜ்ஞரைக் கேட்டால் அவர்களுக்குத் தெரியுமோ? என்ன, 'விஶேஷஜ்ஞரோடு' இத்யாதி. ப்ரஸித்தமென்றிருக்கிறார், 'வாயுந்திரையில்' வாஸனையாலே யென்றபடி. துள்ளாதார்தம்மால் - துள்ளாதாராயிருக்கிற தங்களாலே. தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர் - குளிர்ந்த கடலாலே சூழ்ந்த பூமியிலே பகவதநுபவார்த்தமாக வுளரான நீங்கள். க்ரமேண அந்வயஃ. (க)

ஆ.—(தண்கடல்.) பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுதையாலே பரதுஃகநிரஸநைக ஸ்வ பிருந்தவனைப் பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடிப் பறந்தும் குனித்து உழலாதார் நித்யஸம் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸகலஜகத்தினுடைய உபத்ரவங்களைப் போக்கி ர ஸ்வபாவனான ஸ்ரியஃபதியினுடைய இந்நீர்மையில் அகப்படாதார் மஹாதுஃகம் பொறுக் ணுதபடி வந்து அநுபவிக்க ஸம்ஸாரத்திலே வந்து பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

[தண்கடல் என்று தொடங்கி] - ஜகத்திலுள்ளாரை நிர்நிபந்தநமாகக் கொன் மூக்கு இரையாகப் புஜித்து இங்ஙனே யிருக்கும் அந்திகள் பண்ணுகைக்குக் காலிலே ஒ தவிர்க்கவொண்ணுத வீரக்கழலிட்டிருக்கிற அஸுரர்க்குப் பிராட்டியும் தானும் கூட அநர்த் எண்ணுதிருக்குமவனை. [பண்கள் என்று தொடங்கி] - பண்கள் உஜ்ஜ்வலமாம்படி பாடி, அலமந்து கூத்தாடி இதுவே படியாய்த் திரியாதார்.

ப.—அநந்தரம், விபூதியையழிக்கும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிரஸிக்கும் ஸாமர் அநுஸந்தித்து விக்ருதராகாதவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் மஹாபாபம் மேலிடப் பிறந்தவர்க கிறார்.

தண் - குளிர்த்தியைக் குணமாகவுடைய, கடல் - கடல்சூழ்ந்த, வட்டத்து - உள்ளாரை - உண்டானவர்களை, தமக்கு இரையா - தங்கள் ஶரீரபோஷணமே ப்ரயோ தடிந்து - கொன்று, உண்ணும் - ஜீவிப்பாராய், (இந்தப்பாதகத்வத்துக்கு இட்ட), தின் ணிய, கழல் - வீரக்கழலை, கால் - காலிலேயுடையரான, அசுரர்க்கு - அஸுரர்க்கு, (விநாஶமாகிற) தீமையை, இழைக்கும் - நிரூபித்து, திருமாலை - அத்தாலே பிராட்டிய விஷயமானவனை, பண்கள்-பண்கள், தலைக்கொள்ள - மேலாம்படி, பாடி - பாடி, பறந்து சத்தே கிளம்பி, குனிதது - ஆடி, உழலாதார் - எங்குந்திரியாதார்,—மண்கொள் - மண் உலகில்-லோகத்திலே, வல்வினை - கழிக்கவரிய மஹாபாபங்கள், மலைந்து - மேலிட்டு, தரையோடே எற்றும்படி, பிறப்பார் - பிறக்குமவர்கள். தடிதல் - கொல்லுதல்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், தங்களுக்கு இடறுண்டு என்றும் அறியாத களுடைய விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையிலே அகப்படாதார் மஹாபாபம் அநுபவிக் கிறவர்கள் என்கிறார்.

[தண்கடல் இத்யாதி] - துஷ்ப்ரக்ருதிகள் நலிகைக்குப் பண்ணும் அபக தேஶவாஸித்வமான பாந்தவமே யுள்ளது. தண்கடல்வட்டத்தில் உண்டு உடுத்துத் திரி ஹேதுவாக "தேவயம் ஸவதாரக்ஷாஃ ஸவதிஷயவாஸிநஃ" என்று ஈஶ்வரனுக் கைக்குப் பற்றாசானதுவே இவர்களுக்கு நலிகைக்குப் பற்றாசு. [தமக்கு இரையா] ஶரீரபோஷணதத்துக்கு உடலாக. [தடிந்து உண்ணும்] - கொன்று ஜீவிக்கும். [திண் யாதி] - திண்ணிய வீரக்கழலை ஹிம்ஸார்த்தமாகக் காலிலேயிட்டிருக்கும் அஸுரர்க்கு தம்ஃ" என்று ரக்ஷகன் தீக்ஷித்திருக்குமாபோலேயாயிற்று, இவர்கள் ஹிம்ஸையிலே திருக்கும்படி. அவனுக்கு க்ருபைபோலே யாயிற்று. இவர்களுக்கு க்ரௌர்யமும். இத்யாதி] - "ஸீத ஸாவேந" என்னுமவனும "ஸவெயம் ஶரணம்ஹிவஃ" என்னும இவர்களை முடிக்கும் விரதகளை என்னுநிற்பர்கள. [பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி] உஜ்ஜ்வலமாம்படி என்னுதல், ஹர்ஷத்தாலே ஒரு பண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் கூடும்படி கெடப் பாடி என்னுதல். [பறந்து இத்யாதி] - தரையில் கால்பாவாதே ஆடி: இதுவே

யாய்த் திரியாதார். [வல்வினை மலைந்து மோத மண்கொள் உலகில் பிறப்பார்] - மஹாபாபம் மேலிட்டு எற்றுகையாயிற்றுப் பிறவிக்குப் பலம்; பகவத்குணம் கேட்டால் இறுக்குவாதம் வலித்து அவிக்ருதராயிருப்பர்கள். சாதுர்த்திகம் எடுத்து அறையும்போது செய்யலாவதில்லையே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினது ஸூரிகளுக்கு உதவிற்றென்னலாம்படியன்றே, 'தங்களுக்கு இடருண்டு' என்றறியாத ஸம்ஸாரிகள் விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராயிருப்பார், மஹாபாபம் அபிபவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

[தண்கடல் இத்யாதி] - அஸுரர்கள் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்து ஜீவிப்பர்களாயிற்று. இவர்களை ஹிம்ஸிக்கைக்கு இவர்கள் பண்ணின அபகாரம் என்? என்னில்,—[தண்கடல்வட்டத்துள்ளார்] - ஏகதேசவாஸித்வத்தால் வந்த பாந்த்வமே ஹேதுவாகவாயிற்று நலிவது. ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது யாதொன்று, அதுவேயாயிற்று இவர்களுக்கு ஹிம்ஸாஹேதுவும்; [**தேவயம்பவதாரக்ஷ்யா:**] (தேவயம்பவதாரக்ஷ்யா:) - ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே அதிகரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷ்யர். உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டுகிறதேன்? பண்ணின உபாஸநங்கொண்டு வளைக்கிறிகோளோ? என்ன,—அதுசொல்லில் தேவர்க்குக் கண்ணழிவுசொல்லிவிடலாம்; [**பவத்விஷயவாஸிந:**] (பவத்விஷயவாஸிந:)-தேவருடைய விஷயத்திலே நாங்கள் கிடக்கிறமை யுண்டே, இதில் சொல்லலாம் கண்ணழிவு இல்லையிறே. 'நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்புகாண்' என்று சொல்லலாமாகில் சொல்லிக்காணும். *"இவற்றின்புறத்தா ளென்றெண்ணே" என்னக்கடவதிறே. இவர்கள், தங்கள் கண்வட்டத்திலே உண்டு உடுத்துத் திரிகிற இதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பர்களாயிற்று. [தமக்கு இரையா] - தங்களுடைய ஶரீரபோஷணத்துக்காகவாயிற்று [தடிந்துண்ணும்] - ஹிம்ஸித்து ஜீவிக்கிற. [திண்கழற்காலசுரர்க்கு] - திண்ணிய வீரக்கழலைக் காலிலேயுடைய அஸுரவர்க்கத்துக்கு அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு "**ஸாதுஸங்கம**"

இரண்டாம்பாட்டு - 'தண்கடல்' இத்யாதி. ஜகத்திலுள்ளார்க்காக அஸுரநிரஸநம் பண்ணுகிற இது முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த குணத்தைப் பற்றவும் மஹாகுணமென்று அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'குனித்துழலாதார் - வல்வினைமோத' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு' இத்யாதி. விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தித்தால்—போக்கும் நீர்மை அந்தநீர்மையை அநுஸந்தித்தாலென்று கூட்டுவது.

பத அவதாரிகை - 'அஸுரர்கள்' இத்யாதி. பலிதம்-'ஸர்வேஶ்வரனுக்கு' இத்யாதி. ஏகதேஶவாஸித்வம் ரக்ஷணஹேது வென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'தேவயம்' இத்யாதி. "தேவயம் பவதாரக்ஷ்யா: பவத்விஷயவாஸிந: । நகரஸ்தோ வநஸ்தோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேஶ்வர:" இதி ஆரண்யகாண்டே ப்ரதமே ராமம்ப்ரதி தண்டகாரண்யவாஸிநோ முநய:. ஶ்லோகார்த்தம் - 'ஆர்த்தரான' இத்யாதி. 'ஆர்த்தரான' என்றது - "ஸஹிஷ்ணவ ஶரீராணி" இத்யாதிநா உக்தாகாரபராமர்ஶியான 'தே' என்கிற தச்சப்தார்த்தம். அது - உபாஸநம். 'கண்ணழிவுசொல்லி' இதி: அங்கோபாங்காதி வைகல்யம் சொல்லிவிடலாம் இத்யாத்ய:. விஷய: - தேஶ:. "இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமிஸ் ஸஶைலவநகாநநா" இதி ரக்ஷகனுடைய அபிமாநமுள்ள தேஶமும் ப்ரபத்தியாகக் கண்டோமிறே, நிஷாதகாகாதிகள்பக்கலிலே. அப்படி புறம்பன்றே? என்ன, 'இவற்றின்' இத்யாதி. திருவிருத்தம். ரக்ஷணீயமான இந்தவிபூதிகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பா ளொருத்தி என்கிற நினைவோ? அன்றே இதி பாசுரார்த்த:. குளிர்ந்த கடல்சூழ்ந்த பூமியிலுள்ளவர்களை இதி சப்தார்த்த:. தார்ஷ்டாந்திகத்திலே நிகமிக்கிறார் - 'இவர்கள்' இத்யாதி. 'தமக்கிரையா' என்கையாலே - "நவம் ஶவஸிதம் வணம்" என்ற கண்டாகர்ண வ்யாவ்ருத்தி. தாத்பர்யம் - 'அவன்ரக்ஷிகைக்கு' இத்யாதி. திண்மைக்கு

---

* *திருவிருத்தம் - ௩௩.*

ACADEMY O... T RESEARCH
MEL... ...ARY
Acc. 9...

(ஏதத்வ்ரதம்மம) என்று தீக்ஷித்திருக்குமாபோலேயாயிற்று, இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு தீக்ஷித்து கழலிட்டிருக்கும்படி. அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஈடான க்ருபையைத் தவிர்க்கிலும், இ பரஹிம்ஸைக்குஇட்ட வீரக்கழலைத் தவிர்க்கவோண்ணுது.[தீங்கிழைக்கும் திருமாலே]-'இவ நம்மாலே ஸ்ருஷ்டரன்றே' என்று குடல்தொடக்கைப் பார்த்திருப்போமாகில் நம்விபூதி அ இவர்களை யழியச்செய்தாகிலும் விபூதியைநோக்கும் விரகு ஏதோ வென்று, "மித்ரபாவே (மித்ரபாவேந) என்னும் தானும், "ஸவெயம்ஶரணம்ஹிவஃ" (பவேயம்ஶரணம்ஹிவஃ) மவளும் கூட இருந்து மநோரதிப்பர்களாயிற்று. 'களைபிடுங்கி ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷித்தோமாம் ஏதோ?' என்று இருவருங் கூட விசாரியாநிற்பர்கள். [பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி மாலைப் - பண்கள்தலைக்கொள்ளப் பாடி - "ஸ்ரியஃபதியைப் பாடாநின்றார்கள்" என்று, ட தான் 'என்னைக்கோள், என்னைக்கோள்' என்று வந்து தலைக்காட்ட; அதாவது - பண் பாடி யென்றபடி. அன்றிக்கே, பண்கள் தலைமைபெறும்படி பாடி; தலையான பண்ணிலே அன்றிக்கே, ப்ரீதியாலே அடைவுகெட்டு, ஒருபண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து மே டிடும்படி என்னவுமாம் [பறந்தும் இத்யாதி] - கால் தரையில் பாவாதே கூத்தாடி, யாத்ரையாய்த் திரியாதார். பறந்துகொண்டு குனித்து இதுவே யாத்ரையாகாதார். [மன் இத்யாதி] - வல்வினை மலைந்து மோத மண்கொளுலகிற் பிறப்பார், பகவத்குணநுபவம்ப அத்தனை போதுமிறே அவர்கள்,'நாம் அவிக்ருதராயிருக்கவேணும்' என்றுகுறிக்கொண்டு இறுக் பற்றினாற்போலே யிருப்பது ; சாதுர்த்திகம் வந்தெடுத்தெடுத்து எற்றப் புக்கால் இவனுற் செ தில்லையே. பிறப்பு என்கிற இது - அல்லாத துக்கங்களுக்கு மெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

---

*ஸாவம் - 'அவனுடைய' இத்யாதி. நிருபாதிகபந்துக்களான தாங்கள் தீங்கு இழைக்கக்கூடுமோ? என் களும்' இத்யாதி; விவரணம் - 'களைபிடுங்கி' இத்யாதி. இழைக்கை - * விசாரிக்கை. "மித்ர ஸாவஸ்யாயெ ந ஶாஸ்யாயெஸாவம் த்யஜேய। ஸாஂஜநவஹஸ்யாயெ ஸக தமேதாகஹி" என்னக்கடவதிறே. 'பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி' என்றதுக்கு அஞ்சர்த்தம்; பண்கள் இவனுக்கு வந்து முகங்காட்ட வென்று மூந்தினது. அத்தை அருளிச்செய்கிறார்—'ஸ்ரிய இத்யாதி. தலைக்காட்ட - முகங்காட்ட. பண்கள் மிகப் பாடி யென்று இரண்டாமர்த்தம். 'அதாவ சுமக்க' இத்யாதி. சுமக்க - மிக. பண்கள் தலைமைபெறும்படி யென்று மூன்றாமர்த்தம்; 'அன்றிக்கே இத்யாதி. தலைமை - ஶ்ரைஷ்ட்யம். தலைக்கொண்ட பண்ணிலே - ஶ்லாகயமான பண்ணிலே நாலாமர்த்தம் - 'தலையானபண்ணிலேபாடி' என்று. பண்கள் தலைக்கொள்ள - தலைக்கொண்ட ப யென்றபடி. ஒருபண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து முகங்காட்டப் பாடி யென்று அஞ்சாமர்த்த றிக்கே ப்ரீதியாலே' இத்யாதி. பறக்கையும் குனிக்கையும் பிந்நவ்யாபாரங்களன்ற என்கிறார் - 'பறந்து இத்யாதி. மலைந்து - மேலிட்டு. மோத - எற்ற; அறைய இத்யர்த்தஃ. 'துள்ளாதார் - மலைந்து பிறப்பார்' என்றத்தால் பலித்த ஸாவம் - 'பகவத்குண' இதயாதி. குறிக்கொண்டு - 'இன்னபடிய என்று நிஶ்சயித்து. இறக்குவாதம் - வளைத்துக்கொள்ளும் வாதம். தண்கடல் இத்யாரப்ய, உழலாதார்- மலைந்து - மோத-மண்கொளுலகிற் பிறப்பா ரித்யந்வயஃ. கழல்-வீரக்கழல். தடிதல் - கொல்லுதல். " தத்ஸந்தம் ஐஃ", "மித்ர ஸாவெநஸம்ப்ராப்தம்" இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம். ஸுந்தரகாண்டே சாபே, "தத்ஸாஹி ஐத்வோஶாஸதமஸிவிஜயஹஷிதா। சவோவக்ஷ்ரிதத்ய ஶரணம் ஹிவஃ".*

---

* விசாரிக்கை-விசாரித்துச் செய்கை,

மூன்றும் பாட்டு.

மலையையெடுத்துக்கல்மாரிகாத்துப் பசுநிரைதன்னைத்
தொலைவுதவிர்த்தபிரானைச் சொல்லிச்சொல்லிநின்றெப்போதும்
தலையினோடாதனந்தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப்பறவாதார்
அலைகொள்நரகத்தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்றவம்பரே.

ஆ.—(மலையை.) உபகாராநபிஜ்ஞபஶ்வாதிரக்ஷணைக போகத்வமாகிற மஹாகுணத்தை யுடையனானவனை அநுஸந்தித்து அப்ரக்ருதிங்கதராகாதார் பாவர் சிலர், அவர்கள் ரௌரவாதி நரக யாதனையை அநுபவிக்கிறார்கிடீர் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயருக்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காகக் கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணியருளின இம்மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்துவைத்து அவிக்ருதராயிருக்கும் இருப்புக்கிடீர் நரகாநுபவமாவது என்கிறார்.

[தொலைவுதவிர்த்த பிரானை] - விநாஶத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனை. [தலையின்று தொடங்கி]-கும்பிடுநட்டமும் குணலையும் இட்டு ஸம்ப்ராந்தராகாதார் துக்கபஹுளமான நரகத்திலே நாடோறும் துக்கப்படாநின்றுகொண்டு யமபடர்க்கு வாத்யதயா அபூர்வவத் லாலநீய ரானவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஆர்த்தங்களான கோக்களை ரக்ஷித்தபடியை அநுஸந்தித்து ஸம்ப்ராந்தராகாதார் நரகவாஸிகளாய் க்லேசிப்பர் என்கிறார்.

மலையை - கோவர்த்தநத்தை, எடுத்து - எடுத்து, கல்மாரி - (ஆராதநபங்கமடியாக இந்த்ரனால் வந்த) கல்மாரியை, காத்து-தகைந்து, பசுநிரைதன்னை - (அபேக்ஷிக்கவும் அறியாத) பசுத்திரளை, தொலைவு - விநாஶம், தவிர்த்த - (அநுகாதபடி) நீக்கின, பிரானை - உபகாரகனை, சொல்லிச்சொல்லி - பலகாலுஞ்சொல்லி, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், நின்று - ஓவாதே நின்று, ஆதனத்தோடு தலை தட்ட - தரையோடே தலை தட்டும்படியாக, தடுகுட்டமாய் - கீழது மேலாய், பறவாதார்-பறவாதார்,— அலைகொள் - அநேகதுக்கங்களையுடைத்தான, நரகத்து - மஹாநரகத்திலே, அழுந்தி - (கரையேறாதபடி) அழுந்தி, கிடந்து - கிடந்து, உழைக்கின்ற - க்லேசிக்கிற, வம்பர் - புதுமைமாறாதவர்கள்.

தொலைவு - நாஶம். ஆதனம் - நிலம். தடுகுட்டம் - கீழது மேலதாகை. வம்பர்-புதியராகை. ‘துலைவு’ என்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம் பாட்டில், உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்களுக்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள் என்கிறார்.

[மலையை இத்யாதி] - இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வருஷமாக வர்ஷிக்க,‘நம்மாலே வந்ததிறே இது’ என்று தாம் ரக்ஷகமாக அருளிச்செய்த மலையை எடுத்து ரக்ஷித்தபடி. அவனை அழியச்செய்ய வேண்டும் அபராத முண்டாயிருக்க இயற்றியில்லாதாரைப்போலே மலையைத் தரித்துக்கொடு நிற்பான் என்? என்னில்,—அநுகூலனுக்குக் காதாசித்கமாக வந்ததாகையாலே அஸுரர்கள்திறத்தில் செய்யுமத்தைச் செய்யவொண்ணாது என்று இருந்தான். நீர்வர்ஷமாகில் கடலையெடுத்து ரக்ஷிக்குமாயிற்று. [பசுநிரை இத்யாதி] - உபகாரமறியாத பசுக்களுடைய விநாஶத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனை. பிரானை - அது நமக்குஉபகரித்தது என்று இருக்கிறார்.

[சொல்லிச் சொல்லி] - "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। ஸக்ருதுச்சரி
யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம்" என்று ஒருகால் சொல்லிவிடுவது பலார்த்தமாகில்
[எப்போதும்] - ராகப்ராப்தமானதுக்குக் காலநியதி இல்லையிறே. [தலை இத்யாதி] -
தரையிலே தட்டப் பண்ணும் அங்கவிகாரத்தை யுடையராய் ஸம்ப்ராந்தராகாதார். [அலை
நரகம்] - துஃகோர்மிபஹுலமான ஸம்ஸாரத்திலே புறப்பட விரகறியாதே க்லேசிக்கிற வ
[வம்பரே] - யமபடர்க்கு அபூர்வவத் ஆதரணீயராகை. அப்பாபங்களுக்கு அபூர்வவத்லா
யிருக்கை. பகவத்குணாநுபவத்திலே அவிக்ருதராயிருக்கும் இருப்புத்தானே நரகாந
என்றுமாம். புநரபி [மலையை இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தில் அரியனசெய்து ரக்ஷி
வன். [பசுநிரை இத்யாதி] - ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டுவது ஆபத்தும், விலக்காமையும். [பிர
தென்றல் தண்ணீர் போலே பாரார்த்தமாயிருக்குமவன். [சொல்லி இத்யாதி]-"ஸ்வாக்ருநா
என்கிறவன் இப்படி விக்ருதனாய் ரக்ஷிக்கிற மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்ருதராய்
மவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள். அவன் தன்னைத் தங்களுக்காக ஒக்கினால் அ
காகத் தங்களை ஒக்காதார் அவஸ்துக்களென்கை. [தடுகுட்டம்] - குணலைக்கூத்து.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்க்கும் வந்த ஆப
நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப்போ
என்கிறார்.

[மலையை இத்யாதி] - இந்த்ரனுக்கு ஆட்டைக்கு ஒருபோஜநமாயிற்று இடை
வது; அவனுக்கு விருந்திடுகைக்கு இவர்கள் பாரிக்கிறபடியைக் கண்டு, 'நீங்கள்செய்கிற இ
னென்பது?' என்றுகேட்க, 'வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சோறிடுகையாயிருக்கும்' என்ன,
பிறந்துவளருகிற ஊரில் ஒரு த்ரவ்யத்தை ஒருதேவதாந்தரம் கொள்ளுகையாகிற இது ம
ஸ்வேதம் பிறரதானவோபாதி' என்று பார்த்து, 'அவ்வாகாசவாயனுக்கோ இடுவது? நமக்கும்
கும் காற்றுக்கும் இடந்தந்து பசுக்களுக்கும் புகலாய்ப் புல்லுந்தண்ணீருமுண்டாயிருக்கிற இப்
கன்றோ இடுவது?' என்று அருளிச்செய்ய, இடையராகையாலே 'அப்படியேசெய்வோம்' என்ற
களும் இசைந்து துன்னுசகடத்தாற் புக்க பெருஞ்சோற்றை அம்மலையோடொக்கக் குவித்த
அத்தையடைய, அப்படியேயிருப்பதொரு வடிவைக் கொண்டு "தேவதோஸ்மி" ((
த்தநோஸ்மி) என்று அமுதுசெய்துவிட்டான்; உண்ண இருந்தவன் உண்ணப்பெறாமையாலும்
கோவத்தாலுமாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, மலையையெடுத்துக்கல்மாரிகாத்து-"ரக்ஷகம்'
கம்)என்றுசொன்ன மலைதன்னை யெடுத்து ரக்ஷித்தான். வினைமுடுகினால் எதிரியுடையஆயுதந்த
கொண்டு அவரை வெல்லுவர்களிறே வீரராயிருப்பார்; அப்படியே முன்னேநின்ற கல்லை யெ

மூன்றாம்பாட்டு - 'மலையை' இத்யாதி. 'பசுநிரைதன்னைத் தொலைவதவிர்த்த பிரானை, த
மாய்ப் பறவாதார் அலைகொள்' இத்யாதியைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'உபகாரமறியாத' இதயாதி.
யர் - இடையர் முதலானார்.

பத அவதாரிகை - 'இந்த்ரனுக்கு' இத்யாதி. ஆட்டைக்கு - ஸம்வத்ஸரத்துக்கு. என்னே
என்ன வித்யர்த்தஃ. அவர்கள் இந்த்ரனுக்குச் சோறிட்டால் விலககுவானென்? என்ன, 'தான்பிறந்து' இ
மஹிஷீஸ்வேதம் - மஹிஷீபோகம் விவக்ஷிதம். 'ஆகாசவாயன்' என்றது - ஆகாசத்தை இருப்பிடம
யவ னென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; இருப்பிடமில்லாதவ னென்று த்வநி. 'துன்னுசகடத்தால்' இதி - நெ
மடல். நெருங்கின சகடத்தாலே கொண்டுபோன பெருஞ்சோற்றை இத்யர்த்தஃ. ஸங்கல்பத்தாலே ர
மலையையெடுத்து ரக்ஷிப்பானென்? என்ன, இரண்டுவிதமாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - 'ரக்ஷகமென்
யாதி வாக்யத்ரயேண. வினைமுடுகினால் - யுத்தத்தில் கார்யம் கிட்டிவந்தால். முன்னேநின்ற கல்லை யெ

கல்மாரியைக் காத்தான். அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்குத் தோளைக் கழிக்கவேண்டியிருக்க, ‘பாவி, பசிக்கோவத்தாலே செய்தானாகில் செய்வதென்? ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்பக்கல் செய்யுமத்தை இவனோடு செய்யவொண்ணாது; தானே கையோய்ந்துபோகிறான்’ என்று, அவனால்வந்த நலிவைக் கணக்கிட்டு ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை யெடுத்துக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. [கல்மாரிகாத்து] - நீராலேவர்ஷித்தானாகில் கடலையெடுத்துக் காக்கு மித்தனை காணும். [பசுநிரைதன்னை] - ஆனையையும் ஸம்ஸாரிகளையும் ரக்ஷித்தது தான் நித்யஸூரிகளை ரக்ஷித்தவோபாதியாம்படியிறே இடையருடையவும் பசுக்களுடையவும் நிலை. ‘பசுநிரைதன்னைத்தொலைவதவிர்த்த’ என்பானேன்? என்னில்;—ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரதாநரைச் சொல்லவேணுமே, பண்ணின உபகாரத்தை யறிந்திருப்பாரைச் சொல்லவேணுமே; இடையரிளிம்பு கண்டால் சிரிப்பன பசுக்களிறே. “க்ருதாநுகாராநிவகோமிராஜ்ஜவே” (க்ருதாநுகாராநிவகோபிரார்ஜவே) என்கிறபடியே. [தொலைவதவிர்த்த] - பசுக்களும் இடையரும் மாளாதபடி ரக்ஷித்த. [பிரானை] - அன்று அம்மழையிலும் காற்றிலும் அடியுண்டாரும் தாமாய், உதவிற்றும் தமக்காக வென்றிருக்கிறார். [சொல்லிச்சொல்லி] - ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகச் சொல்லிலிறே ஸக்ருதுச்சாரணம் அமைவது. [நின்று] - ஒருகால் சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே, ஒருகாலத்திலே பலகால்சொல்லிவிடுகையு மன்றிக்கே. [எப்போதும்]-ஆள்கண்டபோதாகவன்றிக்கே ஸர்வகாலமும். [தலையினோடு ஆதனம் தட்ட] - தலை தரையிலே தட்டும்படி. [தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்] - தடுகுட்டமாவது - குணலை. அதாவது - அடைவுகேடப்பண்ணும் விகாரம். கால் தரையில் பாவாதபடி யாடாதார். [அலைகொள் இத்யாதி] - துஃகோர்மிபரம்பரைகளையுடைத்தான நரகத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடியாக அழுந்தி க்லேசப்படுகிற. [வம்பர்]- என்றுமொக்க யமபடர்க்குப் புதியராவர். வம்பு - புதுமை. முனநாள் நலிந்தால், பிற்றைநாள் வந்துதோற்றினால், “முனநாள் நாம் நலிந்தவன்” என்று க்ருபைபண்ணாதே, மோம்பழம்பெற்றாற்

முன்னேதோற்றின தொரு மலையை யெடுத்து. இந்த்ரனை நிரஸிக்கத்தொழிவானென்? என்ன, ‘அவன்பண்ணின’ இத்யாதி. ‘ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்’ என்றது - கீழ்ப்பாட்டைக கடாக்ஷித்து. பதசேர்த்தியால பலித்த அர்த்தம்-‘நீராலே’ இத்யாதி. இது பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி. ‘கீழ்ப்பாட்டுகளைப் பற்ற, இப்பாட்டுக்கு வாசியென்?’ என்ன, ‘ஆனையையும்’ இத்யாதி. பசுநிரையைச் சொன்னது - இடையருக்கும் உபலக்ஷணம். ஸங்கதே - ‘பசுநிரை’ இத்யாதி. ப்ரதாநரான இடையரைச் சொல்லாதே, பசுநிரைதன்னைத் தொலைவுதவிர்த்த என்பானென்? என்னில் என்று ஸங்காபிப்ராயம். இடையரைப்பற்ற பசுக்களுக்கு விலக்காமையுண்டாகையாலே ப்ரதாந மென்றபடி. பரிஹாராந்தரம் - ‘பண்ணின’ இத்யாதி. யத்வா, ப்ராதாந்யமேது? என்ன, ‘பண்ணின’ இத்யாதி என்னுதல். பசுக்களுக்கு அப்படி ஜ்ஞாநமுண்டோ? என்ன, - ‘இடையரிளிம்பு’ இத்யாதி. இளிம்பு - அசாதுர்யம். பசுக்கள் இடையரைச் சிரிக்குமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் - ‘க்ருதாநுகாராந்’ இத்யாதி. கிராதார்ஜுநீயே சதுர்த்தே, “மதாநுஸாரேண நாவஸஹஜநுவத்ஸநதாம்ஸ்த்ரஹாஸ்யம்வைஉவநேஷுவிஹ்ருதஃ। ஊஹஸ்முரோவாநுவயேநுவாணவஃக்ருத। நுகாராநிவகோமிராஜுவே”. ஆர்ஜவே - அகௌடில்யே. அநுகாரஃ-ஹாஸஃ. தொலைவு - விநாசம். ஸாமாந்யமாக, ‘பிரான்’ என்றதுக்கு பாவம்-‘அன்று அம்மழையிலும்’ இத்யாதி. “ஸக்ருதுச்சரிதம்யேந” என்றிருக்க, ‘சொல்லிச்சொல்லி’ என்கிறதென்? என்ன, ‘ஒருப்ரயோஜந’ இத்யாதி. ‘நின்று’ என்றதுக்கு பாவம் - ‘ஒருகால்’ இத்யாதி. இத்தால், ‘சொல்லிச்சொல்லி’ என்றத்தோடே புநருக்தி பரிஹரித்ததாராயிற்று. சொல்லிச்சொல்லி - பலகாலுஞ்சொல்லி. நின்று - ஸர்வகாலமும் ஓவாமல் என்று ‘எப்போதும்’ என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - ‘ஆள்கண்டபோது’ இத்யாதி. தலையினோடாதனந்தட்ட - ஆதனத்தோடு தலைதட்ட வென்றபடி. ஆதனம் - ஆஸநம், தரை யென்றபடி. நரகத்துக்கு அலைக ளேது? என்ன, ‘துஃகோர்மி’ இத்யாதி. ‘வம்பர்’ என்றதுக்கு அர்த்தம் - ‘என்றுமொக்க’ இத்யாதி. புதியராம் ப்ரகாரங் காட்டுகிறார் - ‘முனநாள்’ இத்யாதி. மோம்பழம் - மோம்பழமாவது: ஸௌரப்யாதிஸம்பத்தாலே மோந்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும் பழம்: அத்யாதரம் பண்ணுகைக்குப் பலமென்றபடி. இவ்வளவிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருள, அவர்க்காக விசேஷார்த்தங்களைக் கூட்டிக்

போலே, "வாரீரோ! உம்மையன்றே தேடித் திரிகிறது' என்னும்படியாவர். புநரபி, [மலையை
துக் கல்மாரிகாத்து]-ஆஸ்ரிதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தியாமித்தனையே வேண்டுவது, அரியனசெய்த
எளியதாய்த் தோற்றும். [பசுநிரைதன்னை] - அரியனசெய்து ரக்ஷிக்கைக்குப் பண்ணும்
ணத்தை விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; இத்தலையில் தரமில்லை யென்கிறது. [பிரா
நிலவு தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமாயாயிற்று வஸ்து இருப்பது. [சோல்
யாதி]-"அவாக்யநாதர:"(அவாக்யநாதரஃ) என்றிருக்கக்கடவ தத்த்வம் "அலவலைவந்து
காட்டுகின்றான்" என்னும்படி அலவலையாய்த் தன்னைத் தங்களுக்காக ஒக்கிவைத்தால், த
வாய்கொண்டு மானிடம்பாடாதே, "என்தஞ்சனே - நஞ்சனே - வஞ்சனே என்னும் எப்
என்வாசகம்" என்கிறபடியே 'வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்' என்று ஏத்த
[அலைகொள் இத்யாதி] - இந்நரகத்திலே போய்ப் புகுவர்க ளென்கிறார். தடுகுட்டமாய்ப் பற
தானே நரக மென்கிறார். "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா" (
யஸ்த்வயாஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோயஸ்த்வயாவிநா) ஸ்வர்க்கநரகங்கள்தான் வ்யக்திகள்தோறும்
வ்யவஸ்திதமாயிறே இருப்பது. தமக்கு இருந்தபடியாலே சோல்லுகிறார்.

நான்காம் பாட்டு.

வம்பவிழ்கோதைபொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த
செம்பவளத்திரள்வாயன் சிரீதரன்தொல்புகழ்பாடிக்
கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலாதார்
தம்பிறப்பாற்பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே.

ஆ.—(வம்பவிழ்.) சிரீதரனுகையாலே நப்பின்னைப்பிராட்டியோடு ஸம்ஸ்ல
கைக்காக எருதேழடர்க்கப் பெற்றதினு லுள்ள ப்ரீதயதிஶயத்தினுலே புதுக்கணித்த தி
ளத்தை யுடையவனுடைய இந்த ப்ரணயித்வாதி குணநுஸந்தாந ஜநித ப்ரீத்யதிஶயத்
அப்ராக்ருதிங்கதராகாதார் பகவதேகபோகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ர
த்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

-

கொண்டு மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் - 'மலையையெடுத்து' இத்யாதி. அரியன - துஷ்கரங்கள்.
யென்றது - சுமந்தென்றதே 'எடுத்து' என்றதின் தாத்பர்யம். 'பசுநிரை' என்றத்தால் பலித்த தாத்
'அரியனசெய்து' இத்யாதி. விலக்காதொழியும் - நிஷேதியாதொழியும். தரம் - அதிசயம். 'பிரான்'
இத்தை அவனுக்கு நிரூபகமாகச் சொன்னத்தால் பலித்த ஹாவம் - 'நிலவு தென்றல்' இத்யாதி. 'ம
யெடுத்து' இதயாதியால் பலித்த பகவதாஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'செ
சொல்லிநின்றெப்போதும்' இத்யாதி பதபலிதம்ஹாவமாஹ-'அவாக்யநாதர:' இத்யாதி. அவாகீ-உக்திரஹித:
ரஃ ஆதரரஹிதஃ. அலவலை - பஹுஜல்பாகஃ. ஒக்கி - ஆக்கி. மானிடம்பாடாதே - மநுஷ்யரை ஸ்துதி
'நரகம்' என்றதுக்கு, கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே அர்த்தாந்தரம் - 'இந்நரகத்திலே' இத்யாதி. விவ
'தடுகுட்டமாய்' இத்யாதி. யமன்தண்டலன்றே - நரகம்: இது நரகமோ? என்ன,—'யஸ்த்வயா' இ
"ஐதிஜாநந்து ராமஸ்ய ஸீதாம் ஹநூரமாயோஸஹ" இத்யுத்தரார்த்தம். அயோத்யாகாண்டே த்ரிம்ஶ
ப்ரதிவஸ்தா. ப்ரமாணநுக்ராஹகோபபத்திமாஹ-'ஸ்வர்க்கநரக' இத்யாதி. எல்லார்க்கும் இப்படியிருக்கவி
என்ன. 'தமக்கு' இத்யாதி. கல்மாரிகாத்து-கல்வர்ஷத்தைத் தகைந்துரக்ஷித்து. பசுநிரைதன்னை, ஐகாரம்- நி
வ்யயம்; பசுநிரைதன்னுடைய. தொலைவு தவிர்த்த - விநாசத்தைப் போக்கின. 'பசுத்திரளை விநாசமனு
நீக்கின' என்று உரையி லர்த்தம். 'தடுகுட்டம் - கீழதுமேலதாகை' என்றும் உரை. நரகத்து அழுந்திக்கி
நரகத்திலே அழுந்திக்கிடந்து. உழைக்கின்ற - க்லேசிக்கிற, வம்பர் - புதியர். க்ரமேண அந்வயஃ

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள் வைஷ்ணவர் நடுவே என் செய்யப் பிறந்தார்? என்கிறார்.

[வம்பு அவிழ் என்று தொடங்கி]-நறுநாற்றம் புறப்படாநின்றுள்ள பூமாலையையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகப் பெரிய விடையேழையும் ஊட்டியாக நெருக்கி அவை பாத்தம்போராமே முறுவல்செய்கையாலே சிவந்து தோன்றின திருப்பவளத்தையுடையனாய் இத்தாலே பிறந்த வீரஸ்ரீயையுமுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை ப்ரீத்யா சொல்லி. [கும்பிடுநட்டம் என்று தொடங்கி]-ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே கும்பிடுநட்டமிட்டுக் கூத்தாடி அமர்யாதமான ப்ரவ்ருத்திகள் மிக்கு இதுவே போக்யமாய் வர்த்தியாதார்.

ப.—அநந்தரம், அபிமதவிரோதிநிவ்ருத்தியால் வந்த ப்ரணயித்வத்திலே விக்ருதராகாதார்ஜந்மத்தாலே ப்ரயோஜநமென்? என்கிறார்.

வம்பு - செவ்வியையுடைத்தாய், அவிழ் - மலர்ந்த, கோதை பொருட்டா - மாலையையுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டியைக் கிட்டுகையாகிற புருஷார்த்தமே ஹேதுவாக, மால் - மிகவும் பெரியதான, விடை ஏழும் - எருது ஏழையும், அடர்த்த - நெரித்துக்கொன்ற அத்தாலே, செம்பவளம் - சிவந்த பவளம்போலே, திரள் - திரண்ட, வாயன் - அதரத்தின் ஸ்புரத்தையையுடையனுக் கொண்டு, சிரீதரன் - (வீரஸ்ரீயோடே நின்ற) க்ருஷ்ணனுடைய, தொல் - ஸ்வாபாவிகமான, புகழ் - குணத்தை, பாடி - பாடி, கும்பிடு நட்டமிட்டாடி - தலைகீழாகக் கூத்தாடி, கோகு உகட்டு உண்டு - அக்ரமமான ஆரவாரத்தைச் செய்து, உழலாதார்தம் - திரியாதார் தங்களுடைய, பிறப்பால்-ஜந்மத்தால், சாதுசனங்கள் - ஸாத்த்விகஸங்கத்தின், இடையே-நடுவே. என் பயன் - என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? கோகுகட்டுண்கை - ஆரவாரங்கொட்டுகை. 'கோகு கொட்டு' என்றும் பாடம்.

இ.— நாலாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்த ப்ரணயித்வகுணத்துக்கு ஈடுபடாதவர்கள் ஸாத்த்விகர்நடுவே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

[வம்பு அவிழ் இத்யாதி] - வம்பு - பரிமளம், அவிழ்கை - அத்தைப்புறப்படவிடுகை, கோதை - மாலை, பொருட்டா-அவ்வொப்பனையழகுக்குத் தோற்று; "தவாஸ்மி" என்ற படி.[மால் விடை]-எருதுகளின் பெருமை கணிசிக்கவொண்ணுதே பிற்காலிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. [ஏழு படர்த்த] - அவளையணைக்கையில் த்வரையாலே க்ரமத்தாலன்றிக்கே ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தபடி. [செம்பவளம் இத்யாதி] - இவளை அணையப்பெறுகையிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினன். எருதுகள் தனக்கு இரைபோராமையாலே ஸ்மிதம் என்றுமாம். பவளத்திரள்போல் சிவந்து தோற்றின திருப்பவளத்தையுடையவன். [சிரீதரன்] - ஏருதுகளை நிரஸித்து வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலை. "ஹதபூர்வம் மஹர்ஷிஸுகாவஹம்" என்று அவள்தான் வந்து அணைக்கவேண்டும்படி நின்ற நிலை. [தொல்புகழ்]-ஸ்வரூபாநுபந்தியான ப்ரணயித்வ குணத்தை. [பாடி]-அந்தப்புரத்திலுள்ளாரைப்போலே பாடி: கும்பிடு நட்டமிட்டுக் கூத்தாடி. [கோகுகட்டு] - கோகு - அடைவுகேடு. உகட்டு - தலைமண்டையிட்டு. [உண்டு] - இதுவே ஜீவநமாகை. [உழலாதார்] - அதுவே யாத்ரையாக இராதார். [தம்பிறப்பால் இத்யாதி] - பகவத்குணங்களிலே விக்ருதராய் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே பிறந்த இத்தால் பெற்ற ப்ரயோஜநம் என்? பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் வார்த்தை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

[வம்பு அவிழ் கோதைபொருட்டா] - வம்பென்று - பரிமளம். அவிழ்கையாவது ப்ரவஹிக்கையாய், கோதையென்று - மாலையாய், அத்தையிட்டு மயிர்முடியை லக்ஷிக்கிற நாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடைய ளென்றபடி. நப்பின்னைப்பிராட்டியை ஒப்பித்த தினர்களாயிற்று, 'இந்த ருஷபங்களை வென்றார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக்கடவோம்' என்று பின்னை யழகையும் மயிர்முடியையுங் கண்டவாறே தன்னைப்பேணாதே "தவாஸ்மி" (தவாஸ்மி) அவளுக்காகத் தன்னை யோக்கினான். [மால்விடை] - பெரியருஷபங்கள். வடிவில் பெருமையைக் கண்டபோதே பிற்காலிக்கும்படியாயிற்று இருப்பது. [ஏழும்] - "ஶ்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி" (ஶ்ரேயாம்ஸிபஹுவிக்நாநி) என்று சொல்லுகிறபடியே, ஒன்றிரண்டன்றிக்கே விரோதிகளிறே. [அடர்த்த] - அநந்தரம் அணையப்புகுகிறது அவள்தோளை யாகையாலே க்ரமப் பற்றுமே ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தானாயிற்று. [செம்பவளத்திரள்வாயன்] - அபிமத போகையாலே ஸ்மிதம்பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, அவை திருத்தோளுக்கு இரையபோராமை ஸ்மிதம்பண்ணிநின்றபடி யென்றுமாம். [சிரீதரன்] - இவ்விடையேழையும் வென்று வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலை. "பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே) என்று அவளணைக்கும்படியாக நின்ற நிலை. [தந்த்ருஷ்ட்வா] (தந்த்ருஷ்ட்வா) - ப்ரணயதாரையில் ரஸிகத்வமே முன்புகண்டுபோந்தது, "அந்தப்போகத்துக்கு விரோதிகளானவற்றைப் போக்கவல்லர்' என்பது கண்டது இன்றாயிற்று. வேட்டைக்குப்போனால், 'இன்ன துஷ்டம்ருகத்தைக் கொன்றார், ராக்ஷஸனைக் கொன்றார்' என்று கூடப்போனவர்கள் சொல்லக் கேட்குமத்தனை முன்பு; அன்றிக்கே, கண்ணாலேகண்டது இன்றாயிற்று. [ஶத்ருஹந்தாரம்] (ஶத்ருஹந்தாரம்) -

---

நாலாம்பாட்டு - 'வம்பவிழ்' இத்யாதி. பாட்டெல்லாம கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'நப்பின்' இத்யாதி.

'லக்ஷிக்கிறது' இதி-அஜஹத்ஸ்வார்த்தலக்ஷணா அத்ர விவக்ஷிதா. பலிதார்த்தம்-'நறுநாற்றம்' நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடைய மயிர்முடியையுடையவளுக்காக வென்று அர்த்தம். 'தென்ற தாதர்த்யே சதுர்த்திக்கு அர்த்தம் - 'நப்பின்னைப்பிராட்டியை' இத்யாதி. நறுநாற்றம் - ஶ்லாக்ய. ஓக்கினான் - ஆக்கினான். மால் - பெருமை. இதின்தாத்பர்யம் - 'வடிவில' இத்யாதி. ஸங்க்யாதா 'ஶ்ரேயாம்ஸி' இத்யாதி. ஊட்டி - கழுத்து. ஊட்டியாக நெரித்தான் - கழுத்துகளைப் பிடித்து நெ 'செம்பவளம்' இத்யாதி—சிவந்தபவளம் திரண்டாற்போலே யிருக்கிற திருப்பவளத்தையுடையவன் பவளத்திரள்போலே சிவந்த வாயையுடையவன் இதிவா ஶப்தார்த்தः. 'சிரீதரன்' என்றதுக்கு - யோடே நின்ற நிலையாதல், ஸாக்ஷாத் பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாக விவக்ஷித்து, "பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" இத்யாதிப்படியே பிராட்டி அணைக்கும்படியாக நின்ற நிலையாதலென்று விவக்ஷித்து, த்தையும் க்ரமேண ஆஹ - 'இவ்விடையேழையும்' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'பர்த்தாரம்' இத்யாதி பின்னைப்பிராட்டி அணைத்ததுக்கும் உபலக்ஷணம். "தம் த்ருஷ்ட்வா ஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் । பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" இதி காண்டே த்ரிய்யோ. 'தம்' என்றதுக்கு பாவம் - 'ப்ரணய' இத்யாதி. தச்சப்தம் - "ராகவஸ்ய ஸாயகம் விஜஹாரவஹந்த்ருஹு" இத்யாதிகளில் உக்தமான ஆகாரபராமர்ஶித்யபிப் போது ஶத்ருஹந்தாவாகக் கண்டா ளாகையாலே - முன்பு ஆகாராந்தரம் கண்டிருப்ப ளென்னுமி மிறே; ததாஹ - 'ப்ரணய' இத்யாதி ஆதல். "த்ருஷ்ட்வா" என்றதுக்கு பாவம் - 'வேட்டைக்கு' "ஸஹஸ்ரம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" இதி ந்யாயம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ - 'தடதிருமேனியில் ஒ

மேனியில் ஒருவாட்டம் வாராமே எதிரிகளே நோவபடும்படியாக. அம்போடே வெட்டோடே போகாமே எதிரிகளை முதலற மாய்த்து வந்தவரை. [மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்] (மஹர்ஷீணும் ஸுகாவஹம்) - பார்யைபக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜையை யெடுத்துக்கொண்டுபோவாரைப் போலே; ருஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரைக் கொன்று, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது பச்சையாக வந்தார். [பபூவ] (பபூவ) - ராக்ஷஸருடைய க்ரௌர்யத்தையும் பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து. ‘என்புகுருகிறதோ?’ என்று ‘ஸத்தையில்லை’ என்னும்படி யிருந்தவள், வெற்றியோடே கண்டு உளளானுள். [ஹ்ருஷ்டா] (ஹ்ருஷ்டா) - தர்மியுண்டானுல் தர்மங்களும் உண்டாமிறே. [வைதேஹீ] (வைதேஹீ) - வீரவாசியறியுங் குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, ‘ஒருவில்லை முறிக்க என்னைக்கொடுத்த எங்கள்ஐயர், தனியேநின்று பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைக் கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோ?’ என்று அவரை நினைத்தாளாகவுமாம். [பர்த்தாரம்] (பர்த்தாரம்) - ‘‘தாரா: பித்ருக்ருதா:’’(தாரா:பித்ருக்ருதா:) போலே, ‘ஐயர் நீர்வார்த்துக்கொடுத்தவர்’ என்று விரும்பிப்போந்தாள் முன்பு; இப்போதாயிற்று ‘ஆண்பிள்ளை’ என்று அணைத்தது; ‘‘ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்’’ (ஸ்த்ரியம்புருஷவிக்ரஹம்) என்றவளிறே. [பரிஷஸ்வஜே] (பரிஷஸ்வஜே) - யுத்தவடு உள்ளவிடமெங்கும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டாள். அப்படியே அவள் அணைக்க நின்ற படி. [தொல்புகழ்] - ஸ்வரூபாநுபந்தியான ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பாடி; அந்த:புரபரிகரத்திலுள்ளாரைப்போலே; ‘‘மங்கையும் பல்லாண்டு’’ என்பர்களிறே. [கும்பிடு இத்யாதி] - வணங்குவது ஆடுவது. அஞ்சலியுடன் ஆடவுமாம். [கோது உகட்டு]-அடைவகேடு தலைமண்டையிட்டு. [உண்டு] - அதுவே ஜீவநமாய். [உழலாதார்]- இதுவே யாத்ரையாக நடத்தாதார். [தம்பிறப்பால் இத்யாதி] - கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோது

வாராமே எதிரிகளே நோவுபடும்படி’ இதி. வாட்டம் - நலிவு. ‘‘ஹந்தாரம்’’ என்றதின் அர்த்தம் - ‘அம்போடே’ இத்யாதி. ‘ஶத்ருஹந்தாரம்’ இத்யாதி விசேஷணத்வயம் - பரிஷ்வங்கே ஹேதுகர்ப்பம்; தத்ராபி, மஹர்ஷீணும் ஸுகாவஹத்வமேவ ப்ரதாநமிதி தர்ஶயதி - ‘பார்யைபக்கல்’ இத்யாதி. பச்சை - உபஹாரம். பபூவ - ‘‘ஸம்பபூவஸ்தாயா:’’ இதி தாத்வர்த்தே ஹ்ருதயம். வெற்றி - ஜயம். இப்போது ஸத்தைபெற்றுளென்கையாலே - முன்பு ஸத்தையின்றிக்கே யிருந்தமை ஸித்தம். அத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறுர், ‘ராக்ஷஸருடைய’ இத்யாதி. தர்மிஇதி - ‘‘ஹ்ருஷ்டா பபூவ’’ என்று இவர்க்கு விவக்ஷிதம். விதேஹராஜகுலோத்பவாதவா, ததாநீம் விதேஹராஜஸ்மரணயோகாத்வா - வைதேஹீதிப்ரயுக்தவாந் வால்மீகிரிதி பாவ:. பர்த்தீதி - பர்த்தா என்றத்தைப் பற்ற, ‘இப்போதாயிற்று’ இத்யாதி. முன்பு அணைக்கவில்லையோ? என்ன ‘ஸ்த்ரியம்’ இத்யாதி. ஆண்பிள்ளை - பும்ஸ்த்வகார்பவாந் பாலகாண்டே சரமஸர்கே, ‘‘ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய தாரா: பித்ருக்ருதா இதி । குணாத் ரூபகுணாச்சாபி ப்ரீதிர்பூயோ வ்யவர்த்தத’’. அயோத்யாகாண்டே த்ரிம்ஶே ராமம்ப்ரதி ஸீதா. ‘‘கிம் த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப: । ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்.’’ ‘‘பரிஷஸ்வஜே’’ என்றத்தைப் பற்ற, ‘யுத்தவடு’ இத்யாதி. வேதுகொண்டாள் - காய்ச்சியொத்தினுள். ‘‘ஶீதகாலெ ஜலவத் த்ருஷ்ணோஷ்ணே ஶீதமித ஏவம் । கூபவோதகம்வட்சாயா நாரீ ஸ்தநயுகம் ததா’’ என்னக்கடவதிறே. ‘சீதரன் தொல்புகழ் பாடி’ என்று கூட்டி பாவம் - ‘ஸ்வரூபாநுபந்தி’ இத்யாதி. உள்ளாரைப்போலே - ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பாடி என்று அந்வயம். அந்த:புரபரிகரத்திலுள்ளார் அப்படி பாடியாடின இட முண்டோ? என்ன, ‘மங்கையும்’ இத்யாதி. கும்பிடுகை - ஸாஷ்டாங்கப்ரணாம:, கேவலாஞ்சலி மாத்ரம் வா இத்யர்த்தத்வயம் - ‘வணங்குவது’ இத்யாதி. கும்பிடுவது, நட்டமிட்டாடுகைதென்னுதல்; கும்பிடுனே நட்டமிட்டாடுகைதென்னுதல் இத்யர்த்தத்வயம். நட்டம் - ந்ருத்தவிஶேஷ:. ந்ருத்தவிசேஷத்தையிட்டாடி-கூத்தாடி யென்றபடி. கோகு - அடைவுகேடு. உகட்டு - தலைமண்டையி

கட்டுண்டுழலுகிறவர்கள் நடுவே இவர்கள்பிறந்த இத்தால் தாங்கள் கொண்ட ப்ரயோஜ வைஷ்ணவர்சள்நடுவே இவர்கள் ஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணிற்று என்ன ப்ரயோஜநத்துக்கா புன்னைக்கீழ் ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே நம்முதலிகள் பத்துப்பேர் கூட நெருக்கிக்கொள செய்தே, க்ராமணிகள், மயிரேழுந்த பிசல்களும் பெரியவடிவுகளும் மேலேசுற்றின இரட மாய் இடையிலே புகுந்து நெருக்குமாபோலே காண்' என்று பிள்ளைப்பிள்ளை.

ஐந்தாம் பாட்டு.

சாதுசனத்தைநலியும் கஞ்சனைச்சாதிப்பதற்கு
ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த
வேதமுதல்வனைப்பாடி வீதிகள்தோறுந்துள்ளாதார்
ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா என்சவிப்பார்மனிசரே?

ஆ.—(சாது.) ஸர்வவேதங்களாலும் ஸர்வேஶ்வரத்வேந ப்ரதிபாத்யமாந வைத்து ஆஶ்ரிதஜநவிரோதி கம்ஸாத்யஸுரநிரஸநார்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூப னைக்கொண்டு இந்தலோகத்திலே மநுஷ்யனாய் வந்துபிறந்த மஹாகுணத்தையுடையன னைப் பாடி வீதிகள்தோறும் திரியாதார் எத்தனையேனும் அறிவுடையாரேயாகிலும் அ ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தைக் கேட்டால் அவிக்ருதர மவர்கள் வஸ்துபூதரன்று என்கிறார்.

[ஆதி என்று தொடங்கி] - நித்யமாய் அப்ராக்ருததேஜோரூபமான திரு அங்கு இருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறப்பதும் செய்து இப்படி (பாத்யனானவனை. [ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா] - ஓதியுணர்ந்துவைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லா அவர்கள் நிந்த்யரில் ப்ரதமஹாவிகள் என்று கருத்து. [என் சவிப்பார் மனிசரே] - எத் பது? அவர்கள் சேதநரோ?

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாகிற அவதாரத்துக்கு ஈ என்ன ஜபாதிகள் பண்ணுவது? என்கிறார்.

சாதுசனத்தை - ஸாத்த்விகஜநமான தேவகீவஸுதேவாதிகளை, நலியும் - நல சனை - கம்ஸனை, சாதிப்பதற்கு - நியமிக்கைக்காக, ஆதி - ப்ரதாநமாய், அம் - அப்ராக் சோதி - திவ்யதேஜஸ்ஸையுடைய, உருவை - விக்ரஹத்தை, அங்கு - பரமபதத்தில் கணக்கிலே, இங்கு வைத்து-இவ்விடத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, பிறந்த-பிறந்தவனாய், ("அஜாயமாந:" இத்யாதியாலே) வேதப்ரதிபாத்யமான அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையுடை

ட்டு; அதிசயித்து இத்யர்த்த:. கீழ் வாக்யவிவரணம்-'வைஷ்ணவர்கள்' இத்யாதி. அவிக்ருதராயிருக்குமவா வந்தால் அவர்களுககு அஸஹ்யமாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் 'திருப்புன்னை பிசல் - தோள். இரட்டை - த்விபட. வம்பவிழ் தொடங்கி, உழலாதார் - சாதுசனங்களிடையே பால் பயனென்னே? இத்யந்வய:. உழலாதார் - இதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். தம்பிறப்பாற் ட தங்கள் ஜந்மத்தால் கொண்ட ப்ரயோஜநமென்? ஏகாரம்-பாதபூரணார்த்தம், "ஶ்ரேயாம்ஸி ஸஹஸ்ரஶோ வஹந்தி ஹேதாவேவ । ஶ்ரேயஸி வர்த்தமாநாநாமந்யாதிஹ்ய வாதகா:"

முதல்வனை - ப்ரதாநபூதனை, பாடி - (இவ்வைலக்ஷண்யத்தைப்) பாடி, வீதிகள்தோறும் - எல்லா வீதியிலும், துள்ளாதார் - ஆடாதார், ஓதி - ஶாஸ்த்ராப்யாஸயுக்தரான, உணர்ந்தவர் முன்னு - ஜ்ஞாநாதிகர் ஸந்நிதியிலே, மனிசர் - மநுஷ்யரைப்போலே, என் சவிப்பார் - என்ன ஜபம்பண்ணுவது? மநுஷ்யருமல்லர், ஜபமும் நிரர்த்தகமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாக திவ்யமங்களவிக்ரஹவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

[சாதுசனத்தை நலியும்] - 'ஸாதுஜநம்' என்று நினைக்கிறது, ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகி முதலானாரையும். தான் அவதரிக்க நினைத்த ஸ்தலத்திலே நலிந்து நெடுநாள் சிறைவைத்துப்போந்த கம்ஸனை நிரஸிக்கைக்காக. [ஆதி இத்யாதி] - நித்யமாய் அப்ராக்ருதநேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை அங்கு இருக்கிறபடியே தன்பக்கலிலே வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த. [வேதமுதல்வனை] - இப்படி வேதப்ரதிபாத்யனானவனை. "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே", "ஸ உ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:", "நதஸ்ய கர்ம ஜாநந்தி". [பாடி]-அவதரித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்", "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்". [வீதிகள் இத்யாதி] - ஊரளவில் நில்லாதே நெடுந்தெருவோடு குறுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். மிளகாழ்வான்வார்த்தை. [ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னு]- பரபரக்கற்ற அறிவுடையவராகத் தங்களை நினைத்திருக்குமவர்கள் ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே நிந்த்யரில் ப்ரதமஹ்ராவிக னென்கை. "வீக்ஷ்யஷேதிஷஶ்வேயஜ்ஞஹேபயஞ்ஞ". [என்சவிப்பார்] - எத்தை ஜபிப்பது? [மனிசரே] - ஶாஸ்த்ராதிகாரிகளு மல்லர். ஜப்யனையறியாமையாலே ஜபமும் நிஷ்பலம். ஶாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யனை அறியாமையாலே ஶாஸ்த்ராதிகாரிஜந்மமும் அஸத்ஸமம். "ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்கு ஆளானாரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத்தேனே."

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்யரூபவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

[சாதுசனத்தை நலியும்]-ஸாதுஜந மென்றது - ஸ்ரீவஸுதேவரையும், தேவகியாரையும். "பிதரம்ரோசயாமாஸ" (பிதரம்ரோசயாமாஸ) என்று தான் அவதரிக்க நினைத்த விஷயத்தை யிறே அவன் நலிந்து நெடுநாள் சிறையிட்டுவைத்தது. "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" (பரித்ராணாயஸாதூநாம்) இத்யாதி. கம்ஸனை ஸாதிக்கைக்காக. [ஆதியஞ்சோதியுருவை] - இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம் மூத்தாய், ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமாய், 'குணஸமுதாயமே விக்ரஹம்' என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியிறே திருமேனிதான் இருப்பது. [அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த] - அங்கு இருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து

அஞ்சாம்பாட்டு - 'சாது' இத்யாதி. 'கஞ்சனைச்சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதி யுருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த, பாடி, துள்ளாதார் - மனிசரே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஆஶ்ரித' இத்யாதி.

அப்படிச் சாதுசனத்தை நலிந்தானோ? என்ன, 'பிதரம்' இத்யாதி. பாலகாண்டே பஞ்சதஶே, "வக்ஷ்வத விஶாலாக்ஷ: க்ருஷ்ணா தாநம் வஸுதேவம் வரீயம் | பிதரம் ரோசயாமாஸ தஶாஶரதம் ந்ருபம்". ஸாதுத்வம் - பகவதபிமாந விஷயத்வம். "சாதுசனத்தைநலியும்" இத்யாதியாற் சொன்ன ஸாது பரித்ராணத்துக்கும் துஷ்க்ருத்விநாசத்துக்கும் ப்ரமாணம் - 'பரித்ராணாய' இத்யாதி. கீதாஸு சதுர்த்தே. பூர்வமேவ லிகிதம். சாதிப்பதற்கு - நிரஸிக்கைக்காக. 'இவ்வருகுண்டான' இதி: அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயோக்த ப்ரகாரோத்ரவிவக்ஷிதம். 'அங்குத்தையில் - ஆதியஞ்சோதியுருவை - வைத்துக்கொண்டு - இங்கே வந்துபிறந்த'

பிறந்த. “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய” (ப்ரக்ருதிம்ஸ்வாமதிஷ்டாய). நித்யஸூரிகள் அ கிறபடியே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரும் அநுபவிக்கும்படியாகவிறே அவதரித்தது. படியென்று மேனிக்குப் பேர்; “படிகண்டறிதியே” என்றும், “சேவ்விப்படிக்கோலம்” என்றும் அருளிச் வைத்தார்களிறே. ‘பலபடிகளாலும் இவர்களை நாம் ரக்ஷிக்கவேணும்’ என்று அவன் அவதரி ஒருபடியாலும் திருந்தாதபடியிறே இவர்கள்படி யிருப்பது. “அஜாயமானோபஹுதா விஜாயதே” (அஜாயமானோபஹுதாவிஜாயதே), “நபூதஸங்கஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மநஃ” (நபூதஸங்கஸம்ஸ்த்தானோதேஹோஸ்யபரமாத்மநஃ), “நதஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திஃ” (நதஸ்யப்ராக்ருதாமூர்த்திஃ), “கல்பே கல்பே ஜாயமாநஸ் ஸ்வமூர்த்யா” (கல்பே ஜாயமாநஸ் ஸ்வமூர்த்யா) “முன்னைவண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும்நிலைநின்ற பின்னை ணம் கோண்டல் வண்ணம்” என்றும், “பாலினீர்மை சேம்போனீர்மை பாசியின் பசு போலுநீர்மை போற்புடைத்தடத்துவண்டுவிண்டுலாம், நீலநீர்மை” என்றும் சோல்லுகிற பலபடிகளாலேயிறே திருவவதரிப்பது; பலவிக்ரஹங்களாலே யென்றபடி. இப்படி பிறவா லும், “நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபுஃ” (நைஷகர்ப்பத்வமா நயோந்யாமவஸத்ப்ரபுஃ) என்கிறபடியே கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லை. ‘இதுதான் கூடுமோ?’ வோண்ணுதிறே; இக்ஷ்வாகு வம்ஶத்திலே யுவநாஶ்வன் என்பாநொருவன் மந்த்ரபூ ஜலத்தைப் பாநம்பண்ண, அவன்வயிற்றிலே சர்ப்பமுண்டாயிற்றிறே ஒருஶக்தி ஷத்தாலே; மிதுநமாய் ஸம்ஸர்க்கித்துப் பிறந்தமை யில்லையிறே அங்கு; அப்படியே இங்கும் ஶக்தியோகத்தாலே இவ்வர்த்தம் உபபந்நமாகத் தட்டில்லையிறே. இதில் ப்ரமாணம் “அஜாயமாநஃ” (அஜாயமாநஃ) என்ற ஶ்ருதியிறே; அத்தைச் சோல்லுகிறுர், [வேதமுதல்வனை எ

என்று அந்வயம். பரமபதத்திலே யிருக்கிற ஸர்வகாரணமாய் அப்ராக்ருததேஜோமயமான விக்ரஹத்தை பதத்திலிருந்தபடியே தன்பக்கலிலே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறந்த வென்று ஶப்தார்த்தம் ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹத்தோடே அவதரித்தா னென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் - ‘ப்ரக்ருதிம்ஸ்வாம்’ இ “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா”. இதமபி லிகிதம். ப்ரக்ருதிஃ-அப்ராக்ருதஸ்வ அஜஹத்ஸ்வஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு இத்யர்த்தஃ. எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு ஸாவம் - ‘நித்யஸூரிகள்’ இ படி - விக்ரஹமும், ப்ரகாரமும். ஸ்வபாவார்த்தம் தர்ஶயதி - ‘படியென்று’ இத்யாதி. ‘படி’ என்ற விக்ரஹவாசகத்வே ப்ரமாணத்வயம் - ‘படிகண்டு’ இத்யாதி. முதல்திருவந்தாதி; (அரு) திருமேனியைக் க தியே யித்யர்த்தஃ. ‘சேவ்வி’ இத்யாதி - இரண்டாந்திருவந்தாதி-(அஉ) செவ்வியையுடைய வடிவினழகை பிரியாள் இத்யர்த்தஃ. க்ருஷ்ணாவதாரம் - அவதாராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமித்யபிப்ராயேண—ரளே ‘பலபடிகளாலும்’ இத்யாதி இவர்கள்படி - இவர்கள்ஸ்வபாவம். பலபடிகளாலே அவதரிக்குமோ? ‘அஜாயமாநஃ’ இத்யாதி. ஶ்ருதிஃ அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தோடே அவதரிக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமா கள் - ‘நபூத’ இத்யாதி. பலபடிகளாலும் அவதரிக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரங்கள் - ‘முன்னைவ இத்யாதி. முன்னைவண்ணம் பாலின்வண்ணமென்றது - க்ருதயுகத்தில் நிறம் வெளுத்திருக்கு மெ நிலைநின்ற பின்னைவண்ணம் - முழுதும் - கொண்டல்வண்ணம். ‘பாலினீர்மை’ என்ற பாட்டுக்கு மத்திலே வர்ணபேதம் கண்டுகொள்வது. ‘பலபடிகளாலேயிறே’ என்றது - சாடு. பிறந்தால் சர்ப்ப நிபந்தநமான ஶுக்லஶோணிதபரிணாம முண்டாயிராதோ?‘அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த’ என்னக்கூடுமோ? ‘இப்படிபிறவாநின்றாலும்’ இத்யாதி. கர்ப்பத்வமென்று - கர்ப்பவாஸப்ரயுக்தமான தோஷத்தைச் (கிறது. ‘யோந்யாம்நாவஸத்’ என்று - யோநிநிஷ்க்ரமணப்ரயுக்த தோஷம் இல்லை யென்றபடி. இது கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லாமைதான். இது, உபபந்நமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - ‘இக்ஷ்வாகு’ இ மேலுக்கு அவதாரிகை-‘இதில் ப்ரமாணம்’ இத்யாதி. இதில் - கர்ப்பஸம்பந்தமில்லை யென்னுமதில். வே முதலாக - ஜ்ஞாபகஹேதுவாக வுடையவனை யென்ற விவக்ஷித்து அர்த்தம் - ‘வேதைக’ இத்யாதி. அ

வேதைகஸமதிகம்யனைப் பாடி. வேதங்களாலே முதல்வனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனைப் பாடி. ‘பிறந்தவாறு எத்திறம்’ என்று, வளர்ந்தவாற்றில் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது. எத்திறம் என்றால், பின்னையும் ‘எத்திறம்’ என்னுமித்தனை; “தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்” (தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தியோநிம்) என்கிறபடியே அத்தைச் சுற்றும் சுற்றும் வாராநிற்குமித்தனை; [விதிகள் தோறும் துள்ளாதார்] - மிளகாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது. மனிசருள்ள பெருந்தெருவே யன்றிக்கே, சறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். இப்படி ஆடாதாருமாய் அறிவு கேடருமா யிருப்பாரையோ நீர் நிந்திப்பது? என்னில்,—[ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னு] - சற்றுக் கேட்டு ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கிறவர்கள் முன்னாக. விதுஷோதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வமிறே. [என்சவிப்பார்]- அவர்கள் இருந்து செவிப்பறை பறைந்து ஜபிக்கிறது என் என்பது ? என்னுதல். [என்சவிப்பார்]- அவர் ஶாபாநுக்ரஹஸமர்த்தரோ? என்னுதல். [மனிசரே] - அவர்கள் ஶாஸ்த்ரவஶ்யராய் மநுஷ்ய ஜந்மத்திலே பிறந்தமை யுண்டாகமாட்டாது என்னுமதிலும் நிஶ்ஶங்கை பண்ணுகிறார். [மானிடவரல்லரேன்று என்மனத்தேவைத்தேனே] - மநுஷ்யஜந்மத்துக்குப் பலம் - பகவத்ஸமாஶ்ரயணமாயிருக்க, அது இல்லாதார் மநுஷ்யரேயல்ல ரேன்கிறார். [என் மனத்தே வைத்தேனே] - இனி ஈஶ்வரன் க்ருபையாலும் செய்யலாவதில்லை; “செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டிற்று” என்னுமாபோலே. ஈஶ்வரன் கைவிட்டாலும் விடாத என்நெஞ்சிலும் அவர்களை உபேக்ஷித்தேன் என்கிறார்.

கீழில் திருவாய்மொழியிலே - ததீயத்வாகாரத்தாலே இவ்விபூதியாக உத்தேஶ்யமென்று அநுபவித்தார்; இத்திருவாய்மொழியிலே - இவ்விபூதிதன்னிலே, “எண்ணுதமானிடத்தை யேண்

தரம் - ‘வேதங்களாலே’ இத்யாதி. பிறந்த வேதமுதல்வனைப் பாடுகிறதென்? வளர்ந்த ப்ரகாரங்களையும் பாடவொண்ணாதோ? என்ன, ‘பிறந்தவாறு எத்திறம்’ இத்யாதி. அவதாரத்திலே ஈடுபட்டிருப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ‘தஸ்ய’ இதி. தீரா:, தஸ்ய - ஸர்வேஶ்வரஸ்ய, யோநிம் - அவதாரம், பரிஜாநந்தி - பரிதோ ஜாநந்தீத்யர்த்தம ஹ்ருதிநிதாயாஹ - ‘சுற்றுமசுற்றும்’ இத்யாதி. அதாவது - அவ்வருகே போகமாட்டாதே இதிலே ஈடுபட்டிருப்பரென்றபடி. அப்படி துள்ளுதல் லௌகிகர் நிந்தியர்களோ? என்ன, ‘மிளகாழ்வான்’. இத்யாதி. “ந்ருத்யந்தி வைஷ்ணவா: ...” இத்யாதிப்படியே - லௌகிகருடைய நிந்தைதானே பூஷணமாய் விடுமிதி பாவ:. மிளகாழ்வான் வார்த்தை - எட்டாம்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்; அங்கே கண்டுகொள்வது. “வீதிகள் தோறும்” என்றதுக்கு பாவம் - ‘மனிசருள்ள’ இத்யாதி. முன்னு - முதலாக. கற்று - வேதாதி ஶாஸ்த்ரங்களைக் கற்று. கேட்டு - அர்த்தத்தைக் கேட்டு. உணர்ந்தவர் - ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்குமவர்கள். இவர்கள் நிந்த்யரில் ப்ரதாநரானபடி எப்படி? என்ன, ‘விதுஷ:’ இத்யாதி. “அஜ்ஞ: ... ” என்னக்கடவதிறே. “ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னு” என்றது - அவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் சொல்ல வந்ததன்று; தௌராத்ம்யம் சொல்ல வந்ததித்தனை. செவிப்பறைபறைந்து - ஏகாந்தமாகச் சொல்லி; ரஹஸ்யமாகச் சொல்லி யித்யர்த்த:. என்சவிப்பார் - என்ன ஜபம்பண்ணுவார்? என்னுதல், என்ன சபிப்பார்? என்னுதல். அவர்கள் ஜபிக்கிறதேது? ஶபிக்கிறதேது? இத்யர்த்த:. என்னென்பது - என்னுவது. ‘மனிசரே’ என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலையாக ஆத்தம்—‘அவர்கள்’ இத்யாதி. பிரிநிலை - வ்யதிரேகம்; மனிசரன்றென்றபடி. மநுஷ்யரன்றென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் - ‘மானிடவரல்லர்’ இத்யாதி திருமொழி-(கக-எ-க). எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் - ‘மநுஷ்ய ஜந்மத்துக்கு’ இத்யாதி. ‘என்மனத்தே’ என்றதுக்கு பாவம்-‘இனிஈஶ்வரன்’ இத்யாதி. ‘செம்பிலும்’ இதி - தாம்ரத்திலும் கல்லிலும் எழுதினாற்போலே இத்யர்த்த:. தாம்ரஶிலாலிகித ப்ராய மென்றத்தை உபபாதிக்கிறார்- ‘ஈஶ்வரன்கைவிட்டாலும்’ இத்யாதி.

கீழில்திருவாய்மொழியிலே - விபூதியடங்க உத்தேஶ்யமாக அநுபவித்தவர், இப்போது - சிலரை உத்தேஶ்யராகவும் சிலரை அநுத்தேஶ்யராகவும் அநுஸந்திக்கை வ்யாஹதமன்றோ? என்ற ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ‘கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே’ இத்யாதி. இங்குச்செய்ததாகிறது என்? - இத்திருவாய்மொழி

ணுதபோதெல்லா மினியவாறே'' என்றும், ''பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும்
லேனே'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிலரைக் கழித்துச் சிலரைக் கூட்டிக்கொள்ளாநின்றுர்
துச்செய்ததாகிறது என்? என்னில்;—இவ்வாசாரமும் கிடக்கச்செய்தே, கீழ் - உபாதேய
அநுஸந்தித்தார்; ததீயத்வாகாரமே தோற்றி, ஆகாராந்தரம் தோற்றுதபடியான பாகம் பிறந்த
''இவர்தாம் எல்லார்படிகளுமுடையராயிறே இருப்பது, முக்தர்படியையுடைய ரென்று
சொல்லிற்று, கீழ்த்திருவாய்மொழியாலே; முமுக்ஷுக்கள்படியை யுடைய ரென்னுமிடம்
ற்று, இத்திருவாய்மொழியாலே'' என்று அருளிச்செய்வர்.

ஆறும் பாட்டு.

மனிசரும்மற்றும்முற்றுமாய் மாயப்பிறவிபிறந்த
தனியன்பிறப்பிலிதன்னைத் தடங்கடல்சேர்ந்தபிரானைக்
கனியைக்கரும்பினின்சாற்றைக் கட்டியைத்தேனையமுதை
முனிவின்றியேத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர்நீர்மையினுரே.

ஆ.—(மனிசரும்.) ஸ்வேதர ஸம்ஸ்தவஸ்துவிஸஜாதியனாய், கர்மாதீநஜநநரஹி
க்ஷீரார்ணவநிகேதநனாய், ஆஸ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக ஸ்வஸங்கல்பத்தினாலே ப்ராக்ருதமே
ளொன்றும் கந்தியாமே மநுஷ்யாதி ஸர்வயோநிகளிலும் வந்து அவதீர்ணனாய், நிரதிஸய
பூதனாயிருந்தவனை அநுபாவ்யக்களாய்க்கொண்டு ஏத்திக் குனிப்பார் யாவர் சிலர், அவர்கிடா
ஜ்ஞராகிறார் என்கிறார்.

யிலே சிலரை நிந்தித்துச் சிலரை ஆதரித்துச் செய்ததாகிற இது எங்ஙனே சேருகிறபடி? என்றபடி
காரமும்-முமுக்ஷுத்வாகாரமும். முமுக்ஷுத்வாகாரம கிடக்கச்செய்தே முக்தர்படி கூடுமோ? என்ன, 'இ
இத்யாதி. இத்தால் - இருவாபடியுமுடைய ராகையாலே விரோதமில்லை யென்று கருத்து. 'முக்த
இத்யாதி வாக்யாத் பூர்வம ஆகையாலே இத்யத்யாஹார்யம். ''நஸ்ப்ருத'' இதயாதி - மஹா
''நதஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி: மாம்ஸமேதோஸ்திஸம்பவா'' மௌஸல பர்வணி-''திவ்யம்
...வம் யோகீஷ்ட...ஜ்ஞானமயம் ஸூக்ஷ்மம் । மஹத் ஹோரக்ஷண ஸாது...
...கம் ஜாயதே ந ஸ்ப்ருஷ்டம்'', ''...வதி யோகாநாம் வாஸநாயம்...
...ஷம் ஹ்ருஷீகேஷம் தேவாநாம் யோநிவைஸம்ஸ் ...ஹ:''. 'பாலினீர்மை' இத்யாதி -
சந்தவிருத்தம் - நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. கருதயுகத்திலே பாலினுடைய நிறத்தைக் கொள்ளும்.
ஸ்வபாவம்; நிற மென்றபடி. த்ரேதாயுகத்தில் சிவந்த பொன்போன்ற நிறத்தைக் கொள்ளு
பரயுகத்தில் பாசியினுடைய புறத்தில் பசுமைபோலே யிருக்கிற நிறத்தைக கொள்ளு
யுகததில் அழகுடைய தடாகங்களிலே வண்டுகள் சிறகுவிரித்து உலாவாநின்றுள்ள நீலம்போன்ற நிறத்
யனுயிருக்கும். பொற்பு-அழகு, நீலம் - கருநெய்தற்பூ. விள்ளல் - அலர்தல். 'மானிடவரல்லர்' இதி தி
நூற்றேழாந் திருமொழி - ஒன்பதாம்பாட்டு. ''தேனுடுவெண்டாலும்'' இத்யாதி. ருஷபங்களேழையும
வற்கு ஆளாகாதார் மநுஷ்யரல்ல ரென்று என்மநஸ்ஸிலே வைத்தேன். 'எண்ணுத' இதி: இதுக்கு
மொழி - ஏழாம்பாட்டு—'மண்ணூடும்' இத்யாதி. திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவனுடைய தி
ஸிரஸ்ஸிலே வஹித்து அவனை ஹ்ருதயத்திலே யெண்ணுத மநுஷ்யரை எண்ணுதபோதெல்லாம்
யிருக்குமிறே. 'பேராளன்' இதி; அறுபத்துநாலாந்திருமொழி - நாலாமபாட்டு; 'தேராளும்' இத்யா
திகனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகிற பெரியோர்களை க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன் இ
க்ரமேண அந்வய:.

ஒ.— ஆறும்பாட்டில், மநுஷ்யாதி ரூபேண வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின எம்பெருமானுடைய போக்யதையை அநுஸந்தித்துப் பரவசரா யிருப்பர்களாகில், அவர்கள் எல்லாவறிவினுடைய பலமும் கைவந்தவர்கள் என்கிறார்.

[மனிசரும் என்று தொடங்கி] - மநுஷ்யாதிரூபேண அத்யாஶ்சர்யமான பிறவியையுடையனாய்க்கொண்டு வந்து பிறப்பதும் செய்து, இந்நீர்மையில் தனக்கு ஒருவரும் அகப்படாதே தானேயாம்படி தனியனானால் சோம்பிவிடக்கடவனன்றிக்கே இதுக்குமுன்பு ஆஶ்ரிதர்க்காகப் பிறவா தானாய்த் திருவவதாரங்களுக்கெல்லாம் அடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளி ஸகலஜந்துக்கள்பக்கலும் அநுக்ரஹ ஶீலனானவனை. [கனியை என்று தொடங்கி] - நிரதிஶய போக்யனானவனை அநஸூயுக்களாய் ஏத்திக் குனிப்பார். முநித்வமாகிற தெளிவின்றிக்கே ஏத்திக் குனிப்பா ரென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அவதாரத்திலும் அவதாரகந்தத்திலு முண்டான போக்யதையை அறிந்து விக்ருதரானவர்களே ஸர்வஜ்ஞ ரென்கிறார்.

(ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேணவும் உபேந்த்ராதிரூபேணவும் மத்ஸ்யகூர்மாதிரூபேணவும்), மனிசரும் - மநுஷ்யரும், மற்றும் - மற்ற தேவஜாதியும், முற்றுமாய் - அல்லாத திர்யக்ஜாதியுமெல்லாமாய்க்கொண்டு, மாயம் பிறவி பிறந்த தனியன் - ஆஶ்சர்யமான அவதாரங்களைப் பண்ணி ஸஜாதீயனாயிருக்கச் செய்தே அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தனான அத்விதீயனாய், பிறப்பிலிதன்னை - (இந்தவ்யாவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான கர்மாதீந) ஜந்மராஹித்யத்தையுடையனாய், (இவ்வவதாரார்த்தமாக), தடங்கடல் - இடமுடைத்தான க்ஷீராப்தியிலே, சேர்ந்த - கண்வளர்ந்தருளும், பிரானை - உபகாரகனாய், கனியை - (கண்டபோதே நுகரவேண்டும்) கனியும், இன் - கோதற்ற இனிய, கரும்பின் சாற்றை - கருப்பஞ்சாறும், கட்டியை-(ஸர்வதோமுகமான ரஸத்தையுடைய) அதின் கட்டியும், தேனை - (ஸர்வரஸஸமவாயமான) தேனும், அமுதை - (போக்தாவை நித்யனாக்கும்) அம்ருதமும்போலே போக்யபூதனானவனை, முனிவு இன்றி - (அவதாரத்தில் நிகர்ஷபுத்தியாகிற) த்வேஷம் இன்றியே, ஏத்தி - (அவதாரப்ரயுக்த ஶீலஸௌலப்யாதிகளை) ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, குனிப்பார் - (அந்தப்ரீதியாலே) ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவார், முழுது உணர் - ஸகலஶாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்த, நீர்மையினார் - ஸ்வபாவத்தையுடையவர்கள்.

கனியையென்று தொடங்கி, தேனென்னுமளவும் - போஜ்யமாயும், பேயமாயும், காத்யமாயும், லேஹ்யமாயுமுள்ள சதுர்விதபோஜ்யத்தையுஞ் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.— ஆறும்பாட்டில், ஈஶ்வரன் போக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லாவறிவின்பலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

[மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்] - 'மற்றும்' என்கிறது. தேவர்களை. 'முற்றும்' என்கிறது, திர்யக் ஸ்தாவரங்களை. "ஸுரநரதிரஶ்சாமவதாரு". [மாயப்பிறவி] - அத்யாஶ்சர்யமான பிறவி; ஒரு ஹேது இன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்கை. [தனியன்] - இவ்வவதாரத்தில் நீர்மைக்கு ஒருவரும் அகப்படாமையாலே போம் போது தனியே போமித்தனை. "ஹாஸ்யமேவ யஶோ ஜாத்நாம ச கஶ்யாநோ ஸஹ்யோபாஶ்ரயமோஹநார்ஹ." [பிறப்பிலிதன்னை] - அநேகஅவதாரங்கள் பண்ணின உபகாரத்தாலும் ஆஶ்ரிதர்க்கு ஒன்றும் செய்தானாயிரா தொழிகை. [தடங்கடல் இத்யாதி] - அவதரிக்கைக்கு உடலாக அவதாரகந்தமான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற மஹோபகாரகனை; "வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை" என்னக்கடவதிறே. [கனியை இத்யாதி] - அதில்

சாய்ந்த போதையழகை அநுபவிக்கிறார். கண்டபோதே நுகரலாய்க் கோதுகழிந்த ஸர்வதோமுகமான போக்யமாய் ஆயாஸிக்கவேண்டாதபடி பருகலாம்படியாய் இனிமை ரிக்கே சாவாமைக்கு மருந்துமா யிருக்கை. [முனிவு இன்றி] - அவதாரமாகிற மஹாகுண அநீச்வரத்வதோஷத்தை அநுஸந்திக்கிற அஸூயையில் இழியாதே. 'முனிவு' என் வமாய் அவதாரத்தை அநுஸந்தித்துத் தெளிவுடையராய் விக்ருதராகையின்றிக்கே ய [ஏத்திக் குனிப்பார்] - வாசிக காயிகமான விக்ருதிகளை யுடையராகை. [முழுது உணர்]-(உணர்ந்த ஸ்வபாவத்தையுடையவராவர்கள். ஒன்றும் கற்றிலரேயாகிலும் "ஸகவிஜ ஸவஜ்ஞவிஜ்ஞாநஞ்" என்கிறபடியே எல்லாம் அறிந்த பூர்த்தியை யுடையவர்கள்.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. ஈச்வரபோக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர் அவர்கள் எல்லாவறிவின்பலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

[மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்]-மநுஷ்யர் தேவர்கள் அநுக்தமான திர்யக்ஸ்தாவர லாமாய். "ஸுரநரதிரச்சாமவதாரஞ" (ஸுரநரதிரஸ்சாமவதாரஃ). [மாயப்பிறவிபிற ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்க வல்லவன். அ யனுமிருந்து கர்மவச்யரும் பிறக்கமாட்டாத ஜந்மத்திலே வந்துபிறக்கை. ஆச்சர்யமான அ ரங்களைப் பண்ணுமவன். [தனியன்] - இப்படி அவதரித்தால், போமன்று உடுத்த ஒலியு யிற்றுப்போவது.இவ்வவதாரபரம்பரைகளில் ராமாவதாரமொன்றிலும் 'நாலிரண்டுபேர் கூட கள்' என்று கேட்டோமித்தனையிறே. 'இவன் நமக்காகப் பிறந்தான்' என்று நினைக்கை வருமில்லாதிருக்கிறதிறே; 'பிறந்தான்' என்றது தன்னையே குற்றமாக உபபாதிப்பாரேயிறே [பிறப்பிலிதன்னை] - இப்படி பரார்த்தமாக அவதரியாநின்றால் அது பலபர்யந்தமன்றிக்கே தாலும், 'நாம் வருந்தச் செய்தேயும் இது பலித்ததில்லையே!' என்று கைவாங்குகையன்றிக்க களுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யப்பெற்றிலோம்' என்று, பிறந்திலனாய்ப் பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்ட தும். [தடங்கடல்சேர்ந்தபிரானை] - இன்னமும் பிறக்கைக்கு தபச்சர்யை பண்ணுகிறட பாற்கடலிலே அநிருத்தரூபியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதார வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்திறே. இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைப் போ கிறே அவன் கடலிலே வந்து கிடக்கிறது. [கனியை] - கடல் பழுத்தபடி. பாலிலே ப அங்குச் சாய்ந்துகிடக்கிறபோதை வடிவழகால் வந்த போக்யதை "ஸவஜ்ரஸஃ" (எ

ஆறும்பாட்டு - 'மனிசரு' இத்யாதி. 'கனியை' இத்யாதியைப் பற்ற, 'போக்யதையை 'முழுதுணர்நீர்மையினார்' என்றத்தைப் பற்ற, 'எல்லாவறிவின்' இத்யாதி.

தேவமநுஷ்யாதி ரூபேண அவதரிக்குமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "ஸுரநர" இத்யாதி. 'அகர்மவச்யன்' இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - 'ஆச்சர்ய' இத்யாதி. ஒலியல் - வஸ்த்ரம். 'தனியன்' என் ஒருவரும் கூடப்போன பேர் இல்லையோ? என்ன, 'இவ்வவதார' இத்யாதி. போமன்று இல்ல இங்கு இருந்தநாளில் பரிவருண்டே என்ன, 'இவன் நமக்காக' இத்யாதி. பின்னை எப்படி நினைப்பர்க 'பிறந்தான்' இத்யாதி. "ஜவஜாநஜி" இத்யாதியைப் பற்ற, 'குற்றமாக' என்றது. 'பிறந்த' என 'பிறப்பிலி' என்றதுக்கு பாவம் - 'இப்படி பரார்த்த' இத்யாதி. வருந்த - ப்ரயாஸப்பட. 'பிறக்கை பட்டானாய்' என்றது - 'தடங்கடல்சேர்ந்த' என்றத்தைப் பற்ற. ஆக, தனியனாவது - கூடப்போவ யும், இங்கு உகப்பாரில்லாமையும். உபபாதநம் - 'திருப்பாற்கடலிலே' இத்யாதி. 'வெள்ளத்தரவில்' இ பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின அவதாரபீஜமானவனை யித்யர்த்தஃ. தி "புள்ளும்சிலம்பின" இத்யாதி. தபச்சர்யைபண்ணுகைக்கு அடியேது? என்ன, 'இவர்கள்' இத்யா சேர்ந்த' என்ற அநந்தரம், 'கனியை' என்றதுக்கு இரண்டு ஙோகதி - 'கடல்' இத்யாதி. கடல் - பலிதம் - 'அங்கு' இத்யாதி. "ஸவஜ்ரஸஃ" என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே பிரித்துச்

என்று ஒரு சொல்லாலே சொல்லமாட்டார்; எல்லாம் சொல்லப்புக்கால் சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டார்; பலிதாம்ரத்திலே சிலவற்றைச் சொல்லு மித்தனை யாகையாலே ‘கனியை’ என்கிறார். கண்டபோதே நுகரலாம்படியாய், அதுதான் கோதுகழிந்த ரஸாம்ரமாய், அதுதன்னைத் திரட்டினதாய், அதுதான் பருகலாம்படியாய், போக்யதையேயன்றிக்கே சாவாமல்காக்குமதா யிருக்கை. கீழில் திருவாய்மொழியில் “நலங்கடலமுதமென்கோ” என்று தொடங்கி அநுபவித்த போக்யதை பின்னாடினபடி. கண்டபோதே நுகரவேண்டும் கனியும், கோதற்ற இனிய கருப்பஞ்சாறும், ஸர்வதோமுகமான ரஸத்தையுடைத்தான கட்டியும், ஸர்வரஸஸமவாயமான தேனும், போக்தாவை நித்யனாக்கும் அம்ருதமும்போலே போக்யனானவனை. [முனிவின்றியேத்திக்குனிப்பார்]-முனிவின்றி - பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அஸூயையைபண்ணாதே ஏத்துமவர்கள். தன்னோட்டையானொருவனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஈச்வரனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொன்னால் அது பொறாதேயிறே இருப்பது; இம்மஹாகுணத்தில் ஒரு பொறாமை கொண்டாடாதே; குணம்கண்டவிடத்தே தோஷாவிஷ்கரணம் பண்ணுவர்கள் அநேகரிறே. **“இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே”** (இதந்துதேகுஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே)-நம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைச் சொன்னவிடத்தில் சிவீலென்றிருந்திலை; உன்தனையதிகாரிகளைக் கண்டிலோம், இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் சொல்லும்படி கிட்டவாராய் என்றானிறே. ரங்கநிதி பத்மநிதிகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, கடலைச்செறுத்துப் படைவீடுசெய்து, தங்களெதிரிகளோடே புறப்பட்டு மாரிலே அம்பேற்று, இப்படி ரக்ஷியாநின்றால், சோறுசுட்டவாறே “இது ஒரு க்ருஷ்ணனும், நடுவில் பெருங்குடியாட்டமும், என்னென்பதுதான்?” என்னாநிற்பர்கள். **“தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந”**(தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந) ரக்ஷகத்வம் என்று ஒரு வ்யபதேசமாத்ரமாய் இவர்களுக்கே தாழ்வு செய்து திரிந்தேன்; நல்லது கண்டால் ‘எனக்கு என்று இராதே பகுத்திட்டு ஜீவித்துப் போந்தேன்; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே இவர்கள்பண்ணும் பருஷபாஷணங்களையெல்லாம் பொ

தென்? என்ன, ‘ஸர்வரஸ: என்று’ இத்யாதி. பலிதாம்ரத்திலே - தம்பக்கல் பலித்த அநுபூதாம்ரத்திலே. ‘கனியை’ இத்யாதி பஞ்சதாபிதாநபலிதமாஹ - ‘கண்டபோதே’ இத்யாதி. பகவத்குண விக்ருதரையும் அவிக்ருதரையும் கொண்டாடியும் நிந்தித்தும் போருகிற இத்திருவாய்மொழியிலே பகவத்போக்யதையைச் சொல்லுகைக்கு அடியேது? என்ன, ‘கீழில’ இத்யாதி. ‘பின்னாடினபடி’ என்று “புகழுநல்லொருவ”னுக்கு விபூதியோகம் சொல்லுகிற யோஜனை யன்றிக்கே, “பெரும்புறக்கடல்” நிர்வாஹக்ரமத்திலே உபமாநமுகத்தா லுண்டான யோஜனையைப் பற்ற. முனிவு - அஸூயை. ஸஜாதீயரிடத்திலொழிய ஈச்வரனிடத்திலே அஸூயை பண்ணுவர்களோ? என்ன, ‘தன்னோட்டையான்’ இத்யாதி. உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே - சொன்னால் அஸூயை பண்ணுகையன்றிக்கே. அஸூயாஸ்வரூபம் விசதயதி, ‘இம்மஹாகுண’ இத்யாதி. மஹாகுணத்திலே பொறாமைகொண்டாடுகையாவது - அவதாரஸௌலப்யமாகிற மஹாகுணத்திலே அநீச்வரத்வமாகிற தோஷத்தை ஆரோபிக்கை. அவதரித்த குணம் சொன்னது - குணாந்தரங்களுக்குமுபலக்ஷணம். ‘தன்னோட்டையான்’ இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ‘குணம் கண்டவிடத்தே’ இத்யாதி. “குணாநிர்தோஷ்யாஸூயயா தத்தோஷாரோபணேச்சயா நாவிஷ்கரணம்” என்னக்கடவதிறே. அநஸூயுக்கள் தால்லபரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ‘இதந்துதே’ இத்யாதி. கீதாநவமே, “ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽசுபாத்” இத்யுத்தரார்த்தம். சிவீலென்றிருந்திலை-அஸூயையைபண்ணியிருந்திலை. “பூய ஏவ” இத்யுபஸர்க்கார்த்தமாஹ - ‘இன்னம்சொல்லி’ இத்யாதி. அநுகூலர் அஸூயையை பண்ணுவர்களோ? என்ன, ‘ரங்கநிதி’ இத்யாதி. செறுத்து - நெருக்கி. சோறுசுட்டவாறே - அல்பநிமித்தத்தினாலே. பெருங்குடியாட்டம் - க்ராமண்யம். என்னென்பதுதான் - என்ன? அப்படியெல்லாம் செய்தாலும் அஸூயையைபண்ணுவர்களோ? என்ன, ‘தாஸ்யம்’ இத்யாதி. ச்லோகார்த்தம் - ‘ரக்ஷகத்வம்’ இத்யாதி. பகுத்திட்டு - பாகம்கொடுத்தது. ஜ்ஞாதிகளுடைய அஸூயையை ஸ்யமந்தகமணிவ்ருத்தாந்தமுகேநாபி தர்சயதி - ‘ஒருமணி’ இத்யாதி. ஸ்யமந்தகமணிகதையிலே, “ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநமவதீத்

றுத்துப்போங்தன் என்றுனிறே. ஒருமணிகேட்டு ஆரேனுங்கொண்டுபோக, க்ருஷ்ணன்தலை ஏறிட்டு, நம்பிமூத்தபிரானும் இதுசுட்டித் தீர்த்தயாத்ரைபோகவேண்டும்படியாயிற்றிறே. அன் ..முனிவாகிறது - முநித்வமாய், அதின்றிக்கே யொழிகையாவது - கலங்குகையாய, அடைவு ஏத்திக் குனிப்பாரென்னவுமாம்" என்று அருளிச்செய்வர். [முழுதுணர்நீர்மையினரே] - "ஸ ஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்" (ஏகவிஜ்ஞாநேநஸர்வவிஜ்ஞாநம்) என்றபடி அவர்கள் வற்றையும் அறிந்தார்களாகிறார்: அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களாகிறார்: ஜ்ஞாநபலமான இது உஎ போதே அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாம்ஸத்தில் இல்லாததில்லையிறே. அவர்கள்ஸரீரத்தில் பிறந் ரத்தைக்கொண்டே அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யம் அறியலாம். முழுதையும் உணர்ந்த வத்தையுடையவர்க ளாகிறார்கள்.

ஏழாம் பாட்டு.

நீர்மையில்நூற்றுவர்வீய ஐவர்க்கருள்செய்துநின்று
பார்மல்குசேனையவித்த பரஞ்சுடரைநினைந்தாடி
நீர்மல்குகண்ணினராகி நெஞ்சங்குழைந்துநையாதே
ஊன்மல்கிமோடுபருப்பார் உத்தமர்கட்கென்செய்வாரே?

ஆ.—(நீர்மையில்.) பாண்டவர்கள்பக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே தத்விரோ துர்யோதநாதிகளையும் மற்றுமுள்ள ப்ரதிகூலவர்க்கத்தையும் அடங்க நிரஸித்ததுவே நிரதிஸயதேஜஸ்ஸாக இருந்தருளினவனை நினைத்து நீர்மல்கு கண்ணினராகி நெஞ்சம் நையாதே, கேவலம் ஸரீரபோஷகராயிருப்பார் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வர்த்திக்கி திலே என்செய்ய உளரானார்? என்கிறார்.

ஒ.— ஏழாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதரான பாண்டவர்களுடைய விரோதிகளைப் எம்பெருமானுடைய குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஸிதிலராகாதார் ஜநநீக்லேஸகாரிகள் என்கி

[நீர்மை என்று தொடங்கி] - பந்துக்கள் ஜீவிக்கவேணுமென்னும் நீர்மையெ றிக்கே யிருக்கிற துர்யோதனாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டவர்களுக்கு ப்ரவ பண்ணி நின்று பூமிக்குப் பாரமாம்படி பல்கின ஸேனையெல்லாம் முடிப்பதும் செய்து ஸ

ஹொஜா வதாஹதஃ। ஸாகாரோப்ரகாரோநேர்ஹவஹெஷஸ்ஜகஃ" என்று வர். நம்பிமூத்தபிரான் - பலராமர். இதுசுட்டி - இதுநிமித்தமாக. 'முனிவின்றி' என்றதுக்கு 'அன்றிக்கே' இத்யாதி. முநித்வம் - ஜகாகர்யம். 'ஏகவிஜ்ஞாநேந' இதி - காரணபூத ப்ரஹ் கார்யபூதஸமஸ்தத்தையும் அறியலா மித்யர்த்தஃ. விவரணம் - 'அவர்கள்' இத்யாதி முனிவின்றிலே பாரெல்லார்க்கும் காரணபூத ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாத் கார்யஜகதஜ்ஞாந முண்டாகைக்கு அவர்கள் வேத பண்ணினார்களோ? என்ன, 'ஜ்ஞாநபலமான' இத்யாதி. இது - ஏத்திக்குனிக்கையாகிற இது ஜ்ஞாநத்தை யறியும்படியென்? என்ன, 'அவர்கள்ஸரீரத்தில்' இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - 'முழுதை "ஜயம்வெவவஹரீவெஷதிராயகிவெஜாவிஹதயெவிஜஷூநாம ஜயெஸ ஸாஜவதாநு। ஸஜாதீயஷெஷாதிதாவிஜவாஸாஜவிஜஜநரீஸகவாஷெ ணமவெணஷாநுஷயவி" இதி வரதராஜஸ்தவே. ஊர்தே - "ஊஷஸெஜஸாஸா நாதகரொஜஹு। ஜயஹொஜகாஉஹொமாநாஜவாஜஹாஸகாநிஷஜ". க்ரமே

மாகிற விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை நினைத்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடி. [நீர்மல்கு என்று தொடங்கி] - கண்ணநீர் செற்றி ஶிதிலாந்தகரணராய் ஒசியாதே ஶரீரங்கள் மாம்ஸளமாய்ப் பிசல்பருத்திருக்குமவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பல்லர்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்துக்கு ஈடுபடாதார் பாகவதர்க்கு எதுக்கு உறுப்பு? என்கிறார்.

நீர்மை இல் - ("பந்துக்களோடே புஜிக்கவேணும்" என்கிற) நீர்மை இல்லாத, நூற்றுவர் - துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், வீய - நசிக்கும்படி, ஐவர்க்கு - பாண்டவர்களைவர்க்கும், அருள் செய்து - நிரவதிக க்ருபையைப் பண்ணி, நின்று - ("க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:" என்னும்படி அவர்களுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய்) நின்று, பார் மல்கு - பூமி நிரம்பும்படி விஞ்சின, சேனை - சேனையை, அவித்த - (விளக்கு அவித்தாற்போலே) நசிப்பித்த, பரஞ்சுடரை - நிரவதிகௌஜ்ஜ்வல்யயுக்தமான வடிவழகையுடையவனை, நினைந்து - (இக்குணஸௌந்தர்யவித்தராய்க்கொண்டு) நினைந்து, ஆடி - (ப்ரேமபரவஶராய்) ஆடி, நீர் மல்கு - ஆநந்தாஶ்ரு பூர்ணமான, கண்ணினராகி - கண்களையுடையராய், நெஞ்சம் - (நினைத்த) நெஞ்சு, குழைந்து - கட்டிக்குலைந்து, நையாதே - (ரோமாஞ்சாதிகளாலே) ஶிதிலஶரீரராகாதே, ஊன்மல்கி - மாம்ஸோத்தரமாய், மோடு பருப்பார் - பிடரியிற் பிசல்பெருக்கும்படி உடம்பைவளர்ப்பார், உத்தமர்கட்கு - (ஜ்ஞாநாதிகராய்) உத்தமரான பாகவதர்களுக்கு, என் செய்வார் - ஏது செய்கைக்கு உறுப்பாவர்? அநுபயுக்த ஸ்வபாவரென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே ஶரீரபோஷணபரராய்த் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்கு உறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

[நீர்மை இல் இத்யாதி] - பந்துக்கள் ஜீவிக்கவேணுமென்றிருக்கும் நீர்மையில்லாதவர்கள். 'ஒரு முட்குத்தும் கொடோம், பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்' என்றார்களிறே, நிர்க்ருணராகையாலே. ஆஸுரப்ரக்ருதிகளென்று நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டவர்களுக்கு அருள் செய்து. "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:" என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிறே அவர்கள் இருப்பது. "யேஷாமபேக்ஷிதா:" என்றிறே இத்தலையில் நீர்மையிருப்பது. "யஸ்ய ஶ்ரீஶோ நாத:" என்று தானே அவர்களுக்கு எல்லாமாய் நின்றபடி. பூமிக்குப் பாரமாம்படி மிக்க ஸேனையையெல்லாம் விளக்கவித்தாற்போலே அநாயாஸேந முடித்தபடி. [பரஞ்சுடரை] - ஸேநாதூளியும முட்கோலும் சிறுவாய்க்கயிறுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்ற அழகையுடையவனை. ஆஶ்ரிதார்த்தமாய் நின்ற இவன் வ்யாபாரத்தை நினைத்து விக்ருதராய் ஆடி, "ஹர்ஷாஶ்ருபூர்ணநேத்ராம்பை:" என்று ஆநந்தாஶ்ருவைவிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி அகவாயும் நெகிழ்ந்து ஶிதிலராகாதே மாம்ஸளமாய்ப் பிசல்பருத்திருக்கும்படி ஶரீரபோஷணபரரா யிருக்கிறவர்கள். [உத்தமர்கட்கு என்செய்வாரே] - பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே வார்ந்துவடிந்த ஶரீரங்களையுடைய வைஷ்ணவர்களுக்கு வையாவ்ருத்யம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகிறார்களோ? வைஷ்ணவர்களுக்கு உறுப்பாமதுவே ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் என்கிறார். ஈஶ்வரன், தன்னையும் தன் விபூதியையும் ததீயஶேஷமாக்கியிறே வைப்பது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே ஶரீரபோஷணபரராய்த்திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்கு உறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு-'நீர்மையில்' இத்யாதி. 'ஐவர்க்கருள்செய்துநின்று, பரஞ்சுடரை நினைந்து - நையாதே, ஊன்மல்கி மோடுபருப்பார்' இத்யாதியை லக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஆஶ்ரித' இத்யாதி.

[நீர்மை இத்யாதி] - முற்பட ஸஞ்சயனைப் போகவிட்டு அநந்தரமாகத் தான்போய் ‘ களையும் அவர்களையும் சேரவிடலாமோ?’ என்று பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஒருபடியாலும் { யாதே, ‘எங்கள்பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவிப்பதில்லை; அவர்களுக்கு ஒரு குடியிருப்பும் டோம்; நாங்கள் பலராகையாலே பூமிப்பரப்படங்க எங்களுக்கே இடம்போருமத்தனை; அவர்க க்ருஷ்ணனும் தர்மமும் உண்டு; அதுக்குப் பலமான ஸ்வர்க்கத்தை யநுபவிக்கக்கடவர்கள்; நா பூமியை ஆளுவோம்’ என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்ல, அவர்கள் நெற்றியைக்கீறிப் ட விடத்தில் ரக்தம் புசியாமையாலே ‘அவர்களை அழியச்செய்வோம்’ என்று பார்த்தான். பாண் களை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது-‘நாங்கள் பந்துக்களையொழிய ஜீவிப்பதில்லை’ என்றது; “**யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதந்நோ ராஜ்யம் போகா ஸுகாநி ச**” (யேஷாமர்த்தேகாங்க்ஷிதந்நோ ராஜ்ய காஸ்ஸுகாநிச) நாட்டார் அர்த்தம் தேடுகிறதும் ராஜ்யங்கள் ஸம்பாதிக்கிறது மெல்லாம் பந்துக் தாங்களும்கூட ஜீவிக்கைக்கன்றே? ஆனபின்பு,நாங்கள் பந்துவதம்பண்ணி ஜீவிக்கப்பார்க் மென்னும் நீர்மையாலேயாயிற்று; அவர்கள் இங்ஙனன்றிக்கே ‘இவர்களுக்கு ஒருகோல்குத்துநி கோடுப்பதில்லை;அவர்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவியோம்’என்ன,‘இவர்கள் ஆஸுரப்ரக்ருதிகள தார்கள்; இவர்களை அழியச்செய்யாவிடில் விபூதியும் அழியும்’ என்று பார்த்து அதுக்கீடாக ஒ டான். ஒருபடியாலும் ஒருநீர்மையில்லாத துர்யோதநாதிகள் முடிந்துபோம்படிக்கு ஈடாக. [ஐ அருள்செய்துநின்று] - தானல்லது தஞ்சமில்லாத பாண்டவர்களுக்கு. “**க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:**” (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:க்ருஷ்ணபலா:க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச டவா:) என்றிருக்குமவர்கள். [நின்று] - “**யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:**” (யஸ்யமந்த்ரீசகோப்தாசஸுஹ்ருச்சைவஜநார்த்தந:) என்று இவர்களிழந்த பரிக லாம் தானேயாய் நின்று. [பார்மல்குசேனையவித்த]-பூமி நெளியும்படிக்கு ஈடாக மிகைத் ஆஸுரவர்க்கத்தை, விளக்கவித்தாற் போலே பிணங்காணவொண்ணாதபடி முடித்துப்போ [பரஞ்சுடரை]-‘ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாது’ என்றார்களே; அதுக்காக ஸேநாதூளியும் முட்டு சிறுவாய்க்கயிறும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும் சிறுசதங்கையுமாய் ஸாரத்யவேஷத் நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. [நினைந்தாடி] - அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை . தித்து, அவ்வநுஸந்தாநம் இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி. [நீர்மல்குகண்

நிரஸநஹேது, நீர்மையில்லாமையென்று உபபாதிக்கிறார் - ‘முற்பட’ இத்யாதி. வெட்டிதாக மாக. பாண்டவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அவர்கள்நீர்மை யென்கிறார் - ‘பாண்டவர்களை’ இத்யாதி. அப்படி சொன்னார்களோ? என்ன, ‘யேஷாம்’ இத்யாதி. “தஇமேவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தநாநி ச” இத்யுத்தரார்த்தம். கீதாஸு ப்ரதமே. ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் - ‘நாட்டார்’ இத்யாதி. மர்த்தே’ இத்யாதிவசநம் - யுத்தபூமியில் அஸ்தாந ஸ்நேஹகாருண்யத்தாலே சொன்னதாகையாலே அ லும், இந்நினைவு எப்போதும் இவர்களுக்கு உண்டாகையாலே மற்றைப்போது இந்நினைவு யஹாகுணமி ஹாவ:. ‘நீர்மையாலே ஆயிற்று’-பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தது இதி ஶேஷ:.பாண்டவர்களுக்கு ப்ரதிகோ புநஶ்ச அவர்களுடைய நீர்மையில்லாமையை உபபாதிக்கிறார் - ‘அவர்கள்’ இத்யாதி. கோல் - அம் சப்தார்த்தம் - ‘ஒருபடியாலும்’ இத்யாதி. வேறு தஞ்சமில்லாமைக்கு ப்ரமாணம் - ‘க்ருஷ்ண இத்யாதி; பாரதே. “க்ருஷ்ணஸ்வாராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா:” என்று நெளியும்படிக்கு - நெகிழ்ந்துகொடுக்கும்படிக்கு ஈடாக. ‘அவித்த’ என்றதின் அர்த்தம் - ‘ இத்யாதி. பூமி நிரம்பும்படி மிஞ்சின ஸேனையை யிதி ஶப்தார்த்த:. பரஞ்சுடரை - நிரவதிகௌஜ் யுக்தமான வடிவழகை யுடையவனை. இங்கு - ஸாரத்யம்பண்ணுகையால் வந்த புகரை(ச் கிறது. முட்கோல் - தாற்றுக்கோல், சிறுவாய்க்கயிறு - கடிவாளம், நாற்றின - நீட்டின, ‘யஸ்ய இத்யாதி-பாரதே ராஜஸூயே ஸஞ்சயம்ப்ரதி த்ருதராஷ்ட்ர:, “ஹரிரேஷ யோக்த்ரா ஸக்நந்நபிரிக்ஷிதம்” இத்யுத்தரார்த்தம். நீர்மல்குகையை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹேது - ‘ஆஹ்லாத’ {

ராகி]-"ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு:" (ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு:) என்கிறபடியே, கண்ணநீரை யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியான கண்ணையுடையராய். [நெஞ்சம் குழைந்து] - சரீரசைதில்ய மேயன்றிக்கே ஹ்ருதயசைதில்யமுமுடையராய் நைந்துபோகாதே. [ஊன்மல்கிமோடுபெருப்பார்] - மாம்ஸளமாம்படி சரீரத்தைப் பருக்கப்பண்ணி, கனத்தபிசல்களும் நெடிய வலிய சரீரங்களுமா யிருக்குமவர்கள். [உத்தமர்கட்கு என்செய்வாரே]-பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே மெலிகின சரீரத் தையுடையராயிருந்துள்ள மஹாபுருஷர்களுக்கு போதயந்த:பரஸ்பரம்பண்ணுகைக்கு உசாத்துணையா வார்களோ? ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வைஷ்ணவர்களுக்கு உறுப்பாமதுவே என்கிறார். ஈச்வரன், தன்னையும் தன்விபூதியையும் ததீயசேஷமாக்கியிறே வைப்பது, ஆயிரத்தளியிலே ராஜா இருக்கச் செய்தே பெரியநம்பியையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தானுட், ஆழ்வான்மடியிலே சாய்ந்துகிடக்கச்செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்; அவ்வளவிலே 'ஒருவருமில்லாதாரை ப்ரதிபத்தி பண்ணக் கடவோம்' என்று திரிகிறா சிலர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக்கண்டு 'ஒருவனுண்டிறே' என்று போகப் புக, ஒருவரையும் ஒருதரம் சொல்லியறியாதவன், 'வாரீகோள் மாணிகாள்! வைஷ்ணவனுமாய் ஒருவனுமில்லாதானொருவனைத் தேடி ப்ரதிபத்திபண்ண இருக்கிறீகளோ நீங்கள்? ஈச்வரனும் ஈச் வரவிபூதியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க இருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் அறவையுமாயிருப்பா னொருவனை நீங்கள் எங்கே தேடுவீகோள்?' என்றானாம்.　　(எ)

ஸ்ரீ விஷ்ணுதத்த்வே. "ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு: புலகீக்ருதகாத்ரவாந் । ஸதா பரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி:". குழைந்து-சிதிலமாய், ஊன்மல்கி - மாம்ஸமிக்கு, மோடு-பிசல்கள், அம்ஸங்கள், பருப்பார் - பெருக்கும்படி உடம்பை வளர்ப்பார். மெலிகின - ம்ருதுவான, ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் - 'உசாத்துணையோ' என்ன, 'ஜந்மத்துக்கு' இத்யாதி. "விவிதாநி தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்" இத்யாதிப்படியே ஈச்வரனுக்கு உறுப்பாகையன்றோ ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் என்ன, 'ஈச்வரன் தன்னையும்' இத்யாதி. ததீயசேஷமாக்கி வைக்குமென்றதுக்கு ஐதிஹ்யம் 'ஆயிரத்தளியிலே' இத்யாதி. ஆயிரத் தளி - க்ரிமிகண்டன் பட்டணம். ப்ரதிபத்தி - ஸம்ஸ்கார:, "அநாதஸ்ய தஸாஹ்ராதஸ்ய ஹோமம் ஸஹேத" என்னக்கடவதிறே. இங்கே "வணிஜநவணிவஹார:" இதயாதி, "நதேஷ ப்ரவஷ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். மாணி - ப்ரஹ்மசாரி. அறவை - தீநன்; ஒருவருமில்லாதவன் இத்யாத்த:. 'ஜந்மத் துக்கு ப்ரயோஜநம்' இதி அத்ர - கூரத்தாழ்வானை மருதியாண்டான் வினவ எழுந்தருளினபோது எம்பெரு மானார் ஸந்நிதிக்கு ஆழ்வான் அருளிச்செய்த ச்லோகம ப்ரஸ்துதம். "திஸ்ரோஷ்டகாஸ்ஸ்யாந்நாவ்யாயீவி சேஷவதாம் நருணாம் । தத்ர பச்சிமவர்ண்யோரநந்யத்வஸாயஸ்வ்ய:" அஸ்யாத்த:, அஷ் டகா: - அஷ்டாக்ஷராத்யேதார:, தீவிசேஷவதாம்நருணாம் - ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்த ஜ்ஞாநவதாம் நராணாம், திஸ்ர:ஆக்யா: - ஸ்வரூபநிஷ்ட உபாயநிஷ்ட: புருஷார்த்தநிஷ்டச்சேதி த்ரீணிநாமாநி, அயாந் - ப்ராபு:, அங்கீ சக்ருரித்யர்த்த:, தத்ர - தேஷுமத்யே, மத்யம: - மதமபதைக தேசஷஷ்ட்யந்த நோவசையோபாபவிரோதீ, பூர்வம்மாம்-ஸ்வரூபநிஷ்டம்மாம், ஸ்வஸ்ய பூர்வதேச வாஸித்வஞ்ச வ்யஜ்யதே, அந்தாய - மந்நாசாய, நஹ்யதி- நிபத்நாதி; ஹேபச்சிம - கைங்கர்யைகநிஷ்ட, பாஷ்யகாரஸ்ய பச்சிமதேசவாஸித்வஞ்சவ்யஜ்யதே; பச்சிமபூர் வப (தாப்யாமந்விதோ) மத்யம: - த்ருதீயபதாந்வித மகாரார்த்தபூத புருஷார்த்தவிரோதி, மாமபாததே; ஜாதம பிஜ்ஞாநம் பாகவதாசார்ய கைங்கர்யாலாபே அகிஞ்சித்கரம்; அதோபவத்ஸேவயா மஜ்ஜீவநம் கதா ஸேத்ஸ்யதீதி ஹாவ:; அயந்தாத்த்விகார்த்த:. வ்யாகரணரீத்யாது, அஷ்டகா: - அஷ்டாத்யாய்யதயேதாரோ வையாகரணா:; தீவிசேஷவதாம நருணாம் - அஸ்தீதி நாஸ்தீதி திஷ்டமிதிபுத்தி விசேஷவதாம் மநுஷ்யாணாம், திஸ்ர: ஆக்யா: - ஆஸ்திக இதி நாஸ்திகஇதி தைஷ்டிக இதிச த்ரீணி நாமாநி, அயாந் - ஜ்ஞாதவந்த:; "அஸ்திநாஸ்தி திஷ்டம்மதி:" இதி ஸூத்ரேணேதிபாவ:; தத்ர - ஆஸ்திகாதிமத்யே, ஹேபச்சிம - தைஷ்டிக, யதிவர, பூர் வம் - ப்ரதமம், ஆஸ்திகம் மாம், மத்யம: - நாஸ்திக: மாம்நிஷ்ட:, அந்தாய - நாசாய, நஹ்யதி - நிபத்நாதி; அஹம் கிம் கரவாணி, பவத்ஸேவா கதா ஸேத்ஸ்யதீதி பாவ:.　　(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வார்புனலந்தண்ணருவி வடதிருவேங்கடத்தெந்தை
பேர்பலசொல்லிப்பிதற்றிப் பித்தரென்றேபிறர்கூற
ஊர்பலபுக்கும்புகாதும் உலோகர்சிரிக்கநின்றாடி
ஆர்வம்பெருகிக்குனிப்பார் அமரர்தொழப்படுவாரே.

ஆ.—(வார்புனல்.) நிரதிசயபோக்யமான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமை கொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பிதற்றி, வைஷ்ணவர்கள் அல்லாதார் பித்தரென்று சொல்லும்படி மநுஷ்யர் ஸஞ்சாரத்தோடு அஸஞ்சாரத்தோடு வாசியறக் கிடக்கிற லௌகிகர் சிரிக்க அதுவே உத்தம்பகமாம்படி ஸஸம்ப்ரமசேஷ்டிதத்தையுடையராய் அபிநிவேசம் மிகுத்து ஆடுமவர்கள். அயர்வறுமமரர்களிலும் ச்ரேஷ்டர் என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வ ப்ரபந்நஜந நாராயணியனான திருவேங்கடமுடையானுடைய குணங்களுக்கு ஈடுபடுமவர்கள் அயர்வறுமமரர்களிலும் ச்ரேஷ்டர் என்கிறார்.

[வார் புனல் என்று தொடங்கி] - நிரதிசயபோக்யமான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய விபூதிமுகமாக வாசகமான நாமங்களையும் அஸாதாரணமான நாமங்களையும் சொல்லிப் பிதற்றி. [பித்தரென்றே பிறர்கூற] - வைஷ்ணவர்களல்லாதார் பித்தரென்று சொல்லும்படி. வைஷ்ணவர்களுடைய விஷயீகாரத்திலும் அவை இவர்கள் இகழ்ச்சியே புருஷார்த்தம் என்று கருத்து. [ஊர்பல என்று தொடங்கி] - மநுஷ்ய ஸஞ்சாரத்தோடு அஸஞ்சாரத்தோடு வாசியின்றிக்கே லௌகிகர் சிரிக்க அச்சிரிப்பே தாம் போலே உத்தம்பகமாம்படி ஸஸம்ப்ரம சேஷ்டிதத்தையுடையராய் அபிநிவேசம் மிக்குக் கூத்தாடு மவர்கள்.

ப.—அநந்தரம், திருமலையிலே அர்ச்சாவதாரமாய் ஸுலபனான ஸர்வேச்வரனுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபட்ட பரவ்ருத்திகளையுடையவர்கள் ஸூரிகளாலே ஆதரிக்கப்படுவார்கள் என் கிறார்.

வார் புனல் - விழாநிற்கிற புனலையுடைத்தாய், அம் - தர்சநீயமாய், தண் - குளிர்ந்த அருவி - அருவிகளையுடைய, வடக்கு - (தமிழுக்கு) வடவெல்லையான, திருவேங்கடத்து - பெரிய திருமலையில்நிற்கிற, எந்தை - ஸ்வாமியுடைய, பேர் - (ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிவிஷயமான) திரு நாமங்களை, பல - பலவும், சொல்லி - சொல்லி, பிதற்றி - அடைவுகெடப் பிதற்றி (அத்தாலே), பிறர் - (பகவத்ப்ரேமமில்லாத) அந்யர், பித்தரென்று - பித்தரென்று, கூற - சொல் லும்படியாக, பலஊர் - (மநுஷ்யர்நடையாடுகிற) பலஊர்களிலே, புக்கும் - புக்கும், புகாதும் - மநுஷ்யர்நடையாடாதவிடங்களிலும், உலோகர் சிரிக்க - லௌகிகர் சிரிக்கும்படியாக, நின்று - (பரவசராய்க்கொண்டு) நின்று, ஆடி - நடையாடி, ஆர்வம் பெருகி - அபிநிவேசம் விஞ்சி, குனிப் பார் - ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுவார், அமரர் - நித்யாநுபவபரரான ஸூரிகளாலே, தொழப்படு வார் - ஆதரிக்கப்படுவார்கள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுமவர்களை கொண்டாடுகைக்கு நாம் ஆர்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுமவர் என்கிறார்

[வார்புனல் இத்யாதி] - விழாநின்ற புனலையுடைத்தாய் தர்சநீயமாய் ஸ்ரமஹரமான திருவருவியுடைத்தாய் வடக்கேயான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய. [பேர்பல சொல்லி] - விபூதிவிஷயமாகவும் ஸ்வரூப ரூப குணவிஷயமாகவும் தாம் "புகழுநல்லொருவ"னில் அநுபவித்தவற்றை நினைக்கிறார். [பிதற்றி] - அக்ரமமாகவும் சொல்லி. [பித்தர் இத்யாதி] - "பூமியென்கோ என்று "கண்ணனைக்கூவுமாறே" என்று நின்றார், வ்யாஹதமாயிராநின்றதி! ப்ராந்தரோ?" என்று என்னைச் சொல்லுமாபோலே தங்களையும் கண்டார் கண்டவிடத்தே சொல்லும்படி: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களங்கீகாரத்திற்காட்டில் அவைஷ்ணவர் நிந்தையே உத்தேஸ்யம் என்று இருக்கிறார். மிளகாழ்வான் அகரம்பெறப் போனவிடத்தில் வார்த்தை. "பேயரே யெனக்கு யாவரும்" இத்யாதி. [ஊர்பல இத்யாதி] - மநுஷ்ய ஸஞ்சாரத்தோடு அஸஞ்சாரத்தோடு வாசியற விஸேஷஜ்ஞர் உள்ளவிடத்தோடு இல்லாத இடத்தோடு வாசியற லௌகிகர் சிரிக்க அதுவே யாத்ரையாக நின்று ஆடி. [ஆர்வம் இத்யாதி] - அபிநிவேஸம் மிக்கு விக்ருதராமவர்கள். [அமரர் இத்யாதி] - பகவதநுபவத்தாலே களித்து. "ஹாஉஹாஉஹாஉ" என்னுமவர்களாலே கொண்டாடப்படுவர்கள்.

௮. --எட்டாம்பாட்டு. திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்குத் தோற்று ஈடுபடுவாரைக் கொண்டாடுகைக்கு நாம் ஆர்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக்கொண்டாடுவார்கள்? என்கிறார்.

[வார்புனல் இத்யாதி] - ஒழுகாநின்றுள்ள புனலையுடைத்தாய் தர்சநீயமாய் ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே வந்துநின்றான் என்ஸ்வாமி. [பேர் இத்யாதி] - அவனுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி. தாம் "ஒழிவில்காலத்"திலும் "புகழுநல்லொருவ"னிலுமாகச் செய்தவற்றைச் சொல்லுகிறார். [பலசொல்லி] - ஸ்வரூபரூபகுணங்களுக்கு வாசகமாயும், விபூதிக்கு வாசகமாயுமுள்ளவற்றை அடையப்பேசி. [பித்தரென்றேபிறர் கூற] - பகவத்குணங்களைக்கேட்டால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள். " 'பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ' என்று, 'கண்ணனைக்கூவுமாறே' என்பது; 'குன்றங்களனைத்துமென்கோ' என்று, 'பங்கயக்கண்ணனையே' என்பது; 'ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலையெண்ணுமாறறியமாட்டேன் யாவையும் யவருந்தானே' என்பதாகாநின்றார்; இவர் ப்ராந்தரோ?" என்று தம்மைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே, இவர்கள் ப்ராந்தரோ வென்று சொல்லும்படி. "அத்தாவரியேயென்றுன்னையழைக்கப் பித்தாவென்றுபேசுகின்றார்பிறரென்னை" என்றும், "பேயரே யெனக்கு யாவரும் யானுமோர், பேயனே யெவர்க்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர்கள்செயல் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமாபோலே இவர்

எட்டாம்பாட்டு - 'வார்புனல்' இத்யாதி. 'திருவேங்கடத்தெந்தை' இத்யாதி, 'ஆர்வம்பெருகிக்குனிப்பார் அமரர்தொழப்படுவார்' என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'திருவேங்கடமுடையான்' இத்யாதி.

சொல்லிப்பிதற்றி - அடைவுகெடப் பிதற்றி. பலவற்றையுமென்றது - எத்தை விவக்ஷித்து? என்ன, 'தாம் ஒழிவில்' இத்யாதி. அதாவது - தாம்சொன்னாற்போலே சொல்லி யென்றபடி. ஒழிவில்காலத்தில், "வானவரீசன்" "ஈசன்வானவர்க்கு" என்றது - ஸ்வரூபவாசகம், "தாமரைக்கண்ணன்" "கருமாணிக்கம்" இத்யாதி - ரூபவாசகம்; "திருவேங்கடத்தந்தமில்புகழ்" என்றது-குணவாசகம்; புகழுநல்லொருவனில், "வானவராதியென்கோ" இத்யாதி - ஸ்வரூபவாசகம்; "பங்கயக்கண்ணன்" இத்யாதி - ரூபவாசகம்; "புகழுநல்லொருவன்" இத்யாதி - குணவாசகம்; விபூதிவாசகம் அதிஸ்புடம். உக்தமேவார்த்தம் ப்ரதீகோபாதாநபூர்வகம் விஸததி - 'பலசொல்லி ஸ்வரூப' இத்யாதி. 'பல' என்று - ஸாதாரணாஸாதாரண நாமங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. 'இவர் ப்ராந்தரோ' இதி - விபூதிவாசக ஸப்தங்களுக்கு பகவத்பர்யந்தத்வ ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே இவர் ப்ராந்தரோ? என்று சொல்லுவர்களென்றபடி. பிறர்க்கு வைஷ்ணவர்கள்செயல் ப்ராந்தரென்னும்படி அடைவுகேடாய்த்தோற்றுமோ? என்ன, 'அத்தா' இத்யாதி. "கறவாமடநாகு" என்கிற திருமொழியில் எட்டாம்பாட்டு. எனக்கு ஜநகனானவனே! விரோதிநிரஸநஸீலனே என்று உன்னைச்சொல்ல, பித்தனென்று என்னைப் பிறர்சொல்லாநின்றார்களித்தயர்த்தேன். 'பேயரே' இத்யாதி - பெருமாள்திருமொழி.(௩-௮)எனக்குயாவரும் - பேயரே, அவர்க்கும் - யானும் ஓர்

கள் செயலும் அவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமிறே. [பிறர்கூற] - வைஷ்
வர்களங்கீகாரம் பெறுமதிலும் அவைஷ்ணவாகள் 'இவன் நமக்கு உடலல்லன்' எ
கைவிடுகைதான் உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே; ராவணன் "த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம்" (த்
துதிக்குலபாம்ஸநம்) என்றதுதன்னை உத்தேஶ்யமாக நினைத்திருந்தானிறே விபீஷணாழ்வான்;
காழ்வான்வார்த்தை ராஜா அகரம் வைக்கிறுறைய அங்கே செல்ல, 'உமக்குப் பங்கில்லை' என
'அது என்? வேதபரீக்ஷை வேணுமாகில் அத்தைச்செய்வது, ஶாஸ்த்ரபரீக்ஷை வேணுமாகில்
தைப் பரீக்ஷிப்பது' என்ன, 'உமக்கு அவையெல்லாம் போதும்; அதுக்கு உம்மைச் சொல்லவே
ணுது' என்ன, 'ஆனால் எனக்குக் குறையேன்?' என்ன, 'நீர் வைஷ்ணவரன்றே, ஆகைய
காண்' என்ன, புடைவையை முடிந்து ஏறிட்டுக் கூத்தாடினாயிற்று, தன்னை அவர்கள் கைவி
துக்கு; ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநமேயிறே வேண்டுவது. [ஊர்பல இத்யாதி] - மநுஷ்யருள்ளவி
தோடு இல்லாத இடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு, இவ்வாசியறியாத லௌகிகர் 'இவன் செ
படியேன்?' என்று சிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்று ஆடி, அபிநிவேசமானது மேன்மேலெனக்
புரண்டு குனிக்குமவர்கள். [அமரர்தொழப்படுவாரே] - நித்யஸூரிகளாலே கொண்டாடப்படு
பகவத் ஸந்நிதியிலே யிருந்து "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்)
கிறபடியிலே களித்தாடுவது பாடுவதான நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுவோகள் என்கிற

பேயனே இத்யந்வய:. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. கூற - சொல்லும்படியாக. 'பிறர்கூற' என்று உத்தேஶ்ய
சொல்லுகிறதென்? பிறர் 'பித்தர்' என்கை உத்தேஶ்யமோ? என்ன, 'வைஷ்ணவாகள்' இத்யாதி. அ
"நேதம்விதா அநிதம்விதா ஸமுத்திஶேந்ந ஸஹ புஞ்ஜீத நாவஸதமாதீஸ்யாத்" இத்யவித - ப்ரஹ்
அநிதம்விதா - அப்ரஹ்மவிதா, நஸமுத்திஶேத் - நஸஹவஸேத், ஸமுத்தேஶ: - ஸஹவாஸ: நஸபாபுஞ்சீத
ஸஹபங்க்தௌ நபுஞ்சீதேத்யர்த்த:. நவசதமாதீஸயாத் - தஸ்யக்ருஹே நபுஞ்சீதேத்யர்த்த:. "[illegible]
[illegible]", "[illegible]", "[illegible] நரகம் ப்ரயாந்தி" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். அவைஷ்ணவபரித்யாகம்
தேஶ்யமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - 'ராவணன் த்வாந்துதிக' இத்யாதி. "அந்யஸ்த்வேவம்விதம் ப்ரூ
யாத்வாக்யமேதந்நிஶாசர। அஸ்மிந்முஹூர்த்தே ந பவேத் த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம்". ஶிஷ
வான்வார்த்தை யென்றது - ததீயவ்ருத்தாந்தம் இங்கே அநுஸந்தேய மென்றபடி. பலிதம் - 'ப்ராதிகூல்ய
இத்யாதி. ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமாவது - ப்ரதிகூலர் தன்னைவிடும்படி தான் அவர்களை விடுகை யென்று
ப்ரதிகூலரை விடுகை யென்னுதல். 'ஊர்பலவும் புகாதும் புகக்கு' என்று அந்வயமாய்; லக்ஷணயா, ஊர்
மென்று - மநுஷ்யருள்ளவிடமெங்கு மென்றாய், புகாது மென்று - மநுஷ்யரில்லாதவிடத்தைச் சொல்
தென்று அர்த்தம் 'மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு' இத்யாதி. எங்குமென்றது - ஆத்தவிததம். நித்யஸூ
கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுகதநமுகேந விவரணம் - 'பகவத்ஸந்நிதியிலே' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமரர்தொழப்படுவானை அனைத்துலகுக்கும்பிரானை
அமரமனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்தவன்தன்னோடொன்றாக
அமரத்துணியவல்லார்களொழிய அல்லாதவரெல்லாம்
அமரநினைந்தெழுந்தாடி அலற்றுவதேகருமமே.

ஆ.—(அமரர்.) அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் ஸர்வலோகேஶ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானை கைவல்யார்த்தமாக ஆஶ்ரயிக்கும் அந்த க்ஷுத்ரரானவர்களொழிய அல்லாதாரெல்லாம் இப்படி எம்பெருமானை அநுஸந்தித்து அப்ராக்ருதிங்கதராம்படியாக அவனை ஆஶ்ரயியுங்கள் என்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்த்தநிஷ்டரை நிந்தித்து மற்றுள்ளாரெல்லாரும் ப்ரேமபரவஶராய்க் குணங்களை அநுபவியுங்கோள்; இதுவே புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

[அமரர் என்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை மநஸ்ஸிலே தயலுற யோகாப்யாஸம் பண்ணி அவனோடு ஸாம்யத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்று துணியவல்லாரை யொழிய. [அல்லாதவர் என்று தொடங்கி] - அல்லாதவரெல்லாம் பகவத்குணங்களை நெஞ்சிலே ஈடுபடும்படி அநுஸந்தித்துக் கிளம்பியாடி அவற்றைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையே கர்த்தவ்யம்.

ப.—அநந்தரம், உபயவிபூதிநாதனானவன்விஷயத்தில் யோகஜநிதபக்திவிகார யுக்தரானவர்களன்றியே அதுஇல்லாத அல்லாதார்க்கும் அவர்களைக் கணிசித்தும் அவர்கள் வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகை கர்த்தவ்யம் என்கிறார்.

அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, தொழப்படுவானை - நிரதிஶயபோக்யபூதனைப், அனைத்துலகுக்கும் - ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், பிரானை - ஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரனை, அமர - ஸ்திரமாம்படி, மனத்தினுள் - மநஸ்ஸிலே, யோகு புணர்ந்து - யோகமுகத்தாலே செறிந்து, அவன்தன்னோடு ஒன்றாக - பரமஸாம்யாபத்திபெறும்படி, அமர துணியவல்லார்கள் - நிலைநின்ற அத்யவஸாயத்தைப் பண்ணவல்ல பக்திநிஷ்டர்கள், ஒழிய - அன்றியே, அல்லாதவர் எல்லாம் - (இந்தயோகஜந்யபக்தி) கைவாராதவர்களெல்லாரும், அமர - இதிலே அமரவேணுமென்று, நினைத்து - நினைந்து, எழுந்து - உத்யுக்தராய், ஆடிஅலற்றுவதே - (அவர்களைப்போலே) ஆடுவது அலற்றுவதாகையே, கருமம் - கர்த்தவ்யம்.

பக்திபாகம் பிறவாதார்க்கும் நிஷ்பந்நபக்திக ப்ரவ்ருத்தியை அநுவிதாநம் பண்ணுகை ப்ராப்தமென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஶீலாதிகுண விஶிஷ்டனான இவனை விட்டு ஆத்மமாத்ரத்தையே விரும்புகிற கேவலரை நிந்தித்து மற்றுள்ளாரெல்லாரும் ப்ரேமபரவசராய்ப் பகவத்குணங்களை யநுபவிக்கும் இதுவே புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

[அமரர் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான பெருமையையுடையவனை. [அனைத்துலகு இத்யாதி] - நித்யவிபூதியோடு லீலாவிபூதியோடு வாசியற ஸர்வலோகேஶ்வரனை. [அமர மனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்து] - அவனை நெஞ்சிலே உற்றிருக்கும்படி யோகாப்யாஸம் பண்ணி. [அவன் தன் இத்யாதி] - சரமதஶையிலே அவனோடு ஸாம்யத்தை ப்ராபிக்கவேணு

மென்று ஆத்மமாத்ரத்தையே விரும்பும் ஸாஹஸிகரையொழிய. ஸாம்யமாகிறது - ஸாத்த்வ யோகத்தால் வந்த ஸாம்யம். 'ஒன்றாகவென்று ஸாம்யத்தைச் சொன்னபடியென்?' என்னில்,- "பஜத்யேகத்வமாஸ்தித:" என்று அருளிச்செய்ய, "ஸாம்யேந மதுஸூதந" என்று அ பாஷித்தானிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, இதுதான் விலக்ஷணாதிகாரிகளைச் சொல்லிற்றாய் அல்லாத ரென்று அந்நியரானவன்றிக்கேயிருக்கிற யாத்ருசாத்ருசரை இங்ஙனே செய்யுங்கோள் என் தானேலோ வென்னில்,—'ஓதியுணர்ந்தவர்' என்று விலக்ஷணரையும் நிந்தித்து "முழுதுணர்நீர்மை யினார்" என்று ஒன்றும் கற்றிலர்களேயாகிலும் விக்ருதியையுடையார் ஸர்வஜ்ஞரென்றும் கொ டாடிப்போருகிற ப்ரகரணமாகையாலே அங்ஙனாகவொண்ணாது. [அல்லாதவரெல்லாம்]-கைவல் தில் அகப்படாதே பகவத்குண ஜிதராணரெல்லாரும். [அமர நினைந்து] - பகவத்குணங்க நெஞ்சிலே உற்றிருக்கும்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக அநுஸந்தித்து. [எழுந்து ஆடி] - கிளர் ஆடி; அக்ரமமாகச் சொல்லுமதுவே ப்ரயோஜநம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கைவல்யபுருஷார்த்தத்தை எடுத்து, ஶீலாதிகுண விஶிஷ் மான வஸ்துவைப் பற்றாதே மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலே நிற்பதே! என அவர்களை நிந்தித்து; அவர்களையொழிந்தாரையெல்லாம் பகவத்வ்யதிரிக்த லாபங்களை 'புருஷார்த் என்றிராதே, பகவத்குணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள்; இதுவே ச தவ்யம் என்கிறார்.

[அமரர்தொழப்படுவானை] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அவ்வருகான நித்யஸூரிகளா தொழப்படுகிறவனை. [அனைத்துலகுக்கும் பிரானை] - ஸர்வலோகேஶ்வரனை. [அமர மனத்தின யோகுபுணர்ந்து] - நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும்படி யோகாப்யாஸத்தைக் கனக்கப்பண்ணி. [அ தன்னோடு ஒன்றாக அமரத் துணியவல்லார்கள் ஒழிய] - சரமதசையிலே வந்தவாறே, அவனோ இவ்வாத்மவஸ்துஸமாநமென்று புத்திபண்ணவல்ல ஹேயரையொழிய. ஒன்றாக என்னுங்காட்டி ஸமாநமாக என்னும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில்;—"**ஸர்வபூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வமாஸ்தித:**" (ஸர்வபூதஸ்திதம்யோமாம்பஜத்யேகத்வமாஸ்தித:) என் ஏகத்வத்தைச் சொல்லி, அத்தன்னை அநுபாஷிக்கிறவிடத்திலே "**யோऽயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந**" (யோயம்யோகஸ்த்வயாப்ரோக்தஸ்ஸாம்யேநமதுஸூதந) என்று எ யத்தைச் சொல்லிற்றிறே. சரமதசையில் இவ்வஸ்து அவனோடொத்த ஸாம்யத்தையுடைத்

ஒன்பதாம்பாட்டு—'அமரர்' இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'கைவ இத்யாதி. 'ஶீலாதிகுணவிஶிஷ்டமான' என்றது - கீழ்ப்பாட்டிலே "வேங்கடத்தெந்தை" என்றதைப் ட பற்றாதே - ப்ராப்யமாகப் பற்றாதே. 'அவர்களையொழிந்தாரை' இதி - 'நாம் முமுக்ஷுக்களன்றோ' என் அபிமாநம் கேவலர்க்கு இருக்கையாலே அவர்களிடத்தில் உபதேசம் கார்யகரமாகாதென்று கருத்து.

பிரானைக்குறித்து - யோகுபுணர்ந்து இத்யர்த்த:. 'மனத்தினுள்-அமர' இத்யந்வய:. அமர-பொரு ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான ஆத்மஸ்வரூபம் நெஞ்சிலே விசதமாம்படி யித்யர்த்த:. சரமதசை - முக்திதசை. அவன் னோடு ஒன்றாக-அவனோடு ஸமாநமாக. அதாவது-ஆத்மவஸ்து அவனோடு ஒத்த ஸாம்யத்தையடைத்தாக. அ துணியவல்லார்களொழிய - நன்றாக அநுபவிக்க வல்லார்களொழிய. அவனோடொன்றாகையை-ஸாம்யத் அமர - பெறும்படி, துணியவல்லார்களொழிய - நிலைநின்ற வ்யவஸாயத்தைப்பண்ணினவர்களையொழிய எ உரையில் அர்த்தம். 'ஒன்றாக' என்றால் - ஐக்யத்தைச் சொல்லுமதொழிய, ஸாம்யத்தைச் சொல்லு எங்ஙனே? என்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - 'ஒன்றாகவென்னும்' இத்யாதி. கீதாஷஷ்டே,-'ஸர்வபூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வமாஸ்தித: । ஸர்வதா வர்த்தமாநோऽபி ஸ யோகீ மயி வர்த்ததே ॥ அர்ஜுந உவாச ॥ யோऽயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந । ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்திராம்". 'சரமதசையிலே' இத்யாதி வாக்யவிவரண

அத்யவஸிக்கவல்ல ஸாஹஸிகரை யொழிய. இவ்விடத்தில் - விலக்ஷணாதிகாரிகளைச் சொல்லிற்றாக்கி, அல்லாதவரெல்லாம் என்கிறவிடம் - யாத்ருசதாத்ருசரானவர்களெல்லாம் அவனை அநுஸந்தித்துப் பாடுவது ஆடுவதாகுங்கோள் என்றதாகாதோ? என்னில்;—அது செய்யவொண்ணாது; கீழே - 'ஓதியுணர்ந்தவர்முன்பு' என்று - பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருப்பர்களாகில் அவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலே எத்தனையேனும் நன்மையுடையராகிலும் அவர்கள் அவஸ்துக்களென்றும் சொல்லி, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் தண்ணியரேயாகிலும் பகவத்குணாநுஸந்தாநம்பண்ணி விக்ருதராம் ஸ்வபாவராகில் அவர்கள் முழுதுணர் நீர்மையினரென்றும் சொல்லி, இவர்களைக் கொண்டாடியும் அவர்களை "என்சவிப்பார் மனிசரே" என்று நிந்தித்தும் வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு அகலப்போகிறவர்கள் அவஸ்துக்களென்றதே யாகவேணும். [அல்லாதவரெல்லாம்] - கேவலாத்மாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணி, சீலாதிகுணவிசிஷ்டமான வஸ்துவிலே நெஞ்சுபோகாதபடி நெஞ்சை இறுகப்பிடிக்கவல்ல ஹேயரை யொழிய நீக்கியுள்ளாரெல்லாம். [அமர நினைந்து எழுந்து ஆடி] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாநத்தாலே வந்த ஹர்ஷம் கொண்டு கிளர, அக்கிளர்த்தியோடே ஆடி அக்ரமமாக ஏத்தும் இதுவே கர்த்தவ்யம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

கருமமும்கருமபலனுமாகிய காரணன்தன்னைத்
திருமணிவண்ணனைச் செங்கண்மாலினைத்தேவபிரானை
ஒருமைமனத்தினுள்வைத்து உள்ளங்குழைந்தெழுந்தாடிப்
பெருமையும்நாணும்தவிர்ந்து பிதற்றுமின்பேதைமைதீர்ந்தே.

ஆ.—(கருமமும்.) புண்யபாபகர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ஸர்வஜகத்காரணமாய், நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்ய நீலரத்நஸத்ருச திவ்யரூபனாய், பத்மபத்ரேக்ஷணனாய், மோக்ஷமோக்ஷாசாநாத்யபரிமிதபரமஸௌசீல்யஸௌலப்யமானுயிருந்த எம்பெருமானை அநந்யப்ரயோஜநமநஸ்கராய், நிரதிசயபக்தியுக்தராய், நிரஸ்தாஹங்காராதிதோஷராய், பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயஸங்காஹிதராய்க்கொண்டு ஏத்துங்கள் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் விக்ருதரன்றிக்கேயிருக்கும் இருப்பாகிற அறிவுகேட்டைத் தவிர்ந்து எல்லீரும் அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்துப் பரவசராய் லஜ்ஜாபிமாநங்களை விட்டு அவனை ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

[கருமமும் என்று தொடங்கி]-புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியந்தாவாய் ஸர்வஜகத்காரணமுமாய் வடிவழகையும் கண்ணழகையும் காட்டி அயர்வறுமமரர்களைப் போலே என்னையடிமைகொண்டவனை. [ஒருமை என்று தொடங்கி] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு ஹ்ருதயத்திலேவைத்து சிதிலாந்தஃகரணராய்க் கிளம்பி ஆடி.

'சரமதசையில் இவ்வஸ்து' இத்யாதி. சுததியை - அபஹதபாப்மதவாதிகளை. விலக்ஷணாதிகாரிகள் - உபாஸகர். யாத்ருசதாத்ருசர் - பக்த்யநதிகாரிகள். 'க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்களை' என்ற பஹுவசநத்தாலே - ஐச்வர்யகாமரையும் நினைக்கிறது. 'அலற்றுவதே' என்றதின் அர்த்தம் - 'அக்ரமமாக' என்றது. கருமமென்றது - க்ரியத இதி கர்மமென்று - கார்யமாய், கர்த்தவ்ய மென்றபடி. க்ரமேண அந்வயஃ. (கூ)

ப.—அநந்தரம், கீழ் - விலக்ஷணவிக்ரஹவிசிஷ்டனானவன் விஷயத்தில் உபாஸகருடைய பக்திபாரவச்யத்தை அதில் அந்வயமில்லாதாரும் அநுவிதாநம்பண்ண ப்ராப்தமென்றார் இதில் - அநந்யஸாதநரான அநந்யப்ரயோஜநரும் பகவத்ப்ராவண்ய பாரவச்யத்தாலே விக்ரு, ராய் வர்த்தியுங்கோள் என்கிறார்.

கருமமும் - (ஸாதநரூபமான) கர்மங்களும், கருமபலனும் - தத்ஸாத்யமான பலங்களும் ஆகிய காரணன்தன்னை - தானிட்ட வழக்காம்படி ஸமஸ்தகாரணபூதனாய், திரு - (தன்னையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றுவார்க்கு) தர்சநீயமான, மணி - மாணிக்கம்போன்ற, வண்ணனை-(ஸுபாச்ரயமான) வடிவையுடையனாய், (அவர்களைப் பூர்ணகடாக்ஷம்பண்ணும்), செம் கண் சிவந்த கண்களையும், மாலினை - வாத்ஸல்யத்தையுமுடையனாய், தேவபிரானை - ஸூரிகளுக்குப் போலே அவர்களுக்கு அநுபாவ்யனானவனை, ஒருமை - (உபாயோபேயங்களில் பேதம்பிறவாபடி) ஒருமைப்பட்ட, மனத்தினுள் - நெஞ்சிலே, வைத்து - வைத்து. உள்ளம்குழைந்து - (இவாகாரத்வயத்துக்குஈடுபட்டு) நெகிழ்ந்த நெஞ்சையுடையராய், எழுந்து - கிளர்ந்து, ஆடி - ஆடி பெருமையும் - (துர்மாநகார்யமான) பெருமையையும், நாணும் - (அதடியான 'மனிசர்முன்பே ஆடும்படியென்?' என்கிற) லஜ்ஜையையும், தவிர்ந்து - தவிர்ந்து, பேதைமை - (இப்பாரவச்ய நிகர்ஷமாக நினைக்கும்) அறிவுகேட்டையும், தீர்ந்து - தவிர்ந்து, பிதற்றுமின் - (அவனுடைய குணங்களை) அக்ரமமாகப் பிதற்றுங்கோள். அநந்யஸாதநர்க்கும் மோக்ஷத்வஸாரஸ்யகாரிதமான பாரவச்யம் உத்தேச்யமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டு. கேவலரை நிந்தித்தார் கீழிற்பாட்டில். இதில், அநந்யப்ரயோஜநரெல்லாம் பகவத்குணங்களை பக்திபாரவச்யத்தாலே அக்ரமமாகப் பேசுங்கோள் என்கிறார்.

[கருமமும் இத்யாதி] - புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் நியந்தாவாய், கர்மபலன்களுக்கும் நியந்தாவாய். [காரணன்தன்னை] - "காரணந்து த்யேய:" என்கிறபடியே ஸமாச்ரயணீயனானவனை. [திருமணிவண்ணனை] - உபாஸிப்பார்க்கு சுபாச்ரயமான வடிவையுடையவனை. 'திரு'என்று - காந்தி; காந்தியையுடைத்தான நீலமணிபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை. [செங்கண்மாலினை] - ஸமாச்ரயணீயன் புண்டரீகாக்ஷனிறே. [தேவபிரானை]- இவ்வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னையும் அநுபவிப்பிக்குமவனை. [ஒருமை இத்யாதி] - ஒருபடிப்பட நெஞ்சிலே வைத்து; அநந்யப்ரயோஜநராய் ஹ்ருதயத்திலே வைக்கை. ஒருபலத்துக்காக வன்றிக்கே, நெஞ்சு சுசிதிலமாய் ப்ரீதியாலே கிளர்ந்து ஆடி அபிமாநக்ருத்யமான பெருமையையும நின்றுநெதிரே விக்ருதராகவொண்ணுமோ என்கிற லஜ்ஜையையும்,இதனைந்த தாழ்வாக நினைக்கும் மதிகேட்டையுந் தவிர்ந்து அக்ரமமாக ஏத்துங்கோள் "புகழுநல்லொருவ"னில் விபூதியாகத் ததீயத்வாகாரேண உத்தேச்யமாக அநுஸந்தித்தார்; இங்குச் சிலரை நிந்தித்துச் சிலரைக் கொண்டாடினார்; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்தது— அவன் ஸர்வஸாக்ஷியாகையாலே ஸர்வமும் ததீயமாய்த் தோற்றக்கடவது; அந்தசேஷித்வத்தைக் குறைவற அநுஸந்தித்தார் அங்கு; தம்முடைய சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தவாறே அஜ்ஞர்புறம்பாய் பகவத்குணஜிதர் உள்ளாராய்த் தோற்றிற்று; அந்தசேஷத்வத்தைக் குறைவற அநுஸந்தித்தார் இங்கு.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. கீழே - கேவலரை நிந்தித்தார்; இதில் - 'அநந்யப்ரயோஜநராகொண்டு அவன்குணங்களை யநுஸந்தித்து விக்ருதராகுங்கோள், உங்களுக்கு இதுவே புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு –'கருமமும்' இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-'கீழே கேவல இத்யாதி.

[கருமமும் இத்யாதி]- புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனாய். கர்மங்களுண்டானாலும் கர்மானுஷ்டாதாவாயிருப்பானொருவன் வேணுமே, கர்மானுஷ்டாதாவுமாய். அநுஷ்டாத்ருத்வாரா கர்மநிர்வாஹக னென்றபடி. [கருமபலனுமாகிய] - கர்மங்களை யநுஷ்டித்தாலும் அவற்றுக்கு ஒருவன் பலப்ரதாநம்பண்ணுதபோது அவை பழுதையோபாதியாய்க் கிடக்குமித்தனையிறே, அவை அசேதநக்ரியையாகையாலே; அவற்றுக்குப் பலப்ரதாதாவுமாய். [காரணன்தன்னை] - புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும் பாபங்களைப்போக்கவும் அவற்றுக்குப் பலங் கொடுக்கவும்ஒருகர்த்தாவேணுமே, அவற்றுக்குக்காரணபூதனுயுமுள்ளவனை. [திருமணிவண்ணனை]- உபாஸகனுக்கு விக்ரஹத்தை சுபாஸ்ரயமாகச் சொல்லாநின்றதிறே; இவனுக்கு உத்தேஸ்யமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை. திரு என்று - காந்தி. காந்தி மிக்கிருந்துள்ள நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. [சேங்கண்மாலினை] - அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துச்கு ப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவனை. காரணவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகப் புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை விதியாநின்றதிறே. [தேவபிரானை]-அவ்வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னையநுபவிப்பித்து, எனக்கு உபகாரகனுனவனை. [ஒருமைமனத்தினுள்வைத்து] - ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றிக்கே, நெஞ்சிலேயிருக்கைதானே ப்ரயோஜநமாக நெஞ்சிலேவைத்து. இத்தால் - சீழிற்பாட்டிலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரை நிந்தித்தா ரென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்தவாறே, அகவாய் ஸிதிலமாய் அந்தஸைதில்யத்தோடே இருந்தவிடத்தில் இராதே ஆடி, ‘பகவத்குணங்களைக் கேட்டார் விக்ருதராகை நமக்குப் போருமோ?’ என்கிற அபிமாநகார்யமான மேன்மையையும், ‘நாம் பிறரறிய விக்ருதராம்படி எங்ஙனே?’ என்றிருக்கிற லஜ்ஜையையும், ‘எல்லாவளவிலும் நம் அகவாய் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி திரஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டாவோ?’ என்றிருக்கிற அறிவுகேட்டையும்,

---

ஸாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனுகையாவதேது? என்ன, ‘கர்மங்களுண்டானாலும்’ இத்யாதி. உண்டானாலும் - ஸாஸ்த்ரஸித்தமானாலும். அநுஷ்டாதாவுமாய் - அநுஷ்டாதாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று கர்மநிர்வாஹகனுய். கர்மந்தானே பலப்ரதமாகாதோ? என்ன, ‘கர்மங்களை’ இத்யாதி. பலப்ரதாதாவுமாய் - பலப்ரதாதாவுக்கு அந்தர்யாமியுமாய். ஆக, கர்மத்துக்கு நிர்வாஹகனுகையாவது - கர்மாநுஷ்டாதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு அநுஷ்டிப்பித்து நிர்வஹிக்கை. பலத்துக்கு நிர்வாஹகனுகையாவது - பலப்ரதாதாக்களுக்கு அந்தாயாமியாய் நிர்வஹிக்கை யென்றபடி. ‘காரணன்தன்னை’ என்று - கீழுக்தார்த்தத்தை அநுவதித்து, எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூதனென்கிற தென்கிறுர் - ‘புண்யங்களிலே’ இத்யாதி. ‘கருமமும் கருமபலனுமாகிய’ என்றது - முமுக்ஷுக்களுடைய கர்மகர்மபலநிர்வாஹகத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ‘காரணன் தன்னை’ என்றதும் - முமுக்ஷுக்களுடைய கர்மகர்மபலங்களுக்குக் காரண னென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணம். ‘உபாஸகனுக்கு விக்ரஹத்தை ஸுபாஸ்ரயமாகச் சொல்லாநின்றதிறே’ என்றிருக்கையாலே. உபாஸகனுக்கு - முமுக்ஷுவுக்கு. ‘மால்’ என்று - வ்யாமோஹமாய், அதாவது - வாத்ஸல்ய மென்கிறுர், ‘அகவாயில்’ இத்யாதி. ஆந்தரம் - ‘காரணவஸ்துவுக்கு’ இத்யாதி. ‘காரணன்தன்னை செங்கண்மாலினை’ என்று சேர்ப்பது. இந்தவாக்யத்தில், ‘காரணன்தன்னை’ என்றது - ஜகத்காரணத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். சிவந்தகண்ணையுடைய வத்ஸலனை யென்று முந்தின அர்த்தம்; மாலினை - ஸர்வாதிகனையென்று த்விதீயார்த்தம். விதியாநின்றதிறே யென்றது - “யஸ்துதேவோ யோஹ்ருஷீகேசோ வாஸுதேவாயதேக்ஷண:”, “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” இத்யாதியைப் பற்ற. தேவபிரானை - நித்யஸூரிகளுக்குப்போலே எனக்கு உபகாரகனுனவனை யென்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் - ‘அவ்வடிவழகையும்’ இத்யாதி. ஒருமைமனத்தினுள் வைத்து - ஒருபடிப்பட நெஞ்சிலே வைத்து; அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்து என்றபடி. இங்கு - “ஸ்வநாகவ்யூஹ ஸந்தாநப்ரவ்ருத்திவிசக்ஷணா: ஸ்வஜந்மவாஸுதேவேதி ஸ்வீஜநந்ததீ:” என்றது அநுஸந்தேயம். பலிதம் - ‘இத்தால்’ இத்யாதி. அதிகாரிவிஸேஷநிர்த்தாரணேந அநந்யப்ரயோஜநத்வஸ்யைவ விதாநாதித்யாத்த:. ப்ரயோஜநாந்தரபரரை - தேவதை. குழைந்து - ஸிதிலமாய்.

இவற்றையடையப் போகட்டு அடைவகேட ஏத்துங்கோள். இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் என்கிறார். (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

தீர்ந்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல
ஆர்ந்தபுகழச்சுதனை அமரர்பிரானை *எம்மானை
வாய்ந்தவளவயல்சூழ் தண்வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்
நேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத்து அருவினைநீறுசெய்யுமே.

ஆ.—(தீர்ந்த.) தன்திருவடிகளை ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று அத்யவஸித்திருக்கும் ஆஶ்ரிதரை நிரஸ்தப்ரதிபந்தகராக்கி அடிமைசெய்வித்துக் கொள்ளவல்ல ஆர்ந்தபுகழையுடையனாய், அயர்வறு மமரர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்குமாபோலே ஆஶ்ரிதரோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி பகவத்பக்திவிரோதிகளைப் போக்கும் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தால் ஒரு விக்ருதி பிறவாமையாகிற மஹாபாபத்தை இதுதானே நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கும் என்கிறார்.

[தீர்ந்த என்று தொடங்கி] - எம்பெருமானையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று அத்யவஸித்திருக்கும் ஆஶ்ரிதரை நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராக்கி அடிமை செய்வித்துக்கொள்ளுமிக்கிருந்துள்ள புகழையுடையனாய் அவர்களோடு நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டனானவனை. [அமரர்பிரானை எம்மானை] - தான் ஒருவன் உளனென்று அறியாத என்னை அயர்வறுமமரர்களோடு ஒக்க அடிமை கொண்டவனை. [வாய்ந்த என்று தொடங்கி] - வாய்ந்த திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக அநுபவவிரோதி நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தீர்ந்த - (ஈஶ்வரனுடைய உபாயோபேயத்வங்களில்) வ்யவஸிதராயிருக்கும், அடியவர்தம்மை - அடியவர்களை, திருத்தி - (ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகப் பரபக்தி பரஜ்ஞாநாதிகளைக் கொடுத்துத்) திருத்தி, பணி கொள்ளவல்ல - நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொள்ளவல்ல, ஆர்ந்த புகழ் - (ஸர்வஶக்தியுக்தனாகையாலே) பரிபூர்ணமான குணகணங்களையுடையனாய், அச்சுதனை - ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாதவனாய், அமரர்பிரானை அம்மானை - நித்யஸூரிகளோடொக்க அடிமைகொள்ளும் ஸர்வேஶ்வரனை, வாய்ந்த - நன்றான, வளம் - வளப்பத்தையுடைய, வயல் வயல், சூழ் - சூழ்ந்து, தண் - ஶ்ரமஹரமாய், வளம் - ஸர்வஸம்பத்ஸம்ருத்தமான, குருகூர் திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், நேர்ந்த - (பக்திபரவசருடைய உத்கர்ஷத்தையும் அல்லாதாருடைய நிந்தையையும்) நேர்ந்து அருளிச்செய்த, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இ பத்து - இந்தப் பத்தும், அருவினை - (பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தில் விக்ருதராகாதபடி பண்ணும்) மஹாபாபங்களை, நீறுசெய்யும் - பஸ்மஸாத்தாம்படி பண்ணும். வளங்குருகூர் - வாய்ந்த - சடகோபனென்றுமாம். இது-அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

எழுந்து - இருந்தவிடத்திலிராதே பெருமை - மேன்மை. நாண் - லஜ்ஜை. பேதைமை - அறிவுகேடு.
அடி தொடங்கி, நாணும்தவிர்ந்து - பேதைமைதீர்ந்து - பிதற்றுமின் இத்யந்வய:. (௧௦)

* அம்மானை என்பது உரையின் பாடம்

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பகவத்குணாநுபவத்தால் விக்ருதி பிறவாமையாகிற பாபத்தை இதுதானே நிஶ்ஶேஷமாய்ப் போக்கும் என்கிறார்.

[தீர்ந்த இத்யாதி] - அவனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மென்று அத்யவஸித்த ஆஶ்ரி தரை ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அடிமை கொள்ளும் ஶக்தியையுடையவன். "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று இருப்பாரை "க்ரியதாமிதிமாம்வத" என்று அடிமை கொள்ளும் என்று மாம். [ஆர்ந்த புகழ்] - மிக்க புகழ். [அச்சுதனை] - அடிமையில் நழுவவிட்டுக்கொடாதவனை. [அமரர் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமையை ஆஶாலேஶ மில்லாத என்னைக் கொண்டருளினவனை. [வாய்ந்த] - கிட்டின. பகவத்குணங்களில் அவிக்ருதரை நிந்தித்து விக்ரு தரைக் கொண்டாடும்படி தாம் இவ்விஷயத்திலே உள்புகுந்தபடி. [வளவயல் இத்யாதி] - வயலு க்கும் நகரத்துக்கும் சொல்லும் சிறப்பெல்லாம் உண்டா யிருக்கை. [நேர்ந்த] - சொன்ன. [அரு வினை நீறுசெய்யும்] - பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதரா யிருக்கைக்கு அடியாகிற மஹாபாபத்தைப் போக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத்குணாநுஸந்தாநம் பண்ணினால் அவிக்ருதராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபத்தை இதுதானே நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கும் என் கிறார்.

[தீர்ந்த அடியவர்தம்மை] - 'ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே' என்று இருக்குமவர்களா யிற்று - தீர்ந்தவடியவராகிறார். அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகையாகிறது - அவர்களுடைய ப்ராப்யப்ராபகவிரோதிகளைப் போக்கி அடிமைகொள்கை. "**அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி**" (அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்று இருந்தாலும், "**க்ரியதாமிதிமாம்வத**" (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்று அடிமை கொள்ளவேணுமே. [ஆர்ந்தபுகழச்சுதனை] - குறைவற்ற கல்யாண குணங்களை யுடையவனாய், 'தன்னை யாஶ்ரயித்தாரை நழுவவிட்டான்' என்னும் வார்த்தையை ஒருநாளும் கேட்டறியாதவனை. [அமரர்பிரானை எம்மானை] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிக ளைக் கொள்ளும் அடிமையைத் தன்பக்கல் ஆஶாலேஶ மின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைக் கொண்ட வனை. அச்யுதத்வம் கேட்டார்வாய்க் கேட்டன்றிக்கே, தம்பக்கலிலே அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகக்கண்டு சொல்லுகிறார். [வாய்ந்த]-பகவத்குணங்களை யநுஸந்திக்கையும் அவ்வநுஸந்தாநத்தை யொழியச்செல் லாமையு மாகிற இவ்வளவன்றிக்கே, பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதரா யிருப்பாரை நிந்தித்தும் விக்ருதராயிருப்பாரைக் கொண்டாடியும் போரும்படி அவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்துச் சொன்ன. வாய்கை - கிட்டுகை. [வளவயல் இத்யாதி]-வயலுக்குச் சொல்லுகிறசிறப்பையும் நகரங்க ளுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.

நிகமம் - 'தீர்ந்த' இத்யாதி, 'அருவினை நீறுசெய்யும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'இத்திருவாய்மொழி' இத்யாதி.

விரோதியைப் போக்கினால் தானே அடிமை செய்பானோ? பணிகொள்ள வேணுமோ? என்ன, 'அஹம்ஸர்வம்' இத்யாதி; யத்வா, அர்த்தாந்தரமாதல். அதாவது - தீர்ந்திருக்கையாவது - "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று இருக்கை; திருத்தி - ஏவி. ப்ராப்யவிரோதி - விஷயாந்தரங்கள். ப்ராபகவிரோதி - உபாயாந்தரங்கள். ந வித்யதே ச்யுதோ யஸ்மாத் ஸ: - அச்யுத இதி விவக்ஷிதம். அடிமை - வாசிக கைங்கர்யம். பலிதம் - 'அச்யுதத்வம்' இத்யாதி. 'வாய்ந்த' என்றது - சடகோபனுக்கு விசேஷணம். அவகாஹிக்கையைச் சொல்லுகிறது - இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தாநுகுணமாக. அருவினைக்கு அர்த்தம் - 'பகவத்குணங்கள்' இத்யாதி. தீர்ந்த அடியவர் தொடங்கி, எம்மானை - வளவயல்சூழ் தண்வளம் குருகூர்ச் சடகோபன் - ஆயிரத்

தண் - குளிர்த்தி. நேர்ந்த - சொன்ன என்றபடி. பகவத்குணநுஸந்தாநத்தாலே விக்ருதரா கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்து, [அருவினை நீறுசெய்யும்] - பக குணங்களைக் கேட்டால் விக்ருதராகாதே திண்ணியராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்ச பஸ்மஸாத்தாக்கும். (

திலும் வைத்துககொண்டு - வாய்ந்து - நேர்ந்த - இப்பத்து அருவினை நீறு செய்யுட என்று அந்வயம். மானை - வாய்ந்த - சடகோப னென்றுமாட. ஸம்ருத்திபுடைய வயல் சூழ்ந்து ஸ்ரமஹராய் ஸாவஸம்பத் ருத்தமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வா ரித்பர்த்த:. (

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—வந்தே வைகுண்டநாதஸ்ய விபிநாவதாரஷாய ஸந்நாஹஷஷ்ட்யாம் க்ருஷ்ணவிஷய:ஸ்வாந்தவஸ்ஸ்வேச: ஸ்ருஷ்ட்வே நாவிஷ்க்ருதாந் நிஜநிதிவ ஸ்வா- ஸௌலப்யே ஸ்வைஸ்யவிஷ்க்ருதாஸ்ய ஸம்ஸ்ஸாரிய:.

த்ரவிடோநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி.—ப்ராஹுஸ்த்ரஸ்வேஹரோக்ஷவ ரஸிலாத்யைர்நேமோக்ஷதாரணகாரணைர் மோஹாமோக்ஷாவபேதை ஸஹிதமயநே ந்யாவயுஜ்யோமே । க்ஷாணீஹாரவ்யோமஹக்ஷிதியாரவஸதள நிஜருராரா(ய்)யா ம்விஸ்வாரஜ்ஜைஉஸௌரஸ்ஸஹதநாஸஷிதோநாக்ஷக்ஷம்ஜமாக ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மொய்ம்பாரும்மாலுக்கு முன்னடிமைசெய்துவப்பால்
அன்பாலாட்செய்பவரையாதரித்தும்—அன்பிலா
மூடரைநிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால்
தேடரியபத்திநெஞ்சேசெய்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சர

ஆறுந்திருவாய்மொழி—செய்யதாமரை: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(*செய்யதாமரைக்கண்ணன்.*)"*பிறந்தமின் பேதைமைதீர்ந்து*" என்றுகொ. எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டவர்களைக் குறித்து எம்பெ னுடைய ஸௌலப்த்வகாஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—ஆறுந் திருவாய்மொழியில், 'எம்பெருமான் இப்படி அடிமையாலே உகப்பி கடவனா யிருக்கச் சேதநர் இவன்பக்கல் விமுகராய் ஸ்தப்தராயிருக்கைக்குக் காரணம் பக குண ஜ்ஞாநமில்லாமை' என்று பார்த்தருளி, முதல்திருவாய்மொழியே தொடங்கி இவ்வள வரத் தாம் அநுபவித்த ஐஸ்வர்ய ஸௌலப்யாதிகளை அநுபாஷித்து "பத்துடையடியவ சொன்ன ஸௌலப்யமும் முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன பரத்வத்தோடு ஒக்கும் என் படியான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்ய காஷ்டையை அருளிச்செய்து அவனை ஆஸ் யுங்கோள் என்கிறார். "பத்துடையடியவ"ரிற் காட்டிலும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யமாவது எ என்னில்,—எல்லாக் காலத்திலும் அநுபவிக்கலாம்படி ஸந்நிதியுண்டாகையும் ஆஸ்ரிதனை ஏதேனும் த்ரவ்யத்தைத திருவுடம்பாகக் கோலினால் அத்தையே மிகவும் விரும்பக்கடவனா எல்லாருக்கும் அநுபவிக்கலாம்படி கைவந்து போஜந ஸம்பாஷண ஆஸந ஶயநாதிகள் தொட மான ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஆஸ்ரிதபராதீநமாகையும் இவை தொடக்கமான இட களை ஸ்ரிய:பதியான தான் ஒரு ஹேதுவாலன்றிக்கே நைஸர்க்கிகமாகவுடையனா யிருக்கை.

ப.— ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஶேஷத்வ ஸாரஸ்யத்தால் பிறந்த ப்ரீதிவிகாரம உத்தேஶ்யமென்று அருளிச்செய்தவர் அந்த இனிமையில்லாமையாலே அவிக்ருதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பகவச்சேஷத்வத்தை உபதேசிப்பதாக ஶேஷியினுடைய அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தை உபபாதிப்பதாக நினைத்து, அந்த ஸௌலப்யத்துக்கு ஊற்றான ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமான அவதாரகந்தத்வத்தையும், அவதீர்ணனுடைய அதிஶயிதசேஷ்டிதத்வத்தையும், ஈஶ்வராபிமாநிகளுக்கும் ஆஶ்ரயணீயனான சீலாதிஶயத்தையும், அவதாரதசையிலும் அகிலவிபூதிதவம் தோற்றும்படியான ஆதிக்யத்தையும், ஆஶ்ரித விஷயத்தில் அதிஶயித வாத்ஸல்யத்தையும், நிரவதிகபோக்யதையையும், பற்றினாரை நழுவவிடாத பக்ஷபாதத்தையும், ஸர்வவிதபந்துவுமாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரிதரிட்ட வழக்கான அர்ச்சாவதார பாரதந்த்ர்யத்தையும், ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனான அவன்பக்கல் தமக்குப் பிறந்த அபிநிவேஶத்தையும் அருளிச்செய்து, பகவச்சேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்.

இ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் பகவத்குணங்களிலே அவிக்ருதராய்த் தம்மாலே நிந்திதரா யிருந்துள்ளவர்களைப் பார்த்து ‘இவர்களுக்கும் ஈஶ்வரனோடு ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க இங்ஙன் அவிக்ருதராகைக்கு அடி - பகவத்குண ஜ்ஞாநமில்லாமை’ என்று பார்த்து, ‘‘பத்துடையடியவ’’ரிற் பிறந்த ஸௌலப்யம் முதல்திருவாய்மொழியில் பரத்வத்தோடு ஒக்கும்படியான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசிக்கிறார். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்துக்கு ஏற்றமென்? என்னில்,—‘‘ஸர்வஸஹிஷ்ணு ரவ்யக்தவாராய் நாவிஜாநதஹிதி:’’ என்று சேதநன்பண்ணும் அபசாரங்களைத் தன் பொறைக்கு விஷயமாக்கக் கடவனாயிருக்கும். அவதாரமாவது - அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்குகை. இங்கு ஆஶ்ரிதன் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக நினைத்தால் அத்தை அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோபாதி அபிமாநித்திருக்கும். ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாக நடத்தக்கடவதான தன் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் அர்ச்சகாதீநமாம்படி யிருக்கும். இவன் அநுகூலித்தபோது அவ்விருப்பிலே போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கக்கடவனா யிருக்கும். ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே விலக்ஷணஶரீரத்தைப் பெற்றுப்பண்ணும் அடிமையை ஹேயவிஷயங்களுக்குப் பணிசெய்துபோந்த ஶரீரத்தைக்கொண்டு கொள்ளக்கடவனா யிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்ய காஷ்டையை உபதேசிக்கிறார்.

ஈடு.—ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியுடையார்க்கு அத்தைக்கொடுக்கக் கடவனுமாய் அவ்வடிமைதான் அவன்தனக்கு இனியதா யிருக்கக்கடவதுமாய் அவ்வழியாலே இச்சேதநனுக்கு உத்தேஶ்யமாகக்கடவதுமாயிருக்க, அத்தையிழக்கையாலே சிலரைநிந்திக்கவேண்டும்படியிறே சீழில் திருவாய்மொழியில் நின்றது; இவ்வடிமையிலே அந்வயித்தாரைக் கூட்டிக்கொண்டு அதில்லாதாரை உபேக்ஷித்தாராய் நின்றார்; இனி, தாமே விழுவாரைத் தடிகொண்டு அடிக்குமோபாதி யென்றுபார்த்து இவர்கள் பண்டே அறிவுகேட்டாலே வழிதப்பிப்போய் அநர்த்தப்படாநின்றார்கள்; நாம் இவர்களைக் கைவிடவொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோமென்று பார்த்து ஹிதத்தை அருளிச்செய்கிறார். ராவணன் பிராட்டிபக்கல் ‘ஜநநி’ என்னும் ப்ரதிபத்தி யின்றிக்கே திரு

‘செய்யதாமரை’ ப்ரவேஶ, தாம் உபதேசிக்கிற அதிகாரிகளுக்கும் தம்மோபாதி கைங்கர்யத்திலே ப்ராப்தியுண்டென்று காட்டுகைக்காக ‘ஒழிவில்கால’ ப்ரமேயம்தொடங்கி ஸங்கதி - ‘ஸர்வேஶ்வரன்’ இத்யாதி. கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயம் - ‘இவ்வடிமையிலே’ இத்யாதி. ‘இப்படி நிந்திதரானவர்களுக்கு உபதேசிக்கைக்கு அடி யேது? என்ன, ‘தம்முடைய தயாதிஶயம்’ என்கிறார் - ‘இனித் தாமே’ இத்யாதி. ப்ரதிகூலரைக்குறித்து தயையாலே உபதேசித்த பேருண்டோ? என்ன, ‘ராவணன்’ இத்யாதி. ‘‘உஹஸஜ்ஞாந

முன்பே சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாறே, "ஐயோ! இவன் நினைவு இருந்தபடி யென்? இவ
க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரின்றிக்கே யொழிவதே!" என்று வெறுத்து, அவன் தனச்
"**மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தும்**" (மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தும்) என்று பிராட்டி ஹிதம் அருளிச்செ
தாற்போலே. "**த்வந்நீசஶஶவத்**" (த்வந்நீசஶஶவத்) என்றுவைத்துப் பின்னையும் அவன்தனச்
ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே; இவரும் கீழ்த்திருவாய்மொழியில் அவர்களை
தித்துவைத்து, இங்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறவிடமும். "**மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தும்ராமஃ**" (மித்ரமௌ
பயிகம்கர்த்தும்ராமஃ)—'பெருமானை நீ சரணம்புகு' என்றால் அப்பையல் அது தனக்கு எளிவரவ
நினைத்திருக்குமே; அதுக்காகத் தோழமைகொள் என்கிறாள். தங்களைச் சரணம்புக்காரை, தங்க
காட்டில் குறைய நினைத்திருப்பதில்லையே இவர்கள்; "**மித்ரபாவேந**" (மித்ரபாவேந) என்
"**மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்**" (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்) என்றுமிறே இருவர் படி
"**ஸ்தாநம்பரீப்ஸதா**" (ஸ்தாநம்பரீப்ஸதா) - வழியடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால்பாவிநின்று
யடிக்கவேணுமே; உனக்குஓரிருப்பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் அவரைப்பற்றவேணுங்காண்.
மையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பு இருப்பதில் பட்டுப்போக அமையுமென்றிருந்தாயே
"**வதஞ்சாநிச்சதாகோரம்**" (வதஞ்சாநிச்சதாகோரம்) - அப்படி உன்னை நற்கோலைப்பட வ
ரோ? உன்னைவைத்து உன்முன்னே உன்ஸந்தாநஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்னை உன்னைச்சித்ரவ
பண்ணுகையாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திலையேயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண்; "த்வ
(த்வயா) - உன்நிலை இருந்தபடியால் விஶேஷித்து உனக்கு அவரைப் பற்றவேணும். "**அஸௌ**
(அஸௌ) - உருவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலையா யிருக்குமிறே, இவளுக்கு; அவனுக்கும் த
மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போகிறபோது கண்ட காட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் முன
லையா யிருப்பரிறே. "**புருஷர்ஷபஃ**" (புருஷர்ஷபஃ)-'நான்பண்ணின அபகாரத்துக்கு என்
அவர் கைக்கொள்ளுவரோ?' என்றிருக்கவேண்டா; இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார்காண்; .
புருஷோத்தமர்காண். அஸௌ - புருஷர்ஷபஃ - ராமஃ - த்வயா-மித்ரம்-கர்த்தும் - ஔபயிகம்.
படி பிராட்டி ராவணனுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே இவரும் இவர்களுக்கு ஹிதம் அரு
செய்கிறார். 'இவர்கள்தான் வழிதப்பிப்போய் அநர்த்தப்படுகிற முகம் ஏதோ? ப்ராப்தி ஒத்திரு
என்று பார்த்தார்; பகவத்குணஜ்ஞாந மில்லாமையும் அவனுடைய ஸௌலப்யஜ்ஞாந மில்ல

வாஸதி" இத்யாதியைப்பற்ற, 'இவனுக்கு ஒருநல்வார்த்தை' இத்யாதி. கீழே நிந்தித்துவைத்து இங்கே
தேசிக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - 'த்வந்நீச' இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஏகவிம்ஶதிதமே, "மித்ரமௌபயி
கம்கர்த்தும்ராமஃஸ்தாநம்பரீப்ஸதா । வதஞ்சாநிச்சதாகோரம்த்வயாஸௌபுருஷர்ஷபஃ"
விம்ஶதிதமே, "யதாஹ்யஸ்யநதஸ்ஸ்தஸ்ஸஹிதஸ்ய ச । ததாதிராஜ்யஸ்ய ராகவஸ்ய நிர
வஸ்பூர்த்தஃ." ஔபயிகம் - யுக்தம். 'மித்ரபாவேந' இத்யாதி - பூர்வமேவ லிகிதம். "விதிதஸ்ஸஹி
ஶரணாகதவத்ஸலஃ" என்று வக்ஷ்யமாணநகுணமாக ஶரணம்புகு என்னாதே, "மித்ரமௌப
கர்த்தும்" என்கிறதென்? என்ன, 'பெருமானை' இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - 'தங்களை' இத்யாதி. தை
க்ஷுத்ரன். எளிவரவாக - லகுதரமாக. "ராமம்ஶரணம்கதஃ" என்றவனையிறே, ஊஸஹாவேநஎன்
"மித்ர பாவேந" என்றது. "ஸ்தாநம்பரீப்ஸதா" என்றத்தைப் பற்ற, 'உனக்கு ஓரிருப்பிடம்' இத்
எளிமையாக - லகுவாக. அஸந்நிஹிதரான இவரை "அஸௌ" என்னக்கூடுமோ? என்ன, 'உருவெளி
டாலே' இத்யாதி. உருவெளிப்பாடு - ஜ்ஞாநவைஶத்யம். "தொதொயஹ்வி" இத்யாதியைப்பற்ற
ஒன்றாகநினைத்திரார்காண்' என்றது. ஹிதம் அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமேது? என்ன, 'இவர்கள்தான்' இ

யுமா யிருந்தது. ‘ஈஶ்வரனுகிறன் பெரியானென்றருவனன்றே? அவன் விசைக்கோம்பு; நமக்கு அவனை எட்டப்போகா தொன்ற யிருந்தது’ என்று ஸம்ஸாரிகள் கைவாங்க, ‘அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை உபபாதிப்போம்’ என்று பார்த்து, ‘நீங்கள் அவன் அரியவன் என்று கைவாங்கவேண்டா; அவன் ஆஶ்ரிதஸுலபன்; அவனை யாஶ்ரயியுங்கோள்’ என்கிறார். கீழ் ‘பத்துடையடியவர் தொடங்கி ஸௌலப்யமேயன்றே சொல்லிக் கொண்டு போந்தது; இப்போதாக ஸௌலப்யஞ் சொல்லவேண்டுகிற தென்?’ என்னில்;—அங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யந்தான்பரத்வம் என்னும்படி அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார். ‘‘அர்ச்ய:’’ (அர்ச்ய:) - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்யனாயிருக்கும்: ஸம்ஸாரிகளாகில் அர்ச்சிக்கிறார்; அவர்கள்அபராதமேயன்றேபண்ணுவது? என்னில்,—‘‘ஸர்வஸஹிஷ்ணு:’’(ஸர்வஸஹிஷ்ணு:)- அவற்றையடையப் பொறுத்துக்கொண்டு நிற்கும்; ஆனாலும், நினைவு இரண்டா யிராநின்றதீ! என்னில்,—‘‘அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:’’ (அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:) - ‘நமக்கு ஒரு நினைவும் அவர்களுக்கு ஒருநினைவு மாகி லன்றே சேராச்சேர்த்தியாவது’ என்று அவர்களுக்கு ஈடாகத் தன்னை அமைத்துநிற்கும். ‘‘தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே’’ இத்யாதி.—‘‘யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே’’ (யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே) - யாவர்சிலர் அதிகாரிகள் யாதொருபடியாகவேணுமென்று நம்மை பஜிக்கிறார்கள், அவர்களைக்குறித்து அப்படி கிட்டலாம்படிக்கு ஈடாக நம்மை அமைத்துக்கொண்டு நிற்போம்; ‘‘மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே’’ (மமவர்த்மாநுவர்த்தந்தே) இத்யாதி - இப்படி அவர்கள் நினைவே நமக்கு நினைவாம்படி யிருக்கையாலே அவர்களெல்லாம் நம்வழி போனாராவர்களிறே. ‘‘ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்’’ (ஸ்ம்ருதம்ஸங்கல்பநாமயம்) - பரம

பகவத்குணஜ்ஞாநம் - பகவத்பரத்வஜ்ஞாநம். விவரணம் - ‘ஈஶ்வரனுகிறன்’ இத்யாதி. விசைக்கொம்பு - பிடித்துவிட்டகொம்பு அதாவது-நாலுபேராய்ப்பிடித்து வளைத்தபோது தாழ்ந்து விட்டவாறே எட்டாதிருக்கை. இத்தால்,ஸுலபனைப்போலே யிருந்து பெரியானொருவனுயிருக்கு மென்றபடி. தடஸ்தசங்கையைஅநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ‘கீழ் பத்துடை’ இத்யாதி. அங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யம் - அவதாரஸௌலப்யம். ‘அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார்’ என்ற அநந்தரம்-‘கிளரொளியிளமை தொடங்கி அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் அருளிச்செய்யவில்லையோ?’ என்ன, ‘அவை-ஸ்வயம்வ்யக்தங்களாய் ஸர்வஸாதாரணங்களா யிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, தான் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு தனக்கு அஸாதாரணமா யிருக்கும் க்ருஹார்ச்சையைச் சொல்லுகிறது இங்கு’ என்று அருளிச்செய்வர். க்ருஹார்ச்சாபர்யந்தமான ஸௌலப்யத்துக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் - ‘அர்ச்ய’ இத்யாதி. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே, ‘‘ஸ்ருதாவிஹ தநுமாஶ்ரிதவதாமனுவர்திதாநாம் ஜநாநாம் ஸம்ஸாரஹேதுநிகேதநேஷ்வபி காமங்கதேஷு பரமேஶ்வர । அர்ச்ய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருதயாலுரேஷ தவ ஸ்ரீரங்கராஜோதயே’’. ‘தமருகந்தது’ இத்யாதி, முதல்திருவந்தாதி - நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதரானவர்கள் ஸ்வர்ண ரஜதாதிகளான த்ரவ்யங்களாலே உகந்து எழுந்தருளப்பண்ணினது யாதொரு விக்ரஹம், அந்த விக்ரஹத்தை அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோபாதி தானே ஆதரித்துப் பரிக்ரஹியாநிற்கும் இத்யர்த்த:. கீதாஸு சதுர்த்தே, ‘‘யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்। மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வஶ:’’. ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் - ‘யாவர்சிலர்’ இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஶே ஸப்ததஶே அக்ரூர மநோரத:, ‘‘பாவம் ஹ்ருதிஸ்தம் ஸர்வஸ்ய ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் । தத்தத்ஸ்வரூபமாதாய விஶேஷாத் ப்ரதிஷ்டிதம்’’. ‘ஸங்கல்பநாமயம்-அதிதிதேவகயாதீநாம் ஸங்கல்பாநுரூபம்ஹி பகவதோ தேவகீநந்தநாதி ஸஜாதீயம் ரூபம். இதம் விபவார்ச்சாவதார ஸாதாரணம்; யதாஹ, ‘யேயதாமாம் ப்ரபத்யந்தே இதி’. அஸ்யஶ்லோகஸ்ய விஷ்ணுசித்தார்யைரேவம் வ்யாக்யாநம் க்ருதம். ஸங்கல்பநா-ஸங்கல்ப:. ஸங்கல்பநாமயம் - ஸங்கல்பாநுரூப மித்யர்த்த:. ஸங்கல்பநாமய மென்றால் - பரவிக்ரஹாதிகளைச் சொல்லவொண்ணாதோ? அர்ச்சாவதாரவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிற

பதத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடும் குணங்களோடும் இருக்கும்; விபவங்களி[ல்] வந்தால் அதுதன்னை இதரஸஜாதீயமாக்கிற்று யிருக்கும்; இங்ஙனன்றிக்கே, ஆஶ்ரித[ன்] தான் உகப்பது ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கோலினால் அத்தை[த்] தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அ[பி]மாநத்தைப் பண்ணி, இவ்வழியாலே முகங்கொடுக்கும்படியாயிறே இந்நிலை இருப்பது. ஸ்வவ்ய[தி]ரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளடைய ஸ்வாதீநமா[ம்]படி யிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் ஆஶ்ரிதாதீநமாம்படியாய் அவர்களுச்க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளோபாதி கூறுகொள்ளலாம்படி நின்ற நிலையிறே. இவனுக்கு ருசி பிறந்தபோ[து] மற்றொருவிடத்திலே போகவேண்டாதே இங்கே அநுபவிக்கலாம்படி நிற்கிற நிலையாய், இஶ[ரீர] ஸம்பந்தமற்று ஒருதேசவிஶேஷத்திலே போய் அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஶரீரத்தைப் பெற்[று] செய்யக்கடவவான அடிமைகளை இதரவிஷயப்ராவண்யத்துக்கு உறுப்பான இவ்வுடம்போ[டே] செய்யலாம்படியாய், இவன் அந்யபரனான அன்றும் இவன்கையையே பார்த்திருக்கக்கடவனா[ய்] இவன்தான் பசித்தபோது புஜிக்கும் த்ரவ்யத்தை 'அமுதுசெய்யவேணும்'என்று அபேக்ஷித்தால் [அ]போதே அமுதுசெய்யக்கடவனாய், ஆஸநஶயநபூஷணாதிகளெல்லாம் இவனிட்ட வழக்காச் ஶ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனானவன் ஆஶ்ரிதபராதீநனாய், இவன் ஏதேனும் ஒருத்[ரவ்]யத்தை யிட்டால் அத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணெயோபாதி விரும்பக்[கட]வனாய், இப்படி தன்னை யமைத்துக்கொண்டு நிற்கிற இடமிறே அர்ச்சாவதாரமாவது. பரத்வ[ம்] தொடங்கி அவதாரங்களிலே வர அவன்குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து அர்ச்சாவதா[ரப]ர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசிக்கிறார். இப்போது ஸௌலப்யமாகில் உபதேசிச் புகுகிறது, பரத்வமே தொடங்கி உபதேசிக்க வேண்டுவானென்? என்னில்;—'மேன்மையையு[ம்]

தென்கைக்கு நியாமகமேது? என்ன, 'பரமபதத்தில' இத்யாதி வாக்யத்ரயேண. அதாவது-அவ்வோவிடங்களி[ல்] ஆஶ்ரிதஸங்கல்பம் இட்ட வழக்காயிருக்கும், ஆகாரமில்லை; அவ்வாகாரமுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே யாகையா[ல்] இதுவே அர்ச்சாவதாரவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிற தென்கைக்கு நியாமகமென்றபடி. அஸாதாரணவிக்ர[ஹத்]தில் பண்ணக்கடவ அபிமாநத்தைப் பண்ணி யென்கையாலே - 'ஸவிக்ரஹனாய் பிம்பத்தை அதிஷ்டிக்கும்' [என்]கிற வடவாசார்யர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி பலிக்கிறது "ஸ்வஶக்த்யாதிஶயாதிஷாத்குண்யம் ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டௌ பிம்பயோ:। [illegible] பிம்பாக்ருதி [illegible] ஸமாக்ருத்யாவதிஷ்டதே। [illegible] ஸாக:। [illegible] ஸா [illegible]। [illegible] ஷாட்குண்யவிக்ரஹ" இதி [illegible] ஷாட்குண்ய [illegible]" என்றிறே தூப்புலபிள்ளை தத்வ[த்ர]யாநத்திலே அருளிச் செய்தது. பின்னையும் சிலப்ரமாணங்களை உட்கொண்டு அர்ச்சாவதார வைபவத்தை [அரு]ளிச்செய்கிறார் - 'ஸ்வவ்யதிரிக்த' இத்யாதி. 'கூறுகொள்ளலாம்படி' என்றது - "[illegible] நாரஸிம்ஹாக்ருதிஶ்ச [illegible]। [illegible] நாராயணஸ்ய ச। [illegible] [illegible]" இத்யாதியைப் பற்ற. "[illegible] ஸர்வத: । ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் [illegible]" என்றத்தைப் 'இவன்தான் பசித்தபோது' இத்யாதி. முதற்பாட்டுத்தொடங்கிப் பாட்டுக்களுக்கு ஸங்க்ரஹேண தாத்ப[ர்யம்] 'பரத்வமே தொடங்கி' இத்யாதி. 'ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசிக்கிறார்' என்ற அநந்தரம், 'உபாயங் ப்ரபத்தி' இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். 'தானுகந்த த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு ஸந்நி[தி] ணினவிடத்திலே கௌரவப்ரதிபத்தி கூடுமோ?' என்ன, ப்ராமாணிகனானவனுக்குக் கூடுமென்னுமத்தை [த்]ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார்-'ஜநகக்கும்' இத்யாதி. "[illegible]" என்றும், "[illegible]

யவன் தாழநின்றான்' என்றாலிறே குணமாவது; தாழ்வப்ரக்ருதியானவன் தாழநின்றால் ஸ்வரூபமாமித்தனையிறே; இப்படி தாழநிற்கிறவன் மேன்மையையுடையவனென்கைக்காகச் சொல்லிற்று. உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே ஸௌலப்யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். ஜநநீ ஸ்தந்யம் ஸ்த்ரீ ஸாமாந்யம் ஒத்திருக்கச்செய்தே பண்ணுகிற உபகாரங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கையாலும் ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலுமிறே கௌரவிக்கிறது; அப்படியே ப்ராமாணிகனானவனுக்கு ஆஶ்ரயணீயஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரம்போக்கி இல்லையென்று இவ்வளவான ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசிக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

செய்யதாமரைக்கண்ணனாய் உலகேழுமுண்டஅவன்கண்டீர்
வையம்வானம்மனிசர்தெய்வம் மற்றும்மற்றும்மற்றுமுற்றுமாய்ச்
செய்யசூழ்சுடர்ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவைபடைத்தான் பின்னும்
மொய்கொள்சோதியோடாயினன் ஒருமூவராகியமூர்த்தியே.

ஆ.—ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேஶத்தாலே வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்க்கொண்டு தோற்றுகிற இவற்றுக்கு ஸ்ரஷ்டாவாய், பின்னையும் தேஜஃப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண விஶிஷ்டனாய், ப்ரஹ்மருத்ராந்தராத்மதயாவஸ்தாய ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார ஹேதுபூதனாய், ஸ்வேநரூபேண அவஸ்தாய ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாயிருந்த ஸர்வேஶ்வரனாகிறான், செய்யதாமரைக்கண்ணனாய் உலகேழும் உண்ட அவன்கண்டீரென்றுகொண்டு, ஸமாஶ்ரயணீய புருஷன் இன்னான் என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி குணகனான எம்பெருமானை உத்தேசித்து அவனுக்குப் புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதியாநின்றுகொண்டு ஸமாஶ்ரயணீயபுருஷன் இன்னான் என்கிறார்.

[செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்று தொடங்கி] - ஶ்ருதிஇதிஹாஸபுராணாதிகளில் ஈஶ்வரத்வைகாந்தமாகச் சொல்லப்படுகிற அப்போதுஅலர்ந்த செந்தாமரைப்பூப்போலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையனாய் ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தரப்படாதபடி ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த அவன்கிடீர், பூமியும் மேலுள்ள லோகங்களும் அவற்றில் வர்த்திக்கக் கடவ மநுஷ்யரும் தேவதைகளும் திர்யக்ஸ்தாவரங்களும் ஜகதாரம்பகமான பூதபஞ்சகங்களும் மஹதாதி விகாரங்களுமாய்க்கொண்டு ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணப்ரதிபந்நமான இவற்றையெல்லாம் வருத்தமின்றிக்கே வ்யாபியாநின்ற விஶததமமான தன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தாலே படைத்தான். [பின்னும் மொய்கொள்சோதியோடாயினன்] - இதுக்குமேலே அப்ராக்ருத நித்யவிபூதியுக்தனானான். தேஜஃப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண விஶிஷ்டதையும் என்பர். [ஒருமூவராகிய மூர்த்தி] - ப்ரஹ்மாவுக்கும் ருத்ரனுக்கும் அந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணி ஸ்வேநரூபேண ஜகத்ரக்ஷணம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரன். ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் மூர்த்தியாக வுடையனென்றுமாம்.

ஸம்ஶோதாமளாரவேணாதிர்விவ்ருதே" என்றச் ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலு மென்றபடி. கீழில் திருவாய்மொழியிலே சிலரை நிந்தித்துச் சிலரைக்கொண்டாடினதுக்கு ஹேதுகதநபூர்வகமாகக் கீழில்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார்-'ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி' என்ற ப்ரவேசத்தின் அடியிலே வாக்யத்துக்கு ஸங்கதியானால் நல்லது.

ப.—முதற்பாட்டில், அப்ரயபூர்விகையான ஸ்ருஷ்டி அவனிட்ட வழக்கு என்கிறு

செய்ய - (ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தால் வந்த ஐச்வர்யஸூசகமாய்ச்) சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலும், கண்ணனாய் - கண்ணழகையுடையனாய்க்கொண்டு, (ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தி "...." என்கிறபடியே), உலகேழும்-ஸகலலோகங்களையும், உண்ட - த குள்ளே யொடுக்கின, அவன்கண்டீர் - அவன்கிடீர்,ஒரு-அத்விதீயமான, மூவராகிய மூர்த்தி - ஹ்மவிஷ்ணு சிவாத்மக மூர்த்தித்ரயத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, வையம் - பூமியும், வானம்- த்வலோகங்களும், (தத்வாஸிகளான), மனிசர் - மநுஷ்யரும், தெய்வம்- தேவரும், மற்றும்-மற் திர்யக்குக்களும், மற்றும் - மற்றும் ஸ்தாவரங்களும், மற்றும் - மற்றும் பூதபஞ்சகமும், முற் மஹதாதி ஸமஷ்டியும், ஆய் - உண்டாம்படி உபாதாநமாய், செய்ய - (அமோகமாகையா செவ்விதாய், சூழ் - (ஸ்ருஜ்யபதார்த்தங்களை யடையச்) சூழ்வதாய்க்கொண்டு, சுடர் - ப்ரகா கிற, ஞானமாய் - ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய், வெளிப்பட்டு - ஸ்ருஷ்ட்யபிமுகனாய்க்கொ தோற்றி, இவை - உக்தமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும், படைத்தான் - (நிமித்தமாய்க்கொ ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னும் - அதுக்குமேலே, மொய்கொள் - செறிந்த, சோதியோடு - தேஜோ மான திவ்யதேசத்தோடு, ஆயினான் - கூடியிருந்தவன்.

முற்றுமாயென்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரணபாவத்தாலே. ஞானமாயென் இடம் - குணகுணிபாவத்தாலே. மூவரென்று ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களைச் சொல்லவுமாம்.

ஈ.—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி குணகனானவனை உத்தேசித்துப் டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதியாநின்றுகொண்டு ஸமாச்ரயணீயன் இவன் என்கிறார். ஸௌ மாகில் இங்குச்சொல்லுகிறது, பரத்வம் சொல்லுகிறது என்? என்னில்,—ஸர்வாதிகன் நின்றான் என்னிலிறே குணமாவது; எளியவன் தாழநின்றால் ஸ்வரூபமாமத்தனையிறே.

[செய்ய இத்யாதி] - "தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என் "பத்மபத்ராயதாக்ஷம்" என்றும்ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிற்சொ கிறபடியே செவ்வியையுடைத்தாய்ச் சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற கண்ணழகையு யனாய் ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தரப்படாதபடி ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்தவன்கி வடிவழகில் புண்டரீகாக்ஷத்வம் போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸகத்வமும். [வையம் யாதி] - பூமியும் மேலுள்ள லோகங்களும் அவற்றில் வர்த்திக்கக்கடவ மநுஷ்யரும் தேவ களும். * [மற்றும்] - திர்யக்ஸ்தாவரங்களும். [மற்றும்] - ஜகதாரம்பகமான மஹாபூதங்க [மற்றும்] - மஹதாதிகளும். [முற்றுமாய்] - முற்றுமான இவையெல்லாம். [வெளிப்பட இவை செய்ய சூழ் சுடர் ஞானமாய்ப் படைத்தான்] - 'வெளிப்பட்டிவை' என்கிறது, ப்ரப ப்ரதிபந்நமான இவை யென்கை. [செய்ய] - ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத் திருக்கை. [சூழ்] - கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபிக்க வற்றா யிருக்கை. [சுடர்] - விஸ மாயிருக்கை. [ஞானமாய்] - இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே படைத்தா னென்று முற்றவும் உண்டாக்குகைக்காக 'செய்யசூழ்சுடர்ஞானமாய்' என்னுதல். அப்போது, 'வெ பட்டு' என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் என்றபடி. [பின்னும் இத்யாதி] - லீலாவிபூதியுக்த துக்கு மேலே "...." என்கிற நித்யவிபூதியுக்தனாய். [மொய்

* இது தொடங்கி முற்றுமாய் என்பதன் வ்யாக்யாநம் வரையிலும் [மற்றும்]-ஜகதாரம்பகமான பூதங்களும், [மற்றும்] - மஹதாதிகளும், [மற்றும்] - மூலப்ரக்ருதியும், முற்றுமாய் - இதிலே காந்து கிட ஆத்மஸமஷ்டி' என்று ஒருகோசத்திலே பாடங்காண்கிறதென்பர்.

சோதி] - செறிந்த தேஜஸ்ஸு; தேஜ:ப்ரப்ருதி கல்யாணகுணங்களையுடையவ னென்னவுமாம். தேஜஸ்ஸு - குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [ஒருமூவராகிய மூர்த்தி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணி ஸ்வேநரூபேண பாலநத்தைப்பண்ணும் ஸர்வேஶ்வரன். ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். மூவராகிய மூர்த்தி செய்யதாமரைக்கண்ணனுய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டீர் என்று அந்வயம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில் - ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதி குணங்களையுடையவன் ஆஶ்ரயணீயன்; அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். ஜகத்காரணவஸ்துவை உத்தேசித்து அவ்வஸ்துவுக்கே புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதிக்கிறார்.

[செய்யதாமரைக்கண்ணனுய்] - **"தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ"** (தஸ்யயதாகப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ) என்றும், **"யஜ்ஞேஶோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்டரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித:"** (யஜ்ஞேஶோயஜ்ஞபுருஷ:புண்டரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித:) என்றும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளிற் சொல்லப்படாநின்றுள்ள அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரைபோலே யிருந்துள்ள திருக்கண்களை யுடையனுய். [உலகேழும் இத்யாதி] - வடிவழகில் புண்டரீகாக்ஷத்வம்போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸகத்வமும். [வையம் இத்யாதி] - வையமென்கிறது - பூமியை. வானமென்கிறது - உபரிதநலோகங்களை. மனிசரென்கிறது - வையத்தி லுள்ளாரை. தெய்வமென்கிறது - வானத்திலுள்ளாரை. மற்றுமென்கிறது - திர்யக்ஸ்தாவரங்களை. திரிய, மற்று மென்கிறது - அவற்றுக்கு ஆரம்பகமான பூதபஞ்சகங்களை. திரிய மற்றுமென்கிறது - அவைதனக்கும் காரணமான மஹதாதிகளை. முற்றுமென்றது - கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும். முற்றுமாய் - வெளிப்பட்ட இவற்றை - செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய் - படைத்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே, * "தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாத் தான்தோன்றி" என்றும், **"பஹு ஸ்யாம்"** (பஹுஸ்யாம்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, முற்றவும் உண்டாகைக்காக இவையாய்க்கொண்டு தான்தோன்றி இவற்றைப்படைத்தா னென்னுதல். அப்போது, வெளிப்பட்டேன்கிறது - ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனுய்த் தோற்றி யென்றபடி. [செய்ய இத்யாதி] - ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத்த

முதற்பாட்டு—'செய்யதாமரை' இத்யாதி. த்விதீயாவதாரிகை - 'ஜகத்காரண வஸ்துவை' இத்யாதி. முந்தின அவதாரிகைக்கு - "பரவுமினே" என்ற மேலிற்பாட்டில் க்ரியையே இதுக்கும் க்ரியை. இரண்டாம் அவதாரிகைக்கு - 'அவன் கண்டீர்' என்றதே க்ரியை.

திருக்கண்கள் தாமரைபோலே யிருக்கு மென்கைக்கு ப்ரமாணம் - 'தஸ்ய' இத்யாதி; சாந்தோக்யே. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே "ஶ்ரேயஸாம் தாம நாராயண வேதவேதாங்கநிஶ்சய: । யஜ்ஞேஶோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்டரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித: । ஸவிஷ்ணு: ஸர்வஶாஸ்த்ராணாம் ப்ரதாநம் தைவதம் ந்ருணாம்."

"செய்யதாமரைக்கண்ணனுய்" என்ற அநந்தரம், "உலகேழுமுண்ட அவன்" என்றதுக்கு வாஸனை - 'வடிவழகில்' இத்யாதி. முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை - முற்றுமாய் ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமான இவற்றை. ஆத்தாந்தரம் - 'அன்றிக்கே தனிமா' இத்யாதி. இந்த அர்த்தத்துக்கு - 'வையம்' என்று தொடங்கி, முற்றுமாய்-முற்றுமுண்டாகைக்காக என்றபடி. 'இவையாய்க்கொண்டு' - இவையுண்டாக்குகைக்காக. இந்தப்பக்ஷத்திலே 'வெளிப்பட்டு' என்றதுக்கு அர்த்தம - 'அப்போது' இத்யாதி. ஞானமாய் - ஞானத்தையுடையனுய். முந்தின ஆத்தத்திலே 'வெளிப்பட்டிவை' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'வெளிப்பட்டிவை யென்றது' இத்யாதி. இப்போது - உபதேஶவேளையிலே. ஸ்ருஷ்டி ப்ரஹ்மாவுக்கும், ரக்ஷணம் ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், ஸம்ஹாரம் ருத்ரனுக்கும் சொல்லாநிற்க, இவன் ஸ்ருஷ்டித்தா னென்கிறதென்? என்ன, 'ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி' என்று: அத்விதீயரான மூவராயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் இத்யர்த்த:. மூர்த்தி ஶப்தஸ்ய ஸர்வேஶ்வர வாசித்வம் எப்படி? என்ன, 'மூர்த்திசப்தம்' இத்யாதி. முந்தின அவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயங் காட்டு

* திருவாய்மொழி - அ - கo - எ.

மற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, செவ்வையாவது- "யதாபூர்வமகல்பயத்" (யதாபூர்வமகல்பயத்) என்கிறபடியே தத்தத்கர்மாநுரூபமாகப் படைத்த செவ்வையாதல். [சூழ்] - கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கை. [சுடர்] - மழுங்காத ஞானமாய் விஶததமமாயிருக்கை. [ஞானமாய்] இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய். வெளிப்பட்டிவை யென்றது - ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமான இவை யென்றபடி. ஆக, இதுக்குக்கீழ் - ஜகத்காரணத்வஞ் சொல்லிற்று. மேல்-நித்ய விபூதியுக்தனா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. [பின்னும் இத்யாதி] - லீலாவிபூதியுக்தனானதுக்குமேலே "அத்யர்கானலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம்" (அத்யர்காநலதீப்தம் தத்ஸ்த்தாநம்) என்கிறபடியே சேர்ந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான நித்யவிபூதியுக்தனா யிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. [மெய்கொள்சோதி] - தேஜஃப்ரப்ருதி கல்யாண குணங்களையுடைய னென்னவுமாம். தேஜஸ்ஸு - குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். இப்போது குணஞ்சொல்லுகிறதேன்? என்றால்;—குணாதிகனன்றோ விறே ஆஶ்ரயணீயமாவது. [ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே] - ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு ஶரீரமாகக்கொண்டு அவற்றில் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணியும், ஸ்வேநரூபேண நின்று பாலநகர்மத்தைப் பண்ணியும் போருகிற ஸர்வேஶ்வர மூர்த்திஶப்தம் - பரத்வவாசி. அன்றிக்கே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடே இந்த்ரனையுங்கூட்டி மூவரென்று சொல்லவுமாம். மொய்கொள்சோதியோடாயினன் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி - பின்னும் - வையம் - அண்ணம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் - வெளிப்பட்டிவற்றை - செய்ய சுடர் ஞானமாய் - படைத்தான் - செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய் உலகேழுமுண்ட அவன்கண்டீர்

கிறார் - 'மொய்கொள் சோதி' இத்யாதி. பரவுங்கோளென்றது - மேலிற்பாட்டில் க்ரியையே இது க்ரியை யென்றபடி. த்விதீயாவதாரிகைக்கும் அந்வயம இதுவேயாய், 'உலகேழுமுண்ட அவன்கண்' என்றே க்ரியாபதம். 'முற்றுமாய்' என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரணபாவ நிபந்தநம். 'ஞானமாய்' கிற விடர் - குணகுணிபாவத்தாலே. ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி - 'அத்விதீயமான ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஶிவ மூர்த்தித்ரயத்தையு முடையனானவன்' என்று உரையில் அர்த்தம். ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களை ஶரீரமாகவுடைய ஸர்வேஶ்வர னென்னுதல. 'மூவராகிய மூர்த்தி' என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரணபாவநிபந்தநம். - மொய்கொள் - செறிவையுடைய, சோதியோடாயினன் - செறிந்த தேஜோமயமான நித்யவிபூதியோடே கூடி யிருக்கிறவன். "அத்யர்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந: । ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை:" இதி ஆரண்யபர்வணி ஆர்ஷ்டிஷேண வசநம். "யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்றதுக்கு ஸித்தாந்தார்த்தம மூன்று 'கம' என்று-ஜலமாய், அப்யாஸமென்கிறவிடத்தில் அகாரம் "வஷ்டிபாகுரிரல்லோபமவாப்யோருபஸர்கயோ:" என்கிற (ஸூத்ர)ப்ரக்ரியையாலே லுப்தமாய் "பியாஸம்" என்றிருக்கிறதாய், கப்யாஸபுண்டரீகமென்று - ஜலத்திற்பிறந்திருக்கிற புண்டரீகம்போலே யிருக்கிற திருக்கண்க ளென்னுதல்; இந்தஅர்த்தத்தில் "அஸ க்ஷேபணே" என்கிற தாது. அன்றிக்கே, கம்பிபதீதி - கபி: என்று - நாளத்தைச் சொல்லி, அதிலே யிருக்கிற தாமரையென்னுதல்; இந்த அர்த்தத்தில் "ஆஸ உபவேஶநே" என்கிற தாது. அன்றிக்கே, கபிபதீதி - கபி: - ஸூர்ய:, தேநாஸ்யதே - க்ஷிப்யதே இதி கப்யாஸ:. ஸூர்யனாலே அலர்த்தப்பட்ட தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்க ளென்னுதல்; இந்த அர்த்தத்துக்கு. கபியென்று - ஸூர்யனைச்சொல்லுமோ? என்ன, "கபிர்பிபதி தேஜாம்ஸி" என்னக்கடவதிறே இந்த மூன்று அர்த்தத்தையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே, "கம்பீராம்ப: ஸமுத்பூத ஸம்ம்ருஷ்டநாலரவிகரவிகஸித புண்டரீகதலாமலாயதேக்ஷண:" என்றருளிச்செய்தார். இதுக்குப் பூர்வ பக்ஷார்த்தம மூன்று உண்டு. அதாவது, கபியென்று - கிஞ்சித என்றாய், கபிபுண்டரீகமென்று - ஈஷத்விகஸிதமான தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களென்னுதல். அன்றிக்கே, 'கபிசலநே' என்கிற தாதுவினாலே, கபிஶப்தத்தாலே ஸூர்யனைச்சொல்லி, ஆஸமென்று ஆதித்யனுடைய மண்டலமாய், புண்டரீகமென்று ஹ்ருதயகமலமாய், ஆதித்யமண்டலமும் ஹ்ருதயகமலமும் உபாஸ்யஸ்தாநரூபமாய் யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வாஸஸ்தாநமாயிருக்கும் ; ஏவம் - அப்படியே அக்ஷிகளும் உபாஸ்யனான ஸர்வே

ஆனபின்பு, அவனைப் பரவுங்கோள். * (முற்றுமாய் என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம்-கார்யகாரண பாவத்தாலே. ஞானமாயென்ற இடம் - குணகுணிபாவத்தாலே.) (௯)

இரண்டாம் பாட்டு.

மூவராகியமூர்த்தியை முதல்மூவர்க்கும் முதல்வன்தன்னைச்
†சாவமுள்ளனநீக்குவானைத் தடங்கடற்கிடந்தான்தன்னைத்
தேவதேவனைத் தென்னிலங்கையெரியெழச்செற்றவில்லியைப்
பாவநாசனைப் பங்கயத்தடங்கண்ணனைப்பரவுமினே.

ஆ.—(மூவராகிய.) இதின்மேல் ஸமாஸ்ரயணீயனான எம்பெருமானுடைய எளிமையைச் சொல்லுகிறது.

இப்படி த்ரிமூர்த்திரூபேண அவஸ்திதனாய், ஸர்வலோக நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவர்களுடைய வேதாபஹாரகுருபாதக தைத்யபீடாதி ஆபத்விமோசநகரனாய், க்ஷீரார்ணவநிகேதநனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதஸமாஸ்ரயணீயத்வார்த்தமாக தஸரதாத்மஜனாய் வந்து அவதீர்ணனாய், இப்படி மநுஷ்யனாயிருக்கச்செய்தே ரூப குண விபவ சேஷ்டிதாதிகளால் மநுஷ்யரிற்காட்டில் தேவர்கள் யாதொருபடி விலக்ஷணராயிருப்பார்; அப்படியே தேவர்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷணனாய், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநைகஸ்வபாவனாய் தர்ஸநமாத்ரத்தாலே ஸர்வஜந்துநாம் ஸர்வபாபக்ஷயகரனாயிருக்கிற எம்பெருமானைப் பரவுமினே என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டுத் தொடங்கி மேலெல்லாம் அவனுடைய ஸௌலப்யம் சொல்லுகிறது. இரண்டாம்பாட்டில், இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்தானேயாகிலும் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு எளியனாகைக்காக அவர்களோடு ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஸ்ரீதசரதசக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மூவராகிய மூர்த்தியை] - ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிகரண்யநிபந்தநம் சொல்லுகைக்காகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதிகரண்யத்தை அநுபாஷிக்கிறது. ஜகத்துக்குப் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குக் காரணமானவனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரணபாவநிபந்தநமென்கிறது. [சாவமுள்ளன நீக்குவானை] - அவர்களுக்குள்ள பாபங்களை அநாயாஸேந போக்குமவனை. [தடங்கடல் கிடந்தான் தன்னை] - தேவர்களுடைய ஆபந்நிவாரணாதிகளுக்காக அவர்களுக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. [தேவதேவனை] - அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது, தேவர்களுக்கு ஸமாஸ்ரயணீயனாய். மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளினாலும் மநுஷ்யரைக்காட்டில் தேவர்கள் விலக்ஷணராயிருக்கிறாப்போலே தேவர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணனானவனை யென்றபடாம். [தென்னிலங்கை என்று தொடங்கி] - ராவணனுக்கு அஞ்சியிருந்த அக்நி தட்டும்தடையுமின்றிக்கே வ்யாபரிக்கும்படி தன்வில்வலியாலே லங்கையைச் செற்றுக் கையும் வில்லும் கண்டாருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவ

னுக்கு வாஸஸ்தாநமாயிருக்குமென்னுதல். அன்றிக்கே, கப்யாஸமென்ற - மர்க்கடப்ருஷ்டத்தைச் சொல்லி, மர்க்கட ப்ருஷ்டம்போலேயிருக்கிற யாதொரு புண்டரீகமுண்டு, அதுபோலேயிருக்கிற அக்ஷிகளென்னுதல். இப்படி பூர்வபக்ஷத்திலே மூன்று அர்த்தமும், ஸித்தாந்தத்திலே மூன்று அர்த்தமும் கண்டுகொள்வது. (க)

* குண்டலிதக்ரந்தம் பல ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லை. † 'சாபமுள்ளன' என்று பல ஸ்ரீகோஸங்களிலும் பாடம்.

னாய் ஒரு பாபங்களையும் போக்காவிடிலும் காண்கையே ப்ரயோஜநம்போரும்படியான உத்பு
புண்டரீகதடாகம்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களையு முடையவனை.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாய் அவதாரகந்தப
க்ஷீரார்ணவஶாயி ஆஶ்ரயணீயன் என்கிறார்.

மூவராகிய மூர்த்தியை - ("ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:" என்கிறபடியே) ப்ரஹ்ம
ரேந்த்ரர்களும் தானென்னலாம்படி அவர்களுக்கு ஶரீரியாயிருப்பானாய், முதல்மூவர்க்
(ஶரீரபூதராய்)லோகப்ரதாநரான அவர்கள் மூவர்க்கும், முதல்வன்தன்னை-காரணபூதனாய், (ச
உள்ளன - (அவர்களுக்கு குருபாதகாதி) ஶாபங்கள் உள்ளவற்றை, நீக்குவானை - போக்கு
னாய், (பின்பு கூப்பிட்டகுரல்கேட்கும்படி), தட கடல் - இடமுடைத்தான க்ஷீராப்தியி
கிடந்தான்தன்னை - கண்வளர்ந்தருளி, தேவதேவனை - ராவணவதார்த்திகளான தேவர்களு
ஆஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு அவதரித்து, தென் இலங்கை எரி எழ - லங்கையில், செ
பெருத அக்நி தலையெடுக்கும்படி, செற்ற - ஶத்ருநிரஸநம்பண்ணின, வில்லியை - வில்லையு
யனாய், பாவநாசனை - (ஸேதுவில் வரதாநாதிமுகத்தாலே) பாபவிநாசகனான, பங்கயத்தடங்
ணனை - புண்டரீகாக்ஷனை, பரவுமின் - ஸ்தோத்ரமுகத்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'இப்படி ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்கிற இவனைக் கிட்
போமோ?' என்னில்,—ஆஶ்ரயணார்த்தமாக ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த சக்ரவர்த்தி
மகனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மூவராகிய மூர்த்தியை] - ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் சொ
லுகைக்காக அநுபாஷிக்கிறது. [முதல் இத்யாதி] - ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்
ரர்களுக்குக் காரணமானவனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம், கார்யகாரணபாவ நிபந்தநம் என்கி
[சாவம் இத்யாதி] - வேதாபஹாரகுருபாதக தைத்யபீடாதிகளால் இவர்களுக்கு வரும் து
துக்களைப் போக்குமவனை. [சாவமுள்ளன என்கிறது] - அவன் க்ருபைக்கு இவர்கள் பண்
அபராதம் போராது என்கை. [தடம் இத்யாதி] - இன்னம் இவர்களுக்கு இடர்வந்தவ
தூரஸ்தனாகவொண்ணாதென்று க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தேவதேவனை] -
குக்கிடக்கிறது ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாகைக்கு; அவர்கள் அபேக்ஷிக்க வந்து அவ
தபடி. 'ஸஹஸ்ரஶ' இத்யாதி. [தென் இலங்கை இத்யாதி] - அக்நிபுகப் பயப்படும் ஊரிலே நி
தபடி புக்கு வ்யாபிக்கப்பண்ணவல்ல வில்வலியை யுடையவனை. 'தென்னிலங்கை யெரிெ
செற்ற வில்லியைத் தேவதேவனை' என்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவு
நித்யஸூரிகள் ஏத்துகிறவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்றுமாம். [பாவநாசனை] - ஹேயப்ரதிப
கையும் வில்லுமாயிருக்கிறபடியைக் காண ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம். "பாபாநாம் வா
ஶோகாநாம் த்வேஷ்யஸ்ஸந்ந". [பங்கயம் இத்யாதி]-பாபத்தையுண்டாக்கிலும் விடவொ
ணாத வடிவழகையுடையவனை. "ராமே:கமலபத்ராக்ஷ:". [பரவுமினோ]-"ஜிதந்தே புண்டரீ
காக்ஷ" என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜகத்காரணத்வபுண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளைச் சொல்லி,
ரயியுங்கோள்' என்னாநின்றீர்; அவை பரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லக்ஷணங்களாயிற்று; ஆனப்
எங்களாலே அவனை ஆஶ்ரயிக்கப்போமோ? என்ன, அப்படிப்பட்டவன்தானே உங்களோடு ஏ
யனாய்ச் சக்ரவர்த்திதிருமகனாய் வந்து அவதரித்தான்; அங்கே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு - 'மூவராகிய' இத்யாதி. கீழே பரத்வத்தைச் சொல்லி, இங்கே அவதார
சொல்லுகையாலே பரத்வத்துக்கு அந்யதாஸித்திஶங்கித்து அவர்களுக்கு அவதாரம் ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏ
மென்று பரிஹரித்ததாயிருக்கிறது என்கிறார், 'ஜகத்காரணத்வ' இத்யாதி.

[மூவராகிய மூர்த்தியை] - ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதி கரண்யத்துக்கு நிபந்தநஞ் சொல்லுகைக்காக அநுபாஷிக்கிறது. [முதல் இத்யாதி] - இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸ்வரூபேண அன்று, கார்யகாரணபாவநிபந்தநமென்கிறது. ஜகத்துக்குக் காரணபூதனாயிருந்துள்ள தன்னோடேகூடின மூவர்க்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை. ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாகிறான், தனக்குக் காரணபூதனாகையாவதேன்? என்னில்,—தான் இவர்களுக்குக்காரணபூதனானவோபாதி தனக்கு அவ்வருகு காரணாந்தரமின்றிக்கே யிருக்குமென்றபடி; "ஆத்மேஶ்வரம்" (ஆத்மேஶ்வரம்) என்கிறபடியே. அன்றிக்கே, இந்த்ரனையுங் கூட்டி, ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை யென்றுமாம். [சாவமுள்ளன நீக்குவானை] - "வேதாபஹாரகுருபாதகதைத்யபீடா" (வேதாபஹாரகுருபாதகதைத்யபீடா) என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றைப்போக்கும் ஸ்வபாவனாயுள்ளவனை. [உள்ளன]-போக்குகிற அவன்பாரிப்புக்கு இவை அல்பமாயிருக்கிறபடி. [தடங்கடல் இத்யாதி]-'இன்னம் இவற்றுக்கு ஆபத்துவந்தபோது நம்மைத்தேடித்திரியவொண்ணாது' என்று ஏற்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை. [தேவ தேவனை]-ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய்க் கொண்டாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. [தென் இலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை]-அவர்கள் கூப்பீடு கேட்டு எழுந்திருந்து செய்யுந்தொழில் சொல்லுகிறது. அக்நியானது ராவணபயத்தாலே ப்ரவேசிக்கமாட்டாத ஊரிலே தான் நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கப்பண்ணவல்ல வில்வலியையுடையவனை. 'தேவதேவனை - தென்னிலங்கை எரியெழச்செற்ற வில்லியை என்று'-மநுஷ்யத்வே பரத்வஞ்சொல்லிற்றாகவுமாம்; நித்யஸூரிகளேத்துகிறவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள்என்றுமாம். [பாவநாசனை] - கையும் வில்லுமாயிருக்கிறபடியைக் காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம்: "பாவந: ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந" (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவரகுநந்தந) என்கிறபடியே, அந்நிலையிலே சேதநருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனை. [பங்கயத்தடங்

புநஶ்ச, 'மூவராகியமூர்த்தி' என்று அநுபாஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - 'ப்ரஸ்துதமான' இத்யாதி. ஸாமாநாதிகரண்யஸ்யஹேதுமாஹ - 'இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம்' இத்யாதி. தடஸ்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - 'ப்ரஹ்மருத்ரர்' இத்யாதி. அன்றிக்கே, இந்த்ரனையும் இதி: ஏவஞ்ச, 'முதல்' என்றதுக்கு - காரணபூதர், ப்ரதாநபூத ரென்று அர்த்தத்வயம். சாவமுள்ளன நீக்குவானை - சாபம்போலே அநுபாவ்யமான வேதாபஹாராதி து:கங்களுள்ளவற்றைப் போக்குமவனை. தைத்யபீடை - இந்த்ரனுக்காதல்; குருபாதக தைத்ய பீடைகள் இரண்டும் - ருத்ரனுக்காதல். தலையிலே கையைவைக்க வந்த வ்ருகாஸுராதி பீடை யுண்டிறே. வேதாபஹாராத்யாபத்துக்கள் பஹூவாயிருக்க, உள்ளனவென்று - லகுவாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, 'போக்குகிற அவன்' இத்யாதி. சாபம்நீக்குவானை யென்ன அமைந்திருக்க, 'உள்ளன' என்கையாலே - உள்ளத்தைப் போக்கினான், இல்லாததுக்கு என்செய்வான்? என்ற தோன்றுமிறே; அத்தாலே - பாரிப்பினுடைய மிகுதியும், சாபத்தினுடைய லகுத்வமும் தோன்றுகிறது. 'சாவமுள்ளனநீக்குவானை' என்ற அநந்தரம், 'தடங்கடற்கிடந்தான்தன்னை' என்று சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - 'இன்னம்' இத்யாதி. கீழிற்பதத்தோடே கூட்டி - பாவம் - 'ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு' இத்யாதி. ஆஶ்ரயித்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் பலங்கொடுக்கைக்காகச் சக்ரவர்த்திதிருமகனாய்வந்து அவதரித்தானென்கிறார் - 'அவர்கள்' இத்யாதி. 'எரியெழச்செற்றவில்லியை' என்றதுக்கு வாஸநை - 'அக்நியானது' இத்யாதி. தென்னிலங்கையிலே செல்லப்பெறாத அக்நியானது தலையெடுக்கும்படி ஶத்ருநிரஸநம்பண்ணின வில்லையுடையவனை. 'தேவதேவன்' என்கிறஇத்தை-சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு விஶேஷணமாக்கி, அத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் - 'தேவதேவனை' இத்யாதி. "ஸநாராயணோதேவ:" என்று ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை யென்றபடி. 'தேவதேவன்' என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகளாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்படுமவனென்று அர்த்தாந்தரம் - 'நித்யஸூரிகள்' இத்யாதி. இவர்கள் ஏத்தினமைக்கு "பரதனும்தம்பிசத்துருக்கனும்" இத்யாதியை ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. 'தென்னிலங்கை' இத்யாதியோடே 'பாவநாசனை' என்றத்தையுங்கூட்டி பாவம் - 'கையும்வில்லுமாய்' இத்யாதி. பாபங்கள்போம் என்கைக்கு ப்ரமாணம்-'பாவந' இத்யாதி. உத்தரஸ்ரீராமாயணே த்வ்யஶீதிதமே அகஸ்த்ய:— "[illegible]" இதி பூர்வார்த்தம். 'பாவநாசனை' என்ற அநந்தரம்,

கண்ணனை] - பாபவர்த்தகனாலும் விடவொண்ணாதபடியான கண்ணழகையுடையவனை [பரவுமினோ]-அக்கண்ணழகிலேதோற்று "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" (ஜிதந்தேபுண்டரீகாக்ஷ என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள்.

மூன்றும் பாட்டு.

பரவிவானவரேத்தநின்ற பரமனைப்பரஞ்சோதியைக்
குரவைகோத்தகுழகனை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை
அரவமேறியலைகடலமரும் துயில்கொண்ட அண்ணலை
இரவும்நன்பகலும்விடாது என்றுமேத்துதல்மனம்வைம்மினோ.

ஆ.—(பரவி.) அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதஸம்ஸ்துயமானனாய், நிரதிசயதே விசிஷ்டனாய், நாகபர்யங்கசாயியாயிருந்துவைத்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனாய், ஆச் ஸம்ச்லேஷைகஸ்வபாவனாய், ஆச்ரிதஸுலபனாய், அதிமநோஹரதிவ்யசேஷ்டிதனா யிருந்தவ இரவும் நன்பகலும் விடாது என்றும் ஏத்துதல் மனம்வைம்மினோ என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், தசரதாத்மஜனானவனிற்காட்டிலும் ஸுலபனாய் வந்து தி வதாரம் பண்ணியருளின ஸ்ரீநந்தகோபர்திருமகனை நிரந்தரமாக ஆச்ரயிக்கப்பாருங்கோள் எ கிறார்.

[பரவி வானவர் என்று தொடங்கி] - ஒத்தாரும் மிக்காரும் இன்றிக்கே தன்னுடை ஸௌந்தர்யாதிகளுக்குத் தோற்று அயர்வறுமமரர்கள் அக்ரமமாக ஏத்தும்படியை யுடையன அவர்கள் ஏத்துகையாலே தீப்யமானனுமாய் இங்ஙனே விலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து ஸ்ரீந கோபர்திருமகனாய்த் திருக்குரவைகோத்தருளி இடைப்பெண்களை ஈடுபடுத்தி அவர்களோ கலக்கவல்லனுமாய், அத்தாலே பெருவிலையனான மாணிக்கம்போன்ற அழகையுடையனும பெண்களே வாழ்ந்துபோகையன்றிக்கே எல்லாரும் கண்டு வாழும்படி குடமாடியருளுவ செய்து அத்தாலுண்டான இளைப்பு ஆறும்படி திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மே கண்வளர்ந்தருளின நிரதிசயபோக்யபூதனை.

ப.—அநந்தரம், அந்த க்ஷீரார்ணவசாயியினுடைய ராமாவதாரத்திலுங்காட் ஆச்ரிதார்த்த ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து அ ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

(பூபாரநிர்ஹரணார்த்தமாக), பரவி - (குணகணங்களைப்)பரக்கச்சொல்லி, வான தேவர்கள், ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ண, நின்ற - (அவர்களுக்கு ஸந்நிதிபண்ணி) நின்ற, பரமனை பாரம்யத்தையுடையனாய், பரஞ்சோதியை - (அவதீர்ணதசையிலே "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்" என் படியான) நிரவதிக ஜ்யோதிஸ்ஸையுடையனாய், (அவதாரஸௌந்தர்யத்தில் அகப்பட்ட கோப கைகளுக்கு), குரவைகோத்த - திருக்குரவைகோத்த முகத்தாலே, குழகனை - இஷ்டவிநி

கண்ணழகைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - 'பாபவர்த்தகன்' இத்யாதி. 'பரவுமினோ' என்றதுக்கு அர்த் 'அக்கண்ணழகிலே' இத்யாதி. "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே விச்வபாவந" இத்யாதி. க்ரமே அந்வயம்.

கார்ஹமாம்படி பவ்யனாய், மணி வண்ணனை - மாணிக்கம்போலே முடிந்து ஆளலாம்படி ஸுலபமான வடிவையுடையனாய், (பெண்களையன்றியே ஊராக அநுபவிக்கும்படி), குடக்கூத்தனை - குடக்கூத்தாடினவனாய், (இப்படி ஆஸ்ரிதகார்யஞ்செய்கைக்காக), அரவம் - திருவநந்தாழ்வான் மேலே, ஏறி - ஏறி, அலை கடல் - (தன்ஸந்நிதியாலே) கொந்தளித்து அலையெறிகிற கடலிலே, அமரும் - (ரக்ஷணசிந்தையிலே) பொருந்தின, துயில் கொண்ட - நித்ரையை ஸ்வீகரித்த, அண்ணலை - ஸ்வாமியை, நன் - (ஸ்தோத்ரோபயோகத்தாலே) நன்றான, இரவும் பகலும் - அஹோராத்ரவிபாகமின்றியே, விடாது - ஓவாதே, என்றும் - என்றும், ஏத்துதல் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையிலே, மனம் வைம்மின் - நெஞ்சை வையுங்கோள். விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே அதுதானே கொண்டு முழுகுமென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம் பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[பரவி வானவரேத்த நின்ற பரமனை] - நித்யஸூரிகள் அக்ரமமாக ஏத்த அத்தாலே ஸமாதிகரஹிதனாய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்தினாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதே அவ்வருகாய் நின்றவனையென்றுமாம். [பரஞ்சோதியை] - அவர்கள் ஏத்த அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. "விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே" என்று அவர்கள் ஏத்துகை தன்பேறாக நினைத்து அது வடிவிலேதோற்ற இருக்கிறபடி. "ஸம்ஜ்யோதிஷா ஜ்யோதிஸ்ஸம்வஸம்வத்ஸ்வ". மோக்ஷிக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணுகை மோக்ஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. [குரவைகோத்த குழகனை] - இப்படி விலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடு இடைப்பெண்களோடு பரிமாற்றத்தில் வாசியறக் கலக்கவல்லவனை. [மணிவண்ணனை] - அவர்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கவல்ல வடிவழகையுடையவனை. [குடக்கூத்தனை] - இப்பெண்களில் தாழ்ந்தார் இழந்துபோகையன்றிக்கே திருக்குரவையில் தப்பினார் இழவாதபடி மன்றிலே நின்று குடக்கூத்தாடி அவ்வடிவழகை ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினவனை. [அரவம் இத்யாதி] - குடக்கூத்தாடின ஶ்ரமம் தீர க்ஷீராப்தியிலே சாய்ந்தபடி. [அலைகடல்] - தன்ஸந்நிதியாலே கிளர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கை. [அமரும் துயில்] - நாச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணாதிருக்கை. [அண்ணலை] - சாய்ந்துகிடக்கிற போது ஸர்வாதிகனென்று தோற்ற இருக்கை. 'ஸயோவாயிதஸ்ரீமாந் ஸர்வஸ்ஸர்வத்ருக் ஸர்வஜ்ஞ:" என்னக்கடவதிறே. [இரவு இத்யாதி] - ஏத்துகைக்கு உறுப்பான காலமாகையாலே நல்ல இரவும், நல்ல பகலும். காலம்நடையாடாத தேஶத்திலே சென்று அநுபவிக்கவேண்டும் விஷயத்தைக் காலம்நடையாடும் தேஶத்திலேயிருந்தே அநுபவிக்கலாமென்கை. [என்றும் இத்யாதி] - எப்போதும் ஏத்துகையிலே மநஸ்ஸைவைக்க அமையும்; தானே கொண்டு முழுகும்; பின்னை உபதேசிக்கவேண்டா.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

மூன்றாம்பாட்டு - 'பரவி' இத்யாதி. 'குரவைகோத்த குழகனை' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ராமாவதாரம்' இத்யாதி. பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே - பரத்வமென்னும்படி அத்யந்தஸௌலப்யமான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே. 'ராமாவதாரத்திலே ஆஸ்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றீர், அந்த அவதாரம் கட்டும்காவலுமாய் வஸிஷ்டாதிகள் ஓலக்கம் கொடுக்க மேன்மைதோற்ற ஸிம்ஹாஸநஸ்தராயிருக்கிற இருப்பிலே நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கும்படி எங்ஙனே? என்னில்' என்று அவதாரிகையடியிலே சில கூட்டிக்கொண்டு, அநந்தரம் - 'கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம்' இத்யாத்யநுஸந்திப்பது. ஏத்துகையாலே - பரமனென்னுதல், ஏத்தினாலும் பரமனாயிருக்கு மென்னுதல். 'வானவர்-பரவி-ஏத்த-பரமனாய்-நின்றவனை' இத்யந்வய:. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு - "நிரவத்ய: பர: பராணாம்" இத்யாதியை நினைப்பது. ப்ராப்தியாவது - ஸ்தோத்ரமென்று தாத்பர்யம்.

[பரவிவானவரேத்தநின்றபரமனை] - அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த, அத்தாலே ஸட திக தரித்ரனாய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்தினாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதே அவ்வருகா நின்றவனை யென்றுமாம். [பரஞ்சோதியை] - அவர்களேத்த, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை "விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே" (விபந்யவோஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே) என் அவர்கள் ஏத்துமது தன்பேறாக நினைத்து, அது தன் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய" (பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய). ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தைப்பண்ணுகை ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. [குரவைகோத்த குழகனை] - நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் ப மாற்றத்தை இடைப்பெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில், வாசியறக் கலக்க வல்லவனை. குழகன் பவ்யன். [மணிவண்ணனை] - அவர்களை வஶீகரிக்கைக்கு மருந்திடும் பரிகரத்தையுடையவனை நீலமணிபோலே ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை. [குடக்கூத்தனை] - திரு குரவையில் அந்வயியாதார்க்கும் இழக்கவொண்ணாதபடி மன்றிலே தன்னுடைய வடிவழகை மு ற்றூட்டாக அநுபவிப்பிக்குமவனை. [அரவமேறி] - குடக்கூத்தாடின ஶ்ரமம் ஆறும்படிக்கு படு போய்த் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினபடி. [அலைகடல்] - ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. [அமருந்துயில்] - நாச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணாதிருக்கை. [அ ணலை] - அநந்தஶாயித்வத்தால் வந்த ஈஶ்வரத்வவுறைப்பை யுடையவனை. [இரவும் இத்யாதி காலம்நடையாடாத தேசத்தில் அநுபவத்தையன்றே காலம்நடையாடும் தேசத்திலே நான் உங்க அநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது. ஏத்துகைக்கீடான காலமாகையாலே - நல்லிரவும் நன்பகலு பே கிறார். [என்றுமேத்துதல்] - "விபந்யவ:" (விபந்யவ:) என்கிறபடியே. [மனம்வைம்மினோ நீங்கள் அங்கே நெஞ்சைவைக்குமித்தனையே வேண்டுவது; விஷயம் தன்னடையே கொண்டு பு கும். நீங்களேத்தவென்று ஒருப்படு மித்தனையே வேண்டுவது, பின்னை உங்களுக்கு உபதேசிப்ப

'பரவி' இத்யாதியோடே கூட்டி பாவம்-'அவர்களேத்த' இத்யாதி. விவரணம்-'விபந்யவ:' இத்யா தத்-பரமம்பதம், விப்ராஸ: - மேதாவிந:, விபந்யவ: - "பநஸ்துதௌ" என்கிற தாதுஸித்தமாய், தாச்சீல் உப்ரத்யயமாய், ஸ்துதிஶீலா: என்றபடி. ஜாக்ருவாம்ஸ:-ஜாகரணஶீலா:, அஸ்கலிதஜ்ஞாநா இதி யாவத். ஸ ந்ததே - விளங்காநின்றார்கள். "ஞிஇந்தீ தீப்தௌ" என்றிறே தாது. பரமபதத்தை ஸதா ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகை கொண்டு அத்தாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்ற இருப்பர்களென்றபடி. இது ருக்வேதத்திலே. 'ப சோதியை" என்றதுக்கு சாந்தோக்ய ப்ரமாணம் - 'பரஞ்ஜ்யோதி:' இத்யாதி. அவர்களேத்துமது அவர்களு ஸ்வரூபஸித்தியொழிய, தன்பேறானபடி எங்ஙனே?என்ன,'ஶேஷிக்கு' இத்யாதி. அதாவது - "விஜ்ஞாந: ஶோகஹ" என்கிறபடியே, ஶேஷபூதன் ஏத்தித் தன்ஸ்வரூபம் பெறுமது தன்பேறாக நினைத்திருக்கும் யென்றபடி. யத்வா, இவர்களேத்துகிறது எதுக்காக? என்ன, 'ஶேஷிக்கு' இத்யாதி என்னுதல். 'ப வானவர்' இத்யாதியோடே கூட்டி பாவம்-'நித்யஸூரிகளோடு' இத்யாதி. குழகனை - ஏகரஸனை. அவர்க பெண்களை. 'குரவைகோத்த' என்ற அநந்தரம் - 'குடக்கூத்தனை' என்றதுக்கு பாவம் - 'திருக வையில்' இத்யாதி. அந்வயியாதார்க்கு - கோபாலவ்ருத்தைகள் முதலானார்க்கு. மன்றிலே - நாற்சந்தியி முற்றூட்டாக - பூர்ணபோஜநமாக. கீழ்ப்பதத்தையும் கூட்டி பாவம் - 'குடக்கூத்து' இத்யாதி. கிளர்த் உச்ச்ராயம். 'அமரும்' என்றதுக்கு பாவம் - 'நாச்சிமாராலும்' இத்யாதி. 'அரவமேறி - அண்ணல்' எ கூட்டி பாவம் - 'அநந்த' இத்யாதி. திருவனந்தாழ்வான்மேலே யேறி ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே அலையெற் கடலிலே ரக்ஷணசிந்தையிலே பொருந்தின நித்ரையை ஸ்வீகரித்த ஸ்வாமியை இதி ஶப்தார்த்த:. உறைப் தாத்பர்யம். 'ஏத்துமினோ' என்னாதே, 'இரவும்நன்பகலும்' என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் -'காலம்நடையாட இத்யாதி. "நக்தந்திவம் ஸ்துவந்த:" என்னக்கடவதிறே. "வெந்நாள்" என்றாற்போலே ெ லாதே, 'நன்பகல்' என்கிறதென்? என்ன, 'ஏத்துகைக்கீடான' இத்யாதி. விபந்யவ: என்றது - தாச்சீ உப்ரத்யயமாய், ஸதா ஸ்துதிசீலர் என்றபடி. 'ஏத்துமினோ' என்னாதே, 'மனம்வைம்மினோ' என்கிறதெ ஏன்ன, 'நீங்கள்' இத்யாதி. இவ்வாக்யவிவரணம் - 'நீங்களேத்த' இத்யாதி. 'வானவரேத்த' இத்யாதி எ

வேண்டா ; நித்யஸூரிகளேத்தும் விஷயத்தையன்றே நான் உங்களை யேத்தச்சொல்லுகிறது ; ஸர்வாதிகனையன்றே நான் உங்களை யேத்தச் சொல்லுகிறது; நீங்கள் ஏத்துகிற இது தன்பேறென்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவனையன்றே நான் உங்களை யேத்தச் சொல்லுகிறது, உங்களுடைய விலக்காமையே பற்றாசாக வந்து கலக்குமவனையன்றே நான் உங்களை ஏத்தச்சொல்லுகிறது; யாதானும் நேர்ந்து அணுகவேண்டும் வடிவழகையுடையவனையன்றே ஏத்தச்சொல்லுகிறது; உங்களோட்டைக் கலவியாலே செருக்கியிருக்கிறவனையன்றே ஏத்தச்சொல்லுகிறது; அநந்தசாயியையன்றே ஏத்தச்சொல்லுகிறது; ஸர்வஸ்வாமியையன்றே ஏத்தச்சொல்லுகிறது; ஒரு காலநியதி யுண்டா யிருக்கிறீர்களோ? ஏத்துகைக்குப் பரிகரஸூந்யராயிருக்கிறீர்களோ? அதில் அருமையுண்டாய்த்தா னிருக்கிறீர்களோ? ஆயிட்டு, [மனம்வைம்மினோ] - விஷயங்களிலே ஓடித்திரிந்த மநஸ்ஸை மீட்டு இவ்விஷயத்திலே வைக்கப் பாருங்கோள். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

LIBRARY

வைம்மின் நும்மனத்தென்று யானுரைக்கின்றமாயவன்சீர்மையை
எம்மனோர்களுரைப்பதென் அதுநிற்கநாடோறும் வானவர்
தம்மையாளுமவனும்நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும்
செம்மையால்அவன்பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே.

ஆ.—(வைம்மின்) இப்படி ஆஶ்ரயித்தால் அவன் நம்மை விஷயீகரித்தருளுமோ? என்னில்;—ஐஶ்வர்யப்ரவணராய், அதிக்ஷுத்ரரான ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்குங்கூட ஒருதடையின்றியே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி தன்திருவடிகளைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற அளவிறந்த நீர்மையையுடையனாயிருந்தவன், அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்குமவர்களைக் கைவிடுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மிகவும் அபிமாநிகளான ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய ஶீலவத்தையைப பேசுகிறார்.

[வைம்மின் நும்மனத்து என்று தொடங்கி] - உங்கள்மநஸ்ஸிலே வைத்து ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்று நான் சொல்லுகிற ஸௌந்தர்யாதிகளால் அத்யாஶ்சர்யபூதனை அவனுடைய சீர்மையை என்போல்வார் உரைத்தால் பக்திவாத மென்கிறீகோள்; அதுகிடக்கிடீர். [நாடோறும் என்று மேலுக்கு] - தேவாதிபதியான இந்த்ரனும் சதுர்முகனும் ஸாதகனுயிருந்து வைதது ஈஶ்வரத்வேந அபிமாநியான ருத்ரனும் என்று மொக்கத தடையின்றிக்கே புக்கு அவனை ஸமாஶ்ரயித்து வேண்டினபடி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஈஶ்வராபிமாநிகளுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியான ஶீலாதிஶயத்தையுடையவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

க்ஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறா - 'நித்யஸூரிகள்' இத்யாதி. யாதானுமநேர்ந்து அணுகவேண்டும் - ஏதேனுமொன்றைச் செய்தாகிலும் கிட்டவேண்டும். 'யாதானுமநேர்ந்தணுகாவாறு' என்று, பெரிய திருவந்தாதியில் "யாதானுமொன்றறியில்" என்கிற (௩௩-ஆம்) பாட்டில் பாசுரம் இது. செருக்கி - கர்வித்து. 'மனம்' என்றதைப்பற்ற, 'பரிகரம்' என்றது. 'வைம்மினோ' என்றதுககு ஹாவம் - 'அதிலருமை' இத்யாதி. ஆயிட்டு - ஆகையாலே. பரவிவானவரித்யாதி க்ரமேண அந்வய: ஏத்துதல் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையிலே. குரவை - ராஸக்ரீடை. (௩)

'நும் மனத்து - உங்கள் நெஞ்சிலே, வைம்மின் - வையுங்கோள்,' என்று - என யான் உரைக்கின்ற - நான் சொல்லுகிற, மாயவன் - ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையனுடைய, சீர்மையை - சீரிதான சீலவத்தையை, எம் அனோர்கள் - (ப்ரவணரான) எம்போல்வ உரைப்பது - சொல்லுவது, என் - என்? அதுநிற்க - அதுகிடக்க; வானவர்தம்மை ஆ மவனும் - (தனித்தனியே பதஸ்தரான) வானவர்தங்களையும் (தன்னளவிலே) ஆளும்படிய இந்த்ரனும், நான்முகனும - (ஸர்வதோமுகமான ஸ்ருஷ்ட்யுபதேஶாதிகளைப்பண்ணும்) ப் மாவும், சடைமுடி அண்ணலும் - ஜடாமகுடதரத்வததால் வந்த தபோமாஹாத்ம்யத்த லோகத்துக்கு ஈஶ்வரனை ருத்ரனும், செம்மையால் - (தங்கள்துரபிமாநத்தால் வந்த அ கேட்டைவிட்டு ஶேஷஶேஷிஹாவத்தால்வந்த)ஆர்ஜவத்தாலே, அவன்-(ஶேஷியான)அவனுடை பங்கயம் பாதம் - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை, நாடொறும் - நாடோறும், சிந்தித்து - தித்து, ஏத்தி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, திரிவர் - (இதுதானேயாத்ரையாக) வர்த்தியாநிற்பர். லால், அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அபிமாநப்ரசுரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தடையின்றி புக்கு ஆஶ்ரயிக்கலாயிருக்கிற ஶீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

[வைம்மின் இத்யாதி] - உங்களுடைய ஹ்ருதயததிலே வையுங்கோள் என்று சொல்லுகிற ஆஶ்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதிகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையனை அவனுடைய வத்தையை. [எம்மனோர் இத்யாதி] - ஸ்நேஹிகளான என்போல்வார் சொல்லுமது என்? கிடக்கிடீர். [நாடொறும் வானவர் இத்யாதி] - ஸர்வகாலமும் தேவர்களுடைய நன்மைதிை ஆராய்ந்து அவர்களுக்கு ஶேஷியான இந்த்ரனும் சதுர்தஶபுவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மா ஸாதகவேஷத்தோடே ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனும். [செம்மையால் இத்யாதி] - அநந் யோஜநரோபாதி தடையின்றிக்கே புக்கு நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை நினைத்தும் உள்ளடங்காமே புகழ்ந்தும் அதுதானே யாத்ரையாய் ஸஞ்சரிப்பார்கள். நாடொறும் செ யால் என்னவுமாம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அபிமாநப்ரசுரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் தடையின்றி புக்த ஆஶ்ரயிக்கலாயிருக்கிற ஶீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

[வைம்மின் இத்யாதி] - உந்தம்ஹ்ருதயத்திலே வையுங்கோள் என்று நான்சொல் ஆஶ்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதி குண சேஷ்டிதங்களை யுடையனானவனுடைய சீலவத்தை அன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளேல்லாம் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படிய அவன் பெருமையேன்று, ஆஶ்ரயணத்துக்கு உறுப்பாக அவன்பரத்வத்தைச் சொல்லிற் மாம். [எம் அனோர்கள் உரைப்பதேன்] - எம்போல்வார் சொல்லவேண்டுகிறதேன்? நா சொன்னவாறே பக்திபாரவஶ்யத்தாலே சொன்னோம் என்பார்கள். [அது நிற்க] - அதுகிட [நாடோறும் இத்யாதி] - அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளேல்லாம் அநந்யப்ரயோஜந போலே வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படியன்றோ அவனுடைய சீலவத்தை. அன்றிக்கே, அதிகாரிபு களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளேல்லாம் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன்பெருமை பே

நாலாம்பாட்டு - 'வைம்பின்' இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அ இத்யாதி.

அர்த்தத்வயத்தாலும், 'சீரமை' என்று - பரத்வஸௌலப்யங்கள் இரண்டையும் சொல்லு இரண்டும் ஆஶ்ரயணத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. நீர்சொன்னால் விரோதமேது? என்ன, 'நாங்கள்' இ 'நாடொறும்' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - 'அதிகாரிபுருஷர்கள்' இத்யாதி. கீழே அந்வயம் - கீழோடே தல். 'ஆளும்' என்கிறத்தோடே கூட்டுதல்; 'நாடொறும் - ஆளும்' இத்யர்த்தஃ. கீழே கூட்டின போ

ஆஶ்ரயணத்துக்கு உறுப்பாக அவன்பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றுகிறது. 'நாடோறும் சிந்தித்தேத் தித்திரிவரே' என்று மேலே அந்வயம்; கீழே அந்வயம் : [வானவர்தம்மையாளுமவனும்] - தேவர்களைச் சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொண்டு அவர்கள் மிகுதிகுறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த்ரனும், சதுர்த்தஶபுவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகனும். [சடைமுடியண்ணலும்] - ஸாதகவேஷங் கிடக்கச்செய்தே ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனும். [செம்மையால் இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தர பரதையும் நெஞ்சிலேகிடக்கச்செய்தே அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆஶ்ரயியாநிற்பர்கள். ஹாவதோஷமுங் கிடக்கச்செய்தே தன்னையேபற்றினரைப்போலே யிருக்க, புகுவதுபுறப்படுவதாய்த் திரியும்படியன்றோ அவன்படி யிருக்கிறது என்கிறார். செம்மை - செவ்வை. அதாவது - அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, 'அவ்வநுஸந்தாநம் வழிந்துபுறப்பட்ட சொல்' என்று தெரியும்படி ஏத்தி, அத்தாலே தரித்துக் கால் நடைதந்தாராய் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். "பாடித்திரிவனே" என்னுமாபோலே. வானவர்தம்மை யாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன்பாதபங்கயம் நாடோறும் சிந்தித்தேத்தித் திரிவரென்று அந்வயம். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திரியுங்காற்றோடுஅகல்விசும்பு திணிந்தமண்கிடந்தகடல்
எரியுந்தீயோடுஇருசுடர்தெய்வம் மற்றும்மற்றும்முற்றுமாய்க்
கரியமேனியன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் கண்ணன்விண்ணோரிறை
சுரியும்பல்கருங்குஞ்சி எங்கள்சுடர்முடியண்ணல்தோற்றமே.

ஆ.—(திரியும்.) ஸ்வஸங்கல்பாதீநமான வாய்வாகாஶாதி ஸகலபதார்த்தங்களையும், ஈஶ்வரத்வவிஶாலத்வாதி தத்தர்மங்களையு முடையனாய், இந்தீவரதளஶ்யாமனாய், பத்மபத்ரேக்ஷணனாய், நீலாளகபந்தபந்துரனாய், ரோஷஶேஷாஶநவைநதேயப்ரப்ருதய ஸங்க்யேய நித்யஸித்த பரமஸூரிபிஸ்ஸேவ்யமாநனாயிருந்த எம்பெருமானை நான் காணப்பெற்றேனாகாதே என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்விபூதியிலே ஒன்றைப்பிரியில் தனக்குச் செல்லாமையாலே எப்போதும் அவற்றோடே கூடி எம்பெருமானுடைய தோற்றரவு இருப்பது என்கிறார். "ஸஹிதா நாரீஶ்வரோவிஷ்ணு" என்னும்படியாலே ஐஶ்வர்யாதிகளோடே கூட வந்து திருவவதாரம் பண்ணும் என்றுமாம்.

அர்த்தம் - 'தேவர்களைச் சனியும்' இத்யாதி. சனியும் புதனும் - சனிக்கிழமையும், புதன்கிழமையும். மெய்க் காட்டுக்கொண்டு - எண்ணிக்கொண்டு. சடைமுடியண்ணலும் - ஜடையை ப்ரஸ்ஸியேயுடைய ஈஶ்வராபி மாநியான ருத்ரனும். செம்மையால் - செவ்வையால்; ஆர்ஜவத்தால்: அநந்யப்ரயோஜநதையால இத்யர்த்தஃ. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குச் செம்மையேது? என்ன, 'ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும்' இத்யாதி. விவரணம் - 'ஹாவ தோஷம்' இத்யாதி. யத்வா, 'பாதபங்கயம்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தது, 'திரிவரே' என்றதுக்கு ஹாவமாதல். 'போலேயிருக்க' - முழுச்சொல். பற்றினரைப்போலே; சப்தார்த்தம் - 'அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே' இத் யாதி. ஏத்தினால் கால்நடைதருமோ? என்ன, 'பாடி' இத்யாதி. கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு. பாவோடேபூண்ட இனிய இசையைப்பாடி அதுவே தாரகமாக ஸஞ்சரிப்பன் இத்யர்த்தஃ. வைம்மின் இத்யாரப்ய,அதுநிற்க, வான வர்தம்மை - நாடொறும் - ஆளுமவனுமென்றுதொடங்கி, திரிவர்இத்யந்வயஃ. யத்வா, வைம்மினித்யாரப்ய, அவன் பாதபங்கயம் - நாடொறும் - சிந்தித்தேத்தித் திரிவ ரித்யந்வயோவா. (௪)

24360 - ACADEMY ... ME... Acc. ...

[திரியும் என்று தொடங்கி] — தனித்தனியே நியதஸ்வபாவமான பூதபஞ்சகங்கள் சந்த்ரஸூர்யர்கள் தேவர்கள் மநுஷ்யர்கள் திர்யக் ஸ்தாவரங்கள் இவையித்தனையோடும் கூடி. [கண்ணன் என்று தொடங்கி] - க்ருஷ்ணனான நீர்மையாலே அயர்வறுமமரர்களை அடிமைகொண் சுழன்று தனித்தனியேயெண்ணிக்கொள்ளலாம்படியான திருக்குழலையுடையனாய், ஆஸ்ரிதபரதந் தயா நிரவதிகதேஜஸ்ஸான திருவபிஷேகத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தோற்றர

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அவதாரம் அகிலவிபூதியோடும் அவிநாபூதம் என்கிற

கரிய மேனியன் - ஶ்யாமளமான வடிவையுடையனாய், செய்ய தாமரை கண்ண (அதுக்குப்பரபாகமாய்ச்) சிவந்த தாமரைபோன்ற கண்களையுடையனாய், விண்ணோர் இறை நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யமான மேன்மையையுடையனாய், சுரியும் பல் க குஞ்சி - சுருண்டு வெடித்து அலகலகாய்க் கருகின குழலையுடையனாய், எங்கள் - எங்களையும் மைகொள்ளும், சுடர் - ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, முடி - திருவபிஷேகத்தையுடையனான, அ ணல் - ஸ்வாமியாயுள்ள, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய, தோற்றம் - ஆவிர்ப்பாவமானது, திரி காற்றோடு - ஸதாகதியாயுள்ள வாயுவோடேகூட, அகல் விசும்பு - விஸ்தீர்ணமான ஆகா திணிந்த மண் - கடினையான பூமி. கிடந்த கடல் - கரைகடவாதுகிடந்த கடல், எரியும் தீயோ ஊர்த்வஜ்வலநமான அக்நியோடேகூட (வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியந்தர்க்கதமான), இருசுடர் - சந்த்ராதி ப்ரமுகமான, தெய்வம் - தேவதாவர்க்கம், மற்றும் - மற்றும் மநுஷ்யர், மற்றும் - மற்றும் தி குக்கள், முற்றுமாய் - ஸ்தாவரமான முற்றுமாயிருக்கும். ‘முற்றுமாய்’ என்ற ஸாமாநாதிகரண் விஶ்வரூபாத்யாய க்ரமத்திலே ஶரீரஶரீரகத்வாதி நிபந்தநமான ஶரீராத்மபாவப்ரயுக் அவனை ஏத்துதல் மனம் வைம்மி னென்று அந்வயம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி அ தோற்றரவு இருப்பது என்கிறார். அதவா, “ஸம்பூதாநாஶ்வரோஹமபிஸந்” என்னும்படிய ஐஶ்வர்யாதிகளோடே கூட வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

[திரியும் காற்று] - ஸததகதியான வாயு. [அகல்விசும்பு இத்யாதி] - ஸ்வேதரஸப த்துக்கும் அவகாஶப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாஶம், கடிநஸ்வபாவையான பூமி, கரையை அ மிக்கமாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வஜ்வலநமான வஹ்நி, ப்ரகாஶகரான சந்த்ரஸூர்யா தேவதிர்யங் மநுஷ்யஸ்தாவரங்கள், [ஆய்] - தச்சரீரியாய். ஆக, ஜகதாகாரத்வம் சொல்லி [கரியமேனியன்] - அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [செய்ய இத்யாதி] - ஸல்யஸூசகமான கண்ணழகையுடையவன். [கண்ணன்]-ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனுகைக்காக ஸ னனவன். [விண்ணோரிறை] - அந்நிலையிலே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படி பரத்வத்தை யுடையவன். [சுரியும் இத்யாதி]-சுழன்று அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாம் ஹரமான மயிர்முடியை யுடையனாய். [எங்கள் சுடர் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸாவ்யமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் ஒளியையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர்வே னுடைய. [தோற்றம்]-ப்ரகாஶ மென்னுதல், அவதார மென்னுதல்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி தோகைவிரித்தாற்போலே ஸவிபூதிகனாய்க்கொண்டு அவனுடைய தோற்றரவு இருப்பது என்ற

அஞ்சாம்பாட்டு - ‘திரியும்’ இத்யாதி. கரியமேனியன் இத்யாரப்ய, அண்ணல் தோற்றம் - மாயிருக்கும் என்று அந்வயித்து; இதுதான் ஜகதாகாரதைக்கும், அஜஹதஸ்வபாவனாகையாலே தன் ஐ யாதிகளோடே கூட வந்து அவதரிக்கும் அவதாரத்துக்கும் ஸாதாரணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண் யாக அவதாரிகை - ‘வாத்ஸல்யத்தாலே’ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ‘மயில் தோகைவிரித்தாற்போலே

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-571 ...

*"பூதாநாமீச்வரோऽபி ஸந்" (பூதாநாமீச்வரோபிஸந்) என்னும்படியாலே ஐச்வர்யாதிக ளோடே வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

[திரியும் இத்யாதி] - ஸததகதியான வாயு, ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசம், கடிநஸ்வபாவையான பூமி, பகவதாஜ்ஞையாலே கரையேறமாட் டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நி, ப்ரகாசகரான சந்த்ரஸூர்யர்கள். [தெய்வம் இத்யாதி] - தங்களையொழிந்தார்க்கெல்லாம் தங்களை ஆச்ரயித்து அபிமதம்பெறவேண்டி யிருக்கிற தேவஜாதி, அவர்களை ஆச்ரயிக்கிற மநுஷ்யர்கள், திர்யக்ஸ்தாவரங்கள். [முற்றுமாய்] - இப்படி சொல்லலாம்படியாயிற்று அவனுடைய தோற்றம் இருப்பது. ஆய் - தச்சரீரியாய். இத்தால்-ஜகதாகாரத்வம் சொல்லுகிறது. மேல், அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லு கிறது: [கரியமேனியன்] - கண்டார்க்குத் தாபத்ரயங்கள் ஆறும்படி ச்ரமஹரமான திருமேனியை யுடையவன். [செய்யதாமரைக்கண்ணன்] - அகவாயில் வாத்ஸல்யப்ரகாசகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [கண்ணன்] - ஆச்ரிதர்க்குக் கையாளாயுள்ளவன். [விண்ணோரிறை] - அங்கிலே தன்னிலே நித்யஸூரிகளுக்கு வந்து ஏத்தவேண்டும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடைய வன். [சுரியும் இத்யாதி] - சுருண்டிருப்பதாய், அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாய், கண்டார்கண் களுக்கு அஞ்சநமிட்டாற்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள மயிர்முடியையுடையனாய். [எங்கள்சுடர்முடி யண்ணல்தோற்றமே] - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநபாயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான ஒளியை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய, தோற்றம் - ப்ரகாசமென்னுதல், அவதார மென்னுதல். (ரு)

---

*ப்ர—ஸ்ரீபகவத்கீதாஸு "அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோऽபி ஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா"

றது - "ஸ ஐயஸயஸ்வம்ஸம்சரீரேகதேசம் யாதவிதிகிதாவ்யம் ஸதஸ்யாவிஸ்தரணா நஃ । வஹிதஜிவகவாவம்ஹித ஊதத்யந்நநாசிவிநிசிவீவக்ஷ்யஹிஸ்ரீ ஸகேஷு" என் றத்தைப் பற்ற.

விசும்புக்கு அகலமாவது எது? என்ன, 'ஸ்வேதர' இத்யாதி. "ஏதஸ்யைவாக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே வ்யத்திரிக்தோ விஷ்ணுமாஹாத்ம்யஃ ஸம்ஸ்திதாநி வாயோஃ விக்ருத்யாதி மஹேந்த்ர மதிரர்ணவஸ்ய ப்ரவிஷ்டோ விஷ்ணுவிஷ்ணூ: ஸ்ருஹவதிர்யாஃ" என்றத்தைப் பற்ற - 'பகவதாஜ்ஞையாலே' இத்யாதி. 'திரியுங்காற்று' இத்யாதிக்கு விசேஷணமுண்டாகையாலே, 'தெய்வம்' என்றதுக்கும் விசேஷணமிட்டு அருளிச்செய்கிறார்-'தங்களை' இத்யாதி. 'ஆய்' என்கிற இது - தாதாத்ம்யத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்ன, 'தச்சரீரியாய்' என்று. இத்தால் - பூர்வார்த்தத்தால். கறுப்பாலே குளிர்த்தியை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'கண்டார்க்கு' இத் யாதி. க்ருஷ்ணனான நிலைதன்னிலே நித்யஸூரிகளேத்துமதுக்கு ப்ரமாணம் - "விண்ணின்மீதயரர்கள்விரும் பித்தொழ" இத்யாதியை அருளிச்செய்வர். சுருண்டு - வக்ரமாய். அலகலகாக - ஒன்றோடொன்று கூடாதே. ஜகதாகாரதைக்கு அநுகுணமாகவும் அவதாரத்துக்கு அநுகுணமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் - 'ப்ரகாசம்' இத் யாதி வாக்யத்வயத்தாலே 'தோற்றம்' என்றது - உபயவிபூதி விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு சாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரகாசிக்கு மென்னுதல்; அவதரிக்கு மென்னுதல். முந்தினபக்ஷத்தில், கரியமேனியனென்று தொடங்கி, முற்றுமாய்க்கொண்டு - தோற்றமென்று அந்வயம். தோற்றம் - தோற்றம். மற்றபக்ஷத்தில், திரியுங்காற் றோடு என்று தொடங்கி, முற்றுமாய்க்கொண்டு - அண்ணல் தோற்றமாயிருக்கும் இத்யந்வயஃ. அதாவது - ஐச் வர்யவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவதரிக்கு மென்றபடி. (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

தோற்றக்கேடவையில்லவனுடையான் அவனொருமூர்த்தியாய்ச்
சீற்றத்தோடருள்பெற்றவனடிக்கீழ்ப் புகநின்றசெங்கண்மால்
நாற்றத்தோற்றச்சுவையொலி உறலாகிநின்றஎம்வானவ
ரேற்றையேயன்றி மற்றொருவரையானிலேன்எழுமைக்குமே.

ஆ.—(தோற்றம்.) ஜந்மமரணாதிதோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், ஜந்ம மர(
தோஷயுக்தபதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவாய், ஆஸ்சர்யதம நருஸிம்ஹவேஷபூஷிதனாய்
ண்யவிஷயநிரவதிக க்ரோதத்தினாலே அதயந்தம் அநபிபவநீயனா யிருக்கச் செய்தே, ஆஸ்ரித
ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் கூசாதே சென்று திருவடிகளின்கீழே புகலாம்படி அவனுக்கு ஸுலட
தத்ஸம்ஸ்லேஷஜநித நிரதிஸயப்ரீதியாலே ஆதாம்ராயதலோசநனாயிருந்த எம்பெருமான்,
வானமமரர்களுடைய ஸர்வகரணங்களுக்கும் போக்யமானாற்போலே என்னுடைய ஸர்வகர
களுக்கும் போக்யமானான்; இனி ஆத்மாந்தமாக இவனல்லது எனக்கு மற்றொருப்ராப்யப
என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அபர்வானமமரர்களுக்குப்போலே எல்லாப்படியாலும் எ
போக்யனான நரஸிம்ஹத்தை யொழியக் காலமுள்ளதனையும் மற்றொருவரை எனக்கு ப்ரா
ளாக வுடையேனல்லேனாகப்பெற்றே னென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[தோற்றக்கேடு என்று தொடங்கி] - உத்பத்திவிநாஸாதிரஹிதனாய் ஜந்மாதி
யுக்தபதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் நியாமகனானவன் அத்யந்த விலக்ஷணமான திருமேனியையு
னாய், ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றம் செல்லாநிற்கச்செய்தே தன்னுடைய அநுக்ரஹபாத்ரமான
ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு வந்து அணையலாம்படி நிற்பதுஞ்செய்து ஹிரண்யன்மேலுள்ள சீற்ற
லும் பிள்ளைபக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலுமாகக் கலங்கிச் சிவந்த திருக்கண்களையுமுடைய
அவன்பக்கல் வ்யாமுக்தனுமாய், அபர்வானமமரர்களுக்கு ஸர்வப்ரகார போக்யமானாற்போ
எனக்கு எல்லாப்படியாலும் போக்யமானவனை யல்லது மற்றொருவரைக் காலமுள்ளதனையும்
வந்ஹேதுவாக வுடையேனல்லேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அநவதிகவாத்ஸல்யத்தை யுடையவனை யொ
எனக்கு ஸர்வகாலமும் ஸர்வப்ரகாரோத்தேஸ்யராயிருப்பார் வேறொருவரை உடையேனல்
என்கிறார்.

அவை - இதரஸஜாதீயமான, தோற்றக் கேடு - உத்பத்திவிநாஸங்கள், இல்ல
இல்லாதவனாய், உடையான் - (கார்யகாலங்களிலே ஆஸ்ரிதார்த்தமான ஆவிர்பாவதிரோ
களை) உடையனாக, அவன் - ப்ரமாணப்ரஸித்தனானவன், ஒரு - (லோகத்தில்நடையாடாத
விதீயமான, மூர்த்தியாய் - நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய், சீற்றத்தோடு - (ஹிரண்யவிஷயத்தில்) சீ
தோடே, அருள்பெற்றவன் - (ஸ்வவிஷயத்தில்) அருளைப்பெற்ற ப்ரஹ்லாதனானவன், அடி
தன்திருவடிகளின்கீழே, புக - ஒதுங்கும்படி, நின்ற - (அவனுக்குஸுலபனாய்) நின்ற, செம்
சிவந்த கண்ணையும், மால் - வாத்ஸல்யத்தையுமுடையவனாய், நாற்றத் தோற்றச் சுவை (
உறலாகி நின்ற எம்வானவரேற்றையே அன்றி - கந்த ரூப ரஸ ஸப்த ஸ்பர்ஸங்களையுடைத்
வஸ்துக்களுக்கு நியந்தாவாய்க்கொண்டு நின்று எங்களுக்கு ஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்கும்

மையோடொக்க அநுபாவ்யனானவனையே ஒழிய, யான் - நான், எழுமைக்கும் - ஸர்வகாலத்திலும், மற்றொருவரை - வேறொருவரை, இலேன் - (உத்தேஸ்யமாக) உடையேனல்லேன்.

ஆதலால் - தொழுமினென்று மேலே அந்வயம். சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவனென்று-சிசுபாலனுகவுஞ் சொல்லுவர்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே உபதேஸநிரபேக்ஷமாக நிரதிஸய போக்யமான நரஸிம்ஹத்தை யொழிய வேறொருயாரகம் இல்லையாகப் பெற்றேனிறே என்கிறார்.

[தோற்றக்கேடவை யில்லவன்]-உத்பத்தி விநாஸாதி ஷட்பாவவிகாரங்க ளில்லாதவன். [உடையான்] - ஜந்மாதிதோஷயுக்தமான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன். [அவன்] - கர்மமடியான ஜந்ம மில்லாதவன். [ஒரு மூர்த்தியாய்] - அத்விதீயமான அத்யந்த விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். [சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன்] - ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றம் செல்லாநிற்கச்செய்தே ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரபூதனானவன். ஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கப் பிறந்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே, கோபமும் ப்ரஸாதமும். [அடி இத்யாதி] - திருவடிகளிலே கிட்டலாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடேயிருக்கக் கிட்டலாம் படி எங்ஙனே? என்னில், இவன்பக்கல் வாத்ஸல்ய கார்யமாகையாலே அச்சீற்றம் இவனுக்குக் கிட்டத் தட்டல்ல. [செங்கண்மால்] - ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் ப்ரஹ்லாதன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்த திருக்கண்களையும், [மால்] - ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாத பெருமையையும், ப்ரஹ்லாதனுக்குக் கிட்டலாம்படியான வ்யாமோஹத்தையு முடையவன். நாற்றம் - கந்தம். தோற்றம் - ரூபம். சுவை - ரஸம். ஒலி - ஸப்தம். உறல் - ஸ்பர்ஸம். [ஆகின்ற] - ஸப்தாதிகளெல்லாம் எனக்குத் தானேயாகின்ற. என்போலே யென்னில்,—[வானவரேற்றையே] - நித்யஸூரிகளுக்கு எல்லா போக்யமும் தானேயாயிருக்குமாபோலே. [அன்றி மற்றொருவரை] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறே சிலரை உத்தேஸ்யமாக வுடையேனல்லேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே, உபதேஸநிரபேக்ஷமாக நித்யஸூரிகளைப்போலே, நிரதிஸயபோக்யனான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொருவரை தாரகாதிகளாக உடையேனல்லேன், காலதத்த்வமுள்ளதனையும் என்கிறார்.

[தோற்றக்கேடவையில்லவன்] - உத்பத்தி விநாசங்க ளில்லாதவன். இதுதான் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [உடையான்] - தோற்றக்கேடுள்ள பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு ஸேஷமாகவுடையான்: நிருபாதிக ஸேஷி. [அவன் ஒருமூர்த்தியாய்] - கர்மமடியான ஜந்ம

ஆறும்பாட்டு - ‘தோற்றக்கேடு’ இத்யாதி. நாலாம்பாதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ‘இவர்களைப்போலே’ இத்யாதி. இவர்களை - ஸம்ஸாரிகளை. பரோபதேஸப்ரகரணத்திலே ஸ்வநிஷ்டையை அருளிச்செய்தது - தம்மைப்போலே ஸம்ஸாரிகளும் இருக்கவேணு மென்கைக்காக, “யஷ்டூஹாபாதிதோஷ:” என்னக்கடவதிறே.

‘தோற்றக்கேடவை தொடங்கி, அவனொருமூர்த்தியாய்’ என்னுமளவும் - ஸ்ரீ கீதையில் சதுர்த்தாத்யாயத்தில் “அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோऽபி ஸந் ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா” என்கிற ஸ்லோகார்த்தம் சொல்லுகிறது” என்று அருளிச்செய்வர். இதுதான் - உத்பத்திவிநாசங்கள்தான். தோற்றக்கேடுள்ளவை உபஸ்திதமாகையாலே, அவை ‘உடையான்’ என்கிறதுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ‘தோற்றக்கேடுள்ளபதார்த்தங்கள்’ இத்யாதி. பலிதம் - ‘நிருபாதிக’ இத்யாதி. ‘தோற்றமில்லை யென்றுவைத்து, ‘அவனொருமூர்த்தியாய்’ என்றால் வ்யாஹதமன்றோ? என்ன, ‘கர்ம

மில்லாதவன் ஆஶ்ரிதார்த்தமாக ஒருவிக்ரஹத்தையுடையனாய். [ஒருமூர்த்தி] - அத்விதீயம அத்யந்தவிலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். அழகியான்தானே அரியுருவன்தானேயிறே. [சீற்றத்தே அருள்பெற்றவன்]-ஒருவிக்ரஹத்தை யுடையனானவதுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே சீற்றத்தையும் அரு யும் ஏககாலத்திலே யுடையனானதுவும்.[சீற்ற ம்இத்யாதி]-ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற் செய்தே, அருளுக்குப் பாத்ரபூதனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுச்சுத் திருவடிகளின்கீழே வந்து ட லாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவ னென்கிறதாயிற்று - ஹிரண்யன் த்வேஷத்து விஷயமானாற்போலேயாயிற்று, இவன் அருளுக்கு விஷயமானபடி. அவன் ஒருமூர்த்தியாய்ச் சீற் தோடு என்னவமாம். [அடிக்கீழ்ப் புகநின்ற செங்கண்மால்] - 'ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றமும் செல் நிற்க, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே?' என்று எம்பெருமானாரைச் சி கேட்க, 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படி யிருக்குமிறே' என அருளிச்செய்தார். 'ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள்விரோதிகள்மேலே சீறின சீற்றமாகு பின்னை அவர்களுக்கு அணுகவொண்ணாதபடி யிருக்குமோ?' என்று அருளிச்செய்தார். [செங்க மால்] - இரண்டினுடையவம் கார்யம். ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் சிவந்திருக்கும், ப்ரஹ்லாதாழ்வான்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்குமிறே. [மால்] - "மஹாவிஷ்ணு" (மஹாவிஷ்ணும்) என்கிறபடியே, ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி பெரியனாயிருக் இருப்பைச்சொல்லுதல்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாம்படி வ்யாமோஹத்தை யுடைய யிருக்கு மென்னுதல். [நாற்றம் இத்யாதி] - நாற்றம் - கந்தம். தோற்றம் - ரூபம். சுவை - ரஸ ஒலி - ஶப்தம். உறல்-ஸ்பர்ஶம். [ஆகிநின்ற] - ஶப்தாதிகளெல்லாம் எனக்குத் தானேயாய் நின் ஆருக்குப்போலே யென்னில்,-[எம்வானவர் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபோக்ய தானேயாய் நிற்குமாபோலே. [மற்று இத்யாதி] - வேறொருவரை உத்தேஶ்யமாக உடையே லேன். 'இது எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்?' என்னில்,—[எழுமைக்குமே] - காலதத்த்வமுள்ளத யும். அவன் நித்யஸூரிகள்பக்கலிலே இருக்கக்கடவ இருப்பை என்பக்கலில் இருக்க, நான் றொன்றை போக்யமாக நினைத்திருப்பேனோ? அவர்கள் அவனை யொழிய வேறொன்றை போ மாக நினைக்கிலன்றோ நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைப்பது?

மடியான' இத்யாதி. கர்மம் அடியான ஜந்மமின்றிக்கே ஆஶ்ரிதார்த்தமான விக்ரஹத்தைபுடையவ னென்றப ஒருவிக்ரஹத்தை - இரண்டுவடிவுடைய விக்ரஹத்தை. அத்விதீயமாகையாலே அதிவிலக்ஷண மென்றப அதிவிலக்ஷணமா யிருக்கு மென்கைககு ப்ரமாணம் - 'அழகியான்' இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதியில் இரு திரண்டாம்பாட்டு. தான் நரஸிம்ஹரூபியாய் நரத்வஸிம்ஹத்வங்களாகிற இரண்டுவடிவைச் சேர்த்துககொ தோற்றினால் வைரூப்யம் தோற்றியிராதே தான் அழகியனா யிருக்குமவனாய் இத்யர்த்தஃ. 'ஒருவிக்ரஹத் யுடையனான அதுக்குமேலே' - நரத்வஸிம்ஹத்வங்களிரண்டையு முடைத்தான ஒருவிக்ரஹத்தை யுடையனு அதுக்குமேலே. இப்படி ஏககாலத்தில் கூடின அகடிதமும் விஷயபேதத்தாலே கூடு மென்கிறார் - 'ஹிர யன்பக்கல்' இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - 'சீற்றத்தோடு' இத்யாதி. இத்தை விவரிக்கிறார் - 'ஹிர யன்த்வேஷத்துக்கு' இத்யாதி. அவன் ஒருமூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமா மென்றது - சீற்றத்தோ அவன் ஒருமூர்த்தியா யென்றபடி; அதாவது - சீற்றம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவ னெ படி. 'சீற்றத்தோடு' இத்யாதி - ஹிரண்யன்விஷயத்தில் சீற்றத்தோடே ஸ்வவிஷயத்தில் அருளைப்பெ ப்ரஹ்லாதனானவன் தன்திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்கும்படி அவனுக்கு ஸுலபனாய்நின்ற சிவந்தகண்ணையுடை மாலென்று சப்தார்த்தம். ப்ராஸங்கிகம் - 'ஹிரண்யன்பக்கல்' இத்யாதி. 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே' இத்யாதி ஸம்வாதமாக, "இழவுதரியாததோர் ஈற்றுப்பிடி" இத்யாதியை நினைப்பது. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் பலிதம் - 'ஆஶ் ரிதவாத்ஸல்ய' இத்யாதி. விஷயபேதாத் விரோதமில்லை யென்று கருத்து. விவரணம் - 'ஹிரண்யன்' யாதி. மால் - பெருமையும், வ்யாமோஹமும். "மஹாவிஷ்ணு" என்கிறது - ந்ருஸிம்ஹமந்த்ரஸ்தப "உக்ரம்வீரம்மஹாவிஷ்ணு" இத்யாதி. 'எம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'சப்தாதிகளெல்லாம்' இத்ய 'எம்வானவரேற்றையேயன்றி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶாவம்-'அவன் நித்யஸூரிகள்பக்கல்' இத்யாதி. 'ம றத்தோற்றம்' இத்யாதியைக கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் - 'அவர்கள் அவனை' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ.

ஏழாம் பாட்டு.

எழுமைக்குமெனதாவிக்கு இன்னமுதத்தினை எனதாருயிர்
கெழுமியகதிர்ச்சோதியை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை
விழுமியஅமரர்முனிவர்விழுங்கும் கன்னற்கனியினைத்
தொழுமின்தூயமனத்தராய் இறையுமில்லா துயரங்களே.

ஆ.—(எழுமைக்கும்.) எற்றைக்கும எனக்குப் பரமபோக்யமாய், மத்ஸம்ஶ்லேஷைக போகமாயிருக்கையாகிற மஹாகுணத்தையுடையனாய், விழுமிய அமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற் கனியாயிருந்துவைத்து எனக்கு ஸுலபனாய் அதிமநோஹர திவ்யசேஷ்டிதனா யிருந்த எம்பெருமானை 'அரியன்' என்று கூசாதே தொழுங்கோள்; தொழ, உங்களுடைய ஸமஸ்தது:கங்களும் போம் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இப்படி ஆஶ்ரிதஸுலபனானபின்பு அவன்பக்கல் நீங்கள் பண்ணின துர்லபத்வஶங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள், உங்கள்து:கங்கள் நிஶ்ஶேஷமாகப்போம் என்கிறார்.

[எழுமைக்கும் என்று தொடங்கி] - காலமுள்ளதனையும் எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனாய், அத்யந்த நிக்ருஷ்டமான என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்து பெறாப்பேறு பெற்றாற்போலே உஜ்ஜ்வலனுமாய், எல்லாரையும் தன்பக்கலிலே ஆகர்ஷித்துக்கொள்ளவற்றான ஸௌந்தர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையனுமாய், பேரளவுடைய வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமான போக்யதையை யுடையவனை.

ப.—அநந்தரம், இப்படி நிரதிசயபோக்யனாய்க்கொண்டு ஸுலபனானவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

• எழுமைக்கும் - ஸர்வாவஸ்தையிலும், எனது ஆவிக்கு - என் ஆத்மாவுக்கு, இன் அமுதத்தினை - நிரதிசயபோக்யபூதனாய், எனது உயிர் ஆர் - என்னுடைய ஸ்வரூபத்தோடே செறிய, கெழுமிய கதிர் - கலந்து அத்தாலே ப்ரகாஶிதமான, சோதியை-தேஜஸ்ஸையுடையனாய், மணிவண்ணனை - (என்னோடுகலக்கைக்கு அடியான) வடிவழகையும், குடக்கூத்தனை - சேஷ்டிதத்தையுமுடையனாய், விழுமிய - சீரியரான, அமரர் - வைகுந்தத்தமரரும், முனிவர் - முனிவரும், விழுங்கும் - புஜிக்கும், கன்னல் கனியினை - கன்னல்சேர்ந்த கனிபோலே நிரதிஶயபோக்யனானவனை, தூய மனத்தராய் - (ப்ரயோஜநாந்தரத்தாலே நெஞ்சை தூஷியாதே) அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, தொழுமின் - ஆஶ்ரயியுங்கோள்; துயரங்கள் - (அநுபவப்ரதிபந்தகமான) துரிதங்களை, இறையும் - ஏகதேசமும், நில்லா - நில்லாது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனான பின்பு அவன்பக்கல் துர்லபதவஶங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[எழுமைக்கும் இத்யாதி]-காலதத்தவமுள்ளதனையும் தன்சுவடு அறியாதே இதரவிஷய ப்ரவணமான என் நெஞ்சுக்குப் பரமபோக்யனானவனை. [எனது ஆர் உயிர் இத்யாதி] - அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப்போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. தம்மைக் கிட்டுகை அங்குத்தைக்கு நிறக்கேடென்றிருந்தார்; மற்றைப்படியே தம்மைச் செறியச்செறிய தீப்தனாயிருந்தான் அவன். [மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை] - இந்நிலையில இசைவுபாராதே

மேல்விழுந்து அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருந்தபடி. வடிவழகையும் ம ஹாரியான சேஷ்டிதங்களையு முடையவனை. நீலமணிபோலே முடிந்து ஆளலாம்படி யிருக்கி னென்றுமாம். [விழுமிய இத்யாதி] - ஆக்கரான தேவதைகளன்றிக்கே சீரியரான வைகுந் தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் கன்னல்போலேயும் கனிபோலேயும் நிரதிசயபோக்யனானவ ஸவ‌ரஸ:" என்னக்கடவதிறே. [கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்] - இதுவன்றோ உங் நான் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். பாலைக்குடிக்கைக்கிறே காலைப் பிடிக்கிறது. ஸ்வ ப்ரயோஜநமாகத் தொழுங்கோள். [தூய மனத்தராய்] - துர்லபனோ? ஸுலபனோ? என்று ஸ யாக்ராந்தராகாதே. [இறையும் இத்யாதி] - ஸாம்ஸாரிகமான துக்கங்கள் நிஶ்ஶேஷமா போம்.

௭.—ஏழாம்பாட்டு. இப்படி ஸுலபனானவன்பக்கல் துர்லபத்வஶங்கை தவிர்ந்து அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள், உங்களுடைய ஸர்வதுஃகங்களும் போம்படி என்கிறார்.

[எழுமைக்கும் எனதாவிக்கு இன் அமுதத்தினை] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் தன்சுவ யாதே இதர விஷய ப்ரவணமான என்னெஞ்சுக்குப் பரமபோக்யனானவனை. பெரியவற்றை - ஏ ழாகச் சொல்லக்கடவதிறே; காலமெல்லாம் என்றபடி. [எனது ஆருயிர் இத்யாதி] - அநாதிய ஸம்ஸரித்துப்போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. தாம் கிட்டு அத்தலைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார் இவர்; அது மற்றைப்படியாய்த் தம்மைச் சேறியச் சே தீப்தனாயிருந்தான். [மணிவண்ணனை இத்யாதி] - இத்தலையில் இசைவுபாராதே அகப்படுத் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருக்கிறபடி. வடிவழகையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையு முடை வனை. வண்ணம் - நிறம். நீலமணிபோலே முடிந்து ஆளலாம்படி யிருக்கிறவனென்றும ஆக்கரான தேவர்களன்றிக்கே சீரியரான வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் கன்னல்போல கனிபோலவும் நிரதிஶயபோக்யனானவனை. "ஸவ‌ரஸ:" (ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ என்னக்கடவதிறே. [கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்] - "மாங்கனி" என்னுமாபோலே, கன் பழுத்த பழங்காணும் இது. இதுவன்றோ நான் உங்களுக்கு இடுகிற வேப்பங்குடிநீர்; பால்குடிச் கால்பிடிக்கிறேனன்றோ? [தூயமனத்தராய்] - 'கிட்ட அரியனோ? எளியனோ? அறியவரியனோ எளியனோ? இவனைப்பற்றுவோமோ? அன்றிக்கே, ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவோமே

ஏழாம்பாட்டு - 'எழுமைக்கும்' இத்யாதி. 'குடக்கூத்தனை, தூடனத்தராய் · தொழுமின் - இறை நில்லா துயரங்கள்' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தது அவதாரிகை - 'இப்படி' இத்யாதி. இப்படி ஸுலபனான வ றது - கீழிற்பாட்டில் நரஹிம்ஹாவதாரத்தை. காலதத்த்வமுள்ள தனையும் - போக்யனானவனை இத்யந்வய:.

'எழுமைக்கும்' என்றால் - காலதத்த்வமுள்ளதனையு மென்று காட்டுமோ? என்ன, 'பெரியவற் இத்யாதி. 'சொல்லக்கடவதிறே' ஆகையாலே, இத்யத்யாஹார்யம். 'எனது' என்றதுக்கும் 'கதிர்ச்சே என்றதுக்கும் ஸமுதாயேந ஹாவம் - 'தாமகிட்டுகை' இத்யாதி. செறியச்செறிய - நெருங்கநெருங்க. மூகை - சேருகையாய், கலந்த வென்றபடி. என் ஆத்மாவோடே கலந்தத்தால் ப்ரகாஶிதமான தேஜஸ் யுடையவனை இதி பாவார்த்த:. 'மணிவண்ணனை' இத்யாரப்ய, 'கன்னல்கனியினை' என்னுமளவுக்கு ஹா 'இத்தலையில்' இத்யாதி. 'ஹேதுக்கள்' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - 'வடிவழகையும்' இத்யாதி. வண்ண நிறமாதல், ஸௌலப்யஸ்வபாவமாதல். ஆக்கரான - ஸ்ருஷ்டரான. விழுமிய - ஶ்லாக்யரான. விழுங் புஜிக்கும். இது - எல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரமாணம் - 'ஸாவக இத்யாதி. கன்னலினுடைய பழமென்று ரஸாதிஶயத்திலே அர்த்தாந்தரம் - 'மாங்கனி' இத்யாதி. முந்தின த்வந்த்வம். இரண்டாவது - ஷஷ்டீதத்புருஷன். 'கன்னற்கனியினைத் தொழுமின்' என்கிறவருடைய ஹா ஷாவம் - 'இதுவன்றோ' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. கிட்ட அரியனோ? என்கிற ஸம்ஶயத்துக்கு - 'எனதா கெழுமிய' இத்யாதி நிவர்த்தகம். 'எனதாவிக்கின்னமுதத்தினை' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - 'அறியவரிய இத்யாதி; ஜ்ஞானமுண்டாய் புஜிக்கவேணுமே. 'விழுமியவமரர்' இத்யாதி - 'இவனைப்பற்றுவோமோ'

என்று இங்ஙனே ஸம்ஶயாக்ராந்தராய்ப் போகாதே, இவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆஶ்ரயியுங் கோள். [இறையும்நில்லா துயரங்களே] - இப்படி ஸம்ஶயிக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்கள் வாஸனையோடே பறிந்துபோம். ஸாம்ஸாரிகமான து:கங்கள் நிஶ்ஶேஷமாகப்போம் என்றுமாம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

துயரமேதருதுன்பவின்பவினைகளாய் அவையல்லனாய்
உயரநின்றதோர்சோதியாய் உலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தான்தன்னை
அயரவாங்கும்நமன்தமர்க்குஅருநஞ்சினை அச்சுதன்தன்னைத்
தயரதற்குமகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாகவே.

ஆ.—(துயரமேதரு.) ஸ்வாதீந புண்யபாபஸ்வரூபனாய், அகர்மவஶ்யனாய், நிரவதிக தேஜோவிஶிஷ்டனாய், ஸர்வலோகரக்ஷகனாய், ஸ்வாஶ்ரிதஜநங்களை யமகிங்கரர் பாதியாதபடி அவர்களை ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களோடு ஆத்மாந்தமாக ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்த தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக; நீங்களும் ஆஶ்ரயியுங்கள் என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம் பாட்டில், மற்றுள்ளாரும் தம்முடைய பக்ஷத்தை அறிந்து அதிலே ருசி பண்ணுகைக்காக நான் தஶரதசக்ரவர்த்திதிருமகனை யல்லது மற்றொருவரை ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேனென்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[துயரம் என்று தொடங்கி] - து:கைகஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய், தான் அகர்மவஶ்யனாய், தமஸ:பரஸ்தாத் வர்த்தமாநமாய் அப்ராக்ருததேஜோரூபமான திருநாட்டையுடையனாய், இங்ஙனே புஷ்கலனாயிருந்துவைத்துத் தன்னதான க்ஷுத்ரஸம்ஸாரவிபூத்யேகதேஶத்துக்கு ப்ரளயாத்யாபத்துக்கள் வந்தால் தானே கைதொட்டு நோக்குமவனை. [அயர என்று தொடங்கி] - அங்ஙனே பொதுவான ரக்ஷணத்தை யொழியத் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்தார்க்கு யமாதிபாதைகள் மறுவவிடாதபடி போக்கவல்லனுமாய் அவர்களோடு நித்ய ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணும் ஸ்வபாவனானவனை. 'தயரதற்குமகன்' என்று விதேயத்வம் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாத சக்ரவர்த்திதிருமகனையொழிய வேறு தஞ்சமில்லை என்கிறார்.

துயரமே தரு - நிஷ்க்ருஷ்டபரிதாபத்தையே தரக்கடவதான, துன்பம் - து:கத்துக்கும், இன்பம் - (து:கஸாத்யத்வது:கமிஶ்ரத்வது:கோதர்க்கத்வ விஶிஷ்டமாகையாலே நிஷ்க்ருஷ்ட பரிதாபகரமான) ஸுகத்துக்கும் ஹேதுவான, வினைகளாய் - பாபரூபமாயும் புண்யரூபமாயுமுள்ள கர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், அவை - அவற்றுக்கு, அல்லனாய் - தான் வஶ்யனல்லனாய், உயர - ("விஶ்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு" என்கிற) உயர்த்தியையுடைத்தாய், நின்றது

யாதி ஸம்ஶயத்துக்கு நிவர்த்தகம். தூயமனத்தராய் - பரிசுத்தமான நெஞ்சையுடையராய். சுத்தியாவது - ஸம்ஶயராஹித்யம். முந்தின நிர்வாஹத்திலே, 'துயரங்கள்' என்கிற இது - து:கஹேதுபாபபரம். இரண்டாம் நிர்வாஹத்திலே, துயரம் - து:கம். இறையும் - அத்யல்பமும். க்ரமேண அந்வய:. (எ)

ஓர்-நித்யமாய் அத்விதீயமான, சோதியாய்-தேஜோமய திவ்யதேஹத்தையுடையனாய், உலகேழு (கர்மவஶ்யமான) ஸகலலோகங்களுக்கும் ப்ரளயாபத்துவந்தால், உண்டு - உண்டு, உமிழ்ந்த தன்னை - உமிழ்ந்து ரக்ஷிக்குமவனாய், அயர - மோஹிக்கும்படி, வாங்கும் - ப்ராணாபஹாரம்ப ணும், நமன்தமர்க்கு - யமபடர்க்கு, அரு - மீட்க அரிய, நஞ்சினை - நஞ்சாய்க்கொண்டு, அ தன்தன்னை - ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாத ஸ்வபாவனான, தயரதற்குமகன்தன்னை - சக்ரவர்த் திருமகனை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - மற்றொரு பகவத்வ்யக்தியும் அகப்பட, தஞ்சமாக இலே உடையேனல்லேன். தஞ்சம் - ஆபத்துக்கு உறுதுணை.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அல்லாதார்க்கும் ருசிபிறக்கைக்காக, 'நான் சக்ரவர்த்தி த் மகனை யல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்' என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[துயரம் இத்யாதி] - து꞉கைகஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியா னாய். [அவையல்லனாய்] - தான் அகர்மவஶ்யனாய். [உயர இத்யாதி] - தமஸ꞉பரஸ்தாத்வர் மாந பரமபதத்தையுடையனாய். [உலகேழும் இத்யாதி] - இப்படி புஷ்கலனான தான் விபூத்ே தேஶமான ஸம்ஸாரத்துக்கு ப்ரளயாபத்துவந்தால் அத்தை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி ஸ்ரு காலத்திலே வெளிநாடுகாண உமிழுமவனை. [அயர இத்யாதி] - தன்னையாஶ்ரயித்தாரை அ கெடும்படி ஶரீரவிஶ்லேஷத்தைப் பண்ணும் யமபடர்க்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சானவ [அச்சுதன்தன்னை] - அவர்களை நழுவவிடாதே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுமவனை. எங் கண்டோமென்னில்,—[தயரதற்குமகன்தன்னை] - ராவணவத ஸமநந்தரத்திலே முதலிகளி சிலரைக் காணதொழிய தேவதைகளைக் கொண்டு மீட்டும், ஒருபாலனுக்கு அகாலம்ருத்யு அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்தும் செய்த சக்ரவர்த்திதிருமகனையன்றி. "ஔதௌகௌமிக த்ராய" என்றும். ராஜ்யத்தைத் தந்தேன் என்ன அத்தைத் தவிர்ந்து காடேறப்போம் எ ஒரு ஸம்ஸாரிக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனானவனை. "ஸ்வாநாராயணோதேவ꞉" என்று ஈஶ் பிமாநிகள் தாங்கள் வந்து சொன்னால், "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்னுமவன். [ம லேன் தஞ்சமாகவே] - மற்றொன்று பகவத் வ்யக்த்யந்தரங்களை நினைக்கிறார். தஞ்சம்-ஆபத்த

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ருசிபிறக்கைக்காக, 'நான் சக்ரவர்த்தி மகனை யல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்' என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[துயரம் இத்யாதி] - து꞉கத்தையே தரக்கடவதான புண்யபாபரூபமான கர்மங்கள நியாமகனாய். துன்பவினையோடு இன்பவினையோடு வாசியற இரண்டும் து꞉கத்தையே பண் தருமென்றாயிற்று இருக்கிறார் இவர்; பகவச்சேஷத்வ விரோதியாய்க்கொண்டு பந்தகமாகை இரண் டும் ஒக்குமிறே; "புண்யபாபே விதூய" (புண்யபாபேவிதூய) என்னக்கடவதிறே. [அ யல்லனாய்] - அகர்மவஶ்யனாய். "அநஶ்நந்நந்ய꞉" (அநஶ்நந்நந்ய꞉) என்கிறபடியே, தான் இ

எட்டாம்பாட்டு - 'துயரமே' இத்யாதி. ஆறும்பாட்டிற்போலே பரோபதேசப்ரகரணத்திலே ஸித்தாந்தம் அருளிச்செய்கைக்கு இன்னம் ஒரு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'தயர இத்யாதி நாலாம்பாதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஸம்ஸாரிகளுக்கும்' இத்யாதி. ருசிபிறக்கைக் 'அருளிச்செய்கிறார்' இத்யந்வய꞉.

இன்பவினையும் து꞉கத்தைத் தருமோ? என்ன, 'துன்பவினையோடு' இத்யாதி. இவர் இப்படி கைக்கு அடியேது? என்ன, 'பகவச்சேஷத்வ' இத்யாதி. பந்தகத்வோபபாதநம் 'புண்யபாபேவிதூய' எ இல்லையாகில் விதூநநம பண்ணவேண்டாவிறே. அகர்மவஶ்யனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'அநஶ்நந்

ருல் வஶ்யனல்லாமை யன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனுயிருக்கை. [உயர இத்யாதி] - “**க்ஷயந்தமஸ்ரஜஸ:பராகே**” (க்ஷயந்தமஸ்யரஜஸ:பராகே) என்றும், “**தமஸ:பரஸ்தாத்**” (தமஸ:பரஸ்தாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இங்குள்ளாரால் சென்று கிட்டவொண்ணுதாயிருக்கிற தமஸ:பரஸ்தாத் வர்த்தமாநதேஶத்திலே நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனுயிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. “**விஶ்வத:ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத:ப்ருஷ்டேஷு**” (விஶ்வத:ப்ருஷ்டேஷுஸர்வத:ப்ருஷ்டேஷு) என்கிற உயர்த்தியை யுடைத்தாய் நித்யமாய் அத்விதீயமான தேஜோமய திவ்யதேஶத்தையுடையவனுய் என்றுமாம். [உலகு இத்யாதி] - இப்படி புஷ்கலனுயிருந்தானேயாகிலும், விபூத்யேகதேஶமான ஸம்ஸாரத்தை ப்ரளயங்கொண்டதென்றுல் இங்கேவந்து வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து நோக்கி, “இத்தனைபோதும் காணப்பெறுமையாலே இவை என்படுகிறனவோ?” என்று உமிழ்ந்து பார்க்குமவனை; வழிபறிக்கும் நிலத்திற்போவார் சீரிய தநங்களை விழுங்கி, பின்னை அமர்ந்தநிலத்திலே புக்கால் புறப்படவிட்டுப் பார்க்குமாபோலே. [அயர] - தன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தாரை அறிவுகலங்கும்படிக்கு ஈடாக ப்ராணவியோகத்தைப் பண்ணக்கடவராயிருந்துள்ள யமபடர்க்குக் காற்றவொண்ணுத நஞ்சாயுள்ளவனை. [அச்சுதன்தன்னை]-தன்னையாஶ்ரயித்தாரை யமவஶ்யராக விட்டுக்கொடாதவனை. உயிர்கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்க்குமவனிறே. எங்ஙனே கண்டோம்? என்ன, [தயரதற்குமகன்தன்னை] - தான் ராஜ்யம்பண்ணுநிற்கச்செய்தே ஒருப்ராஹ்மணகுமாரனுக்கு அகாலம்ருதி யுண்டாக, அவனை வாளாலே மீட்டும்; ராவணவதம்பண்ணிப் படைக்குறிகாணுநிற்கிறவளவிலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணுதொழிய, இந்த்ரனை அழைத்துப்போகவிட்டு வரங்கேட்கிற வ்யாஜத்தாலே அவனையிடுவித்து அவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு போன சக்ரவர்த்திதிருமகனை; ஒரு ருஷிபுத்ரனுக்கு அகாலம்ருதி வர, அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்துஞ் செய்தவை. தயரதன்மகன்

இத்யாதி. இந்த ஶ்ருதியில் “ஊஹிவாகஶீதி” என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் - ‘தான் இவற்றுல்’ இத்யாதி. அவையல்லனுய் - அவற்றுக்குத் தான் வஶ்யனல்லனுய். இதினுடைய ஔந்நத்யத்துக்குச் சரமாவதியை ப்ரமாணமுகேந தர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, ஶப்தார்த்தம் - ‘க்ஷயந்தம்’ இத்யாதி. மூலப்ரக்ருதி, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடே கூடியிருக்கையாலே, “ரஜஸ:” என்றும், “தமஸ:” என்றும் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லி, இதினுடைய, பராகே - உபரிபாகத்திலே, க்ஷயந்தம் - “க்ஷிநிவாஸே” என்று இதுக்கு தாதுவாகையாலே, வஸிக்குமவனை யென்றபடி. ‘உயர’ என்கிற விடத்திலே - “ஸத்வம்ஸகாயப்ரகாரணஜாதம்” இத்யாதி கத்யவாக்யம் அநுஸந்தேயம். ‘சோதி’ என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - ‘விஶ்வத:’ இத்யாதி. சோதி - திவ்யமங்கள விக்ரஹமாதல், திவ்யதேசமாதல். கீழிற்பதத்தைத் தளமாககொண்டு, ‘உலகேழும்’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - ‘இப்படி’ இத்யாதி. உமிழ்ந்துபார்க்கு மவனை யென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ‘வழிபறிக்கும்’ இத்யாதி. சீரிய - ஶ்ரேஷ்டமான. வாங்கு - ப்ராணனையிதி ஶேஷ:. அயர - அறிவுகலங்கும்படி, மோஹிக்கும்படி. ப்ராணனைவாங்குகிற யமபடர்க்கு மீட்கவரிய நஞ்சானவனை யிதி சப்தார்த்த:. காற்றவொண்ணுத - பரிஹரிககப்போகாத. யமவஶ்யராக விட்டுக்கொடாமைக்கு ப்ரமாணம் - “உயிர்கொண்டு” இத்யாதி. நான்முகன்திருவந்தாதி - எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ஆத்மா ஶரீரத்தைப் போகட்டு ப்ராணனைக்கொண்டு யமபடனுலே ப்ரேரிதனுய்ப்போம்போது தானே விரைந்துசென்று அவர்கள்தர்ஶநத்தால் வந்த அறிவுகேடு முதலான துரிதமென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் போக்கும் ஸ்வபாவனிதி பாசுரார்த்த:. அயர்வென்ற-அஜ்ஞாநமென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம்; முழுச்சொல்லு. ‘அவனை வாளாலே மீட்டும்’ என்றது - சம்பூகனை வாளாலே கொன்று அவனை மீட்டுமென்றபடி. படைக்குறி-ஸேநாஶோதநம் அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்துமென்றது - தர்ம்யைக்யத்தாலே க்ருஷ்ணுவதாரத்தில் ஸாந்தீபநிபுத்ராநயநத்தை ஹரிவம்ஶே ஷட்த்ரிம்ஶசததமே - “விஜித்யஉயஶம்ஸம்வேஶ்ய ஶௌரஸ்தவஹ்நி: । ஸுஶ்ரேஷ்டஸௌம்யநீத: க்ருஷ்ணேநாத்புதகர்மணா” என்னக்கடவதிறே. ‘தயரதற்கு’ என்கிற தாதர்த்யே சதுர்த்திக்கு ஹாவம் - ‘தயாதன்மகன்’ இத்யாதி. ‘தயரதற்கு’

என்றதே, 'தயரதற்குமகன்தன்னை' என்கிறது - ஒருகால் வெற்றிலைச்சேருக்கிலே 'ராஜ்யத்தை தந்தேன்' என்று, புரிந்து ஸ்த்ரீபரதந்த்ரனாய் 'நான் தந்திலேன். நீ காடேறப்போ' என்று, இப்ப சொல்லலாம்படி அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனான புத்ரனை. [அன்றி மற்றிலேன் த மாகவே] - இவ்விடத்தைப் பட்டர் அருளிச்செய்யாநிற்க, சீயர் 'இவர் புக்கவிடமெங் இப்படியே சொல்லுவர்; இவர்க்கு இது பணியிறே' என்ன, 'இவர் மற்றோரிடத்தில் த நீட்டுவது பாவநத்வத்தைப்பற்ற; இவர் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சக்ரவர்த்திதிருமகனை என்று அருளிச்செய்தார்; "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்த்வமேவ" (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநா த்வமேவ) என்கிற தில்லையோ இவரையும்? என்னில்,—"அவனும் இவரோடொத்தானொ தனிறே; இவர் 'போக்யவஸ்து வேறில்லை' என்றிருக்குமோபாதி, அவன் 'பாவநத்வத்துக் இவரொழிய வேறில்லை' என்றிருப்பான் ஒருவனாயிற்று". பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபா தாலே அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காக, சிறியாத்தான் "பெருமாளுக்கு எல்லாவேற்றங்க அருளிச்செய்ததேயாகிலும், பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித்தூதுபோன க்ருஷ் ணுடைய நீர்மை யில்லையே சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு" என்ன, "அதுவோ! பெருமாள் த போகாமை யன்றுகாண்; இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரைத் தூதுபோக விடுவாரில்லாமைகாண என்று அருளிச்செய்தார். "அவ்வவதாரத்தில் இழவுதீருகைக்காகவிறே க்ருஷ்ணனாய் தரித்துத் தூதுபோயிற்று; * அவனே பின்னோர்தூதாதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இ னார்தூதனென நின்றானிறே; பாரதந்த்ர்யரஸம் அநுபவிக்கைக்காகப் போந்தபின் இதில் ஒ குறைந்ததாகிறது என்று இருக்குமே. "எம்பெருமானார் திருவாராதநம் பண்ணிப்போருவது ஒருபிள் ளையிறே; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்திதிருமகனை எழுந்தரு பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய், அவரைப்பார்த்து "இந்த "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்று தேவையிடாதார் எழுந்தருளினார்" என்றாராம். ஆபிமுக்யத்தா பேறலாமென்றால், அவ்வாபிமுக்யந்தானும் பரமபக்தியோபாதி அரியதாயிருக்குமிறே இச்சேதநு

என்கிறத்தை - ஶேஷஷஷ்டியாகவும் சில அரும்பதங்களிலே வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கி புரிந்து - திரும்பி. ப்ராஸங்கிகம் - 'இவ்விடத்தை' இத்யாதி. இவர் - ஆழ்வார். இப்படியே சொல்லுவ றதுக்கு - "ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை", "வானவரேற்றையேயன்றி", "கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர்" யாதியிலே நோக்கு. தஞ்சமாக - போக்யமாக. 'தஞ்சமாக' என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே ரக்ஷகத்வபர அருளிச்செய்தாலும், பட்டருக்கு அபிப்ராயம் போக்யதையிலே; ஆபத்தநத்துக்குத் தஞ்சமான ஆகாரமே றிக்கே போக்யமான ஆகாரமுமுண்டாகையைப் பற்ற, ரக்ஷகத்வகதநமே மூலத்துக்குச் சேரும். அவனு அகஸ்த்யபகவானும். விவரணம் -'இவர் போக்யவஸ்து' இத்யாதி. 'போக்யவஸ்து சக்ரவர்த்திதிருமகனையொ வேறொருவருமில்லை' என்னுமது - பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னதொன்று சித்தவத்கரித்து, இந்தப்ரஸங்கத்தி வேறொருகதையை அருளிச்செய்கிறார் - 'பட்டர்' இத்யாதி. எதாலும் தூதுபோகாத குறையுண்டேயென் 'அவ்வவதாரத்திலிழவு' இத்யாதி. அப்படி வந்து அவதரித்தானோவென்ன, 'அவனே' இத்யாதி. திருமொ பன்னிரண்டாந்திருமொழி - மூன்றாம்பாட்டு: "முன்னோர்தூது" இத்யாதி. அரக்கனூரை முனிந்தவ பின்பு த்வாபராந்தத்திலே ராஜ்யத்துக்கு ப்ரதாநரான பாண்டவர்களுக்குத் தூதாகி மஹாப்ருதிவியிலுள்ள இன்னார்தூதனென - பாண்டவதூதனெனத் தன்பேரிட்டு அழைக்கும்படி நின்றவனென்று பாசுரார்த் "அவ்வவதாரத்தில் இதொன்று குறைந்தது என்றதுக்காக அவதரிக்கவேண்டுமோ?" என்ன, 'பாரதந்த்ர்யர இத்யாதி. அவதாராந்தரத்திலே ஈடுபட்டிருப்பாரும் ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணராயிருப்பாரென்னுமத ஐதிஹ்யம் - 'எம்பெருமானார்' இத்யாதி. பிள்ளை - வெண்ணெய்க்கு ஆடும் பிள்ளை; க்ருஷ்ணனென்ற 'தேவையிடாதார்' - விதியாதே "த்ரூஹிவேத" என்றவர். "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்ற அப்ரதிஷேதமன்றோ? இது தேவையோ? என்ன, 'ஆபிமுக்யத்தாலே' இத்யாதி. ஆனால், ஆபிமுக்யமும் வே

பார்த்தால். "இத்தலையில் ஆபிமுக்யத்துக்கு மேற்படவேண்டா" என்று சொல்லுகிறவையெல்லாம் ஶரண்யனுடைய நீர்மையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது; இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்புக்கால் "[Grantha]" (மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம்) என்னவேண்டும்படியாயிருக்குமிறே. "ஒருசிறுயை விஶ்வஸித்து ஆறுமாஸத்துக்குவேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியாநின்றான்; அவ்வோபாதி விஶ்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ பகவத்விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு?" என்று அருளிச்செய்வர். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தஞ்சமாகியதந்தைதாயொடு தானுமாய்அவையல்லனாய்
எஞ்சலிலமரர்குலமுதல் மூவர்தம்முள்ளுமாதியை
அஞ்சிநீருலகத்துள்ளீர்கள் அவனிவனென்றுகூழேன்மின்
நெஞ்சினால்நினைப்பான்யவன் அவனாகும்நீள்கடல்வண்ணனே.

ஆ.—(*தஞ்சமாகிய.*) *எம்பெருமான் திருவவதாரம்பண்ணி ஸர்வஸுலபனாய் வர்த்தித்தருளுகிற காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம்; ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு நமக்கு கோசரமன்று; ஆனபின்பு, எங்ஙனே அவனை ஆஶ்ரயிக்கும்படி? என்னில்,—ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் த்யேயனாய், காரணபூதனுமாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ரக்ஷகனாய்ப் பிதாவுமாய் மாதாவுமாய்த் தானுமாய் மற்றுமெல்லாமாயிருந்த எம்பெருமானை உகந்தருளப்பண்ணி ஆஶ்ரயிப்பது; நாம் அவனுக்கு ஒருரூபத்தை ஸங்கல்பித்தால் அது அவனுக்கு ரூபமோ? ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் யாதொருரூபத்தையுடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும், அதுவன்றோ அவனுக்கு ரூபம்?—என்னில்;—அஞ்சி நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்-இப்படி ஸம்ஶயிக்கவேண்டா; யாதொன்றை அவனுக்கு ரூபமாக நினைத்திகோள், அத்தையே அவன் திவ்யரூபமாகக் கொண்டருளும் என்கிறார்.*

ஒ.—*ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளுயிருக்கும் இருப்பு எங்களுக்கு கோசரமன்று, திருவவதாரம்பண்ணி ஸர்வஸுலபனாய் வர்த்தித்தருளுகிற காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம்; எங்ஙனே அவனைக் கண்டு ஆஶ்ரயிக்கும்படி? என்னில்,—நீங்கள் ஏதேனும் ஒருபடி உகந்தருளப்பண்ணி ஆஶ்ரயிப்பது; அது ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபமாகையால் அத்திருவுடம்பையே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் என்கிறார்.*

[தஞ்சமாகிய என்று தொடங்கி] - தங்களை அழியமாறி நோக்கும் தாயும் தந்தையும் போலே பரிவுடையனாய், ஆத்மா தான் தனக்குப் பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும் பண்ணி இங்ஙன்

டாவோ? என்ன, 'இத்தலையில்' இத்யாதி. யத்வா, ஆபிமுக்யமாத்ரம் போருமோ? என்ன, 'இத்தலையில்' இத்யாதி என்னுதல். அப்படி மஹாவிஶ்வாஸம் வேணுமோ? என்ன, கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே பலிப்பிக்கிறார் - 'ஒருசிறுயை' இத்யாதி. சிறாய் - சம்பான்; ஓடமித்யர்த்த:. இந்தப்பாட்டிலே, இந்த்ரனை அழைத்துப்போகவிட்டுத் தந்முகேந ம்ருதரான வாநரமுதலிகளை யெழுப்பி அவர்களைக்கூட்டிக்கொண்டு போனதாகச் சொன்ன இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையானாலும், புராணாந்தரத்தில் இருக்கிறதாகக் கண்டுகொள்வது. "[Grantha]" இத்யாதி ஶ்ருதி:, முண்டகோபநிஷதி. "[Grantha]" இத்யாதி யஜுஸ்ஸம்ஹிதாயாம். "[Grantha]" இத்யாதி, "பாவநாசனே" இத்யத்ரைவ லிகிதம். தஞ்சம் - ஆபத்துக்கு உறுதுணை. க்ரமேண அந்வய:. (அ)

சிலத்ருஷ்டாந்தங்களால் அளவிடவொண்ணாத நிரவதிகஸ்நேஹத்தையுமுடையனும், பகவதநு ஸங்கோசமின்றிக்கே பரஸ்பரம் கூடியல்லது செல்லாதபடியான அமரஸமூஹத்துக்கு உஜ் ஹேதுவாயிருந்துவைத்து ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலேயும் வந்து நின்றருளி அ களுக்கு நியாமகனுமானவனை. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ஆதியானவனை என்றுமாம். [அ நீர் என்று தொடங்கி] - லோகத்திலுள்ள நீங்கள் கலங்கி 'அவன் அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ் யுக்தன்; இங்கு நாங்கள் காண உகந்தருளினபடியாவானன்று; ஆகையால், ஸமாச்ரயணம் கூடா என்று ஸம்சயிக்கவேண்டா; யாதொன்றை அவனுக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திகோள், அத்தை அவன் தன்னுடைய ஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும். இங்கு உகந்தருளின இடத்தை கடல்வண்ணனை இடத்துக்கு விபூதி யென்று நினையாதே உகந்தருளின இடத்துக்கு நீள்க வண்ணனை இடம் விபூதியாகக் கொள்ளுங்கோள் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், கீழ் உக்தமான பரத்வமும் அவதாரங்களும் அஸ்மதாதிகளு நிலமன்றென்று இருயாதே, பிற்பட்டார்க்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸுலபமுமாய் ஸர்வவிதபந் மான அர்ச்சாவதாரத்தை ஸம்சயரஹிதராய்க் கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

தஞ்சமாகிய - (ஓரவஸ்தையிலே போகட்டுப்போம் தாயுந் தந்தையு மன்றியே இ விடுமளவிலும் தான்விடாத) தஞ்சமாய், தந்தைதாயொடு - (ஹிதபரத்வத்தாலும் ப்ரியபரத் தாலும்) தந்தையுந் தாயுமாய், (அவர்களோடேகூட), தானும் ஆய் - (தனக்கு விநாசகரனன் தஞ்சமாய்த்) தனக்குநன்மையைப்பார்க்குந் தானுமாய், அவை அல்லனும்-அவ்வளவல்லாத ஸ விதபந்துவுமாய், எஞ்சல் இல் - அநுபவஸங்கோசரஹிதரான, அமரர் குலம் முதல் - நித்யஸ ஸமூஹத்துக்கு ஸத்தாதிஹேதுபூதனும், மூவர்தம்முள்ளும் - ப்ரஹ்மாதிமூர்த்தித்ரயத்தி வைத்துக்கொண்டு, ஆதியை - ப்ரதாநனானவனைப்பற்ற, உலகத்து உள்ளீர்கள் - லௌகிகரான, நீங்கள், அஞ்சி - (மேன்மையைக்கண்டு) கலங்கி, அவன் - (அபரிச்சிந்நமஹிமனானவன்) அவ இவன் - (நாம்நினைத்தது வடிவானவன்) இவன், என்று - என்கிற உத்கர்ஷாபகர்ஷபுத்தியா கூழேன்மின் - (இவன் ஆச்ரயணீயனாகக்கூடுமோ? கூடாதோ? என்று) ஸம்சயியாதே, நெஞ் ஜால் - நெஞ்சாலே, நினைப்பான் - நினைத்துஉகந்தருளுவிக்கப்பட்டவன், யவன் - யாவனெ வன், அவன் - அவன், கடல் - கடல்போலே, நீள் - அளவிறந்த, வண்ணன் - ஸ்வபாவத்தை யுடைய ஸர்வேச்வரன், ஆகும் - ஆகும்.

"தாஶவ—புயெக" என்கிற கணக்கிலே ஆச்ரயணீயமான இந்தவிக்ரஹத்துக்குள்ளே "தாஶெவ ஸ஼ஹாாா—ஷெவிணீழ" என்று ப்ராப்யவிக்ரஹமும் அந்தர்ப்பூதமென்று கருத்
கூழ்ப்பு - ஸம்சயம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'பரத்வம் எங்களுக்கு கோசரமன்று; அவதாரத்துக்கு பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் ஆச்ரயிக்கும்படி என்?' என்ன,—'நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தரு பண்ண அதிலே அப்ராக்ருதஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆச்ரயியு கோள்' என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டாயிற்று, இது.

[தஞ்சம் என்று தொடங்கி] - க்ஷாமகாலம்வந்தால் தூற்றடியிலே வைத்துப்போத விற்று உண்ணுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே தங்களை அழியமாறிநோக்கும் தாயு தந்தையுமாய்: "ஊஷஃவிதா". தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; "ஸலெவ—ஷாஶெவ கா—நாஂ விதாஶாதாஉஶாயவஃ". [தஞ்சமாகியதானுமாய்] - வயிறுநொந்த போதாகக் கழுத்தி கயிற்றையிட்டுக்கொள்ளும் தானுமன்றியிலே யிருக்கை. [அவையல்லனும்] - தந்தை தாய் தா என்னும் இவ்வளவன்றியே அல்லாத பந்துவர்க்கமுமாய். [எஞ்சல் இத்யாதி] - எஞ்சலாகிறது

சுருங்குதல். பகவதநுபவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள் குலமுண்டு - திரள், அதுக்கு நிர்வாஹகனை; அவர்களுக்கு ஜீவநஹேதுவானவனை யென்றுமாம். [மூவர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநனானவனை யென்றுமாம். [அஞ்சி] - ஸர்வாதிகனை ஆஶ்ரயிக்கப்போமோ? என்று அஞ்சி; உலகத்துள்ளீர்களான நீங்கள் கலங்கி. [அவனிவனென்று கூழேன்மின்] - அவனாகிறான் விலக்ஷண தேஶத்திலே அஸாதாரணவிக்ரஹ விஶிஷ்டனாயிருப்பானொருவன்; இங்கு நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக விரும்புமளவாயிருக்கையாலே இவ்விடம் பரிச்சிந்நம்; அவ்விடம் அபரிச்சிந்நமென்று ஸம்ஶயியாதே. [நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்] - மநஸ்ஸாலே யாதொன்றை ஸ்வரூபமாக நினைத்திகோள். [அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்] - அபரிச்சேத்யமஹிமனான ஸர்வேஶ்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரணமாக விரும்பும். "ஸ்ரீரோஸ்ஸ்ரவொஸாநாஃ" என்னும் ருஷிகளைப்போலே தம்வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே 'அவனிவன்' என்கிறார். [நீள் கடல்வண்ணன்] - 'அங்குத்தைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூதியாக நினையாதே இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்' என்று நிர்வஹிக்கும் ஆண்டான்; குணாதிக்யம் இங்கேயாகையாலும், குணாதிக்யத்தாலே வஸ்துவுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகையாலும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பரத்வமே தொடங்கி அவதார ஸௌலப்யத்தளவும் வர உபதேசித்து, 'ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்றுநின்றீர்; பரத்வம் அவாங்கமநஸகோசரம்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் எங்கே யாரை ஆஶ்ரயிப்பது? என்ன, நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண, அத்திருமேனியையே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநம் இப்பாட்டு.

[தஞ்சமாகிய தந்தைதாயொடு தானுமாய்]-புறம்புள்ளார், 'தாய், தமப்பன்' என்று ஒரு பேராய், இவனுக்கு ஓர் இடர் வந்தவாறே போகட்டுப்போவர்கள்; இவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு இடர் வந்தாலும் அப்போது முகங்காட்டி ரக்ஷிப்பான் இவனொருவனுமேயாயிற்று. மாதாபிதாக்கள் 'இவன் பிறந்த முஹூர்த்தம் பொல்லாதது' என்று நாற்சந்தியிலே வைத்துப் போவாரும், ஆபத்காலத்திலே அறவிட்டு ஜீவிப்பாருமா யிருக்கும்; அவர்களைப்போலன்றிக்கே, தங்களை அழிய

ஒன்பதாம்பாட்டு - 'தஞ்சமாகிய' இத்யாதி. பரத்வாதிகளைச் சொன்ன அநந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்தைச் சொல்லுகையாலே - பரத்வாதிகளுக்கு ஆளாக மாட்டோம் என்று ஶங்கித்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு 'ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸுலபம் அர்ச்சாவதாரம்' என்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - 'பரத்வமே தொடங்கி' இத்யாதி. அத்ர - "ஸ்ரீரோஸ்ஸ்ரவொஸாநாஃ"* இத்யாதி ஶ்லோகோநுஸந்தேயஃ. 'நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும்'என்றதைப்பற்ற, 'நீங்கள் உகந்தபடியே' இத்யாதி. நீங்களுகந்த படியே உகந்தருளப் பண்ண - உங்களுக்கு அபிமதமான விக்ரஹத்தையே அவனும் உகக்கும்படி ப்ரார்த்தித்து ஏறியருளப்பண்ண.

" தந்தைதாய் " என்னாதே 'தஞ்சமாகிய' என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்வயம்: அதாவது - மாதாபிதாக்கள் ஸ்வார்த்தபரராகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல்; கர்மநிபந்தநமான ஸம்பந்த முடையராகையாலே அநித்யர், ஆகையாலே தஞ்சமல்லரென்னுதல். அதில், ஸ்வார்த்தபரதையை த்ரேதா தர்ஶிப்பிக்கிறார் - 'புறம்புள்ளார்' இத்யாதி. இடர்வந்தவாறே போகட்டது - காகத்தினிடத்திலும், நாற்சந்தியிலே போகட்டது - ஜராஸந்தனிடத்திலும், அறவிட்டு ஜீவித்தது - விஶ்வாமித்ரன் மருமகன் ஶுநஶ்ஶேபனிடத்திலும் கண்டுகொள்வது. அறவிட்டு - விக்ரயித்து. த்விதீயார்த்தம் - இவர்களோடு இத்

*"ஸ்வபக்திபி: ஸ்ரீரங்கநாதஶ்ச ஸந்நிஹிதபாஸ்வத்தைஃ ஸர்வாஸ்யாவஸாநேஷு தோஷிணே முக்தாஸ்த்ரயஸ்து விஷ்ணுஸ்வஸூத்ராண ஸ்வஸ்விதயா நிஷாதவி ஜாதயஸ்ஸ்யா" என்பது ஶ்லோகஶேஷம்.

மாறியும் நோக்கும் தாயும் தந்தையுமாய் இவர்களோடு உண்டான பந்தந்தான் கர்மமடியாக வ
தாகையாலே அக்கர்மம் க்ஷயிக்க க்ஷயிக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, **“பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா”** (பூதாநாம்யோவ்யய:பிதா), **“ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதா ச மாதவ:”** (ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவ:) என்கிறபடியே * ஸத்தாயோகி ஸ
பதார்த்தங்களுக்கும் பிதாவாயிருக்கும்; அதுதன்னிலும் இழவுக்குக் கண்ணநீர் ப
வேண்டாத பிதாவாயிருக்கும். [தானுமாய்] - தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; தா
னவள் தந்தையாகமாட்டாள்; இவர்களிருவரும் இவன்தானாக மாட்டார்கள்; இ
தான் இவர்களிருவரு மாகமாட்டான்; இவையெல்லாமாய். [தானுமாய்] - மாதாபிதாக்க
போகட்டுப்போனவன்றும் ‘நான் ஜீவிக்கவேணும், எனக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்’ என்றி
தான் இருப்பது; இப்படி தனக்கு நன்மைபார்க்கும் தானுமாய். தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமா
தாய, தஞ்சமாகிய தான் என்று எல்லாவிடத்திலும் தஞ்சம் வரக்கடவது. தாயும் தமப்பனு
வேணுமாகில் தஞ்சமன்றிக்கே யொழிகிறார்கள்; தான் தனக்குத் தஞ்சமன்றோவென்னில்;—அன்
“விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்” (விசித்ராதேஹஸம்பத்தி ரீச்வர
நிவேதிதும்) என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குக் கரசரணாத்யவயவங்களைக் கொடுத்துவி
டால், “அந்நாள் நீதந்த வாக்கையின்வழி யுழல்வேன்” என்கிறபடியே அபதே ப்ரவ்ருத்தனுப
னிறே; ஆகையாலே, தனக்குத் தான் தஞ்சமல்லன். [அவையல்லனாய்] - தந்தை, தாய், தான் எ
னும் இவ்வளவன்றிக்கே, **“மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாரா
யண:”** (மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:) என்றும், **“பித்ருமாத்
ருஸுதப்ராத்ருதாரமித்ராதயோபி வா । ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ:”** (பித்ருமாத்ருஸுதப்ராத்ருதாரமித்ராதயோபிவா ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாயகேசவ
என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோபகாரகனும் ஸர்வவிதபந்துவும் அவனேயிறே. [எஞ்சலில் அம

யாதி. கர்மம் க்ஷயித்தால பருதராவாக வென்றபடி. பாரதே, “பவித்ராணாம் பவித்ரம் யோ மங்கள
நாஞ்ச மங்களம்। தைவதம் தைவதாநாஞ்ச பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா”. தத்ரைவ மாாகக
டேய: “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதா ச மாதவ: । கச்சத்வமேநம் சரணம் ச
ண்யம் புருஷர்ஷபா:”. “பூதாநாம், ஸர்வேஷாம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ‘ஸத்
யோகி’ இத்யாதி. “அவ்யய: பிதா” என்றதுக்கு அாததம்-‘அதுதன்னிலும்’ இத்யாதி. தானும் என்றசப்த
உக்தஸமுச்சயபர மென்கிறார், ‘தந்தையானவன்’ இத்யாதி. ‘தஞ்சமாகிய’ என்றத்தை - தானுமாய் என்றதிலு
கூட்டி அர்த்தம் - ‘மாதா பிதாக்கள்’ இத்யாதி. ஸ்வார்த்தபராதிகளாலே தஞ்சமன்றிக்கேயிருக்கிற மாதா பித
க்களைப்போ லன்றிக்கே, எப்போதும் தனக்கு நன்மையே பார்க்குமவனாகையாலே தான் தனக்குத் தஞ்ச
மன்றோ ? என்ன, விஷயப்ராவண்யாதிகளாலே தான் தனக்கு நாசகனாகையாலே தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லன்
அவற்றில் ப்ரவணனாகாதபடி தன்னை நோக்குகையாலே ஈச்வரனே தஞ்சமென்று தன்னைப் பற்ற ஈச்வ
னுக்குஉண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கைக்காக அதிஷ்டிகையிடுகிறார், ‘தஞ்சமாகிய தந்தை’ இ
யாதி. அந்த வ்யாவ்ருத்தியை சங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார், ‘தாயும் தமப்பனும்’ இத்யா
அவையல்லனாய் - அவ்வளவல்லாத ஸர்வவித பந்துவுமாய். “விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவே
திதும்। பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்த்வே. “மாதா
பிதா ப்ராதா” இத்யாதி “ஸர்வலாபாய கேசவ:” இத்யந்தம் † ஸுபாலோபநிஷதி. ஸர்வலாபா
என்றத்தைப் பற்ற. ‘ஸர்வோபகாரகனும்’ என்றது. “மாதா பிதா” இத்யாதியைப்பற்ற ‘ஸர்வவிதபந்

* ஸத்தாயோகி - உள்ளனவான. † ‘மாதா பிதா ப்ராதா’ என்றதற்குப்பின் ‘ஸுபா
லோபநிஷதி’ என்றதைக் கூட்டிக்கொள்ளவேணும். ‘ஸர்வலாபாய கேசவ:’ என்பது என்
தற்கு ‘ஸுஜாபாலோபநிஷதி’ என்று சேஷ மென்பர்.

இத்யாதி]-இப்படி யிருக்கிறவன் ஆர் என்னில்;-நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவநஹேதுவானவ னென்கிறார். எஞ்சல்-சுருங்கல். இல்-இல்லாமை. பகவதநுபவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள் குல முண்டு - திரள், அதுக்கு நிர்வாஹகனை. [மூவர்தம்முள்ளும் ஆதியை] - மூவர்தாம் உள்ளுகிற ஆதியை - த்யேயவஸ்துவை. “காரணந்து த்யேய:” (காரணந்து த்யேய:) இறே. ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை யென்றுமாம்; மூவரிலும் வைத்துக் கொண்டு ப்ரதாநனானவனை யென்றுமாம். அப்போது, இந்த்ரனை யொழியக்கடவது. மூவரென் கிற இது - கணனையாய், மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு காரணபூத னென்றபடி. [அஞ்சி] - கீழ்ச் சொன்னவையெல்லாம் அச்சத்துக்கு உடலிறே. ஜகத்துக்கு ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவா யிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப் போமோ? ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனா யிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று இங்ஙனே அஞ்சி. [நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்] - லௌகிகரான நீங்கள். [அவனிவனென்று கூழேன் மின்] - அவனென்கிறான் - தேசகாலவஸ்துக்களால் அபரிச்சிந்நனாய் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனாய்க்கொண்டிருக்கிறானொருவன்; இவனென்கிறான் - தேசகால வஸ் துக்களாற் பிற்பட்டு, நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு இவ் வழியாலே நம் புத்யதீநனா யிருப்பானொருவன். ஆனபின்பு, அவன் அபரிச்சிந்நன்; இவன் பரிச் சிந்நனென்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ராந்தராகாதே கொள்ளுங்கோள். * (கூழ்ப்பு-ஸம்சயம்.) [நெஞ் சினால் நினைப்பான் யவன்] - மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினீகோள். [அவ னே தம் நீள்கடல்வண்ணனே] - அபரிச்சேத்யமஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரணவிக்ரஹமாகக் கொண்டு விரும்பும். “ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்” (ப்ரதிமாஸ்வ ப்ரபுத்தாநாம்) என்று ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே ‘அவனிவன்’ என் கிறார். “அங்குத்தைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூதியாக நினையாதே, இங்குத்தைக்கு அவ்வி

வும்’ என்றது. ‘மூவர்தம்முள்ளுமாதியை’ என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம். முந்தினது-‘மூவர்தாம்’ இத்யாதி. அதாவது-ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் த்யாநம் பண்ணுகிற காரணபூதனை யித்யர்த்த:. இரண்டாமர்த்தம், ‘ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு’ இத்யாதி. உள்ளும் ஆய் - அந்தர்யாமியாய். த்ருதீயார்த்தம் - ‘மூவரிலும்’ இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தில், ‘மூவர் தம்முள்ளும்’ என்று முழுச் சொல்லாய், த்ரயாணாம் மத்யே என்றபடி. ‘மூவர்தம்முள்ளும்’ என்றால் - மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு என்று நிர்த்தாரணமாக அர்த்தம் சொல்லும் க்ரமம் எப்படி? என்ன, ‘மூவரென்கிற’ இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார ரூபமான கார்யங்கள் மூன்றுக்கும் மூன்று பேரைக் காரணமாக கணனை பண்ணின இத்தனை. அவர்களுக்கும் கடவனிவனாகை யாலே, அவர்களுக்குள்ளே காரணபூதன் இவனே யென்றபடி. அச்சத்துக்கு ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, ‘கீழ்ச்சொன்ன’ இத்யாதி. இத்தை உபபாதிக்கிறார். ‘ஜகத்துக்கு’ இத்யாதி. ‘ஸர்வவித பந்துவமாயிருக்கிறவனை’ என்றது, ஸாதாரண பந்துவன்றோ? நம்மால் கிட்டப்போமோ? என்று அச்சத்துக்கு ஹேது வென்றபடி. உலகத்துள்ளீர்கள் நீர் இத்யந்வய:. லௌகிகரான நீங்கள் கூழேன்மின், கூழ்ப்பு - ஸம்சயம்; ஸம்சயப்படாதே கொள்ளுங்கோள். ‘நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - நீள் கடல்வண்ணன் - அவனாகும்’ என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-‘மநஸ்ஸாலே’ இத்யாதி. அத்தையே- நீங்கள் கோலின விக்ரஹத்தையே. அர்ச்சாவதார விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறாராகில், நெஞ்சினால் நினைப்பது யாதொன்று என்று தொழிவானென்? என்ன ‘ப்ரதிமாஸு’ இத் யாதி. “அக்நௌ திஷ்டதி விப்ராணாம் ஹ்ருதி திஷ்டதி யோகிநாம் । ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்சிநாம்” இதுக்கு ஆகரம் கண்டுகொள்வது. ‘நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன், அவனே நீள்கடல் வண்ணனாகும்’ என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ‘அங்குத்தைக்கு’ இத்யாதி. இந்த யோஜனையில் - அர்ச்சாவதாரத்துக்கு ப்ராதாந்யம். முந்தின யோஜனையில் - பரமபதநாதனுக்கு ப்ராதாந்யம். அங்குத்தைக்கு - பரமபத நாதனுக்கு. உகந்தருளின இடத்தை - அர்ச்சாவதாரத்தை விபூதியாக-சேஷமாக. இங்குத்தைக்கு -

* குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

டத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்" என்று பணிக்கும் ஆண்டான்; "**யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே**" (யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே) என்றும், "**மநஸாபிக்லுப்த:**" (மநஸாபிக்லுப்த:) என்ற "**ஸம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்**" (ஸம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்) என்றும், "**ஸுவர்ணரஜதாதி**
பி:" (ஸுவர்ணரஜதாதிபி:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை நாம் . ரிக்கிறதும் 'அவன் பரிக்ரஹித்தது' என்றிறே; அவ்வோபாதி இதுவும் அவன் பரிக்ரஹித்தானு ஆதரிக்கத் தட்டில்லையிறே. முதல்தன்னிலே அவன் திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்ததும், "**பக்தாநாம்**" (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவிறே, அது கார்யகரமாமிடத்திலேயிறே வும் உறைக்க இருப்பது; ஆகையாலே, நீள்கடல்வண்ணன் அவனுகும்.

பத்தாம் பாட்டு.

கடல்வண்ணன்கண்ணன் விண்ணவர்கருமாணிக்கம்எனதாருயிர்
படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சுடர் பண்டுநூற்றுவர்
அடவரும்படைமங்க ஐவர்கட்காகிவெஞ்சமத்துஅன்றுதேர்
கடவியபெருமான்கனைகழல் காண்பதுஎன்றுகோல்கண்களே.

ஆ.—(கடல்வண்ணன்.) அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யனும் அயர்வறுமமரர்களு போக்யமாய் நாகபர்யங்கஸாயியா யிருந்துவைத்து வஸுதேவக்ருஹேஹவதீர்ணனும் எனக்கு ப்ர

அர்ச்சாவதாரத்துக்கு. ஆண்டான் நிர்வாஹத்தில் - குணாதிக்யத்தாலே வஸ்துவுக்கு ப்ராதாந்யமாகைய குணாதிக்யமுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரதாநமென்று கருத்து. நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் - மநஸ்ஸ திருமேனியாக நினைத்து ஏறியருளுவிக்கப்பட்டது யாதொன்று, அவனுகும்-அத்தையே திருமேனியாகவு னும், கடல் நீள் வண்ணன் இத்யந்வய:; கடல்போலே நீண்ட அபரிச்சேத்யமான ஸ்வபாவத்தையு ஸர்வேஸ்வரனித்யர்த்த:. வண்ணம்-ஸ்வபாவம். நீள்-நீண்ட, அபரிச்சேத்யமான வென்றபடி. மூந்தின னைக்கு ப்ரமாணம்- 'யேயதா'இத்யாதி, கீதாஸு பூர்வமேவ லிகிதம். ஸங்கல்பநாமயமிதிச பஞ்சமேம்ப மேவ லிகிதம். "ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்தம் த்யாயந்தி ..." *ஸ்ரீமதி நாராயணே. ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே ஸௌநக:* "ஸைலம் ... ஸுவர்ணரஜதாதிபி: ..." *இத் அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ ஆதரத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணக்கூடுமோ? என்ன, மென்னுமத்தை ஸஹேதுகமாகக் காட்டுகிறார், 'அஸாதாரண விக்ரஹத்தை' இத்யாதி. ஈஸ்வரன் அஸாத விக்ரஹத்திற்போலே அர்ச்சாவதார விக்ரஹத்திலே ஆதரத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு வர்த்திக்கக்கூடு என்ன, அதிலும் மிகவும் ஆதரித்து வர்த்திக்கு மென்கிறார் - 'முதல்தன்னிலே' இத்யாதி. உறைக்க இருட் பூர்ணதயாதிஷ்டாநம். உலகத்துள்ளீர்கள் - நீர் தஞ்சமாகிய வித்யாரப்ய ஆதியைப் பற்ற - அஞ்சி - அவ னென்று கூழேன் மினித்யாரப்யாந்வய:.* "ஹ்ருதா மநீஷா" *இத்யாதேரயமர்த்த: :— ஹ்ருதா - பக் மநீஷா - மநீஷயா, த்ருத்யா-* "ஸம்வாதஸம்வாதே" *இதி த்ருதீயாயாவேஸபக்ஷ. த்ருதி: - ஈப்ஸிதா மநஸோ நிஸ்சஞ்சலாவஸ்தாநம். பக்த்யா த்ருத்யாச விஸிஷ்டேநமநஸா, அபிக்லுப்த: கல்பித: நிர்மித யர்த்த:.யே, ஏநம் இத்தம் நிர்மிதம் விது:;தே அம்ருதாபவந்தீத்யர்த்த:.* ... *வெஸ்.* ...

... "*யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே' இதி*" *ஏவம் நாராயணயதிநா வ்யாக்யாதம்.*

ளுய், துர்யோதநாதிகள் ஸைந்யமாக நசிக்கும்படி பாண்டவர்களுக்காக ஸாரத்யேஸ்திதனுயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை என்றோ என்னுடைய * கரணங்கள் காண்பது? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசித்துச்சமைந்து ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை ஸ்மரித்துத் திருத்தேரிலே யிருந்து ஸாரத்யம்பண்ணினவனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை என்றோ நான் காணப் பெறுவது? என்கிறார்.

[கடல்வண்ணன் என்று தொடங்கி] - கடல்வண்ணனுன கண்ணன், விண்ணவர்க்கு போக்யமானுற்போலே எனக்குபோக்யமாகைக்கு டாக வருகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே தன் னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்ந்தருளுகையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனுயுள்ளான். [பண்டுநூற்றுவர் என்று மேலுக்கு]-பண்டு பாதகமாய் வருகிற ஸேனையோடுகூடின நூற்றுவர் மங்கும்படி பாண்டவர்களுக்காக யுத்தம் செல்லா நிற்க. கனைக்கை - தவநிக்கை, செறிகை யென்றுமாம. பண்டு என்னச்செய்தே நிரியவும் 'அன்று' என்பானென்? என்னில், - ஒன்று போனகாலத்திலே இங்ஙன் வ்ருத்த மென்கிறது; ஒன்று அன் றைக்கு உதவாதே நான் இழந்தே னென்கிறது.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஆச்ரித பராதீநதைக்குச் சிரமஞ்செய்த க்ருஷ்ணவ்ருத் தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து உபதேசாநந்தரம் தாம் அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார்.

விண்ணவர் - பரமபதவாஸிகளுக்கு, கருமாணிக்கம் - நீலரத்நம்போலே அவிகாரா காரனுய்க்கொண்டு போக்யனுய், (லீலாவிபூதிநிர்வஹணுர்த்தமாக), படம் - (ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸித) பணங்களையுடையனுய், அரவின் - (ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை யுடைய) அநந்தனுகிற, அணைக் கிடந்த - அணையின்மேலே, பரஞ்சுடர் - (பரபாகத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வாதிகனென்று தோன்றும்படியான) பேரொளியையுடையனுய், (அபரிச்சிந்ந மாஹாத்ம்யத்தையுடையனுய்), கடல்வண்ணன் - கடல்போலே அளவிறந்த குணங்களையுடைய னுய் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், எனது - எனக்கு, ஆர் உயிர் - தன்னை யொழியச்செல்லாதபடி தாரகனுய்க்கொண்டு, பண்டு - முற்காலத்திலே, நூற்றுவர் - (துர்யோதநாதிகள்) நூற்றுவராய், அட வரும் - தன்பக்கலிலே தீங்குநினைத்து வருகிற, படை- படையானது, மங்க - நசிக்கும்படியாக, ஐவர்கட்கு - பாண்டவர்களவர்க்கும், ஆகி - ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனுய், வெம் சமத்து - வெவ்விதான ஸமரத்திலே, அன்று - (சத்ருக்கள் மேலிட்டு வந்த) அன்று, தேர் கடவிய - தேரை (ஸாரதியாய்நின்று) நடத்தின, பெருமான் - ஸ்ரீயஃபதிகனு டைய, கனை கழல் - ஸுஸ்வநமான வெற்றிவீரக்கழல் செறிந்த திருவடிகளை, கண்கள் - கண்கள், காண்பது - (தம் ஆசைதீரக்) காண்பது, என்றுகொல் - என்றோ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசித்துச் சமைந்து கீழ் ப்ரஸ்துதமாய்த தாம் அகப்பட்ட துறையான க்ருஷ்ணவதாரத்தை அநுபவிக்க ஆசைபபடுகிறார். திருவடி, போகிற இடம் விலக்ஷணமென்று அறியாநிற்கச்செய்தே "ஸாவொநாநூ௲மஹஷி"என்று அவ்வளவு போகமாட்டாதாப்போலே இவரும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் அறிந்திருக்கச்செய்தே "எத்திறம்!" என்று மோஹிக்கப்பண்ணும் க்ருஷ்ணவதாரத் துக்கு இவ்வருகு போகமாட்டாதிருக்கிறார்.

[கடல்வண்ணன் இத்யாதி] - விண்ணவர் கருமாணிக்கம படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சுடர் கடல் வண்ணன் கண்ணன் எனது ஆருயிர் - நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமானவன்

* 'கண்கள்'என்று பாடமிருக்கலாம்.

கலங்காப் பெருநகரை விட்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்காக ஸ்வஸ்பர்சதநாலே வ் லிதமான பணங்களையுடையனாய். ஆரவு என்கையாலே மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடை திருவநந்தாழ்வான்மேலே க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளினவனாய். [பரஞ்சுடர்] - திருவநந்தா வான்மேலே சாய்ந்தபடியாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே புகர்மிக்கிருந்தபடி யென் தல், ஸர்வாதிகனென்று தோற்றும்படி யிருக்கு மென்னுதல். [கடல்வண்ணன் கண்ணன்] அபரிச்சேத்யமஹிமனை க்ருஷ்ணன் என்னுதல், ச்யாமமஹாமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ண என்னுதல். [எனதாருயிர்] - எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானே யானவன். [பண்டு] - முன் ஒருநாளிலே துர்வர்க்கமாய் ப்ரதாநரான நூற்றுவரோடே முடிக்கவந்த ஸேனை நசிக்கும்ப 'ஸாரதி! ஸாரதி!' என்று வாய்பாறிவந்த ஸேனையிறே. [ஐவர்கட்காகி] - "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ண ஸ்ரா:" என்று தானல்லது தஞ்சமில்லாத பாண்டவர்கட்காக. [வெஞ்சமத்து இத்யாதி]-யுத்த திலே அன்று தேரிலே ரதியாயன்றிக்கே கையாளாய் ஸாரத்யம் பண்ணினவனுடைய நிரதிச போக்யமான திருவடிகளை, "காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ?" என்கிறபடியே பட்டினியாய் கிடக்கிற கண்கள் காண்பது; ஸேநாதூளியும் உளவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறுமான வடிவை காண்பது என்றோ? கணைக்கை - த்வநிக்கை யென்னுதல், செறிகை யென்னுதல்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தாம் உபதேசிக்கத்தொடங்கின ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சா தார பர்யந்தமாக அருளிச்செய்து, அநந்தரம், தன்துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போய், 'நா கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவது என்றோ?' என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறா அருமையும் எளிமையும் பாரார்களிறே, ஓரோவிஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருப்பார்; பரத்வத்துக் உத்கர்ஷமுண்டாய், போவாரும் பலருண்டா யிருக்கச்செய்தேயும் "பாவோநாந்யத்ர கச்சதி" (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்றானிறே திருவடி; அப்படி, க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்காட்டில் அர்ச்சா தாரத்துக்கு நீர்மை மிக்கிருந்ததேயாகிலும், இவர் "எத்திறம்!" என்று ஆழங்காற்பட்டது க்ருஷ்ண தாரத்திலேயாயிற்று. "தயரதற்குமகன்தன்னை யன்றி மற்றிலேன்" என்றது செய்வதென்? எ னில்,—இவ்வருகில் நீர்மைகாணுமளவுமிறே இது சொல்லுகிறது. ஆனால், அதில் நீர்மை மிக் விடமன்றோ அர்ச்சாவதாரம்? என்னில்;—அதுக்குமுன்பே பரிஹாரஞ் சொல்லிற்றிறே.

[கடல்வண்ணன்இத்யாதி]-[விண்ணவர்கருமாணிக்கம்]-நித்யஸூரிகளுக்குஅநுபாவ் மான விக்ரஹத்தையுடையவன். [படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்] - அங்குநின்றும் போந்து ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல்கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே அணித்தாகவந்து கண்வளர்ந்தருளி வன். [கடல்வண்ணன்கண்ணன்] - அங்குநின்றும் போந்து எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்ப க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனானவன், கலங்காப் பெருந

பத்தாம்பாட்டு - கடல்வண்ணன் இத்யாதி. கீழே-அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச் செ ததுக்கும், இப்பாட்டிலே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ? என்கைக்கும் ஸங்கதி - 'தாம் உபதே சிக்க' இத்யாதி. ஸுலபமான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு அதீதமான அவதாரத்திலே போவானேன்? என்ன 'அருமையும்' இத்யாதி. இப்படி பராவண்யத்தாலே அருமையும் எளிமையும் பாராதிருந்த பேருண்டோ? என்ன 'பரத்வத்துக்கு' இத்யாதி. உத்தர ஸ்ரீராமாயணே ஹநுமாந், "ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: । பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி". அருமையும் எளிமையும் என்றது வைலக்ஷண்யஸௌலக்ஷண்யங்களை; இது வ்யாக்யாநத்திலே விசதம். இவ்வருகில்நீர்மை - க்ருஷ்ணாவதார தில் நீர்மை. முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே - 'அருமையும் எளிமையும்' இத்யாதியாலே சொல்லிற்றிறே

விண்ணவர் கருமாணிக்கம் - படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சுடர் - கடல்வண்ணன் கண்ணன் எனதாருயிர் - என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - 'நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான' இத்யாதி. கூக்குரல் - கூ பீடு. அணித்தாக - ஸமீபமாக. உக்தத்தையெல்லாம் கூட்டி அருளிச் செய்கிறார் - 'நித்யஸூரிகளுக்கு போ

ரத்தை விட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயனுகைக்காக ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதபணனுன திருவநந்தாழ்வான்மேலே க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, அவனுேட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே தகட்டில்ழுத்தின மாணிக்கம்போலே மிக்க அழகையுடையனுய், ‘ஸர்வாதிகன்’ என்று தோற்றும்படியாய், ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையனுய், அபரிச்சேத்யமஹிமனுன க்ருஷ்ணன். [எனது ஆருயிர்] - எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயானவன். [படவரவு இத்யாதி] - தன்னுேட்டை ஸ்பர்ஶஸுகத்தாலே விகஸிதமான பணங்களை யுடையனுயிருக்கும் இவன்; இவனுேட்டை ஸ்பர்ஶம் தனக்கு ஆகர்ஷகமா யிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. - ‘அரவு’ என்கையாலே; நாற்றக்குளிர்த்தி மென்மைகள் ப்ரக்ருதியாயிருக்குமிறே ஸர்ப்பஜாதிக்காக. [பரஞ்சுடர்] - இவன்மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று, இவன் ஸர்வாதிகனென்று தோற்றுவது. [பண்டு] - முன்பு ஒரு நாளிலே. [நூற்றுவர் இத்யாதி] - துர்வர்க்கமடையக் குடிகொண்டதிறே துர்யோதநாதிகளோடே. [அடவரும்படைமங்க] - ‘ஸாரதீ! ஸாரதீ!’ என்று வாய்பாறிச்சொண்டிறே பையல்கள் வருவது. கொல்லவருகிற படை நசிக்கும்படியாக. ‘‘அஸ்மாந்ஹந்தும்’’ (அஸ்மாந்ஹந்தும்) என்கிறபடியே தம்மை முடிக்கவந்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று, அங்கே நலிய வருகிற இது. [ஐவர்கட்காகி] - ‘‘க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:’’ (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:) என்கிறபடியாலே தானல்லது தஞ்சமில்லாத ஐவர்கட்காகி. [வெஞ்சமத்து] - யுத்தத்திலே. ‘நம்முடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை லோகமாகக் காணவேணும்’ என்றுபார்த்து ‘‘பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகஞ்சகார’’ (பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகஞ்சகார) என்கிறபடியே எல்லார் கண்ணுக்கும் இலக்காக்கினுன். [அன்று] - உகவாதாரும் கண்டு வாழ்ந்த நாளிலே இழந்த நான் இனிப்பெறுகை யென்று ஒன்றுண்டோ? என்று வெறுக்கிறுர் இழவுக்கு. [தேர்இத்யாதி] - ஸேநாதூளியும் உளவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும் அதிலேசாத்தின சிறுச்சதங்கையுமாய் ஸாரத்யவேஷத்தோடே நின்றபோதைத் திருவடிகளில் ஆபரணத்வநி சேவிப்படவும் அவ்வடிவைக் காணவுங்காணும் ஆசை. [கனைகழல்] - செறிந்த என்னுதல், த்வநிக்

யனுன’ இத்யாதி. ‘பரஞ்சுடர்’ என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - பரபாகத்தால் வந்த அழகென்னுதல், அநந்தஸாயித்வத்தால் வந்த மேன்மையாதல். இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறுர், அவனுேட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே’ இத்யாதி. ‘கடல்வண்ணன்’ என்ற வண்ணம் - வர்ணமாதல், ஸ்வபாவமாதல். உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறுர், ‘ஶ்ரமஹரமான’ இத்யாதி. படவரவு பரஞ்சுடர் என்ற பதத்வயத்துக்கும் அடைவே பாவம் - ‘தன்னுேட்டை ஸ்பர்ஶ’ இத்யாதி. அன்றிக்கே, மூன்றும் அர்த்தமாதல். அதாவது - தன்னுேட்டை ஸ்பர்ஶஸுகத்தாலே அவன் விகஸிதபணனுயிருக்க, அத்தாலே தன்வடிவிற்பிறந்த புகரென்றபடி. கீழே ‘ஸர்வாதிகன்’ என்றத்தை விவரிக்கிறுர் - ‘இவன்மேலே’ இத்யாதி. பாண்டவர்களுக்கும் ஸேனையுண்டாயிருக்க அத்தைச் சொல்லாதே துர்யோதநாதிகளுடைய ஸேநை யென்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம்-‘துர்வர்க்கம்’ இத்யாதி. ‘அடவரும்’ இத்யஸ்ய கர்மகாங்க்ஷாயாமாஹ - ‘ஸாரதீ’ இத்யாதி. வாய்பாறுகை - அலற்றுகை. ஸப்தார்த்தம் - ‘கொல்ல வருகிற’ இத்யாதி. ‘நூற்றுவராய்க் கொல்லவருகிற படை நசிக்கும்படியாக’ என்று உரை. அடவரும் என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - ‘அஸ்மாந்’ இத்யாதி, யதவா, ஸமாந்யோகதிக்கு பாவமாதல். யுத்தகாண்டே விபீஷணமாகதம் த்ருஷ்ட்வா ஹநூமத்ப்ரமுகாந் ப்ரதி ஸுக்ரீவ: ‘‘ஏஷ ஸர்வாயுதோபேதஶ்சதுர்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை:| ராக்ஷஸோப்யேதி பஶ்யத்வம் அஸ்மாந்ஹந்தும் ந ஸம்ஶய:’’. மஹாபாரதே ‘‘க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா: | க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா:’’. ‘வெஞ்சமத்து’ என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம்-‘நம்முடைய’ இத்யாதி. பார்த்தம்ரதிந மித்யாதி - கீதாபாஷ்யே. பண்டு என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் ‘அன்று’ என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - ‘உகவாதாரும்’ இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - ‘ஸேநாதூளி’ இத்யாதி. செறிந்த - அழகு செறிந்தவென்னுதல், பரஸ்பர ஸத்ருஶமான வென்னுதல். ‘கனைகழல்’ என்றத்தாலே - ஆப

கிற என்னுதல். [காண்பது இத்யாதி] - இக்கண்கள் அடிப்படுவது எப்போதோ? இவை முடி பட்டினிவிட்டே போந்தவை இப்பட்டினி விடக்கடவது என்றோ? 'அவ்வடிவைக்காணவேணு என்று விடாய்த்த கண்கள் காணப்பெறுவது என்றோ?

பதினோராம் பாட்டு.

கண்கள்காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்குநன்றுமெளியனாய்
மண்கொள்ஞாலத்துயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும்வானவரீசனைப்
பண்கொள்சோலைவழுதிநாடன் குருகைக்கோன்சடகோபன்சொல்
பண்கொளாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராகக்கூடும்பயிலுமினே.

ஆ.—(கண்கள்.) அயர்வறுமமரர்களுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே ஸ்வாச்ரித மநுஷ்யாதிகளுக்கும் அருள்செய்யும் ஸ்வபாவனாயிருந்து வைத்து என்னுடைய கருத்துக்கு நன் மெளியனாய், என்கண்கள் காண்டற்கரியனாயிருந்த எம்பெருமான்விஷயமான இத்திருவ மொழியை வல்லார் வைஷ்ணவராவர்; இத்தைச் சொல்லுங்கள் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கப் பழுதில்லாத பக்தரா நிச்சிதம்; ஆனபின்பு, இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்] - கண்ணால்க அரியனாய் ஹ்ருதயத்திலே மிகவும் ஸுலபனாய்; இது ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களுக்கு ப்ரயே கம். [மண்கொள் ஞாலத்து உயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும் வானவரீசனை] - அயர்வறுமம களுக்கு ஸுலபனானாற்போலே ஸம்ஸாரிகளெல்லாருக்கும் ஸுலபனாகைக்கீடான அர்ச்சாவ பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தையுடையவனை. [பண்கொள் சோலை] - வண்டுகளினுடைய நியை யுடைத்தாகை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவத்பக்திலாபத்தை அரு செய்கிறார்.

கண்கள்-கண்கள், காண்டற்கு-அபரோக்ஷிக்கைக்கு, அரியனாய்-அரியனாய், கருத்துக நெஞ்சுக்கு, நன்றும் எளியனாய் - விசதாநுபவவிஷயபூதனாய், மண்கொள் ஞாலத்து - ப்ருதிவ் தாகமான லோகத்தில், உயிர்க்கெல்லாம் - ப்ராணிகளுக்கெல்லாம், அருள்செய்யும் - (அர்ச்ச தாரமுகத்தாலே) உபகரித்துக்கொண்டு, வானவரீசனை - ஸூரிகளுக்குக்கொடுக்கும் அநுப த்தைப் பண்ணுவிக்கும் ஸ்வாமியானவனை, பண்கொள் - (வண்டுகளொலியாலே) பண்விஞ்சி சோலை - சோலையையுடைத்தான, வழுதிநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய், குருக கோன் - திருநகரிக்கு ஸ்வாமியான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த,

ரணத்வநிர்ப்ரவணாபிநிவேசம் ஸூசிதம். அடிப்படுவது - திருவடிகளிலேபடுவது. விவரணம் - 'அவ்வடிவ இத்யாதி. * 'செறிந்த' என்கிற அர்த்தத்தில், கனை என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம்; கனகழலென்றபடி. கன கநம். விண்ணவா கருமாணிக்கம் - படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் - கடல்வண்ணன் - கண்ணன் தாருயிர்- பண்டு நூற்றுவரித்யாரப்ய அந்வயஃ. நூற்றுவரோடே முடிக்க வந்த ஸேநை நசிக்கும்படி என சப்தார்த்தம்.

* இந்தவாக்யம் அநந்விதம்,

கொள் - பண்ணோடு கூடின, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், இபபத்தால்-(அர்ச்சாவதாரஸௌலப்ய ப்ரகாஶகமான) இப்பத்தாலே, பத்தர் - ("ஸஹஸ்ராஸ்ருஷ்டிஷு" என்னும்படி பெறுதற்கரிய) பக்தியுடையர், ஆகக்கூடும் - ஆகை ஸித்திக்கும்; பயிலுமின் - (இத்திருவாய்மொழியை) அப்யஸியுங்கோள்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க பகவத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்கள் இத்யாதி] - கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அகவாயிலே மிகவும் ப்ரகாஶிக்கிறபடி. இவர்க்கு எங்கும் இதுவே ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜகம். ஸம்ஶ்லேஷமாகிறது - மாநஸாநுபவம். விஶ்லேஷமாகிறது - பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வரும் குலைதல். [மண்கொள் இதயாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கு ஸுலபனானாற்போலே ஸம்ஸாரிகளென்று வாசிவையாதே அர்ச்சாவதாரமுகத்தாலே வந்து ஸுலபனானவனை. [பண்கொள் சோலை] - வண்டுகளின்மிடற்றோசையாலே பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை. திருவழுதிவளநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பண்கொளாயிரம்] - வண்டுகளின் நினைவையொழிய அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணாய் விழுந்தாற்போலே பகவத்குணாநுபவம் வழிந்த பேச்சுக்கள் விழுக்காட்டாலே பண்ணோடே கூடியிருந்தபடி. [பத்தராகக்கூடும்] - எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாதாயிற்று பகவத்பக்தி; அதுவே நிரூபகமாகை நிஶ்சிதம். [பயிலுமினே] - அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸியுங்கோள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவே பகவத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்] - காணப்பெறாத இன்னாப்போடே சொல்லுகிறார். கண்ணால் காண அரியனாய், 'காணவொண்ணாது' என்று மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுக்கு முன்னிலையாய் மிகவும். இவர்க்கு விஶ்லேஷமாவது- பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வரும் கலக்கம். ஸம்ஶ்லேஷமாவது- ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரம். [மண்கோள் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானாற்போலே, ஸம்ஸாரிகளென்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதாரமுகத்தாலே வந்து ஸுலபனானவனை. [பண்கோள்சோலை] - வண்டுகளின் மிடற்றோசையாலே பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை. முக்கோட்டைபோலே காணும் சோலை யிருப்பது. [வழுதிநாடன்] - திருவழுதிநாட்டுக்

நிகமம்—'கண்கள்' இத்யாதி. 'பத்தராகக் கூடும் பயிலுமின்' என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை.

"தேர்கடவிய பெருமான்" என்று - ஸுலபனென்று சொல்லிவைத்து, "காண்டற்கரியன்" என்கிறதென்? என்ன, 'காணப்பெறாத' இத்யாதி. 'கருத்துக்குநன்றுமெளியன்' என்றதுக்கு பாவம்-'காணவொண்ணாதென்று' இத்யாதி. திருவாய்மொழியில் எங்கும் ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களுக்கு நியாமகம - இப்பதமென்று விவக்ஷித்து, அவற்றுக்கு லக்ஷணம் அருளிச்செய்கிறார் - 'இவர்க்குவிஶ்லேஷமாவது' இத்யாதி. 'கண்களாற் காணவரியனாய்' என்கையாலே, இங்கே விஶ்லேஷம் தோன்றுகிறதென்று பாவம. அர்ச்சாவதாரமுகேந முகங்கொடுக்குமென்கிற விடத்திலே, 'வானவரீசன்' என்றது த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - 'நித்யஸூரிகளுக்கு' இத்யாதி. 'மண்ணைக்கொண்டிருக்கிற பூமியிலே ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் அர்ச்சாவதாரமுகத்தாலே க்ருபைபண்ணும நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை' என்று சப்தார்த்தம. வண்டுகளின் மிடற்றோசையெல்லாம பண் மிக்கிருக்கைக்கு ஹேதுவெது? என்ன, 'முக்கோட்டை' இத்யாதி. வண்டுகளுடைய பண்ணுக்கு அடியான முக்கோட்டை என்றபடி. யத்வா, ஆழ்வார் கவிபாடுகைக்கு அடியான சோலை யென்னுதல். * முக்கோட்டை - மூகாம்பிகை, துர்க்கி. விநாயகாலயோவா. 'இவற்றை நினைத்தவர்களுக்கும் பார்த்தவர்

* ச - ரு - உ - இல் அரும்பதவுரையில் 'முக்கோட்டை - எல்லார்க்கும் கவிதோற்றுவிக்கும் விநாயக ஸ்தலம்' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பண்கோளாயிரம்]-வண்டுகளின் நி வின்றிக்கே அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணானாற்போலே, பகவத்குணாநுபவம் வழிந்த பேச்சுச் விழுக்காட்டாலே பண்ணானபடி. [பத்தராகக்கூடும் பயிலுமினே] - எல்லாம் கிடைக்கிலும் கி யாததாயிற்று, சேதநர்க்கு பகவத்பக்தி; அதுவும் கிடைக்கும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸி பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு அடியான ஸுக்ருதமாதல், சாஸ்த்ரஜ்ஞாநமாதல், ஸதாசார்யோபதேசமா நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷமாதல், இவையனைத்தும் இல்லாதார்க்கும் அர்ச்சாவதார ஸௌ யத்தை அநுஸந்திக்கவே பகவத்பக்தி யுண்டாகக்கூடும்; அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே இவனுகந்ததோன்றைத் திருமேனியாக விரும்பி, இவன் அமுது (வித்ததை அமுது செய்து அகங்கள் தோறும் புக்கு விடமாட்டாதேயிருந்தால், இவன் நம்மை (மாட்டாதே யிருந்த பின்பு நாமும் இவனுக்கு ஸ்நேகித்தாலாகாதோ? என்னக்கூடுமிறே. 'நிதி இ உண்டு' என்று சொல்லக் கல்லுவர்களிறே; அப்படியே பக்தியுண்டு என்ன, அப்யஸிப்பார்களே அருளிச்செய்கிறார். (

களுக்கும் கவித்வமுண்டாம்' என்று சொல்லுவர். 'பண்கொள் சோலை, பண்கொளாயிரம்' என்ற பதச் திக்கு ஹாவம் - 'வண்டுகளின் நினைவு' இத்யாதி. விழுக்காட்டாலே - ஸ்வபாவத:. 'கூடும்' என்கைக்கு அ துர்லபமோ? என்ன, 'எல்லாம்கிடைக்கிலும்' இத்யாதி. 'கூடும' என்கையாலே - தௌர்லப்யம் தோன்ற தென்றபடி. கூடும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - 'பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு' இத்யாதி. விவரணம் - 'அவா இத்யாதி. இருந்தால் - இருக்குமென்று சொன்னால். 'பயிலுமின்' என்றால் அப்யஸிப்பர்களோ? எ 'நிதி இங்கே' இத்யாதி. பத்தராகக் கூடும் - பக்தியையுடையராகை விதிக்கும். பயிலுமின் - இத்திரு மொழியை அப்யஸியுங்கோள். க்ரமேண அந்வய:

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி:—தாஹிநிஜ்தாநவிஹாதஸௌலாவஸக்த்யே ரோ த்ருஷ்ட்யாஸக்தயா விசேஷ்வாநிஷ்டாந் | கவ்யாவதார ஸௌலப்யஸௌஹார்த்தாவதேஷா தேஷு விசேஷேஷு சேஷோக்ஷிஷ்ட.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளி:—வக்த்ராக்ஷீம் வாவஹஞ்ம் ரவிசராயிசவிஷ்வாஜ்வக்த்ராம் தத்ராத்ருக்ஷணஸ்ரீஸவபிதசக்டாம்ஹாவக்ஷா வாக்ராம் | சந்த்ராஸ்வாக்ஷ்வ ஸ்வஹாவாம் பசஹடசமதீம் ஸக்ஷயீவ்ருத்திஹவ்யாம் நீவொத்ராஸீ வ்ருத்திம் ஹரிதநவேக்ஷிஜ்மாத்ராநராக்ஷ:.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி:—

செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார்வியூகமாய்த்
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள்—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்திலர்ச்சாவதாரமெளிதென்றான்
பன்னுதமிழ்மாறன்பயின்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—பயிலும் : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(பயிலுஞ்சுடரொளி.) இப்படி எம்பெருமானுடைய நிரவதிக ஸௌலப்த்வ மஹாகுணாநுபவஜநித நிரவதிகப்ரீதியாலே பகவச்சேஷத்வகாஷ்டாரூப பாகவதசேஷத்தைக ராய், அந்த பாகவதசேஷத்வம் தமக்கு ப்ராப்யம் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில் - பகவததாஸ்யம் வருநதிக் கற்க வேண்டும்படியான அவர்களோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே உருவின ஆழ்வார் அவ்வுருவுதல் தீர எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யவென்றால் அடைத்தேற்றலன்றிக்கே அடிமையே தாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தஸ்வபாவங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் எனக்கு நாதரென்றும், நான் அவர்களுக்கு அடிமையென்றும், அவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். எம்மாவீடு - ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரதமாவதி. இத்திருவாய்மொழி - சரமாவதி.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியினுடைய ஶேஷித்வம் அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமென்று அருளிச்செய்தாராய், அந்த சேஷத்வப்ரீத்யபிவ்ருத்தியாலே ஶேஷத்வமும் தத்விஷயமாத்ரத்திலே நில்லாதே ததீயபர்யந்தமாக அபிவ்ருத்தமாக; அவர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தாதிநிரபேக்ஷமான பகவத்ஸம்பந்தோத்கர்ஷத்தையே பற்றி, அந்த உத்கர்ஷத்துக்கு அடியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ஷீரார்ணவஶாயித்வத்தால் வந்த பாரம்யத்தையும், அவதார விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும், அந்நிலையிலே விபூதித்வயத்துக்கும் அநுபாவ்யமான போக்யதையையும், போக்யதாவர்த்தகமான ஆபரணஶோபையையும், ஆஶ்ரிதாபேக்ஷிதார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கும் உபகாரகத்வத்தையும், கொடுக்குமிடத்தில் ஸ்வரூப ஆவிர்பாவத்தைப் பிறப்பித்து அடிமைகொள்ளும்படியையும், அடிமைக்கு விஷயமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும், ஆஶ்ரிததோஷ நிவர்த்தகமான பாவநத்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, இந்தகுணங்களிலே ஈடுபட்ட பாகவதருடைய ஸம்பந்திபரம்பரா பர்யந்த ஶேஷத்வத்தை அநுபவிக்கிறார்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், பகவத்விஷயமென்றால் மேட்டுமடையாய்த் தம்மாலே நிந்திதரான ஸம்ஸாரிகளோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே உருவின ஆழ்வார் அவ்வுருவுதல் தீர 'பகவத்குணங்களே தாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் எனக்கு நாதர்; நான் அவர்களுக்கு அடியன்' என்று அவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, பகவத்ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக உபதேசித்தார், கீழே ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபதேஶநிரபேக்ஷமாக பகவத்ப்ரவணராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார் என்றுமாம். "எம்மாவீடு" - ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரதமாவதி; இது - சரமாவதி. "[illegible]"

ஈடு.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில் - அர்ச்சாவதாரஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்யச்செய்தேயும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே விஷயப்ரவணராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தார்; "தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்" என்ற இவர்க்கு, நிழலும் அடிதாறுமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, உபதேசநிரபேக்ஷமாகவே

"பயிலும்சுடரொளி"ப்ரவேஶே ஸங்கதிமாஹ - 'அர்சசாவதார' இத்யாதி. 'அநுஸந்தித்தா' என்ற அநந்தரம், 'அத்தைவிட்டு' என்று கூட்டுவது. அதவா, இப்படி ஏகவாக்யமன்றிக்கே பிந்நவாக்யமாய், ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்திக்கையாலும் கனைகழல் காணப்பெறாமையாலும் உண்டான து:கத்வயத்தையும் பரிஹரித்தானென்கிறார் - 'நிழலும் அடிதாறும்' என்னுதல். இந்தப்பக்ஷத்திலே, 'ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித்தார்' அத்தாலுமென்றும், 'தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்' என்ற கனைகழல் காணப்பெறாமையாலும் து:கிதரான இவர்க்கு என்றும் அத்யாஹரித்துக்கொண்டு, 'நிழலு மடிதாறுமா யிருக்கிற' இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்திப்பது. இந்த பிந்நவாக்ய பக்ஷத்திலே - து:கத்வயமும், முந்தின ஏகவாக்யபக்ஷத்திலே கனைகழல்காணப்பெறாத து:கமொன்றுமேயும் விவக்ஷிதம். ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாத து:கத்தைப் பரிஹரித்ததுக்கு ஸூசகம் - 'உபதேசநிரபேக்ஷமாகவே' இத்

பகவத்விஷயமென்றால் நெஞ்சுபள்ளமடையாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டார்; அ பக்கலிலே தம்திருவுள்ளம் சென்று, 'இவர்களுஞ் சிலரே' என்று அவர்களைக் கொண்டாடி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமை அன்று; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை; அதுதன்னிலும் ே நேர் இவர்களுக்கு அடிமையாகவேணுமோ? இவர்களோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகள் அமைய என்று இங்ஙனே பாகவதஶேஷத்வம் உத்தேஶ்யமாய் அவர்களை ஆதரிக்கிறார். "எம்மாவீட் ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார் - "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளு மீதே" என்று; இங்கே வதஶேஷத்வம் உத்தேஶ்ய மென்னுநின்றார்; ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ பின்னை? என் அன்று: "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிற அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது இதுவும்; சேஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது பாகவதஶேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே. நமக்கு ஜ்ஞாத அர்த்தங்களில் திருமந்த்ரத்திற்சொல்லாத தோன்றில்லையிறே; அத்தையறியும் திருமங்கையாழ் இத்தை அதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்தாரிறே; "நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நா றது முன்னடியார்க்கடிமை" என்றாரிறே; திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்தம் - இவனுடைய அந ஶேஷத்வஞ் சொல்லுகையிறே: அதாவது - ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமாம்படியாகையிறே "தத்பக்திநிக்நமநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹா:"(தத்ஸக்திநிக்நமநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹா:), "என் விற்கவும் பெறுவார்களே". பிதாவுக்கு ஒருக்ஷேத்ரம் ஸ்வமானால் அது புத்ர க்ரயவிக்ரயார்ஹமாயிருக்கும்; அப்படியிராதவன்று பிதாவினுடைய ஸ்வத்திலே ே யாமிறே. "தத்பக்தைர்வா ஸமாஶ்ரம:" (தத்பக்தைர்வா ஸமாஶ்ரம:) என்கிறவி

யாதி வாக்யம். அடிதாறு - பாதரேகையாதல்; தாறென்று - அளவாய், அத்தால் - பாதுகையெ "இன்றுதாறும் திரிகின்றது" என்னக்கடவதிறே. "எம்மையாளும்பரமரே" என்ற ஏவகாரத்தை 'ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமையன்று' இத்யாதி. "அடியாரடியார்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'இவர்களோடு ஸம்பந்திகள்' இத்யாதி. ஆதரிக்கிறார், இத்திருவாய்மொழியி லென்றபடி. ஆக, ஸம்ஸாரிகளுடைய வாநுஸந்தாநத்தாலும், கனைகழலைக்காணப்பெறாமையாலும் துஃகிதரான இவர்க்கு அந்தது:கத்வயமும் பாதரேகைபோலே யிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு அவர்களை அநுபவிக்கிற ஸங்கதிக்ரந்தார்த்த:. தடஸ்தஶங்கை - 'எம்மாவீட்டிலே' இத்யாதி. ப்ராப்யம் இரண்டாயிரு நாகிஞ்சித்கர்வதஶேஷத்வமாகையாலே பயிலுஞ்சுடரொளியிற் சொன்ன ஶேஷத்வமும் கைங்கர்யப விவக்ஷித்து, கைங்கர்யத்வயமும் உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறதோ? என்றபடி. பரிஹரிக்கிறார், 'அன்று' அதினுள்ளே யாயிருக்கிறது - அதுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதம். அது எப்படி? என்ன, 'பகவச்சேஷ இத்யாதி. பாகவதசேஷத்வமே உத்தேஶ்யமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ? என்ன, 'நமக்கு' இத்தை - பாகவதசேஷத்வத்தை. அதுக்கு - திருமந்த்ரத்துக்கு. 'நின்திருவெட்டெழுத்தும்' இத்ய மொழி - எண்பதாந்திருமொழி; மூன்றாம்பாட்டு, "மற்றுமோர்" இத்யாதி. நீ சொன்ன முதல்வார் திருமந்த்ரத்தைக் கற்று நான் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தமும், உன்னடியார்க்கு சேஷமென்னுமது இ திருமந்த்ரத்திலே பகவச்சேஷத்வமொழிய பாகவதசேஷத்வம் சொல்லுப்படியென்? என்ன, 'திருமந் இத்யாதி. அதாவது - அநந்யார்ஹத்வமாவது. ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹ மென்கைக்கு ப்ரமா பக்தி' இத்யாதி. "ஸ்வஸ்வபாவகீர்த்தநபராந் ... தஸ்ய ஸர்வஸ்வஸம்பந்ந: தத்பக்திநிக்நமநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹா வாஸிதா: ..." 'எந்தம்மை' இத்யாதி - பெரியாழ்வார்திருமொழி - முப்பத்துநாலாந்திருமொழி, பத்தாம்பாட்டு, "க இத்யாதி. 'பேசுவாரடியார்க ளெந்தம்மை' இத்யாதி - "கேசவா புருடோத்தமா" இ அவன் ஸ்வபாவத்தைப் பேசுமவர்களுக்கு அடிமையாயிருக்குமவர்கள் தங்களுக்கு ஶேஷ புருஷார்த்த மென்றிருக்கிற என்னை விற்றுக்கொள்ளவும் உரியர் இத்யர்த்த:. கீழே ப்ரமாணங் பத்தி காட்டுகிறார் - 'பிதாவுக்கு' இத்யாதி. பிதாவுக்கு ஸ்வமானால் புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ர வேணுமோ? என்ன, 'அப்படி' இத்யாதி. பாகவதசேஷத்வத்துக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - 'தத்பக்

‘வா’ என்றத்தை அவதாரணத்திலேயாக்கி, ‘உத்தேஶ்யந்தானே இங்கே ஸித்திக்குங் காண்’ என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை. ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி - பகவச்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்கை; சரமாவதி - பாகவதஶேஷத்வத்தளவிலே வருகை. “கச்சதா” (கச்சதா)-இதுக்கு எம்பெருமானார் “‘பயிலும்சுடரொளி’’யிலும் “நெடுமாற்கடிமை’’யிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான்’ என்று அருளிச்செய்வர்; இவ்வர்த்தத்துக்கு அடி திருமந்த்ரமாயிற்றிறே; அதுமூலமாக அநுஷ்டிக்கவே இதிற்சொன்னத்தைச் செய்ததாமிறே. ஆசாரப்ரதாநமான அவதாரமாய், அதில் பெருமாள், ‘பிதாசொல்லிற்றுப் புத்ரன்செய்யக்கடவன்’ என்கிற மர்யாதை குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காகப் பித்ருவசநபரிபாலநாதிரூபமான ஸாமாந்யதர்மத்தை அநுஷ்டித்தார்; ‘இதுதான் ப்ராப்தவிஷயத்திலே செய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்துக்காட்டினார், இளையபெருமாள்; ‘அதுசெய்யுமிடத்தில் அவனுகந்த அடிமை செய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான்; ‘அதுதான் பாகவதசேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும்’ என்னுமிடத்தை ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக்காட்டினான். பெருமாள், ‘பிதாசொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தார்; அதுதன்னிலும் நேரே பிதாவையநுவர்த்திக்கக்கடவதென்னுமிடத்தை இளையபெருமாள் அநுஷ்டித்தார்; அதுதன்னிலும் “குருஷ்வ” (குருஷ்வ) என்று நிர்ப்பந்திக்கக்கடவரல்லர்; ‘ராஜ்யத்திலே யிரும்’ என்னில், அது இன்னாதாகிலும் அதிலிருந்து அடிமைசெய்யக்கடவ தென்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; அதினெல்லையை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான்; அவன்படிசொல்லுகிறது இஶ்ஶ்லோகம். “மாதுலகுலம் கச்சதா பரதேந நீத:” (மாதுலகுலம்கச்சதாபரதேநநீத:) - மாதுலகுலம் உத்தேஶ்யமாய்ப் போனான் அவன்; அவன்தான் உத்தேஶ்யமாய்ப் போனான் இவன்; யுதாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீபரதாழ்வானையிறே. “கச்சதா” (கச்சதா) - இவ் வர்த்தமாநநிர்த்தேஶத்தால், பூர்வக்ஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலும் இல்லை; பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தமையும் இல்லை; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்விகொண்டமையும் இல்லை யென்கை. “பரதேந” (பரதேந)-

---

யாதி. “ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷஸ்ய த்வே பலே ஹ்யம்ருதோபமே । கதாசித்கேஶவே பக்திஸ் தத்பக்தைர்வா ஸமாகம:”. தத்பக்தைர்வா - தத்பக்தைரேவ என்றபடி. வாஶப்த: - அவதாரணே; “ஸ்யுரேவந்தாவதநபேக்ஷிதவ்யவச்சேத்யாவதாரணவாசகா:” என்னக்கடவதிறே. உத்தேஶ்யந்தானே - பாகவதசேஷத்வமாகிற உத்தேஶ்யந்தானே. “கதாசித்கேஶவே பக்தி:” என்றது உத்தேஶ்யமன்றோ? என்ன, ‘ப்ராப்யத்தில்’ இத்யாதி. கீழே ப்ரமாணோபபத்திகள் காட்டி, அநுஷ்டாநமும் காட்டுகிறார் - ‘கச்சதா’ இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ப்ரதமே, “கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக: । ஶத்ருக்நோ நித்யஶத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:”. ஸ்வாபிப்ரேதார்த்தஸ்ய ஸம்மதித்வேநாஹ - ‘இதுக்கு எம்பெருமானார்’ இத்யாதி. பயிலும்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமைகள் பஶ்சாத்பாவிகளன்றோ? இதிற்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுஷ்டிக்கக்கூடுமோ? என்ன, ‘இவ்வர்த்தத்துக்கு’ இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு - பயிலும்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமைகளிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்துக்கு. இத்தால்-சத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டிக்கைக்கு அடி திருமந்த்ரமாகையாலேயும், ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததும் திருமந்த்ரார்த்தமாகையாலேயும், இவரருளிச்செய்த அர்த்தத்தை அநுஷ்டித்தா னென்னக் குறையில்லை யென்றபடி. இதில் சொன்னத்தை - இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னத்தை. ஶ்லோகாவதாரிகை - ‘ஆசார’ இத்யாதி. இவர்தாம் இப்படி அநுஷ்டித்தது, அவதாரம் தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தமாகையாலே யென்றபடி. ‘ப்ராப்தவிஷயத்திலே’ இதி - “பிதா ஶ்ரேஷ்டபாவ:” என்று-இவரே ப்ராப்தரானபிதாவென்றாரிறே யென்றபடி. அவனுகந்த அடிமை - படைவீட்டிலிருக்குமது. விவரணம் - ‘பெருமாள்’ இத்யாதி. “கதஸ்ருஸீஷ்டிதம் குலம்” என்ற ஸூத்ரதசைப்பற்ற, ‘மாதுலகுலமுத்தேஶ்யமாய்’ என்றது. “கதம்: க்ரியயாயஹாவர்த்திஷ்டதம் தத்ராகம் குலஸஞ்ஜாதம்ஹவதி” என்று வ்ருத்தி. இவனும் மாதுலகுலம் உத்தேஶ்யமாய்ப் போனா னென்னவொண்ணாதோ? என்ன, ‘யுதாஜித்து’ இத்

பெருமாளும் போகட்டுப்போய், இளையபெருமாளும் அவரை அநுவர்த்தித்துப்போய, சக்ரவர்த்தி
துஞ்சி, ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானும் தன்னையல்லது அறியாதேயிருக்க, பெருமாளதான ராஜ்யத்
ஹரித்துக்கொண்டிருக்கையாலே-பரதனென்கிறது; "ஹ்ருதராஜ்யஸ்ய ஹாரணாத்" (ப
இதிராஜ்யஸ்யபரணாத்). "ததா" (ததா) - தானும் ராஜபுத்ரனாய் நாளும் வேறுபட்டிருந்தா
பிரித்துத் தனக்குப்பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே போக ப்ராப்தமிறே; அதுசெய்யாதே அவன்பு
பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்தமாகப் போனான். "அநகஃ" (அநகஃ) - அபாபஃ அப்படை
டில், அல்லாதாரதெல்லாம் பாபமிஶ்ரஜீவநம்போலே காணும். அதாவது - ராமபக்தி கலந்தி
குமே. அத்தைப் பாபமென்னலாமோ? என்னில், - பாபத்திற்காட்டில் புண்யம் உத்தேஶ்ய
யிருக்கச்செய்தேயும், இரண்டும் த்யாஜ்ய மாகாநின்றதிறே: மோக்ஷவிரோதித்வாத்; இங்கும்
தேஶ்யவிரோதி யாகையாலே சொல்லலாமிறே. இது பின்னை உத்தேஶ்ய விரோதியோ? என்னி
ப்ரதமாவதியில் நிலை விரோதியிறே சரமாவதியைப்பற்ற. "ஶத்ருக்நஃ" (ஶத்ருக்நஃ) - பிற
போதே 'எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படி வளரும்' என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படி திருநா
சாற்றினான் வஸிஷ்டன். "நித்யஶத்ருக்நஃ" (நித்யஶத்ருக்நஃ)-பாஹ்யஶத்ருக்களை வெல்லு
யன்றிக்கே ஆந்தரஶத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை வென்றிருக்கும். அதாவது - "பும்ஸாம்
த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" (பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற விஷயத்தில் கண்
யாமை; அங்கும் 'இவனுக்கு இனிது' என்று இவ்வழியாலே புகுமித்தனை. "அநகஃ" (அ
என்கிற இதுக்கும், "நித்யஶத்ருக்நஃ"(நித்யசத்ருக்நஃ)என்கிற இதுக்கும் வாசி யென்? என்னி
பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை யொவ்வார் பெருமாள் என்கிறது - அநகஃ என்கிற இத்தால்; நி
ஶத்ருக்நஃ என்கிற இத்தால் - போக்யதைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானை யொவ்வார் பெருமாள் என்கி
"நீதஃ" (நீதஃ) - ஒருகுற்றமுடைவாள் சாயை யுள்ளிட்டவையோபாதியாய்ப் போனான். த்ரவ்
துக்கு த்ரவ்யாந்தரஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமாயிறே யிருப்பது; த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும்

யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஶப்தநிர்வாஹம் - 'பரதஇதி' இத்யாதி. 'நாளும்வேறுபட்டிருந்தால்' என்ற
"ஸுமுஹூர்த்தே...ஸாவேபூஜாதௌ" என்றத்தைப் பற்ற. நாள்-
ரம். "முஹூர்த்தா" என்றதிலே அர்த்தஸித்தமன்றோ? "ததா" என்றதென்? என்னில்,—அங்கு - மமதா
ருததியைச் சொல்லிற்று, இங்கு - அதுக்கு ஆஶ்ரயமான அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது;
யாலே, புநருக்திதோஷ மில்லை. 'சேஷத்வ விரோதியிறே இரண்டும்' என்று கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு
யானத்திலே யிருக்கிறது. "நாஹம்ஸ்வசித்ஜாமஹிதபரோவாயம்விதிஜ்ஞயது" என்றில்லையோ? எ
'அங்கும் இவனுக்கு' இத்யாதி. "ஜகதேகவீரஸ்ய ஶத்ருக்நஸ்ய ஹ்ருதயம்" என்று
ரார்த்தம். "அநகஃநித்யஶத்ருக்நஃ" என்ற பதத்வயத்துக்கும், கீழே - ராமபக்திகலசாதவரென்று
ஸௌந்தர்யத்தில் கண்வையாதவரென்றும் அருளிச்செய்து, இங்கே அர்த்தாந்தரம் - 'பாவநத்வத்தில்' இத்
இவ்வர்த்தத்வயமும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநகட்டிலே வ்யக்தம். முந்தின அர்த்தத்தில் போக்
சொல்லுகிறது, இரண்டாம் அர்த்தத்தில் பாவநத்வபோக்யத்வங்கள் இரண்டும் சொல்லுகிறது. பெரும
காட்டிலும ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்தில் பாவநத்வாதிசயமுண்டாகையாலே 'பெருமாள் பாவநா' என்று அவ
தில் நெஞ்சைவையா ரென்கிறது - "அநகஃ" என்கிற இத்தால்; பெருமாளைப்பற்றவும ஸ்ரீபரதாழ்வா
தில் போக்யதாதிசயமுண்டாகையாலே 'பெருமாள் போக்யா' என்றும் அவரிடத்தில் நெஞ்சைவையா
கிறது - "நித்யஶத்ருக்நஃ" என்கிற இத்தா லென்றபடி. பரதேந ஸஹகதஃ என்னாதே, "நீதஃ"
றதுக்கு அர்த்தம் - 'ஒருகுற்றுடைவாள்' இத்யாதி. பலிதம் - 'த்ரவ்யத்துக்கு' இத்யாதி. யத்வா, தட
சங்கை - 'த்ரவ்யத்துக்கு' இத்யாதி ஆதல். உபயநிஷ்டமாயிறே யிருப்பது; ஆனபின்பு, 'சாயையுள்ளிட்
யோபாதி போனான்' என்னக்கூடுமோ? என்று சங்கையைப் பூரித்துக்கொள்வது. பரிஹாரம - 'த்ர

குணங்களோபாதி பரதந்த்ரனாய்ப் போனான். "ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:" (ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:) 'தமையன்பின்னே தம்பி போகக்கடவன்' என்னும் முறையாலே தேவைபோலே யிருக்குமோ? என்னில்,- அங்ஙனன்று; 'படைவீட்டிலே யிருந்தால் ஒருவன்சோற்றைப் பகுந்து உண்ணுமாபோலே படைவீடாகப் பெருமாளுக்கு அடிமைசெய்யவர்கள்: 'ஏகாந்தஸ்தலத்திலே நமக்கு எல்லாவடிமையும் செய்யலாம்' என்று - "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்று இளையபெருமாள் காடேறப் போனாற்போலே, இவனும் 'நமக்கு எல்லாவடிமையும் செய்யலாம்' என்கிற ப்ரீதி பிடரி தள்ளத் தள்ளப் போனான். எம்பெருமானார் இஸ்ஸ்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக, 'ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனானபடி - பெருமாளைக் காற்கடைக்கொண்டு, பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபரதாழ்வானை யல்லது அறியாதபடியானான்' என்று அருளிச்செய்தார். இது ப்ரயோஜகமானபின்பு, சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; அல்லது, ஒருசேதநனுக்கு ஒருசேதநன் உத்தேஸ்யனாகையாவது - ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமிறே; "அநந்யா:" (அநந்யா:) என்கிற நிலை இவர்களுக்கு உண்டானால், இவர்களை யநுவர்த்திக்குமது அவனை யநுவர்த்தித்ததாமிறே. ப்ராஹ்மணஜாதி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே குலசரணகோத்ராதிகளாலே பிரித்து ஸம்பந்திக்குமாபோலே வைஷ்ணவர்களுக்கு நிரூபகம் - அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிறே; அவ்வழியாலே, அவனுடைய வடிவழகிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், குணங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள் என்று இவ்வழியாலே அவர்களைப் பிரித்து, அவர்களெல்லாரோடும் தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு, அவர்களெல்லாரும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

பயிலுஞ்சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனைப்
பயிலவினியநம்பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனைப்
பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்அவர்கண்டீர்
பயிலும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும்பரமரே.

ஆ.—பிராட்டியுடைய ஜந்மபூமியாகையாலே திருப்பாற்கடலைத் தனக்கு ப்ரியமான க்ராமமாகவுடையனாய், ஸர்வதா அநுபூதனானாலும் அபூர்வவதபோக்யபூதனாய், நிரதிஸயதீப்தியுக்த

யிருக்கச்செய்தேயும்' இத்யாதி. த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரபாப்ரபாவான்களுக்கு ப்ரதாநாப்ரதாநபாவம் கண்டோமாகையாலே, ஜாதிகுணங்களோபாதி போனானென்று தாத்பர்யம். உபயநிஷ்டம் - உபயப்ரதாநம். ப்ரீதிபிடரிதள்ள-ப்ரீத்யாபுரஸ்க்ருத: என்றபடி. இப்படி ஸ்ரீபரதாழ்வானையே பற்றினால் "ஸத்ருக்நேந வீரேண" "ஸத்ருக்நஸஹாயிநா" என்னும்படி சத்ருக்நாழ்வான் ப்ரீதிவிஷயமானபடி யென்? என்ன, 'எம்பெருமானார்' இத்யாதி. ஆனால் "அநகஸ், நித்யஸத்ருக்ந:" என்கிற பதங்களுக்கு அத்யுகதியாக அர்த்தம் சொல்லுவானென்? என்ன, 'இது ப்ரயோஜகம்' இத்யாதி இது - பகவதீயத்வம். மிகை - ஏற்றம். ஓட்டையோடம் - அதிசசித்ரமான ஓடம். ஒழுகலோடம் - அல்பசித்ரமான ஓடம். ஆனால், பின்னை அவனையே அநுவர்த்திக்கவொண்ணாதோ? என்ன, 'அநந்யா:' இதி கீதாஸ்லோகமே, "அநந்யாஸ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே । தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்". இத்திருவாய்மொழியில் பாகவதர்களை அநுபவிக்க இழிந்தவர், பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தங்களாலே பகவத்குணசேஷ்டிதாதிகளை வர்ணிப்பானென்? என்ன, 'ப்ராஹ்மணஜாதி' இத்யாதி.

னாய், திவ்யரூபனாய், பங்கயக்கண்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அநுபவஸம்பூத ப்ரீதிகாரித தாஸத்வ ஸம்பத்தையுடையார் ஆரேனுமாகிலும் அவர்கிடீர் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய அழகிலும் குணங்களிலும் தோற் அடிமைசெய்யுமவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்று தமாகார்த்தத்தை ஸங்க் ஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[பயிலும் என்று தொடங்கி] - அத்யந்த விலக்ஷணமாய்ச் செறிந்திருந்துள்ள தேஜ ஸையே திருவுடம்பாகவுடையனாய், இவ்வடிவழகிலும் அகப்படாதாரையும் அகப்படுத்திக்கொள் வற்றான அழகிய திருக்கண்களையுடையனுமாகையாலே பயில இனியனுமாய், ஆஸ்ரிதஅநுக்ரஹ த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து குணவத்தையால் எல்லா' கும் மேலாயுள்ளவனை. [பயிலும் என்று தொடங்கி]-ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலாதே நிரதிஶயபோக்யனான தன்னையே செறிகையாகிற மஹாஸம்பத்தையுடையராய் ஏதேனும் ஜா வ்ருத்தாதிகளையுடையரேயாகிலும் அவர்கிடீர் வைஷ்ணவத்வவிரோதியான அபிமாநஹேதுவா ஜந்மவ்ருத்தங்களில் குறைய நின்றாரேயாகிலும் உத்தேஶ்யரென்று கருத்து. [பயிலும் என் தொடங்கி] - ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக நிரந்தரமாக வருகிற ஜந்மங்களின் இடந்தோறும் என்ன அடிமை கொள்ளக்கடவ ஸ்வாமிகள்.

ப.—முதற்பாட்டில்,விலக்ஷணவிக்ரஹ குணவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு க்ஷீரார்ணவஶா யான ஸர்வாதிகனை ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸம்பத்தையுடைய பாகவதர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதிகள் தாழநின்றாரேயாகிலும் எனக்கு ஶேஷிகள் என்கிறார்.

பயிலும் - செறிந்த, சுடர் - (ஸௌந்தர்யலாவண்யாதிகளாகிற) சுடரையுடைத்தா ஒளிமூர்த்தியை - தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், பங்கயக்கண்ணனை - (ஸர்வஸ்ம பரத்வஸூசகமான) புண்டரிகாக்ஷத்வத்தையுடையனாய், பயில இனிய - (இவ்வடிவழகிலே) செ தார்க்கு நிரதிஶயபோக்யனாய்க்கொண்டு, நம் - ஆஶ்ரிதார்த்தமாக, பாற்கடல்-திருப்பாற்கடலிலே சேர்ந்த - கண்வளர்ந்தருளின, பரமனை - விக்ரஹகுணஸௌலப்யதாபாரம்யத்தையுடையவனை, ப லும் - நிரந்தராநுபவம்பண்ணிச்செறிகையாகிற, திரு - ஸம்பத்தை, உடையார் - உடையவர்க யவரேலும் - (அபிஜநவித்யாவ்ருத்தங்களால் எத்தனையேனும்) குறைய நின்றாரேயாகிலும், அ அந்நிலையிலே, பயிலும் - (எங்களுக்குமேன்மேலெனச்) செறிந்துவருகிற, பிறப்பிடைதோறு ஜந்மாவகாசங்கள்தோறும், எம்மை - எங்களை, ஆளும் - அடிமையாகக்கொள்ளும், பரமர்கண்ட பரமஶேஷிகள்கிடீர். அவனுடைய பாரம்யாநுஸவம் இவர்களுடைய பாரம்யத்துக்கு அடியென கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ண கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியிற்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹே அருளிச்செய்கிறார்.

[பயிலும் இத்யாதி] - செறியாநின்றிருந்துள்ள மிக்க தேஜஸ்ஸையே விக்ரஹ வுடையவனை. பயிலுகை - செறிகை. சுடர் என்றும் ஒளி என்றும் தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ் என்கை. சுத்தஸத்த்வமயமாய் ஸ்வரூபப்ரகாஶகமான விக்ரஹத்தையுடையவன் என்கை. (வடிவிலே துவக்குண்டாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் கண். அகவாயில் தண்ணளிக்கு ஆனைத்தா யிருக்கை. [பயிலவினிய] - இதரவிஷயங்கள் பயின்றால் துக்கஹேதுவாயிருக்குமாபோ இவ்விஷயம் பயிலப்பயில இனியதாயிருக்கும். [நம்பாற்கடல்சேர்ந்த] - ஆஸ்ரிதாநுக்ரஹார் மாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்த; வடிவழகில் குறைவற்றாற்போலே நீர்மையிலும் கு

வற்றிருக்கிறபடி. [பரமனே] - ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் குறைவற்றிருக்கையே யன்றிக்கே இவனுக்கு மேற்பட்டாரில்லை யென்னும்படியிருக்கை. [பயிலும் திருவுடையார்] - ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலாதே நிரதிசயபோக்யனானவனைச் செறிகையாகிற மஹாஸம்பத்தை யுடையார். பகவதநுபவமேயிறே ஸ்வரூபாநுகூலமான ஐச்வர்யம். "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:", "ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமாந்" "அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்" உடையாரென்கிறார், 'வைச்ரவணன்' என்றாற்போலே. [யவரேலும்] - ஜந்மத்தாலும் வ்ருத்தத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் குறையநின்றாரே யாகிலும். [அவர்கண்டீர்] - அந்நிலையிலே அவர்கள் எனக்கு உத்தேச்யர். வைஷ்ணவத்வவிரோதியான அபிமாநஹேதுவான ஜந்மாதிகளில் குறையநின்றவர்களே அல்லாதாரில் உத்தேச்யரென்று கருத்து. [பயிலும் இத்யாதி] - ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக நிரந்தரமாய் வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளும் ஸ்வாமிகள். "நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவி" என்று நிந்தித்த ஜந்மத்தையும் அநுமதிபண்ணுகிறார், ததீயசேஷத்வ ரஸத்தாலே. [பரமரே]-'முன்பு அவனைப் பரமனென்றீர்; இங்கே இவர்களைப் பரமரென்னாநின்றீரே' என்ன, அநுபாவ்யகுணாதிக்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; தத்ஸம்பந்தமொழியச் சொல்லில், பகவத்ஸம்பந்தமற்றதாம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில் - வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்று இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[பயிலும்] - பயிலுகை - செறிகை. அதில் வர்த்தமாநத்தாலே - இதர விஷயங்களில் ஒளி கர்மநிபந்தநமாக வளருகையாலே, வளருமாபோலே குறைந்துவருமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, என்று மொக்கப் புகர்விஞ்சி வாராநிற்கு மென்கை. [சுடரொளி மூர்த்தியை]-நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸையே வடிவாக வுடையவனை. [பயிலும்சுடர்] - அன்றிக்கே, நித்யத்வமாவது - ஸர்வகாலவர்த்தித்வமாகையாலே, நித்யத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [சுடரொளி மூர்த்தியை] - சுடரென்றும், ஒளியென்றும் - தேஜஸ்ஸாய், மிக்கதேஜஸ்ஸென்கை. அன்றியே, ஒளி யென்று - அழகுக்குப் பேராயிற்று. சுத்த ஸத்த்வமயமாய் ஸ்வரூப ப்ரகாசகமான விக்ரஹத்தையுடையனென்கை. நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாய், "தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம்" (தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம்) என்றும், "தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்" (தேஜஸாம்

முதற்பாட்டு - 'பயிலும' இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தையும், "பயிலும் திருவுடையார் - எமமையாளும் பரமர்" என்றத்தையும கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'வடிவழகிலும்' இத்யாதி.

'பயிலும்' என்றத்தைச் சுடரொளிக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தம்-'பயிலுகை - செறிகை' இத்யாதி. 'பயிலும்' என்றத்தை மூர்த்திக்கு விசேஷண மாக்கி அர்த்தாந்தரம்-'அன்றிக்கே, நித்யத்வம்' இத்யாதி. இந்தப் பக்ஷத்தில், பயிலுகை - காலத்தோடே செறிகையாய், அதில் வர்த்தமாநத்தாலே, ஸர்வகாலத்தோடும் செறிகையைச் சொல்லுகிறது. விக்ரஹவிசேஷண மென்னுமது, மேலே இத்தை அநுவதிக்கிற 'நித்யமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுட' என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தம். செறிகை - சேருகையும், நெருங்குகையும. 'சுடரொளி' என்று - மீமிசையென்னுதல், தேஜஸ்ஸையும் அழகையுஞ் சொல்லுதல். மிக்கதேஜஸ்ஸென்கிற முந்தின அர்த்தத்தில் பலிதம்-'சுத்தஸத்த்வமயம்' இத்யாதி. சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே ஸ்வரூபப்ராகாசகமென்றபடி. ஸத்த்வம் ப்ரகாசக மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணகதநபூர்வகமாக, விக்ரஹம் நிரவதிகதேஜோரூப மென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - 'நிஷ்க்ருஷ்டஸத்த்வ' இத்யாதி. நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாய் தேஜோரூபமாய் ப்ரகாசகமான விக்ரஹமென்ற அந்வயம். கீதாசார்யர் சதுர்த்தமே, "தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம்

ராமிமூர்ஜிதம்) என்றும், "திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய" (திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய) என் சொல்லுகிறபடியே நிரவதிகதேஜோரூபமாய், "ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்" (ஷாட்குண்யவிக்ரஹ என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகா மான விக்ரஹமிறே. [பங்கயக்கண்ணனை] - வடிவழகெல்லாம் பாதியும், கண்ணழகு பாதிய யிருக்கும். "ராம: கமலபத்ராக்ஷ:" (ராம:கமலபத்ராக்ஷ:) என்னுமாபோலே வடிவி துவக்குண்பாரை வளைத்துக்கொள்வது கண்ணழகாயிற்று. ஒரு சுடர்க்கடல்போலே யாயி வடிவு, அது பரப்புமாறத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்ணழகு. வடிவுதானே ஆ ஷிக்க வற்று; அதுக்குமேலே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமா யிரு மிறே கண். [பயிலும் இத்யாதி] - நித்யமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை அதிலும் ஆகர்ஷகமான கண்ணழகையு முடையவனை. [பயில இனிய] - இப்படி வடி தும் கண்ணழகும் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே இனியதாயிருக்குமிறே. இதர விஷயங்கள் ந்தனையும் ஒன்றுபோலேயாய், கிட்டினவாறே அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்; அவற்றினுடை ஹேயதை யறிகைக்கும் அங்கே சேறிய அமையும்; பகவத் விஷயத்தினுடைய நித்யப்ராப்ய அறிகைக்கும் அங்கே நெருங்க அமையும். ஆகையாலேயிறே, இவ்வஸ்து நித்யப்ராப்யமாகி இவ்விஷயத்தில் அநுபூதமான அழகைப்பற்ற அநுபாவ்யமான அழகு, "நோபஜநம் ஸ்மரந்" (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்று - முக்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை மறக்குமாபோலே, அநுபூதாம்ஶ

நாயேயு । [illegible]." ஏகாதமே, "திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்யுகபதுத்திதா । யதி பா: ஸத்ருஶீ ஸா ஸ்யாத் பாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:." ஸ்ரீவி புராணே, "[illegible]." வடிவழகைச்சொன்ன அநந்தரம் ஏகாவயவத்தைச் சொன்னதுக்கு ஸ 'வடிவழகெல்லாம' இத்யாதி. "பயிலும்சுடரொளிமூர்த்தியை, பங்கயக்கண்ணனை" என்ற பதத்வயத்து ப்ரமாணம் - 'ராம:' இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ப்ரதி மாருதி:, "ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்த்வமநோஹர: । ரூபதாக்ஷிண்யஸம்பந்ந: ப்ரஸூதோ ஜநகாத்மஜே." 'ராமஇத்தி-' என்கிற இது-வடிவழகாலே யென்று கருத்து. வடிவழகைச்சொல்லி, கண்ணழகைச் சொன்ன இக்கரமு ஸாவம - 'வடிவிலே' இத்யாதி. வளைத்துக்கொள்ளுகை - அவயவாந்தரங்களிற் போகவொட்டாம வி பதத்வயத்துக்கும ஸமுதாயதாத்பர்யம் - 'ஒருசுடர்க்கடல்' இத்யாதி. 'பங்கயக்கண்ணனை' என்றதுக்கு பர்யாந்தரம் - 'வடிவுதானே' இத்யாதி. வடிவென்று - அழகாய், திருக்கண்களினழகுதானே ஆகர்ஷிக என்றபடி. இத்தால - அழகாலும் குணப்ரகாசகத்வத்தாலும் கண்ணழகைச் சொல்லுகிற தென்று த பேதம். 'பயிலும்' என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்தை உட்கொண்டு, இரண்டுபதத்தாலும் சொன்ன அர்த் நிகமிக்கிறார் - 'நித்யமாய்' இத்யாதி. பயிலவினியனுகைக்கு ஹேது கீழ்ச்சொன்னவை யென்னுமிடந் அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படி' இத்யாதி. 'பயிலவினிய.' என்கையாலே - இதரவிஷயத்தைப்பற்ற இ யம் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கு மென்று விவக்ஷித்து, இதரவிஷயத்துக்குள்ள ஆகாரத்தையும் அருளிச்செய் 'இதரவிஷயங்கள்' இத்யாதி. அத்தை உபபாதிக்கிறார் - 'அவற்றினுடைய' இத்யாதி. அங்கே சேறிய யும் - இதரவிஷயங்களிலே சேறிய அமையும்; சேறிய - கிட்ட. அங்கே நெருங்க - பகவத்விஷய நெருங்க. "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப", "ஸ்ருஷ்டாந்நிவர்த்தநே" என்னக்கடவதிறே. 'பயிலவினிய' விடத்திலே - "[illegible]" என்று அருளிச் 'பயிலவினிய' என்றதின் சாமாவதி - 'இவ்விஷயத்தில்' இத்யாதி. நித்யப்ராப்யதையின் சாமாவதி நித்யப்ராப்யமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "பண்டிவரை" இத்யாதி. திருமொழி - எழுபத்தோராந் திரு

நினைக்கவொண்ணாதபடியிறே இருப்பது. "பண்டு இவரை" இத்யாதி - முதல்நாள் கண்டால், ஸ்வாபாவிகஶேஷித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, காணாது கண்டவனுக்கும் 'பண்டு கண்டுவிட்ட முகமோ?' என்று தோற்றியிருக்கும்; சிலநாள் பரிஶீலித்தால், 'பண்டு இவரை நாம் கண்டறியோம்!' என்று தோற்றியிருக்கும். இரண்டுக்கும் ஶப்தம் ஒத்திருக்க இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே? என்று நான் கேட்டேன்; "பயில்கின்றாளால்" என்று ப்ரதம தஶையோடு சரமதஶையோடு வாசியற வார்த்தை இதுவேயாயிருந்தது கண்டீரே என்று அருளிச் செய்தார். [நம்இத்யாதி] - வடிவழகு குறையற்றுக் குணத்திற் கொத்தையாலே கிட்ட வொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில்; - கலங்காப் பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து ஆஶ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு ஒருப்பட்டிருக்கும். [நம்] - ஆஶ்ரிதார்த்தமாக என்றபடி. அல்லாதார் வடிவுபடைத்தால் 'வடிவில் விறுடையோம்' என்று, அனைய நசை பண்ணினால் அருமைப்படுத்திப் புறப்படத் தள்ளுவர்கள்; இப்படி அழகுடையவன், தானே ஆஶ்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்காக அணித்தாக வந்து சாய்ந்தபடி. [பரமனை] - வடிவழகாலும் குணங்களாலும் அல்லாதாரைக் கழித்து இங்கே ஓரேற்றம் சொன்னீர்; மேன்மைக்கு இவனுக்கு அவ்வருகேதான் ஒருவிஷய முண்டோ? என்னில்;—மேன்மைக்கும் இவனுக்கு அவ்வருக ஒரு விஷய மில்லை. [பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார்] - 'நல்லவாய்ப்பாயிருந்தது' என்று முகங் காட்டுவித்துக்கொண்டு ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்கை யன்றிக்கே, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி நெருங்கும் ஸம்பத்துடையார். ஒருப்ரயோஜநத்துக்குப் பற்றினவர்கள் அது பெற்றவாறே அவனை விட்டுப்போவர்களிறே; அவன்தன்னையே பற்றினவர்கள் பின்னை அங்கே நெருங்குமத்தனையிறே. [திரு] - அவன் ஶேஷித்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்தாற்போலே இவர்கள் ஶேஷத்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்திருப்பர்கள்; "**அந்தரிக்ஷகதஶ் ஶ்ரீமாந்**" (அந்தரிக்ஷகதஶ் ஶ்ரீமாந்), "**ஸது நாகவரஶ் ஶ்ரீமாந்**" (ஸது நாகவரஶ் ஶ்ரீமாந்), "**லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:**" (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) இத்யாதிகளிற்படியே. "**அந்தரிக்ஷகத: ஶ்ரீமாந்**" (அந்தரிக்ஷகதஶ்ஶ்ரீமாந்) - லங்கையை விட்

ஒன்பதாம்பாட்டு - "வண்டமரும்" இத்யாதி. "பண்டிவரை - யாம் - எவ்வூரில் - கண்டறிவது - என்றே பயில்கின்றாள்" இத்யந்வய:. பயிலுகை - சொல்லுகை. 'எவ்வூரில்' என்றால் - எங்கேயோ கண்டாற்போலேயிருக்கிறதென்றும், எங்கே கண்டறிவோம்? ஓரிடத்திலும் கண்டறியோமென்றும் தோற்றுகையாலே உபயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - 'முதல் நாள்' இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்வயமும் - "எவ்வூரில்கண்டறிவது" என்கிற ஸ்வரத்தாலே காட்டப்படுகிறது. இரண்டுக்கும் சப்தம் ஒத்திருக்க - 'கண்டறிவோம், கண்டறியோம' என்கிற இரண்டுக்கும் 'எவ்வூரில்' என்கிற சப்தம் ஒத்திருக்க. இவ்வர்த்தத்தை - ப்ரதமதர்ஶநத்திலே கண்டறிவோமென்றும், அநந்தரதர்ஶநத்திலே கண்டறியோமென்றும் சொல்லுகிற இவ்வர்த்தத்தை. பரிஹாரவாக்யத்துக்கு- நித்யாநுபவம்பண்ணாநிற்க, "பண்டிவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில்" என்னும்போது, தசாபேதேந அர்த்தம்கொள்ள வேணும்; அல்லாதபோது, லௌகிகவிஷயவிலக்ஷணமான நித்யப்ராப்யதை இவ்வஸ்துவுக்கு ஸித்தியாதென்று தாத்பர்யம். யத்வா, சப்தம் ஒத்திருக்க - சப்தம் ஏகமானாலும் அஸக்ருதாவ்ருத்தமாகையாலே தசாபேதேந அர்த்த போதகத்வம் அர்த்தௌசித்யத்துக்குக் கூடுமென்று ப்ரிஹாரவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யமாதல். பண்டு - முன்பு. 'பரமன் - நம்பாற்கடல்சேர்ந்தவன்' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - 'கலங்காப்பெரு' இத்யாதி. 'நம்' என்ற பஹுவசநதாத்பர்யம் - 'ஆஶ்ரிதார்த்தமாக' இத்யாதி. 'கலங்காப்பெருநகரம' இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன அர்த்தத்தை லௌகிகவ்யாவ்ருத்திகதநமுகேந விசதீகரிக்கிறார் - 'அல்லாதார' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. 'பாற் கடல்சேர்ந்த' என்றதாலே 'குணங்களாலும்' என்றது. பரோ மாஸ்மாதிதி - பரம:. 'பயிலும்' என்ற வர்த்தமாநார்த்தத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறா - 'நல்ல வாய்ப்பாய்' இத்யாதி. மடியேற்கை - யாசிக்கை. விவரணம் - 'ஒருப்ரயோஜந' இத்யாதி. இத்தை ஸம்பத்தாகச்சொன்ன இடமுண்டோ? என்ன, 'அந்தரிக்ஷ' இத்யாதி. இந்த ப்ரமாணங்களில் த்ருஷ்டைஶ்வர்யங்களைச சொல்லுகிறதென்றாலோ வென்ன, 'லங்கையை'

டுப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரவேன்று ஓரடியிட்டபோதே, ராவண ஸம்பந்தத்தாலே அஸ்ரீ போய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்ரீ குடிபுகுந்ததிறே. "**ஸ து நாகவரஶ்ஶ்ரீமாந்**" (ஸதுநாகவரஶ்ஶ்ரீமாந்)-ஸர்வேஶ்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழவேண்டும்படியான ஆ தன்னை ஒரு ஸம்பத்தாகச் சொல்லிற்றிறே, ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு. "**ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாநஃ**" (ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாநஃ) என்று இளையபெருமாளை 'நீர் யௌவரா திலே முடிசூடாவிடில் நாம் முடிசூடோம்' என்று பெருமாள் அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் வைக்க இசையாத இளையபெருமாளையிறே, "**லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ**" (லக்ஷ்ம லக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ) என்றது. ஸ்ரீபரதாழ்வானை "பிள்ளாய்! உன் உள்வேதுப்பு ஆறுவத போதோ?" என்று கேட்க, "**யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ ஶிரஸா தாரயிஷ்யாமி**" (யாவந்நசரணௌப்ராதுஃ பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ ஶிரஸ யிஷ்யாமி) என்று பெருமாளும் தமக்கு வகுத்த முடி சூடி, நானும் எனக்கு வகுத்த முடி அன்று ஆறும்" என்றானிறே; "அரசமர்ந்தானடிசூடு மரசு" இறே. அடியிலே தலையாக வாழ யிடுகிறானிறே. [உடையார்] - 'வைஶ்ரவணன்' என்னுமாபோலே, பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸம்ப யுடையவர்கள். இஸ்ஸம்பத்தை யுடையராகிறார்கள்: மற்று என்ன ஏற்றமுண்டாகவே இவர்களை யாதரிக்கைக்கு? என்னில்,—[யவரேலும்] - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் ஏதேனு மாம்; இது உண்டாமத்தனையே வேண்டுவது. [அவர்கண்டீர்] - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங் வரும் அபிமாநம் பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியாகையாலே அதில்லாதார் உத்தே ரேன்கிறார். 'ததீயர்' என்றே தங்களை நிரூபிக்க வேண்டும்படியாய், வைஷ்ணவத்வ விரோ ஜந்மாதிகளால் வரும் அபிமாநமில்லாதார் நமக்குத்தேட்டமேன்கிறார். அவர்கள் எத்தனை நா உத்தேஶ்யரேன்ன, [பயிலும் பிறப்பிடைதோறு]-மேன்மேலென நெருங்கிவருகிற ஜந்மங்களி காசங்கள்தோறும். "நின்பன்மாமாயப்பல்பிறவியிற்படிகின்றயான்" என்று த்யாஜ்யமாகச்சே

இத்யாதி. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு ஆர்த்தியை 'ஸம்பத்து' என்றபோதே, ததநந்தரபாவியான ஸ பந்தம் - 'ஸம்பத்து' என்னுமது கிம்புநர்ந்யாயஸித்த மென்றபடி. 'சேஷத்வத்துக்கு எல்லையாக முடிகவ பர்கள்' என்றதுக்கு, 'லக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ இத்யாதிகளிற்படியே' என்றவிடத்தில் ஆதிஶப்தவிவக்ஷிதமாக ப் தரம் - 'ஸ்ரீபரதாழ்வானை' இத்யாதி. "பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ" என்றத்தாலே - 'பெருமாளும் வகுத்த முடிசூடி' என்றது. "ஶிரஸா தாரயிஷ்யாமி" என்றத்தாலே - 'நானும் எனக்குவகுத்தமுடி என்றது. "பார்த்திவவ்யஞ்ஜநம்" என்று - திருவடிகளில் த்வஜாரவிந்தாதி ரேகாதிக ளன்று, திரு கக்கொண்டருளின அநந்தரம் திருவடிகளுக்கு அஸாதாரணமாகச் சாத்தும் அலங்காரங்கள். திருவ சாத்தின அந்த அலங்காரங்கள்தான் அவர்க்கும் பார்த்திவத்வ வ்யஞ்ஜநமாய், தன்தலையிலே திருவடிக போது தனக்கும் பார்த்திவத்வவ்யஞ்ஜநமா யிருக்கு மென்றபடி. "ஶிரஸா தாரயிஷ்யாமி" என்றால் வகுத்த முடிசூடியென்றாகவேணுமோ? என்ன, 'அரசமர்ந்தான்' இத்யாதி. பெருமாள்திருமொழி - ப மொழி - ஏழாம்பாட்டு - "குரைகடல்" இத்யாதி. திருச்சித்திரகூடத்தில் ராஜ்யம்பண்ணியிருக்கிறவ வடிகளை ஶிரஸாவஹிக்கையாகிற ராஜ்யமுடையவ னிதி பாசுரார்த்தஃ. எடுத்த சந்தைக்குச் சாடுக்தி-'அ இத்யாதி. திருவடிகளிலே தலையைவைத்துக்கொண்டு வாழவென்று ஸ்வபாவார்த்தம். முன்னே நன் வென்று சாடு. பயிலுகை திருவென்றும், சேஷத்வம் திருவென்றும், பாரதந்த்ர்யம் திருவென்றும் வற்றுக்கு - பிந்நார்த்தங்களாக நிர்வஹிக்கும தில்லை. 'உடையார்' என்ற மதுப்பு, பூமாவிலே. மற்று ஏற்றம் உண்டாகவேணும்? என்றது - ஆபிஜாத்யாதிக ளுண்டாக வேணுமோ? என்றபடி. இது உ த்தனையே - ததீயத்வ முண்டாமத்தனையே. 'யவரேலும்' என்ன அமைந்திருக்க, 'அவர்கண்டீர்' என் கருத்து ஏது? என்ன, 'ஜந்மவ்ருத்தங்களால்' இத்யாதி. விவரணம் - 'ததீயரென்றே' இத்யாதி. பிற பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் நடு. த்யாஜ்யமாகச்சொன்ன ஜந்மத்தை விரும்புகிறதென்? என்ன, 'நின்பன்

ஜந்மந்தன்னையே விரும்புகிறீரே இப்போது, பாகவத சேஷத்வத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. மேன் மேலென ஜந்மங்களுண்டாகவும் அமையும், ஒரு பாகவதன் ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்திக்கப் பெறில் என்கிறார். [எம்மையாளும் பரமர்]-என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ ஸ்வாமிகள். 'முன்பு அவனை 'பரமன்' என்றீர்; இங்கே இவர்களை 'பரமர்' என்னாநின்றீர்; இது இருக்கும்படி ஏன்?' என்னில்,—அநுபாவ்ய குணாதிக்யத்தாலே சொல்லிற்று - அங்கு; இங்கு - அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; தத்ஸம்பந்த மொழியச் சொல்லில் பகவத்ஸம்பந்த மற்றதாம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆளும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான்தன்னைத்
தோளுமோர்நான்குடைத் தூமணிவண்ணனெம்மான்தன்னைத்
தாளுந்தடக்கையுங்கூப்பிப் பணியுமவர்கண்டீர்
நாளும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடைநாதரே.

ஆ.—(ஆளும்.) திருப்பாற்கடலில்நின்றும் ஆஸ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக சதுர்ப்புஜத்வ ஸங்கசக்ரகதாஸார்ங்காதி திவ்யாயுதஸ்வாஸாதாரணாகாரவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனாய், ஸமஸ்தஜநேக்ஷ்ய ப்ரத்யக்ஷனாயிருந்த எம்பெருமானைத் தாளுந் தடக்கையும் கூப்பிப் பணியுமவர்கண்டீர் நமக்கு என்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவஸௌந்தர்யவஸீக்ருதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை] - ஆளக்கடவ ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனை. [ஆழிப்பிரான் என்று தொடங்கி]-கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி அநுகூலரை வாழ்விக்கும் ஸ்வபாவனாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே விலக்ஷணமான நாலுதிருததோள்களையுமுடையனாய், பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், அவ்வழகாலே என்னை அடிமை கொண்டவனை. [தாளும் என்று தொடங்கி] - தன்னைத் தொழவென்றால் தடத்துக்கொடுக்கக் கடவதான அங்கங்களோடே கூடப் பணியுமவர்கண்டீர் பிறந்த இடந்தோறும் அதிலே வைத்துக் கொண்டு நாடோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ நாதர்.

ப.—அநந்தரம், அவதாரவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்துக்கு ஈடுபட்டு இறைஞ்சும் பாகவதர் எனக்கு நாதபூதர் என்கிறார்.

யாதி. தாத்பர்யம் - 'மேன்மேலென' இத்யாதி. அநுபாவ்யகுணாதிக்யத்தாலே - பாகவதர்களுக்கு அநுபாவ்யமான குணாதிக்யத்தாலே. இத்தால் - பகவச்சேஷத்வம் குணக்ருதம், பாகவதசேஷத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்று கருத்து. ஆனால், 'பயிலும்திருவுடையார்' என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? 'யவரேலும்' என்றால் அமையாதோ? என்ன, 'தத்ஸம்பந்தமொழிய' இத்யாதி. "[illegible]" இதி யுத்தகாண்டே, லிகிதம்பூர்வமேவ. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே, "[illegible]." பாலகாண்டே, "[illegible]". யுத்தகாண்டே சரம ஸர்க்கே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராமஃ - "[illegible]". அயோத்யா காண்டே பரதஃ- "[illegible]" இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம். க்ரமேண அந்வயஃ. (ச)

ஆளும் பரமனை - (ஆஸ்ரிதரை) அடிமைகொள்ளுகைக்கு அடியான ஸீலாதிபார யத்தையுடையனாய், கண்ணனை - அதுக்கு ப்ரகாஸகமான அவதாரஸௌலப்யத்தையுடையனா ஆழிப்பிரான்தன்னை - (ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக அவதார தசையிலும்) கையும் திருவாழியுட யிருக்குமவனாய், (அதுக்குமேலே ஆஸ்ரிதர்க்கு ஒதுங்க நிழலாய்), ஓர் - அத்விதீயமான, நான் தோளும்உடை - நாலு திருத்தோளையுடையனாய், தூ - (அவர்களுக்கு) அநுபாவ்யமாய், மணி (முடிந்தாளலாம்படி) நீலரத்நம்போலே விலக்ஷணமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், எம்மா தன்னை - (அவ்வடிவைக்காட்டி) என்னையடிமைகொண்ட ஸ்வாமியை, தடம் தாளும் கைட கூப்பி - தங்களொடுக்கம் தோன்றும்படி காலையும் கையையும் கூட்டி, பணியுமவர் கண்டீர் ப்ரணாமம்பண்ணுமவர்கள்கிடீர், நாளும் - என்றும், பிறப்பிடை தோறு - ஜந்மாவகாஸந்தோ றும், எம்மை ஆள் உடை - எம்மை அடிமையாகவுடைய, நாதர் - நாதபூதர்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவனுடைய அவயவஸோபைக்குத் தோற்றிருக்கும கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

[ஆளும்பரமனை]-இவ்வஸ்துவை ஆளும்போது ஒப்பில்லாதவனை; "அடியார்க்கென் யாட்படுத்த விமலன்" என்னக்கடவதிறே. [கண்ணனை]- தான் கையாளாய் நின்றாய்த்து ஆ கொள்வது; "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை". [ஆழிப்பிரான்தன்னை] - ஆஸ்ரி ரக்ஷணத்தில் பகலை இரவாக்குகைக்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியை யுடையனாய்க் கொண் உபகரிக்குமவனை. கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்தியைக் காட்டி அநந்யார்ஹமாக்குமவ [தோளும் இத்யாதி] - அதுக்குமேல் கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே அத்விதீயமான நாலுதி தோளையுடையனாய்; "ஆயதாஸ்ஸுவ்ருத்தாஸ்ச". [தூமணி இத்யாதி] - பழிப்பற்ற மணிபோலே குளிர்ந்த திருநிறத்தையுடையனாய்; அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹ கினவனை. [தாளும் தடக்கையும்] - இவனைத் தொழவென்றால் பணைக்கக்கடவ அங்கங்க யிருக்கை. கைகூப்புகையொழியத் தாள்கூப்புகையாவது - நிரபிமாநியாயிருக்கிறமை தோ அவயவங்களை ஒடுக்குகை. கூப்பிப்பணிகையாவது-"நிஹ்ருதஸ்ரவணஸ்ருஹ்ருஷ்டஃ" என்கிறபடி நிர்மமராய்த் தொழுகை. [நாளும் இத்யாதி] - என்று மொக்க ஜந்மங்களில் அவகாஸந்தோ என்னை அடிமைகொள்ளும் நாதர்; அவன் தன் குணத்தைக் காட்டி அடிமைகொள்ளும்; குணத்துக்குத் தோற்று அடிமை கொள்வர்கள் இவர்கள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய அவயவ ஸோபைக்குத் தோற்றிருக்கு கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

[ஆளும் பரமனை] - நாம் உகந்தத்தை உகச்கிறோம்; இவ்வஸ்துவையாளுமிட இங்ஙன் அவன்தனை ஆளவல்லாரில்லை: "அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த விமலன்"

இரண்டாம்பாட்டு - 'ஆளும்' இத்யாதி. 'தோளுமோர் நான்குடை' என்றத்தைப்பற்ற அவதாரி 'அவனுடைய' இத்யாதி.

கீழே, ததீயரை - 'ஆளும்பரமர்' என்றுவைத்து, இங்கே, ஈஸ்வரனை-'ஆளும்பரமன்' என்கிற என்ன, 'நாமுகந்தத்தை' இத்யாதி. அதாவது - நாம் தன்னைவிட்டு பாகவதர்களையே உகந்தோமாகிலும், வஸ்துவை யாளுமிடத்தில் நம்முடைய நினைவின்படியே பாகவதர்களுக்கு ஸேஷமாக்கி, 'அவர்களே பரமப் ப்ராப்யர்' என்னும் நினைவைப் பிறப்பித்து அடிமைகொள்வான் அவனை யொழிய இல்லை யென் "வஸோ ரோஸ்வராஷிதி வரமே" என்று விவக்ஷிதம். இத்தால்-கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கைக்குப் பரிகாரம்-ப விஷயத்தை விரும்புகிறதும். அவனுடைய க்ருஷியாலே வந்ததாகையாலே, ஈஸ்வரனை-'ஆளும்பரமன்' எ ரென்றபடி. அப்படி ததீயஸேஷமாக்கி ஆளுமோ? என்ன, 'அடியார்க்கு' இத்யாதி. அமலனாதிபிரான் தன்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருக்குமவர்களுக்குத் தன்னிடையாட்டமும் அறியாத என்னை, ஸேஷபூதனா

னக்கடவதிறே; இவ்வுகப்புக்கு அடி அவ னென்கிறார்; ததீயரை விரும்புகிறது அவனடியாகவிறே. [கண்ணனை] - ஆள் செய்து ஆட்கொள்ள வல்லார் அவன்தனையில்லை; தான் தூத்ய ஸாரத்யங்களைப்பண்ணியிறே ஆட்கொள்வது. "அஞ்சேலென்றடியேனை யாட்கொள்ளவல்லானை" என்றும், "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங் கோவினை" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே; எதிர்சூழல்புக்கு ஒரு ஜந்மத்திலே இவனை அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் தான் அநேக ஜந்மங்களைப் பிறந்து திரியுமாயிற்று. [ஆழிப்பிரான்தன்னை] - தான் தாழநின்று ஆட்கொள்ளுமிடத்து, பகலை இரவாக்குகைக்கும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கைக்கும் பெருநிலைநிற்கும் பரிகரத்தையுடையவனை. "सद्यः प्रहासं चिन्तितमात्रमास तस्याग्रहस्तं स्वयमारुरोह" (ஸாதர் ஹாஸம்சிந்திதமாத்ரமாஸ தஸ்யாக்ரஹஸ்தம்ஸ்வயமாருரோஹ) என்று ஒருகையிலே யேறி விரோதிகளை அழியச்செய்யுமே. நினைவறிந்து கார்யஞ் செய்யுமவனிறே. கையுந்திருவாழியுமான அழகை ஆஶ்ரிதர்க்காக்கி, அத்தைக்கொண்டு விரோதியைப் போக்குவார்க்கு விரோதியைப்போக்கி அதுதன்னைக் கைகண்டு அநுபவிப்பார்க்கு அநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகனை. [தோளும் இத்யாதி] - விரோதி போக்குகைக்கும் அழகுக்கும் வேறொன்று வேண்டாதே, தோள்தானே அமைந்திருக்கை. "आयताश्च सुवृत्ताश्च किमर्थम्" (ஆயதாஶ்சஸுவ்ருத்தாஶ்ச - கிமர்த்தம்)—கோலின கார்யத்

சுத்தன் இதி பாசுரார்த்தஃ. பாசுரத்துக்கு பாவம் - 'இவ்வுகப்புக்கு' இத்யாதி. "முஷிந்தநிலம் ஈஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை" என்னக்கடவதிறே. இவ்வுகப்புக்கு அடி - பாகவதர்களை உத்தேஶ்யரென்று நினைத்திருக்கிற உகப்புக்கு அடி. அப்படி ததீயரை விரும்புகைக்கு ஹேது ஈஶ்வரனாயிருக்குமோ? என்ன, 'ததீயரை' இத்யாதி. இப்படி அடிமைகொள்ளுமிடத்தில் "ஊஹ வஹ" என்றல்ல அடிமைகொள்வது; தான் பாரதந்த்ரனாய் நின்று அடிமைகொள்ளு மென்கிற இது 'கண்ணன்' என்கிற பதத்தாலே ஸித்திக்கிற தென்கிறார் - 'ஆட்செய்து' இத்யாதி. அப்படி ஆட்செய்தானோ? என்ன, 'தான் தூத்ய' இத்யாதி. ஆட்கொள்ளுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'அஞ்சேலென்று' இத்யாதி. 'நான் உண்டே, நீ அஞ்சாதே கொள்' என்று அடியேனை அடிமை கொள்ளவல்லவனை யென்றபடி. திருமொழி - எழுபத்தொன்பதாந் திருமொழி - ஆறும்பாட்டு. "எஞ்சா வெந்நரகத்து" இத்யாதி. 'ஆட்கொள்ள' இத்யாதி - ஸர்வரையும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து ஆவிர்ப்பவித்த மோபநிர்வாஹகனானவனை யென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி - ஏழாந்திருமொழி - சாற்றுப்பாட்டு. "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய" என்றதுக்கு பாவம் - 'எதிர்சூழல்' இத்யாதி. எதிர்சூழல்புக்கு - திருவவதரித்து. 'கண்ணன்' என்றத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு, 'ஆழிப்பிரான்' என்றதுக்கு ஸங்கதி - 'தான்தாழநின்று' இத்யாதி. பெருநிலைநிற்கை - செய்தல்லது போகாதே நிற்கை. பெருநிலை - பக்ஷபாதமும், ஸாக்ஷியும், செய்தல்லது போகாமையும். இப்படி பெருநிலைநிற்குமோ? என்ன, 'ஸுதர்ஶநம்' இத்யாதி. "[illegible] निशितं [illegible]" இதி பூர்வார்த்தம். இதம் பீஷ்மபர்வணி. "हस्तं स्वयमारुरोह" என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'ஒருகையிலே' இத்யாதி. ஒருகையிலே யென்றது - ரஸோக்தி. கையிலே - யுத்தத்திலே. சிந்திதமாத்ர மென்றதுக்கு அர்த்தம் - 'நினைவறிந்து' இத்யாதி. 'பிரான்' என்றதுக்கு பாவம் - 'கையும்' இத்யாதி. அத்தை - திருவாழியை. அதுதன்னை - திருவாழியை. 'ஓர்' என்றதுக்கு பாவம் - 'விரோதி' இத்யாதி. விரோதியைப்போக்குகைக்கும் அழகுக்கும் தோளே அமைந்திருக்கு மென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'ஆயதாஶ்ச' இத்யாதி. "वधोपायाः" என்று விரோதிநிரஸநம். 'கோலின கார்யத்தளவல்ல பாரிப்பு' என்றது - யத்நித்த கார்யத்தோடே நிற்குமதல்ல மநோரத மென்றபடி. கோலின - யத்நித்த. அளவு - பரிச்சேதம்; முடிவு என்றபடி. பாரிப்பு - மநோரதம். கோலின கார்யமாவது - வடிவழகு முதலானவைகளாலே சேதநரை வஶீகரிக்கை. அது ஆபரணச்சேர்த்தியாலும் கூடும்; அப்படியன்றிக்கே, கேவலம் வடிவழகாலே யாகவேணுமோ? என்றபடி. திருவடிக்கு பாவம் - சேதநரிலே அந்யதமனான என்னை வஶீகரிக்கைக்கு அலங்கரித்தாலும் போராதோ? அலங்கரியாதே வைத்ததென்? என்று. "किमर्थम्" என்றதுக்கு - ஸ்தலாந்தரங்களிலே இன்னமோரர்த்த முண்டு: அதாவது - தோளழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு ஆபரணங்களையிட்டு மறையாதே வைத்ததென்? என்று மங்களாஶாஸநமாக. "बाहवः" என்ற பஹுவசநம் - இளையபெருமாளையும் கூட்டியாதல்; ப்ரேமயுக்தனான திருவடிக்கு நாலாகவும் தோற்றுமிறே, அத்தைப்பற்றவாதல். கிஷ்கிந்தாகாண்டே - ஹநூமத்வசநம், "आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परि

தளவல்ல இப்பாரிப்பு. [நான்கு] • பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அநந்தாழ்வான் கண்டு, 'பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் சதுர்ப்புஜனோ? த்விபுஜனோ எழுந்தருளியிருப்பது?' என்ன, 'ஏகாயநர் த்விபுஜன் என்னாநின்றார்கள்; நம்முடையவர்கள் 'சதுர்ப்புஜன்' என்னாநின்றார்கள்' என்ன, 'இரண்டிலும் வழியேது?' என்ன, 'த்விபுஜனாயிருந்தானாகில் பெரியபெருமாளைப்போலே யிருக்கிறது; 'சதுர்ப்புஜன்' என்று தோற்றிற்றாகில் பெருமாளைப்போலே யிருக்கிறது' என்று அருளிச்செய்தார்; நம்மளவன்றியே தெரியக்கண்டவர்கள் "கையினார்சுரிசங்கனலாழியர்" என்றார்களிறே பெரியபெருமாளை; இடைப்பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றி உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கு இரண்டாய்த் தோற்றுமாபோலே; ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்தவிடத்துச் சதுர்ப்புஜனாயிறே வந்து அவதரித்தது; "உபஸம்ஹர" (உபஸம்ஹர) என்னச் செய்ததிறே மற்றையது. நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை, 'ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்ப்புஜனாயிருக்கு மென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாண முண்டோ?' என்ன, "'தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:" (தமஸ:பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:) என்று உண்டாயிருந்ததே' என்ன, உத்தரமில்லாமையாலே விக்ருதனாக, 'ப்ரமாணகதி இதுவாயிருந்தது பொறுக்கலாகாதோ?' என்று அருளிச்செய்தார். கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே அத்விதீயமான நான்கு தோள்களையுடைய. [தூமணி இத்யாதி]- சிலரை யகப்படுத்துகைக்குத் தோள்தானுமிகையாம்படியாயிற்று வடிவழகு இருப்பது. பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. ததீயர்பக்கலிலே அபஹ்ருதராய்ப்போவாரை நடுவே வழிபறிக்கும் வடிவழகையுடையவனை. ததீயரை விரும்பும்படி பண்ணிற்றும் இவ்வடிவழகாலே

தேவவர:| ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத் ...". 'நான்கு' என்ற ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம் - 'பட்டர்' இத்யாதி. ஏகாயநரித்யாதி வாக்யம் - பட்டர்வாக்யம். அன்றிக்கே, இரண்டிலும் வழியேது? என்ன என்னுமளவும் - அநந்தாழ்வான் வார்த்தையாதல். அப்போது, என்னவென்றது அவ்யயம். இரண்டிலும் வழியேதென்ன - அந்யதரநிர்த்தாரணத்துக்கு ப்ரமாணமேதென்ன. த்விபுஜனாயிருந்தானாகில் பெரியபெருமாளைப்போலே யிருக்கிறது என்றது - பெரியபெருமாள் சதுர்ப்புஜராயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞர்க்கு 'த்விபுஜர்' என்று தோற்றுகிறவோபாதி, பரமபதநாதனும் சதுர்ப்புஜனாயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞர்க்கு 'த்விபுஜன்' என்று தோற்றுமென்று கருத்து. முக்தகண்டமாகப் பரிஹரியாதே, 'த்விபுஜனாயிருந்தானாகில்' என்றது-அநந்தாழ்வான் தமக்கு கௌரவ்யராகையாலே தாம் அறிந்ததாக அவர்முன்னே சொல்லவொண்ணாதே கைக்காக. பெரியபெருமாள் அஜ்ஞர்க்கு த்விபுஜராய்த் தோற்றச்செய்தே, ஜ்ஞாநாதிகர்க்குச் சதுர்ப்புஜராய்த் தோற்றின இடமுண்டோ? என்ன, 'நம்மளவன்றியே' இத்யாதி. 'கையினார்' இத்யாதி-அமலனாதிபிரான், (ஏ) திருக்கையிலே அழகுநிறைந்து சுரியையுடைய சங்கையும், ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழாநின்றுள்ள திருவாழியையு முடையவர் இத்யர்த்த:. ஆனால், அஸ்மதாதிகளுக்குத் தோன்றாதிருப்பானேன்? என்ன, 'இடைப்பெண்களுக்கு' இத்யாதி. நாலாய்த்தோற்றுகைக்கு அவன்சதுர்ப்புஜனாய் அவதரித்தானோ? என்ன, 'ஆதியஞ்சோ இத்யாதி. இப்படிபிறக்கை விபவார்ச்சாஸாதாரண மென்று கருத்து. அங்குண்டான ஆதியஞ்சோதியுருவை வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த வித்யர்த்த:. ஆனால் அவதரித்தபடியே சதுர்ப்புஜனாயிராதொழிவானேன்? என் 'உபஸம்ஹர' இத்யாதி. உக்தஞ்ச ஶ்ரீமத்பாகவதே – "ஜாதோऽஸி தேவதேவேஶ ஶங்கசக்ரகதாதர | திவ்யம் ரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேனோபஸம்ஹர ||" தேவகீ:—உபஸம்ஹர விஶ்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம் | ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோऽயம் திதிஜந்மஜ:"

'நான்கு' என்ற ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யாந்தரம் - 'நிலாத்துக்குறி' இத்யாதி. "க்ஷணாதிப்யோ நித்யோ மஹாந் தமஸ: பரமோ மஹாந் | தமஸ: பரமோ தாதா" இத்யாதி, யுத்தகாண்டே மண்டோதரீப்ரலாப: விக்ருதனாக - குபிதனாக. தாத்பர்யம் - 'சிலரை' இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - 'பழிப்பற்ற' இத்யாதி. ததீயர்பக்கலிலே ப்ரவணராய்ப்போனுகிறவர் 'எம்மான்' என்பானேன்? என்ன, 'ததீயர்பக்கல்' இத்யாதி. அதாவது-அபஹ்ருத மென்றபடி. பரிஹாராந்தரம் -'ததீயரை' இத்யாதி. அதாவது-ஸார்வதசேஷத்வமளவாக வர நிறுத்தின

யிறே. [தாளும் தடக்கையும் கூப்பி] - இவ்வழகை அநுபவித்துத் தொழவென்றால் தாளும் தோளும் பணைத்துக்கொடுக்குமவர்கள். தாள்கூப்புகையாவது - அநந்யகதியாகை; கைகூப்புகை யாவது - அகிஞ்சநனாகை. ஆக, இரண்டிலும் ஒக்க ஏறின ப்ரயோஜநம் - பக்நாபிமாநனாகையிறே. "நிப்ருத:" (நிப்ருத:) - ஒரு அவயவத்திலே எல்லாவவயவங்களும் ஒடுங்கும்படியாகை. "ப்ரணத:" (ப்ரணத:) - வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டும்படி சிதிலனாய் விழுந்துகிடக்கை. "ப்ரஹ்வ:" (ப்ரஹ்வ:) - 'இப்படி கிடந்தோம்' என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடாதிருக்கை. [நாளும் பிறப்பிடைதோறு] - ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும், அதுதன்னில் நாள்தோறும். [எம்மை ஆளுடைநாதரே]-வடிவழகாலேயாதல், குணங்களாலேயாதல், ஏதேனுமொரு ஹேதுவாலே அடிமை கொள்ளவேண்டுவது ஈச்வரனுக்காயிற்று; நிர்ஹேதுகமாக அடிமைகொள்வார் இவர்கள். அவன தானால், இவர்களுக்கு அடிமையாமிடத்தில் ஈச்வரனநுமதியும் வேண்டா, இவன்நினைவும் வேண்டா, இவ்வளவும் வந்தேயிருக்கும். "எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே." (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நாதனைஞாலமும்வானமுமேத்தும் நறுந்துழாய்ப்
போதனைப் பொன்னெடுஞ்சக்கரத்தெந்தைபிரான்தன்னைப்
பாதம்பணியவல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டீர்
ஓதும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடையார்களே.

ஆ.—(நாதனை.) ஸர்வஸ்வாமியாய், தேவமநுஷ்யாத்யாச்ரிதருடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே அவர்களெல்லார்க்குமொக்கத் தன்னைக்கொடுத்தருளும் ஸ்வபாவனாய், திருவாழியாழ்வானாலே அலங்க்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானைப் பாதம்பணியவல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டீர் நமக்கு என்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

ஔ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[நாதனை என்று தொடங்கி] - இருந்ததேகுடியாக எல்லார்க்கும் நாதனாய் விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாருக்கும் ஆகர்ஷகமான திருத்துழாய்மாலை

வடிவழகாகையாலே அதுக்குத் தோற்று 'எம்மான்' என்கிறாரென்றபடி. 'தடம்' என்றத்தைத் தாளிலும் கையிலும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் -'இவ்வழகை' இத்யாதி. **அநந்யகதித்வம்-ரக்ஷகாந்தர ஸூந்யத்வம். ஆகிஞ்சந்யம்-உபாயாந்தரஸூந்யத்வம்.** *பக்நாபிமாநனாகவேணுமென்றதுக்கு ஸம்வாதம்-'நிப்ருத:'இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ஷோடசஸர்க்கே ஹநுமதஸ் ஸீதாபிவந்தநம், "ப்ருக்ஷைர் ... நிப்ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ: ... ". பதத்ரயத்துக்கும் அர்த்தபேதம் காட்டுகிறார் - 'ஒரவயவத்திலே' இத்யாதி. ப்ரணத: - ப்ரகர்ஷேண நத:. ப்ரஹ்வ: - ... ப்ரகர்ஷேண ஹ்வ: *"ஹ்வாக்ர... " இதி ஹிதாது:. இத்தால் - மாநஸதயாக மென்று அர்த்தம். ஒருஹேதுவைச் சொல்லாதே, ஸாமாந்யேந - 'எம்மையாளுடைநாதர்' என்றதுக்கு பாவம் 'வடிவழகாலே' இத்யாதி அவதாரணார்த்தம் - 'அவனதானால்' இத்யாதி யதவா, ஹேதுவில்லையென்கிறதென்? பகவதநுமத்யாதிகள் வேண்டாவோ? என்ன, 'அவனதானால்' இத்யாதி என்னுதல். இதுக்கு ப்ரமாணம்-'எந்தம்மை' இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - கீழேசொல்லிற்று. க்ரமேண அந்வய:.* (உ)

* "ஹ்வக்ஷ்வ்ரயாம்ஸ..." என்று இருக்கவேணுமென்று தோன்றுகின்றது

யாலே அலங்க்ருதனுவதும்செய்து, ஒளியையுடைத்தாய் அறப்பெருத்திருக்கிற திருவாழிய் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட உபகாரகனை. [பாதம் என்று தொடங்கி] - அபிமா தைத் தவிர்ந்து திருவடிகளிலே பணியும் மஹாத்மாக்களைப் பணியுமவர்கிடீர் 'பிறந்தான்' என சொல்மாத்ரம் அமையும்படியான பிறப்பிடைதோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவர். [ஓத பிறப்பு] - ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேத்யதயா ஓதுகிற பிறப்பு என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், உபயவிபூதியும் மேல்விழுந்தநுபவிக்கும் போக்யதையிலே ஈடுபட பாகவதர்க்கு சேஷபூதரானவர்கள் எம்மை அடிமைகொள்ளும் ஸ்வாமிகள் என்கிருர்.

நாதனை - நிருபாதிகஸ்வாமியாய், ஞாலமும் - (அவிஶேஷஜ்ஞான) ஸம்ஸாரிகளோ, வானமும் - (விஶேஷஜ்ஞான) நித்யஸூரிகளோடு வாசியற, ஏதும் - கொண்டாடும்படி, ந துழாய்ப்போதனை - பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாய்த்தாராலே அலங்க்ருதனாய், பொன் - த நீயமாய், நெடும் - (போக்யதையால்) விஞ்சியிருக்கிற, சக்கரத்து - திருவாழியுங் கையுமான காலே; எந்தைபிரான்தன்னை - எனக்கு நிரவதிகஸ்வாமியானவனை, பாதம் - திருவடிகளி பணிய வல்லாரை - தாழவல்லாரை, பணியுமவர் கண்டீர் - தாழ்ந்து அநுவர்த்திக்குமவர்கி ஓதும் - (ஶாஸ்த்ரங்களிலே) ஓதப்பட்ட, பிறப்பு இடைதோறு - பிறப்பினுடைய அவகாசந்தோ றும், எம்மை - எங்களை, ஆளுடையார்கள் - அடிமையாகவுடையவர்கள்.

இ.—மூன்ரும்பாட்டில், தோளும் தோள்மாலையுமாயிருக்கிற இருப்பிலே தோற் கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிருர்.

[நாதனை] - நிருபாதிகஶேஷியை. [ஞாலம் இத்யாதி]-தோளும் தோள்மாலையுமாய் கும் இருப்பைக் கண்டால் நித்யஸூரிகளோடு அவிஶேஷஜ்ஞான ஸம்ஸாரிகளோடு வாசி புகழாநிற்பர்கள். [நறுந்துழாய்ப்போது] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்ற திருத்துழாய் [பொன் நெடுஞ் சக்கரம்]-ஸ்ப்ருஹணீயமுமாய் அழகுக்கும் ஆபரணத்துக்கும் தனக்கு அவ் கின்றிக்கே யிருக்கை: போக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய்வேண்டுமாபோலே அடிக்க கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபவிக்கிருர். [எந்தை பிரான்தன்னை] - கையுந்திரு யுமான சேர்த்தியழகைக் காட்டிஎன்னையெழுதிக்கொண்ட உபகாரகனை.[பாதம்பணிய வல்லா பிறருடைய உத்கர்ஷம்பொருத ஸம்ஸாரிகளிலே நிர்மமனாய்த திருவடிகளிலே விழுகை அருமை இருக்கிறபடி. "சுஹஸ்யைவ" என்று கொண்டாடவேண்டும்படி ஈஶ்வரனுடைய கர்ஷம் பொருதேயிறே ஸம்ஸாரிகள் இருப்பது. [பணியுமவர்] - ஸஜாதீயராய் அநுபாநாதி யாரகமாகவுடையவர்களைத் ததீயத்வாகாரேண யாரகரென்று இருக்கும்போது பேரளவுடைய வேணுமிறே. 'அவர்கிடீர் என்னை ஆளுடையார்' என்கிருர் இவர். [ஓதும்பிறப்பிடைதோ "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்" என்று அல்பமாகச்சொல்லும் பிறப்பில் அவகாஶந்தோறும்; ஶாஸ் களிலே நிஷேத்யதயா சொல்லும் ஜந்மமாகவுமாம். [எம்மையாளுடையார்களே] - "தேவா நாம் தாஸோஹம்" என்ற பொதுவானவனன்று; எனக்கு ஸ்வாமிகள் இவர்களே. அடிய குழாங்களிறே இவர்க்கு ப்ராப்யம், "ஸஹ ஸபரிவாரம்".

ஈடு.—மூன்ரும்பாட்டு. தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே தோற்றிருக்கு களுக்கு ஶேஷபூதரான்வர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிருர்.

மூன்ரும்பாட்டு - 'நாதனை' இத்யாதி. 'நறுந்துழாய்ப்போதனை, பாதம்பணியவல்லாரைப் மவர், எம்மையாளுடையார்கள்' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'தோளும்' இத்யாதி.

[நாதனை] - நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. [ஞாலம் இத்யாதி]-தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக் கண்டால் திருத்திரையெடுத்த அநந்தரம்போலே நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறப் புகழாநிற்பர்கள். "स्त्रीबालयुववृद्धानाम्" (ஸ்த்ரீபாலயுவவ்ருத்தாநாம்). 'தந்தாம் கற்பழியும் வார்த்தைசொன்னால்' என்று இருக்கும் ஸ்த்ரீகள், முதலிலே வார்த்தை சொல்ல அறியாத பாலர்கள், வாய்விட்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாத யுவாக்கள், கரணபாடவமில்லாத வ்ருத்தர்கள் இவர்களித்தனைவரும் வாய்விட்டு ஏத்தும்படியாயிற்றுப் பெருமாளழகு. [நறுந்துழாய்ப் போதனை]-திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நறுநாற்றத்தையுடைத்தாய்ச் செவ்விபெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்ப் பூவையுடையவனை. [பொன் இத்யாதி] - பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகுக்கும் ஆபரணத்துக்கும் மிடுக்குக்கும் தனக்கு அவ்வருகின்றிக்கேயிருப்பதாய், போக்யதை அளவிறந்திருப்பதான திருவாழியையுடையனாய் அவ்வழியாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட உபகாரகனை. போக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய் வேண்டுமோபோலே, அடிக்கடி கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபவிக்கிறார், "ஆழிப்பிரான்" என்பது, "பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தைபிரான்" என்பதாய். [பாதம் இத்யாதி]-இவ்வழகைக்கண்டு இதிலேஅஸூயையைபண்ணுதே, இதிலேதோற்றுத்திருவடிகளிலேவிழ வல்லவர்களை. விஷயத்தைப் பாராதேயிறே அஸூயையைபண்ணுகிறது. ஸர்வேஶ்வரனும் "अनसूयवे" (அநஸூயவே) என்றும், "न च मां योऽभ्यसूयति" (நசமாம்யோப்யஸூயதி) என்றும் அருளிச்செய்தானிறே. முன்புள்ளார் அநுஷ்டிக்கையாலே நமக்கெளிதான இத்தனையல்லது, புறம்புள்ளார்பக்கலிலேயிறே இதினருமை தெரிவது. [வல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டீர்]-ஈஶ்வரன் பக்கலுட்பட அஸூயை பண்ணுநின்றால் ததீயர்பக்கல் சொல்லவேணுமோ? ஈஶ்வரத்வப்ரமாராலே வணங்கவுமாம்; அன்றிக்கே, "न नमेयम्" (நநமேயம்) என்றிருக்கவுமாம், அவன்பக்கல்; அந்நபாநாதிகளாலே தரிக்கிற இவர்கள்பக்கல் பணியக்கூடாதிறே. தோற்றுகிற ஆகாரத்தைப் போகட்டுத் ததீயத்வாகாரத்தையே பார்த்து விரும்பும்போது அதுக்குத்தக்க அளவுடையனாக வேணு

எடுத்த - நீக்கின. ஸர்வரும் புகழுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'ஸ்த்ரீபால' இத்யாதி. யுத்தகாண்டே த்ரிம்ஶச்சததமே பௌரஜநா:, "ततो हर्षसमुद्भूतो निस्वनो दिवमस्पृशत्। स्त्रीबालयुववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तिते". ஸாமாந்யேந மநுஷ்யாணும் என்னுதே, "स्त्रीबालयुववृद्धानाम्" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவத்தை தர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு அவர்கள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு ஹேதுவையும் தர்ஶிப்பிக்கிறார் - 'தந்தாம்' இத்யாதி. கற்பு - ஸ்த்ரீத்வம், அடக்கம். உத்தரராகையாலே வாய்விட்டு ஒன்றும் சொல்லமாட்டாரென்றபடி. நறுநாற்றம் - ஶ்லாக்யபரிமளம். செவ்விபெற்று - 'தழைக்கும்துழாய்' என்னக்கடவதிறே. 'நெடும்' என்று - ஸர்வப்ரகாரத்தாலு முண்டான நெடுமையாதல், போக்யதையால்வந்த நெடுமையாதல். இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் - 'அழகுக்கும்' இத்யாதியாலே. பலகால் திருவாழியைச் சொல்லுவானென்? என்ன, 'போக்தாக்களுக்கு' இத்யாதி. 'வல்லாரை' என்றதாலே-பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் அஶக்யமென்று தோன்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - 'இவ்வழகை' இத்யாதி. பகவத்விஷயத்திலே அஸூயையைபண்ணுவர்களோ? என்ன, 'விஷயத்தை' இத்யாதி. அஸூயை பண்ணுவாகளென்னுமதுக்கு பகவதுக்தியையும் காட்டுகிறார் - 'ஸர்வேஶ்வரனும்' இத்யாதி. கீதாஸு நவமே, "इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे". அஷ்டாதஶே, "न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति"- பூர்வமேவ லிகிதம். ஏதானும் பகவத் விஷயத்தில் அநஸூயுவா

மிறே. ஸௌலப்யந்தானே நறுகுமுறுகேன்று முடிந்துபோகைக்கு உடலாயிற்றிறே சிசுபால
களுக்கு. "பிள்ளையாத்தான் என்று போர நல்லனுயிருப்பானெருவன், சீயர்ஸ்ரீ பாதத்திலே வ
'எனக்கு ஓருரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன, 'உனக்கு விசதமாவன பிள்
யோடே கேட்டாலாயிற்று; அங்கே கேள்' என்ன, 'அவரைத் தெண்டனிடவேணுமே' என்
'அது ஒன்று உண்டோ? வேணுமாகில் செய்கிறாய்' என்று என்னையழைத்து, 'இவனுக்குப் ட
கானபடி ஓருரு திருவாய்மொழி சொல்லும்' என்ன, இவ்வளவும் வரக் கேட்டவாறே என்னை
வும் அநுவர்த்திக்கப்புக, நான் ஒட்டாதொழிய, சீயர்பாடே சென்று 'இவ்வர்த்தத்தினுடைய சீர்
யறியாமையாலே முன்பு அப்படி சொன்னேன்; இனி நான் அநுவர்த்தித்ததுக்கு இசையும்படி
ளிச்செய்யவேணும்' என்று சீயரையிட்டு நிர்ப்பந்தித்து அநுவர்த்தித்தான்" என்று அருளிச்செய்
[ஓதும் இத்யாதி] - 'பிறந்தான், செத்தான்' என்கிற வ்யபதேசமாத்ரமான ஜந்மமும் அமையும்,
பேறில் என்னுதல்; அன்றிக்கே, சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷித்ததயா ஓதிப் போருகிற ஜந்மங்க
அவகாசந்தோறு மென்னவுமாம். [எம்மையாளுடையார்களே] - "அடியார்கள் குழாங்கள்"
றும், "அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்றும் ஒரு தேச விசேஷத்திலே அடி
செய்வது இவர்களுக்கிறே; அத்தை இங்கே கொள்ளக்கடவர்கள் இவர்கள். [எம்மை] - "தே
வாநாம் தாநவாநாம் ச" (தேவாநாம்தாநவாநாஞ்ச) என்று பொதுவான சேஷித்வமிறே
னது; மயர்வறமதிநலமருளி விசேஷகடாக்ஷம்பெற்ற என்போல்வார்க்கு சேஷிகள் இவர்கள
இவ்வருகுள்ளவை பார்க்க வொண்ணுதபடியிறே பகவத்ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இருப்
"துராசாரோபி" (துராசாரோபி)-ஏதேனும் தண்மையுண்டானாலும், அவனை யாஸ்ரய
ணுகில் இவனை நிர்த்தோஷனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணும். தோஷங் கிடக்கச்செய்தே
தோஷனாக நினைக்கவேண்டுகிற தேன்? என்னில்,—"ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:" (ப்ரபா
பரமாத்மந:); பின்பு இவனைக் குறைய நினைக்கையாவது - 'இவனைச் சுத்தனாக்குகைக்கு ா
ஸக்தி அவனுக்கில்லை' என்று பகவத் ப்ரபாவத்தைக் குறைய நினைக்கையாமிறே. வீரப்பிள்ளை

அவதரித்து ஸுலபரானவர்களைத்தோற்றின ஆகாரத்தையிட்டு அநாதரிக்கக்கூடுமோ? என்ன, 'ஸௌலப்யந்
இத்யாதி; பாகவத விஷயத்தில் கிம்புந: என்றபடி. நறுகுமுறுகு - பொருமை; ஸப்தாநுகாரம். ட
சேஷத்வம் துர்லபமென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் - 'பிள்ளையாத்தான்' இத்யாதி. பாங்கானபடி - இவனை
ஸ்த்தாநத்திலே வைத்தாகிலும். அருளிச் செய்வர் - நம்பிள்ளை யென்றபடி. பிறந்தான் செத்தான் ெ
வ்யபதேசமாவது - பிறந்தவன் உடனே செத்தானென்கிற பேர்மாத்ர மொழிய, 'ஜீவித்தான்' என்
அவகாச மில்லை யென்றபடி. ஓதிப்போருகிற - சொல்லிப்போருகிற. ஓதும் பிறப்பிடைதோறு -
தான் செத்தானென்கிற வ்யபதேசமாத்ரமான ஜந்மலயங்களில் அவகாசங்கள் தோறும் என்று (
அர்த்தம். ஒரு தேசவிசேஷத்திலே ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம்
களை 'எம்மையாளுடையார்கள்' என்கிறதென்? என்ன, 'அடியார்கள்' இத்யாதி. "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்
ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" இதி ஜிதந்தாயாம். குழாங்கள் - கூட்டங்கள். அந்தமின்றிக்கே -
சிந்நமான ஆநந்தத்தையுடையரான அடியரோடே கூடி யிருந்த ப்ரகாரத்தை யித்யர்த்த:. பகவதீ
போருமோ? ஜந்மவ்ருத்தாதிகளும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன, 'இவ்வருகுள்ளவை' இத்யாதி. ப
ஹாவத்தைப் பார்த்தால் இவ்வருகுள்ளவை பார்க்கவொண்ணு தென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'துராச
இத்யாதி. மஹாபாரதே ஸாத்த்வதேச, "துராசாரோபி ஸர்வாஸீ க்ருதக்நோ நாஸ்திக: பு
ஸமாஸ்ரயேதாதிதேவம் ஸ்ரத்தயா ஸரணம் யதி । நிர்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபாவா
த்பரமாத்மந:". பாகவதசேஷத்வம் துர்லபமென்னுமதுக்குப் பின்னையுமொரைதிஹ்யம்-'வீரப்பிள்ளையும்'. இ

பாலினைவாளிப்பிள்ளையும் என்று இருவர் சீயர்ஸ்ரீபாதத்துக்கு ஏகாந்தராய், தங்களிலே செறிந்து போந்தார்களாய்த் தேசாந்தரம் போனவிடத்தே வெறுப்புண்டாய்த் தங்களில் வார்த்தைசொல்லாதே யிருக்க, இவர்களைப்பார்த்து "பிள்ளைகாள்! அர்த்தகாமங்கள் த்யாஜ்யமல்லாமையோ, பகவத் விஷயம் அராட்டுப்பிராட்டாயோ, ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும் தங்களிலே வார்த்தை சொல்லாதே வெறுத்திருக்கிறது?" என்ன, இருவரும் எழுந்திருந்து தெண்டனிட்டு ஸங்கதராயப்போனார்கள். (௯)

LIBRARY OF SANSKRIT RESEARCH MELKOTE-571 4

நான்காம் பாட்டு.

உடையார்ந்தஆடையன் கண்டிகையன்உடைநாணினன்
புடையார்பொன்னூலினன் பொன்முடியன் மற்றும்பல்கலன்
நடையாவுடைத்திருநாரணன் தொண்டர்தொண்டர்கண்டீர்
இடையார்பிறப்பிடைதோறு எமக்குஎம்பெருமக்களே.

ஆ.—(உடையார்ந்த.) *நிரதிசயஸௌந்தமாய், நிரதிசயஸுகஸ்பர்சமாய், நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்யமாய், நித்யஸித்தமாய், அஸங்க்யேயமான திவ்யபூஷணங்களாலே பூஷிதனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அழகுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருப்பார்க்கு அடிமையாயிருப்பார்கிடீர் இடையார் பிறப்பிடைதோறு எமக்கு எம்பெருமக்கள் என்கிறார்.*

ஒ.—*நாலாம்பாட்டில், திருவணிகலன்களின் அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை புக்கிருக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.*

[உடையார்ந்த ஆடையன்] - திருவரையிலே பூத்தாற்போலே தகுதியான திருப்பரிவட்டம் திருக்கழுத்திலே சாத்துவன திருவரையில்சாத்தும்கோவை திருயஜ்ஞோபவீதம் திருவபிஷேகம் முதலான மற்றும் அநேகம் திருவாபரணங்களை நித்யமாகவுடையனாய் ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய அடியாரடியார்கிடீர் எங்களுக்கு நிரந்தரமான ஜந்மந்தோறும் ஸ்வாமிகள். புடையார்கை - தான்கிடந்த பார்ஸ்வம் தன் ஒளியாலே பூர்ணமாகை.

ப.—*அநந்தரம், அவனுடைய ஆபரணசோபையில் ஈடுபட்டு அடிமைபுக்கவர்களுடைய அடியார் எங்களுக்குப் பெரிய சேஷிகள் என்கிறார்.*

உடை ஆர்ந்த - உடையோடு பொருந்தின, ஆடையன் - திருப்பரிவட்டத்தையுடையனாய், கண்டிகையன் - கண்டாபரணத்தையுடையனாய், உடை நாணினன் - பரிவட்டத்தின்மேலே சாத்தின கோவைநாணையுடையனாய், புடை ஆர் - ஒருபக்கத்திலே சேர்ந்த, பொன்நூலினன் - பொற்பூணூலையுடையனாய், பொன் முடியன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான அபிஷேகத்தையுடையனாய், மற்றும் - மற்றும், பல் கலன் - பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்களையும், நடையா உடை - ஸ்வாபாவிகமாக உடையனாய், திரு நாரணன் - ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு, தொண்டர் - சேஷபூதரானவர்களுக்கு, தொண்டர்கண்டீர் - சேஷபூதரானவர்கள்கிடீர், இடைஆர் - நிரந்தரமான, பிறப்பு இடைதோறு - பிறப்பினுடைய அவகாசந்தோறும், எமக்கு - எங்களுக்கு, எம்பெருமக்கள் - அஸாதாரணபரமசேஷிகள். இந்நாலுபாட்டாலும் - பாகவதருடைய சேஷித்வம் சொல்லிற்று.

செறிந்து - கூடி. வெறுப்பு - மனக்குறை. அராட்டுப்பிராட்டு - போரும்போராதது; அல்பமென்றபடி. க்ரமேண அந்வய:. (௨)

இ.—நாலாம்பாட்டில், அவனுடைய ஆபரணஶோபையிலே வித்தராயிருக் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[உடையார்ந்த ஆடையன்] - திருவரையிலே பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருப்பீ பரம்; "புஷ்பிதகடீஸம்வாஹிகௌஶேயகம்". [கண்டிகையன்] - திருக்கழுத்திலே சாத்துமவ [உடைநாணினன்] - திருவரையிற் சாத்தும் கோவை. [புடையார் பொன்னூலினன்] - கிடந்த ப்ரதேஶத்துக்கு வேறோராபரணம் வேண்டாதபடி மேகத்திலே மின்னினாற்போ விளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதம். [பொன் முடியன்] - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் உபயவிபூதிக் சூடின திருவபிஷேகம். [மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடை] - அநுக்தமாய் அநேகமான தி பரணங்களை நித்யமாகவுடையவன். [நடை] - தனக்குத் தானே ஒப்பாய் வேறு ஒப்பின்றி யிருக்கை யென்றுமாம். [திருநாரணன்] - ஸ்ரீமந்நாராயணன். ஆபரணங்களிலே அந்யத யிருக்கிறபடி லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும். ஆபரணஶோபையினுடைய போக்யதையாலே சொ தொழியமாட்டார்; அஸங்க்யாதமாகையாலே பேசமாட்டார். [தொண்டர்தொண்டர் இத்யா அந்த ஆபரணச்சேர்த்திக்கும் மிதுநத்துக்கும் தோற்று அடிமை புக்கவர்களன்று; அவ தோற்ற தோல்விக்கு அடிமைபுக்கவர்கள் எனக்கு நிரந்தரமான ஜந்மத்தில் அவகாஶந்தோ ஶேஷிகள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆபரண ஶோபையிலே தோற்றிருக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கு ஶேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[உடையார்ந்த ஆடையன்] - திருவரை பூத்தாற்போலே யிருக்கை. "கௌஶேய புஷ்பிதகடீதடம்" (கௌஶேய புஷ்பிதகடீதடம்), "பீதாம்பரதர:" (பீதாம்பர "தாஸாமாவிரபூத்" (தாஸாமாவிரபூத்) - ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே உலாவாநிற்கச்செ அவர்கள் படும் அலமாப்புக் காண்கைக்காக மறைய நின்றான்; 'இனி இவர்கள் தரிக்க டார்கள்' என்று தோற்றினவாறே வந்து தோற்றினான். "தாஸாம்" (தாஸாம்) - கமர் பி விடத்தே ஒரு பாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே யிருக்கை. "ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ: (ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:) - தன்னை யொழியச் செல்லாமை யுண்டானால், பின்பு அவன்முகமிருக்கு இதுபோலே காணும். "பீதாம்பரதர:" (பீதாம்பரதர:) - இவன்பக்கல் இடைப் கள் நெஞ்சிற் பிறந்த ப்ரணயரோஷத்தா லுள்ள மறமேல்லாம் ஆறும்படியாயிற்று, உடை வா இருப்பது. நெஞ்சுகளிற்பிறந்த புண்ணெல்லாம் தீர்ந்து இத்தோடே பணிபோரும்படி யா

நாலாம்பாட்டு - 'உடையார்ந்த' இத்யாதி. 'மற்றும்பல்கலன்' இத்யாரப்ய, 'தொண்டர் தொ கண்டீர் எம்பெருமக்கள்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அவனுடைய' இத்யாதி.

உடை - திருவரை. ஆர்ந்த - பொருந்தின. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் - 'கௌஶேய' யாதி. இஶ்ஶ்லோகம் காணாது. ஸ்ரீபாகவதே தசமே கோபிகாகீதாநந்தரே, "தாஸாமாவிரபூச்சௌரி: ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:। பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:". இங்கே - "புஷ்பிதகடீஸம்வாஹிகௌஶேயகம்" என்றது அநுஸந்தேயம். ப்ரஸ்துதஶ்லோக வ்யாக்யாநார்த்தம் பதோபாதாந மாக அவதாரிகை - "'தாஸாமாவிரபூத்" - ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே' இத்யாதி. தாஸாம - க்ருஷ்ணவிரஹா ஷ்ணதயாவ ரணாநுயத ... - 'கமர்பிளந்தவிடத்தே' இ இதுபோலே - ஸ்மயமாநமா யிருக்கும்போலே. "தர:" என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'இவன்பக்கல்' இ மறமென்று ரோஷகார்யங்களைச் சொல்லுகிறது. அவையாவன - "மின்னிடைமடவார்"ரிற் சொன்ன விவரணம் - 'நெஞ்சுகளில்' இத்யாதி. பணிபோருகை - தத்விஷயவிசாரமேயாய்ச் செல்லுகை. அத்

இருப்பது. "படிச்சோதி யாடையோடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொற்கடிச்சோதி கலந்ததுவோ" என்று இதுவே பணிபோந்திருக்குமிறே. "ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:" (ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:), "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" (பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற படியே. [கண்டிகையன்]- கூறையுடையழகு மேலே எழவீசிப் போகாநிற்க, நடுவே வழிபறித்துக் கொள்ளும் திருக்கழுத்தில் ஆபரணம். இவரை மடி பிடித்துக் கொண்டுபோய்க் கழுத்தளவு ஸௌந்தர்யத்திலே நிறுத்திற்று. மடியென்பது - புடைவை. கண்டிகை-ஆரம்; கண்டத்திலே சாத்துமவை. [உடைநாணினன்] - அரை நூல்வடம். கழுத்தே கட்டளையாக அநுபவியாநிற்க, கண்டகதமான ஸௌந்தர்யதரங்கங்கள் கீழே போரவீச நடுவே நின்று அநுபவிக்கிறார். [புடையார் பொன்னூலினன்] - தான்கிடந்த பக்கத்துக்கு வேறொரு ஆபரணம் வேண்டாதே, காளமேகத்திலே மின்னினாற் போலே யிருக்கிற திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவன். இந்த ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தின் நடுவே அலையப் புக்கவாறே, தமக்கு ஆலம்பநமாக ஒரு நூலைப் பற்றினார்காணும். [பொன் முடியன்] - "தேர்கடவிய பெருமான்" என்கிறபடியே, ஆஶ்ரிதர்க்கு ஆட்செய்கைக்கு முடிகவித்திருக்கிறவன். ஒருநூலைப் பற்றி நின்றவர்களை அதுதானே ஒருதலை சேர்த்துவிடுகை நிஶ்சிதமிறே. பொன்முடி - ஸ்ப்ருஹணீயமான முடி. [மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடை] - வேறும் எண்ணிறந்த திருவாபரணங்களை ஸ்வாபாவிகமாக வுடையவன். ஒருதலை சேர்ந்தால் பின்னை எல்லாம் வேண்டினபடி அநுபவிக்கலாமிறே. [மற்றும் பல்கலன்]- மின்மினி பறவாநின்றதுகாணும். அபரிமிதமாகையாலே முடியச் சொல்லமாட்டார்; ஆசையாலே சொல்லாதொழியமாட்டார்; இதிறே படுகிற பாடு! [திரு நாரணன்] - அவ்வாபரணங்களோபாதிகாணும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அங்குத்தைக்கு. * "மார் வத்துமாலை" என்னக்கடவதிறே. திருவாபரணாழ்வார்களாகிறார் நித்ய ஸித்த புருஷர்களாகையாலே

பாதிக்கிறார் - 'படிச்சோதி' இத்யாதி. இதுவே பணிபோந்திருக்குமிறே - இதுவே காரியமாய்ப் போந்திருக்குமிறே. அதாவது - 'திருமேனிகாந்தி திருவாபரணமாய்க் கலந்ததுவோ? திருவாபரணங்கள் திருமேனிகாந்தியாய்க் கலந்ததுவோ? ஆடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி ஆடையாய்க் கலந்ததுவோ?' என்று இந்த ஸம்ஶயத்துக்கே காலம்போருமித்தனை போக்கி, சீற்றத்துக்கு அவகாசமில்லை யென்றபடி. ஸ்த்ரீகளுக்கோ இப்படி ஆகர்ஷகமாவது? என்ன, "ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:" இத்யாதி. பீதாம்பரத்தைவிட்டு அவயவாந்தரத்திலே போகிறது முடிய அநுபவித்தோ? என்ன, 'கூறையுடை' இத்யாதி. சாடு - 'இவரை' இத்யாதி. ஆரம் - பதககம். 'கண்டிகை' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - 'கண்டத்திலேசாத்துமவை' என்று; 'கண்டிகா கண்டபூஷணம்' என்று திருக்கழுத்து நிறையச் சாத்தும் ஆபரணங்க ளென்றபடி. சாடு - 'கழுத்தே கட்டளையாக' இத்யாதி. புடை - பார்ஶ்வம். ஆர் - பொருந்தின. ரூபகஸமாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் - 'இந்த ஸௌந்தர்ய' இத்யாதி. நூல் - திருயஜ்ஞோபவீதமும், சாஸ்த்ரமும். நூலென்றது - ஸமுத்ரயாநம்பண்ணுகிறவர்கள் கடலிலே சம்பான்மேலே மேல்தட்டிலே யிருந்து படிக்கிற நக்ஷத்ரஶாஸ்த்ரம். ஒருதலைசேர்த்துவிடுகை - ஒருகரைசேர்த்துவிடுகை. நடை - ஸ்வபாவம். சாடு - 'ஒருதலை' இத்யாதி. அந்த ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே ஓடத்திலே யிருக்கிறவன் ஒருஶாஸ்த்ரத்தைகொண்டு கரையேறினால், அநந்தரம வேண்டினபடி மௌகதிகாதிகளை அநுபவிக்கலாமிறே யென்றபடி. தனித்தனியே சொல்லாதே, 'மற்றும்' என்று ஸமுதாயேந சொல்லுவானென்? என்ன, 'மின்மினி' இத்யாதி. மின்மினிபறக்கை - வெறியோடுகை; அதாவது - கண்வெறித்துப்போகை: அத்தாலே சொல்லுகிறா ரென்றபடி. பரிஹாராந்தரம் - 'அபரிமித' இத்யாதி. ஆபரணப்ரகரணத்திலே பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - 'அவ்வாபரணங்களோபாதி' இத்யாதி. அதாவது - சத்ரிந்யாயத்தாலே, இவளையும் ஆபரணமாகச் சொல்லுகிற தென்றபடி. சத்ரிந்யாயமாவது - அக்ர்யமத்யகதனுக்கும் அக்ர்யத்வம் வருகை. லக்ஷ்மீஸம்பந்தஸ்யாப்யாபரணகோடௌ கதநம் - 'மார்வத்து' இத்யாதி. 'திரு' என்றதுக்கு - கீழிற்பதங்களிலே நோக்காக ஆபரணகோடியிலே சேர்த்து அருளிச்செய்து, 'நாரணன்' என்ற பதத்தோடே கூட்டி ஶேஷித்வத்திலே நோக்காகத்

* திருவாய்மொழி - ௧௦, ௧௦, ௨.

இவர்களையுடையவன் திருநாரண னென்கையாலே, இம்மிதுநமே ஜகத்துக்கு ஶேஷி ... [தோண்டர் தோண்டர்கண்டீர்]-ஶேஷித்வத்துக்கு எல்லை அம்மிதுநமாயிருக்கிறப்போலே, ...வத்திலும் எல்லையாயிருக்கிறவர்கள். [இடையார் இத்யாதி]- உச்சிவீடும் விடாதே நடே... கிற ஜந்மங்களில் அவகாசங்கடோறும், ஓர் ஒப்பனையாலன்றிக்கே வெறும்புறத்திலே நமக்கு ... ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு அடிமை புக்கிருப்பார்க்கு, 'இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ... பதே'! என்று *இவர்களுக்கு அடிமைபுக்கார்க்கு அடியே னென்கிறார். அவர்கள் தங்களை ...ணுதே யிருந்தபோதும் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். எங்களுக்கு அஸாதாரண ஶேஷிக...

ஐந்தாம் பாட்டு.

பெருமக்களுள்ளவர்தம்பெருமானை அமரர்கட்கு
அருமையொழிய அன்றாரமுதூட்டியஅப்பனைப்
பெருமைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர்
வருமையும்இம்மையும் நம்மையளிக்கும்பிராக்களே.

ஆ.—(பெருமக்கள்.) ப்ரஹ்மேஶாநாதி ஸர்வதேவர்களுக்கும் ஈஶ்வரனாய், ப்ரதாநாதிகளாலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனாயிருந்த அவனுடைய இப்பெருமையைப் பி...லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர் ஸர்வகாலமும் நமக்கு ரக்ஷகரான ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய அபேக்ஷிதத்தைக் ... ஸ்வபாவனான எம்பெருமானுடைய தன்மையை அநுஸந்தித்துக் கலங்கி அவற்றைச்சொ... களுடைய குணத்தைப் பிதற்றுமவர்கள் இஹலோகபரலோகங்களில் நம்மை ரக்ஷிக்கும்... கள் என்கிறார்.

[பெருமக்கள் என்று தொடங்கி] - எம்பெருமானுக்கு அடிமையென்று இசை... என்றும் உளரான அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாய் இந்த்ராதிதேவர்களுக்கு தாரித... கும்படி நிரதிஶயபோக்யமான அம்ருதத்தை புஜிப்பித்த பரமபந்துவை இம்மஹோபகா... ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் பேசுமவர்கள்.

தாத்பர்யார்த்தம் - 'திருவாராணுழ்வார்கள்' இத்யாதி. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொல்லாவற்றுலும் பலித 'தொண்டர்தொண்டர்' என்றதால் பலித்ததை அருளிச்செய்கிறார் - 'சேஷித்வத்துக்கு' இத்யாதி. '... தின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக, 'தொண்டர்' என்று - ஒப்பனையழகிலே தோற்றவர்க ளென்னுதல், ... கிலே தோற்றவர்க ளென்னுதல். மூன்றின அர்த்தம் - 'உச்சிவீடும்' இத்யாதி. 'இடை' என்று ஆர்தல் - நெருங்குதலாய், நடுவே உச்சிவீடும்விடாதே நெருங்கிவருகிற என்றபடி. ஒரொப்பனையா... ஒரொப்பனையழகைக்காட்டித் தோற்பித்து சேஷியன்றிக்கே. த்விதீயார்த்தம் - 'ஸ்ரீமானான' இத்... பெருமக்கள் - எம்பெருமான்கள்; ஸ்வாமிக ளென்றபடி. 'எமக்கு' என்று என் நினைவாலே ஸ்வா... கிறார் - 'அவர்கள் தங்களை' இத்யாதி. யத்வா, 'பெருமக்களே' என்ற ஏவகாரார்த்தமாதல். 'அவர்க... எண்ணுதே யிருந்தபோதும்' என்றது - தொண்டர்க்குத் தொண்டரானவர்கள் தங்களை ஶேஷிகளா... நினைவாலே எண்ணுதிருந்தபோது மென்னுதல்; அன்றிக்கே, 'அவர்கள்தங்களை' என்றது - அம்... யென்றபடியாய், நாரணன் தொண்டரானவர்கள் ஒருகால் மிதுநத்தை ஆஶ்ரயித்துப் பின்பு அவர்களை... திருந்தபோதும என்னுதல். அயோத்யாகாண்டே தஶரதவாக்யம், "ஊரு காஹோ ந...ஸாம்...ஸத... க்ரமேண

* 'இவர்களுக்கு' என்ற இச்சொல் ப்ரக்ஷிப்தமாயிருக்கலாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதர் ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கிலும் அவர்கள் அருமைப் படாமற் கொடுக்குமவனுடைய உபகாரகத்வாதிஶயத்தை ஸ்துதிப்பாரை ஸ்துதிக்குமவர்கள் உபய விபூதியிலும் தமக்கு உபகாரகர் என்கிறார்.

பெருமக்கள் உள்ளவர் - பரமஸாம்யாபத்தியாலேவரும் பெருமையையுடைய நித்ய ஸூரிகளுக்கு, தம் பெருமானை - அஸாதாரணனான அதிபதியாய், அமரர்கட்கு - சாவாமை வேண்டியிருக்கும் தேவர்களுக்கு, அருமை ஒழிய - அருமைப் படாதபடி, அன்று - (துர்வாஸஶ் ஶாபோபஹதரான) அன்று, ஆர் அமுது ஊட்டிய - பூர்ணமாக அம்ருதத்தைப் புஜிப்பித்து, அப்பனை - ஸத்தையைநோக்கினவனை உத்தேசித்து, பெருமை - அவனுபகாரகத்வமஹத்தையை, பிதற்றவல்லாரை -(ப்ரீதிபாரவஶ்யத்தாலே அக்ரமமாகப்)பிதற்றவல்லாரை, பிதற்றுமவர்கண்டீர் - (தாங்களும் ப்ரீதிபரவஶராய்ப்) பிதற்றுமவர்கிடீர், வருமையும் இம்மையும் - ஐஹிகாமுஷ்மிகங் களில், நம்மை அளிக்கும் - நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும், பிராக்கள் - உபகாரகர்.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதஸம்விதாநம்பண்ணும் ஔதார்யத்திலே தோற்றவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் எனக்குஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[பெருமக்கள்]- நித்யஸூரிகள். "பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்" என்றும், "ஸமஹாத்மாநஸ்ஸுதுர்லப:" என்றும் முமுக்ஷுக்களையும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகச் சொல்லக்கடவதா ஞல், நித்யஸித்தரைச் சொல்லவேண்டாவிறே. [உள்ளவர்]- நிருபகமான ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் நித்ய மாகையாலே தாங்களும் நித்யராயிருக்கை. இங்குள்ளாரைப் போலே "அஸந்நேவ" என்பது "ஸந்தமேநம்" என்பதாக வேண்டாதவர்கள். [தம் இத்யாதி] - அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனை. [அமரர்கட்கு]- ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இந்த்ராதிகளுக்கு. [அருமை யொழிய] - கடல் கடையும் வருத்தத்தைத் தன்தலையிலேயாக்கி அவர்களுக்கு அம்ருதபோகத்திலே அந்வயமாம்படி பண்ணி. [அன்று] - துர்வாஸஶ்ஶாபத்தாலே அஶ்ரீ ப்ரவேஶித்து அஸுரர்கள் அபிபவித்துப் போக்கற்ற தஶையிலே. [ஆரமுது இத்யாதி] - நிரதிஶயபோக்யமான அம்ருதத்தை புஜிப்பித்த நிருபாதிகஶேஷியை. இவர்கள் பேறு தன்பேறு யிருக்குமவன். [பெருமை பிதற்றவல்லாரை] - ப்ர யோஜநாந்தரபரரையும் "உதாரா:" என்னுமவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரம மாகப் பேசுமவர்களை. [பிதற்றுமவர் கண்டீர்] - அவர்கள் பகவத் விஷயத்தில் இருக்கும் இருப்பை அவர்கள்தங்கள்பக்கலிலே இருக்குமவர்கள். [வருமையும் இம்மையும்]- ஐஹிக ஆமுஷ்மிகங்கள் இரண்டிலும்; "இஹ ச பரத்ர ச" என்கிறபடியே. [நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்] - ஸம்ஸாரி களிலே அந்யதமராயிருக்கிற எங்களை அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தராக்கி இங்கு ஆமுஷ்மிகத்தில் நித்ய ஸூரிகளோடே ஒருகோவையாக்கும் ஸ்வாமிகள்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுமவ னௌதார்யத்திலே தோற்றவர்கள்ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[பெருமக்கள்] - நித்ய ஸூரிகள்: பெரியோ ரென்றபடி; "பேராளன் பேரோதும் பெரி யோர்" என்னக்கடவதிறே. "மஹாத்மாநஸ்து" (மஹாத்மாநஸ்து) என்றும், "ஸமஹாத்

அஞ்சாம்பாட்டு - 'பெருமக்கள்' இத்யாதி. 'அமரர்கட்கருமை' என்று தொடங்கி, 'அளிக்கும்பிராக்கள்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ப்ரயோஜநாந்தர' இத்யாதி.

இஸ்ஸப்தம் - நித்யஸூரிகளை எப்படிச்சொல்லும்? என்ன, 'பெரியோர' இத்யாதி. முமுக்ஷுவிஷயத் தில் மஹச்சப்த ப்ரயோகம் காண்கையாலே, தந்ந்யாயேந ஸூரிகளையும் சொல்லுமென்கிறார் - 'பேராளன்' இத் யாதி திருமொழி-(எ,ச, ச) இதுக்கு அர்த்தம் - முன்பேயெழுதிற்று. கீதாஸு நவமே, "மஹாத்மாநஸ்து மாம்

[illegible]” (ஸமஹாத்மாஸுதுர்லபஃ) என்றும், “[illegible] (ஏதேவைஸுமஹாத்மாநஃ) என்றுமிறே ஶேஷிவார்த்தையும். ஸம்ஸாரத்திலே முமு ஆபிமுக்யம்பண்ணின மாத்ரத்திலே சொல்லுகிறபடி இதுவானால், நித்ய ஸூரிகளை இப்ப லக் கேட்க வேண்டாவிறே. [உள்ளவர்]- “[illegible]” (அஸந்நேவ) என்பது ஒரு யிலே “[illegible]” (ஸந்தமேநம்) என்பதாகாதே, என்று மோக்க உள்ளவர்கள். ஸ்வரூபமான ஶேஷத்வம் அழியாமையாலே. நிரூபகமில்லையானால் நிரூப்யம் இல்லை ஶேஷத்வ ப்ரதிபத்திக்கு ஒருநாளும் குறைதல் வாராதவர்கள். [தம்பெருமானை]- அ ஸத்தாஹேதுவாய் அந்த உண்மையை நடத்திக்கொடுக்குமவனை. [அமரர்கட்கு]- நம்மி நாலுநாள் சாவாதே யிருக்கிறத்தை யிட்டு அவர்கள்பேரைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிற ளுக்கு. [அருமையொழிய] - அஸுரர்கள்கையிலே படும் எளிவரவு தீரும்படியாகக் கடைந்து அவர்கள் பலத்திலே அந்வயிக்கும்படி பண்ணினவனிறே. கடலைக்கடையும் தைத் தன்பக்கலிலேயாக்கி, இவர்களுக்கு அம்ருதபோகத்திலே அந்வயமாம்படி பண் [அன்று]-துர்வாஸஶ்ஶாபோபஹதரான தசையிலே.[ஊட்டியஅப்பனை] - வானவரைப் அமுதூட்டும் பெருமானன்றிறே. அப்பன் - உபகாரகன். ப்ரஜைக்குத் தாய்பண்ணும் உபகா அதின்முகம் வாடாமே வளர்க்கையிறே. [பெருமை இத்யாதி]- “[illegible]” (உதாரா படியே, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்குப் போலே, ஐஶ்வர்யாதிகளை உகர் ‘இத்தையாகிலும் நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றோமே ; இவர்கள் நமக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் கிறார்களன்றோ’ என்றிருக்கும் பெருமை. நாட்டார்படியல்ல இவனது. நாட்டில் கொடுப்பார் யிருப்பர்:இங்குக் கொள்வார் உதாரராயிருப்பர். ஏதேனுமாகக் குறைதீர்ப்பார் உதாரராமித் [பிதற்றவல்லாரை]- *“அறவனை” என்கிறபடியே ‘ப்ரயோஜநாந்தரபரரளவிலும் இப்படியி என்று இத்தை நெஞ்சிலே யநுஸந்தித்து அடைவுகேடக் கூப்பிட்டு ஏத்துமவர்களை. [பி கண்டீர்]- ‘இந்நீர்மை இவர்களுக்கு நிலமாவதே’! என்று அவர்கள் அவன்பக்கலிருக்கும் அவர்கள்பக்கலிலே இருக்குமவர் கிடீர். ‘இவர்கள் உத்தேஶ்யராவது எத்தனை நாளைக்கு

[illegible]
தமே ‘[illegible]
[illegible]”. இந்த ப்ரமாணங்களெல்லாம - ஸூரிகள் விஷயமன்றே; முமுக்ஷுக்க களன்றோ? என்ன, ‘ஸம்ஸாரத்திலே’ இத்யாதி. உண்மை ஸர்வஸாதாரணமன்றோ? இவர்களை ‘உள்ள விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, ‘அஸந்நேவ’ இத்யாதி. சேஷத்வஜ்ஞாநாபாவத்தில் ஸ்வரூபம்போமே ‘நிரூபகம்’ இத்யாதி. பலிதம் - ‘சேஷத்வ’ இத்யாதி. ஶேஷத்வம் அழியாமையாலே - ஶேஷத்வஜ் யாமையாலே. ‘ஸத்தாஹேதுவாய்’ என்றதின் விவரணம் - ‘அந்த உண்மையை’ இத்யாதி. ஆவது கிறவர்களை ‘அமரர்’ என்கிறது எத்தாலே? என்ன, ‘நம்மில்’ இத்யாதி. அருமையொழிய - ஆயா படியாக; அஸுரர்களால் வந்த க்லேசம் போம்படியாக வென்று முந்தின அர்த்தம் -‘அஸுரர்கள்’ வரவு - க்லேசம். கடைகையிலுள்ள ஆயாஸம் அவர்களுக்கொழிய வென்று அர்த்தாந்தரம் - ‘கடலை உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் - ‘வானவரை’ இத்யாதி. திருமொழி-(உ, சு, க.) ‘நண்ணாத’ இத்யாதி. ஸ்த்ரீவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு அம்ருதத்தைப் புஜிப்பிக்கும் ஸ்வாமியானவர் இத்யர்த்தஃ. ப் தரத்தைக கொடுக்கை உபகாரமோ? என்ன, ‘ப்ரஜைக்கு’ இத்யாதி. இதில் அவனுக்குப் பெருமையே ‘உதாராஃ’ இத்யாதி. கீதாஸு ஸப்தமே, “[illegible]”. கொள்வார உதாரராம்படியென்? என் டார’ இத்யாதி. அவர்களிடத்தில் ஔதார்யமேது? என்ன, ‘ஏதேனும’ இத்யாதி. அறவனை -

* திருவாய்மொழி - க, எ, க.

[வருமையும் இம்மையும்] - "அத்ரபரத்ராபி" (அத்ரபரத்ரசாபி) - இஹலோகபரலோகங்களிரண்டிலும். இஹலோகத்தில் நாட்டாரோடியல்வொழித்து, பரலோகத்தில் நாரணனை நண்ணுவித்து அடியார்கள் குழாங்களிலே உடன்கூட்டும் உபகாரகர். [நம்மை யளிக்கும் பிராக்கள்]- நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்வாமிகள். ஸர்வேச்வரன் ஒருநாள் வரையிலே உபஸம்ஹரித்திட்டுவைத்து, ஒருநாள் வரையிலே ஸம்ஸாரத்திலே தருதுயரந்தடாதே வைக்குமிறே ; ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப்பெறில், 'ஸம்ஸாரந்தானே நன்று' என்னும்படியிறே அவர்கள்படி. "நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலுறுமோ" என்றாரிறே. (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

அளிக்கும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான்தன்னைத்
துளிக்கும்நறுங்கண்ணித் தூமணிவண்ணனெம்மான்தன்னை
ஒளிக்கொண்டசோதியை உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர்கண்டீர்
சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங்காப்பரே.

ஆ.—(அளிக்கும்.) தேவமநுஷ்யாதி ரூபேண அவதீர்ணனாய், ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாய், சங்கசக்ராதி திவ்யாயுததரனாய், திவ்யமால்யோபசோபிதனாய், ஹேயப்ரத்யநீகனாய், நிரதிசய தேஜோவிசிஷ்டனுமிருந்த எம்பெருமானை உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர்கண்டீர் ஒருசலநமில்லாதபடி ஆண்டு எம்மைச் சன்மசன்மாந்தரம் காப்பார் என்கிறார்.

ஒ.— ஆறும் பாட்டில், கீழ்ச் சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளை யெல்லாம் திரள நெஞ்சிலே அநுபவிக்குமவர்கள் எனக்கு ஸர்வகாலமும் ரக்ஷகர் என்கிறார்.

[அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை] - ரக்ஷண ஸ்வபாவத்தில் தனக்கு மேற்பட்டார் இல்லாத க்ருஷ்ணனை. [ஆழிப்பிரான்தன்னை என்று தொடங்கி] - கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிச் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பதும் செய்து திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே மதுஸ்யந்திகளான மாலைகளை யுடையனாய்ப் பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே ச்ரமஹரமான திருநிறத்தை யுடையனுமாய், அத்தாலே என்னை அடிமை கொள்வதும் செய்து விலக்ஷணமான அழகை யுடையவனை நெஞ்சாலே அநுபவிக்கு மவர்கள் கிடீர். [சலிப்பின்றி ஆண்டு] - "நவிச்சலதி ..." என்

நிலமாவதே யென்று 'அவர்கள்பக்கலிலே யிருக்குமவர்கிடீர்' என்று அந்வயிப்பது. அவர்கள் அவன்பக்கலிலே யிருக்கும் இருப்பாவது - 'ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே; இதென்னநீர்மை' என்று அநுஸந்தித்துப் பிதற்றுகை. 'வருமையுமிம்மையும்' என்கிறது - காலவாசியாகிலும், ததுபலக்ஷித தேசங்களைக் காட்டுகிறது. 'அத்ரபரத்ரசாபி' இதி - ஸ்தோத்ரரத்நே, "தவதாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் ..." இத்யாதி. அளிக்கும் ப்ரகாரமேது? என்ன, 'இஹலோகத்தில்' இத்யாதி. பிராக்கள் - உபகாரகர். 'பிராக்கள்' என்றதுக்கு - ஸ்வாமிகளென்று அர்த்தாந்தரம் - 'நம்மை' இத்யாதி. ஏகாரத்துக்கு பாவம் - 'ஸர்வேச்வரன்' இத்யாதி. உபஸம்ஹரித்திட்டுவைத்து - மோக்ஷத்தைக்கொடுத்துவைத்து. 'தருதுயரம் தடாதே' - நீயேதருகிற துக்கத்தை நீயே போக்காதே இத்யர்த்த:. பெருமாள்திருமொழி. (ரு, க.) உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'நறுமாவிரை' இத்யாதி. ஸ்ரீவாமநனுடைய மிக்கபரிமளத்தையும் ப்ரகாசமான மதுவையுமுடைத்தான செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே புகுதல் சீரியதோ? இத்யர்த்த:. அப்பனை உத்தேசித்து, அவனுபகாரமஹத்தையைப் பிதற்ற வல்லாரை இதி சப்தார்த்த:. க்ரமேண அந்வய:. (ரு)

னும்படியாலே ஜகஜ்ஜநநியான பெரியபிராட்டியார்சாயலாகையாலே குற்றங் கண்டாலு விடாதபடியாகப் பரிக்ரஹித்து.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தன்வடிவழகை அநுபவிப்பிக்கு ஸ்வபாவனை அநுபவிப்பார் நமக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

அளிக்கும் பரமனை - (உபகரிக்குமிடத்தில்) மேலில்லாதபடியாகத் (தன்னை பானாய், கண்ணனை - (அவர்களிட்டவழக்காம்படி) பவ்யனாய், ஆழி - கையுந் திருவாழி கையும், துளிக்கும் நறும் கண்ணி - மதுஸ்யந்தியாய்ப் பரிமளோத்தரமான மாலை தூ மணி - அழுக்கற்ற மாணிக்கம்போன்ற, வண்ணம் - வடிவையும், பிரான்தன்னை- எம்மான்தன்னை - என்னையெழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியாய், ஒளிக்கொண்ட - (அத்தாலே நிறம்பெற்ற, சோதியை - தேஜஸ்ஸை யுடையனானவனை, உள்ளத்து - நெஞ்சாலே, ெ கண்டீர் - அநுபவிக்குமவர்கள்கிடீர், எம்மை - எம்மை, சலிப்பு இன்றி - (ப்ரயோஜநா போகாமல்) நிஶ்சலமாக, ஆண்டு - அடிமைகொண்டு, சன்மம் - இஜ்ஜந்மத்தோடு, சன் ஜந்மாந்தரங்களோடு வாசியற, காப்பர் - ரக்ஷிக்குமவர்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளையெல்லாம் திரள குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

[அளிக்கும் இத்யாதி] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்குமேற்பட்டாரில்லாத ணனை]- உபகரித்தது தன்னையாயிற்று. [ஆழிப்பிரான்தன்னை] - "நாராயணி" எ தன்னோடு ஆயுதங்களோடு வாசியற "ஹேதாநாவ்" என்று இருக்குமவனை. "ஆறு என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. [துளிக்கும் நறுங்கண்ணி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே ெ றுத் துளியாநிற்கிற மதுவையும் பரிமளத்தையு முடைய திருத்துழாய்மாலையை ட "நறுந்துழாய்ப் போதனை" என்றத்தை நினைக்கிறது. [தூமணிவண்ணன் எம்மா பழிப்பற்ற நீலமணி போலே யிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அகப்படுத், வனை; "தோளு மோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்" என்றத்தை நினைக்கிற. கொண்ட சோதியை]- ஒளிமிக்க தேஜஸ்ஸை; "பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியை" நினைக்கிறது. [உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்] - குணங்களை அநுபவித்து வித் விடமாட்டாதே யிருக்குமவர் கண்டீர். [சலிப்பின்றி யாண்டெம்மை]- பகவத் ஸமாஶ்ர ணினார் ப்ரஹ்மாதிகளாய், 'ஈஶ்வரோஹம்' என்று மீளலாம்; ததீயஶேஷத்வபர்யந்த ம மீளாதொழிவது. [சன்மசன்மாந்தரம் காப்பரே] - ஜந்ம பரம்பரைகளிற் புகாதபடி ட முன்பு ஜந்மத்தையும் அநுமதிபண்ணினார், அவர்கள் பக்கல் ஆதரத்தாலே; இங் செய்யும்படி சொல்லுகிறார்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளைத் திரள அநுபவி எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

[அளிக்கும் பரமனை] - இவ்வாத்மாக்களை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு அ தவனை. * (அன்றிக்கே, உபகரிக்குமிடத்தில் மேலில்லாதவ னென்னுதல். அளிக்க

ஆறும்பாட்டு - 'அளிக்கும்' இத்யாதி, பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ' இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன - பயிலும்சுடரொளி தொடங்கிச் சொன்ன. திரள - ஸங்க்ரஹமாக. அளிக்கை யென்றதுக்கு - ரக்ஷிக்கை யென்று கீழேசொல்லி, கொடுக்கையென்று

* குண்டலிதக்ரந்தம் வ்யாக்யாந விருத்தமாகையாலே ப்ரக்ஷிப்தமாகவேணும்.

கையும், கோடுக்கையும்.) [கண்ணனை] - அளிப்பது தன்னையிறே; "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்". [ஆழிப்பிரான் தன்னை] - "நாயுதாரி" (நாயுதாரி) என்கிறபடியே, தன்னோடு ஆயுதத்தோடு வாசியற "பக்தாநாம்" (பக்தாநாம்) என்றிருக்குமவனை; "ஆளும் பரமனை" என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. [துளிக்கும் இத்யாதி] - அவ்வளவிலகப்படாதாரை அகப்படுத்துகைக்கு ஈடான கண்ணி யிருக்கிறபடி. [துளிக்கும் நறுங்கண்ணி] - திருமேனியில் ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்று மதுஸ்யந்தியாநிற்பதாய், நறுநாற்றத்தையுடைய திருத்துழாய்மாலையையுமுடையனுய்; "நறுந்துழாய்ப்போதனை" என்கிறத்தை நினைக்கிறது. [தூமணிவண்ணன் எம்மான்தன்னை]- பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹ மாக்கினவனை: "மணியை வானவர் கண்ணனை" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளை எழுதிக் கொண்டபடியே காணும் இவரையும் எழுதிக்கொண்டது; "படிகண்டறிதியே" என்னக்கடவதிறே; "தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [ஒளிக்கொண்ட சோதியை] - நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை; "பயிலுஞ் சுடரொளி" என்றத்தை நினைக்கிறது. [உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர் கண்டீர்] - குணங்களை யநுஸந்தித்து வித்தராய் வாய்விடமாட்டாதே யிருக்குமவர்கள் கிடீர். [சலிப்பின்றி ஆண்டு எம்மை] - பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணினால் ப்ரஹ்மாத்யைஶ்வர்யங்களைக்கொண்டு மீளவுமாம், ததீயஶேஷத்வ பர்யந்தமாலாயிற்று மீளாதொழிவது. மீண்டார்களாகிலும் * திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவருக் காணுமித்தனையிறே. "தெரிவைமாருருவமே மருவி" என்கிறபடியே, பலவுருச் சொல்லிப் போகவேண்டாதே இவ்வோருருவிலும் போரும்படியிறே அவர்கள் சொல்லுவது. [சன்மசன்மாந்தரம் காப்பரே] - ஜந்மபரம்பரைகளிற் புகாதபடி ரக்ஷிப்பார்கள். கீழிற்பாட்டுக்களிலே, ஜந்மத்தை யாதரித்தார், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்பக்க லாதரத்தாலே; இங்கு அவர்கள்செய்யும்படிசொல்லுகிறார்.

'அளிப்பது தன்னையிறே' என்று. 'அளிக்கும்' என்றதின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச் சேர ஹாவம் - 'நாயுதாரி' இத்யாதி. ஜிதந்தாயாம், பூர்வமேவ லிகிதம். 'கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளைத் திரள அநுபவிக்குமவர்கள்', என்று அவதாரிகையிற் சொன்ன அர்த்தத்தைத் தத்தத்பதங்களாலே காட்டுகிறார் - 'ஆளும் பரமனை' இத்யாதியாலும், 'நறுந்துழாய்' இத்யாதியாலும், 'தோளுமோர் நான்குடை' இத்யாதியாலும், 'பயிலுஞ் சுடரொளி' இத்யாதியாலும். கீழ்ப்பதத்தையும் கூட்டி மேலுக்கு ரஸோக்தியாக ஸங்கதி - 'அவ்வளவில்' இத்யாதி. ஒரு ம்ருகத்தை வளைத்தால் அதுக்குத் தப்பினுல் கண்ணியிட்டுப் பிடிப்பார்களிறே யென்று ரஸோக்தி. கண்ணி-குளச்சிட்ட கயிறும், மாலையும். நறுநாற்றம்-மிக்க பரிமளம். பழிப்பு - மாலிநயம். படியே - விக்ரஹமே. படியென்று-விக்ரஹத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, 'படிகண்டு' இத்யாதி. முதல் திருவந்தாதி-(அடி.) "மணியை வானவர் கண்ணனை" என்றவிடத்திலே, 'மணி' என்று-ஸௌலப்யபரமாகக் கீழ் வ்யாக்யாதமானுலும், இவ்விடத்தில் இப்படி அருளிச் செய்கையாலே, வடிவழகும் ஓரர்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது.'ஏத்துமவர்' என்னுதே, 'உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர்' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'குணங்களை' இத்யாதி 'சலிப்பின்றி' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - 'பகவத்ஸமாஶ்ரயணம்' இத்யாதி. சலிப்பு - சலநம். அதாவது - ப்ரயோஜநாந்தரபரதை. ததீயசேஷத்வபர்யந்தம் போனுலும் மீளுகிற பேரில்லையோ? என்ன, 'மீண்டார்களாகிலும்' இத்யாதி. 'திரிதந்தாகிலும்' இத்யாதி - மீண்டார்களாகிலும் தேவபிரானுடைய கறுத்த அழகிய திருமேனியைக் காணுமத்தனை யித்யர்த்தः. 'திருவுரு' என்ற ஏகவசநத்துக்கு ஹாவம் - 'தெரிவைமார்' இத்யாதி ரஸோக்தி. திருமொழி - முதல்திருமொழி - மூன்றும்பாட்டு, "சேமமேவேண்டி" இத்யாதி; ஸ்த்ரீகளுடைய தேஹத்தையே ஆதரித்து இத்யர்த்தः. பலவுருச்சொல்லுகை வாய்க்கு ஆயாஸமென்று த்வந்யர்த்தம். அவர்கள் - பாகவதர்கள். சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்-இந்தஜந்மநிமித்தமாகவும் ஜந்மாந்தர நிமித்தமாகவும் காப்ப ரென்றபடி. முதற்பாட்டுத் தொடங்கி இவ்வளவாக, ஜந்மத்தை யாதரித்து, இப்பாட்டிலே த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுவானேன்? என்ன. 'கீழிற்பாட்டுக்களிலே' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயः. (கு)

---

* கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு - எ.

ACADEMY OF ... RESEARCH
... LIBRARY
MELKOTE
Acc. No. 24360
Date

ஏழாம் பாட்டு.

சன்மசன்மாந்தரம்காத்து அடியார்களைக்கொண்டுபோய்த்
தன்மைபெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்பனைத்
தொன்மைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர்
நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்றநம்பரே.

ஆ.—(சன்மசன்மாந்தரம்.) ஜந்மங்கள்தோறும் இந்தலோகத்திலே தானும் ஃ பிறந்தருளி ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷித்து, பின்னை அவர்களைக் கொண்டுபோய் அஸங்குசிதஜ்ஞாநரா தன்தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும் அப்பனுடைய இந்த ஸ்வாபாவிகமான குணத்தைப் பிதற் லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர், ஸ்வஶேஷதைகரதித்வஸம்பத்தை நமக்குத் தந்து அதைத ஸித்த மாக்குவர் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவன் பண்ணும் மஹோபகாரங்களை ஸந்தித்து அப்படிகளைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கள்கிடீர், எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ் கள் என்கிறார்.

[சன்மம் என்று தொடங்கி] - ஜந்மங்கள் தோறும் வந்து ரக்ஷித்து ஆஶ்ரித கொண்டுபோய்ப் பரிபூர்ணஜ்ஞாநராக்கித் தன்திருவடிக்கீழே நிரந்தரகைங்கர்யத்தைக்கொள் பரமபந்துவை. [தொன்மை என்று தொடங்கி] - நைஸர்க்கிகமான குணங்களிலே ஈடுப பேசுமவர்களைப் பிதற்றுமவர்கிடீர், பாகவதஶேஷத்வஸம்பத்தை நமக்குத் தந்து அத்தை எ நடத்தக்கடவ முதலிகள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வாநுபவம்பண்ணுவாரை ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பிறப்பி அநுபவிப்பிக்குமவனைப் புகழுமவரைப் புகழுமவர்கள் நமக்கு நித்யபுருஷார்த்தப்ரதர் என்கி

சன்மசன்மாந்தரம் - ஜந்மபரம்பரைகள், காத்து - (வாராதபடி) பரிஹரித்து, அ களை - ஶேஷத்வஜ்ஞாநமுடையவர்களை, கொண்டுபோய் - (ஒருதேசவிசேஷத்திலே) கொ போய், தன்மை பெறுத்தி - ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பிறப்பித்து, தன் தாளிணைக்கீழ் - தன் வடிகளின்கீழே, கொள்ளும் - அடிமைகொண்டருளும், அப்பனை - ஸ்வாமியானவனை, தொன் ஸ்வாபாவிகோபகாரகத்வத்தை, பிதற்ற வல்லாரை - சொல்லி அக்ரமமாகப் புகழவல்ல பிதற்றுமவர்கண்டீர் - தாங்களும் ப்ரேமவித்தராய்ப் புகழுமவர்கள்கிடீர், எம்மை-நம்மை, ந பெறுத்து - (அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருக்கும்) நன்மையைப் பெறும்படிபண்ணி, நாள் - தாத்மபாவி, உய்யக்கொள்கின்ற - உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொள்வாராக, நம்பர் - விஶ்வஸிக்கப்பட கள். நம்பர் - நம்பப்படுமவர்கள். இம்மூன்றுபாட்டாலும் - பாகவதருடைய ஶரண்யத்வம் (விற்று.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவன்பண்ணும் மஹோபகாரங்க வித்தரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர் கிடீர், எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிற

[சன்மசன்மாந்தரம் காத்து] - ஜந்மபரம்பரைகளிற் புகாதபடி பரிஹரித்து. [அ களை] - தன்பக்கலிலே ஸர்வபாரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களை. [கொண்டுபோய்த் த பெறுத்தி] - ஒருநாடீ விஶேஷத்தாலே புறப்படுத்தி அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேஶவி ஷத்திலே கொண்டுபோய், “ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே” என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தை கொடுத்து. [தன் தாளிணை இத்யாதி] - ஸர்வாதிகனான தனக்குச் சரணோபதாநத்தோ

யாகக் கொள்ளும் நிருபாதிக ஶேஷியை. [தொன்மை இத்யாதி] - ஸ்வாபாவிகமான ஔதார்ய குணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்கள்விஷயத்திலே வித்தராமவர்கள்கிடீர்: "க்ஷிவாதி" என்னுமது ஸோபாதிகம்: ஔதார்யமே இவனுக்கு ஸ்வரூபம். [நன்மைபெறுத்து]- ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வஸம்பத்தைத் தந்து. [எம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பரே] - அத்தை யாவதாத்மபாவி நடத்தக்கடவ விஶ்வஸநீயர்; முதலிகள் என்றுமாம்.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவன்பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்தரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள்கிடீர் எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[சன்மசன்மாந்தரம்காத்து] - பஞ்சாக்நிவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே மேகத்திலே புக்கு வர்ஷரூபத்தாலே பூகதமாய், வ்ரீஹியிலே புக்கு அந்நரூபத்தாலே புருஷன்பக்கலிலே புக்கு, பின்பு பஞ்சமியான ஆஹுதியிலே புக்கு, பின்பிறே கர்ப்பமாவது; இப்படிவருகிற ஜந்மபரம்பரைகளை வேர்ப்பற்றோடே அறுத்து. வர்த்தமாநதேஹாவதியாக்கிப் பின்பு ஒருதேஹத்திற் புகாதபடி பண்ணி. இப்படி செய்வது ஆரையென்னில்,—[அடியார்களை] - தன்திருவடிகளிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணி யிருக்குமவர்களை. [கொண்டுபோய் இத்யாதி] - * "மரணமானால்" என்கிறபடியே ஶரீரவிஶ்லேஷத்தளவும் பொறுத்திருந்து அந்திமஸ்ம்ருதியும் பக்தியும் இவர்களுக்குப் பணியாக்காதே "அஹம் ஸ்மராமி" (அஹம்ஸ்மராமி) என்கிறபடியே - தானே நினைத்து, வழிதெரியாதபடி யிருக்கிற ஶதாதிகையான நாடியாலே "ஹார்தாநுக்ருஹீத:" (ஹார்தாநுக்ருஹீத:)

ஏழாம்பாட்டு – 'சன்மசன்மாந்தரம' இத்யாதி. 'தொனமைபிதற்றவல்லாரை' இத்யாதி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை – 'ஆஶ்ரித' இத்யாதி. எற்றைக்கும் – எல்லாக்காலத்துக்கும்.

காத்து – பரிஹரித்து. 'சன்மசன்மாந்தரம' என்கைக்கு அப்படி ஜந்மபரம்பரைகளுண்டோ? என்ன; 'பஞ்சாக்நி' இத்யாதி. பஞ்சாக்நிகளாவன – அக்நித்வேந ரூபிதங்களான த்யு பர்ஜந்ய ப்ருதிவீ புருஷ யோஷித்துகள். இவ்விடத்தில், அக்நியென்றும், ஆஹுதியென்றும் பர்யாயம். இந்த ஐந்திலும் சேதநன ப்ரவேஶிக்கும் க்ரமமாவது – யாதநாஶரீரத்தாலே நரகாநுபவம்பண்ணி, அந்தஶரீரத்தை விட்டு, புண்யசரீரத்தை யெடுத்து ஸ்வர்க்காநுபவம்பண்ணி, அநந்தரம் கோட்டைகுப்புறம்பே "த்வம்ஸ" என்று தள்ள, அந்தசரீரத்தை ராக்ஷஸர் பக்ஷிக்க, ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடே நிராலம்பநமாக ஆகாசத்திலே விழ, ஆதித்யன் தன்கிரணத்தாலே ஹிமங்களை க்ரஹித்து அந்த ஈரத்தாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மாவையெடுத்து மேகத்திலே போகட, அந்த ஹிமம் மேகத்திலே வர்ஷரூபேண பரிணதமாய் வர்ஷத்வாரா பூகதமாய் ஸஸ்யதாரகஜலத்வாரா ஸஸ்யகதமாய் அந்நரூபேணபரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, அந்நத்வாரா புருஷஶரீரகதமாய் ஶுக்லமாய்ப் பரிணமிக்குமளவும் கிடந்து, ஶுக்லத்வாரா ஸ்த்ரீசரீரகதமாய் "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தி" என்று புருஷஶப்தவாச்யனுகை.ப்ரதமாஹுதியே தொடங்கி-அநுவர்த்தமாநங்களான ஸூக்ஷ்மங்களான அப்புக்கள் புருஷசப்தவாச்யங்களா மென்றபடி. ஆப: என்றது - பூதாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அத்தாலே ஸூக்ஷ்ம சரீர விசிஷ்டரான சேதநரை லக்ஷிக்கிறது. "தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா: ஶ்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி" இத்யாதி ஶ்ருதியிலே, தேவா: என்ற பதங்கள்-ப்ராணவாசிகள். ஶ்ரத்தாம் என்று-"ஶ்ரத்தாவா ஆப:" என்கிற ஶ்ருதிப்ரக்ரியையாலே அப்புக்களைச் சொல்லி, இவை பூதாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், அத்தாலே ஸூக்ஷ்ம சரீர விசிஷ்டனான சேதநனை லக்ஷிக்கிறது. "ஸோமோ ராஜா ஸம்பவதி" என்றது - அம்ருதமய தேவசரீர முண்டா மென்றபடி. இந்த ஜந்மந்தானே உண்டாய்விட்டதே: இனி ஜந்ம பரம்பரைகளிலே போகாதபடி எப்படி? என்ன, 'வர்த்தமாந' இத்யாதி. "உபாயபக்தி: ப்ராரப்தவ்யதிரிக்தாகவிநாஶிநீ । ஸாத்யபக்திஸ்து ஸா ஹந்த்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ ॥ ஊர்த்வாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தரநிவாரிணீ" என்னக்கடவதிறே; இதுதான் [illegible]ப்ரபந்நவிஷய மென்று கீழ் அருளிச்செய்தத்தை மூலத்திலே எறிட்டு அருளிச் செய்கிறார் 'இப்படி' இதயாதி. கொடுபோகிற ப்ரகாரத்தை வேதாந்த ப்ரக்ரியையாலே காட்டுகிறார் – 'மரணமானால்' இத்யாதி. 'பரமாத்மப்ரவேசத்தைப் பண்ணுவித்து' என்றத்தை-

* திருவாய்மொழி - க, கo, ரு.

என்கிறபடியே தான்கூடக்கோண்டு புறப்பட்டு, அந்தஶரீரவிஶ்லேஷஸமயத்தில் இவன் க்லேசமேல்லாம் தீரும்படியாக அவ்வளவிலே ஒருபரமாத்மப்ரவேஶத்தைப் பண்ணு சிறுப்ரஜைகள் நோந்தால் தாயானவள் சிசிரோபசாரம்பண்ணுமாபோலே அவ்வளவிலே பே போகைக்குத் தரிப்புண்டாம்படி பண்ணி, * "உயிர்கோண்டுடலொழிய வோடும்போதோடி வேன்றதீர்ப்பான்" என்கிறபடியே சென்று முகங்கோடுத்து, கர்மஸம்பந்தமறச் செய்தேயும் மாஹாத்ம்யத்தாலே விரஜையளவும் ஸூக்ஷ்மஶரீரம் நிற்கும்படி பண்ணி, அர்ச்சிராதிகணங் டொக்க ஆளிட்டிராதே, "நயாமி" (நயாமி) என்கிறபடியே - தானே வந்து, "மாதவன்தன் யாநடந்தாள்" என்கிற "கள்வன்கோல்"லில் பிராட்டியைப்போலே தன்சிறகின்கீழே கே வழியிலுள்ளார் ஶிரஸாவஹிக்கும்படி இவ்வருகுள்ளவற்றைக் கழித்துப் பரமபதத்திலே கே புக்கு, "ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" (ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே) என்கிற ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கோடுத்து, பின்னையும் விடாதே பாதோபதாநமாகத் த வடிகளின்கீழே யிட்டுக்கோண்டு, இதுதான் இவனுக்கு உபகரித்தானாயிருக்கை யன்றிக் பேறாக நினைத்திருக்கும் மஹோபகாரகனை. "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே" (ஸாயுஜ்ய பந்நாயே) இத்யாதி. [தன்மைபெறுத்தி] - ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பிறப்பித்து. [அப் இதுதன்னை இவன் சேதநனாகையாலே உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தாலே தனக்காகச் செய்தானாயிருக்கும். [தோன்மைபிதற்றவல்லாரை] - ஸ்வாபாவிகமான ஔ குணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்களை. "தாநஹம் த்விஷத:" (தாநஹம்த் என்று தள்ளுமது இவன்செய்த குற்றங்களைக் கண்டாகையாலே ஔபாதிகமிறே; ஸ்வாபாவி நிலையாவது - இப்படி ரக்ஷிக்கை. [பிதற்றுமவர்கண்டீர்] - 'அந்த:புரவ்ருத்தாந்தம் இவர்க நிலமாவதே!' என்று அவர்கள்விஷயத்திலே ஈடுபட்டு ஏத்துமவர்கள்கிடீர்; [நன்மைபெறுத்து] வதஶேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வஸம்பத்தை யுண்டாக்கி. [எம்மைநாளுய்யக்கோ

---

*பாஷ்ய ப்ரக்ரியைக்கும் அர்ச்சிராதிகதிக்கும் சேர, நாடீவிசேஷ நிஷ்க்ரமணத்துக்கு முன்னாகக் கண் வது. "ஜந்தோ: ப்ரயாணகாலே ஸம்வேஷ்ட்யா ஆஶ்ரிதோ:" இத்யாரப்ய, "தேஜ: பரஸ்யாம் தே யாம்" என்று பரமாத்ம ப்ரவேசத்துக்கு ப்ரமாணம். நாடீ நிஷ்க்ரமணத்துக்கு ப்ரமாணம் - "ஶதம் சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய:" இத்யாதி, "தஸ்யாக்ரநாடீ ஷு ஸூர்யா:" இத்யாதி. பரமாத் ஶஸ்ய ப்ரயோஜநமாஹ-'சிறுப்ரஜைகள்' இத்யாதி. அத்தசையில் அவன் இப்படி செய்கைக்கு ப்ரமாண கொண்டு' இத்யாதி: பூர்வமேவ வ்யாக்யாதம். 'மாதவன் தன் துணை' இத்யாதி- ஶ்ரிய:பதியே துணையாக ளென்றபடி; திருமொழி-மூன்றாம்பத்து, கள்வன்கொல் லிலேநாலாம்பாட்டு: "ஏதவன்' இத்யாதி. 'தன்மைெ என்றதுக்கு பாவம் - 'ஸ்வேநரூபேண' இத்யாதி. உபதாநம் - அணை. வைக்குமென்னாதே, 'கெ என்றதுக்கு பாவம் - 'இதுதான்' இத்யாதி. "பஹவோஷ பஹவோ ஹவதி" என்று - ஐக்யம மென்னுநிற்க, தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுகை யாவது எது? என்ன, 'ஸாயுஜ்யம்' இத்யாதி. "கிஜ்ஞா நித்யம் ஹவதி" இத்யத்ர ஹ்ருதயம். அவன் தன்பேறாக நினைத்திருக்குமாகில், அது இவனுக்கு மானபடி யென்? என்ன, 'இதுதன்னை' இத்யாதி; சரீரதயா பாரதந்த்ர்யத்தாலே யென்றபடி. "த த்விஷத:" என்னுநிற்க, ஔதார்யம் ஸ்வாபாவிக மென்கிறதென்? என்ன, 'தாநஹம்' இத்யாதி. ' வ்ருத்தாந்தம்' என்றது - இப்படி இவனுக்கு வரிசையாக அர்சிராதிமார்க்கத்தாலே கொண்டுபோகை னவை பரமரஹஸ்ய மென்றபடி. நம்பு விஶ்வஸநீயர், பூர்ண ரென்னுதல். தன்மைபெறுத்தி- விர்பாவத்தைப் பிறப்பித்து. தொன்மை - ஸ்வாபாவிகோபகாரகதை. நன்மைபெறுத்து - நன் பெறும்படி பண்ணி. நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பர் - நாள்தோறும் யாவதாத்மபாவி உஜ்ஜீவி

* நான்முகன் திருவந்தாதி - அஅ.

நம்பரே] - நமக்கு அவன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யாவதாத்மபாவி நடத்தக்கடவ விஸ்வஸநீயர்; முதலிகளென்றுமாம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நம்பனைஞாலம்படைத்தவனைத் திருமார்பனை
உம்பருலகினில்யார்க்கும் உணர்வரியான்தன்னைக்
கும்பிநரகர்களேத்துவரேலும் அவர்கண்டீர்
எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எங்தொழுகுலம்தாங்களே.

ஆ.—(நம்பனை.) ஸர்வஸ்வாமியாய், ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸ்ரிய:பதியாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய மஹிமனுயிருந்தவனை அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஏத்துவார் கும்பிநரகயாதநாநுபவாநுகுணபாபங்களைப் பண்ணினுரேயாகிலும் அவர்கண்டீர் எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எம்தொழுகுலம் தாங்கள் என்கிறுர்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸர்வஸம்பத்துக்கும் நிதாநமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை அநுஸந்தித்திருக்குமவர்கள் எனக்குப் பிறந்த பிறவிகளெல்லாம் ஸஸந்தாநமாக வந்த்யர் என்கிறுர்.

[நம்பனை என்று தொடங்கி] - ஏதேனும் தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமாக நம்பப்படுமவனுமாய் ஜகத்தையெல்லாம் உண்டாக்குவதும்செய்து இந்நீர்மைக்கு அடியான ஸ்ரிய:பதியுமாய், மேலானலோகங்களில் எத்தனையேனும் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உணரமுடியாதிருக்கிறவனை. 'ஞாலம்படைத்தவனை' என்றது, கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே தஞ்சமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணம். [கும்பிநரகர்கள் என்று தொடங்கி] - கும்பீபாகமான நரகத்தை அநுபவியாநின்றேரேயாகிலும் அவர்கள்கிடீர். 'கும்பிநரகர்கள்' என்றது, ஏதேனும் துர்க்கதரேயாகிலும் அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்யபூதரான ஸ்ரிய:பதியை ஸ்துதிக்குமவர்கள் எங்களுக்குக் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திதயா ப்ராப்யர் என்கிறுர்.

கொள்ளுகிற விஸ்வஸநீயா. நம்பர் - நம்பப்படுமவர்களித்யர்த்த:. பஞ்சாக்நிவித்யாயாம் சாந்தோக்யே, "தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா: ச்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி" இத்யாரப்ய, "தஸ்யா ஆஹுதே: புருஷ: ஸம்பவதி" இத்யந்தம் கண்டுகொள்வது. வாராஹே பூமிம் ப்ரதி பகவாந், "ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம் । அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்". ஸூத்ரபாஷ்யே சதுர்த்தாத்யாயே த்விதீயபாதே, "ததோகோऽக்ரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாசிதத்வாரோ வித்யாஸாமர்த்யாத் தச்சேஷகத்யநுஸ்ம்ருதியோகாச்ச ஹார்தாநுக்ருஹீத: சதாதிகயா" சாந்தோக்யே, "பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந: । கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா:". கீதாஸு ஷோடசே, "தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமசுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு". (எ)

நம்பனை - (நிருபாதிகமாகத்) தஞ்சமாமவனாய், ஞாலம்படைத்தவனை - (தன்னை யித்து அநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக) ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமவனாய், திருமார்பனை-(ஸ்ர தையோடு ஆஶ்ரயணதையோடு ப்ராப்யதையோடு வாசியற அநுவ்ருத்தமான) பதித்வத்தையுடையனாய், உம்பருலகினில்-(ஸ்வஸ்ருஷ்டமான) உபரிதநலோகங்களில், யார்க எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும், உணர்வு அரியான்தன்னை - அறியவரிய பெருமை யுடையவனை, கும்பிநரகர்களும் - கும்பீபாகநரகவாஸிகளான பாபப்ரசுரர்களும், ஏத்துவ ஏத்தினார்களாகில், அவர் தாங்கள் கண்டீர் - அவர்கள்தாங்கள்கிடீர், எம் பல் பிறப்பிடை எங்கள் பலவகைப்பட்ட ஜந்மாவகாசந்தோறும், எம் தொழு குலம் - எங்கள் சேஷவ்ருத்தி ப்ரதிஸம்பந்தியான குலம்.

இப்பாட்டு - ப்ராப்யபரம். இதினுடைய விவரணம் - "நெடுமாற்கடிமை".

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுடைய ஶ்ரிய:பதித்வத்திலே வித்தராயிருக் கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

[நம்பனை] - நம்பப்படுமவனை; ஏதேனும் தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமா கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனையொழிந்த பந்துக்கள் விஶ் ரல்ல ரென்கை. "ஸபித்ராஶ". எங்கே கண்டோ மென்னில்,—[ஞாலம் படைத்த தனக்குத் தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசித்கல்பனான தசையிலே புருஷார்த்தோப யான சரீரத்தை யுண்டாக்கினவனை. [திருமார்பனை] - இப்படி உபகரித்தது பிராட்டிக்கு மாக என்கை. "யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம்". [உம்பர் இத்யாதி] - உபரிதநலோகங்களில் எ யேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உணரமுடியாதிருக்கிறவனை. [கும் யாதி] - மஹாபாபபலமான கும்பிபாகநரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொ வர்களாகில். [அவர்கண்டீர்] - ஏதேனும் துர்க்கதரேயாகிலும் அவ்விருப்பிலே நமக்கு ரென்கை. பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாஶந்தோறும் திருநாமத்தைச் சொன்ன யன்று உத்தேஶ்யர், அவர்கள் குலமாக எங்கள்குலத்துக்கு ஆசார்யஸந்தாநம்.

ஈடு.—அவனுடைய ஶ்ரிய:பதித்வத்திலே தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நா கிறார்.

[நம்பனை]-நம்பப்படுமவனை. ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமா கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனையொழிந்த பந்துக்கள் விஶ்வஸ ரேன்கை; "**ஸபித்ராவ**" (ஸபித்ராச). "பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்" இத்யாதி. மஹாவ்யாதி

எட்டாம்பாட்டு - 'நம்பனை' இத்யாதி. 'திருமார்பனை, ஏத்துவரேலும் அவர்கண்டீர், எந்தை தாங்களே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அவனுடைய' இத்யாதி.

நம்பன் - ரக்ஷகத்வேந விஶ்வஸநீயன். காதாசித்கமாகத் தஞ்சமாகை அல்லாதார்க்கும் உ யாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் - 'ஏதேனும்' இத்யாதி. ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் - காகாஸு போலே தான் பகையான தசையிலும். கீழே தநீயரை - 'நம்பர்' என்றீரே டென்ன, 'கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. இவனை 'நம்பன்' என்றத்தால் பலிதம் - 'இவனையொழிந்த' இத்யாதி. உதாஹரணங்கள் - 'ஸபித்ராச' இத்யாதி. ஸுந்த...காண்டே ப்ரதிப்ரதி வீதா, "ஸபித்ரா ஸ பரித்யக்தோ ஸவைஶ்ச ஸஹ பந்துபி: । த்ரிலோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:". 'பெ யாதி - திருமொழி - எட்டாம்பத்து, ஒன்பதாம்திருமொழி - ஏழாம்பாட்டு. 'பெற்றார்பெற்றொழிந்த மாதரத்தை உத்பாதித்த பித்ராதிகள் பெற்று அவ்வளவிலே விட்டுப்போனார்கள், பின்னும் - அவர்க பின்பும்; நின்று - அவர்கள்வழியாலே நின்று; அடியேனுக்கு-தன்கைபார்த்திருக்க வேண்டும்படியான

னவன், 'எனக்கு இன்னபோதிலே இன்ன வ்யாதி வந்து நலியும்; அப்போது நான் என்னையறியேன்; பிரானே! அப்போது என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று ஸ்வஸ்த்ததசையிலே அறிவித்துவைத்தால் அவர்கள் உணர்ந்திருந்து நோக்குமாபோலே, தான் தனக்கு உதவாத தசையிலும் ஈஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும்படி. "**ஸபித்ராச**" (ஸபித்ராச இத்யாதி)-ஈஶ்வரன் தனக்கும் ஆகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் தானேயாயிற்று. பெருமாள்பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக் கண்டு தமப்பன் கைவிட்டான். 'சகாரத்தாலே-தாயும் கைவிட்டாளென்கிறது; அவள்பற்று முன்னாகப் பற்றும் இவன் விடும்போது அவளும் விட்டாளாகவேணுமிறே. வாத்ஸல்யம் உறைத்த இடத்திலேயிறே முந்துற விழுவது; ஆகையாலே, அவள் காலிலே முந்துற விழுந்தான்; அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு நின்றாள்; இவனும் குடநீர்வழித்து நின்றான். "**பரித்யக்த:**" (பரித்யக்த:) - இவன் வ்ருத்தஹாநி கண்டு 'பண்டே விட்டிலோமோ?' என்றார்கள். "**ஸுரைஶ்ச**" (ஸுரைஶ்ச) - மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜாதீயர் விடாதே கைக்கொள்ளுவர்களாயிற்று, 'இவர்கள் முடிய விடுகிறார்களோ?' என்னுமத்தாலே 'அவர்களுக்கு ப்ரியம்' என்று நினைத்து. "**ஸமஹர்ஷிபி:**" (ஸமஹர்ஷிபி:)-அவர்கள் விட்டாலும் விடாத ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரதாநரான ருஷிகளும் விட்டார்கள். ஆந்ருஶம்ஸ்யத்துக்கு விஷய வ்யவஸ்த்தை உண்டிறே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்குப் பணியன்றிறே காக்கை நோக்குகை; ஆகையாலே, "**த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய**" (த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய)-லோகங்களில் திறந்துகிடந்த வாசலெல்லாம் ஒருகால் நுழைந்தாற்போலே ஒன்பதின் கால் நுழைந்தானாயிற்று ; 'ஒருகாலல்லாவொரு காலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக் கூடுமோ?' என்று ; இவன் புகப்புகத் தள்ளிக் கதவை யடைத்தார்கள். "**தமேவஶரணங்கத:**" (தமேவஶரணங்கத:)-தன்மேலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தானாயிற்று. அதாவது - "அரிசினத்தா லீன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள்நினைந்தே யழுங்குழவி" என்கிறபடியே, அவன் திருவடிகளை யொழியப் புகலில்லாமை. இப்படி எல்லாவவஸ்தைகளிலும் விஶ்வஸநீயன் ஸர்வேஶ்வரனே. எங்கே கண்டோம்? என்னில்,—[ஞாலம்படைத்தவனை]-

---

உற்றானாய் வளர்த்து - ஸர்வவிதபந்துவும் தானேயாய் நின்று என்னை வளர்த்து; என் உயிராகி நின்றானை - எனக்கு தாரகனுமானவனை. எடுத்த பாசுரத்துக்கு ஹாவம் - 'மஹாவ்யாதி' இத்யாதி. கீழெடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் - 'ஈஶ்வரன் தனக்கும்' இத்யாதி. ஆகாத அன்றும் - ஈஶ்வரன் தனக்கும் ப்ரதிகூலனான அன்றும். யத்வா, ஈஶ்வரன் இச்சேதநனுக்குத் தஞ்சமாகாத வன்று மென்னுதல். தானே - ஈஶ்வரனே. இது - ஶ்லோகத்துக்கெல்லாம் தாத்பர்யம். சகாரம் - அநுக்தஸமுச்சயபரம். தாயார் முற்பட விட்டாளாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, 'அவள்பற்று' இத்யாதி. அவன்தான் முந்துற மாதாவைப் பற்றுவானென்? என்ன, 'வாத்ஸல்யம்' இத்யாதி. 'பரி' என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் - 'அவளை மையெழுதி' இத்யாதி. குடநீர்வழித்து - ஸஜலகடப்ரஹாரம்பண்ணி. "த்யக்த:" என்ற பூதார்த்ததுக்கு ஹாவம் - 'இவன்' இத்யாதி. "ஸுரைஶ்ச" என்ற சஶப்தம் - ப்ராதாந்யத்திலே. மாதாபித்ருபரித்யாகத்திலே ஸுரமஹர்ஷிபரித்யாகம் சொல்லவேணுமோ? என்ன, 'மாதாபிதாக்கள்' இத்யாதி. ஆந்ருஶம்ஸ்ய ப்ரதாநரானால் விடுவானென்? என்ன, 'ஆந்ருஶம்ஸ்யத்துக்கு' இத்யாதி. காக்கைநோக்குகை யென்றது - சாடு. காகத்தை ரக்ஷிக்கையென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். காக்கை குத்தாமல் ரக்ஷிக்கை யென்று தவநி. இங்கே "யதி நாரோஸ்ய காயஸ்ய யத்தேஸ்வ உஷிதஷ்டவேஸ। ஊர்த்வம் உத்ருத்ய லோகாம்ஸ்த்ரீன் காகாம்ஸ்தவாரயேத" என்றது, அநுஸந்தேயம். 'ஸம், பரி' என்ற உபஸர்க்கதாத்பர்யம் - 'லோகங்களில்' இத்யாதி. அப்படிசெய்வானென்? என்ன, 'ஒருகாலல்லா' இத்யாதி. அப்படி நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வீழ்கைக்கு ஹேது ஏது? என்ன, 'அதாவது' இத்யாதி. "அரிசினத்தால்" இத்யாதி-பெருமாள் திருமொழி. "தருதுயரம்" இத்யாதி. அரிசினத்தால் - அரிந்துபோகடவேண்டும்படியான கோபத்தையுடையளாய்; ஈன்ற தாய் அகற்றிடினும் - பெற்றதாய் கைவிட்டாலும்; மற்றவள்தன் அருள்நினைந்தே யழும் குழவியது போன்று - அந்தத்தாயினுடைய அருளையே அபேக்ஷித்தே யழுகிற சிறுப்ரஜைபோலே யித்யாத்த:. ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிறார் - 'இப்படி' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'யஸ்யா:' இத்

தனக்கு, தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசிதவிசேஷமாய்க்கிடக்கிற தசையிலே, புருஷா தோபயோகியான சரீரத்தையுண்டாக்கினவனை. அது ஆருக்கு ப்ரியமாக? என்னில்,—[திருமார்பனை அவளுக்கு ப்ரியமாக; "யஸ்யாவீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கிதபராதீநா:" (யஸ்யாவீக்ஷ்யமுக ததிங்கிதபராதீநா:) என்னக்கடவதிறே. [உம்பர் இத்யாதி] - உபரிதநலோகங்களில் எத்தனையே அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறிய வொண்ணுதவனை. [தும்பிநரகர்கள்]-மஹாபாப பலமாகக் தும்பீட மான நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவர்களாகில். [அவர்கண்டீர்] - எ னும் துர்க்கதரேயாகிலும், அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்கை. [எம் பல் பிறப்பிடைதோறு தொழுகுலம் தாங்களே] - நம்முடைய பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும் நாமத்தைச் சொன்னவர்களே யன்று எனக்கு உத்தேஸ்யர்; அவர்கள் குலங்களாக எங்கள் கு துக்கு ஆசார்ய ஸந்தாநம். அந்த து:காநுபவம் பண்ணாநிற்க, திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடுமே என்னில்,—க்லேசாதிசயத்தாலே, 'அம்மே! அப்பா!' என்னக்கூடாதோ? என்றுகாணும் இவர் நினைவு.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

குலந்தாங்குசாதிகள்நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை
நலந்தானிலாத சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்
வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுஉள்
கலந்தாரடியார்தம்அடியார் எம்அடிகளே.

ஆ.—(குலம்.) வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு அடிமைசெய இதுவே ப்ரயோஜநமாக ஆஸ்ரயிப்பார், ஜாத்யாசாராதிகளால் எத்தனையேனும் தண்ணியரே னும் அவரடியார் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டு அடிமைபுக் களுடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[குலந்தாங்கு என்று தொடங்கி] - ஸந்தாநங்களைத் தரிக்கக்கடவதான ப்ராஹ்மண ஜாதிகள் நாலிலும் கீழ்ப்பட்டு ஒருநீர்மையுமின்றிக்கே ப்ராஹ்மணர்க்குச் சண்டாளர் நிக்ருஷ் றாற்போலே சண்டாளர்க்குங்கூட நிக்ருஷ்டரானாராகிலும். [வலந்தாங்கு என்று தொடங் ஸ்ரம ஹரமான திருநிறத்தையுடையனாய் அதுக்குமேலே வலவருகே தரியாநின்றுள்ள திரு யையுடையனாய், அவ்வழகாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவனுக்கு அடிமையே ப்ரயே மென்றிருக்குமவர்களுக்கு அஸாதாரணரான அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள்.

யாதி. ஸ்ரீஸ்துதௌ, "ஸ்வஸ்திஸ்ரீ க்ரமதாஹ மேஷஜநதாம்ஸமோஹ்வஸஹ்ஸ்தி ஸ உ ஹக்ஷீரோவஸக்ஷவஹாம்ஸஹுணக்வஹ்ஹூமரி: । யஸ்யாவீக்ஷ்யமுகம் ததிங்கித யீநோவிபுதேஷ்வபி ஸம் க்ரீடேயஷம்ஸவேநாநூயாஸ்யுரஸநா ஸ்யாநெஹவாஸ்யாதா எத்துகை-திருநாமம்சொல்லுகை. இவர்கு நினைவென்கையாலே - மஹா து:காநுபவஸமயத்தில் திரு சொல்லக் கூடாதென்று கருத்து. எம்தொழுகுலம் தாங்கள் - எங்களுக்குத் தொழப்படும் குலத்தையுடை ளென்றபடி. யத்வா, தொழுகுலம்தாங்கள் - முழுச்சொல்லு. தொழுகுலங்க ளென்றபடி. க்ர அந்வய:

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதருடைய ஜந்மாத்யபகர்ஷ தோஷநிவர்த்தகமான பரமபாவநத்வத்தை யுடையவனை அநந்யப்ரயோஜநராய் அநுபவிப்பார் த்ரிபுருஷம் எனக்கு ஶேஷிகள் என்கிறார்.

குலம் - (அநுலோம ப்ரதிலோம விவாஹத்தாலே) ஸகலகுலங்களுக்கும், தாங்கு - ஆதாரபூதரான, சாதிகள் - (ப்ராஹ்மணாதி) ஜாதிகள், நாலிலும் - நாலிலும், கீழ் இழிந்து - கீழே போந்து, எத்தனை நலந்தான் இலாத - மிகவும் ('நாம் அபக்ருஷ்டஜந்மாக்கள்' என்கிற) அறிவு மின்றியேயிருக்கும், சண்டாளர் - சண்டாளர், (ப்ராஹ்மணஸ்தாநத்திலேயாம்படி), சண்டாளர்கள் ஆகிலும் - (அவர்களுக்கும் அநாதரணீயர்களான) சண்டாளர்களாகிலும், வலம் தாங்கு-வலத்திலே ஏந்தப்பட்டு, சக்கரத்து - ("உரணாவவித்ரு" என்கிறபடியே பவித்ரபூதனான) ஆழ்வானையுடைய, அண்ணல் - ஸ்வாமியாய், மணி - (ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே எல்லாரையும் பரிசுத்தராக்கும்) ரத்நம்போலே பவித்ரமாய், வண்ணற்கு - (உஜ்ஜ்வலமான) வடிவையுடையவனுக்கு, ஆள் - (நாம்) ஶேஷபூதர், என்ற - என்று நினைத்து,உள் கலந்தார் - அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கலந்தவர்களுக்கு, அடியார்தம் - அடியார்க்கு, அடியார் - அடியாரானவர்கள், எம் - எங்களுக்கு, அடிகள் - ஸ்வாமிகள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகிலே வித்தராயிருப்பாருடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[குலந்தாங்கு இத்யாதி] - க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதிலோமவிவாஹத்தாலு முள்ள குலங்களை தரிப்பதான ப்ராஹ்மணாதியான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழேகீழே போய். [எத்தனை நலந்தானிலாத] - அந்தச்சண்டாளஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநமும் வ்ருத்தமு மின்றிக்கே யிருக்கை. [சண்டாளர் இத்யாதி] - நாம் சண்டாளரைக்கண்டால் விலங்குமா போலே அவர்கள் தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும். இவர்களை ஆதரிக்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது, [வலந்தாங்கு இத்யாதி] - வலவருகே தரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய், அதுக்கு ஆஶ்ரயமான நீலமணிபோலே ஶ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடைய ஸர்வாதிகனுக்கு. [ஆளென்று]- ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முன்னாக அடிமைசெய்கையே ப்ரயோஜந மென்று இருக்குமவர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கையும் திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஶேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[குலம் இத்யாதி] - க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதிலோமவிவாஹத்தாலு முள்ள குலங்களை தரிப்பதான ப்ராஹ்மணாதியான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழேகீழே போய். [எத்தனை இத்யாதி] - அந்தச் சண்டாளஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநவ்ருத்தமின்றிக்கே யிருப்பாருமாய், நாம்

ஒன்பதாம்பாட்டு - 'குலந்தாங்கு' இத்யாதி. 'வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'கையும்' இத்யாதி.

க்ரமவிவாஹமாவது - ப்ரஹ்மக்ஷத்ரவைஶ்யஶூத்ரர்கள் ஸ்வஸ்வஜாதியிலே பண்ணும் விவாஹம்; அநுலோமவிவாஹமாவது - ப்ராஹ்மணன் உத்தரவர்ணத்ரயத்திலும், க்ஷத்ரியன் உத்தரவர்ணத்வயத்திலும், வைஶ்யன் ஶூத்ரவர்ணத்திலும் பண்ணும் விவாஹம். ப்ரதிலோமவிவாஹமாவது - ஶூத்ரன் பூர்வவர்ணத்ரயத்திலும், வைஶ்யன் பூர்வவர்ணத்வயத்திலும், க்ஷத்ரியன் பூர்வவர்ணத்திலும் பண்ணும் விவாஹம். இது-ருஶ்யஶ்ருங்கன்பக்கலிலும் யயாதிபக்கலிலும் காணலாம். தாங்கு - தரித்திருக்கிற. சாதிகள் - ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்கள். 'நலந்தான் - எத்தனையும் - இலாத' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - 'அந்தச்சண்டாளஜந்மத்துக்கு'

'சண்டாளர்' என்றால் நோக்காதே போமாபோலே அவர்கள்தாங்கள் விலங்குமவர்களா இவர்கள் உத்தேஶ்யராகைக்கு என்ன வலக்குறியுண்டு? என்ன; வ்ருத்தவான்களன்றோ ; ளேன்று கைமேலே காட்டிக்கொடுக்கிறார் மேல் ; [வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி] - "வடிவ வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று, "வடிவார்சோதிவலத்துறையுட ராழியும் பல்லாண்டு" என்னுமாபோலே; இவரும் கீழ்ப்பாட்டிலே "திருமார்பனை" என்றார்; "வலந்தாங்குசக்கரம்" என்றார். வலவருகே தரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய் ஆஶ்ரயமான நீலமணிபோலே ஶ்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வாதிகனுக்கு. [ஆளே ஸ்வரூபஜ்ஞானம் முன்பாக 'அடிமை செய்கையே ப்ரயோஜநம்' என்றிருக்குமவர்களுடைய அ எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். வ்ருத்தவானபிமானத்திலே ஒதுங்கும் இதுவேயிறே வேண் அவர்கள் அவனிலும் உத்தேஶ்யராவர்களிறே.

பத்தாம் பாட்டு.

அடியார்ந்தவையமுண்டு ஆலிலையன்னவசஞ்செய்யும்
படியாதுமில்குழவிப்படி யெந்தைபிரான்தனக்கு
அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார்தமக்கு
அடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்களே.

ஆ.—(*அடியார்ந்த.*) *இந்தலோகத்தை அளந்தருளி உண்டருளி ஆலிலையிலே வளர்ந்தருளின அவனுடைய காருண்ய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்குத் தோற்று அடி யிருப்பார் அடியார்தம்மடியாரடியார் தமக்கு அடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்கள் என்கிறா*

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ஐஶ்வர்யார்த்திகள் ஐஶ்வர்யத்தில் இனியில்லையென்ன *பட்ட நிலத்தை ஆசைப்படுமாபோலே வடதளஶாயியினுடைய ஆஶ்சர்யமான படிகளில் ப் ராயிருந்துள்ளவர்களுடைய தாஸ்யத்தைத் தொடங்கி தாஸ்யத்தினுடைய பர்யவஸாநபூ* **ஆசைப்படுகிறார்.**

இத்யாதி. எத்தனை-அல்பமும். சண்டாள சண்டாளா-சண்டாளாக்கும் சண்டாள ரென்றபடி. எத்தனைநல லாத வென்றது - த்விதீயசண்டாளர்க்கு விசேஷணம். 'வலக்குறி' இதி - சாடு. ஶ்ரீவலவச்சிஹ்நமும், வ வத்தில் லக்ஷணமும். வலக்குறி-வலபார்ஶ்வத்தில் திருவாழி யென்று ஸ்வஹ்ருதார்த்தம்; சாடுவுக்கு, குறி மறு. வ்ருத்தம் - ஆசார இதி த்வநி:; வர்த்துலம் - ஸுதர்ஶநமிதி ஸ்வஹ்ருதார்த்த:. வ்ருத்தவான்கள் - வான்கள், திருவாழியை ரக்ஷகமாகவுடையவர்க ளென்றுமாம். கைமேலே யென்றதும் சாடு: அவ திருக்கைமேலே ; ஹஸ்தகதமாக வென்றுமாம். 'வடிவாய்' இத்யாதி - திருப்பல்லாண்டு. உனக்கு உன்னுடைய வலமார்பிலே ஶோகரூபமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பிராட்டியும் பல்லாண்டு,'வடிவார்' இ ஶ்யாமளமான திருமேனியிலே வ்யாப்தமான தேஜஸ்ஸையுடையனாய் வலப்பகத்திலே நித்யவாஸம்பண் ணாய் பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியும் நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமெ 'வலந்தாங்குசக்கரத்து - மணிவண்ணன் - அண்ணற்கு' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - 'வலவருகே' இ 'ஆள்' என்றதுக்கு ஶாவம் - 'ஸ்வரூபஜ்ஞானம்' இத்யாதி. உள்கலக்கை - ஒரு நீராக கலக்கையாய், அ யோஜநராய்க் கலக்கை யென்றபடி; உள்கலந்தாரான அடியா ரென்றபடி அடியாரென்று வ்ருத்திட விவக்ஷிதம். அத்யந்தநிஹீநராலும் பாகவதாபிமானாந்தர்க்கதரே உத்தேஶ்ய ரென்னக் கூடுமோ? ஶங்காத்யா பரிஹாரதி - 'வ்ருத்தவான்' இத்யாதி. வ்ருத்தவான் - ஈஶ்வரன். 'மணிவண்ணற்கு' இ மணிவண்ணற்கு நாம் சேஷபூதரென்று உள்கலந்தாரான அடியாருடைய அடியார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிக யர்த்த:. 'அடியார்தம்' என்று முழுச்சொல்லு: அடியா ரென்றபடி; பர்வத்ரயமாகவும் சொல்லு க்ரமேண அந்வய:.

[அடியார்ந்த வையம் என்று தொடங்கி] - திருவடிகளுக்கு அளவான ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்துக்கொண்டு அதுக்குஈடாக ஆலிலையிலே இடம்வலங்கொள்ளும் ஸ்வபாவனாய், ஒப்பு ஒன்று மின்றிக்கேயிருக்கிற தன்னுடைய பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டு என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனுக்கு.

ப.—அநந்தரம், ப்ரளயாபத்ஸகனை வடதளசாயிக்கு சேஷபூதரானவர்களுடைய ஸம்பந்திபரம்பரையான ஏழுபடிகாலுக்கு நாம் அடிமை என்கிறார்.

(த்ரைவிக்ரமாபதாநத்திலே), அடி - தன்திருவடிகளோடு, ஆர்ந்த - சேர்ந்த, வையம் - பூமியை, உண்டு - (ப்ரளயாபத்திலே) அமுதுசெய்து, ஆலிலை - ஓராலிலையிலே, அன்னவசஞ்செய்யும் - (உண்டதுஜரியாதபடி) கண்வளர்ந்தருளக்கடவனாய், படி யாதும் இல் - ஒப்பு ஒன்றும் இல்லாத, குழவிப்படி - முக்யசிசுவிக்ரஹத்தையுடையனாய், பிரான் எந்தை தனக்கு - (அநதஸ்வபாவத்தாலே) எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனுக்கு, அடியாரடியார்தம்மடியாரடியார்தமக்கடியாரடியார் தம்அடியார் - அடியாரானவர்களுடைய ஸம்பந்திபாரம்பர்யத்தின் எல்லைநிலத்துக்கே, அடியோங்கள் - அடியோங்கள் (நாங்கள்). பாட்டு முடிந்தவாறே ஏழுபடிகாலிலே நின்றுரித்தனை. சேஷத்வப்ரீதிக்கு முடிவில்லாமையாலே, ததீயரான சேஷிபாரம்பர்யத்துக்கு முடிவில்லை யென்று கருத்து. படி - ஒப்பு. குழவிப்படி - குழவிவடிவு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஐஶ்வர்யார்த்திகள் அதுக்குப் பர்யவஸாநமான ப்ரஹ்மபதத்தை ஆசைப்படுமாபோலே இவரும் தாஸ்யபர்யவஸாநபூமியை ஆசைப்படுகிறார்.

[அடியார்ந்த இத்யாதி] - திருவடிகளுக்கு அளவான பூமியை அமுதுசெய்து ஒருபவனை ஆலிலையிலே உணவுக்கு ஈடாக இடம்வலங்கொள்ளும்; அதாகிறது - அமுதுசெய்த ஜகத்து ஜரியாதபடி வலக்கை கீழ்ப்படக் கண்வளர்ந்தருளுகை. [படியாதுமில்குழவிப்படி] - ஒப்பொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தாலே. யசோதாஸ்தந்யமும் ஒப்பன்று, வடதளசாயிக்கு; தொட்டில் நின்றும் விழுவோம் என்று அறியாத மௌக்த்யம் அவனுக்கு; ஆலிலையில்நின்றும் ப்ரளயத்திலே விழுவுதோம் என்று அறியாத மௌக்த்யமிறே இவனது. [எந்தைபிரான்] - அந்த அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தாலே என்னைத தோற்பித்த உபகாரகன். [அடியார் இத்யாதி] - ''தத்ஸ்வாமாணாம் வாகம் 8லெறுஸாம்'' என்று சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே சேஷத்வத்துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதன் எல்லையிலே நிற்கிறார். தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய் மீண்டாரல்லர்; சந்தஸ்ஸு முடியவேண்டுகையாலே மீண்டாராமத்தனை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலம் நான் என்கிறார்.

[அடியார்ந்தவையம் உண்டு] - அமுதுசெய்ய முன்பே அடியிட்டபடியிறே இது. தன் படிக்குக்காற்கூறும் போராதத்தையிறே அமுதுசெய்தது. திருவடிக்குஅளவான பூமியை அமுதுசெய்து. [ஆலிலை அன்னவசஞ்செய்யும்] - ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே உணவுக்கீடாக இடம்வலங்கோள்

பத்தாம்பாட்டு - 'அடியார்ந்த' இத்யாதி. 'ஆலிலையன்னவசஞ்செய்யும்' இத்யாதியைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அவனுடைய' இத்யாதி.

பதச்சோத்தியிலே சாடு - 'அமுதுசெய்ய' இத்யாதி. அடியிட்டபடியிறே - உத்யோகித்தபடியிறே யென்று சாடு. படி - பூமி:, ப்ரகார:, விக்ரஹஶ்ச. காற்கூறு - கால் அம்ஶம்; பாதப்ரமாணமும். 'போராதத்தை யிறே' இதி - 'ஆர்ந்த' என்கையாலே - போராமை ஸித்தம். ஸப்தார்த்தம் - 'திருவடிக்கு' இத்யாதி. ஆர்ந்த - த்ருவர்ன . பவனை - ஜீவனை: உத்பவியாநிற்கிற இத்யர்த்த:. உணவுக்கீடாக - புக்தத்துக்கீடாக. அன்ன

ளும். அமுதுசெய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாயிற்று கிடப்பது. எல்லார்க்கும் ஒ
தந்தாம் ஜீவநஹாநி வாராமற் பரிஹரிக்கை. கூழாட்படுகை அவனுக்கும் ஒத்திருக்கிறபடி.
யாதுமில்குழவிப்படி]- ஒப்பொன்று மின்றிக்கேயிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தாலே. யஶோதா*ஸ்த
மும் ஒப்பன்று, வடதளஶாயிக்கு; 'தொட்டில்நின்றும் தரையிலே விழப்புகுகிறோம்' என்று
அறியாத பால்யமிறே அங்கு, 'ஆலிலையினின்றும் ப்ரளயத்திலே விழுகிறோம்' என்று அஞ்சவ
†மௌக்த்யமிறே இங்கு. [எந்தைபிரான்]-அந்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தாலே என்னைத்
பித்த உபகாரகன்.[அடியார் இத்யாதி]-"தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்"(தமீஶ்வர
பரமம்மஹேஶ்வரம்) என்று - ஶேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே, சேவ
துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதினெல்லையிலே நிற்கிறார். ஐஶ்வர்யத்தை யாசைப்பட
கள் தன்னோடு ஸஜாதீயரிலேற்றத்தை ஆசைப்பட்டு க்ஷத்ரியர்க்குமேலே ஆசைப்பட்டு
பதத்தை ஆசைப்பட்டு ப்ரஹ்மாவினளவில் ஆசைப்படுமாபோலே, இவரும் இவ்வருகிலெல்
ஆசைப்படுகிறார். இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய் இவ்வளவிலே நின்று
சந்தஸ்ஸில் இதுக்கு அவ்வருகு போகவொண்ணுமே. நின்றதித்தனையிறே. 'இப்படி வைஷ்
களை விரும்பினால் இது லௌகிகரோடு சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வார்விரும்பினத்தை விஶ்வஸ
மாகிறோம்' என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி.

பதினோராம் பாட்டு.

அடியோங்குநூற்றுவர்வீய அன்றைவர்க்கருள்செய்த
நெடியோனைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்
அடியார்ந்தவாயிரத்துள் இவைபத்துஅவன்தொண்டர்மே
முடிவுஆரக்கற்கிற்கில் சன்மஞ்செய்யாமைமுடியுமே.

ஆ.—(அடியோங்கு.) பாண்டவர்பக்கலுள்ள நிரவதிகவாத்ஸல்யத்தாலே, தத
களாய் ஐஶ்வர்யபலதர்ப்பிதரான துர்யோதநாதிகளை நிரஸித்தருளின எம்பெருமானுடை

வசம்செய்யும் - அன்னத்துக்கு வசமாக - அன்னத்துக்கு அநுகுணமாகச் செய்யுமவனாய்; அதாவது - உ
ஜரியாதபடி கண்வளர்ந்தருளக்கடவனு யிதி சப்தார்த்தஃ. விவரணம் - 'அமுதுசெய்தபடி' இத்யாதி.
தாந்தரமாதல். அப்போது, 'அன்னவசம்செய்யும்' என்றதுக்கு - புக்தமான அந்நத்துக்கு அநுகு
அதாவது - அதிகமாக புஜித்த அந்நம் ஸாத்மிக்கைக்காக இடம்வலங்கொள்ளுமவனென்று முந்தின.
இரண்டாமர்த்தம் - அந்நத்துக்கநுகுணமாக: அதாவது - அந்நத்துக்கு ஹாநி வாராதபடி வலங்கொள்ளு
படி. வலக்கை கீழ்ப்படக் கிடப்பானென்? என்ன, 'எல்லார்க்கும்' இத்யாதி. ஜீவநம் - ஆஹாரமெ
ஸாவார்த்தம்; ப்ராணனென்று தவநி. ஶ்லோகத்யந்தரம் - 'கூழாட்படுகை' இத்யாதி. கூழுக்காக ஆட்படு
யாத்தஃ. அதாவது - சேதநர்க்குக் கூழ்நிமித்தமாக அடிமைப்படுகை ஸ்வபாவம்; ஈஶ்வரனுக்குக் கூழை
கைக்காக அடிமைப்படுகை ஸ்வபாவமென்றபடி. சப்தார்த்தம் - 'ஒப்பொன்றும்' இத்யாதி. 'யாதும்'
துக்கு பாவம் -'யசோதா' இத்யாதி. அதெப்படி? என்ன, 'தொட்டில்' இத்யாதி. குழவிப்படி - பிள்ளை
தாத்பர்யம் - 'தமீஶ்வராணாம்' இத்யாதி. லோகத்தாரெல்லாரும் மேன்மே லேபதங்களை அபேக்ஷிக்க, இ
கீழே அபேக்ஷிக்கிறதென்? என்ன, 'ஐஶ்வர்யத்தை' இத்யாதி. அதாவது - அஜ்ஞராகையாலே விஶ்வா
கள் அப்படி ஆசைப்படுகிறார்களென்றபடி. ஆனால், இவ்வளவிலே நின்றது ருசியளவு பட்டோ? என்
போது' இத்யாதி. "சண்டாளசண்டாளாகளாகிலும்" என்று இப்படி விரும்பினால் லோகவிருத்த
என்ன, 'இப்படி' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ.

---

* ஸ்தநந்தயம் - முலைப்பாலுண்ணும்பிள்ளை. † மௌக்த்யம் - அறியாமை.

ஸல்யஸௌஶீல்யகாருண்யஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் அவர்களுக்கு அடிமை பரமப்ராப்யமென்று சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆரக் கற்கவல்லாராகில் அவர்களுடைய பாகவதஶேஷத்வைகரதித்வ விரோதிகளெல்லாம் போம் என்கிறார்.

௯.—நிகமத்தில், ஶாகவதஶேஷத்வப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தேவிடுவர் என்கிறார்.

[அடியோங்கு என்று தொடங்கி] - ராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டவர்களுக்குப் பண்ணலாம் ப்ரஸாதங்களெல்லாம் பண்ணிப் பின்னையும் ஒன்றுஞ்செய்யப்பெற்றிலோம் என்று இருக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய எம்பெருமானை. [குற்றேவல்கள் என்று தொடங்கி] - அந்தரங்கவ்ருத்திரூபமாய்ப் பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வைஷ்ணவஶேஷத்வமே புருஷார்த்தமென்று உபபாதித்தது. இத்தை நெஞ்சிலே படும்படி கற்க ஶக்தராகில்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஜந்மநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அடி ஓங்கு - தங்கள் ராஜ்யப்ரதிஷ்டை உயர்ந்துவரும்படியான, நூற்றுவர் - துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், வீய - முடியும்படி, அன்று-(அவர்களாலே நிரஸ்தரான) அன்று, ஐவர்க்கு- பாண்டவர்களைவர்க்கும், அருள்செய்த - ஸர்வப்ரகாரோபகாரத்தைப் பண்ணி, நெடியோனை - (பின்பு ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே) பெரிய பாரிப்பையுடையவனைப்பற்ற, தென்குருகூர் - கட்டளைப்பட்ட திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திரூபமாய், அடி ஆர்ந்த - பாதபந்தாதிலக்ஷணங்களால் பூர்ணமான, ஆயிரத்துள்- ஆயிரத்துள்ளும், அவன் தொண்டர்மேல் - அவன் தொண்டர்மேல், முடிவு - முடிவான, இவை பத்து - இவைபத்தையும், ஆர-(நெஞ்சிலே) பொருந்த, கற்கிற்கில் - அப்யஸிக்கவல்லாராகில், சன்மம் செய்யாமை - (ததீய ஶேஷத்வப்ரதிபந்தகமான) ஜந்மம் உண்டாகாதபடி, முடியும் - முடிந்து போம். இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், ஶாகவதஶேஷத்வப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார் என்கிறார்.

[அடியோங்கு இத்யாதி]-பாண்டவர்களைவநசாரிகளாக்கிப் புத்ரமித்ராதிகளாலே பல்கிராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. [ஐவர்க்கு] - தானல்லது தஞ்சமில்லாதவர்களுக்கு. [அருள்செய்த]- அவர்களிழவெல்லாம் தீர "ஸஹ்ரேஷ்டஉமொஹா" என்று ஸர்வமும் தானேயாய்ப் பின்னையும் "நாகிஞ்சிதுகுர்வந:" என்கிறபடியே ஒன்றும் செய்யாதானுயிருக்கிறவனை. [குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வார் வாசிகமாக அந்தரங்கஶேஷவ்ருத்தி பண்ணினபடி. [அடியார்ந்த ஆயிரம்] - பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். "பாதபத்தாக்ஷரஸம:" என்கிறபடியே. [இவைபத்து அவன்தொண்டர்மேல் முடிவு] - இத்திருவாய்மொழி ததீயஶேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தது. ஈஶ்வரனைச் சொன்ன இடங்கள் உபஸர்ஜநகோடியிலேயாமித்தனை. [ஆரக் கற்கிற்கில்] - நெஞ்சிலேபடும்படி கற்க ஶக்தராகில். இதில் ஒருபாட்டும் விழாதபடி என்றுமாம். [சன்மம்செய்யாமை முடியும்] - ததீயஶேஷத்வத்துக்கு விரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும்.

ஈடு.—நிகமத்தில், ஶாகவதஶேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பர்கள் என்கிறார்.

நிகமம் - 'அடியோங்கு' இத்யாதி. 'அவன்தொண்டர்மேல்முடிவான - இவைபத்து - ஆரக் கற்கிற்கில் சன்மம்செய்யாமைமுடியும்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'பாகவத' இத்யாதி.

[அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய] - பாண்டவர்களை அரக்குமாடத்திலே யகப்படுத்தியும் சூதிலே தோற்பித்தும், வநவாஸாதிகளைப்பண்ணுவித்தும், தாங்கள் புத்ரமித்ராதிகளாலே பல் ராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. [அன்று] - அவர்களாலே நிரஸ்தரான அன்று. [ஐவர்க்கு அருள்செய்த நெடியோனை] - இரண்டிடத்திலும் ஒக்குங்காணும் ஐவர்க்கு அருள்செய்கை. இங்கு திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்க்கு அருள்செய்தானிறே அங்கு அவர்களாலே எற்றுண்ட ஐவர்க்கு அருள்செய்தான். [ஐவர்க்கு] - இவர்களுடைய ஆனை குதிரை யுள்ளிட்டவை அவர்கள் பறித்துக்கொள்ள, "யஸ்யமந்த்ரீ கோப்தாச" (யஸ்யமந்த்ரீ கோப்தாச) என்கிறபடியே இழந்தவையெல்லாம் தானேயாய் நின்றான். [நெடியோனை] - பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து போகிற அன்றும், "நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:" (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:) என்று அவர்கள் கார்யமொன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்றிருந்தபடி. [தென்குருகூர் இத்யாதி] - ஆழ்வார் பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தை வாசிகமாகப்பண்ணுகையாலே அந்தரங்க வ்ருத்தியாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனுக்கு. [அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்] - ருக்வேதம்போலவும், "பாதபத்தோக்ஷரஸம:" (பாதபத்தோக்ஷரஸம:) என்கிற ஸ்ரீராமாயணம் போலவும், பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். [அவன்தொண்டர்மேல் முடிவு] - இதில் ஸர்வேஶ்வரனைச் சொன்னவிடங்கள் உபஸர்ஜ்ஜநகோடியிலே யாமித்தனை. [ஆரக் கற்கிற்கில்] - நெஞ்சிலேபடியும்படி கற்க மக்தராகில் இதில் ஒருபாட்டும் விழவிடாதே யென்றும். [சன்மஞ்செய்யாமை முடியும்] - ததீயசேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும். (கக)

அடியோங்குகை - வேர்விழுகை. 'ஐவர்க்கு' என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, பாண்டவர்களிருக்க இவர்கள் ரூடமூலரானபடி எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு அர்த்தம் - 'பாண்டவர்களை' இத்யாதி. பல்கி - ஸமருத்தராய். ஹார்த்தபாவம் - 'இரண்டிடத்திலும்' இத்யாதி. திசைதிசைவலித்தெற்றுகின்ற ஐவரால் வரும் துக்கமில்லாதபடி அருள்செய்தானென்றபடி. எற்றுண்ட - பாதிக்கப்பட்ட. 'அருள்செய்த' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'இவர்களுடைய' இத்யாதி. க்ருபையாற் பெரியனென்று அர்த்தம் - 'பாண்டவர்கள்' இத்யாதி: வ்யாமோஹத்தால் பெரியோனென்னுதல். அடியார்ந்த - பாதங்களாலே பூர்ணமான. ருக்வேதம்போலவுமிதி - மற்றவேதங்களும் பாரதாதிகளும் ஸர்வத்ர பரிபூர்ண ஸமபாதங்களாயிரா தென்று கருத்து "தேஷாம்ருக்யத்ரார்த்தவஶேந பாதவ்யவஸ்தா" என்று பாதபந்தமுண்டானதாக ப்ரமாணப்ரஸித்மாகையாலே இவையிரண்டையும் எடுத்தது. ஸர்வேஶ்வரனைச் சொன்னவிட மில்லையோ? என்ன, 'இதில் ஸர்வேஶ்வரனை' இத்யாதி. உபஸர்ஜ்ஜநகோடியிலே யென்றது - 'நித்யாதிகளை யுடையவன்' என்னுமாபோலே விசேஷணதயா சொல்லிற்றித்தனை யென்றபடி. தொண்டர்மேல்முடிவு - தொண்டர்மேலே இதுக்குப் பர்யவஸாநம்; தத்விஷய மென்றபடி. ஆரக்கற்கையாவது - பொருந்தக்கற்கை யென்னுதல், பூர்ணமாக வென்னுதல். ஆர்தல் - பொருந்துதலாய், 'நெஞ்சிலேபடியும்படி' என்று முந்தினது. ஆர்தல் - பூர்த்தியாய், 'ஒருபாட்டும்விழவிடாதே' என்று இரண்டாவது. என்றுமென்றது - எனறுமா மென்றபடி. ப்ரகரணநுகுணமாகத் ததீயசேஷத்வ முண்டாமென்ன வேண்டாவோ? என்ன, 'ததீய' இத்யாதி. விரோதிநிவ்ருத்தியைச் சொன்னால் தன்னடையே சொல்லிற்றாமென்றபடி. சன்மஞ்செய்யாமை முடியும் - ஜநியாமை வித்திக்கு மிஶப்தார்த்த:. 'ததீயசேஷத்வவிரோதியான ஜந்ம முண்டாகாதபடி முடிந்துபோம்' என்று உரையில் சப்தார்த்தம். (க)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—தஸ்மாந்முநிஸ்ஸாஹிவிஷயேஷ்வபிலாஷிணாம் ஸா ஶாபவிஷ்ஷ்ரதாநுஸந்தமணாவஸேலோமஶோபகேநாத:। ஆந்தரங்ய தேவவஜநாஜீதிநிராமதி ஶாநாவ்ருயதாந்திஜஹஷுவஸஹஸ:॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளீ—ஸ்ரீதாரகாதிஷு ப்ரஸாதவ்ய ஸம்ஸாரஸாகரஸுதரீரோபநாமாநுஸஸாரகஸம்குஸ்வாஸதி உபஸர்ஜநதாரக்ஷணாநு

வ்யவஸ்தா । அஷ்டமே த்ருஷ்டஸித்தா ப்ரஸ்ரயதாம்யா ஶ்ரீயோ நித்யஸஸ்தா ஶௌரே:
காங்க்ஷா ஜிதானாம் ஸ்வவஶ்யே தஜநஸ்வாஸ்திதானாம் ஸ்வத ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

பயிலுந்திருமால்பதந்தன்னில் நெஞ்சம்
தயலுண்டுநிற்குந்தயர்க்கு—இயல்வுடனே
ஆளானார்க்காளாகும்மாறனடியதனில்
ஆளாகார்சன்மம்முடியா.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—முடியானே: ப்ரவேஶம்.

ஆ—(முடியானே.) "தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்" என்று பிறந்த அபேக்ஷையானது மிகவும் உத்பூதையாய், அந்த அபேக்ஷாநுகுணமாகக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தினாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய்க்கொண்டு, தம்முடைய ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேணுமென்று சொல்லிக்கொண்டு கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், "அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பது என்றுகொல் கண்கள்" என்று "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் எழுந்த ஆசையானது உத்தம்பகமான "பயிலுஞ் சுடரொளி"யில் அநுஸந்தாநத்தாலும் ஶதஶாகமாகப் பணைத்துத் தாம் அபேக்ஷித்தபடி காணப்பெறாமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய் ஒரோவொன்றே ஸர்வேந்த்ரிய வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படுகிற தம்முடைய இந்த்ரியங்களும் அப்படியே விடாய்த்த ஆழ்வார் தாமும், துர்ப்பிக்ஷகாலத்தில் தரித்ரனாய் பஹுப்ரஜனானவன் ப்ரஜைகளுடைய பசிக்கும் தன் பசிக்கும் ஆற்றாமே கூப்பிடுமாபோலே, திவ்யபூஷணங்களையும் திவ்யாயுதங்களையும் அப்ராக்ருதமாய் ஸ்வாஸாதாரணமான திருமேனியையும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களையும் ஆஶ்ரிதார்த்தமான சேஷ்டிதங்களையு முடையனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார். இந்த்ரியங்கள் ஆசைப்பட்டனவென்றும், ஒரோ இந்திரியமே இந்த்ரியாந்தரங்களுடைய விஷயங்களையும் ஆசைப்பட்டதென்றும் சொல்லுகிற இவற்றால் ஆழ்வாருடைய அபிநிவேஶத்துக்கு அளவில்லாமை சொல்லிற்றாய்விட்டது.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ், இவர் அநுபவித்த பாகவதசேஷத்வத்துக்கடியான பகவத்குணவைலக்ஷண்யமானது இவர் திருவுள்ளத்திலே அநுபவாபிநிவேஶத்தைஜநிப்பிக்க, அத்தாலே ப்ரஸ்துதமான பாகவதஸம்ஶ்லேஷம் விடாய்க்கு உத்தம்பகமாக, நெஞ்சு முதலான தம்முடைய கரணங்களோடு தம்மோடு வாசியற அநுபவாலாபத்தாலே ஆர்த்தி பிறந்து, அநுபாவ்யனுடைய ஶோபித்வாத்யாகாரத்தையும், அநிஷ்டத்தைப்போக்கி அநந்யார்ஹமாக்கும் படியையும், ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும், அவதாரமூலமான அநந்தஶாயித்வத்தையும், ஆஶ்ரிதர்க்கு முகங்காட்டுகைக்கு ஈடான வாஹநவத்தையையும், அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமாம்படி கையுந் திருவாழியுமான அழகையும், இவ்வாஹநாயுதவிஶிஷ்டவஸ்துவே தாரகாதிகளானபடியையும், அநுபவிப்பிக்கும் ஸௌந்தர்ய ஸ்வபாவத்தையும், அநுபவப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும், நிவர்த்தநத்தில் அநாயாஸத்தையும் அநுஸந்தித்து, அநுபவம் கிட்டாத ஆர்த்தியாலே அதிஶயிதமாகக் கூப்பிடுகிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், "அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பது என்றுகொல் கண்களே" என்று "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் எழுந்த ஆசைக்கு "பயிலுஞ்

சுடரொளி"யில் அநுஸந்தாநமும் பாகவதஸ்வரூப நிரூபகமான பகவத்ஸ்வரூபம் பும்ஸாம்தரு சித்தாபஹாரியாகையாலே பாகவதர்களோடு பேயாயந்தஃ பரஸ்பரம் பண்ணி தரிக்கைக்கு லன்றிக்கே ஸ்மாரகமாய் "மாமேத்ரு ஸ்ரோகாஷிகமிதிமே தேஃ" இத்யாதிப்படியே விடாய் உத்தம்பகமாய் ப்ரதராகமாக விடாய்பிறந்தவாறே ஒன்றொன்றே ஸர்வேந்த்ரியவ்ருத்தியை ஆசை படுகிற தம்முடைய கரணக்ராமமும் அப்படியே விடாய்த்த தாமும், 'நாம் அவனை என்றோ க பது?' என்று துர்ப்பிக்ஷகாலத்திலே தரித்ரனாய் பஹுப்ரஜனானவன் ப்ரஜைகள்பசிக்கும் தன்ட கும் ஆற்றாமே கூப்பிடுமாபோலே ஆபரணங்களையும் திவ்யாயுதங்களையும் இவற்றுக்கு ஆ மான வடிவழகையும் குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையு முடையவனைக் காணப்பெறுவது என் என்று கேட்டாருடைய நீர்ப்பண்டமாம்படி கூப்பிடுகிறார். "மாஹேநஸாஷ்டும் தமேதே வஹ்நி ஶஹ்ருதிவஸாந்ஹரிந்" என்று ஸுமந்த்ரனுக்குக் குஹஸஹவாஸமானாற்போலே இவர்க் பாகவதஸஹவாஸம். அசேதநமாய் ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான இந்த்ரியங்கள் சேதநஸமாதியா ஆசைப்பட்டதென்றும், ஒரோ இந்த்ரியமே இந்த்ரியாந்தரங்களினுடைய விஷயங்களை ஆச பட்டதென்றும் சொல்லுகிற இவற்றால், ஆழ்வாருடைய விடாய்க்கு அளவில்லாமையைச் சொ படி. இந்த்ரியாந்தர விஷயம் இந்த்ரியாந்தரத்துக்கு விஷயமாகக்கூடுமோ? என்னில்,—ஈஶ்வ சையாலே ஸர்ப்பத்துக்குசக்ஷுஶ்ஶ்ரவஸ்த்வம்கூடினாற்போலே இவற்றுக்கும் அதுஅடியாகக்கூ

ஈடு.—"தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல் காண்ப தென்றுகொல் கண்கள்" எ தம்முடைய கண்கள் அவனைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்தபடி சொன்னார், "செய்யதாம கண்ண"னில்; நிழலும் அடிதாறுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, அநந்தரம் ருத்தமான பாகவதஸம்ஶ்லேஷம் போதயந்தஃபரஸ்பரம்பண்ணி தரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே வத்குணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய்க் கீழ்ப்பிறந்த விடாய்க்கு உத்தம்பகமாயிற்று. கீழே பாகவதர் டைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந அவனையும் சொல்லிற்றிறே; வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன் யொழியப் புறம்பு ஒன்றுக்கு ஆளாகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கிக்கொள்ள வற்றாயிறே ப விஷயம் இருப்பது. அத்தாலும் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு, "என்றுகொல் கண்கள் காண் என்னுமளவன்றிக்கே மற்றை இந்த்ரியங்களும் விடாயத்து, ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய வ்ருத்தி மற்றையிந்த்ரியங்களும் ஆசைப்பட்டும், மற்றையிந்த்ரியங்களினுடைய வ்ருத்தியை மற்றைய யம் ஆசைப்பட்டும், அவையெல்லாவற்றினுடைய வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டும், தம்

"முடியானே" ப்ரவேஶ, "தேர்கடவிய" இத்யாதியில் விடாய்தீர, "பயிலும்சுடரொளி"யில் தாநம்பண்ணியிருக்க, இத்திருவாய்மொழியில் ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகைக்கு அடியேது? என்ன, தே விய இத்யாதி. சிழ்ப்பிறந்த விடாய் - கனைகழலைக்காணப்பெறாமையால் வந்த விடாய்.

விடாய்க்கு உத்தம்பகமானபடி யென்? என்ன, கீழே பாகவதர்களுடைய இத்யாதி. அதா குணங்களிலே ஈடுபட்டவர்கள், வடிவழகிலே ஈடுபட்டவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே ஈடுபட்டவர்க ளென்ற னையும் சொல்லிற்றிறே யென்றபடி. நிரூபகத்வேந சொன்னால் உத்தம்பகமாகக் கூடுமோ? என்ன, வேறொ காக இத்யாதி. அன்றிக்கே, தேர்கடவிய இத்யாதியும், நிழலும் அடிதாறும் இத்யாதியும், கீழே பா களுடைய இத்யாதியு மாகிற வாக்யத்ரயமும் - ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகைக்கு ஹேதுத்ரயபரமாதல். லும் - ஸ்மாரகஸந்நிதியாலும், நிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமாகையாலும். யத்வா, 'கனைகழல்காண்பதென்று என்கிற விடாயாலும், கீழில் பாகவதஸம்ஶ்லேஷம் அதுக்கு உத்தம்பகமாகையாலு மென்னவுமாம். ஓரிந்த் னுடைய இதி: இரண்டாம்பாட்டுத் தொடங்கி ஆறுபாட்டளவும் - ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை யாந்தரம் ஆசைப்பட்டபடி; 'ஆவியே' இத்யாதி மேல் மூன்றுபாட்டையும் பற்ற, அவையெல்லாவற்றினு வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டு என்றது. ஏகேந்த்ரியவ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டது - மற்றை இந்த்ரிய டயவ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டதுக்கும் உபலக்ஷணம். இது - வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். மற்றைஇந்த்ரியங் விடாய்த்து என்கையாலே - போக்த்ருத்வமும் தோன்றுகையாலே, தம்முடைய வ்ருத்தியை இந்த்ரிய

விடாய்த்த கரணங்களும் கரணங்களிலும் விடாய்த்த தாமுமாய்,—க்ஷாமகாலத்திலே பஹுப்ரஜனவன் தன்பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே ப்ரஜைகள் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே, அவற்றின்வாயிற் சோற்றைத் தான் பறித்து ஜீவிப்பது தன்வாயிற் சோற்றை அவை பறித்து ஜீவிப்பதாய், 'என்பசிக்கு என்செய்வேன்? என்ப்ரஜைகளின்பசிக்கு என்செய்வேன்?' என்னுமாபோலே, தாமும் தம்முடைய * கரணக்ராமமுமாக நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறார். "காத்ரைஶ்ஶோகாபிகர்ஶிதை:" (காத்ரைஶ் ஶோகாபிகர்ஶிதை:) என்று சிலர் பட்டினிகிடக்கச் சிலர் ஜீவிக்குமோபாதி, இவ்வுடம்பைக் கொண்டு அணைய ஆசைப்பட்டு இவ்வாசையோடே முடிந்துபோய் இனி ஒருஶரீரபரிக்ரஹம் பண்ணி அவரை அநுபவிக்க இராமே, ஆசைப்பட்ட இக்கரணங்களைக்கொண்டே நான் அநுபவிக்கும்படி பண்ணித்தரவேணு மென்றாளிறே பிராட்டியும்; அப்படி இவரும் நோவுபட்டு, ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான திருமேனியையும் குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையுமுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று 'முன்புபோலே ஈஶ்வரனுக்கு ஒரு குணவிஷ்காராதிகளாற் பட்டினி பரிஹரிக்கவொண்ணாது' என்னும்படி, கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி, பெருந்தானத்திலே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார். "குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹூந்" (குஹேநஸார்த்தம்தத்ரைவஸ்த்திதோஸ்மிதிவஸாங்பஹூங்) - ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே கூட, பெருமாளைப்பிரிந்த இடத்தினின்றும் கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றானாயிற்று ஸுமந்த்ரன்; அங்குநின்றது ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்கச்செய்தே "பஹூந்" (பஹூங்) என்னுநின்றதாயிற்று, பிரிவாலே காலம்நெடுகினபடி. 'ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே நிற்க, காலம்நெடுகுவானேன்?' என்று மிளகாழ்வானைக் கேட்க, 'ஸ்மாரகஸந்நிதியில் ஆற்றாமை இரட்டிக்குமிறே' என்று அருளிச்செய்தாராம். "மேகக்குழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு வென்னுயிர்க் கதுகாலன்" என்றாரிறே. † சைதந்யப்ரஸ்ருதித்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவது என்? என்னில்,—ஆழ்

ஆசைப்பட்டமை தோன்றுகிறது. கரணங்களும் தாமும் தனித்தனியே விடாய்த்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - காத்ரை: இத்யாதி. ஶ்லோகதாத்பர்யம் - சிலர் இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே சத்வாரிம்ஶே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா, "யதாதம் வாஸா ஸுஷ்வாப காத்ரைஶ்ஶோகாபிகர்ஶிதை: । ஸம்வ்ருத்தஶ்யாம ஸகாஶோஹம் தயா காஸாஸூயா ம்யஹி". "ஶோகாபிகர்ஶிதை:" என்கிற பஹுவசநத்தாலே - தனித்தனியே கரணங்களும், "ஸகாஶோஹம்" என்று தாமும், விடாய்த்தபடி சொல்லுகிறது ஆயுதங்களையும் என்றது - 'பொன்னெடுஞ் சக்கரத்துன்னையே'' என்றத்தைப் பற்ற. ஆபரணங்களையும் என்றது - 'முடியானே' என்றத்தைப் பற்ற. குணங்களையும் என்றது - ''மூவுலகுந்தொழுதேத்துஞ்சீர்'' ''எனதாவியையீர்கின்ற சீலமே'' இத்யாதியைப் பற்ற. பெருந்தானத்திலே என்றது-''முடியானே'' ''தஞ்சனே'', ''வஞ்சனே'' ''வானவர்தம்நாயகனே'' இத்யாதி ஸம்போதநங்களைப் பற்ற. தானம் - ஸ்வரம். ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந ஸ்மாரகஸந்நிதி விடாய்க்கு உத்தம்பகமென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - குஹேந இத்யாதி. "ஆஶயா யதி வா ராம: புநஶ் ஶப்தாபயேதிதி" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் தஶரதம்ப்ரதி ஸுமந்த்ரவாக்யம். இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம்-ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடு இத்யாதி. ''தத்ரைவ'' என்ற ஏவகாரார்த்தம் - கால்வாங்கமாட்டாதே என்றது. சக்ரவர்த்தி, பெருமாளைப் பிரிந்த அஞ்சாம்நாள் ஸ்வர்க்கஸ்த்தனானமையாலே ஸுமந்த்ரன் தமஸாதீரத்திலும் கங்காகூலத்திலுமாகப் பெருமாளோடே இரண்டுநாள் கூடியிருந்து, குஹப்பெருமாளோடே ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திலே இரண்டுநாள் கூடியிருந்து, அஞ்சாம்நாள் சக்ரவர்த்தி ஜீவிக்கச்செய்தேயிறே வந்தது; அத்தைப்பற்ற, ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்க என்றது. உக்தார்த்தத்துக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்திலே ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி - மேகக்குழாங்கள் இத்யாதி. மேகஸமூஹங்காள்! உங்கள்வடிவைக் காட்டாதே கொள்ளுங்கோள்; என்னுயிர்க்கு அந்தவடிவு காலனாயிராநின்றதென்ற

---

* கரணக்ராமம்-இந்த்ரியஸமூஹம்.

† சைதந்யப்ரஸ்ருதித்வாரம் - ஜ்ஞாநம் வெளிப்படும் வழி.

வாருடைய அபிநிவேஶாதிஶயத்தைச் சொன்னபடி. இந்த்ரியங்களும் தனித்தனியே சே
ஸமாதியாலே விடாய்க்கும்படியாயிற்று, பகவத்விஷயத்தில் இவர்க்குப்பிறந்த வாஸநை. இதரவி
யங்களில் வாஸநை விடாயைப் பிறப்பியாநின்றால் குணாதிகவிஷயத்திற் சொல்லவேண்டாவி(
பகவத்விஷயத்தில் வாஸனைபண்ணுகிறார் பண்ணுகிறது ஸாதநபுத்யாவல்ல, இதரவிஷயங்கடே
பாதி இவ்விஷயம் ரஸிக்கவேணுமென்று; "யாவ்ரீ திரவிவெகாநாடு"(யாப்ரீதிரவிவேகாநா
ஒரு இந்த்ரியத்தின் வ்ருத்தியை இந்த்ரியாந்தரம் ஆசைப்படக்கூடுமோ? என்னில்;-சக்ஷுஶ்ஶ்ரவ
கண்ணாலே காண்பதுஞ்செய்து கேட்பதுஞ்செய்யாநின்றதிறே; அதுவும் அவன்கொடுத்ததே ; ‹
நமக்குத்தட்டென்ன அவன் தந்தால் ? ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே தன்னையநுபவிப்பார்க்குக் கொ
நின்றானிறே, தம்மையே ஒக்க அருள வேண்டுகையாலே. *தூதுசெய்கண்கள்கொண்டு ஒன்றுபே
தூமொழியிசைகள் கொண்டு ஒன்று நோக்கியிறே அவன்தன்படி. அதாவது - ஆறு கிண்ணகமே
தால் பலவாய்த்தலைகளாலும் போகச்செய்தேயும் கடலில்புகும் அம்ஶம் குறைவற்றுப்போ
போலே, இவருடைய அபிநிவேஶாதிஶயம் இவருடைய கரணங்களாகிற வாய்த்தலைகளா
பெருகுகிறபடி.

முதற் பாட்டு.

முடியானே! மூவுலகுந்தொழுதேத்துஞ்சீ
ரடியானே! ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய்! புள்ளூர்
கொடியானே! கொண்டல்வண்ணா! அண்டத்தும்பரில்
நெடியானே! என்றுகிடக்கும் என்நெஞ்சமே.

ஆ.—*ஸர்வலோகாதிபத்ய ஸூசகமாய் நிரதிஶயதீப்தியுக்தமாய் அதிரமணீயதா
மாயிருந்த திருவபிஷேகத்தாலே அலங்க்ருதனாய், ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுக்கும் ஈஶ்வரனாய்வை,
அநாலோசித விஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யனாய், ஆஶ்ரிதஜநஸமீஹிதநிர்வர்த்தகனாயிருந்தவ(
பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே பெரியதிருவடிதிருத்தோளின்மே லேறியருளி இ*

படி. ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் - ஆழ்வாருடைய இத்யாதி. விவரணம் - இந்த்ரியங்களும் இத்யாதி;
ஹாராந்தரமாதல். வாஸநை விடாயைப் பிறப்பிக்குமோ? என்ன, இதரவிஷயங்களில் இத்யாதி. இதர(
யங்கள் ஸ்வயம்போக்யங்களாகையாலே அவற்றில் வாஸனை விடாயைப் பிறப்பிக்கும்; தேவதையான இவன(
தில் வாஸனை பண்ணுகிறது "ஹவஉதஉவவதெ்தூஃ" என்று - பலஸாதநத்வேநவன்றோ ? இது விடா(
பிறப்பிக்குமோ? என்ன, பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. அப்படி இது ரஸிக்கவேணுமென்ற பேருண்(
என்ன, யாப்ரீதி ரித்யாதி. "யாவ்ரீ திரவிவெகாநாஂவிஷயெஷ்வநவாயிநீ।ஷ்வாநநுஸ்மரத
ஸெஹ்ருதயாநுரோவஸவதூ" இதி ப்ரதமேஶ்ஶே பகவந்தம்ப்ரதி ப்ரஹ்லாதஃ. இது ஸர்ப்ப,
கொழிய மநுஷ்யர்க்குக்கூடுமோ? என்ன, அதுவும் இத்யாதி. ஆஶ்ரிதர்க்கு அவன்கொடுக்க எங்கேகண்டே
என்ன, ஒருதேச இத்யாதி. தம்மையேயொக்க அருளவேண்டுகையாலே-ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கவே
கையாலே. தனக்கு உண்டாயே கொடுக்கவேணுமே, ஈஶ்வரனுக்குக கரணநியமராஹித்ய முண்டோ? எ(
தூதுசெய் இத்யாதி. தூதக்ருதயத்தைப் பண்ணும் கண்களைக்கொண்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தைச் சொல்லி,
சுத்தமான வ்ருத்தியையுடைய இசையைக்கொண்டு ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைக் கடாக்ஷித் தென்று பாசுரார்த்
"ஶ்ரு வஸஶ்வஉருஶஶ்வ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். கரணங்களும சேதநஸமாதியாலே விடாய்த்தால், தம்
நிவேசம் மட்டமாகாதோ? என்ன, அதாவது இத்யாதி. அதாவதென்றது - வார்த்தைப்பாடு; ஸகலகர
களாலும் அவனை அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறா ரென்றபடி.

* திருவாய்மொழி - ௧ - ௧ - ௧.

லோகத்திலே வந்துதோன்றாய் என்று எம்பெருமானைக் காண ஆசைப்பட்டபோதே காணப் பெறாமையாலே குறைப்பட்டுக் கிடக்கும் என்னெஞ்சம் என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவுள்ளம் எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று ஆசைப் பட்டுப் பெறாமையாலே அவஸந்நமாய்க் கிடக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[முடியானே என்று தொடங்கி] - ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் எப்போதும் தர்ஶநீயமான திருவபிஷேகத்தையுடையையுமாய் குணாகுணநிரூபணம்பண்ணாதே ஸகலலோகங்களுக்கும் ஶரண்யனானவனே! அழகிய திருவடிகளை என்தலையிலே வைக்கப்பெறுகிறதில்லையென்று கருத்து. [ஆழ்கடலை என்று தொடங்கி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட மஹாவ்யாபாரங்களைப் பண்ணி அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுப்பதும் செய்து நினைப்பதுக்குமுன்னே ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தில் செல்லுகைக்கும் செல்லுமதுக்கு முன்னே தூரத்திலேகண்டு வாராநின்றானென்று உகக்கைக்கும் ஈடாகப் பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் த்வஜமாகவும் உடையையுமாய், பெரியதிருவடிமேலே மேருவின்மேலே வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருந்தருளுவதும்செய்து ஐஶ்வர்யாதிகளால் ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டில் அதிகனானவனே !

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ராப்தமுமாய் ஶரண்யமுமாய் ப்ராப்யமுமான பகவத்விஷயத் திலே தம்முடைய நெஞ்சுக்கு உண்டான அபிநிவேசத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

முடியானே - (உபயவிபூதிக்கும் ஶேஷியான மேன்மைக்கு ஸூசகமான) முடியை யுடையவனே! (அந்த உறவடியாக), மூவுலகும் - ஸர்வலோகமும், தொழுது ஏத்தும்-ஆஶ்ரயித்து ஸ்துதிக்கும், சீர் அடியானே - சரண்யத்வைகாந்தகுணபூர்ணமான திருவடிகளையுடையவனே! (ஆஶ்ரிதர் ப்ரயோஜநாந்தரங்களைவேண்டிலும்), ஆழ்கடல் - ஆழ்கடலை, கடைந்தாய் - கடைந்து கொடுக்கும் உபகாரகனே! புள் ஊர் கொடியானே - (ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்திலே வருகைக்கும் அவர்கள் தூரத்தில் கண்டு உகக்கைக்கும் அடியான) பெரியதிருவடியை வாஹநமும் த்வஜமு மாகவுடையவனே! கொண்டல் - (அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமாம்படி ஶ்ரமஹரமாய்க்)காளமேகம் போன்ற, வண்ணா - வடிவையுடையவனே! (இவ்வடிவழகை அநுபவிப்பித்து), அண்டத்து - பரம பதவாஸிகளான, உம்பரில் - ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான, நெடியானே - பெரியவனே! என்று - என்று (தனித்தனியே இந்தஸ்வபாவங்களை) அநுஸந்தித்து, என்னெஞ்சம் - என்னெஞ்சானது, கிடக்கும் - (ஒருப்ரவ்ருத்திக்ஷமமன்றிக்கே சிதிலமாய்க்) கிடவாநின்றது.

அண்டத்து உம்பரென்று - ப்ரஹ்மாதிக ளாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு உண்டான அபிநிவேஶாதி ஶயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[முடியானே] - ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் உபயவிபூதிக்கும் கவித்த முடியிறே. ஶேஷ பூதனுக்கு ஶேஷித்வமிறே முதல் காணப்படுவது. அவன் ஶேஷித்வப்ரகாஶகமான திருவபி ஷேகத்திலே முந்துறக் கண்வைக்கிறார். தர்ஶநீயமான திருவபிஷேகம். இவருடைய அபிநி வேஶாதிஶயம் இசையின் ஓசையிலே அறியுமித்தனை. [மூவுலகும் இத்யாதி] - அவனுடைய ஶேஷித்வத்தை அநுஸந்தித்தால் தம்முடைய ஶேஷத்வாநுரூபமாகத் திருவடிகளிலேயிறே விழுவது. குணாகுணநிரூபணம் பண்ணாதே அஶேஷலோகஶரண்யமான திருவடிகளையுடை யவனே! "மூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி" என்று வகுத்த திருவடிகளை என்தலையிலே வைக் கப்பெறுவது எப்போதுகாண்? என்று கருத்து. [ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்] - இந்தஸம்பந்தாநு ரூபமான புருஷார்த்தமன்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களை அபேக்ஷிக்கிலும் உடம்புநோவக் கடைந்து கொடுக்குமவன். "[illegible]" என்கிறபடியே அத்யகாதமான கடலைக் குளப்

படிபோலே கலக்கினபடி. [புள்ளூர் கொடியானே] - பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் கொ யாகவுமுடையவனே! ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநமாய் தூரத்திலே கண் வாரா நின்றானென்று தரிக்கைக்கு த்வஜமாகை. [கொண்டல்வண்ணா] - மேருவின்மேலே ஒ காளமேகம் படிந்தாற்போலே யாயிற்று பெரியதிருவடி முதுகில் இருப்பு. [அண்டத்து உம்பர் நெடியானே] - பெரியதிருவடியின் முதுகிலிருப்பைக் கண்டால் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐஶ்வர் க்ஷுத்ரமாய் 'இவனே ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றும்படி யிருக்கை. வடிவழகோபாதி இவர்க் ஐஶ்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [என்று கிடக்கும்] - இப்படிகளைச் சொல்லி அசம்ச லேத் தலைக்கட்டமாட்டாமே கிடக்கும். 'உக்ஷ்ணாயோ யுக்திஸ் ஸகஶ்ரூர் நம் வர்ண நிதே ந்ராவாவகிஷ என்ற ஸ்ரீபராஶராழ்வானைப்போலே. [என்நெஞ்சமே] - "என்மனமே" என்கிறாரல்லர்; நா செய்தபடி செய்ய, இப்பரஜையைக் கொண்டு என்செய்வேன்? என்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு அவன்பக்க லுண்டான சாபல ஶயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[முடியானே]-ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய் உபயவிபூதிக்கும் கவித்த முடியிறே; அவன் சே த்வப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்திலே முந்துறக் கண்வைக்கிறார். அல்லாதார் முடிகளைப் பொ முடியாக்கும்படி தலையான முடியிறே. உபயவிபூதிக்கும் ஒருமுடியிலே கட்டுண்ணும்படி கவி முடியிறே. [முடியானே]- இவர்க்கு இதிலோடுகிற விடாயின் பெருமை இசையிலே இசையிலே காணுமித்தனை. புதும் க்ரமங்களெல்லாம் இல்லை இதில்: முதலிலே உயர்ந்ததானமா யிருக்கு [முடியானே]- கீழ் "பொன்முடியன்" என்றதுதான் முடிய அநுவர்த்திக்கிறபடி. [மூவுலகும் தொ யாதி] - குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே அஶேஷலோக ஶரண்யமான திருவடிகளை யுடை வனே! திருவபிஷேகத்தின் அழகை அநுஸந்தித்துத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். காலும் அடிவிடாரே. "தன் தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளும்" என்றது வடிம்பிடுகிறபடி. ஸர்வ ஸா ரணமான திருவடிகளை என்தலையிலே வையா யென்று கருத்து. [ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய் "ஆரமுதூட்டியவப்பனே" என்றது பின்னாடுகிறபடி. இத்திருவடிகளில் போக்யதையை விட ப்ரயோஜநாந்தரத்தை ஆசைப்பட்டார்க்கும் வருந்தி அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுமவனே

முதற்பாட்டு.-முடியானே இத்யாதி 'நெடியானே என்று கிடக்குமென்னெஞ்சம்' என்றதை கடாக்ஷித்தது அவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

முடியை முற்படச்சொல்லுவானென்? என்ன, ஆதிராஜ்ய இத்யாதி. கவித்தமுடியிறே என்ற தரம் ஆகையாலே யென்ற கூட்டுவது, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் முடியுண்டே என்ன, ரஸோக்தி - அல்லாத இத்யாதி வாக்யத்வயம். பொய்ம்முடியாக்கும் - அஸத்ஸமமாக்குமென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். சப்பரையான மு யென்று சாடு. தலையானமுடி - தலையிலேயிருக்கிற முடி. ஶ்ரேஷ்டமான முடியென்று சாடு. ஒருமுடியிலே ஒருபந்தத்திலேயிதி சாடு, திருவபிஷேகத்திலேயிதி ஸ்வஹாவார்த்தঃ. தலையானமையைக் காட்டுகிறார் - உ விபூதிக்கும் இத்யாதி முடியானே என்கிறது - ஹ்ரஸ்வதீர்க்கப்லுதங்களிலே அதிப்லுதமாகையா ஆர்த்திஸூசகமாயிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இவர்க்கு இதில் இத்யாதி. ஹ்ரஸ்வதீ ப்லுதங்களென்கிற அடைவிலே வரவேண்டாவோ? என்ன, புதும்க்ரமங்கள் இத்யாதி உயர்ந்ததான அதிப்லுதமான உச்சஸ்வரம். ப்ரவேசத்திலே - பாகவதஸ்வரூபநிரூபகத்வேந ப்ரஸக்தங்களான அவனுடை அவயவஸௌந்தர்யங்கள் விடாய்க்கு உத்தம்பகங்களாயின வென்றதுக்கு நியாமகபதங்களை மூதலிக்கிறார் - கீ பொன்முடியன் இத்யாதி. மேலே மூதலிக்கிற வாக்யங்களுக்கும் இப்படியே ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. 'மூ கும்' என்றதால் பலிதம் - குணகுண இத்யாதி முடிக்கு அநந்தரம் அவயவாந்தரங்களைவிட்டுத் திருவடிக சொல்லுவானென்? என்ன, திருவபிஷேகத்தின் இத்யாதி ரஸோக்தி - ஒருகாலும் இத்யாதி. வ பிடுகை - ப்ரேரிக்கை. 'மூவுலகும்' இத்யாதிக்கு ஹாவம் - ஸர்வஸாதாரணமான இத்யாதி. திரு களுக்கு அநந்தரம் 'ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய்' என்றதுக்கு ஹாவம் - இத்திருவடிகளில் இத்யாதி. '

"[illegible]" (அப்ரமேயோமஹோததி꞉) என்று ஒருவரால் அளவிடப்போகாத படி யிருக்கிற கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. [புள்ளூர் கொடியானே] - தன்னை யுகந்தார்பக்கல் வந்து தோற்றும்படி பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவு முடையவனே ! ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநம், தூரத்திலே கண்டு 'வாராநின்றான்' என்று தரிக்கைக்கு த்வஜமாகை. கடலைக்கடையப்புக்கு தேவஜாதி இளைத்துக் கைவாங்கினவளவிலே சாய்கரகம்போலே அம்ருதத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கைக்குத் திருவடிமுதுகிலே வந்து தோன்றினபடி யென்றுமாம். [கொண்டல்வண்ணா] - திருவடி முதுகிலே தோற்றினபோது ஒருமேருவைக் கிளிய காளமேகம் படிந்தாற்போலே யாயிற்று இருப்பது. "[illegible]" (நீலம்மேராவிவாம்புதம்). [அண்டத்து உம்பரில்] - அவன் தோளில் இருக்கும் இருப்பைக் கண்டால் 'இவனே ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றும்படியாயிற்று இருப்பது. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐஶ்வர்யம் அடையப் பரிச்சிந்நமாய்த் தன் ஐஶ்வர்யம் மேலாய்த் தோற்றும்படியிறே இருப்பது. வடிவழகோபாதி அவனைஶ்வர்யமும் ஆகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி. [என்று கிடக்கும்]-'நெடியானே' என்றால் காணவேணும் கேட்கவேணு மென்கிற சொல்லால் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறதில்லை; 'நெடியானே' என்று பாடோடிக் கிடவாநின்றது ; "[illegible]" (உத்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாசகிஞ்சந) என்ற ஸ்ரீ பரதாழ்வானைப்போலே. [என்நெஞ்சமே] - "கொடியவென்னெஞ்சம்" என்னுமாபோலே, கொண்டாடிச் சொல்லுகிறாரல்லர் ; நான் செய்தபடி செய்ய, இதின் விடாய்க்கு என் செய்வேன்? என்கிறார். பர்த்தாவே ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? இவ்வயிறுதாரி நெஞ்சை என்னால் பரிக்கப்போமோ? என்கிறார். (க)

என்ற விசேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் - அப்ரமேய꞉ இத்யாதி. "[illegible]" இதி யுத்தகாண்டே ஏகோநவிம்ஶே விபீஷண꞉. அநந்யப்ரயோஜநர்விஷயமாக ஸம்போதநம் - தன்னையுகந்தார் இத்யாதி. புள்ளூர் கொடியானே— ஊர் என்று - ஊருகிறதாய், அதாவது - வாஹநமாய், புள்ளை வாஹநமாகவும் கொடியாகவு முடையவனே யென்றபடி. வாஹநமும் கொடியும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஆஶ்ரிதர் இத்யாதி. கீழ்ச்பதத்தோடே கூட்டி ப்ரயோஜநாந்தரபரவிஷயதயா தாத்பர்யாந்தரம் - கடலைக்கடைய இத்யாதி. சாய்கரகம் - வடாய்த்தவன் முகத்திலே நீர்விழும்படியாக உயரவைத்த கரகம். தண்ணீர்ப்பந்தலிற் கரகமென்றபடி. கிளிய - கபளீகரிக்க. அப்படியிருக்குமோ? என்ன, நீலம்மேரௌ இத்யாதி. ராஜதர்மே. "[illegible]". [illegible] 'புள்ளூர்கொடியானே - அண்டத்தும்பரில் நெடியானே' என்று கூட்டி ஸம்போதநம் - அவன்தோளில் இத்யாதி. 'அண்டத்தும்பரிற்காட்டில் நெடியானே' என்றத்தால் பலிதம் - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய இத்யாதி. ஆகாசத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிதேவர்களிற்காட்டில் பெரியவனே யிதி சப்தார்த்த꞉. அண்டம் - ஆகாசம். உம்பர் - தேவதைகள். மேலும், 'கொண்டல்வண்ணா வண்டத்தும்பரில்நெடியானே' என்று கூட்டி ஸம்போதநம் - வடிவழகோபாதி இத்யாதி. 'கிடக்கும்' என்றதுக்கு வாஸனை - நெடியானே இத்யாதி வாக்யத்வயமும். பாடோடிக்கிடக்கை - திரும்பமாட்டாதபடி ஒருபக்கமாகவே படுத்துக்கொண்டு கிடக்கை. அப்படிகிடந்தபேருண்டோ? என்ன, உத்வார்ய இத்யாதி. "[illegible]" இதி பூர்வார்த்தம். இதம் சித்ரகூடே ராமதர்ஶநாநந்தரம் பரத꞉. தீநமிதி க்ரியாவிசேஷணம். 'கொடியவென்னெஞ்சம்' என்கிற இது கொண்டாட்டமாகையாவது- பிறர் தோஷம்சொன்னாலும் அவனை விடாதே அவன்பக்கலிலே பற்றிக்கிடக்கப்பெற்றோமே இந்நெஞ்சென்று உபஶ்லோகித்துச் சொல்லுகை. 'என்செய்வேன்' என்கிறதென்? தமக்கு நோக்கவொண்ணாதோ? என்ன, பர்த்தாவே இத்யாதி வயிறுதாரி-குக்ஷிம்பரி. என்னெஞ்சமித்யாதி க்ரமேண அந்வய꞉ (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நெஞ்சமேநீள்நகராக இருந்தவென்
தஞ்சனேஎ! தண்ணிலங்கைக்கிறையைச்செற்ற
நஞ்சனேஎ! ஞாலங்கொள்வான் குறளாகிய
வஞ்சனேஎ! என்னும் எப்போதும்என்வாசகமே.

ஆ.—(நெஞ்சமே.) ஆச்ரிதஸமீஹித விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனாய் தத்ஸமீ
நிர்வர்த்தநோபாயஜ்ஞனாயிருந்த நீ, நெஞ்சு உன்னை நினைக்க அருள்செய்தாற்போலே நா
உன்னை நினைக்க அருள்செய்தருளவேணும் என்று எப்போதும் அலற்றாநிற்கும் என்வா
என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "மந: பூர்வோ வாகுத்தர:" என்னும் கணக்க
மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாகிந்த்ரியத்தினுடைய சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த என்தஞ்சனே] - ஹ்ருதயத்தை இட்டளமில்லாத
மாகக் கொண்டிருந்த என்ஆபத்ஸகனே! நெஞ்சமேயென்கிற வ்யவகாரம் வாக்கு மநோவ்ருத்தி
ஆசைப்பட்டமையை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸர்வேந்த்ரியவ்ருத்தியையும் ஆசைப்பட்டமைக்கு
லக்ஷணம். இப்படி எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் அநுஸந்திப்பது. [தண் இலங்கை என்று தொடங்
ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாய் அவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் முடிக்கும் விரகறியுமவனே

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டத்தைக் கழித்து அநந்யார்ஹமாக்கும்படியை என்வ
எப்போதும் சொல்லாநின்றது என்கிறார்.

என் வாசகம் - என் வாசகமானது, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், நெஞ்சமே - (
சையே, நீள் நகராக - பெரிய திவ்யநகரியாகக்கொண்டு, இருந்த - வர்த்திக்கையாலே, என்
சனே - எனக்கு நற்றுணையானவனே! தண் - (குளவிக்கூடு போலே ராக்ஷஸர்சேர்ந்த) தண்டை
யுடைத்தான, இலங்கைக்கு - லங்கைக்கு, இறையை - நிர்வாஹகனான ராவணனை, செ
முடித்த, நஞ்சனே- நஞ்சானவனே! (மஹாபல்யபிமாநத்தைக்கழித்து), ஞாலம் - பூமியை, ெ
வான் - அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொள்ளுகைக்காக, குறளாகிய - வாமநவேஷனான, வஞ்சனே - க்
மனே ! என்னும் - என்னாநிற்கும்.

ராவணனை யழித்தாற்போலே இந்த்ரியபாரவஶ்யத்தைத் தவிர்த்து, பூமியைக்ெ
டாற்போலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கவேணு மென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ,"மந: பூர்வோ வாகுத்தர:" என்று மநஸ்ஸ
அநந்தரமான வாக்குத் தன்வ்ருத்தியையும் நெஞ்சின் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது
கிறார்.

[நெஞ்சமே இத்யாதி] - வாகிந்த்ரியத்தின்வார்த்தை இருக்கிறபடி. அவதாரணத்
மநோவ்ருத்தியை வாக்கு ஆசைப்பட்ட தென்கை. நெஞ்சின்பக்கலேயோ எப்போதும் இ
லாவது? என்பக்கலில் ஒருகால் இருந்தால் ஆகாதோ? [நீள்நகராக] - கலங்காப்பெருநகரில்
கும் இட்டளம் தீரும்படியாயிற்று, இவர் திருவுள்ளத்தில் பரப்பு. [என் தஞ்சனே] -
ஸகனே! விடாய்த்துக் கூப்பிடப்பண்ணின உபகாரம். ஸம்ஸாரிகள் விஷயாந்தரங்களைப்ப

கூப்பிடாநிற்க, இவர் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறது, நெஞ்சிலேயிருக்கையிறே. [தண்இலங்கை இத்யாதி] - கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனுன ராவணனை நிரஸித்து அவனுக்கு நஞ்சான வனே! "ஸஹோவீயஸஹோஸெயஸஹோவஸ்ஹோஜஸ்ஷி: । ஷமெஷாஸ்மெவெஷா கொயஜீஜெஸ்யஸ்வீவெவஜ । ஷிஜீவெஷ்யம்" என்று பரமவிரக்தனுன திருவடியும் மதித்த ஐஸ்வர்யமிறே. [ஞாலம் இத்யாதி] - ராவணனைப்போலே மஹாபலியைத் தலையை அறு விட்டது உதாரனுகையாலே; அவனுலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்கைக்கு விரகறியுமவனே; ஸர்வாதிகனுன தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்த விரகு. [வஞ்சனே] - சிறுகாலாலே மூவடியென்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே இரண்டடியிலே அடக்கின வஞ்சநம். 'கொள்வான்' என்கிறுர், இந்த்ரன்பேறு தன்பேறுயிருக்கையாலே. அவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என்வாக்கானது. அவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்தபின்பு ராமாவ தாரத்தில் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை. ஸ்வரூபம் அழியாமே செய்த இடமிறே அவ்வவதாரம்; தன்னை அழியமாறின இடமிறே இது. [எப்போதும்] - கலியர் "சோறு சோறு" என்னுமா போலே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "உநஃவாஷெஷா வாமநூரஃ" (மநஃபூர்வோவாகுத் தரஃ) என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு மநோவ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப் படாநின்றது என்கிறுர்.

[நெஞ்சமே இத்யாதி] - வாக்கின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. என்றும் நெஞ்சிலேயிருந்து போமித்தனையோ? என்பக்கலும் ஒருகா லிருக்கலாகாதோ? என்னுநின்றது. அவதாரணத்தாலே-இந்த்ரியாந்தரங்கள், பரமபதம், க்ஷீராப்தி தொடக்கமான இடங்கள் என்படுகிறதோ? "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானுடும் புல்லென்றொழிந்தனகொ லேபாவம்" என்னுமாபோலே, பரமபத மும் அவ்விருப்பும் என்படுகிறதோ! கலங்காப் பெருநகரத்திற் பண்ணும் ஆதரத்தை இதிலே பண்ணுநின்றுன். பரமபதத்தில் இட்டளமும் தீர்ந்தது இங்கேயாயிற்று. மநஸ்ஸை இட்டளமில் லாத நகரமாகக்கொண் டிருந்தான். இல்லையாகில், மறந்துகூப்பீடு மாறுமிறே. [என் தஞ்சனே]-

---

இரண்டாம்பாட்டு நெஞ்சமே இத்யாதி. நெஞ்சுக்கநந்தரம் வாக்கைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம்-மநஃபூர்வ இத்யாதி. யஜுஷீயம் ஶ்ருதிஃ.

வாக்கின் வார்த்தையை உபபாதிக்கிறுர்- என்றும்நெஞ்சிலே இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவதாரணத் தாலே இத்யாதி. இது-வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். ஏகார்த்தமென்றே நிர்வஹிப்பது. ப்ரமாணகதநமுகேந கீழ் வாக்ய விவரணம்-கல்லும் இத்யாதி. பெரிய திருவந்தாதி, அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. திருமலையும், ஸ்வஸந்நிதா நத்தாலே கோஷிக்கிற கடலும், வைகுண்ட ஶப்தவாச்யமான போகபூமியும் இவன் ஸந்நிதியில்லாமையாலே புல் லியவாய்ப் போய்விட்டன; ஏபாவம் - என்னே பாவம்! தம்முள்ளே அவன் புகுந்துபோகமாட்டாதே நிற்கிற படியைக் கண்டு,ஹ்ருஷ்டராய் என்னேபாவம்! என்கிறுர்என்று பாசுரார்த்தம். புல்லெனல்-அழகழிதல்; "புல்லெ னன்மழுங்கல் பொலிவழிதலாகும்"(திவாகரம்)என்னக்கடவதிறே.'நகர்' என்றதுக்கு ஹாவம்-கலங்காப்பெருநக ரத்தில் இத்யாதி. கலங்காப் பெருநகர்-பரமபதம். நீட்சிக்கு ஹாவம் -பரமபதத்தில் இத்யாதி. இட்டளம்-ஸங் கோசம். மநஸ்ஸை நீணகராகக்கொண்டா னென்று தான் அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன, இல்லையாகில் இத் யாதி. அதாவது - நெஞ்சிலேயிருகையாலே யன்றே வாக்குக் கூப்பிடாநின்றது என்றபடி. 'கரணங் கள் தனித்தனியே சேதநஸமாதியாலே கூப்பிடுகிறனவாகச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்துக்கு, அவன் நெஞ்சிலேயிருக்கையாலே வாக்குக் கூப்பிடுகிறதென்கை விருத்தமாகையாலே, இவ்வாக்யம் - ஸந்திக்தம்' என்பர். யத்வா, நெஞ்சிலேயிருந்தானில்லையாகில் மறந்து நெஞ்சுக்குக் கூப்பீடு மாறுமிறே என்றபடியாதல். கார்யாத்காரணமுந்நேய மென்றபடி. 'என்தஞ்சனே' என்றது - வாக்கின் வார்த்தையாயிருக்க, ஆழ்வார்வார்த் தையாக அருளிச்செய்ததும் ஸந்திக்தம். அன்றிக்கே, 'சைதந்யப்ரஸ்ருதித்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கை யாவது ஏன்?என்னில்,—ஆழ்வாருடைய அபிநிவேஶாதிஶயத்தைச் சொன்னபடி என்ற பரிஹாரவாக்யத்துக்குச்

இரண்டாம் பாட்டு.

நெஞ்சமேநீள்நகராக இருந்தவென்
தஞ்சனேஎ! தண்ணிலங்கைக்கிறையைச்செற்ற
நஞ்சனேஎ! ஞாலங்கொள்வான் குறளாகிய
வஞ்சனேஎ! என்னும் எப்போதும்என்வாசகமே.

ஆ.—(நெஞ்சமே.) ஆஶ்ரிதஸமீஹித விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனும் தத்ஸமீ
நிர்வர்த்தநோபாயஜ்ஞனுமிருந்த நீ, நெஞ்சு உன்னை நினைக்க அருள்செய்தாற்போலே நா
உன்னை நினைக்க அருள்செய்தருளவேணும் என்று எப்போதும் அலற்றாநிற்கும் என்வா
என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ““உநஃவ-ஙிவெ-ராவாமா-ஷதூரஃ”” என்னும் கணக்க
மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாகிந்த்ரியத்தினுடைய சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த என்தஞ்சனே]-ஹ்ருதயத்தை இட்டளமில்லாத
மாகக் கொண்டிருந்த என்ஆபத்ஸகனே! நெஞ்சமேயென்கிற ஏவகாரம் வாக்கு மநோவ்ருத்தி
ஆசைப்பட்டமையை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸர்வேந்த்ரியவ்ருத்தியையும் ஆசைப்பட்டமைக்கு
லக்ஷணம். இப்படி எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் அநுஸந்திப்பது.[தண் இலங்கை என்று தொடங்
ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸமர்த்தனும் அவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் முடிக்கும் விரகறியுமவனே

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டத்தைக் கழித்து அநந்யார்ஹமாக்கும்படியை என்வ
எப்போதும் சொல்லாநின்றது என்கிறார்.

என் வாசகம் - என் வாசகமானது, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், நெஞ்சமே - (
சையே, நீள் நகராக - பெரிய திவ்யநகரியாகக்கொண்டு, இருந்த - வர்த்திக்கையாலே, என்
சனே - எனக்கு நற்றுணையானவனே! தண் - (குளவிக்கூடு போலே ராக்ஷஸர்சேர்ந்த) தண்மை
யுடைத்தான, இலங்கைக்கு - லங்கைக்கு, இறையை - நிர்வாஹகனான ராவணனை, செ
முடித்த, நஞ்சனே- நஞ்சானவனே! (மஹாபல்யபிமாநத்தைக்கழித்து), ஞாலம் - பூமியை, கொ
வான் - அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொள்ளுகைக்காக, குறளாகிய - வாமநவேஷனான, வஞ்சனே - க்
மனே! என்னும் - என்னாநிற்கும்.

ராவணனை யழித்தாற்போலே இந்த்ரியபாரவஶ்யத்தைத் தவிர்த்து, பூமியைக்கொ
டாற்போலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கவேணு மென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ,““உநஃவ-ஙிவெ-ரா வாமா-ஷதூரஃ”” என்று மநஸ்ஸ
அநந்தரமான வாக்குத் தன்வ்ருததியையும் நெஞ்சின் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது
கிறார்.

[நெஞ்சமே இத்யாதி] - வாகிந்த்ரியத்தின்வார்த்தை இருக்கிறபடி. அவதாரணத்த
மநோவ்ருத்தியை வாக்கு ஆசைப்பட்ட தென்கை. நெஞ்சின்பக்கலேயோ எப்போதும் இ
லாவது? என்பக்கலில் ஒருகால் இருந்தால் ஆகாதோ? [நீள்நகராக] - கலங்காப்பெருநகரில்
கும் இட்டளம் தீரும்படியாயிற்று, இவர் திருவுள்ளததிற் பரப்பு. [என் தஞ்சனே] -
ஸகனே! விடாய்த்துக் கூப்பிடப்பண்ணின உபகாரம். ஸம்ஸாரிகள் விஷயாந்தரங்களைப்ப

கூப்பிடாநிற்க, இவர் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறது, நெஞ்சிலேயிருக்கையிறே. [தண்இலங்கை இத்யாதி] - கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து அவனுக்கு நஞ்சான வனே! "ஸஹோவீர்யஸ்ஸஹோஸ்த்ருஷ்டிஸ் ஸஹோஸத்வஸ்ஸஹோஜ்வல: | ஸமேந்த்ரஸ்யதேவநோ கோஷதி நூனம்ஸா ஸ்ரீஹைவதே | விஜிதேந்த்ரம்" என்று பரமவிரக்தனான திருவடியும் மதித்த ஐஸ்வர்யமிறே. [ஞாலம் இத்யாதி] - ராவணனைப்போலே மஹாபலியைத் தலையை அரு விட்டது உதாரனுகையாலே; அவனாலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்கைக்கு விரகறியுமவனே! ஸர்வாதிகனான தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்த விரகு. [வஞ்சனே] - சிறுகாலாலே மூவடியென்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே இரண்டடியிலே அடக்கின வஞ்சநம். 'கொள்வான்' என்கிறார், இந்த்ரன்பேறு தன்பேறாயிருக்கையாலே. அவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என்வாக்கானது. அவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்தபின்பு ராமாவ தாரத்தில் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை. ஸ்வரூபம் அழியாமே செய்த இடமிறே அவ்வவதாரம்; தன்னை அழியமாறின இடமிறே இது. [எப்போதும்] - கலியர் "சோறு சோறு" என்னுமா போலே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ***"மந:பூர்வோ வாகுத்தர:"*** (மந:பூர்வோவாகுத்தர:) என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு மநோவ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப் படாநின்றது என்கிறார்.

[நெஞ்சமே இத்யாதி] - வாக்கின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. என்றும் நெஞ்சிலேயிருந்து போமித்தனையோ? என்பக்கலும் ஒருகா லிருக்கலாகாதோ? என்னாநின்றது. அவதாரணத்தாலே- இந்த்ரியாந்தரங்கள், பரமபதம், க்ஷீராப்தி தொடக்கமான இடங்கள் என்படுகிறதோ? "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொ லேபாவம்" என்னுமாபோலே, பரமபத மும் அவ்விருப்பும் என்படுகிறதோ! கலங்காப் பெருநகரத்திற் பண்ணும் ஆதரத்தை இதிலே பண்ணாநின்றான். பரமபதத்தில் இட்டளமும் தீர்ந்தது இங்கேயாயிற்று. மநஸ்ஸை இட்டளமில் லாத நகரமாகக்கோண் டிருந்தான் . இல்லையாகில், மறந்துகூப்பீடு மாறுமிறே. **[என் தஞ்சனே]**-

---

இரண்டாம்பாட்டு நெஞ்சமே இத்யாதி. நெஞ்சுக்கநந்தரம் வாக்கைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம்-மந:பூர்வ இத்யாதி. யஜுஷீயம் ஶ்ருதி:.

வாக்கின் வார்த்தையை உபபாதிக்கிறார்- என்றும்நெஞ்சிலே இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவதாரணத் தாலே இத்யாதி. இது-வ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். ஏகார்த்தமென்றே நிர்வஹிப்பது. ப்ரமாணகதநமுகேந கீழ் வாக்ய விவரணம்-கல்லும் இத்யாதி. பெரிய திருவந்தாதி, அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. திருமலையும், ஸ்வஸந்நிதா நத்தாலே கோஷிக்கிற கடலும், வைகுண்ட ஶப்தவாச்யமான போகபூமியும் இவன் ஸந்நிதியில்லாமையாலே புல் லியவாய்ப் போய்விட்டன; ஏபாவம் - என்னே பாவம்! தம்முள்ளே அவன் புகுந்துபோகமாட்டாதே நிற்கிற படியைக் கண்டு,ஹ்ருஷ்டராய் என்னேபாவம்! என்கிறார்என்று பாசுரார்த்தம். புல்லெனல்-அழகழிதல்; "புல்லெ னன்மழுங்கல் பொலிவழிதலாகும்"(திவாகரம்)என்னக்கடவதிறே.'நகர்' என்றதுக்கு ஹாவம்-கலங்காப்பெருநக ரத்தில் இத்யாதி. கலஙகாப் பெருநகர்-பரமபதம். நீட்சிக்கு ஹாவம் -பரமபதத்தில் இத்யாதி. இட்டளம்-ஸங் கோசம். மநஸ்ஸை நீணகராகக்கொண்டா னென்று தான் அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன, இல்லையாகில் இத் யாதி. அதாவது - நெஞ்சிலேயிருககையாலே யன்றோ வாக்குக் கூப்பிடாநின்றது என்றபடி. 'காணங் கள் தனித்தனியே சேதநஸமாதியாலே கூப்பிடுகிறனவாகச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்துக்கு, அவன் நெஞ்சிலேயிருக்கையாலே வாக்குக் கூப்பிடுகிறதென்கை விருத்தமாகையாலே, இவ்வாக்யம் - ஸந்திக்தம்' என்பர். யத்வா, நெஞ்சிலேயிருந்தானில்லையாகில் மறந்து நெஞ்சுக்குக் கூப்பீடு மாறுமிறே என்றபடியாதல். கார்யாத்காரணமுந்நேய மென்றபடி. 'என்தஞ்சனே' என்றது - வாக்கின் வார்த்தையாயிருக்க, ஆழ்வார்வார்த் தையாக அருளிச்செய்ததும் ஸந்திக்தம். அன்றிக்கே, 'சைதந்யப்ராஸ்ருதித்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கை யாவது ஏன்?என்னில்,—ஆழ்வாருடைய அபிநிவேஶாதிஶய த்தைச் சொன்னபடி என்ற பரிஹாரவாக்யத்துக்குச்

இப்படி கூப்பிடப்பண்ணின உபகாரகத்வத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். ஸம்ஸாரிகளில் இ கூப்பிடுகிறா ரில்லையிறே. இவர் நெஞ்சிலே யிருக்கையிறே இவ்விஷயத்திற் கூப்பிடுகிறது. [இலங்கை இத்யாதி] - கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து அவ நஞ்சானவனே! ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத திருவடியும் லங்கையில் கட்டளையைக் க "ஸுமஹாவீர்ய மஹாதைர்ய மஹாஸத்வ மஹாத்யுதிः" (அஹோவீர்ய ம தைர்ய மஹோஸத்த்வ மஹோத்யுதிः) என்று மதித்த ஐஶ்வர்யமிறே. தண்மையாலே - கட்ட பாட்டை லக்ஷிக்கிறது. [ஞாலம் இத்யாதி] - மஹாபலியாலே அபஹ்ருதையான பூமியை கும் விரகறியுமவனே! ராவணனைப்போலே தலையை அறுவிட்டது, ஔதார்யமென்பதொரு லேஶ முண்டாகையாலே. 'இவன் கையிலே ஒரு தர்மாபாஸ முண்டாயிருந்தது' என்று இ அழியாதே, ஸர்வாதிகனான தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கே விரகு. [வஞ்சனே] - கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து, சிறுகாலைக் காட்டி 'மூவடி' வேண்டிப் பெரிய காலாலே அளந்து, இரண்டடியிலே அடக்கி ஓரடிக்குச் சிறையிலே யிட்டுவ வஞ்சநம். 'கோள்வான்' என்கிறார், இந்த்ரன்பேறு தன் பேறாகையாலே. இவ்வஞ்சநத்தை ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது. இவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்தபின்பு ர தாரத்தின் சேவ்வையிலும் போகிறதில்லை; தன்பெருமை அழியாமற் செய்த இடமிறே ராமாவ, தன்பெருமையை அழிய மாறின இடமிறே இது. [எப்போதும்]- கலியர் 'சோறு சோறு' என் போலே.

மூன்றாம் பாட்டு.

வாசகமேயேத்த அருள்செய்யும்வானவர்தம்
நாயகனே! நாளிளந்திங்களைக்கோள்விடுத்து
வேயகம்பால் வெண்ணெய்தொடுவுண்ட ஆனாயர்
தாயவனே! என்று தடவும்என்கைகளே.

சோ, கரணங்களுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் பேதமில்லாமையாலே அபேதத்தை விவக்ஷித்து இப்படி அருள கிறா ரென்று விரோதபரிஹாரம் பண்ணவுமாம். மேலும் இப்படி விருத்தமான வாக்யங்கள் உண்டாகி படியே பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. கூப்பிடப்பண்ணுகை உபகாரமோ? என்ன, ஸம்ஸாரிகளில் இ இல்லையாகில் இத்யாதி வாக்யத்தில் - வ்யதிரேகத்தாலே உபபாதிதமான அர்த்தத்தை, அந்வய த்ருடீகரிக்கிறார்-இவர்நெஞ்சிலே இத்யாதி. 'தண்' என்று - அழகாய், கட்டளைப்பாட்டைச் சொல்லு அப்படி கட்டளைப்பாடுடைத்தாயிருக்குமோ? என்ன, ஒன்றுக்கும் இத்யாதி. "ஸுமஹாரா ராஜஸ்யஸ்வலக்ஷணயாஸுதா" இத்யுத்தரார்த்தம். ஸுந்தரகாண்டே ராவண ஸமீபகத மத்வாக்ய மிதம். 'வஞ்சனே' என்றத்தால் - விரகறியுமவனே என்றது. வஞ்சனையென்று - வி வஞ்சனையாதல். ஒருவிரகறியவேணுமோ, விகாஹிதது வாங்க வொண்ணாதோ? என்ன, ராவ போலே இத்யாதி. விரகேது? என்ன, இவன் கையிலே இத்யாதி. ஒரு தர்மாபாஸமாவது - ஔதா 'வஞ்சனே' என்றதுக்கு ஹாவம்--'கள்ளக்குறளாய்' இதயாதி. திருமொழி- அஞ்சாம்பத்து. அறிவதில், இ பாட்டு. க்ருத்ரிமமான வாமநவேஷத்தை யுடையனாய் மஹாபலியை வஞ்சித்து இதி பாசுரார்த்தः. கொடுப்பா னென்னாதே, 'கொள்வான்' என்கிற தென்? என்ன, கோள்வானென்கிறர் இத்யாதி. 'வ என்கிற ஏவகாரத்தை வஞ்சநத்திலே கூட்டி ஹாவம் - இவ்வஞ்சநத்தை இத்யாதி. ஏவகாரவ்யாவர்த் இவ்வஞ்சநத்தை யநுஸந்தித்த இத்யாதி. இவ்வாகயம் - "இலங்கைக்கிறையைச் செற்ற" என்றத்தை ராமாவதாரத்திலே வாசியேது? என்ன, தன்பெருமை இத்யாதி. கலியர் - பசியர். என்வாசகம் - எப்பே நெஞ்சமே இத்யாரப்ய, என்னுமித்யந்வயः.

ஆ.—(வாசகமே.) வானவர்தம் நாயகனாய் வைத்து வாசகமேயேத்த அருள்செய்தருளினாற்போலே, அபிநவபூர்ண சந்த்ரகிரணம்போலே திருமுத்தினொளி புறப்படும்படி திருப்பவளத்தைத் திறந்து, வெண்ணெய் தொடுவுண்ட உன்னுடைய அவ்வழகை நானும் ஏத்தும்படி அருள்செய்யவேணும் என்று தடவும் என்கைகள் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடைய கைகளுக்குத் தனக்கு அடைத்த வ்ருத்தியிலும் வாக்வ்ருத்தியிலும் அகப்பட உண்டான சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாசகமேயேத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாய்வைத்து வாக்குக்கே ஸ்துதிஸாமர்த்யத்தைத் தந்தாய்; அப்படி நாங்களும் ஏத்தும்படி பண்ணவேணு மென்று கைகளுக்குக் கருத்து. [நாள் இளந்திங்கள் என்று மேலுக்கு] - இடையருடைய மூங்கிற்குடில்களிலே வெண்ணெய்களவுகாணப்புக்கு வெண்ணெயைப் பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பூர்ணனாய், நாளால் இளையனான சந்த்ரனைப்போலே யிருக்கிற திருமுத்தின் ஒளி புறப்படும்படியாக ஸ்மிதம்பண்ணி வெண்ணெயமுதுசெய்து ஆனாயர்பக்கல் தாய்போலே பரிவனானவனே!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே அவர்கள்பதார்த்தங்களை விரும்பும்படியான க்ருஷ்ணனை என்கைகள் ஆராயாநின்றன என்கிறார்.

வாசகமே - வாசகமே, ஏத்த - ஏத்தும்படி, (அதுக்கே), அருள்செய்யும் - அருளைச் செய்யுமவனாய், வானவர்தம் - (அத்தாலே) ஸூரிகளுங் கொண்டாடும்படி, நாயகனே - நிர்வாஹகனானவனே! நாள் - அபிநவனாய், இளம் திங்கள் - இளையனான உதயசந்த்ரனுடைய, கோள் - (அநுரக்தமான) தேஜஸ்ஸை, விடுத்து - (விரிக்குமாபோலே அதரஶோபாவிஸிஷ்டமான ஸ்மிதசந்த்ரிகையை) ப்ரகாசிப்பித்து, வேயகம்பால் - மூங்கிற்குடிலின் அகவாயிலே வைத்த, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, தொடு உண்ட - களவுகண்டு அமுதுசெய்தத்தாலே, ஆனாயர் - இடையருடைய, தாயவனே - ஸத்தாதிகளுக்கு வர்த்தகனானவனே! என்று - என்று, என்கைகள் - என்கைகளானவை, தடவும் - (களவுகாணப்புக்கவிடத்தே) தடவிப் பிடிக்கத் தேடாநின்றன.

நாள் - புதுமை. இளமை - உதயாவஸ்தை. கோள் - ஒளி. விடுத்தல் - விரித்தல். நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்தென்று - உபமாநமுகத்தாலே உபமேயமான ஸ்மிதத்தை லக்ஷிக்கிறது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கைகளானவை வாக்வ்ருத்தியையும் தன்வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

[வாசகமே இத்யாதி] - கைகளின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. இவ்வாக்கே ஏத்திப்போமித்தனையோ? நான் ஒருகால் ஏத்தினால் ஆகாதோ? என்னாநின்றது. «தத்விப்ராஸோ விபந்யவ:» என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்டது உண்டோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு ஏத்துகையே ஸ்வபாவமாகக்கொடுத்தவன் என்னுதல், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் ஏத்துகையே ஸ்வபாவமாகவேணும் என்னுதல். [நாள் இத்யாதி] - நாளால் இளையனான சந்த்ரனைப்போலே; அபிநவமான சந்த்ரனைப்போலே யென்கை. [கோள்] - ஒளி. திருமுத்தின் ஒளி புறப்படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி. [வேய் இத்யாதி] - இடையருடைய மூங்கிற்குடில்களிலே வெண்ணெய்களவுகண்ட. இடைச்சிகள் மறையச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயைக் களவுகாணப்புக்கு நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தில்இருளாலும் தெரியாமையாலே தடவ ஸாக்யவசத்தாலே கையிலேதட்டின ஹர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணி அதுவே கைவிளக்காக வெண்ணெய் அமுதுசெய்யும் என்கை. [ஆனாயர் இத்யாதி] - இடையருக்குத்

தாய்போலே பரிவனானவனே! [என்று தடவும என்கைகளே] - அவன் வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்தே வழியைக் கட்டிப் பிடிததுக்கொளளத் தேடாநின்றது என்கைகள். நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திததவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை என்னவுமாம். "ஶாமௌஷதாஷ்ருஷ்டி:".

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. கைகளானவை வாக்வ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்

[வாசகமே ஏத்த இத்யாதி] - கைகளானவை-'இவ்வாக்கே யேத்திப் போமித்தனையோ? நானும் ஒருகால் ஏத்தினா லாகாதோ?' என்னாநின்றது. "விபந்யவ:" (விபந்யவ:) என்கிற படியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு, வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்டதுண்டோ? நித்ய ஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு உன்னையேத்துகையே ஸ்வபாவமாகக் கொடுத்தவ னென்னுதல். நிரபேக்ஷனா யிருக்கச் செய்தேயன்றோ வாக்குக்கு ஏத்தலாம்படி ஸாபேக்ஷனாயிற்று; அந்த நைர பேக்ஷ்யம் என்பக்கலிலே யாயிற்றோ? [நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து] - படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்திலே—உறிகளிலே சேமித்து வைப்பர்களிறே; தன்நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச்செய்தே, கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் தட்டின ப்ரியத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணு மிதுவே கைவிளக்காக அமுதுசெய்யுமாயிற்று. ஆள் தட்டிற்றாகில் வாயை மூட அமையுங்காணும்; ஆள்தட்டுகைதான் அநபிமத மாகையாலே ஸ்மிதம் மாறுமே. பின்னை ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தைக் கையாலே புதைக்க அமையுமே. அபிநவசந்த்ரனைப் போலேயாயிற்று முறுவல் இருக்கிறது. "சேக் கரிடை நுனிக்கோம்பில் தோன்றும் சிறுபிறை முளைப்போல் நக்க செந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக" என்னக்கடவதிறே. திங்கள்போ லென்னாதே, திங்களென்றது -

---

மூன்றாம்பாட்டு - வாசகமே இத்யாதி. 'வாசகமேயேத்த - தாயவனே என்றுதடவும்' என்றத்தைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கைகளானவை இத்யாதி.

அவதாரணாததம் - கைகளானவை இத்யாதி. அருள்செய்யும் நாயக னென்னாதே 'வானவர்தம் நாயகனே' என்று விசேஷித்ததுககுத் தாதபாயத்வயம். முந்தினது - விபந்யவ: இத்யாதி. நித்யஸூரிகளேத்த நிரபேக்ஷனாய் இருககிற உனககு என்றபடி. தவிதீயதாத்பர்யம் - நித்யஸூரிகளைப்போலே இத்யாதி. இந்த யோஜனையில், வாசகமேத்தவே - அருள்செய்யும் இத்யந்வய:. ஏத்தவே - ஏத்துகையே ஸ்வபாவமாக. ப்ரத மார்த்தவிவரணம் - நிரபேக்ஷனாய் இதயாதி. வெண்ணெய் தொடுவுண்கிற வளவிலே நாளிளந்திங்களைக கோள்விடுக்கைக்கு ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, படலடைத்த இத்பாதி. அந்வயிக்கே, பதாவதாரிகையா தல். காணப்புக்கவிடத்திலே - தட்டின இத்யந்வய:. திருமொழி - நாலாம்பத்து - நாலாந்திருமொழி - மூன்றாம் பாட்டு, 'படல்' இத்யாதி. படலாலேயடைத்துவைத்த சிற்றகங்களிலே படலைத்திறந்து நுழைந்துபுககு அன்றுகடைந்த செவ்விய வெண்ணெயிதி பாசுரார்த்த:. அமுதுசெய்யும்போது ஆரேனும்வந்தாலோ? என்ன, ஆள்தட்டிற்றாகில் இத்யாதி. ஸ்மிதம்பண்ணாநிற்க, வாயைமூடும்படியென்? என்ன, ஆள்தட்டுகைதான் இத் யாதி. ஆனால் கௌஸ்துபமுண்டே என்ன, பின்னை இத்யாதி. நாளால் இளைய சந்த்ரனைபபோலே யிருக்கிற திருமுத்தினொளி புறப்படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி யிதி சப்தார்த்த:. கோள் - தேஜஸ்ஸு. விடுக்கை - ப்ரவ ஹிப்பிக்கை; ஸ்மிதம்பண்ணி யென்றபடி. 'திங்களை' என்கிற ஐகாரம் - அவ்யயம். திங்களினுடைய என்ற படி. அப்படி அபிநவசந்த்ரனைப்போலே யிருக்குமோ? என்ன, சேக்கரிடை இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திரு மொழி-எட்டாந்திருமொழி-இரண்டாம்பாட்டு: செககர்வானத்திடையிலே ஶாகாக்ரத்திலே தோன்றும்படி உந் நேயமான பாலசந்த்ராங்குரம்போலே ஸ்மிதம்பண்ணுகிற மிகச்சிவந்திருந்துளள திருவதரமாகிற உயர்ந்தநிலத் தின்மேலே குளிர்ந்து வெளுத்திருககிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது ப்ரகாசிக்கவென்று பாசுரார்த்தம். செக்கர் - செவ்வானம். பிறை - பாலசந்த்ரன். நக்க - ஸ்மிதம்பண்ணுகிற. 'செம்' என்றும் 'துவர்' என்றும் - சிவப்பாகையாலே, மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. நளிர் - குளிர்த்தி. முற்றுவமைக்கு உதா

முற்றுவமை யிருக்கிறபடி; "தாவி வையங்கோண்ட தடந்தாமரை" என்னுமாபோலே. [கோள் விடுத்து]-தேஜஸ்ஸைப் புறப்படவிட்டு திருவதரம் மறைக்குமத்தைத் தவிருகை. [வேயகம்]-மூங்கிலாலே சமைந்த அகம். [பால்வேண்ணேய் தோடுவுண்ட] - அவ்வகங்களில் பாலையும் வேண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்த. அகத்திடத்து வேண்ணே யென்றுமாம். [வேயகம்பால் வேண்ணேய் தோடுவுண்ட] - வேய்த்தகத்திடத்து வேண்ணெயைக் களவு கண்டு அமுது செய்த என்றுமாம். வேய்த்து - அவஸரம்பார்த்து. வேய்த்திறே களவு காண்பது; "போரார்வேல்" இத்யாதி. [ஆனுயர்தாயவனே என்று] - ஆனுயர்க்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே என்று. [தடவும் என்கைகள்] - படலையடைத்து உள்ளேபுக்குக் கோண்டியிலே பிடிக்கக் காணுந் தேடுகிறது. நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை, "**ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி:**" (ராமம் மேநுகதாத்ருஷ்டி:) இத்யாதி. - கடல் கோண்ட வஸ்து மீளுமோ? அறுபதினாயிரமாண்டு மலடுநின்று பட்டினிவிட்ட என்கண்கள் மீளுமோ? நல்லது கண்டு கால்தாழ்ந்தத்தை, இனி நம்மது என்று வழக்குப்பேசினால் பசையுண்டோ? "**அத்யாபி**" (அத்யாபி) - தன்னைக்கோண்டு கார்யங்கோள்ளவேண்டும் இற்றைக்கும் உதவுகிறதில்லை. அவரைக் காணவிட்டால், அவரைப்பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக் கண்டு தரிக்கவேண்டும் இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை. (ந)

நான்காம் பாட்டு.

கைகளாலாரத்தோழுதுதோழுது உன்னை
வைகலும்மாத்திரைப்போதும் ஓர்வீடின்றிப்
பைகோள்பாம்பேறி யுறைபரனே! உன்னை
மேய்கோள்ளக்காண விரும்புமென்கண்களே.

ஆ.—(கைகளாலார.) பைகொள்பாம்பேறியுறை பரனே! உன்னை ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் ஒழியாமே எப்போதும் கைகளாலே ஆரத்தொழுது, மெய்கொள்ளக்காண விரும்பாநிற்கும் என் கண்கள் என்கிறார்.

ஹாரணம் - தாவி இத்யாதி. பூமியை யளந்துகொண்ட விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளிதி சப் தார்த்த:. தாமரையென்று உபமேயம் லுப்தமாய் உபமாநம்மாத்ரமே சொல்லுகையாலே, முற்றுவமை யென்கிறது. முற்றுவமை - பூர்ணோபமை. 'வேய்' என்று - மூங்கிலென்னுதல்; வேய்த்தென்னுதல். வேய்த்து - வேயைப்பார்த்து, வேவுபார்த் தென்றபடி. பாலென்று - க்ஷீரமாதல், இடமாதல். அகம் - க்ருஹம். தோடுவுண்ட - திருடியுண்ட. தொடுவு - களவு. களவுகண்டு - திருடியென்றபடி. வேவுபார்க்கவேணுமோ? என்ன, வேய்த்திறே இத்யாதி. தடவுகிறது - கொண்டியிலே பிடிக்கைக்காக வென்னுதல், கண்தெரியாமையாலே யென்னுதல். இவ்வர்த்தத்வயமும் - வ்யாக்யாநத்திலே விவக்ஷிதம். இவ்வர்த்தத்வயத்தையும் அடைவே அருளிச் செய்கிறார் - படலையடைத்து இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. படல் - தடுக்கு. கோண்டியிலே - களவிலே. பிடித்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ? தடவவேணுமோ? என்ன, நவநீத இத்யாதி. ஈடுபாட்டாலே கண்தோற்றாமைக்கு ஸம்வாதம் - ராமம் இத்யாதி. "ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே । ந த்வா பஶ்யாமி கௌஸல்யே ஸாது மாம் பாணிநா ஸ்ப்ருஶ" இத்யயோத்யாகாண்டே த்விசத்வாரிம்ஶே கௌஸல்யாம்ப்ரதி தஶரத:. 'ராமம்' என்றதுக்கு பாவம் - கடல்கோண்ட இத்யாதி. 'மே' என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்வயம் - அறுபதினாயிரமாண்டு இத்யாதி வாக்யத்வயமும். பசை - ப்ரயோஜநம். விவரணம் - அவரை இத்யாதி. "பாணிநா ஸ்ப்ருஶ" என்றதுக்கு - ஸ்பர்ஶேந்த்ரியமுண்டோ? இல்லையோ? தொட்டுப்பார் என்றத்தை நினைப்பது. என்கைகளித்யாதி க்ரமேண அந்வய:. (ந

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், கண்களானவை ‘கைகளுடைய பரிமாற்றமும் வேணும், ஸ்வவ்ருததியான தர்ஶநமும் வேணும் என்னாநின்றன’ என்கிறார்.

[கைகளால் என்று தொடங்கி] - விடாய்தீரும்படி கைகளாலே உன்னை மிகவும்தொழுது என்றும் ஒருக்ஷணமும் இடைவிடாதே. [பைகொள் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே யுறைகையாலே அதிஶ்லாக்யனுயுள்ளவனே! உருவெளிப்பாடுபோலன்றியே மெய்யாகக்காணவேணுமென்று விரும்பாநிற்கும்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வவதாரமூலமான அநந்தசாயியைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என் கண்கள் என்கிறார்.

என் கண்கள் - என் கண்களானவை, கைகளால் - கைகளாலே, உன்னை - உன்னை, ஆர தொழுதுதொழுது - பரிபூர்ணமாகப் பலகாலுந தொழுது, வைகலும் - காலதத்த்வமுள்ளதனையும், ஓர் மாத்திரைப்போதும் - ஒரு க்ஷணமாத்ரமும், வீடு இன்றி - விடாதே, பைகொள் - விரிகிற பணங்களை யுடைய, பாம்பு ஏறி உறை - திருவநந்தாழ்வான்மேலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பரனே - பரமபேஷியே! உன்னை - உன்னையே,மெய்கொள்ள காண - அபரோக்ஷித்துக் காணவேணுமென்று, விரும்பும் - ஆசைப்படாநின்றன.

கண்கள் கையாலேதொழுகையாவது - அதினுடைய வ்ருத்தியிலும் அந்வயிக்கத் தேடுகை. பை - பணம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், கண்களானவை கைகளின்வ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியான தர்ஶநத்தையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

[கைகளால்] - தொழுகைக்காகக் கண்ட கைகளால். [ஆர] - பசியர் வயிறுநிறைய உண்ணவேணுமென்னுமாபோலே. வீப்ஸையாலே தொழுகைதானே ப்ரயோஜநம் என்கை. ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்குத் தொழில் அதுகிட்டினவாறே தவிரும். அநந்யப்ரயோஜநனுலும் ஸாதநபுத்தயா தொழில் ஸாத்யஸித்தியளவிலே மீளும. இதுதானே ப்ராப்ய மாகையாலே நித்யமாயிருக்கும்; ‘‘நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா:’’ என்னக் கடவதிறே. [உன்னை] - அஞ்சலிக்குவகுத்த உன்னை. இத்தலை தொழுதல்லது தரிக்கமாட்டாதாப்போலே தொழுவித்துக்கொண்டல்லது தரிக்க மாட்டாத உன்னை. [வைகலும் இத்யாதி] - ஸர்வகாலமும் ஒருக்ஷணமும் இடைவிடாதே; நிதயாக்நிஹோதரவயாவ்ருத்தி. [பைகொள் இதயாதி] - இப்படி தொழுகைக்கு அடியான ஸர்வாதிகத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயத்வமும் சொல்லுகிறது. ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கை. ‘‘அநந்தஶாயி’’ என்கிறபடியே ஸர்வாதிகத்வம் சொல்லிற்றாகவுமாம். [உன்னை] - இபபடி ப்ராப்தனுய் போக்யனுன உன்னை. [மெய்கொள்ள இத்யாதி] - மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு எட்டாதொழிகையன்றிக்கே மெய்யாகக் காணவேணு மென்று விரும்பாநின்றன.

ஈடு.—நாலாம் பாட்டு. கண்களானவை கைகளின்வ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு - கைகளால் இத்யாதி. ‘கைகளாலாரத்தொழுது. காணவிரும்பும்’ என்றத்தைகடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கண்களானவை இத்யாதி.

[கைகளால்] - காமிநியாய் முலையெழுந்துவைத்துக் காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஶம்பெறாத வோபாதியிறே இவற்றுக்குத்தொழாதொழிகை. கைவந்தபடி செய்யவிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது; **“தேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய”** (தேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய) இறே. [ஆரத்தொழுது] - ‘பசியர் வயிறாரவுண்ண’ என்னுமாபோலே, ‘உன்னைத்தொழவேணும்’ என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே யுருவிக்கிடக்கிற இக்கைகளானவை நிறையத் தொழுது. வாய்வந்தபடிசொல்லவும், கைவந்தபடி செய்யவுமிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. வாய்க்குஏத்துகையோபாதியிறே கைக்குத் தொழுகையும். [தொழுதுதொழுது]-ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகத்தொழில் ப்ரயோஜநத்தளவிலே மீளும்;ஸாதநபுத்த்யா தொழில் ஸாத்யம் ஸித்தித்தவளவிலே மீளும்; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே யாத்ரையாய். **“முக்தாநாம்லக்ஷணம்ஹ்யேதத்”** (முக்தாநாம்லக்ஷணம்ஹ்யேதத்) என்று - முக்தர்க்கு லக்ஷணஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஶ்வேதத்வீபவாஸிகள் படியாகச் சொல்லி, அவர்களையிறே **“நித்யாஞ்ஜலிபுடாঃ”** (நித்யாஞ்ஜலிபுடாঃ) என்கிறது. **“ஹ்ருஷ்டாঃ”** (ஹ்ருஷ்டாঃ) - பசியிலே யுண்ணப் பெற்றாற்போலேயாயிற்று, தொழுதால் இருக்கும்படி. **“நமஇத்யேவவாதிநঃ”** (நமஇத்யேவவாதிநঃ)- இதுவே ஶீலமாயிருக்கை.[உன்னை]-இத்தலைதொழுது ஸத்தைபெறுமாபோலே,தொழுவித்துக் கொண்டு ஸத்தைபெறும் உன்னை. கைவந்தபடிசெய்யச்சொல்லிவிட்ட உன்னை,ப்ராப்தனானஉன்னை; **“ஸேவாஶ்வவ்ருத்திঃ”** (ஸேவாஶ்வவ்ருத்திঃ) இறே புறம்பு தொழுவது. தொழுதல்லது தரியாத கையாலே தொழுவித்துக்கொண்டல்லது தரியாத உன்னை. [வைகலும் இத்யாதி] - நாள்தோறும் அதுதன்னிலும் ஒருக்ஷணமும் இடைவிடாதே. ஒருநாளைக்கு ஒருகால் தொழுது தேவையற்றிராதே, இடைவிடாதே தொழுது. நித்யாக்நிஹோத்ராதிகளோபாதியாகப் போராது. [பைகொள் இத்யாதி] - தொழுவித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான * உச்ச்ராயத்தையும், † ஸ்ப்ருஹணீயதையையும், தொழுமவர்களிருக்கும்படியையும் சொல்லிற்று. திருமேனியோட்டைஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸித

தொழுவது கைகளாலே யாயிருக்க, ‘கைகளால்’ என்று **விசேஷிக்கிறதுக்கு** *ஸநிதர்ஶநமாக ஹாவம் -* **காமிநியாய்** *இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னத்தை ரஸோக்தியாலே விஶதீகரிக்கிறார் -* **கைவந்தபடி** *இத்யாதி வாக்ய த்வயேந. ஆகையாலே, கைவந்தபடி என்று கூட்டுவது. கைவந்தபடி - ஸ்வேச்சையான படி யென்று ரஸம். அவனுக்காகக் கண்ட கைகளென்று கீழே அருளிச்செய்து, தொழப்பெறாமையாலே உருவின கைக ளென்று தாத்பர்யாந்தரம் -* **உன்னைத்தொழ** *இத்யாதி. ‘காமிநியாய்’ இத்யாதி வாக்யவிவரணமாதல். கீழிற்பாட்டையும் கடாக்ஷித்துச் சாடு -* **வாய்வந்தபடி** *இத்யாதி. விவரணம் -* **வாய்க்கு** *இத்யாதி. வீப்ஸைக்குத்தாத்பர்யம்-* **ப்ரயோஜநாந்தர** *இத்யாதி. ப்ரயோஜநத்தளவிலே - ப்ரயோஜநஸித்தியளவிலே.* **இதுவேயாத்ரையாய்** *- ப்ராப்யமாகையாலே யென்றபடி. தொழுகையே யாத்ரையானபேருண்டோ? என்ன,* **முக்தாநாம்** *இத்யாதி. நாராயணீயே,* “முக்தாநாம்லக்ஷணம்ஹ்யேதத் ஶ்வேதத்வீபவாஸிநாம் । நித்யாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா நமஇத்யேவவாதிநঃ”. *ஹ்ருஷ்டாঃ என்கிற பதம் - அஞ்சலிகரணத்தினுடைய அத்யந்தாபீஷ்டதமத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. நமஇத்யேவவாதிநঃ என்கிற இது - வாசிகநமஸ்காரத்தினுடைய நித்யதையை ஸூசிப்பிக்கிறது. “வாதிநঃ” என்றதுக்கு - தாச்சீல்யே ணிநிப்ரத்யயமாகையாலே,* **இதுவே சீலமாயிருக்கை** *என்று. ‘உன்னை’ என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்ரயம் -* **இத்தலை** *இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. தொழுகைக்கு ப்ராப்தனாகவேணுமோ? என்ன,* **ஸேவா** *இத்யாதி. மாநவே,* “ஸேவாஶ்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்”. *‘உன்னை’ என்றதின் முந்தின அர்த்தவிவரணம் வ்யதிரேகமுகேந-* **தொழுதல்லது** *இத்யாதி. ‘வைகலும்’என்றபோதே-தொழுகையில் அவிச்சேதம் ஸித்தமாயிருக்க, ‘மாத்திரைப்போதுமோர்வீடின்றி’ என்று தனித்துச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் -* **ஒருநாளைக்கு** *இத்யாதி. இத்தால் வ்யாவர்த்திகப்படுமவற்றை அருளிச்செய்கிறார் -* **நித்யாக்நி** *இத்யாதி. ‘பான்’ என்றதுக்கு - உச்ச்ராயமும், ஸ்ப்ருஹணீயதையும் அர்த்தமாக்கி இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் -* **தொழுவித்து** *இத்யாதி. ‘பைகொள்’ என்ற விசேஷணத்துக்கு ஹாவம் -* **தொழுமவர்களிருக்கும்படியையும்** *என்றது. ‘ஸ்ப்ருஹணீயதையையும்’ என்றதின் விவரணம் -*

** உச்ச்ராயம் - உயர்ந்திருக்கை. † ஸ்ப்ருஹணீயதை - விரும்பத்தக்கதாகை.*

மான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளுகையாலே, தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே யிருக்கையாலே 'பரன்' என்கிறது அநந்தசாயியிறே ஸர்வேஶ்வரனாவான். பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிற பேற்றை ஆசைப்படாநின்றது. [உன்னை] - ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை. [மெய்கொள்ளக்காண] - பத்தும்பத்தாக மெய்யே காண. மாநஸாநுபவம் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநமாம்படி விஶததமமாக, 'இனிக் கிட்டிற்று' என்று அணைக்கத் தேட, கைக்கு எட்டாமையாலே கூப்பீட்டோடே தலைக்கட்டிவிடுகையன்றிக்கே ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி காணத் தேடாநின்றது. [விரும்பும்] - ஆசைப்படாநின்றது. கிடைப்பது, கிடையா தொழிவது, ஆசைப்படாநின்றது. [என்கண்களே] - என்கண்கள் தன்கைகளாலே தொழவும் தான் காணவும் ஆசைப்படாநின்றது. ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள்பின்னே போன இளையபெருமாளை 'அவரும் ஒருவரே' என்று கொண்டாடி, அவர்போய்ச் செய்த அடிமையையுந் தான் ஆசைப்பட்டாற்போலே. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கண்களாற்காண வருங்கொலென்றுஆசையால்
மண்கொண்டவாமனனேற மகிழ்ந்துசெல்
பண்கொண்டபுள்ளின் சிறகொலிபாவித்துத்
திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்து என்செவிகளே.

ஆ,— (கண்களால்.) மண்கொண்ட வாமநன் ஏறியருள, மதுபாநம் பண்ணின வண்டுபோலே களித்துக்கொண்டு செல்லும் பெரிய திருவடிமேலே அவன் ஏறியருளி வரும்படியைக் காணவேணுமென்றும், வரும்போது பெரியதிருவடியினுடைய அத்திருச்சிறகினொலி கேட்கவேணுமென்றும் ஆசைப்படாநிற்கும் என் செவிகள் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியம் 'காணவும்வேணும், கேட்கவும்வேணும்' என்னாநின்றது என்கிறார்.

[கண்களால் என்று தொடங்கி] - கண்களாலே காணவருமோ வென்னும் ஆசையாலே ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தே தானேவந்து அவர்களபேக்ஷிதங்களை முடிக்கும் ஸ்வபாவனான ஸ்ரீவாம

தகட்டில் இத்யாதி. உச்ச்ராயத்தையும் என்ற அர்த்தவிவரணம் - **அநந்தசாயி** இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - **பர்யங்கவித்யையில்** இத்யாதி. 'பரன்' என்றதின் அர்த்தத்வயத்தையும் பற்ற, **ப்ராப்தனுமாய்** இத்யாதி. 'பத்தும்பத்தாக'என்றத்தை விஶதீகரிக்கிறார்-**மாநஸாநுபவம்** இத்யாதி. பாவநாப்ரகர்ஷம்-நிரந்தரஸ்ம்ருதி ஸந்தாநாதிஶயம். **ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி**-யாதொன்று முன்பு மநஸ்ஸாலே அநுபூதமாயிற்று, அதுவே இப்போது கண்ணாலும் அநுபவிக்கப்படுகிறதென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாமபடி இத்யர்த்தஃ. "நேத்ரம் ஸவக்ஷாரஹிவீக்ஷதெ தத்" இத்யேதத் ஶ்ருதி நிதாயாஹ-**கிடைப்பது** இத்யாதி. அவதாரிகைக்குச்சேர வலிதம் -**என்கண்கள்** இத்யாதி. **தன்கைகளாலே**யிதி-இது, கரணியான இவருடைய வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டபடி. காரணம் கரணாந்தரத்தின் வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டமைககு த்ருஷ்டாந்தம்-**ஸ்ரீபரதாழ்வான்** இத்யாதி. **அவரும் ஒருவரே யென்று கொண்டாடியென்றது**—"ஸித்தார்த்தஃ ஸுகஸம்ருத்தஃ ஸௌமித்ரிர்யஸ்ஸதா விபோ । முகம் பஶ்யதி ராமஸ்ய ராஜீவாக்ஷம் மஹாத்யுதி" என்றத்தைப் பற்ற. காரணங்கள் கரணாந்தரத்தின் வ்ருத்தியை ஆசைப்பட்டமை - இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஸாப்தமாகையாலே ஸ்புடம்; கீழிற்பாட்டுக்களிலே ஏவகாரார்த்த ஸித்தம். (௪)

நன் ஏறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு நடவாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியினுடைய பண்ணை யென்றிருக்கிற திருச்சிறகிலுண்டான ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமத்வநியை நினைந்து. [திண்கொள்ள என்று தொடங்கி] - அவன்வர உத்யோகத்திலே தொடங்கி இந்தத்வநி கேட்கவேணு மென்று மிகவும் குறிக்கொண்டிராநின்றன.

ப.— அநந்தரம், என் செவிகளானவை காணவும் ஆசைப்பட்டு, காட்சிகொடுக்க வரும்போது பெரியதிருவடியின் சிறகொலியைக் கேட்கவும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறுர்.

கண்களால் -(காண்கைக்குக் கரணமான) கண்களாலே, காண -அபரோக்ஷித்துக் காணும்படி, வருங்கொல் - வரக்கூடுமோ? என்று - என்கிற, ஆசையால் - ஆசையாலே, மண்கொண்ட - (தன்வஸ்துவைப் பிறர்க்குக்கொடாமல் அர்த்தியாய்ச்சென்று) பூமியைக் கொண்ட, வாமனன்-ஸ்ரீவாமநனனவன், ஏற - (ஆசைப்பட்டார்க்கு முகங்காட்டுகைக்காகத்) தன்னைமேற்கொள்ள, மகிழ்ந்து - (அத்தாலே) ப்ரீதனாய், செல் - செல்லக்கடவனான, புள்ளின் - பெரியதிருவடியினுடைய, பண்கொள் - ஸாமஸ்வரத்தை யுடைத்தான, சிறகொலி - சிறகொலியை, பாவித்து - நினைத்து, என்செவிகள்-என்செவிகளானவை, கிடந்து - (பரவசமாய்க்) கிடந்து, திண்கொள்ள - திண்ணியதாக, ஓர்க்கும் - நிரூபியாநின்றன. பண்கொண்ட என்று - கலையுடைத்தான என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், செவிகளானவை 'காணவேணும், கேட்கவேணும் என்று நின்றது' என்கிறுர்.

[கண்களால் இத்யாதி.] - "சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:" என்கிறபடியே கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தைக் காண வருமோ? என்னுநின்றது. எத்தாலே யென்னில்,— [ஆசையால்] - அபிநிவேஶமே ஹேதுவாக. [மண்கொண்ட இத்யாதி] - தன் வஸ்துவைப் பிறர்க்கு விட்டுக் கொடாமைக்காகத் தன்னை அர்த்தியாக்கினவன். [ஏற மகிழ்ந்துசெல்] - அவன் மேற்கொள்ளுகையா லுண்டான ஹர்ஷத்தாலே அதுக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. [பண்கொண்ட புள்] - பரிஷ்க்ரியை யுடைய என்னுதல், ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமத்வநியை யென்ற சிறகொலி என்னுதல். [பாவித்து] - சிறகொலியாலே அவன் வரவை அநுஸந்தித்து. [திண்கொள்ள ஓர்க்கும் கிடந்து] - முன்னே நின்று சிலர் சொன்ன வார்த்தையும் கேளாதபடி திண்ணியதாக அவதாநம் பண்ணிக்கொண்டே யிராநின்றன. ஸ்ரீபரதாழ்வான் கிலிகிலாஶப்தத்துக்குச் செவிமடுத்துக்கொடு கிடந்தாற் போலே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. செவிகளானவை கண்ணினுடைய வ்ருத்தியையும் தன்னுடைய வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறுர்.

[கண்களால் இத்யாதி] - 'தன்னைக்காணவேணும்' என்று விடாய்த்த இக்கண்ணாலே ஒருகால் காணவருமோ? என்னும் ஆசையாலே. கன்னமிட்டுங் காணவேண்டும்படியிறே வஸ்து வைலக்ஷண்யம் இருப்பது. "சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:" (சக்ஷுஶ்சத்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:) என்கிறபடியே கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தைக் காணவருமோ? என்று

அஞ்சாம்பாட்டு. - கண்களால் இத்யாதி. 'கண்களாற்காணவருங்கொல், திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென்செவிகள்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - செவிகளானவை இத்யாதி.

காண்கிறது கண்ணாலேயாயிருக்க, 'கண்களால்' என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - தன்னைக் காண இத்யாதி. தன்வ்ருத்தியையே யன்றிக்கே கண்ணின் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படுகைக்கு அடியேது? என்ன, வைலக்ஷண்யமென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறுர் - கன்னமிட்டும் இத்யாதி. கன்னம் - கர்ணமும், சுரங்கமும். கன்னமிட்டாகிலும் - சுரங்கமறுத்தாகிலு மென்று த்வநி. காதாலேயு மென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். ப்ரக்ருதத்திலே கன்னமிட்டுமாவது - தனக்கில்லாத கண்ணையிட்டுக்கொண்டு மென்றபடியாதல், கண்ணாலேகாண்கிற மாத்ரமன்றிக்கே கன்னமிட்டும் காணவேண்டும்படி யென்னுதல். 'தன்னைக்காணவேணும்' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - சக்ஷுஶ்ச இத்யாதி. "த்ரஷ்டவ்யஞ்ச" என்றதுக்கு - 'வகுத்தவிஷயத்தை'

நின்றது. "ராதெ௩ூ ரொரகாஹிகஙி-வெதெ:। ஸஂஸூரமெயடி" (காத்ரைஸ்ஸோகாபிகர் ஸிதைঃ-ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம்)என்னுமாபோலே. அவனும் வருவானோ? என்னில்,—அதோன்றில்லே. [ஆசையால்] - தன் சாபலத்தாலே. அன்றியே, தன் ஆசையைப் பார்க்க அவன் வரவு தப்பாதேன்றும். அவ்வளவு அமையுமோன்றிறே; பகவத்விஷயத்தில் இட்ட படை கற்படையிறே; "நெஹா ஹிக உாமொஸி" (நேஹாபிக்ரமநாஸோஸ்தி). [மண்கோண்ட வாமனன்] - மண்கோண்ட பின்பும் 'வாமனன்' என்கிறார்காணும்; முடிசூடினபின்பும் கருந்தரையில் பேர்சோல்லும் அந்தரங்கரைப்போலே. வளர்ந்தபின்பும் வாமனன் என்கிறார், இதிலே தாம் துவக்குண்டபடியாலே. [ஏற மகிழ்ந்துசேல்] - தன்னை மேற்கோள்ள, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. [பண்கோண்டபுள்]-பண்என்று-வாஹநபரிஷ்க்ரியையைச் சோல்லுதல்; அன்றியே, வேதாத்மாவாகையாலே ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமங்களைச் சோல்லுதல். [சிறகோலி பாவித்து] - திருவடிசிறகில் த்வநியையே பாவித்து. [திண்கோள்ள ஓர்க்கும்] - முன்னேநின்று சிலர் வார்த்தை சோன்னால் அதிலே சேவி தாழ்கிறதில்லை, இத்தையே திண்ணிதாகப் புத்திபண்ணுநின்றது. அதின் பக்கல் பக்ஷபாதமிறே இதுக்கு அடி. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

சேவிகளாலார நின்கீர்த்திக்கனியேன்னும்
கவிகளே காலப்பண்தேனுறைப்பத்துற்றுப்
புவியின்மேல் போன்னேடுஞ்சக்கரத்துஉன்னையே
அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனதாவியே.

என்கையாலே, காணப்படுகிறவற்றுக்குஅந்தர்யாமி யென்கிற அர்த்தமன்றிக்கே, இதுவும் ஓரர்த்தம் விவக்ஷிதம். அசேதநமான கரணங்களுக்கு 'வருங்கொல்' என்று விடாய்க்கை கூடுமோ? என்ன, காத்ரை இத்யாதி. ப்ரவேஶவ விகித:. 'ஆசையால் - கண்களாற்காணவருங்கொல்' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் - அன்றியே இத்யாதி. ஆசையைப்பார்க்க - ஆசையைப்பார்த்தால்; ஆசை ஹேதுவாக வென்றபடி. 'தப்பாதேன்றும்' - இப்படியும் தாத்பர்ய மாகலா மென்றபடி. ஆசாமாத்ரம் போருமோ? என்ன, அவ்வளவு இத்யாதி. ஹேதுமாஹ - பகவத் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - நேஹ இத்யாதி. "நெஹாஹிக உாமொஸி ஷூத்யவாயொநவிஷ்யதெ । ஸ்வல்பமப்யஸ்ய ஧ர்மஸ்ய த்ராயதெ மஹதொ பயாத்" இதி கீதாஸு த்விதீயே. 'மண்கொண்ட திரிவிக்கிரமன்' என்னாதே, 'வாமனன்' என்கிறதென்? என்ன, மண்கோண்ட பின்பும் இத்யாதி. கருந்தரை - ஶூந்யஸ்தலம். அதாவது - முடிசூடுகிறதுக்கு முன்பு உண்டான சிறுபேர் என்றபடி. பரிஹாராந்தரம் - வளர்ந்த இத்யாதி. பண்கொண்ட - பண்ணையுடைத்தான. பண் என்று - வாஹந பரிஷ்காரமாதல், ஸ்வரோபலக்ஷிதமான ஸாமங்களாதல். 'வாமதேவ்யாதி' என்னாமல், ப்ருஹத்ரதந்தராதி' என்றது - "ப்ருஹத்ரதந்த்ரபக்ஷ" என்று பக்ஷங்களை ப்ருஹத்ரதந்தர ஸாமங்களாகச்சொல்லுகையாலே ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமகாநத்தையுடைத்தான சிறகொலி யென்றபடி. திண்ணிதாக - த்ருடமாக. இப்படிசெய்கைக்கு அடியேது? என்ன, சாடு-அதின்பக்கல் இத்யாதி. சிறகொலியின்பக்கல் தனக்கு உண்டான அபிநிவேஶம், திருவடிபக்கலுண்டான பக்ஷபாத மென்று சாடு. பாவித்து - பாவனைபண்ணி; நினைத்து என்றபடி. கிடந்து - பரவசமாய்க் கிடந்து. ஓர்க்கும் - நிரூபியாநிற்கும்; புத்திபண்ணுநிற்கு மென்றபடி. என் சேவிகள் - கண்களா ரித்யாதி, ஆசையால் - கிடந்து - மண்கொண்ட இத்யாதி க்ரமேண அந்வய:. (ரு)

ஆ.—(செவிகளாலார.) உன்னுடைய கீர்த்திக்கவியென்னும் கனிகளை, காலப்பண்ணுகிற தேனிலே கலந்து என் செவிகளாரத் துற்று, பொன்னெடுஞ் சக்கரத்து உன்னை இந்தலோகத்திலே காணவேணுமென்று அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனது ஆவி என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், என்னுடைய ப்ராணனனது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்க வேணு மென்று ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

[செவிகளால் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய கீர்த்திரூபமான கவியாகிற கனிகளைக் காலப்பண்ணுகிற தேனை மிகக்கலந்து செவிகளாலே பூர்ணமாக புஜித்து. [புவியின்மேல் என்று மேலுக்கு] - அற அழகியதாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையையாயிருக்கிற உன்னை இங்ஙனே காணலாந் திருநாட்டிலே போயன்றியே காணக்கடவதல்லாத ஸம்ஸாரத்திலே காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது, என்னுடைய ப்ராணன்.

ப.—அநந்தரம், கையும் திருவாழியுமான அழகை அநுபவிக்கவேணுமென்று என் ப்ராணன் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

எனது - என்னுடைய விளம்பாக்ஷமமான, ஆவி - ப்ராணனனது, நின் - உன்னுடைய, கீர்த்தி கனி - கீர்த்தியின் பக்வபலம், என்னும் - என்னலாம்படியான, கவிகளே - கவிகளையே, காலம் பண் - காலாநுரூபமான பண்ணுகிற, தேன் - தேனிலே, உறைப்ப - மிகவும்செறிய, துற்று - துற்று, செவிகளால் - செவிகளாலே, ஆர - நிரம்ப அநுபவிக்கைக்காக, புவியின்மேல் - பூமியிலே, பொன் - தர்ஶநீயமாய், நெடு - நிரதிசயபோக்யமான, சக்கரத்து - திருவாழியையுடைய, உன்னையே - உன்னையே, அவிவு இன்றி - விச்சேதராஹித்யமாய், ஆதரிக்கும் - ஆதரியாநிற்கும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், என்னுடைய ப்ராணனனது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்க வேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

[செவிகளால் ஆர] - செவிகள் வயிறுநிறையும்படியாக, உன்கீர்த்திரூபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகளை. கவி கனிபோலேயிருக்கை யன்றிக்கே கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிஶயத்தாலே. [காலம் இத்யாதி] - செருக்கர் நல்லபலங்களைத் தேனிலேதோய்த்து புஜிக்குமா போலே காலப்பண்ணுகிற தேனை மிகக்கலந்து அனுபவித்து. [புவியின்மேல்] - இவ்வநுபவம் ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே ஆகாதபடி பூமியின்மேலே. ஒருதேஶத்திலே விடாய்த்தாரை ப்ரதேஶாந்தரத்திலே விடாய் தீர்க்குமாபோ லன்றியே, ஆசைப்பட்ட கரணங்களோடே இங்கே பெறவேணுமென்கை. [பொன் நெடு இத்யாதி] - தேஶம் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவே யாகவேணும். ஸ்ப்ருஹணீயமாய்ப் போக்யதைக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னை. "தஸ்ஸ:வஶரோயாதாஸஜவகுமதாயஶ:". [அவிவின்றி ஆதரிக்கும்] - விச்சேதமில்லாதபடி ஆதரியாநின்றது; துர்லபமென்று பாராதே கைபுகுருவிஷயத்திற்போலே சாபலம்பண்ணுநின்றது. [எனது ஆவியே] - அவனருள்பெறுமளவு ஆவி நில்லாது என்கிற ஆவி.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. என்னுடைய ப்ராணனனது உன்னுடைய கீர்த்தியைத் தன் செவியாலே கேட்க ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்; கன்ன மிட்டுக்கொண்டும் கேட்க வேண்டும் படியிறே பகவத்கீர்த்தி இருப்பது.

ஆறும்பாட்டு - செவிகளால் இத்யாதி. 'செவிகளாலார நின் கீர்த்திக்கனியென்னும், அவிவின்றி யாதரிக்கு மெனதாவி' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னுடையப்ராணன் இத்யாதி. ப்ராணனுக்குச் செவியுண்டோ? என்ன, கன்னமிட்டு இத்யாதி. தனக்கில்லாத செவியையும் இட்டுக்கொண்டென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; சாடுவுக்கு, கன்னமிடுகை - திருடுகை.

[சேவிகளால் ஆர] - சேவிகள் வயிறு நிறையும்படியாக. [நின் கீர்த்திக் கனியென்னும் கவிகளே] - கீர்த்திரூபமாய்க் கனிபோலே யிருக்கிற கவிகளை. கவி கனிபோலிருக்கை யன்றிக்கே, கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிசயத்தாலே. [காலம் இத்யாதி] - செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் நல்ல பழங்களைத் தேனிலேதோய்த்து புஜிக்குமாபோலே, உன்கீர்த்தியாகிற கனிகளைக் காலங்களுக்கு அடைத்த பண்ணுகிற தேனிலே, அத்தேன் மிஞ்சும்படி கலந்து. [துற்று] - அநுபவித்து. அது பரமபதத்தேபோய்ப் பெறுவதொன்றன்றோ? என்ன, [புவியின்மேல்] - எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவொண்ணாது, பசித்தவிடத்தே சோறிடவேணும். [பொன்னெஞ்சக்கரம் இத்யாதி] - தேசம் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவேயாகவேணும். "தமஸ: பரமோதாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:" (தமஸ:பரமோதாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:) ஸ்ப்ருஹணீயமாய் போக்யதை எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னையே. [அவிவின்றி ஆதரிக்கும்] - விச்சேத மில்லாதபடி ஆதரியா நின்றது. "துர்லபம்" (துர்லபம்) என்று பாராதே கிடைக்கும் விஷயத்திற்போலே சாபலம் பண்ணுநின்றது. [எனது ஆவியே] - 'தன்னடையே வரப் பெறவேணுங்காண்' என்றால் அது கேளாது, 'அவனருள் பெறுமளவில் நில்லாது' என்னும்படியான ஆவி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆவியே! ஆரமுதே! என்னையாளுடைத்
தூவியம்புள்ளுடையாய்! சுடர்நேமியாய்!
பாவியேன்நெஞ்சம் புலம்பப்பலகாலும்
கூவியுங்காணப்பெறேன் உனகோலமே.

ஆ.—(ஆவியே.) என்னுடைய ப்ராரகமே! என்னுடைய போக்யமே! உன்னை விஶ்லேஷித்து நான் அவஸந்நனை இந்ததஶையிலே நான் முடிவதற்கு முன்னே இக்ஷணத்திலே வந்து என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காகப் பெரிய திருவடியை திவ்யவாஹநமாகவுடையவனே! த்வத் ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியான என்னுடைய வினை கடிகைக்காக எப்போதும் கைகழலாநேமியாய்! பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும் கூவியுங் காணப்பெறுகிறிலேன் உன்னழகை என்கிறார்.

'ஆல்' - அசை. ஆனால், கனிபோலென்னாதே, 'கனியென்னும் கவிகள்' என்கிறதென்? என்ன, கவி கனிபோல் இத்யாதி. 'காலபண்தேனுறைப்ப' என்றதுக்கு ஸாவம்-செருக்கராய் இத்யாதி. உன்கீர்த்தியாகிற கனிகளையென்றது - கீர்த்திப்ரதிபாதகமான கவியாகிற கனிகளையென்றபடி. உறைப்ப - மிஞ்சும்படி கலந்து அது - அநுபவம். பரமபதத்தே போய்ப் பெறுவ தென்றது - "ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்றத்தை நினைத்து. 'புவியின்மேல்' என்றவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - எங்கேனும் இத்யாதி. விஷயமும் இதுவேயாக வேணும் - பரமபதத்தில் அஸாதாரணவிக்ரஹமே யாகவேணும். பரமபதத்திலே பொன்னெஞ்சக்கரத்தோடே யிருக்குமோ? என்ன, தமஸ:இத்யாதி. இதம் மண்டோதரீவாக்யம், பூர்வமேவ லிகிதம். சப்தார்த்தம் - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் இத்யாதி. நெடுமைக்கு அர்த்தம் - போக்யதை இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - விச்சேதம் இத்யாதி. விவரணம் - துர்லபமென்று இத்யாதி. துர்லப மென்றது-'பொன்னெஞ்சக்கரத்துன்னை' என்றத்தைப் பற்ற. 'எனதாவி' என்றதுக்கு வாஸனை-தன்னடையே இத்யாதி. நீர் சொன்னது கேளாதோ உம்முடைய ஆவி? என்ன, அவனருள் இத்யாதி. அவன்க்ருபை பெறுமளவும் ப்ராணன் நில்லாது என்றபடி. எனதாவி - செவிகளால் இத்யாதி க்ரமேண அந்வய:. (சு)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின்விடாய் தீர்க்கவும் பெற்றிலேனான நான் நெடுநாள் கூப்பிட்டவிடத்திலும் உன்னுடைய அழகு காணவும்பெற்றிலேன் என்கிறார்.

[ஆவியே ஆரமுதே] - தாரகனுமாய் மிகவும் போக்யமுமானவனே ! [என்னை என்று தொடங்கி]-பெரியதிருவடிமேலே யிருந்த இருப்பைக் காட்டி என்னை அடிமைகொள்வதும் செய்து நிரவதிகதீப்தியுக்தமான திருவாழியையுடையவனே! இவையிரண்டு பதத்தாலும் வருகைக்கும் விரோதிநிரஸநத்துக்கும் பரிகரவத்தையைச் சொல்லிற்று என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஆஶ்ரிதஸுலபனாய் போக்யனான உன்னை அநுபவிக்கப்பெறுகிறிலேன் என்று கரணங்களோபாதி கரணியான தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார்.

ஆவியே - (வ்யதிரேகத்தில் முடியும்படி தாரகமான) ப்ராணனாய், ஆர் - பரிபூர்ணமான, அமுதே - நித்யபோக்யபூதனாய், என்னை ஆளுடை - என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்கீடான, அம் தூவி - அழகிய சிறகையுடைய, புள் - பெரியதிருவடியை, உடையாய் - வாஹநமாகவுடையனாய், சுடர் - (ப்ரதிபந்தகத்தைக்கழிக்கும்) உஜ்ஜ்வலமான, நேமியாய் - திருவாழியையுடையவனே ! உன - உன்னுடைய, கோலம் - (நிரதிஶயபோக்யமான) வடிவழகை, பாவியேன் - மஹாபாபியான என்னுடைய, நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, புலம்ப - ஆசைப்பட்டுக்கூப்பிட, (அவ்வாசையடியாக), பலகாலும் - அநேககாலம், கூவியும் - நான் கூப்பிட்டவிடத்திலும், காணப்பெறேன் - கண்டநுபவிக்கப் பெறுகிறிலேன். “தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்” என்கிற ஸ்வரூபமும் இழந்தேன், அபிமதமும் இழந்தேன் என்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கரணங்களையொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார்.

[ஆவியே] - அபிநிவேஶம்மிக்காலும் ப்ராப்யனாகிறான் ஶேஷியானால் வருந்தனையும் பாடாற்றவேண்டாவோ ? என்னில்,—‘ப்ராணனையொழியத் தரிக்கவல்லோமோ ?’ என்கிறார். [ஆரமுதே] - தாரகமாமளவன்றிக்கே போக்யமுமாயிருக்கை. [என்னை இத்யாதி] - மற்றை அம்ருதத்தைக்கொண்டு வருமவனை இவ்வம்ருதத்தையுங் கொண்டுவருவான். பெரிய திருவடியின் முதுகி லிருப்பைக் காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனே! என்னையாளுடைத்தூவியம்புள் என்று பெரியதிருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு ஶேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. [சுடர் நேமியாய்] - போக்யதைக்கும் ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்கும் தானே அமைந்திருக்கை. ‘தாரகமுமாய் போக்யமுமாய்ச் சேர்ப்பாருமுண்டாய் ப்ரதிபந்தகம் போக்குவாரும் உண்டாயிருக்க, நான் இழக்கும்படி எங்ஙனே?’ என்கிறார். [பாவியேன்] - பகவத்விஷயத்தில் ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தார் இல்லைகிடீர். [பாவியேன் நெஞ்சம்] - எனக்குக் கரணமாயிறே இதுக்கும் இழக்கவேண்டிற்று. “[illegible]” இத்யாதி. [புலம்ப]- இழவோடே கூப்பிட. [பலகாலும் இத்யாதி] - அதுக்குமேலே நான் பலகாலும் கூப்பிடவும். ஒருக்திமாத்ரத்துக்கு முகங்கொடுக்கும் விஷயத்தைக்கிடீர் இப்படி பட்டும் காணப்பெறாதொழிகிறது. [கூவியும் காணப்பெறேன்] - ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன், அபிமதம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார். “தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்” என்று இருக்கப்பெற்றிலேன். மடலூர்ந்தார் பெற்ற பேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனல்லேன்; அவன்ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனல்லேன். உன்னுடைய நீர்மையையும் அழித்தேன்; என்னுடைய ஶேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். [உனகோலமே] - இரண்டுதலையையும் அழித்தேயாகிலும் பெறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் புறம்பே போதுபோக்குதல் கண்ணுறங்குதல் செய்யும் விஷயமன்றிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கரணங்களை யொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ப்ரஜைகளினிழவும் பசியும் சொன்னார்-கீழ்; தம் இழவும் பசியும் சொல்லுகிறார் - மேல். இப்பாட்டில், 'நான் மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின்விடாயுந் தீரப்பெற்றிலேன், என்விடாயுந் தீரப் பெற்றிலேன்' என்கிறார்.

[ஆவியே] - அபிநிவேஶம் மிக்காலும், ப்ராப்யஶ்ருகிறன் சேஷியானால் வருந்தனையும் பாடாற்ற வேண்டாவோ? என்ன, ப்ராணனை விட்டிருக்கப்போமோ? என்கிறார். * "ஆவியாவியும் நீ" என்கிற படியே அவனிறே ஆவி. [ஆரமுதே] - தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்க, விட்டிருக்கப்போமோ? ஆரமுது-ஆர்ந்த அமுது; பூர்ணமான அம்ருதம். தேவஜாதியினுடைய அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும் அமுது. அமுதிலுமாற்ற வினிய அமுதமிறே. [என்னை இத்யாதி] - மற்றை அம்ருதத்தைக் கோண்டு வருமவனே காணும், இவ்வம்ருதத்தையும் கோண்டுவருவான். பேரியதிருவடி திருத்தோளி லிருக்கும் இருப்பைக் காட்டி என்னை யெழுதிக்கோண்டவனே! அதவா, 'என்னையாளுடைத் தூவியம்புள்' என்று பேரிய திருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு சேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. தாரகமுமாய் போக்யமுமா யிருப்பதோன்றைக் கோண்டுவந்து தருவா ருண்டாயிருக்க, ஆறியிருக்க விரகு உண்டோ? [சுடர்நேமியாய்]-அழகுக்கும் விரோதி நிரஸநத்துக்கும் தானேயாயிருக்கும் பரிகரமிறே. வரும் வழியில் ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டாகிலும் கைம்மேலே தீர்த்துக்கோண்டு வருகைக்குப் பரிகரமுண்டே. [பாவியேன்] - பகவத் விஷயத்தை ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தாரில்லை கண்டீர்; "ஆரே துயருழந்தார்" இத்யாதி. [பாவி

---

*ஏழாம்பாட்டு. - **ஆவியே** இத்யாதி. பேடிகாஸங்கதி கதநபூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையையும் அருளிச்செய்கிறார்-**கரணங்களையோழிய** இத்யாதி. **சோல்லுகிறர் மேல் என்கிறது** - மேலிற்பாட்டுகளெல்லாவற்றாலு மென்றபடி. இப்பாட்டில் இத்யாதி - 'நெஞ்சம்புலம்ப' என்றும், 'கூவிபும்காணப்பெறேன்' என்றும் சொல்லுகையாலே, நெஞ்சின்விடாயும் தம்விடாயும் தீரப்பெற்றிலே னென்கிறா ரென்றபடி. இப்பாட்டிலும் - நெஞ்சின்விடாய் சொல்லிற்றேயாகிலும், முதற்பாட்டுத்தொடங்கி நெஞ்சுமுதலான கரணங்களின் விடாய் கீழேசொல்லுகையாலே, கரணியான தம் விடாய் சொலலுகிறதே ப்ரதாந மென்றபடி.*

ஆவியே - *சரீரத்துக்கு ப்ராணனைப்போலே தமக்கு இவன் ப்ராண னென்றபடி.* **அபிநிவேசம் மிக்காலும்** - *'கூவியும காணப்பெறேன்' என்னும்படி அபிநிவேசம் மிக்காலு மென்றபடி. பாடாற்ற - துககம் பொறுகக. அவனே ஆவி யென்ன, ஆவியாவி இத்யாதி.* **"ப்ராணஸ்ய ப்ராண:"** *என்னக்கடவதிறே.* **தாரகமுமாய் போக்யமுமாய்** - *தாரகமுமாய், தத்ஹேதுவான போக்யதையையு முடைத்தா யென்றபடி. 'ஆவி' என்றததாலே - தாரகத்வம். 'அமுது' என்றத்தாலே - போக்யத்வம். ஆரமுது' என்றததாலே வ்யாவ்ருத்தி-* **தேவஜாதி** *இத்யாதி. வ்யாவ்ருததியேது? என்ன,* **உள்ளுந்தோறும்** *இதயாதி வாகயதவயத்தாலே. உள்ளுந்தோறும்-உள்ளத்திலேவைத்து அநுஸந்திககுந்தோறும். ஆற்ற இனியன் - மிகவும் போக்யமானவன். 'கொண்டுவருமவனேகாணும்' என்றது - விநதைக்காகக் கொண்டுவந்தமையைப்பற்ற. 'தூவியம்புள்ளுடை - என்னையாளுடையாய்' என்றுகூட்டி பாவம் -* **பேரியதிருவடி** *இத்யாதி. அவனிருக்க, 'என்னையாளுடை - தூவியம்புள்' என்கிறதென்? என்ன,* **சேர்க்குமவர்** *இத்யாதி.* **ஆவியே** *இத்யாதி பதத்ரயத்தையும் கடாக்ஷித்து நிகமிக்கிறா -* **தாரகமுமாய்** *இத்யாதி. சுடர - அழகு. 'சுடர' என்றத்தாலே - அழகுக்குப் பரிகரம்; 'நேமி' என்றத்தாலே - விரோதிநிரஸநத்துக்குப் பரிகாம். பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் -* **வரும்வழியில்** *இத்யாதி. 'கைமேலே' இதி - ரஸோக்தி:. கைமேலே - ஸத்ய: என்று சாடு. கையில் திருவாழியாலே யென்று ஸ்வபாவார்த்தம். 'பாவியேன் - கூவியும்காணப்பெறேன்' என்றுகூட்டி பாவம் -* **பகவத்விஷயத்தை** *இத்யாதி. அப்படி இழந்தாரில்லையோ? என்ன,* **ஆரேதுயருழந்தார்** *இத்யாதி. மூன்றாந்திருவந்தாதி - இருபத்தேழாம்பாட்டு. எமபெருமானை யாஶ்ரயித்துவைத்து, துன்புற்றார் - து:கஹேதுவான பாபத்தைப்பண்ணினவர்களாயிருக்கிற, ஆண்டையாா - ஆஶ்ரயிதத பழையாரில், ஆரே துயருழந்தார்-ஆர்தான் பாபபலமான து:கத்தை யநுபவித்தா ரித்யர்த்த:.* **பாவியேனுகையாலே யிழந்தே னென்கிறார்** *- கீழ்; அன்றிககே, பாவியேன் நெஞ்சாகையாலே இழக்கவேண்*

---

* திருவாய்மொழி - உ, ௩, ச.

யேன்நெஞ்சம்] - எனக்குக் கரணமாயிறே இது இழக்கவேண்டிற்று. "நந்தன் பெற்றனன் நல்வினை யில்லா நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே" தமப்பனுன ப்ராப்தி யோத்திருக்க, ஸாக்ருதம் பண்ணுத என்னைக் கைப்பிடிக்கையிறே ஸ்ரீவஸுதேவர் இழந்தது என்னுமாபோலே. "**மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்**" (மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சித்) என்னக்கடவதிறே. [புலம்ப] - நெஞ்சானது காணப்பெறுத இழவோடே கூப்பிட. "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்" என்னுமா போலே, நெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும் பெருமானையிறே நெஞ்சு காணப்பெறுமல் கூப்பிடுகிறது. [பல காலும்] - ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும் இழக்க வேண்டாத விஷயத்திலே பலகால் கூப்பிட்டும். [கூவியும் காணப்பெறேன்] - ஒன்றில் அபிமதம் பெற்றேனல்லேன்; ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறுர். "**தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்**" (தத்தஸ்யஸத்ருமம்பவேத்) என்றிருக்கப்பெற்றே னல்லேன், மடலூர்ந்தார் பெற்றபேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன், அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன். அவன் நீர்மையையும் அழித்தேன், என் ஶேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். அவனீஶ்வரத்வத்தையும் அழித்தேன். என்னுடைய ஈஶிதவ்யத்வமும் போயிற்று. இனிக் கோள்ள இருக்கிறுர் ஆர்? கோடுக்க இருக்கிறுர் ஆர்? [உனகோலமே] - இரண்டு தலையை யும் அழித்துப் பேறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷண்யம் சோல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் கண்ணுறங்கு தல், சூது சதுரங்கங்களோடே போதுபோக்குதல் செய்யலாம் விஷயமாகப் பெற்றேனே?

---

*டிற்று என்று அர்த்தாந்தரம் - **எனக்குக்கரணம்** இத்யாதி. முந்தின அர்த்தம் - 'பாவியேன்காணப்பெறேன்' என்று தம் இழவுக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகிறது; இரண்டாவது - பாவியேன்நெஞ்சாகையாலே புலம்புகிற தென்றபடி. ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே இழக்கவேண்டிற்று என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - **நந்தன்** இத்யாதி. பெருமாள் திருமொழி - அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு, "மூந்தைநன்மூறை" இத்யாதி. **ஸ்ரீநந்தகோபர்**பெற்ற ஸாக்யமெல் லாம் ஸாக்யஹீநையான என்னைக் கைப்பிடித்த ஸ்வாமியான **ஸ்ரீ**வஸுதேவர் பெற்றிலரேயென்று ஶப்தார்த்தம். இதுக்கு அர்த்தம் - **தமப்பனுன** இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - **மமைவ** இத்யாதி. "மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹதஸ்தி ந ஸம்ஶய: । ஸமர்த்தாவபி தௌ யந்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ" இதி ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டாத்ரிம்ஶே ஹநூமந்தம்ப்ரதி ஸீதா. காணப்பெறுதது அஸந்நிஹிதனுயோ? என்ன, **கடிக்கமலத்து** இத்யாதி. முதற்றிருவந்தாதி - ஐம்பத்தாறும்பாட்டு, "பேரேவரப்பிதற்றல்" இத் யாதி. நேரேகடிக்கமலத்துள் இத்யாதி - அவ்யவதாநேந, பரிமளத்தையுடைய திருநாபீகமலத்திலே நிரந்தர வாஸம்பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும் ப்ரஹ்மாவானவன் **ஸர்வேஶ்வரன்** திருவடித்தாமரையைக் காணமாட்டுகிறில னிதி சப்தார்த்த:. **நெஞ்சத்துப்போாது** இதி - மூன்றுந்திருவந்தாதி, எண்பத்தோராம்பாட்டு. "நெஞ்சால் நினைப்பரியன்" இத்யாதி. நெஞ்சத்துப்பேராதுநிற்கும் பெருமானை - நெஞ்சைவிட்டுப் போகமாட்டாதே நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸர்வேஶ்வரனை யித்யர்த்த:. **ஒருகால்கூப்பிட்டார்க்கும்** இதி - **ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான்** ஒருகால் கூப்பிட, வந்து முகங்காட்டினனிறே யென்றபடி. சஶப்தார்த்தம் - **ஒன்றில்** இத்யாதி. வ்யுத்க்ர மேண பூர்வவாக்யவிவரணம் - **தத்தஸ்ய** இத்யாதி. "ஶரைஸ்து ஸங்குலாம்" இத்யாதி, ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா, பூர்வமேவ லிகிதம். மடலூர்ந்துபெற்றவள் - உஷை. 'ஸ்வரூபம்பெற்றேனல்லேன்' என்றத்தை ஸங்க்யந்தரேண த்விவிதமாக விவரிக்கிறுர் - **என்ஸ்வரூபத்தையும்** இத்யாதி. வ்யுத்க்ரமேண விவரணம்-**அவன் நீர்மையையும்** இத்யாதி. நீர்மையை அழிக்கையாவது - 'ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்திலே வந்து உதவி ரக்ஷிக்கும் பரமக்ருபாவான்' என்று சொல்லப்படுகிற நீர்மையை, இப்போது இவர்க்கு உதவாமையாலே, 'இப்படி இவர் நோவுபட்டுக் கூப்பிடவும் வந்து உதவிற்றிலன்' என்று நாட்டார் அந்நீர்மையை இல்லைசெய்வார்க ளாகையால், இவ்வழியாலே நீர்மையை அழித்தே னென்றபடி. பங்க்யந்தரேண 'அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன்' என்றதின் விவரணம் - **அவனீஶ்வரத்வத்தை** இத்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - **இரண்டுதலையையும்** இத் யாதி. 'இரண்டுதலையையும் அழித்து' இத்யாதியாற் சொன்ன அர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகேந த்ருடீகரிக்கிறுர்- **வ்யதிரேகத்தில்** இத்யாதி. வ்யதிரேக: - விஶ்லேஷ:. அப்படி போதுபோக்கவொண்ணுத விஷயமோ? என்ன,*

"உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்றும், " என்னினைந்து போக்குவரிப்போது " என்றும் கண்ணுமுறங்காதே போதுபோக்கவும் அரிதாயிறே இருப்பது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோலமே! தாமரைக்கண்ணதோரஞ்சன
நீலமே! நின்றுஎனதாவியையீர்கின்ற
சீலமே! சென்றுசெல்லாதனமுன்னிலாங்
காலமே! உன்னை எந்நாள்கண்டுகோள்வனே ?

ஆ.—(கோலமே.) கோலமே! தாமரைக்கண்களை யுடையதொரு அஞ்சனநீலமே! இப்படியிருந்துவைத்து என்னுடைய நிகர்ஷம்பாராதே என் நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த நிரவதிகஸௌஸீல்யத்தாலே என்னை மயக்குகிறவனே! உன்னை என்று நான் காண்பது? என்று சொல்ல, எம்பெருமானும் 'காணக்கடவிய காலம் வந்தாலன்றோ காணலாவது' என்று அருளிச்செய்ய, 'அக காலந்தான் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? ஆனபின்பு, இக்காலந்தன்னையே அந்தக் காணக்கடவிய காலமாக்குவோம் என்றால் உன்னால் ஆக்க முடியாதோ?' என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான காலம் வர வேண்டாவோ? என்னும் பக்ஷத்தில், அதுவும் நீயிட்டவழக்கன்றோ? ஆனபின்பு, நான் இழக்கப் போமோ? என்கிறார்.

[கோலமே] - அழகு ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவனே! [தாமரை என்று தொடங்கி] - மநோஹரமான திருக்கண்களையும் விலக்ஷணமாய் ஶ்ரமஹரமாய் நீலவர்ணத்தை வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையையாய் நீ நெடுநாள் போகட்டாலும் மறக்கவொண்ணாதபடி என்னை யீர்கிற சீலமே ஸ்வபாவமானவனே! அதாகிறது - செய்யதாமரைக்கண்ணனில் சீலவத்தை. [சென்று என்று தொடங்கி] - பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாந காலத்ரயமும் நீ இட்டவழக்காமபடி யிருக்கிறவனே!

ப.—அநந்தரம், அநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடைய உன்னை எந்நாள் கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவது? என்கிறார்.

கோலமே - (ஒப்பனை ரூபம்தரித்தாற்போலே) தர்ஶநீயனாய், தாமரை - தாமரை போன்ற, கண்ணது - கண்களையுடைததாய், ஓர் - அத்விதீயமான, அஞ்சனம் - அஞ்சநத்ரவ்யத்தினுடைய, நீலமே - நீலநிறந்தான் வடிவானவனாய், (இந்தரூபகுணாதிகளவன்றியே), நின்று - ஸ்திரமாய் நின்று, எனது ஆவியை - என் ஆத்மாவை, ஈர்கின்ற - ஈராநிற்கிற, சீலமே - சீலமே நிரூபகமானவனாய், சென்று - சென்ற பூதகாலமும், செல்லாதன - செல்லாத பவிஷ்யத்காலமும், முன்னிலாம் காலமே - முன்னே வர்த்தமாநமாயுள்ள காலமும் நீ யிட்ட வழக்காம்படியானவனே!

உண்டோகண்கள் *இத்யாதி. திருவிருத்தம - தொண்ணூற்றேழாமபாட்டு, "எழுவதும" இத்யாதி - கண்களுறங்குதலுண்டோ? இத்யர்த்தஃ. என்னினைந்து இதயாதி - பெரியதிருவநதாதி, எண்பத்தாறும்பாட்டு. "கார் கலந்த" இத்யாதி. சூழ்ந்துகிடககிற பாபபலமாய்த் தரைகாணவொண்ணாத துஃகத்தை இக்காலம் எததை அநுஸந்தித்துப் போதுபோக்குவ றென்று ஆததம. கோலம - அழகுடைய விகரஹம். ஆவியே இத்யாரப்ய, உன கோலத்தை - கூவியுங்காணப்பெறேன் இத்யந்வயஃ.* (எ)

உன்னை - (ஏவம்விதனான) உன்னை, எந்நாள் - என்று? கண்டுகொள்வன் - கண்டு அநுபவிப்பது? கோலமேய்ந்த தாமரைக்கண்ணனென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான காலம் வர வேண்டாவோ? என்னில்,—'அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?' என்கிறார்.

[கோலமே] - அழகென்றும் ததாச்ரயமென்றும் இரண்டின்றிக்கே அழகுதான் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கை. ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்றும், ஜ்ஞாநகுணகனென்றும் சொல்லக் கடவதிறே ஜ்ஞாதாவை. [தாமரை இத்யாதி] - தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம் படியான திருக்கண்களையுடையையாய், அதுக்குப் பரபாகமாய் ப்ரமஹரமான வடிவையுடைய வனே! அஞ்சனமென்றும் நீலமென்றும் சொல்லுகையால் ஒன்று ஒப்பாகமாட்டாமையாலே கதிர் பொறுக்குகிறார். நீலந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருக்கை. [நின்று இத்யாதி]-வ்யதிரே கத்தில் வடிவை மறக்கிலும் பின்புநின்று பின்னுடி மறக்கவொண்ணாதபடி என்னெஞ்சை யிரா நின்றிருந்துள்ள சீலமே ஸ்வரூபமானவனே! "செய்யதாமரைக்கண்ணனி"ல் "நெஞ்சினால் நினைப் பான் யவன்" என்கிற அர்ச்சாவதாரத்திலே நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. [சென்று இத் யாதி] - தேஹகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களும் குறைவற்றிருந்தாலும் இன்னகாலத்திலே பெறக் கடவது என்றன்றோ இருப்பது என்னில்,—பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாநகாலத்ரயமும் நீயிட்ட வழக் கன்றோ? என்கிறார். "காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ச ஜங்கமஸ்தாவரஸ்ய ச । ஈசதே பகவாநேக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே". ஸத்யம் இத்யாதி-பகவத்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை. [முன்னி லாங்காலமே] - முன்னே வர்த்திக்கிற காலமே. [உன்னை] - ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணனுய்க் காலத்ர யமும் நீ இட்ட வழக்கான உன்னை. [எந்நாள் கண்டுகொள்வனே]- நான் பெறும் நாள் இன்னநாள் என்னவேணும். "பூர்ணே சதுர்தஶே வர்ஷே" என்று ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குச் சொன் னாற்போலே சொல்லவேணும் என்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஒரு காலமில்லையோ? அது வருங்கிடீரென்ன; அதுவும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? என்கிறார்.

[கோலமே] - அழகும் அதுக்கு ஆச்ரயமும் என்று இரண்டின்றிக்கே, அழகுதானே வடிவாயிருக்கிறபடி. ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே ஜ்ஞாநவ்யபதேசம் பண்ணுநின்றதிறே தத்குண ஸாரத்வத்தாலே; அப்படி அழகே விஞ்சி அத்தையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே 'கோலமே' என்கிறார். [தாமரை இத்யாதி] - அதுக்கு ஆச்ரயமான திருவுடம்பு இருக்கிறபடி. அது தன்னிலும் ஒரோ அவயவங்களே அமைந்திருக்கிறபடி. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் மார்த் தவத்தாலும் தாமரையை ஒருவகை உபமை சொல்லலாம்படி யிருக்கிற கண்ணழகையுடையவனே!

எட்டாம்பாட்டு—கோலமே இத்யாதி. 'சென்று செல்லாதன முன்னிலாங்காலமே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து உக்திப்ரத்யுக்திரூபேண அவதாரிகை- உம்முடைய இத்யாதி.

கோலத்தையுடையனென்னுதே கோலந்தானுகச் சொன்னதுக்கு பாவம் - அழகும் இத்யாதி. கோலம்-வடிவழகு. குணத்தையிட்டு குணியை நிரூபிக்கலாமோ? என்ன, ஜ்ஞாதாவின் இத்யாதி. ஜ்ஞாநவ்யப தேசம்பண்ணுநின்றதிறே யென்றது - "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்கிற ஶ்ருதி சொல்லாநின்ற திறே யென்றபடி. தத்குணஸாரத்வத்தாலே - ஜ்ஞாநகுணஸாரத்வத்தாலே. 'அஞ்சனநீலமே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - அதுக்காச்ரயமான இத்யாதி. 'தாமரைகண்' என்றது - ஸர்வாவயவங்களுக் கும் உபலக்ஷண மென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. 'தாமரை' என்ற துக்கு பாவம் - சிவப்பாலும் இத்யாதி. நீலம் - நெய்தல். இரண்டையும் சொல்லவேணுமோ? என்ன,

[அஞ்சனநீலமே]-அஞ்சனமே! நீலமே! என்றபடி. ஒன்றே உபமாநமாவ தொன்றில்லாமையாலே அங்கு மிங்கும் கதிர்பொறுக்குகிறார். நைல்ய குணந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யாயிற்று இருப் பது. அழகும் வடிவுமேயாய் அகவாயில் ஒருபசையற்றிருக்குமோ? என்னில், -[நின்று இத்யாதி]- வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் மறக்கவொண்ணாதபடி பின்னடி, என்னெஞ்சை யீராநின் றுள்ள சீலமே ஸ்வரூபமானவனே! “செய்ய தாமரைக் கண்ண”னில் “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல்வண்ணன்” என்கிற அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையையிறே இவர் நினைக் கிறது. அன்றியே, “வளவேழுல”கில் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட சீலமாதல். இப்படி அழ கும் குணங்களும் உண்டானாலும், பெறுமிடத்தில் இன்னகால மென்றில்லையோ? என்னில்,— [சென்று இத்யாதி]-அக்காலமும் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? “காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ச ஜங்கமஸ்தாவரஸ்ய ச । ஈசதே பகவாநேகஸ் ஸத்யமேதத்ப்ரவீமி தே” (காலஸ்யசஹிம்ருத் யோஸ்ச ஜங்கமஸ்தாவரஸ்யச! ஈசதேபகவாநேகஸ்ஸத்யமேதத்ப்ரவீமிதே)பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் நின்று இவையழிந்தாலும் நிற்கக்கடவ காலத்துக்கும், இவற்றினுடைய ஸம் ஹார்த்தாக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும்; “ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்” (ம்ருத்யுர்ய ஸ்யோபஸேசநம்) என்று, ஸம்ஹார்த்தாக்களை - ம்ருத்யுசப்தத்தாலே சொல்லக்கடவதிறே. ஸ்ருஷ் டிக்குக் கர்மீபவித்த பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்குமுன்பும் உளனாய், அழிந்தாலும் உளனாய், என்றுமொக்க உணர்ந்திருந்து ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸம்ஹார்த்தாக்களும் ஸ்ருஜ்யருமான இத்தையடை யத் தன் புத்த்யதீநமாக நியமிக்கிறானொருவனே! “ஸத்யமித்யாதி”- பகவத் விஷயத்தில் அர்த்தவாத மில்லை; தன்னை ‘ஆப்தன்’ என்று விஸ்வஸித்தவனுக்குப் பொய்சொல்வாரில்லை.‘சென்று’ என்கிறது- பூதகாலத்தை. ‘செல்லாதன’ என்றது - பவிஷ்யத்காலத்தை. முன்னிலாங்காலம் என்கிறது - முன்னே வர்த்திக்கிற வர்த்தமாநகாலத்தை. [காலமே] - காலத்ரயத்தையும் நீ யிட்ட வழக்காக வுடையவனே! [உன்னை இத்யாதி] - வடிவழகும் குணங்களும் விடலாயிருந்ததில்லை; காலக் கழிப்புச் சொல்லவொண்ணாதபடியா யிருந்தது. ஆனபின்பு, நான் உன்னைக் காண்பது என்று?

ஒன்றே இத்யாதி. அஞ்சநத்தின் நைல்யமென்று அர்த்தாந்தரம் - நைல்யகுணம் இத்யாதி. அஞ்சனம் - மை. அஞ்சனமபோலவும் நெய்தலபோலவுமிருக்கிற திருமேனியையுடையவனே! என்று முந்தினஅர்த்தம் அஞ்சநத் தின் நைல்யம்போன்ற வடிவையுடையவனேயென்று இரண்டாமாத்தம. இங்கு எந்த சீலத்தைச் சொல்லு கிறது? என்ன, செய்யதாமரை இத்யாதி. காலம் அவனிட்டவழககென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - காலஸ்ய இத் யாதி. “காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஸ்ச ஜங்கமஸ்தாவரஸ்ய ச । ஈசதே பகவாநேகஸ் ஸத்யமேதத்ப்ரவீமி தே” இதயுத்யோகபாவணி அஷ்டஷஷ்டிதமே த்ருதராஷ்ட்ரம்ப்ரதி ஸஞ்ஜய:. “காலஸ்ய” என்கிற சப்தம - ப்ராதாந்யத்திலே. ‘காலத்துக்கு ப்ராதாந்யமேது?’ என்ன, பதார்த்தங்களினுடைய இத் யாதி. “ம்ருத்யோஸ்ச” என்ற சப்தம - அநுகத ஸமுச்சயமாககி, ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும் என்றது. “ம்ருத்யு:” என்றது - ஸம்ஹாரத்தாககளுககெல்லாம் உபலக்ஷணம. ம்ருத்யுசப்தம் - யமவாசகமொழிய, ஸம்ஹார த்ருவாசகமாமோ? என்ன, ம்ருத்யுர்யஸ்ய இத்யாதி. கடவல்லியாம் இபம்ஸ்ருதி:. உக்தநிகமநபூர்வகமாக, “பகவாநேக:-ஈசதே” என்றதுக்கு அர்த்தம்- ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி. உணர்ந்திருந்து என்னுமளவும் சாலத்துக்கு நிர்வாஹகனும க்ரமம். “ஸத்யம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. ‘தே’ என்றதுககு பாவம-தன்னை இத்யாதி. ‘எந்நாள்’ என்று - அவதி கேட்கைக்கு, அபேக்ஷிதம் பெறுகை நிஸ்சிதமோ? என்ன, வடிவழகும் இத்யாதி. கழிப்பு-கண்ணழிவு அறுதியிட்டுக்கொடுத்தது - “யதா-ந-உ-ஹ்ம”

சொல்லாய். "வடுகிணைவுத்தடுக்கெழுவவெஷு வம்வஸ்ராழ்" (பூர்ணேசதுர்த்தஸேவர்ஷே பஞ்சம்யாம்) என்றாற்போலே நீயும் நம்மை இந்நாள் காணக்கடவை' என்று சொல்லாய். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கோள்வன்நான்மாவலி! மூவடிதாவென்ற
கள்வனே! கஞ்சனைவஞ்சித்து வாணனை
உள்வன்மைதீர ஓராயிரந்தோள்துணித்த
புள்வல்லாய்! உன்னைஎஞ்ஞான்றுபொருந்துவனே?

ஆ.—(கொள்வன் நான்.) கோலினவை முடிக்க விரகறிவாளொருவனும், ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநஸ்வபாவனும், விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனுமிருந்த உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய் ப்ரதிகூல நிரஸநஸமர்த்தனுமாயிருக்கிற உன்னை நான் சேர்வது என்று? என்கிறார்.

[கொள்வன் என்று தொடங்கி] - 'மஹாபலீ! எனக்கு மூவடி வேணும், தா' என்று முக்யமான பேச்சாலே அவனை ஸர்வஸ்வாபஹாரணம் பண்ணினவனே! [கஞ்சனை என்று தொடங்கி]-கம்ஸன் உன்திறத்துச் செய்ய நினைத்த தீங்கு அவன்தன்னோடே போம்படி பண்ணி 'ருத்ரனையுடையம்' என்கிற அபிமாநமெல்லாம் பக்நமாம்படி பாணனை அநாயாஸேந ஆயிரந்தோளையும் துணிப்பதும் செய்து பெரியதிருவடியை யுத்தத்தில் கருத்தறிந்து நடத்தவல்லவனே!

ப.—அநந்தரம், ஸமஸ்தப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகனான உன்னை நான் ப்ராபிப்பது என்று? என்கிறார்.

'மாவலி - மாவலீ! நான் - நான், மூவடி கொள்வன் - மூவடி கொள்வன், தா - தா', என்ற - என்று (முக்யோக்தியாலே அவனை வசீகரித்த), கள்வனே - க்ருத்ரிமனே, கஞ்சனை வஞ்சித்து - கம்ஸனுடைய வஞ்சநம் அவன்தன்னோடேபோம்படிபண்ணி, வாணனை - வாணனை, உள் வன்மை தீர-நெஞ்சுவலி அழியும்படி, ஓர் தோள் ஆயிரம் - அத்விதீயமான தோள் ஆயிரத்தையும், துணித்த - துணித்துப்போகட்ட, புள்வல்லாய் - கருடவாஹநனே! உன்னை - (இப்படி ஆஶ்ரிதவிரோதிநிவர்த்தநஸமர்த்தனை) உன்னை, எஞ்ஞான்று பொருந்துவன் - என்று சேர்வது?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய் விரோதிநிரஸநஶீலனுமா யிருந்த உன்னை நான் சேர்வது என்றோ? என்கிறார்.

ஹி வம்வடுகிணைவு" இத்யாதி ஶ்லோகமாயிருக்க, "வடுகிணைவுத்தடுக்கெழுவவெஷு" என்றத்தை யெடுத்தது - ஸ்புடார்த்தமாகையாலே, "வுதடுக்கெழுஹி வம்வடுகிணைவு வவெஷுz ஹநிரவடுதூ: । நஜுரக்ஷ்யாஜி யஜிகுவாஜூ வுவெக்ஷ்யாஜிஹாதாஶநழ் । தயெதி வ வுதிஜூாய தம்வஶிஷ்வஜ்ஷு ஸாஜரழ்" இத்யாதி. யுத்தகாண்டே, "வடுகிணைவு வுதடுக்கெழுவவெஷு வம்வஜ்ராம் ஜக்ஷணாஶ ஜஃ । ஹரஆாஜாஶ ஜம்வுராவு வவநெஜநியசொ ஜூநிழ்". க்ரமேண அந்வயஃ. (அ)

[கொள்வன்] - பெற்ருலல்லது போகேனென்னுதல், விநீதவேஷத்தைக் கண்டு நம பககலிலே ஒன்றைககொளவது காண் என்றிருநத அவன் நினைவறிந்து 'நான் கொள்வன்' என்னுதல். [மாவலி] - இதுக்குமுன்பு ஒருப்ரபுவுககுத தாழ்வுசொல்லியறியானே. அவதாரத்துக்கு முன்பு அறியான், ப்ரபு இல்லாமையாலே: அவதரிததபின்பு பிறந்த அன்றே பிக்ஷையில் அதிகரிக்கையாலே கற்கைக்கு அவஸரமில்லை; அவன்தன்னை முதற்பேர் சொல்லக் கண்டறியாமையாலே இவனைப் பார்த்து இவன் பருவததாலே ப்ரீதனாய் 'உனக்கு வேண்டுவது என்?' என்ன, 'மூவடி' என்ருன். தன்னைவேண்டும் தரமன்றிக்கேயிருக்கையாலே அநாதரிக்க, 'தா' என்ருன். [என்ற கள்வனே] - ஶுக்ராதிகள் விரோதிக்க, அவர்கள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி உன் முக்யமான பேச்சாலே அவனை அபஹரித்தவனே! [கஞ்சனை வஞ்சித்து] - கம்ஸன் குவலயாபீடத்தாலே நலிய நினைக்க அந்நினைவை அவன்தன்ேேடே போம்படி பண்ணி. [வாணனை உள்வன்மை தீர] - க்ஷுத்ரதேவதையைப் பற்றி "சுயுஸொஹயம்ஶெதாஹவதி" என்றிருக்குமாபோலே யிருந்த வாணன் நெஞ்சுவலி போம்படியாகப் பெரியதிருவடிமேலே ஏறிச் சாரிகை வந்து அவனுடைய பாஹுவநத்தைச் சேதித்தவனே! [புள்வல்லாய்] - 'வாள்வல்லான் தோள்வல்லான்' என்ருற் போலே. [உன்னை]-ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாய் ப்ராப்தனாயிருந்துள்ள உன்னை. [எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே] - பிரிந்தவன் கூடினுற்போலேயிறே இவர்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி. அநந்யார்ஹையான பிராட்டி அஶோகவநிகையிலே இருந்தாற்போலேயாயிற்று, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம பிறந்தால் ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கும் இருப்பு.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ரக்ஷஷோபாயஜ்ஞனுமாய் விரோதிநிரஸந ஶீலனுமான உன்னை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிருர்.

[கொள்வன்] - மலையாளர் வளைப்புப்போலே, கொண்டல்லது போகே னென்ருனுயிற்று. அன்றியே, இவனுடைய விநீத வேஷத்தைக் கண்டு 'இவன் நம்பக்கலிலே ஒன்றைக் கோள்வது காண்' என்று நினைந்தமை தோற்ற இருந்தானுயிற்று மஹாபலி; அவன் நினைத்தத்தை யறிந்து, நான்கோள்வ னென்கிருன்; அன்றியே, இவன் வடிவில் நைரபேக்ஷ்யத்தைக் கண்டு, 'இவன் நம்மை யொன்று கோள்ளுமோ?' என்று இருந்தான்; நீ அங்ஙன் நினைக்கவேண்டா; நான் ஸாபேக்ஷ னென்கிருர். [நான்] - உன்பக்கல் பெற்ருலன்றி ஓரடியிடாத நான். [மாவலி] - பிறந்தவன்றே பிக்ஷையிலே அதிகரிக்கையாலே ப்ரபுக்களை யுபசரித்து வார்த்தை சோல்லியறியானே. முன்பு சிலர்க்குத் தாழ்வுசோல்லியறியான்; பிறந்த பின்பு வாஸனை பண்ணுகைக்கு நாளில்லை; அத்தாலே, 'மாவலி' என்கிருன். எல்லாரும் தன்னை உயரச் சோல்லுமதொழிய இப்படிச் சோல்லக் கேட்டறியாமையாலே, இவன் ஒருபாலன் தன்முன்பே நின்று சிறுபேரைச்சோல்லி யழைத்தவாறே இனியனாய் முகத்தைப்பார்த்து, 'உனக்கு வேண்டுவதேன்?' என்ருன். [மூவடி] - தன்பக்கல் கோள்ளுமவர்களில், இப்படி சிறுக அர்த்திப்பா ரில்லாமையாலே அநாதரித்திருந்தான்; அந்ய

ஒன்பதாம்பாட்டு - கோள்வன் இத்யாதி. 'கள்வனே கஞ்சனைவஞ்சிதது' இத்யாதி, 'எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்' என்ற பதங்களைக கடாக்ஷிதது அவதாரிகை - ரக்ஷஷோபாயஜ்ஞனுமாய் இதயாதி.

முந்தின அர்த்தம் - யாசகதவசாதுாயத்திலே. நீ தாராவிட்டாலும் நான் கொள்வனென்று கருத்து. மலையாளர் வளைப்பாவது-மலையாளா ஒருவன்பககலிலே ஒன்றைவாஙகநினைததால் வாங்கியல்லதுபோகாதபடி வளைததுககொள்வர்கள், அதுபோலே யென்றபடி. தவிதீயார்த்தம - வைஶிஷ்ட்யத்திலே த்ருதீயார்த்தம - நைரபேக்ஷ்யத்திலே. ப்ரதமார்ததத்துக்குச சேர - உன்பக்கல் இத்யாதி. அர்ததியானல் 'மஹாராஜாவே' என்னவேண்டாவோ? என்ன, பிறந்தவன்றே இத்யாதி, மாவலியேன்கிறன் இத்யாதம. அவதாரிகை - எல்லாரும் இத்யாதி. உயா - உதக்ருஷ்டமாக. இனியனாய் - ரஸிகனாய. ப்ரீதனாயித்யர்த்த:. களவேதென்ன, இந்த்

பரதை பண்ணாதே, 'தா' என்கிறான். [என்ற கள்வனே]- இந்த்ரன் ஶரணம்புக்கு நின்றான், உதாரனாயிருப்பானொருவன் அவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான்; "ராவணாதிகளைப் போலே அழியச்செய்யப் போயிற்றில்லை, ஒரு தர்மாபாஸத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு நிற்கையாலே. *இவனோ ஶரணம் புக்குநின்றான்; இனிப் போம்வழி யேன்?" என்று பார்த்துத் தன்னை இரப்பாளனாக்கி, ஶுக்ராதிகள் 'இவன் தேவகார்யஞ் செய்ய வந்தான்' என்னச்செய்தேயும் அவன் நெஞ்சில் படாதபடி அவனை வடிவழகாலும் பேச்சழகாலும் வாய்மாளப்பண்ணின வஞ்சநங்களெல்லாவற்றையும் நினைத்து 'கள்வனே' என்கிறார். [கஞ்சனை வஞ்சித்து] - கம்ஸன் மாதுலனாய், ப்ரமாதத்தாலே புகுந்ததாகத் தானும் துஃகியாய்க் கண்ணீர் பாய்த்துவானாக வாசலிலே குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்திவைக்க, அத்தையடைய நிரஸித்து, கம்ஸன்கோலின வஞ்சநத்தை அவன் தன்னோடே போக்கினவனே! [வாணன் இத்யாதி] - க்ஷுத்ர தேவதையைப் பற்றி "**அதலோபயங்கதோபவதி**" (அதலோபயங்கதோபவதி) என்றிருக்குமாபோலே யிருந்த வாணனுடைய நெஞ்சு வலி கைமேலே போம்படியாகப் பெரியதிருவடியின்மேலே யேறிச் சாரிகைவந்தவனே! [ஆயிரந்தோள் துணித்த] - 'இவன் கைவிஞ்சினான்' என்று இவனைக் கைகழியவிட்டான். [புள்வல்லாய்] - 'வாள்வல்லாய், தோள்வல்லாய்' என்றாற்போலே. [உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே] - அவன்பக்கல்நின்றும் பிரிந்தாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே. "**அநந்யாராகவேணாஹம்**" (அநந்யாராகவேணாஹம்) என்கிற பிராட்டி அஶோகவநிகையிலே பிரிந்திருந்தாற்போலே யிருக்கிறது காணும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே உடம்புடனிருக்கும் இருப்பு. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் நின்ற நிலை வந்தேறியாய்த் தோற்றிற்று. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ ஶக்தியாய் ஶீலாதிகுணங்களையுடைய உன்னைப் பார்த்தால் இழக்கவேண்டுவதில்லை: நான் இழக்கமாட்டாதவனா யிருந்தேன்; ஆனபின்பு, உன்னைக் கிட்டுங்காலம் சொல்லாய் என்கிறார். ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வம் அவிஶிஷ்டமாயிருக்கச் செய்தேயும் பத்தரும் முக்தரும் நித்யருமென்கிற பிரிவோபாதியிறே மஹிஷிகளும்; 'அநந்யா' என்கிற பிராட்டியினுடைய வார்த்தை எல்லார்க்குஞ் சொல்லலாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தால்

ரன் இத்யாதி. வஞ்சிக்குமது தோஷமன்றிக்கே குணமாகைக்காக அருளிச்செய்கிறார், **கம்ஸன்** இத்யாதி. **என்றிருக்குமாபோலே** - என்று பகவந்நிஷ்டன் இருக்குமாபோலே. க்ஷுத்ரதேவதையைப்பற்றி - **இருந்த வாணன்** இத்யந்வய:. **உள்வன்மை**-நெஞ்சுவலி. **கைமேலே**-உடனே. கையோடேயென்று ஸ்வாரஸ்யார்த்தம். **சாரிகை** - வையாளி. 'வாணன் - ஆயிரந்தோள்துணித்த' என்றதக்கு ரஸோக்தி - **இவன்கைவிஞ்சினான்** இத்யாதி. அவிதேயனானானென்று த்யஜித்தானென்று ரஸோக்தி. கைபெருத்தானென்று கையைக்கழித்துவிட்டானென்று ஸ்வாரஸ்யார்த்தம். **வாள்வல்லாய்** இத்யாதி: இந்தப்புள்ளை நடத்தும்போது இவனே யாகவேணுமென்றபடி. **பொருந்துகை** - கூடுகை. கூடுவனென்னாதே 'பொருந்துவன்' என்று பிராட்டிமார் பாசுரத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன, **அவன்பக்கல்நின்றும்** இத்யாதி. விவரணம் - **அநந்யா** இத்யாதி "ஶக்யா லோபயிதும் நாஹமைஶ்வர்யேண தநேந வா। அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் அவன் பக்கல்நின்றும் பிரிந்தவை தோன்றும்படி எங்ஙனே? என்ன, **ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்** இத்யாதி. 'பொருந்துகை நிஶ்சிதமோ, எஞ்ஞான்று? எனகைக்கு' என்ன, **ஸர்வஜ்ஞனாய்** இத்யாதி. 'கள்வனே' என்கையாலே - ஸர்வஜ்ஞத்வம். 'கஞ்சனைவஞ்சித்து' இத்யாதியாலே - ஸர்வஶக்தித்வம். 'ஈர்கின்ற சீலமே' என்கையாலே - ஶீலாதிகுணங்களையுடையவென்றது. "ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" என்ற, அநபாயிநியானவளைப்போலே 'எஞ்ஞான்றுபொருந்துவன் என்னும்படி யென்?' என்ன, **ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்** இத்யாதி. **ஆகையாலே,** 'அநந்யா' என்கிற என்று கூட்டுவது. "ஸர்வஸ்ய ஶரண்யஸ்ய ஸர்வஶேஷிணோ நாத நீ", "நாநாஸீ ஶேஷோ ஹரி:" என்று - ஈஶ்வரனோடு ஐக்ய கதநமுகேந ஈஶ்வரகோடியாகச் சொல்லாநிற்க, பிராட்டியைச் சேதநகோடியாகச்

*. இவனோ ஶரணம் புக்குநின்றான் என்பது - 'இந்த்ரன் ஶரணம்புக்குநின்றான்' என்றதன் அநுவாதம்.

இருப்பது: ஈஶ்வரனில் பிராட்டிமார்க்கு பேதஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாம் - அல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டென்னுமிடம் சொல்லுகிறன; ஐக்யஞ்சொல்லுகிற விடமெல்லாம் - 'பாரதந்த்ர்ய காஷ்டையைப்பற்றச் சொல்லுகிறன' என்று ப்ராஸங்கிகமாக ஒருருவிலே அருளிச்செய்தார். [ஆயிரந் தோள் இத்யாதி] - 'கரபாதையிறே இவனை இப்படி கலங்கப்பண்ணிற்று' என்று அடுத்தேறாக வந்த கரத்தைக் கழித்து ப்ராப்த கரத்திலே நிறுத்தினவனே! "ஆயிரங்கரங்கழித்த ஆதிமால்" இறே. [உன்னை என்ஞான்று பொருந்துவனே] - வாணனுடைய கைப்பற்றையுங் கழித்து இறையிலியாக்கின உன்னை எந்நாள் வந்து கிட்டுவன்? என்கிறார். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

பொருந்தியமாமருதினிடைபோய எம்
பெருந்தகாய்! உன்கழல்காணியபேதுற்று
வருந்திநான் வாசகமாலைகொண்டு உன்னையே
இருந்திருந்து எத்தனைகாலம்புலம்புவனே?

ஆ.—(பொருந்திய.) பொருந்தின மாமருதினிடை யகப்படாதே போய் என்னை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனே! உன்திருவடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்து இப்படி முடியவும்பெறாதே யிருந்து பெரிய வருத்தத்தோடே உன்குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கிடந்து அலற்றக்கடவேன்? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னுடைய குணஜிதனாய் உன்னைக்காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே துஃகப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனைகாலம் துக்கப்படக்கடவன்? என்கிறார்.

[பொருந்திய என்று தொடங்கி] - அல்பவிவரமாய்ப் பெருத்திருக்கிற மருதுகளின் நடுவே அகப்படாதே போய் என்னை ரக்ஷித்த மஹாப்ரஸாவனே! மருதின்நடுவே தவழ்ந்துபோன திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. [வருந்தி என்று மேலுக்கு]- பெரிய வருத்தத்தோடே உன் குணத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு.

ப.—அநந்தரம், ப்ரதிபந்தகத்தை அநாயாஸேந போக்கும் உன் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டு எத்தனைகாலம் கூப்பிடக்கடவேன்? என்கிறார்.

பொருந்திய - (தன்னில்தான்) செறிந்துநிற்கிற, மா மருதின், இடை - பெரிய மருதுகளின் நடுவே, போய - (அநாயாஸேந) போய் அத்தை முறித்து, எம்பெருந்தகாய்-(உன்னை) எங்களுக்கு ஸ்வாமியாகத்தந்த பெரியவனே! உன் - உன்னுடைய, கழல்-(அக்காலத்திலேமறியவிட்ட) சிவந்த திருவடிகளை, காணிய-காணவேணுமென்கிற, பேது-ஈடுபாட்டை, உற்று - உடையேனாய்,

---

சொல்லுவானென்? என்ன, ஈஶ்வரனில் இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகமாக வென்றது - 'ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்' என்று தொடங்கியாதல், 'ஈஶ்வரன்' இத்யாதி வாக்யம் தொடங்கியாதல். சாடுப்ரயோகார்த்தம் புநஶ்ச டதோபாதாநம் - ஆயிரம் இத்யாதி. காம் - கப்பம். "காமும் கடமும் குடியிறையாகும்" என்னக்கடவதிறே. அடுத்தேறாக - அதிகமாக; அடுத்தடுத்தேறினவென்று ஸ்வபாவார்த்தம். கரம்கழித்தமைக்கு ஸம்வாதம் - ஆயிரம் இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம், ஐம்பத்துமூன்றாம்பாட்டு - "மோடியோடு" இத்யாதி. பாணனுடைய ஆயிரந் தோளையு கழித்த காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனித்யர்த்தஃ. கைப்பற்றையும் - கைவசமானத்தையு மென்று சாடு, கைகளைப்பற்றி உடையனா யிருந்தமையையும் என்று ஸ்வஹாவார்த்தம். இறையிலியாக்கி-இறையில்லாதவனாக்கி. இறை - தேவதையும், காமும். க்ரமேண அந்வயஃ. (கூ)

வருந்தி - க்லேஶித்து, நான் - (விளம்பாக்ஷமனை) நான், வாசகம் - (உன்னுடைய) குணவாசகமான, மாலைகொண்டு - ஸப்தஸந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டு, உன்னையே-(நிரதிஶயபோக்யனை) உன்னையே நோக்கி, இருந்து இருந்து - இளைத்திருந்திருந்து, எத்தனைகாலம் - எத்தனைகாலம், புலம்புவன் - கூப்பிடக்கடவேன்? காணிய - காண்கைக்கு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னைக்காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே க்லேஶப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கூப்பிடக்கடவேன்? என்கிறார்.

[பொருந்திய] - இவனை நலிய நினைத்து க்ருதஸங்கேதராய் நின்றபடி; நிர்விவரம் என்னவுமாம். [மாமருது] - 'அவ்வருகே சாய்ந்தது அவன்மேலே சாய்ந்ததாகில் என்படக்கடவேன்!' என்று வயிறுபிடிக்கிறார். [இடைபோய] - ஒன்றென்னலாம்படி அவகாஶமின்றியே நிற்க, அவகாசமுள்ளவிடத்திற் போமா போலே அதன்நடுவே போனபடி. [எம் பெருந்தகாய்] - அதில் அகப்படாதே ஶேஷியான உன்னை எனக்குத் தந்த பெரியோனே! [உன்கழல் காணிய பேதுற்று]- உன் திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. "யமளார்ஜுநயோர்மத்யே ஜகாம கமலேக்ஷண:। தத: கடகடாஶப்தஸமாகர்ணநதத்பர:" என்று மருதுமுறிந்த ஓசையைக் கேட்டுப் புரிந்துபார்த்தபோதைச் சிவந்த திருக்கண்களையும் அப்போதைத் திருவடிகளின் சிவப்பையும் காணவாய்த்து இவர் ஆசைப்பட்டது. [பேதுற்று] - மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற ஜ்ஞாநமும் போயிற்று. [வருந்தி]-ஆசைப்பட்ட விஷயாநுகுணமாயிறே நோவுபாடும் இருப்பது. ஒருசொல் தொடை எடுக்கையாகிறது, ஒருமலையை எடுத்தாற்போலே யிருக்கை. [நான்]-விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத மென்மையையுடைய நான். [வாசகமாலைகொண்டு] - உன்குணத்துக்கு வாசகமான சொல்தொடையைக்கொண்டு. [உன்னையே] - "யஶோதாவாஶோநிவத்தஜே" என்னும்படியான உன்னையே. [இருந்து இருந்து] - ஒருவார்த்தை தலைக்கட்டுகைக்கு நடுவே பலபடி இளைப்பாற வேண்டியிருக்கை. [எத்தனை காலம் புலம்புவனே] - 'இதுக்கு முடிவு என்று?' என்கிறார். ஸாதநபுத்யா சொல்லமாட்டார்; ப்ராப்யபுத்தியாலே தவிரமாட்டார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே க்லேசப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனைகாலம் கூப்பிடக் கடவேன்? என்கிறார்.

[போருந்திய மாமருது] - மருது, மாமருது, போருந்திய மாமருது. மருதென்கையாலே - மரத்தைச் சோல்லி; "மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்" என்று வன்மைக்கு மரத்தையிறே சோல்லுவது; அத்தாலே - நெஞ்சின் வன்மையைச் சொன்னபடி. மாமருது என்கையாலே - மாவென்று - கறுப்பாய், இத்தால் - சீற்றத்தைச் சொன்னபடி. அன்றியே, மஹத்தையாய், வேறு வினை செய்யாதே மேலேவிழ அமைந்திருக்கை. நினைத்த காரியத்துக்குப் போருந்திய மாமருது. இவற்றின் நெஞ்சில் போருத்தம். ஆக,*இப்படி க்ருதஸங்கேதராய், சீற்றத்தையுடையராய், க்ருஷ்ண தர்ஶநத்தாலும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையை யுடையவை. [இடை போய] - இப்படி நிற்கிற

பத்தாம்பாட்டு - போருந்திய இத்யாதி. *'கழல்காணியபேதுற்று வருந்தி நான், எத்தனைகாலம் புலம்புவன்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை* - உன்னைக் காணப்பேறாத இத்யாதி.

மரங்கள்போல் இத்யாதி - *மரங்கள்போலே கடினமான நெஞ்ச மென்றபடி. திருமாலை.* (௨௭). வன்மை - *காடிந்யம்.* வினை-*யுத்தம்.* நினைத்தகாரியத்துக்கு-*முடிக்கைக் கென்றபடி. 'பொருந்திய'* என்றதுக்கு *அர்த்தம்*-இவற்றின் இத்யாதி. *சப்தம் இருந்த அடைவுக்குச் சேர நிகமிக்கிறார்* - ஆக இத்யாதி. *'மருதினிடை' என்கிற ஏகவசந தாத்பர்யம்* - ஒன்றிலே வேளிகண்டு இத்யாதி. *'போய' என்ற அநந்தரம், 'எம்'* என்றதுக்கு

* *ஆவேஶித்துள்ளவர் அஸுரரென்பதைப்பற்ற 'க்ருதஸங்கேதராய், சீற்றத்தையுடையராய்' என்று உயர்திணையாகவும், மருதாக இருக்கின்றமையைப்பற்ற 'வன்மையை யுடையவை' என்று அஃறிணையாகவும் அருளிச் செய்தது.*

வற்றின் அருகே போகையுங்கூட பயங்கரமாயிருக்க, இவற்றின் நடுவே, ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே போனு ளுயிற்று. [போய எம்பெருந்தகாய்] - அவற்றின்நடுவே அவற்றைறத்துப் பிப்போய் எனக்கு ஸேஷியான உன்னைத் தந்த பெரியோனே! [உன்கழல் இத்யாதி]-"ததஃ கடகடாஶப்தஸமாகர்ணநதத்பரஃ" (ததஃகடகடாஶப்தஸமாகர்ணநதத்பரஃ) என்று - அவை முறிந்துவிழுகிறபோதை யோசை கேட்டுப் புரிந்துபார்த்து, அபூர்வதர்ஶநத்தாலே விகஸிதமான அக் கண்போலே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளைக் காணவேணு மென்று ஆசைப்பட்டு. "ஜகாமகமலேக்ஷணஃ" (ஜகாமகமலேக்ஷணஃ) - புரிந்துபார்த்த கண்களைக் காண ஆசைப்பட்டான் ருஷி; தவழ்ந்துபோகிற போதைத் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்படுகிறார் இவர். எல்லாவவஸ்தைதயிலும் அவனை அடிவிடாரே. தந்தாம் ஜீவநத்தை நோக்கத் தேடு மித்தனையிறே எல்லாரும்; இவரும் தம் முடைய ஜீவநத்தை நோக்கத் தேடுகிறார். [பேதுற்று] - அறிவுகெட்டு. [வருந்தி] - இழந்தவிஷயத் துக்குத் தக்கபடியிறே க்லேசமும் இருப்பது. [நான்] - அடியேபிடித்து ஜீவித்துப்போந்த நான். "நின்செம்மாபாதபற்புத்தலைசேர்த்தொல்லை" என்கிறபடியே அத்திருவடிகள் பெறில் தலையாக ஜீவித்து, அதில்லையாகில் இல்லையாம் நான். [வாசகமாலைகொண்டு] - ஒருமலையெடுத்தாற்போலே யாயிற்று, இவர்க்கு ஒருசொற்கொண்டு சொல்லுகை. [உன்னை] - பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணுதை உன்னை. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ" (யதோவாசோநிவர்த் தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ) இறே. [இருந்துஇருந்து] - ஒருகால் ஒன்று சொல்லப் புக்கால் அது

வாஸனை - இவற்றின் நடுவே இத்யாதி. பெருந்தகாய் - பெரியவனே! மருதை யொடித்த அநந்தரம் திருவடி களை அருளிச் செய்தது - ருஷிககுத் திருக்கண்களிலே ஆதரம் நடந்தாற்போலே, தமக்குத் திருவடிகளிலே ஆதரம் நடந்த தென்று தோற்றுகைககாக என்கிறார் - ததஃகடகடாசப்த இத்யாதி. "வ்ருஹ யா ஸ்யத ஸ்யாம்ஸ கஷ்டயோரண உலூகலம் । யமளார்ஜுநயோர்மத்யே ஜகாமகமலேக்ஷணஃ ॥ கஷ்டதாவ்ருக்ஷயோர்மத்யே திர்யக்ததோலூகலம் । ஸ்நாவ த்ரமாவாம ள தந தளயமளார்ஜுநள । ததஃ கடகடாஶப்த ஸமாகர்ணநதத்பரஃ । ஜகாம ஜஜநோ த்ஞஶயாவலோகாத்ஸ்ஸ்நேள" இதி பஞ்சமேம்ஶே ஷஷ்டே. "ததஃகடகடா" இத்யாதி பதம் - வ்ரஜ ஜந விசேஷணமாயிருக்க, கமலேக்ஷண னுகைககு ஹேதுதவேந எடுத்தது - முறிந்து விழுகிற போதில் சப்த ஶ்ரவணௌத்கண்ட்யம் இவனுக்கும் உண்டாகையைப் பற்ற. விகஸிதமான அக்கண்போலே யென்றது - "கமலேக்ஷணஃ" என்றதைப் பற்ற இத்தால் - ருஷியிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. ஜகாம இத்யாதி - சேஷத்வாநு குணமாகத் திருவடிகளை அநுஸந்திககிறு ரென்றபடி. பிரிந்து நோவுபடுகிற அவஸ்தையிலும ஸ்வரூபம் குலையாமலிருக்கிற ஆகாரம் இவாககு உண்டாயிருககிற தென்னுமிடந் தோற்ற அருளிசசெய்கிறா - எல்லாவவஸ்த்தையிலும் இத்யாதி. அடிவிடாரே யிதி - சாடுஃ. அடி - திருவடிகள். முதலிதி த்வநிஃ. ருஷி யைப்போலே கண்ணழகைக காண ஆசைப்படாதே, இவர் திருவடிகளழகைக் காண ஆசைப்படுகிற தென்? என்ன, தந்தாம் ஜீவநம் இத்யாதி. ஜீவநத்தை நோக்க வென்றதுக்கு-ப்ராணனை ரக்ஷிக்க வென்று த்வந்யர்த்தம்; தமக்கு ப்ராணனுன திருவடிகளைக் காண வென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். நோக்குகை - ரக்ஷிக்கையும், பார்க்கையும். அமலங்களாக விழிககும் கண்களைப்பற்ற,தேனே மலரும் திருப்பாதம் இவாககு போக்யமென்று கருத்து. காணிய பேதுற்று - காணவேணுமென்று அறிவுகெட்டு. காணிய - காண்கைக்கு. வருந்தி - க்லேசித்து. க்லேசிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, இழந்த இத்யாதி. "துயராறு சுடரடி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - அடியேபிடித்து, இத்யாதி. விவரணம் - நின்செம்மா இத்யாதி. இநதவாக்யத்வயமும் - ரஸோக்தி. அடியே பிடித்து - திருவடிகளையே பற்றி யென்று ஸ்வஹாவார்த்தம; முதலிலேபிடித்து இதி சாடு. தலையாக ஜீவித்து- தலையிலே வைத்துக்கொண்டு ஜீவித்து, நன்ருக ஜீவித்து இதி சாடு. 'கொண்டு' என்றதுக்கு ஹாவம்- ஒருமலை இத்யாதி. அப்படி பேசித் தலைக்கட்ட வொண்ணுதோ? என்ன, யதோவாசஃ இத்யாதி. வீப்ஸைக்கு அர்த்தம்- ஒருகால் இத்யாதி. பட்டைப் பொதிசோறு - கமுகம் பட்டையிலே கட்டின பாதேயம். இத்தால் - 'உண்ணும் சோறு' இத்யாத்யுக்த ப்ரகாரவிஶிஷ்டத்வாத் மத்யே மத்யே பகவத்ஸ்மரணத்தாலே இளைப்பாறவென்று கருத்து.

தலைக்கட்டுங்காட்டில் நடுவே பதின்கால் பட்டைப்பொதிசோறு அவிழ்க்கவேணுங் காணும். [எத்தனைகாலம் புலம்புவனே] - ஸாதநபுத்யா சொல்லமாட்டார், ப்ராப்யபுத்யா தவிரமாட்டார்; இதுக்கு முடிவு என்? என்கிறார். (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

புலம்புசீர்ப் பூமியளந்தபெருமானை
நலங்கொள்சீர் நன்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வலங்கொண்டவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்து
இலங்குவான் யாவரும்ஏறுவர்சொன்னாலே.

ஆ.—(புலம்புசீர்.) எல்லாராலும் ஏத்தப்படுங் குணங்களையுடையனை பூமியளந்த எம்பெருமானை, குணைகதாரகத்வமாகிற கல்யாணகுணத்தை யுடையனாயிருந்த நன்குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைச் சொன்னாரெல்லாரும் திருநாட்டிலே புகப் பெறுவர் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி இயல்மாத்ரத்தை தரித்தவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கையில் தட்டில்லாத நிரதிஶயபோக்யமான திருநாட்டிலே செல்வர் என்கிறார்.

[புலம்பு என்று தொடங்கி] - எல்லாராலும் ஏத்தப்படும் குணங்களையுடையனைக் கொண்டு பூமியை அளந்து இக்குணத்தாலே எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கிறவனை. [நலங்கொள் என்று தொடங்கி] - இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னபடியே ஶக்தியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலுமாய் எம்பெருமானை உள்ளபடி ப்ரதிபாதித்த ஆயிரத்திலும் இப்பத்து.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

புலம்பு சீர் - (எல்லாருங்) கொண்டாடும்படியான குணங்களையுடையனைக்கொண்டு, பூமி - பூமியை, அளந்த - அளந்த, பெருமானை - ஸர்வேஶ்வரனை, நலம் கொள் - (அநுபவாபிநிவேசமாகிற) நன்மையை யுடைய, சீர் - ஜ்ஞாநாதிகுணவிஶிஷ்டராய், நல் - நன்றான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வலம் கொண்ட ஆயிரத்துள் - அர்த்தப்ரதிபாதநபலத்தையுடைத்தான ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், ஓர் - அத்விதீயமான, இவைபத்தும் - இப்பத்தையும், சொன்னால்—, யாவரும் - எல்லாரும், இலங்குவான் - அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபதத்திலே, ஏறுவர் - ஏறப்பெறுவர்கள். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில், ஶப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கைக்குத் தட்டில்லாத பரமபதத்திலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

[புலம்பு இத்யாதி] - இருந்ததே குடியாக ஏத்தும்படியான குணங்களையுடையனாய், தன்விபூதியை அளந்துகொள்ளுகையினாலே ஸர்வஸ்வாமியானவனை யாய்த்துக் கவிபாடுகிறது.

புலம்புவன் - கூப்பிடக் கடவேன். 'புலம்புவனே' என்று து꞉கப்படுவானென்? சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன, ஸாதநபுத்யா இத்யாதி. ஆனால், தவிர வொண்ணாதோ? என்ன, ப்ராப்யபுத்யா இத்யாதி. வாசகமாலே கொண்டு - குணவாசகமான சொற்றொடையைகொண்டு. க்ரமேண அந்வய꞉, (௧௦)

[நலங்கொள் இத்யாதி] - இதில் சொன்ன பெருவிடாயையுடைய ஆழ்வார் சொல். [வலங்கொண்ட ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்து] - ப்ரதிபாத்யனை விளாக்குலைகொண்டிருக்கும் என்னுதல், ப்ரதிபாதநஸாமர்த்யத்தையுடைய ஆயிரம் என்னுதல். அத்விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னால் இன்னார் இனையார் என்னாதே பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமில்லாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பரமபதத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஶப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கலான பரமபதத்தைச் செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

[புலம்புசீர்] - இவர்புகழுமாபோலே லோகமடையப் புகழும்படியாயிற்று அவன் குணங்கள். [பூமியளந்த பெருமானை]-பூமியையளந்து அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்த ஸர்வஸ்வாமியையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [நலங்கொள்சீர்] - கரணங்களும் சேதநஸமாதியாலே விடாய்த்து, அவைதான் ஓரிந்த்ரியவ்ருத்தியை ஓரிந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டு, இவையெல்லாவற்றின் வ்ருத்தியையுந் தாம் ஆசைப்பட்டு, இப்படி பகவத்விஷயத்திலே விடாய்க்கும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடைய ஆழ்வார். அநுஹவாஹிநிவேஶமாகிற நன்மையையுடைய ஜ்ஞாநாதிகுண விஶிஷ்டராய நன்றான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் சொல். [வலங்கொண்ட இத்யாதி] - ப்ரதிபாத்யத்தை வலம்வந்து விளாக்குலைகொண்ட வென்னுதல், ப்ரதிபாதநஸாமர்த்த்யத்தையுடைய வென்னுதல். [இலங்கு வான் இத்யாதி] - அத்விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னால், இன்னாரினையாரென்னாதே, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமில்லாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பரமபதத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர். "**ஸைகதாபவதி**" (ஸஏகதாபவதி) என்று ஓதுகிறபடியே - அநேகஶரீரங்களைப் பரிக்ரஹித்து, அவ்வோஶரீரங்களில் கரணங்களும் பூர்ணநுபவம் பண்ணலாம்படியான தேசத்திலே புகப்பெறுவர் என்றபடி. (கக)

நிகமம் - புலம்பு இத்யாதி. 'இவையுமோர்பத்து - சொன்னால் - யாவரும் - இலங்கு வான் - ஏறுவர்' என்றத்தைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை.

த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக அர்த்தம - இவர்புகழும் இத்யாதி. 'சீர்' என்று-வைஷ்ணவஸ்ரீயாய், அதுக்கு நன்மையேது? என்ன, கரணங்களும் இத்யாதி. நலங்கொள்சீர - பரிபூர்ணமாய பக்வமான பக்தியாகிற ஸம்பத்தையுடையவ ரென்றபடி. வலம - ப்ரதக்ஷிணமும, பலமும. விளாக்குலைகொண்ட-வ்யாபித்த. ப்ரதிபாத்யத்தை வலம்வருகையாவது - உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கை 'ஓர்' என்றதின் அர்த்தம - அத்விதீயமான என்றது இன்னார் - ஏதத்ஸ்வரூபா: இனையார் - ஏதத்ஸ்வபாவா:. புலம்புசீரித்யாரப்ய, ஆயிரத்துள் இவையுமோர்பத்தை-சொன்னால் - யாவரும - இலங்கு வான் - ஏறுவர் இத்யந்வய: (கக)

* *த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி:*—விதாத்ருஷ்வீயபாவே ஸம்ஸாரஹாநே: ஸ்வதார்சாம் ஸ்ப்ருஹாம் ஶ்ரீஶதீர்த்தோ ...

[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

முடியாதஆசைமிக முற்றுகரணங்கள்
அடியார்தமைவிட்டு அவன்பாற்—படியா
ஒன்றொன்றின்செயல்விரும்ப உள்ளதெல்லாம்தாம்விரும்பத்
துன்னியதேமாறன்தன்சொல்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

* இந்தத்திருவாய்மொழிக்கு உரிய த்ராவிடோபநிஷத் ஸங்கதி ஶ்லோகம் கிடைக்கவில்லை.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—சொன்னால் : ப்ரவேசம்.

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் எம்பெருமானைக் காண ஆசைப்பட்டு நெடும்போது கூப்பிட்டுப் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் 'நம்மோடு ஸமதுঃகிகளாயிருப்பாருண்டோ?' என்று பார்த்தவிடத்துத் தாம் ஒழிய வ்யதிரிக்தரெல்லாம் தாம் பகவத்ப்ரவணரானாற்போலே சப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணராய் அதுக்கு உறுப்பாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு தம்முடைய வ்யஸநமெல்லாம் மறந்து ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் அத்யந்தஸுந்தரனாய் ஸ்ரிய:பதியாய் இப்படியிருக்கையாலே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து தன்னைப்பாடின கவியைக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடான பரிஜநங்களையுமுடையனாய்க் கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு ஈடான விபூதிகளையுமுடையனாய் ஸ்வாராதனாய் அவர்களுக்கு ஹோமமோக்ஷாதி ஸகலபுருஷார்த்தங்கள் கொடாவிடிலும் தன்னைப்பாடுகையே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கிற எம்பெருமானையொழியக் கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்று மின்றிக்கே கவிபாடினார்க்குத் தருவதும் ஒன்று மின்றிக்கே தாங்கள் நிஸ்ஸ்ரீகராய் அதுக்குமேலே கவிபாடினவர்கள் ஸந்திக்குந்தனைநாள் நிலைநிற்பதுஞ்செய்யாதே முடியும் ஸ்வபாவராய்க் கவிபாடினால் ஒருப்ரயோஜநம் பெறாமையே யன்றியே கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை ஏறிட்டுப் பாடுகையாலே அவனுக்குள்ள தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவனுக்கு அவத்யாவஹராய் அப்ராப்தவிஷயத்திலே பாடுகையாலே கவிபாடினார் நரகம்புகும்படியிருக்கிற க்ஷுத்ரரை 'பகவதர்ஹமான உங்களுடைய அழகிய கவிகளைக்கொண்டு ஸ்துதிக்கை ஈடன்று' என்று அருளிச்செய்து, 'உங்களைப்போலே யன்றியே நான் வேறு சிலரை ஸ்துதிக்கைக்கு அநர்ஹகரணனாகப்பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராய் முடிக்கிறார். "ஊனில் வாழுயி"ரில் ப்ரீதிக்கு நித்யஸூரிகளை ஸஜாதீயராகத் தேடினாற்போலே இங்கு வ்யஸநத்துக்கு ஸம்ஸாரிகளை ஸஜாதீயராகக் கருதி இங்ஙனல்லாமையாலே அவர்களைத் திருத்தப் பார்க்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தாமும் கரணக்ராமமுங் கூப்பிட்டபடியைக் கண்ட ஈஸ்வரன் 'லோகமடங்க இதரஸ்தோத்ரம்பண்ணி அநர்த்தப்படாநிற்க, நீர் நம்மை ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி பண்ணினோமே' என்று இவருடைய பேற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஸ்துத்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸௌலப்யாதிசயத்தையும், ஸ்ரீலபனுடைய ஸம்பந்தோத்கர்ஷத்தையும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸ்துத்யதைக்கு அநுரூபமான சேஷித்வத்தையும், அபேக்ஷிதபலப்ரதத்வமான ஔதார்யாதிசயத்தையும், அதுக்கு ஏகாந்தமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும், ஸ்துதிவிஷயமான குணநாமபூர்த்தியையும், அவனுடைய ப்ராப்யஹாவத்தையும், புருஷார்த்தப்ரதத்வத்தையும், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து 'ஏவம்பூதவிஷயத்தை ஸ்தோத்ரம்பண்ணாதே, நிஷ்ப்ரயோஜநமான இதரஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணி, அநர்த்தப்படுகிறீர்களே' என்று லௌகிகரைக் குறித்து ஸ்வநிஷ்டையை உபதேசித்தருளுகிறார்.

இ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் நெடும்போது கூப்பிட்டும் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானவர், 'நம்மோடு ஸமது:கிகளாயிருப்பாருண்டோ?' என்று பார்த்தவிடத்துத் தாம் பகவத்ப்ரவணராயிருக்கிறாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணராய் அதுக்கு உறுப்பாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவி

பாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு, தம்முடைய இழவை மறந்து இவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து, ஸ்ரிய:பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், அதிஸுந்தரனாயிருக்கையாலே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து பாடின கவி கொண்டாடுகைக்கு "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்றும், "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிஜநங்களையுடையனாய், கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்க உபயவிபூதியையும் உடையனாய், "எங்ஙனே சொல்லிலும் இன்பம் பயக்கும்" என்று ஸ்வாராதனுமாய், ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும் கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கிற ஈஸ்வரனை யொழிய அதுக்கு எதிர்த்தலையாய் அப்ராப்தவிஷயமாகையாலே நரகாவஹமுமான க்ஷுத்ரவிஷயங்களைக் கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுப் பாடுகையாலே அவனுக்குள்ள தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவத்யாவஹராய்ப் பகவதர்ஹமான கவியைக்கொண்டு ஸ்துதிக்கை ஈடன்று என்று அருளிச்செய்து, 'இவர்களைப்போலன்றியே நான் வேறுசிலரைப் புகழ்கைக்கு அநர்ஹகரணனாகப் பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராய் முடிக்கிறார். "ஊனில்வாழுயி"ரில் ப்ரீதிக்கு நித்யஸூரிகளை ஸஜாதியராகத் தேடினாற்போலே இங்கு ஸம்ஸாரிகளை இழவுக்கு ஸஜாதீயராகக்கருதி அங்ஙனல்லாமையாலே அவர்களைத் திருத்தப் பார்க்கிறார். இவர் தம்முடைய இழவுக்குக் கூப்பிடுகை தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே ஸம்ஸாரிகள்!

ஈடு.—இப்படி தம் இழவுக்குக் கூப்பிடுகிற இது தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணினார்கள் ஸம்ஸாரிகள். தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்க் கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி கூப்பிட்டார் - சீழில்திருவாய்மொழியிலே; "பருகிக்களித்தேனே" என்று 'பகவதநுபவம் பண்ணிக் களித்து அநந்தரம் போதயந்த:பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்று நித்யஸூரிகள் திரளிலே புகத் தேடுமாபோலே, இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட அநந்தரம் 'இவ்விழவுக்குக் கூட்டாவர்களிறே' என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள் பேற்றுக்குக் கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டன்றிக்கே யிருந்தார்கள்; "அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார்" என்கிறபடியே அநுபபந்நங்களைச்சொல்லுவாரும், ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ஒரு சேதநனைக் கொள்ளாதே ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவாரும், தன்னோட்டையா னொருக்ஷேத்ரஜ்ஞனையே 'ஈஸ்வரன்' என்று இருப்பாரும், தேவதாந்தரங்

சொன்னால்விரோத ப்ரவேஶே, கீழே அப்படி விடாய்த்தவர் அவ்விடாய்தீர்ந்து பரோபதேசம் பண்ணுகிறாரோ? என்கிற ஶங்கையிலே, அது தீராதிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரிகளிழவு ஸஹிக்கமாட்டாமல பரோபதேசம்பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி - இப்படி இத்யாதி. விவரணம் - தாமும் தம்முடைய இத்யாதி. கூட்டன்றிக்கேயிருந்தபடியென்? என்ன, தேவதாந்தரப்ராவண்ய விஷயப்ராவண்ய அஸேவ்யஸேவா இதரஸ்தோத்ரகரணாதிகளாலே யென்கிறார் - அறியார் இத்யாதி. நான்முகன்திருவந்தாதி, ஆறும்பாட்டு. "ஸ்யாதஸ்தி ஸ்யாந்நாஸ்தி" இத்யாதியான ஸப்தபங்கியை அங்கீகரித்துக்கொண்டு, ஜகத்து த்ரவ்ய பர்யாயரூபேண ஸத்தும் அஸத்தும், நித்யமும் அநித்யமும், பிந்நமும் அபிந்நமுமாயிருக்குமென்று தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற ஆர்ஹதர் தத்த்வஸ்த்திதியை அறியாதார்கள்; சமணர் - ஆர்ஹதா. க்ஷணிகமான ஜ்ஞாநஸந்ததியை ஆத்மா என்று சொல்லுகிற பௌத்தர் நித்யமான ஆத்மாவையும் தத்தர்மமான ஜ்ஞாநத்தையும தத்விஷயஜகத்தையும் உள்ளபடியறியாமல் மறந்தார்கள்; பவுத்தர் - பௌததர். அயர்த்தார் - மறந்தார்கள். ஸ்ருஜ்யத்வகர்மவஶ்யத்வாதிகளாலே அநீஶ்வரனுகஸமப்ரதிபந்நனான ருத்ரனைப் பரதத்த்வமாகச் சொல்லுகிற ஶைவமதநிஷ்டரானவர்கள் அதிக்ஷுத்ரராயிருப்பர்கள்; சிவப்பட்டார் - சைவமதநிஷ்டர் இதி பாசுரார்த்த:. பாட்டுக்கு அர்த்தம் - அநுபபந்நங்களை இத்யாதி. அநுபபந்நங்களை யென்றது - ஸப்தபங்கியைப்பற்ற. ஸப்தபங்கியாவது-"ஸ்யாதஸ்தி, ஸ்யாந்நாஸ்தி, ஸ்யாதஸ்தி ச நாஸ்தி ச, ஸ்யாதவக்தவ்ய:, ஸ்யாதஸ்தி சாவக்தவ்ய:, ஸ்யாந்நாஸ்தி சாவக்தவ்ய:, ஸ்யாதஸ்தி ச நாஸ்தி சாவக்தவ்ய:" இதி. ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாமபடி யென்றவிடத்திலே - "ஜந்மஜந்மாந்தரஸ்தோபி ஸ்திரா:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவார் - பௌத்தர். க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஈஶ்வரன் என்றிருப்பார் - சைவர். "சிவப்பட்டார்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்னோட்டையான் இத்யாதி. "சிறியார்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தேவதாந்தரங்களை இத்யாதி. தேவதாந்தரங்கள் - க்ஷுத்ரதேவதை

களைப் பற்றியிருப்பாரும், 'அவர்கள் தாங்கள் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும்படி ஶப்தாதிகளைப்பற்றி அவற்றைப் பெறுகைக்காகப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிவாருமா யிருந்தார்கள்; அவர்களைக் கண்டவாறே, வாளேறுகாணத் தேளேறு மாயுமாபோலே தம்இழவை மறந்தார்; பராநர்த்தங்கண்டால் அத்தைப் பரிஹரித்துப் பின்பு தம் இழவு பரிஹரிக்க நினைப்பா ரொருவ ராகையாலே, 'இவர்க ளநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து இவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு போவோம்' என்று அவர்களுக்குப் பரமஹிதமான நல்வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அதுகேளாதே பழையபடியே நிற்க, அவர்களைவிட்டுத் தம் நிலையிலே போருகிற இவர், அவர்களில் தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பேசிக்கொண்டு போருகிறார். அவர்கள் தாங்கள்—ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், அத்யந்த ஸௌந்தரனாகையாலே கவிபாடுகிறது பொய்சொல்லிற்றாகாதே கவிக்கு விஷயம் போரும்படியாய், இவன் பாடின கவியைக் கேட்பித்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடாக * "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்றும், † "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்" என்றும் சொல்லுகிற பரிஜநங்களையுடையனாய், கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு "வேண்டிற்றெல்லாம் தருங் கோதிலென் வள்ளல்" என்கிறபடியே பரமோதாரனாய், அவர்களுக்குக் கொடுக்கைக்கு உபயவிபூத்யைஶ்வர்யத்தை யுடையனாய், ‡ "வல்லதோர் வண்ணஞ் சொன்னா லதுவே யுனக்காம் வண்ணம்" என்கிறபடியே இவன் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் தன்னையே சொல்லிற்றாம்படி ஸர்வஶப்தவாச்யனாய், பாடின கவி கேட்பிக்க இருந்தவிடம் தேடிப்போய் அருமைப்பட வேண்டாதே § "எங்குமுளன் கண்ணன்" என்கிறபடியே ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய், ஸௌலப்யனுமாய், கவிபாடினவர்களுக்கு போகமோக்ஷாதி ஸகல புருஷார்த்த ப்ரதனாய், அவை கொடாவிடிலும் தன்னைக் கவிபாடுகை தானே ப்ரயோஜநம் போரும்படி யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை விட்டு, கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மை

கள். "அறியாசமணா" இத்யாதியிற் சொல்லுகிறவர்களுக்கெல்லாம் ஹிதம் அருளிச்செய்யாமல், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறவர்களுக்குமாத்ரம் ஹிதம் அருளிச்செய்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அல்லாதவர்களுக்கும் முதல் திருவாய்மொழிதொடங்கி அருளிச்செய்கையாலே யென்று கண்டுகொள்வது. **வாளேறுகாணத் தேளேறு மாயுமாபோலே** *என்றது - தேள்கொட்டி நோவுபடுகிறானொருத்தனைப் பறிகாரர் வெட்டினால், தேள்கொட்டினத்தாலுண்டான வேதனை போமாபோலே யென்னுதல்; யத்வா, ஒருவன் தேள்கொட்டி நோவுபடா நிற்க, வேறொருவன் வெட்டுப்பட்டு நோவுபடக் கண்டால் தேள்கொட்டின நோவு போமாபோலே யென்னுதல்.* **நல்வார்த்தை** *- 'பிறரைஸ்துதிக்கை ஆகாது' என்று சொன்ன நல்வார்த்தை. இத்திருவாய்மொழியில் இதரஸ்தோத்ரம் ஆகாதென்றது - "ஒன்றுந்தேவில் தேவதாந்தரபரதையும், விபரீதஶாஸ்த்ரநிஷ்டையும் ஆகாதென்றதுக்கும் உபலக்ஷணம். இதில் "நுந்நுமிட்டாதெய்வமேத்தினால்" என்றதிறே.* **தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை** *யென்றது - "பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேச - யான் கிலேன்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. பாட்டுக்களிலே யிறங்கி, பகவத்ஸ்தோத்ரத்தில் நன்மையையும் இதரஸ்தோத்ரத்தில் நிஷித்ததையையும் அருளிச்செய்து கொண்டு உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் -* **அவர்கள்தாங்கள்** *இத்யாதி. அவர்கள்தாங்க ளென்கிற இதுக்கு - 'ஸர்வேஶ்வரனைவிட்டு க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு' என்றத்தோடே அந்வயம்.* **ஸமஸ்தகல்யாணேத்யாதி** *விசேஷணத்ரயமும்-"ஆயபெரும்புகழெல்லையிலாதன", "என்திருமாலுக்கு", "மணிவண்ணன்" என்றத்தைப்பற்ற.* **கேட்டாரார்** *- கேட்டு த்ருப்தராகார், ஸூரிகள்.* **தொண்டர்க்கு** *இத்யாதி - பகவத்விஷயத்திலே தொண்டுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கு அம்ருதவத் போக்யமாக அநுபவிக்கும்படி சொல்மாலைகளைச் சொன்னே னென்றபடி.* **வேண்டிற்றெல்லாம்** *இத்யாதி - அபேக்ஷிதமெல்லாம் தரும் கோதில்லாத என்னுடைய பரமோதார னென்றபடி. 'விண்ணவர்தாதை' என்றத்தைப்பற்ற,* **உபயவிபூத்யைஶ்வர்யத்தையுடையனாய்** *என்றது.* **வல்லதோரித்யாதி** *- வல்லதொரு ப்ரகாரம் சொன்னாலும் அதுவே உனக்கு ப்ரகாரமா மித்யர்த்த:. "கண்ணன்குறுங்குடி" என்றத்தைப்பற்ற,* **ஸௌலப்யன்** *என்றது. "வேண்டிற்றெல்லாம்தரும்" என்றத்தைப்பற்ற,* **போகமோக்ஷாதி** *இத்யாதி. 'விண்ணவர்தாதையைப்பாடினால் தன்னாகவேகொண்டு" இத்யாதியைப்பற்ற,* **தன்னைக்கவிபாடுகைதானே** *இத்யாதி. "பாரிலோர்பற்றை" என்றத்தைப்பற்ற,* **கவிபாடுகைக்**

---

* திருவாய்மொழி - ௧௦, ௯, ௧௧. † மேற்படி ௯, ௪, ௯. ‡ திருவாய்மொழி-௭, ௮, ௧௦. § ஷை ௨, ௮, ௯.

ACADEMY OF SAN... RESEARCH
MELKO... ...ARY
Acc. ... 24 ... 60...
Date

களொன்று மின்றியே, தலையில்மயிரில்லாதானொருவனை ‘பனியிருங்குழலன்’ என்றும், இளிகண்ணனை ‘புண்டரீகாக்ஷன்’ என்றும் இப்புடைகளிலேயாயிற்றுக் கவிபாடுவது; கவிபாடினால் தான் தருவதொன்றில்லாமையாலே * நூறுகற்றையாதல் ஒருபொய்த்தரவாதலாயிற்று எழுதுவது; இவன்தான் நெடுநாள்கூடி நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடி ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு கேட்பிக்கச் செல்லுங்காட்டில் ‘அவரே மாண்டார்’ என்று எதிரே வரும்படி நிலைநில்லாதாருமாய், ஆக, இருந்தும் இழவாய்ப் போயும் இழவாய் இப்படி அவனுக்கு இழவோடே தலைக்கட்டும்படியாய்; கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜநம் பெறுதொழிகை யன்றிக்கே, கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை யிட்டு ‘இருமருங்குந் துய்யான்’ என்னுமாபோலேயிறே கவிபாடுவது: ஆனால், வருவதேன்? என்னில்,—உத்பத்தியிலே சில குறைகள் உண்டாயிருக்குமே இவன்தனக்கு: மறந்தவற்றையிறே இது கேட்ட நாட்டார் நினைப்பது; அவனுடைய தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவத்யாவஹராய், அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே மேல் நரகமாய், ‘இன்னானைக் கவிபாடினவனன்றே இவன்’ என்று ‘தீண்டாதே கடக்கப்போ’ என்னும்படியாயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு ‘ஆத்மா ஈஶ்வரஶேஷமாயிருக்க, அநந்யார்ஹமான உங்களுடைய கரணங்களைக் கொண்டு பிறரை ஸ்துதிக்கை ஈடல்ல’ என்று ஹிதத்தை அருளிச்செய்ய, ராவணனுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் சொன்ன ஹிதம்போலே அது பலியாதொழிய, ‘ஹிதஞ் சொல்லச் செய்தேயும் செவிதாழாத இவர்களோடொத்த ப்ராப்தியிறே நமக்கு உள்ளது’ என்று பார்த்து, ‘இவர்கள் நடுவே இத்தேசத்தில் இத்தேஹத்தோடே வர்த்திக்கிற நாம் முந்துறமுன்னம் பகவதர்ஹகரணராகப் பெற்றோமிறே’ என்று, வழி பறிக்குமிடத்துத் தன்

கீடான இத்யாதி. இளிகண்ணன்-புளிச்சைக்கண்ணன். “கொள்ளும்பயனில்லை” என்றத்தைப்பற்ற, கவிபாடினால் தான் இத்யாதி. பொய்த்தரவு - பொய்யோலை. இவ்விடத்திலே - “வார்த்தைபதின்கலம் வழியிலோரெண்கலம் கூட்டிலறுகலம் கொடுப்பதுமுக்கலம், ஆள்கலம்போக்கிப் பதர்கலம்போக்கி, நான்கலம்பெற்றேனென்னும் பிள்ளை காங்கயர்க்கே” என்றத்தை நினைப்பது. “மன்னுமனிசரை” என்றத்தைப்பற்ற, இவன்தான் நெடுநாள்கூடி இத்யாதி. கவிபாடுகைக்குஹேது - ஸ்வார்த்தம், பரார்த்தமென்று இரண்டு; அதில் ஸ்வார்த்தம் - த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரயோஜநபேதேந த்விவிதம்; அதில் த்ருஷ்டப்ரயோஜநாபாவத்தை த்வேதா காட்டினார்-கவிபாடினால் தான் இத்யாதியாலே. அத்ருஷ்டப்ரயோஜநமும் ஐஹலௌகிக பாரலௌகிகபேதேந த்விவிதமாகையாலே உபயாபாவத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாகக் காட்டுகிறார் - அப்ராப்தவிஷயத்தை இத்யாதியாலும், இன்னானைக்கவிபாடினவன் இத்யாதியாலும். பரார்த்தாபாவத்தைக் காட்டுகிறார், கவிபாடி ஒருப்ரயோஜநம் இத்யாதி. இருந்தும் இழவாய் - அகத்திலிருந்தும் து:கமாய். போயும் இழவாய் - அங்கேபோயும் து:கமாய். இருமருங்கும் துய்யான் - உபயகுலபரிசுத்தன். மருங்கு - பார்ஶ்வம். இருமருங்கு - இரண்டுபார்ஶ்வம்: உபயகுலமென்றபடி. ஒருப்ரயோஜநம் பெறுதொழிகை யன்றிக்கே அவ்வழியாலே அவனுடையதோஷங்களை வெளியிட்டு - அவத்யாவஹராய் என்று அந்வயம். இன்னானைக் கவிபாடினவனன்றோ இத்யாதி - ஐஹலௌகிகமான புருஷார்த்தம் ஶிஷ்டர்கள் அங்கீகரிக்கை; அது ஸித்தியாமையாலே, ஐஹலௌகிகபுருஷார்த்தஹாநி யென்றபடி. “[illegible] । [illegible]”, “[illegible] । [illegible]” இத்யாதிப்படியே ஒருவனை ஸ்துதிக்கையாவது ஸமஸ்தபாபாவஹமாய் அவனுக்கு தாஸனாகை யென்றாகையாலே, ‘நீ க்ஷுத்ரனுக்கு தாஸனல்லையோ? கடக்கப்போ’ என்பர்களென்றபடி. உத்பத்தியிலே சிலகுறைகளுண்டாயிருக்குமே என்றவிடத்திலே - “[illegible]

---

* ‘என்னவே தத்தனை நாளைக்குப் போதும்’ இத்யாதியைப்பற்ற, ‘நூறுகற்றையாதல்’ இத்யாதி—அடைய.

கையிற்பொருள்கொண்டு தப்பிப்போனார் உகக்குமாபோலே தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்தித்து ஸ்வலாபத்தைப் பேசி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

சொன்னால்விரோதமிது ஆகிலும்சொல்லுவன்கேண்மினோ
என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்குங்கொடுக்கிலேன்
தென்னாதெனாவென்று வண்டுமுரல்திருவேங்கடத்து
என்னானைஎன்னப்பன் எம்பெருமான்உளனாகவே.

ஆ.—(சொன்னால்.) இப்படி தம்முடைய ஸர்வகரணங்களும் தனித்தனியே ஸ்வேதர கரணங்களினுடைய வ்ருத்திகளை எம்பெருமான்திறத்திலே ஆசைப்பட்டபடியே பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ்வார், இத்தசையில் தமக்குத் துணையாகைக்காக, 'இந்தலோகத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உளரோ?' என்று பார்த்தவிடத்தில், இந்தலோகமெல்லாம் பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷய ப்ரவணமாய் பகவத்பராங்முகமாய் மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடிக்கொண்டு திரிகிறபடியைக் கண்டார்; கண்டு, தம்முடைய இழவெல்லாம் மறந்து 'எம்பெருமானுக்கு அர்ஹமானவரும் அந்தக்கரணங்களை அவஸ்துபூத மநுஷ்யாதிகள்பக்கலிலே விநியோகிக்கிறபடி என்னகாண்?' என்று இன்னாதாய், அவர்களைக்குறித்து, கல்யாணமாய் பகவதநுரூபமான கவிகளை க்ஷுத்ரமநுஷ்யாதிகள்பக்கலிலே விநியோகிக்கலாகாதென்று பார்த்து, 'நிஷேத்யதயாவும் சொல்லுகை ஈடன்று; ஆகிலும், எம்பெருமானுக்கீடான அழகிய கவிகளை இழக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்' என்று வைத்து, 'இப்படி பகவத்பராங்முகமான லோகத்திலே நான் எம்பெருமானையல்லது மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாகப் பெற்றேனே' என்று கொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், வேறு சிலரைக் கவிபாடுகிறவர்களுக்கு ஹிதம் உபதேசிக்கைக்காக ப்ரவ்ருத்தரான ஆழ்வார் அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காகத் தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன்] - ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுகிற ஹிதம் அஸஹ்யமாகக் கடவது. ஆகிலும், உங்களநர்த்தம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே சொல்லத் தவிரேன். எம்பெருமானை யொழிய வேறு சிலரைக் கவி பாடாதே கொள்ளுங்கோளென்று நிஷேத்யதயா சொல்லுகையும் ஈடல்லவாகிலும் பகவதநுரூபமாயிருக்கிற உங்களுடைய கவிகள் அவனுக்கேயாகவேணும் என்னும் லோபத்தாலே சொல்லுகிறேனென்றுமாம். [கேண்மினோ] - நான் சொன்ன பொருள் அநுஷ்டிக்கமாட்டிகோளாகிலும் இத்தனையும் கேட்டுத் தீரவேணும். [என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்]-நிரதிசய போக்யமாய் எம்பெருமானுக்கே அர்ஹமான கவிகளை அவனைத் தவிர மற்றொருவர்க்கு நான் கொடுக்க க்ஷமனல்லேன். [தென்னா என்று தொடங்கி] - நிரதிசய போக்யமான திருமலையிலே எனக்கு நித்யாபூர்வமாய்க் கவிபாட விஷயம் போந்து எனக்கு மஹோபகாரத்தைப் பண்ண

ஃகூரயுஜெ । கூ~ஜெவகாரீநீ8-ஒஜெ காஜாதிவாரிகூஜ நா" என்றத்தை நினைப்பது. ஈடல்ல - அநுரூபமல்ல. "உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு" என்று - ஸ்வவ்யாவ்ருத்தி.

வல்லனாய் அப்ராப்தஸ்தலத்திலே கவிபாடுகை ஆகாதபடி எனக்கு நாதனுமாயிருக்கிறவன், என்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ள வந்து நிற்க.

ப.—முதற்பாட்டில், என்னை ஸ்துதிப்பிக்கைக்காகத் திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணின உபகாரகனையொழிய வேறொருவரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணேனென்று ஸ்வமதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இது - (நீங்கள் இதரஸ்தோத்ரம் தவிருகைக்கு உறுப்பான) இந்தஹிதம், சொன்னால்-சொன்னால், விரோதம் - (உங்களபிமதத்துக்கு) விரோதம்; ஆகிலும் - ஆயிருக்கிலும், சொல்லுவன் - (உங்களநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே) சொல்லக்கடவேன்; கேண்மின் - (நீங்கள செவிதாழ்த்துக்) கேளுங்கள்; வண்டு - வண்டுகளானவை, தென்னாதெனாவென்று - (மதுபானப்ரீதியாலே) தென்னாதென்னாவென்று, முரல் - (ஆளத்திவைப்பாரைப்போலே) சப்திக்கிற, திருவேங்கடத்து - திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய், என் ஆனை - எனக்குக் கவிபாடுகைக்கு விஷயம்போந்து, என் அப்பன் - (கவிக்குப் பரிசிலாகத) தன்னைத்தரும் உபகாரகனாய், எம்பெருமான்-ப்ராப்தனான ஸ்வாமியானவன், உளன் ஆக - (இக்கவிபாட்டாலே) தான் உளனாயிருக்க, என் நாவில் - என் நாவினுடைய ஸத்தைக்கு ப்ரயோஜநமாய், இன் கவி - (கவிபாட்டுண்கிற ஈஸ்வரனுக்கு) இனிதான கவியை, யான் - (அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதனான) நான், ஒருவர்க்கும் - வேறொருவர்க்கும், கொடுக்கிலேன் - கொடுக்க சக்தனல்லேன்.

இ.—முதற்பாட்டில், க்ஷுத்ரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகை ஹிதமன்றென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர் அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காக 'நான் இருக்கிறபடி கண்டீர்களே' என்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[சொன்னால் விரோதம் இது] - நீங்கள் சில ப்ரயோஜநங்களை நினைத்துக் கவிபாடாநிற்க, நான் அத்தைத் தவிருங்கோளென்றால், உங்களுக்கு அது அஸஹ்யமாகிலும் உங்களநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லத் தவிரேன்; அஸேவ்யஸேவை நிஷேத்யதயா சொல்லவும் ஆகாதபடியாயிருக்க, சொல்லுகிற எனக்கே விரோதமாய்ப் பலிக்கிலும் உங்களநர்த்தங்கண்டு சொல்லப்புக்கேனாகையாலே, நீங்கள் மீளுந்தனையும் சொல்லத் தவிரேன். சொன்னால் உங்களுக்கு விரோதமென்று பரதிபந்நமாயிருந்ததேயாகிலும் சொல்லுகிறேன் என்றுமாம். "யொzவஸா ஊஷஉவு)-தாo" என்று திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழுமென்று வரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோள் என்கிறானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான். 'நீங்கள் அஹிதத்திலே ப்ரவணராய் மீளமாட்டாதாப்போலே உங்கள் ஹிதத்திலே ப்ரவணனான நானும் மீளமாட்டேன்' என்கிறார். [கேண்மினோ]-அநுஷ்டிக்க வேண்டா; நீங்கள் செவி தாழ்க்க அமையும். 'ச்ரவணம் அநுஷ்டாநசேஷமாக வேண்டாவோ? ச்ரவணமாத்ரம் அமையுமோ?' என்னில்,—'விஷயஸ்வபாவத்தாலே அநுஷ்டாந பர்யந்தமாய் முடியும்' என்று இருக்கிறார். பஹுவசநத்தாலே அநர்த்தம ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே, எல்லாரையு மொக்கக் கால்பிடிக்கிறார். [என்நாவில் இத்யாதி] - "யவெஸ்ரெதெதஸ்ரதஜ்நழ்" என்கிறபடியே தம்மைப்போலே தம்முடைய நாவும் அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷம் என்கிறார். நாப்படைத்த காரியங்கொண்டேன் நான் ஒருவனுமேயன்றோ? என்கிறார். "இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ" என்னும்படியான நாவிறே. [இன்கவி] - அவனுக்கு இனிதாகையாலே தமக்கும் இனிதாயிருக்கிறபடி, சேஷிக்கு இனிதான வழியாலே தனக்கு இனிதாகையிறே, சேஷத்வத்தினுடைய எல்லை. [யான்] - அநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான். [ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்] - அத்யந்த பரதந்த்ரமாகச் சொல்லிவைத்து 'கொடுக்கிலேன்' என்பானென்? என்னில்,—

அவன்தான் இத்தாலே அநேகம் பெற்றானா யிருக்கையாலே 'புறம்புகொடேன்' என்கையாலே இங்குத்தைக்கே அநந்யார்ஹமென்கை. [கொடுக்கிலேன்] - கொடுக்க க்ஷமனல்லேன். [தென்னா இத்யாதி] - நிரதிஶயபோக்யமாய்க் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கும் விஷயத்தையாயிற்று இவர் கவிபாடுகிறது. வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணி ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஆளத்திவைத்தாற் போலே யாயிற்று, இவர் கவிபாடுகிறது. பகவத்விஷயத்தில் ப்ரத்யாஸத்தியுடைய திர்யக்குக் களோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. [திருவேங்கடத்து என் ஆனை] - வேதத்திற் காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான வாசிபோலே ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடுகிற விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். "செந் தமிழ்பாடுவார் தாம் வணங்குந் தேவர்" என்னக்கடவதிறே. [என் ஆனை] - கவிபாடிப் பெற்ற ஆனை; தன்னையொழிய வேறொன்றைக் கொடுக்குமவனையன்றிறே இவர் கவிபாடிற்று. 'ஆனை' என்கையாலே, கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கை. [என் அப்பன்] - நாட்டார் பிறரைக் கவி பாடித் திரியாநிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதம் சொல்லும்படி பண்ணின மஹோபகாரகன். [எம் பெருமான்] - அபகாரங்களையே பண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி யிருக்கிறபடி. [உளனாகை] - சேதநர் தன்னைக் கிட்டாதபோது "அஸந்நேவ" வாயிருக்குமா போலே என்வாயால் ஒரு சொற் கேளாத அன்று உளனாகாதவனா யிருக்கை. ஸுலபனாய்க் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து உபகாரகனாய் ப்ராப்தனாய் வத்ஸலனாயிருக்கிற இவனையொழிய வேறு சிலரை நான் கவி பாட ஶக்தனோ? என்கிறார். நான் செய்கிறபடியேயன்றோ உங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பது என்று கருத்து.

ஈடு.—முதற்பாட்டில் - க்ஷுத்ரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகை உங்களுக்கு ஹிதமல்லவென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காக, நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே யென்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[சொன்னால் விரோதம் இது] - ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்க் கவிபாடுகிற உங்களை, 'கவி பாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்கையாவது - உந்தம் ப்ரயோஜநத்தைத் தவிர்க்கையிறே; 'நம் முடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு இழவாக வார்த்தை சொல்லாநின்றானீ' என்று விரோதமாய்த் தலைக் கட்டுமிறே உங்களுக்கு. ஆயிருக்க, சொல்லுகிறேன். அன்றிக்கே, "[illegible]" (யோவஸாதஸ்ய உச்யதாம்) என்று 'திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழும்' என்று வரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோளென்றானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஆஸுரப்ரஜைகளை; அப்படியே, இது உங்களுக்கு 'அநர்த்தம்' என்று ப்ரதிபந்நமா யிருந்ததேயாகிலும் சொல்லுகிறேன். அன்றிக்கே, "[illegible]"

முதற்பாட்டு - சொன்னால் இத்யாதி. ஹிதோபதேசம்பண்ணுகிறாராகில், 'யாதொருவர்க்கும்கொடுக்கிலேன்' என்று - தம்முடைய படியைச் சொல்லுவானென்? என்ன, க்ஷுத்ரவிஷயங்களை இத்யாதி.

'சொன்னால்விரோதம்' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்: அதில் - உங்களுக்கு விரோதமென்று இரண்டு அர்த்தம். அதாவது - அஸேவ்யஸேவை பண்ணவேண்டா வென்றும், ப்ராப்தமான பகவத்விஷயத்தை ஸ்துதியுங்கோளென்றும் சொல்லுகிறது உங்களுக்குவிரோத மென்று. இந்த அர்த்தத்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார்- ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதியாலும், அன்றிக்கே யோவஸாத இத்யாதியாலும். ஆயிருக்கச் சொல்லுகிறேனென்றது - பார்த்திருக்கப்போகாத நிரவதிகக்ருபையாலே யென்றபடி. "[illegible] I [illegible] யோவஸாதஸ்ய உச்யதாம்" இதி ப்ரஹ்லாதஃ. "[illegible]" இத்யாதி, ஶ்ருதியேம்பே யமகிங்காஸம்வாதே. இனி இவர்கள் உபதேசத்தாலே தமக்கு விரோதமென்று மூன்றாந் தாத்பர்யத்தை

(கர்ணமூலே) என்று ராஜதாரப்ராவண்ய நிஷேதத்தோபாதி, ஓலக்கத்திற் சொல்லும் வார்த்தையன்று இது. அஸேவ்யஸேவை நிஷேத்யதயாவும் என்வாயாற் சொல்லவொண்ணாது; இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லும்படியிறே நீங்கள் நிற்கிற தௌர்க்கத்யம்: ஆகையாலே, நான் சொன்னால் அது எனக்கு விரோதமாமிறே. [ஆகிலும் சொல்லுவன்] - ஆயிருக்கவுஞ் சொல்லுகிறேன். இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதேன்? என்னில்,—நீங்கள் ஶமதமாத்யுபேதராய் ஸமித்பாணிகளாய் வர, சொல்லுகிறேனன்றே; உங்களநர்த்தம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன்; ஆகையால், அதுக்குப் பரிஹாரம் பிறக்குமளவும் சொல்லுகை தவிரேன். நீங்கள் உங்களபிமதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதாபோலே நானும் உங்களுடைய ஹிதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி. [கேண்மினோ] - 'இதுகேட்ட வநந்தரம் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக வேணுமிறே' என்று அஞ்சவேண்டா; செவிதாழ்க்க அமையும்; அநுஷ்டிக்கவேண்டா. அதுவென்? ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறதென்னில்,—கேட்கவே, சேதநராகையாலே மேல்விழுவர்களிறே; ராகப்ராப்தமாய் வருமதுக்கு நாம் சொல்லவேண்டாவிறே; ஆகையாலே, நாம் அத்தை விதித்தோமாகிறதேன்? என்று 'கேண்மின்' என்கிறார். கடலோசைக்குச் செவிபுதையாதே கேட்கிறமையுண்டிறே, அவ்வோபாதியாகிலும் கேளுங்கோள். பன்மையால் - அநர்த்தம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லார்க்குஞ் சொல்லுகிறார். பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பாரைப் போலே பகவத்விஷயம் கேட்கக் கால்பிடிக்கிறாரிறே இவர்செல்லாமை. [என்நாவில் இத்யாதி] - வழிகெடப்போகிற நீங்கள், ஒருவன் வழியே போகாநின்றால் 'நாமும் அப்படியே போகவேணும்' என்றிருக்க வேண்டாவோ சேதநரானால்? நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே; அப்படியேயன்றே உங்களுக்கும் இருக்க அடுப்பதென்கிறார். [என்நா] - "யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்" (யஸ்யைதேதஸ்யதத்தநம்) என்கிறபடியே நான் அவனுக்கு ஶேஷமாகையாலே எனக்குக் கரணமாய் அவனுக்கு ஶேஷமான என்நா. என்னைப்போலே நாவால் கார்யங்கொண்டாருண்டோ? என்கிறார்;

இரண்டுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கே, கர்ணமூலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அஸேவ்யஸேவைநிஷேத்யதயாப்ரஸங்கிக்கிலும், தண்டதாரனான ஈஶ்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாகையாலே தமக்கு விரோதமென்னுதல்; பகவத்விஷயத்தில் அன்பிலின்பீன்தேறலமுதவெள்ளத்தானும் சிறப்பாகையாலே, தத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களை நிஷேத்யதயா ப்ரஸங்கிக்கிலும் அதிலுண்டான அஸஹ்யதையாலே வாய் வக்ரிக்குமென்னுதல். 'என்வாயாற்சொல்லவொண்ணாது' என்ற அநந்தரம் - ஆகையாலே, நான்சொன்னால் இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். ஆயிருக்கவும் - உங்களுக்கும் எனக்கும் விரோதமாயிருக்கவும். 'இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும்' இத்யாதியை ஶங்காபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் - இப்படியாகிலும் இத்யாதி. இப்படியாகிலும் - எங்களுக்கும் விரோதமாய் உமக்கும் விரோதமா யிருக்கச்செய்தேயும். அநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத தயையுண்டென்னா, எங்களுக்கு அநிஷ்டமானவற்றைச் சொல்லலாமோ? என்ன, நீங்கள் உங்களபிமதத்தில் இத்யாதி. 'கேண்மினோ' என்ற ஸ்வாரஸ்யஸித்தமான அர்த்தம் - இதுகேட்டவநந்தரம் இத்யாதி. செய்யுங்கோளென்னாதே, 'கேண்மினோ' என்றதுக்கு வாஸனை - செவிதாழ்க்க இத்யாதி. ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறது: அநுஷ்டியுங்கோளென்று சொல்லவொண்ணாதோ? என்னில் என்றபடி. 'செவிதாழ்க்க அமையும்' இத்யாதி வாக்ய விவரணம் - கடலோசைக்கு இத்யாதி. யத்வா, 'ஓ' என்றதுக்கு பாவமாதல். ப்ரஹ்மவித்யையாகையாலே உபதேசம் அஷட்கர்ணமாக வேண்டாவோ? என்ன, பன்மையால் இத்யாதி. பன்மை - பஹுவசநம். 'கேண்மினோ' என்றதுக்கு - ஶப்தமாத்ரம் போக்யமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் - பால்குடிக்க இத்யாதி. "செவிக்கினியசெஞ்சொல்" என்று ஶப்தஶ்ரவணமே போக்யமென்றபடி. ஸ்வமதம் அருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - வழிகெட இத்யாதி. அத்தை விஶதீகரிக்கிறார் - நான் இருக்கிறபடி இத்யாதி. 'என்நா' என்று மமகாரம்பண்ணலாமோ? என்ன, யஸ்யைதே இத்யாதி. "ஸ்வயமேவாத்மநாத்மாநம் ... யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்" இதி பாரதே. 'என்' என்றதுக்கு ஸந்தோஷகர்ப்பதயா பாவாந்தரம் - என்னைப்போலே இத்யாதி அதாவது - பகவத்ப்ரவணமான நாவாலே

“ வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம் ” என்னும்படியான நாவிறே. [இன்கவி] - இவர்கவியை ஈஶ்வரன் கேட்டு ப்ரஸந்நனாய் இனியனாக, அவ்வழியாலே தமக்கு இனியதா யிருக்கிறபடி. ஶேஷிக்கு இனியதான வழியாலேயிறே ஶேஷபூதனுக்கு இனியதாவது. மிதுநமாய்க் கலவாநின்றால் இரண்டுதலைக்கும் உள்ள ரஸம், ஶேஷஶேஷிகள் பரிமாற்றத்திலும் உண்டிறே. அவனுக்கு இனியதாய் அவ்வழியாலே தனக்கு இனியதாகையிறே ஶேஷபூதனுக்கு வாசி. [யான்] - அவனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷபூத னென்றிருக்கிற நான். இத்தை நினைத்திறே கீழே **“யஸ்யைதே”** (யஸ்யைதே) என்றது. [ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்] - கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடு சேர்ந்திருந்ததில்லையிறே இது ; ‘ புறம்பொருவர்க்குங்கொடேன் ’ என்கையாலே இவ்விஷயத்தில் கொடுப்பேனென்கையாயிற்றிறே; தனக்கென்று ஒன்று உண்டாய்க் கொடுப்பது கொள்ளுவதாகை சேருமோ ஸ்வரூபத்துக்கு? என்னில்,—அடியிலே ஈஶ்வரன் அநுஸந்தாந ஸாமர்த்த்யத்தை *(யும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஶக்தியையும்) கொடுத்து வைத்தால், பின்பு, நான் கொடுத்தேன் என்னலாமிறே. அவனதானதுதன்னை ‘ நான் என்னத்தைக் கொடுத்தேன்?’ என்னலாம்படியிறே ஸம்பந்தம் இருப்பது. கோதாநத்தில், பிதா புத்ரன்கையிலே நீர்வார்த்துக்கொடுத்து, மீளவும் அவன் கொடுக்க, அவன் கையிலே தான் பெற்றானாயிருக்குமாபோலே ; இவனும் தனக்கே ஸ்வம்மானத்தைத் தந்தானாய், இவன் ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணத் தான் பெற்றானாக நினைத்திருக்கும் ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறார். “ என்னால் தன்னையின்தமிழ்பாடிய ” என்று தான் இவரையிட்டுப் பாடுவித்து, இவர் தன்னைப்பாடினாராக நினைத்திருக்கு மவனிறே. அல்லாதார் புறம்புள்ளார்க்குத் தங்கள் கவியைக் கொடுத்துவைக்கையாலே, யான் ஒருவர்க்குங் கொடுக்கமாட்டேனென்கிறார். **[தென்னா இத்யாதி]** - இதுகாணும் இவர் கவிபாடின படி. வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய் ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு முரன்றது இசையாய்விழுந்தாற்போலே யாயிற்று, இவரும் பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டது கவியானபடி. திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்களோடு

யாலே அத்தோடே தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தம் அபேக்ஷித மென்றபடி. யத்வா, பகவத்ப்ரவணமான நாவைக் கொண்டாடுகிறா ரென்னுதல். தம்முடைய நா பகவத்விஷயத்தில் எப்போதும் ஸ்துதிக்குமென்னுமதுக்கு நியாமகம் - **வஞ்சனே** *இத்யாதி. ‘இன்கவி’ என்று - ஸ்வபோக்த்ருத்வம் தோற்றச் சொல்லலாமோ? என்ன,* **இவர்கவியை** *இத்யாதி. சேஷவ்ருத்திசெய்கிற இவனுக்கு இனிமைக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ?என்ன,* **மிதுநமாய்** *இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம்-***அவனுக்கு இனியதாய்** *இத்யாதி. முந்தின பரிஹாரம்-தத்ப்ரஸாத ஹேதுத்வேந உத்தேஶ்யம் ; இரண்டாவது - அவனுக்கு போக்யமாகையாலே உத்தேஶ்ய மென்றபடி. அன்றிக்கே, விவரணமாதல்.* **என்னாவிலின்கவி** *- என்னுடைய நாவிலேயுண்டான போக்யமான கவி இத்யர்த்தஃ. ‘யான்’ என்றது - ‘என்’ என்றத்தோடு புநருக்தமன்றோ? என்ன;* **இத்தைநினைத்திறே** *இத்யாதி. இங்கே - அஹங்காரநிவ்ருத்தி சொல்ல நினைத்திறே, கீழே - “யஸ்யைதே” என்று மமகாரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றென்றபடி. கீழ் வாக்ய விவரணம் -* **புறம்பொருவர்க்கும்** *இத்யாதி. ஈஶ்வரன் இவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வஶக்தியைக் கொடுக்கையாலே “நான்கொடுத்தேன்” என்கைக்கு விரோதமில்லை யென்கிறார்-***அடியிலே** *இத்யாதி.* **அநுஸந்தாநஸாமர்த்த்யம்** *- ஜ்ஞாத்ருத்வஸாமர்த்த்யம். ஆனாலும், பகவதாயத்தமன்றோ? என்ன,* **அவனதான** *இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் -* **கோதாநத்தில்** *இத்யாதி. பிதாவினுடைய ஸ்வத்தைப் புத்ரன் ‘தன்னது’ என்று அபிமாநிக்கலாமிறே யென்று கருத்து. ப்ரஹ்மோபதேசவேளையிலே கோதாநம் விவக்ஷிதம். அப்படி ஈஶ்வரன் நினைத்திருக்குமோ? என்ன -* **என்னால் தன்னை** *இத்யாதி. ‘யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்’ என்கைக்கு ப்ரஸங்கமேது? என்ன-***அல்லாதார்** *இத்யாதி. வஸ்துதஃஸ்வத்தைக் கொடுக்கை இங்கில்லை, லோகவ்யவஹாரத்தாலே சொன்ன இத்தனை யென்றபடி.* **கொடுத்துவைக்கையாலே***-கொடுத்ததாக வ்யவஹரிக்கையாலே. கவிபாடுகிற ப்ரகாரத்திலே வண்டுகள் முரன்றத்தை அருளிச்செய்கைக்கு அடியேது? என்ன,* **இதுகாணும்** *இத்யாதி. விவரணம் -* **வண்டுகள்** *இத்யாதி.* **முரன்றது** *- சப்தித்தது.* **இசையாய்** *- காநமாய். வண்டுகள் தென்னாதென்னாவென்கிறது ஸஹஜமென்கிறார்-***திர்யக்குக்களோடு** *இத்யாதி. ஈஶ்வரனுக்கும் அப்படியோ? என்ன,* **பகவத்ப்ரத்யாஸந்நர்**

---

* *குண்டலித க்ரந்தம் - அரும்பதத்தி லெடுக்கப்படாமையால் ப்ரக்ஷிப்த மென்பர்.*

அவன்தன்னோடு வாசியறத் தென்னாதென்னாவென்னு மித்தனை. பகவத் ப்ரத்யாஸந்நரெல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமானால் அவன்தனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே; தென்னாவென்னு மென்னம்மானிறே. [திருவேங்கடத்து என் ஆனை] - வேதத்திற்காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான ஏற்றம்போலே, ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் கவிபாடின விஷயத்திற் காட்டில் தாம் கவிபாடின விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ் சொல்லுகிறார். [திருவேங்கடத்து என் ஆனை] - ஆனைபெறக் கவிபாடுமவர்காணும் இவர்; இவர் கவிபாடிக் கட்டின யானையாயிற்று அவன். அவ்வண்டுகளோடே * ஸகோத்ரிகளாய் அநுபவிச்கிறார். அல்லாதாரைப்போலே, கவி பாடினவர்க்குத் தன்னையொழிய வேறோரானையைக் கொடுத்துவிடுமவனன்றே. ஸதா தர்ஶநீயமாய் எப்போதும் ஸ்தோத்ரம்பண்ண வேண்டி யிருக்குமவன். வண்டுகளானவை மதுபாநப்ரீதியாலே தென்னாதென்னா வென்று ஆளத்தி வைப்பாரைப்போலே ஶப்திக்கிற திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஆனைபோலே அநுபாவ்யனானவனை. [என் அப்பன்] - நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியாநிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதஞ் சொல்லவல்லேனாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகன். [எம்பெருமான்] - அபகாரமேபண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி. [உளனாகவே] - "ஆஶயாயதிவாராமஃ" (ஆஶயாயதிவாராமஃ) என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுமவன் என் வாயாலே ஒரு சொற்கேட்டுத் தான் உளனாகாநிற்க, நான் வேறொருவரைக் கவிபாடுவேனோ? 'அஸந்நேவ'' (அஸந்நேவ) என்று தன்னைக்கிட்டாத அன்று ஸம்ஸாரிசேதநருடைய ஸத்தை யில்லாதாப்போலே, தான் என்னைக் கிட்டாதவன்று தன்ஸத்தை யில்லையாம்படி அவன் வந்து நிற்க. அவன் என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக இங்கே வந்துநிற்கிற நிலை என்னாவது, நான் புறம்பேபோய ஒருவரைக் கவிபாடினால்? ஆனபின்பு, என்னைப்போலே யிருக்கை காணுங்கோள் உங்களுக்கும் அடுத்திருப்பது. (௧)

இரண்டாம் பாட்டு.

உளனாகவேயெண்ணித் தன்னையொன்றாகத்தன்செல்வத்தை
வளனாமதிக்குமிம்மானிடத்தைக் கவிபாடியேன்?
குளனார்கழனிசூழ் கண்ணன்குறுங்குடிமெய்ம்மையே
உளனாயவெந்தையை எந்தைபெம்மானையொழியவே.

இத்யாதி. பகவத்ப்ரத்யாஸந்நர் எல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமானால் - அவன் ஆநந்திப்பிக்க ஆநந்தமக்நராய் 'தென்னாதென்னா' என்னு மிதுவே பாசுரமானால். அவன்தனக்கு - ஸ்வதஃ ஆநந்தியானவனுக்கு. அவன்தான் அப்படி பாடினது உண்டோ? என்ன, தென்னாவென்னும் இத்யாதி. ஏற்றம்சொல்லுகிறாரிதி - ஏற்றமாவது- அர்ச்சாவதாரபாயந்தமான ஸௌலப்யாதிகள். 'என்னானை' என்கிறதினுடைய ஹாவத்தை உத்தரோத்தரமரஸோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஆனைபெற இத்யாதி. ஆனைபெற்றாரோ? என்ன, இவர்கவிபாடி இத்யாதி. கட்டுகை - ஸம்பாதிக்கை. 'வண்டுமுரல்திருவேங்கடத்தென்னானை' என்கிறதினுடைய ஹாவத்தை ரஸோக்தியாலே காட்டுகிறார் - அவ்வண்டுகளோடே இத்யாதி. கோத்ரசப்தம் - பர்வதவாசி. 'என்' என்றதுக்கு ஹாவம் - அல்லாதாரை இத்யாதி. ஆனையாகச் சொன்னததால் பலிதம் - ஸதாதர்ஶநீயமாய் இத்யாதி. அதாவது - ஆனையின்குணயோகம். 'உபகாரகன்' என்கிறது எத்தாலே? என்ன, நாட்டார் இத்யாதி. 'உளனாக' என்றது - ஸத்தைபெறுவானாயிருக்க வென்னுதல், கவி கேட்கைக்காக த்ருக்விஷயமாயிருக்க வென்னுதல். முந்தின அர்த்தம் - ஆஶயா இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "வாசநஸூஶ்ரூபாவயெஸ" என்று தன்னுடைய இனியசொற்கேட்க ஆசைப்படும்படி யிருக்குமவ னென்றபடி. த்விதீயார்த்தம் - அவன் என்னை இத்யாதி. பரோபதேசப்ரகரணத்திலே ஸ்வவஷித்தாந்தம் சொல்லுகிறதுக்கு அவதாரிகையிற் சொன்ன ப்ரயோஜநத்தை இங்கும் அருளிச்செய்கிறார் - ஆனபின்பு இத்யாதி. சொன்னால்விரோதமித்யாரப்ய, கேண்மினோ; தென்னாதெனாவித்யாரப்ய, உளனாக - என்னாவிலின்கவி யாவொருவர்க்கும் கொடுக்கிலே னித்யந்வயஃ. (௧)

---

* ஸகோத்ரி - ஒருமலையில் வஸிக்கும் பொருள்.

ஆ.—(உளனாகவே.) நிரவதிகஸம்பத்தையுடையனாய், நித்யநிர்த்தோஷநிஸ்ஸீமகல்யாணகுண மஹோததியாயிருந்த எம்பெருமானை யொழிய, தன்னையும் ஒரு வஸ்துவாகப் பார்த்துத் தன் ஸம்பத்தையும் ஒரு ஸம்பத்தாக மதித்திருக்கிற இம்மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்றுகொண்டு பூர்வப்ரக்ருதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஸத்யமாய் ஸமக்ரமாயிருந்த கல்யாணகுண ஸம்பத்துக்களையுடையனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை விட்டு அஸத்கல்பராய் அவஸ்துபூத ஸம்பத்துக்களையுடையரானவர்களைக் கவிபாடுவாரை நிந்திக்கிறார்.

[உளனாகவே என்று தொடங்கி] "**அஸந்நேவ ஸ ப⁴வதி**" என்னும் கணக்காலேயின்றிக்கே யிருக்கிற தன்னை ஒரு சரக்காக அநுஸந்தித்துத் தனக்குத் தக்க க்ஷுத்ரஸம்பத்தை ஒரு ஸம்பத்தாகக் கொண்டாடும் இம்மதிகேடரைக் கவிபாடி என்னப்ரயோஜநம் உண்டு? [குளனார் என்று தொடங்கி]-நல்ல பொய்கைகளாலே அலங்க்ருதமான கழனி சூழ்வதுஞ்செய்து எம்பெருமான் 'என்னது' என்று அபிமாநிக்கவேண்டும்படி நன்றாயிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாகவுடையனாய் எனக்கு நாதனுமாய் என்குடிக்கு நாதனுமாய் நிற்கிறவனை யொழிய.

ப.—அநந்தரம், இந்தஸௌலப்யாதிகுணங்களோடே திருக்குறுங்குடியிலே நிற்கிற என்குலநாதனையொழிய மநுஷ்யரைக் கவிபாடி ப்ரயோஜநமென்? என்கிறார்.

குளன் ஆர் - நீர்நிலங்களால் நிறைந்த, கழனி சூழ் - கழனி சூழ்ந்து, கண் - இடமுடைத்தாய், நல் - நன்றான, குறுங்குடியே - திருக்குறுங்குடியிலே, மெய்ம்மை - பரமார்த்தமான ஸௌலப்யாதிகுணங்களை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, உளன் ஆய - நித்யஸந்நிதிபண்ணின, எந்தையை - உபகாரகனை, எந்தைபெம்மானை - என்குலநாதனை, ஒழிய - ஒழிய, தன்னை - (பகவத்ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அஸத்ஸமனாயிருக்கிற) தன்னை, உளனாகவே - ஸத்தாவானாய்க் கொண்டே, ஒன்றாக - ஒரு வஸ்துவாக, எண்ணி - நினைத்து, தன் செல்வத்தை - தனக்கின்றியே யிருக்கத் தன்னதாக அபிமாநித்த க்ஷுத்ரஸம்பத்தை, வளனா - அத்யந்த விலக்ஷணமாக, மதிக்கும் - தானே அபிமாநித்திருக்கும், இ மானிடத்தை - அதிக்ஷுத்ரையான இந்தமநுஷ்யஜாதியை, கவிபாடி என் - கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? பரமார்த்தகுண விபூதி விசிஷ்டனை யொழிய, ஆபிமாநிககுணஸம்பத்தையுடையாரைக் கவிபாடி ப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஸத்யமாய் ஸமக்ரமாயிருந்துள்ள குண ஸம்பத்துக்களையுடையனானவனை யொழிய இதுக்கு எதிர்த்தலையானவர்களைக் கவிபாடினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

[உளனாகவே எண்ணி] - "அஸந்நேவ" என்றும், "**நேஹ நாநாஸ்தி**" என்றும் ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே இல்லையென்று அத்யவஸித்திறே இவர் இருப்பது. தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு போகச்செய்தே "நேயமஸ்தி² ஸ்ரீர்ஜ்ஞாநம் ந ச ராவண: । யஸ்யாஸ்த்வக்ஷுத்ரநாமேந ஸம்வேஸம்ஹாத்மநா" என்றாளிறே திருவடி. [தன்னை] - என்றும் உளனாயிருக்கிற ஈஸ்வரனை இல்லையென்றிருக்கையாலே அஸதகல்பனான தன்னை. "உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே" என்னுமன்றிறே தானும் உளனாவது. [தன்னை ஒன்றாக] - தன்னை ஒருசரக்காகப் புத்திபண்ணி. [தன் செல்வத்தை] - தனக்குத்தான் இன்றியே யிருக்கத் தனக்கு ஓர் ஐஸ்வர்யமுண்டாக நினைத்து; "ஸதியஸ்மிந்நியஸ்மிந்த்ருஷ்ணை". அதிக்ஷுத்ரமான ஸம்பத்தை. [வளனாமதிக்கும்] - வளனென்று அழகாதல், ஏற்றமாதல்: ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்

கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கை. தானேயாயிற்று இத்தை ஒன்றாக நினைத்திருப்பான். வேறொருத்தன் நினைத்திருக்கும்போது இவன் தன்னை அவஸ்துவாகவிறே நினைத்திருப்பது. கல்ப்ரஹ்மதேஶத்தில் கரிக்கால்ப்ரஹ்மராயன் வார்த்தை. [இம்மானிடத்தை] - கீழ் ப்ரஸ்துதரான அஜ்ஞரை; மநுஷ்யரென்று சொல்லப் பாத்தம் போராமையாலே மானிடம் என்கிறார். [கவிபாடிஎன்] - இவர்கள் மறைத்திட்டுவைத்த குற்றங்களை ப்ரபந்தீகரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [குளனார் கழனிசூழ்] - விளைநிலத்திற்காட்டில் நீர்நிலம் விஞ்சியிருக்கை. குளன் - குளம். ரக்ஷ்யத்திற்காட்டில் ரக்ஷகம் விஞ்சியிருக்கை. [கண்ணன் குறுங்குடி] - ஸர்வேஶ்வரன் என்னதென்று அபிமாநித்த தேஶம். கண் நல் குறுங்குடி என்று நிர்வஹித்தான் ஒரு தமிழன். [மெய்ம்மையே உளனாய] - சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும் பத்தாக வுடையனாயிருக்கை. இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை; புறம்புள்ளதில் அர்த்தவாதம் அல்லாததில்லை. இவ்விஷயத்தில் உள்ளதெல்லாம் சொல்லவொண்ணாது. புறம்புள்ளதில் சொல்லலாவது ஒன்றில்லை. [எந்தையை] - நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்துவைத்த உபகாரகனை; கவிபாடுகைக்குப் ப்ராப்தவிஷய மென்னவுமாம். ப்ராப்தி தம்மளவில் பர்யவஸியாமையாலே, என்குலநாதன் என்கிறார். ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் ப்ராப்தனுமா யிருந்துள்ள அவனை யொழிய க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸத்யமுமாய் ஸமக்ரமுமான ஐஶ்வர்யத்தையுடையனாய், ஸ்வரூபரூபகுணங்களால் பூர்ணனுமாய், ப்ராப்தனுமான ஸர்வேஶ்வரனை விட்டு, ஒருசொல்லுக்குப் பாத்தமில்லாத ஐஶ்வர்யமுமாய், அதுதான் நிரூபித்தால் நிலைநில்லாமையாலே அஸத்யமுமாய், அதுதனக்கு ஆஶ்ரயமும் தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

[உளனாகவேயெண்ணி] - இலனாகவே அத்யவஸித்திருக்கிறா ராயிற்று இவர். "**நேஹ நாநாஸ்தி**" (நேஹநாநாஸ்தி) என்று அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதோரு வஸ்துவில்லை யென்றிருக்கும்படியாலே. ப்ரதிபத்தியிலும் வந்தால் அவனை உளனாக நினையாதபோது "**அஸந்நேவ**" (அஸந்நேவ) என்று தாம் உளரன்றிக்கே யிருப்பரிறே. தான் உளனாகையாவது - ப்ரஹ்மவேதந முண்டாகையிறே. அவனை 'உளன்' என்று நினைத்துத் தான் உளனாகவேண்டியிருக்க, அவனை 'இல்லை' என்று தான் உளனாக விரகில்லையே. தன்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோகாநிற்க, "**நேயஸஹஸ்வ..**"

இரண்டாம்பாட்டு - உளனாகவே இத்யாதி, 'மெய்ம்மையே - உளனாய' என்றத்தைப்பற்ற, **ஸத்யமுமாய்** *இத்யாதி. 'குறுங்குடி - உளனாய - கண்ணன' என்றத்தாலே விவக்ஷித்த அர்த்தம் -* **ஸ்வரூபரூப** *இத்யாதி.* **பாத்தம்** *- விஷயம். 'உளனாகவேயெண்ணி' என்றத்தைப்பற்ற,* **அதுதான் நிரூபித்தால்** *இத்யாதி. 'இம்மானிடம' என்றத்தைப்பற்ற,* **அதுதனக்கு** *இத்யாதி. 'உளனாகவேயெண்ணி' என்கையாலே - தர்மிஸ்வரூபமே பிடித்து இல்லை யென்றபடி.*

'உளனாகவேயெண்ணி' என்று அவன்நினைவைச் சொல்லுகையாலே, தத்ப்ரதிகோடியாக இவர் நினைவை அருளிச்செய்கிறார் - இலனாகவே இத்யாதி. அதுக்கு ஹேதுவேது? என்ன, நேஹநாநாஸ்தி இத்யாதி. அதாவது - அவனுக்குப்புறம்பாய் ஸ்வதந்த்ரமான வஸ்து இல்லையென்றபடி. இந்தஹேது - தத்வஸ்திதியைப்பற்ற. இலனாகவே அத்யவஸிக்கைக்கு ஹேத்வந்தரம் - ப்ரதிபத்தியிலும் இத்யாதி. ப்ரதிபத்திவிஶேஷ ஸத்தாவப்ரயுக்தமான ஸத்வாஸத்வங்கள விவக்ஷிதமென்று கருத்து. தாமுளரன்றிக்கே இதி-"அன்று நானபிறந்திலேன்" என்றிருக்குமவராகையாலே, அவர்களையும் அப்படியே இவர் நினைத்திருப்ப ரென்று கருத்து. 'உளனாகவேயெண்ணி' என்று வ்யங்க்யமாகச்சொல்லுகிறது என்தான்? உளனன்றோ? என்ன, தானுளனாகையாவது இத்யாதி. 'ப்ரதிபத்தியிலும்' என்ற வாக்யத்திற் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் - அவனை இத்யாதி. இலனாகவே அத்யவஸிக்கைக்கு த்ருதீயஹேதுவை உதாஹரணபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தன்னைக்

𑌰𑍀𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 𑌨 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌨𑌚 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍁𑌨𑌾𑌥𑍇𑌨 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾" (நேயமஸ்திபுரீலங்கா நயூயம்நசராவண:-யஸ்மாதிக்ஷ்வாகுநாதேந பத்தம்வைரம்மஹாத்மநா) என்றுனிறே திருவடி. [எண்ணி] - ஓர் ஊசி நிற்கிறதாகவும், அதின்மேலே ஒருமேரு நிற்கிறதாகவும் நினைக்குமாபோலே குவாலாக மநோரதித்து. [தன்னை] - "உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனென்று முளன்கண்டாய்" என்று 'அவன் நமக்கு உளன்காண்' என்றால் பின்னை நிர்ப்பரனாய் மார்விலேகைவைத்து உறங்கலாம்படி இருப்பானொருவனை, உளனென்றுதான் நினைக்கிறதோ? தன்னுடைய ஸத்பாவம் அவனுடைய உண்மையாலேயா யிருக்க, அவனையொழிய, "𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵" (அஸந்நேவ) என்று இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை. [ஒன்றாக] - போரப்பொலிய அநுஸந்தித்து. [தன்செல்வத்தை] - "𑌸𑌤𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃" (ஸதி தர்மிணி தர்மா:) என்று தான் உண்டானாலிறே தர்மம் உண்டாவது; தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியாயிருக்க, தனக்கு ஒரு ஸம்பத்து உண்டாக நினைக்கிறானிறே. [வளனா] - வளமாக வென்றபடி. அதாவது - அழகியதாக வென்னுதல், மேலாக வென்னுதல். ஈச்வரனைச்வர்யத்துக்கு மேலாகவிறே தன் ஐச்வர்யத்தை நினைத்திருப்பது. [மதிக்கும்] - தானே இத்தைக் குவாலாக மதிக்கு மித்தனையிறே; புறம்பு இத்தை ஒன்றாக நினைக்கைக்கு இவன்தனை அவஸ்துக்க ளில்லையே. கல்ப்ரஹ்மதேசத்திலே கரிக்கால்சோழப்ரஹ்மராயன் 'திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநஞ்செய்தேன்' என்று சீயர்க்குக் காட்ட, அவன்பக்கல் உபஜீவநங்களை நினைத்து, பிள்ளையை 'நீர் இத்தைக்கேட்டு ஸம்பாவியும்' என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் கேட்டு, 'ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தை அடியோற்றி அவர் போனவழியே போம்படியே!' என்ன, 'ஆ ஆ! பிள்ளை, ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் வாசி புத்திபண்ணிற்றில்லையோ? க்ராமகார்யஞ் செய்து இடையிலே இதுவுஞ் செய்யவேண்டிற்றே எனக்கு' என்றான். [இம்மானிடத்தை] - கீழே உரித்து வைத்தாரிறே அவர்கள்ஸ்வரூபத்தை. [இம்மானிடத்தை] - மநுஷ்யரென்று சொல்லவும் பாத்தம் காண்கிறிலர்காணும்; அசேதநங்களைச் சொல்லும்படியிலே சொல்லுகிறார். தன்னை மெய்யாக அறியா

கட்டிக்கொண்டு *இத்யாதி. அஸ்த்தைர்யத்தாலும் இல்லையென்று நினைத்திருக்கிறு ரென்றபடி.* **நேயமஸ்தி** *இத்யாதி - ஸுந்தரகாண்டே, த்ரிசத்வாரிம்ஶே மாருதி:.* **என்றானிறே திருவடி** *- அப்படி விநாசம் ஸந்நிஹிதமாகையாலே "நேயமஸ்தி" என்று அவன் சொன்னாற்போலே, இவரும் க்ஷணபங்குரதையை நினைத்து இவர்கள் தங்களை நித்யராக நினைத்திருப்பதே யென்கிறாரென்று கருத்து.* **குவாலாக** *- அதிகமாக. 'தன்னை உளனாகவே' என்றதுக்கு வ்யங்க்யமாக பாவம் -* **உளன்கண்டாய்** *இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முதல்திருவந்தாதி-தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. "அவனொருவனுளன்" என்றுசொன்னால் உகக்கும் நல்லநெஞ்சே! புருஷோத்தமன் நம்முடையரக்ஷணத்தாலே தன்ஸத்தையாம்படி அவனுளனாமவன்கிடாய்; நாமுளரானவன்றோடு இலரானவன்றோடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலும் நம்மை ரக்ஷிக்கையிலே தீக்ஷித்துளனாயிருக்குமவன்கிடாய் இதி பாசுரார்த்த:.* **போரப்பொலிய** *- மிகவும். 'தன்செல்வத்தை வளனாமதிக்கும்' என்றதுக்கு வ்யங்க்யமாகத் தாத்பர்யம் -* **ஸதி தர்மிணி** *இத்யாதி வாக்யத்வயேந. ஆர்க்குமேலாக வென்ன, சரமாவதி -* **ஈச்வரன்** *இத்யாதி. 'மதிக்குமிம் மானிடத்தை' என்று தத்கர்த்ருகத்வேந சொன்னதுக்கு பாவம் -* **தானே** *இத்யாதி வாக்யத்வயேந.* **இத்தை** *- செல்வத்தை.* **இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லை** *- இவனுக்கு ஸத்ருசமான அவஸ்துக்க ளில்லை. தன்னை உளனாகவே யெண்ணி - அஸத்ஸமனாயிருக்கிற தன்னை ஸத்தாவானாகவே நினைத்து. தன்னை ஒன்றாக - தன்னை ஒருவஸ்துவாகவும். தன்செல்வத்தை - தன்னுடைய ஸம்பத்தை, வளனா - வளனாகவும், அத்யந்தவிலக்ஷணமாகவும்; மதிக்கும் - அபிமாநித்திருக்கிற. தன்னைத்தானே குவாலாக நினைத்திருக்கு மென்றவிடத்திலே ஓரைதிஹ்யம் -* **கல்ப்ரஹ்ம தேசத்திலே** *இத்யாதி.* **உபஜீவநம்** *- ப்ரயோஜநம். இம்மானிடத்தை - இந்த க்ஷுத்ர மநுஷ்யஜாதியை இதி பாவார்த்த:. 'இ' என்றதுக்கு பாவம் -* **கீழே உரித்து** *இத்யாதி. கீழே - 'உளனாகவே' என்றவிடத்திலே.* **உரித்துவைத்தார்** *- வெளிப்படுத்திவைத்தார். 'மானிடம்' என்ற அசேதநஸமாதிக்கு பாவம் -* **மநுஷ்யரென்று** *இத்யாதி. 'ஈச்வரனுக்கு சரீரம்' என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அசேதநவாசிசப்தத்தாலே சொல்லுகிறாரென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார்,* **தன்னைமெய்யாக** *இத்யாதி.*

தவன் அசித்ப்ராயனிறே. [கவிபாடிஎன்] - இவர்கள் மறைத்திட்டுவைக்கிற குற்றங்களை ப்ரபந்தீகரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? குளன் - குளம். ஆர்தல் - மிகுதல். [குளனார்கழனிசூழ்] - விளைநிலங்களிற்காட்டில் ஏரிக்கட்டே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று; இல்லையாகில் சாவிபோமிறே. ரக்ஷ்யத்திலும் ரக்ஷகமே விஞ்சின ஊராயிற்று. [கண்ணன்குறுங்குடி] - ஸர்வேச்வரன் 'என்னது' என்று அபிமாநித்து வர்த்திக்கும் நகரமாயிற்று. 'கண் நல் குறுங்குடி' என்று வ்யாக்யாநம்பண்ணினார்கள் தமிழர்; அப்போது, இடமுடைத்தாய் நன்றான திருக்குறுங்குடியிலே யென்று பொருள். [மெய்ம்மையே உளனாய] - கவிகளில் கேட்டுப்போமித்தனையாய்த் தன்பக்கல் ஒரு நன்மையின்றிக்கேயிருக்கை யன்றிக்கே, சொன்னவையெல்லாம் மெய்யே பத்தும்பத்தாகக் காணலாம்படியிருக்கும் ஸ்வாமி இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை, புறம்புள்ளவற்றில் அர்த்தவாதமல்லதில்லை. இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்லவொண்ணாது, புறம்புள்ளவற்றிற் சொல்லலாவதில்லை. [எந்தையை] - நான் கவிபாடுகைக்குத் தன்குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்துவைத்த உபகாரகனை. கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்தவிஷய மென்னவுமாம். திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாக வுடையனாய், நமக்கு நாதனுமாய். [எந்தை இத்யாதி] - ப்ராப்தி தம்மளவிலே பர்யவஸியாமையாலே, என்குலநாத னென்கிறார். ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனுமாய ப்ராப்தனுமான இவனையொழிய, ஒருகுணலேசமுமின்றிக்கே அதிக்ஷுத்ரருமாய் அப்ராப்தருமாயிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஒழிவொன்றில்லாத பல்லூழிதோறூழிநிலாவப் போம்
வழியைத்தரும் நங்கள்வானவரீசனைநிற்கப்போய்க்
கழியமிகநல்லவான்கவிகொண்டு புலவீர்காள்!
இழியக்கருதி ஓர்மானிடம்பாடலென்னாவதே?

ஆ.—(ஒழிவொன்றில்லாத.) இப்படி ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான எம்பெருமானை உங்களுடைய கழிய மிக நல்ல வான்கவிகொண்டு பாடப்பெறலாவது; பாடினால் பின்னையும் பெறும் பேறு, அநாக்ராததுஃகஶூந்யமாய் நிரதிசய ஸுகரூபமாய் நித்யஸித்தமான பகவத

மெய்யாக - *பகவச்சரீரமாக, ஸத்யமாக வென்றும். 'என்' என்கிறதென்? ப்ரயோஜநமில்லையோ? என்ன,* **இவர்கள்** *இத்யாதி. 'குளம்மிகக கழனி' என்றததால் பலிதம் -* **விளைநிலங்கள்** *இத்யாதி. இத்தால், இங்கிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுககு* **பலித்த** *குணத்தை அருளிச்செய்கிறார் -* **ரக்ஷ்யத்திலும்** *இத்யாதி. தமிழர் நிர்வாஹத்துக்கு, கண் - இடமுடைததாய், நல் - விலக்ஷணமான குறுங்குடி யென்று சப்தார்த்தம். 'மெய்ம்மை' என்றதுக்கு வாஸனை -* **கவிகளில்** *இத்யாதி. அவதாரணத்துக்கு ஆத்தம் -* **இவ்விஷயத்தில்** *இத்யாதி.* **அர்த்தவாதம்** *- ஸ்துதி. இத்தால், ஈச்வரனுடைய குணங்கள் அபரிச்சிந்நங்க ளென்னுமிடமும், புறம்புள்ளார்ககு குணங்களொன்றுமில்லை யென்னுமிடமும் பலித்த தென்கிறார் -* **இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம்** *இத்யாதி. 'எந்தையை' என்றதுக்கு உபகாரக னென்றும் ஸ்வாமியென்றும் இரண்டாத்தம் -* **நான்கவிபாடுகைக்கு** *இத யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'மெய்ம்மையே' இத்யாதி பதத்ரயததாலும் பலிதமான ப்ரமேயத்தை அருளிச செய்துகொண்டு அதுக்கு ப்ரதிகோடியையும் அருளிசசெய்கிறார் -* **ஸமஸ்த** *இத்யாதி. குறுங்குடிமெய்ம்மையே* **உளனாய எந்தையை** *- திருக்குறுங்குடியிலே சொன்னகுணங்களையெல்லாம் மெய்யாகக் காணலாம்படி யுடையனாய் நிற்கிற உபகாரகனை. எந்தைபெம்மானை - என்பிதாவுக்கு ஸ்வாமியானவனை: என்குலநாதனை யென்றபடி.* **உத்தரார்த்தபூர்வகமாக,** *தன்னை - உளனாகவே - ஒன்றாக - எண்ணி - தன்செல்வத்தை வளனாமதிககும இம்மானிடத்தைக் கவிபாடி யென்? இதயாந்வயம்.* (உ)

கைங்கர்யலக்ஷண மோக்ஷமாவது ; அவஸ்துபூதராய் நிஸ்ஸ்ரீகரான மநுஷ்யரையாவது கவிகளைக் கொண்டு பாடுவது ; பாடினால் பின்னைப் போய் அதோகதியிலே விழுவது ; ஆனபின்பு, அவனை யொழிய இம்மநுஷ்யரை எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனாய் மஹோபகாரகனான எம்பெருமானை யொழிய க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்னப்ரயோஜநம் உண்டு? என்கிறார்.

[ஒழிவு என்று தொடங்கி] - காலமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே ப்ரக்ருதிவஸ்யனன்றிக்கே ஈஸ்வரபரதந்த்ரனாய் வர்த்திக்கைக்கு ஈடான உபாயத்தை அயர்வறுமமரர்களும் தானும் கூட விரும்பித் தருமவனைத் தவிர வேறே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய். ‘வழி’ என்று அர்ச்சிராதிமார்க்க மென்றும் ப்ராப்யமான கைங்கர்ய மென்றும் சொல்லுவர். [கழிய என்று தொடங்கி] - அறமிக நல்லவாய் வலியவான கவிகளைக்கொண்டு விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள் உங்களுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வரும்படி பார்த்து.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யனான ப்ராப்யபூதனையொழிய, உங்களுடைய விலக்ஷணமான கவிகளைக்கொண்டு க்ஷுத்ரஸ்தோத்ரம்பண்ணினால் ஒருநன்மையில்லை யென்கிறார்.

ஒன்று ஒழிவு இல்லாத - ஒரு விச்சேதம் இல்லாதபடி, பல் ஊழிதோறூழி - யாவதாத்மபாவியான காலமெல்லாம், நிலாவ - நிலைநின்று அநுபவிக்கும்படி, போம் - செல்லக்கடவதாயுள்ள, வழியை - வழிப்பாடான கைங்கர்யத்தை, தரும் - தரும், நங்கள் வானவரீசனை - நமக்கு சேஷியான நித்யஸூரிஸேவ்யனை, நிற்க - ஒழிய, போய் - புறம்பேபோய், கழிய-அதிலோகமாம்படி, மிக நல்ல - மிக்க நன்மையையுடைத்தான, வான் கவி கொண்டு - சீரிய கவிகளைக்கொண்டு, புலவீர்காள் - அறிவுடையரான நீங்கள், இழிய கருதி - (அறிவில்லாதாரைப்போலே) அதபதிக்க நினைத்து, ஓர் மானிடம் - ஓர்பற்றாசில்லாத மநுஷ்யஜாதியை, பாடல் - பாடுகையாலே, என் ஆவது - என்ன லாபமுண்டாம்? ஸ்தோதாக்களான உங்களுக்கும் ஸ்துத்யரானவர்களுக்கும் ஸ்துதிக்கும் ஒருநன்மையில்லை யென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், விலக்ஷணனாய் உபகாரகனா யிருக்குமவனையொழிய க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்னப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

[ஒழிவு இத்யாதி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே. [நிலாவ] - வர்த்திக்கைக்கு;‘‘ஸர்வாவஸ்தாஸு ஸர்வதா’’ என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்று ஈஸ்வராதீநனாய் வர்த்திக்கைக்கு. [போம் வழியைத் தரும்]-பேற்றிற்காட்டில் வழிப்போக்கே அமைந்திருக்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைத் தரும் என்னுதல், தன்னைக் கிட்டும் உபாயத்தைத் தரும் என்னுதல், ப்ராப்யம் என்னுதல். வழியைத்தருகையாகிறது - உபாயமாகை. ப்ராப்யமானபோது தான்போம் ரீதியாய், அதாகிறது-ஸ்வபாவமாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நங்கள் வானவரீசனை] - அவன் எல்லா ஏற்றங்களையும் தந்தாலும் செய்தது போராது என்னும் ஓலக்கம். [நிற்க] - இப்படிப்பட்டவன் இவன்வாயாலே ஒருசொல்கேட்கை தன்பேறாக நினைத்து நிற்க. [போய்] - அப்ராப்தராய்க் கவிக்குப்பரிசில்கொடுக்க க்ஷமரல்லாமையாலே ஒளித்துப்போமவர்களை யிறே தேடிப்போவது. [கழியமிகநல்ல] - எத்தனையேனும் மிகநல்ல. [வான்கவி] - கனத்த கவி. ‘‘த்ருடபந்தஸமாஸஸந்நியோகம்’’ என்று சொல் சேர்ந்திருக்கை. [புலவீர்காள்] - கவிக்கும் விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள். [இழியக்கருதி] - நின்றநிலையும் அழியும்படி பார்த்து. த்ருஷ்டத்தில் ஸ்வரூபஹாநி; அத்ருஷ்டத்தில் நரகம். அறிவுக்கு ப்ரயோஜநம் மேன்மேலென உயரத்தேடுகையன்றோ? க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடுகிறது எதுக்காக? [என்

ஆவதே] - பகவச்சேஷபூதராயிருக்கிற உங்கள்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததோ? உங்கள் கவிக்குச சேர்ந்ததோ? பாட்டுண்கிறவனுக்கு ஒருநன்மையுண்டாகவோ ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. விலக்ஷணனாய் உபகாரகனா யிருக்குமவனை யொழிய, க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

[ஒழிவு இத்யாதி]-காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே, நிலாவ-வர்த்திக்கைக்கு. "நசபுநராவர்த்ததே" (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்று, வழுவிலா அடிமைசெய்கைக்கு. காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் அநுபவத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், காலம் நடையாடும் தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவராகையாலே அத்தையிட்டுச் சொல்லுகிறார். [போம்வழியைத்தரும்] - 'போய் அநுபவிக்குமது பரிச்சிந்நம்' என்னும்படி நிரவதிகபோக்யமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைத் தரு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, தன்னைக்கிட்டும் உபாயத்தைத் தருமென்னுதல்; என்றுமோக்க அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு நடக்கையே ரீதியாயிருக்குமிறே. வழியென்று - ப்ராப்யமாதல். வழியைத் தருகையாகிறது - தான் உபாயமாகை. ப்ராப்யமான போது, தான் போம் ரீதியாய, அதாகிறது - ஸ்வபாவமாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நங்கள்வானவரீசனைநிற்க] - "புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்" என்கிற பேற்றை, கவிபாடினார்க்கு அவன்கொடுத்தாலும், 'இவன்செய்ததுக்கு நாம்செய்தது போருமோ?' என்று மேன்மேலெனக் கொடுப்பிக்கும் பரிகரமுடையவனை விட்டு, அவன் 'இவன் ஒருசொல் சொல்லவல்லனே?' என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க வென்றுமாம். [போய்] - புறம்பே பாடுகைக்கு விஷயந்தேடிப்போய். 'இவன் கவிபாடி வாராநின்றான்' என்று கேட்டவாறே கழியப்போம், இவன்கவி

மூன்றாம்பாட்டு - ஒழிவொன்று இத்யாதி. 'போம்வழியைத்தரும் நங்கள்வானவரீசனைநிற்க, ஓர் மானிடம்பாடலென்னாவது' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - விலக்ஷணனாய் இத்யாதி.

'பல்லூழிதோறூழி - ஒழிவொன்றில்லாத - நிலாவ' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - காலதத்த்வம் இத்யாதி. ஒழிவொன்றில்லாத - ஒருவிச்சேத மில்லாதபடி. 'நிலாவ' என்று - கைங்கர்யபர்யந்தம் விவக்ஷித மென்கிறார் - நசபுந: இத்யாதி. "நகாலஸ்தத்ரவை ப்ரபு:" அன்றோ? 'பல்லூழிதோறூழி' என்கிறதென்? என்ன, காலக்ருத இத்யாதி. பரமபதத்தைத்தரு மென்றதே, 'போம்வழியைத்தரும்' என்றதுக்கு பாவம்-போயநுபவிக்கும் இத்யாதி. 'போம் வழி' என்றதுக்கு மூன்றுமர்த்தம் - என்றுமோக்க இத்யாதி. அதாவது - "யேநயேநதாதா கச்சதி" "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய" இத்யாதிப்படியே அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு என்றபடி. கீழ் வாக்யவிவரணம்-வழியென்று ப்ராப்யமாதல் என்று. ரீதியாயிருக்குமிறே-ஆகையாலே 'வழியென்று ப்ராப்யமாதல்' என்று கூட்டுவது. த்விதீயார்த்தவிவரணம் - வழியைத்தருகையாகிறது இத்யாதி. த்ருதீயார்த்தத்தை ஸ்புடமாக விவரிக்கிறார் - ப்ராப்யமானபோது இத்யாதி. போம் - நடக்கிற. வழி - ரீதி. ஆக, 'போம்வழி' என்றதுக்கு - போகிற அர்ச்சிராதிமார்க்க மென்னுதல், கிட்டும் உபாயம் என்னுதல்; போம்வழி - நடக்கிற ரீதியாய், அதாவது - அநுவர்த்தந ஸ்வபாவமாய், ஸஹஜகைங்கர்ய மென்னுதலென்று மூன்றர்த்தம். 'நங்கள்' என்றது - வானவர்க்கு விசேஷணம். 'நிற்க' என்றதுக்கு - விட்டு என்று முந்தின அர்த்தம்; அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நிற்க என்று இரண்டாமர்த்தம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ஐகாரம் - அவ்யயம். வானவரீச னென்றபடி. 'வழியைத்தரும்' என்ற அநந்தரம், நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - புணைக்கொடுக்கிலும் இத்யாதி. நித்யமுக்தரைப் புணையிடிலும் போகவொட்டார்க ளித்யர்த்த:. புணை - ப்ராதிபாவ்யம். பெரியாழ்வார்திருமொழி - நாலாம்பத்து - ஐந்தாந்திருமொழி - இரண்டாம்பாட்டு - "சீயினாற்செறிந்தேறிய" இத்யாதி. 'கழிய' என்ற பதத்தை - கவிக்கு விசேஷணமாக்கி, அதிலே, 'போய்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - புறம்பேபாடுகைக்கு இத்யாதி. கவியானவன் விஷயந்தேடிப்போயென்றபடி; கழிய - கவிபாட்டுண்கிறவனைவிட்டுக் கழிகிற. அன்றிக்கே, 'கழிய - போய்' என்று அந்வயித்து, கவியானவனுக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - இவன்கவிபாடி இத்யாதி அப்ராப்தவிஷயமாகை

கேட்டு ஏதேனும் தனக்குக்கொடுக்கவேண்டுகிறதாகக் கொண்டு; இவனும் அவன்புக்கவிடம் புக்கு 'இத்தைக் கேட்பித்து ஒன்றுபெற்றேமாய் விடவேணும்' என்று தொடர்ந்துபோமே; ஆக, அவன் போக இவன்போகப் போகாநிற்குமித்தனை. "**ஆஜகாம**"(ஆஜகாம) என்று பகவத்விஷயத்திலே ஓரடி வாராநின்றவாறே, பரக்ருஹத்தினின்றும் ஸ்வக்ருஹத்திலே புகுந்தாற்போலேயிருக்கும்; வேறே சிலரைப் பற்றி அருகேயிருக்கிலும் கழியப்போயிற்றதாயிருக்குமிறே. [கழிய இத்யாதி] - கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை யிட்டுச்சொல்லுகையாலே அவனுக்கு அடங்காததாயிருக்குமிறே; 'இவன் ஆரைச் சொல்லுகிறது? நம்மையன்றே?' என்று ப்ரமித்திருக்குமிறே; ஆகையாலே, இவனைவிட்டுக் கழிய. இவனுக்கு இல்லாதவற்றை இட்டுப்பாடினால் அவற்றையுடையவனை யிறே அக்கவி காட்டும். [மிகநல்ல] - எத்தனையேனும் நன்றான. வான்கவி - கனத்தகவி. "**தசுபகதஸமாஸஸந்தியோகம்**" (தசுபகதஸமாஸஸந்தியோகம்)என்கிறபடியே சொற்செறிவுடைத்தாயிருக்கை. மிகவும் நல்லவாய் அரணியவான கவிகளைக்கொண்டு. [புலவீர்காள்] - இக்கவிக்கும் பாட்டுண்கிற விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் நீங்கள். விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள் இப்படி செய்யக் கடவிகோளோ ? [இழியக்கருதி] - அறிவுடையராகில் நின்றநிலைக்குமேலே ஓரேற்றந் தேடிக்கொள்ளுமதொழிய, கீழேபோய் அதஃபதிக்கத் தேடுவா ருண்டோ? [ஓர்மானிடம் பாடல்] - ஒருக்ஷுத்ரனைப் பாடுகை. [என் ஆவது] - உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? உங்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநமுண்டாயோ? கவிக்கு அநுரூபமாயோ? எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள் ? (௩)

---

*யாலே கழியப்போனுமிறே. யத்வா, போய் - கவியானவன் ஊதாவைத் தேடிப்போய், கழிய - ஊதாவானவனோடே என்று அர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - இவன்கவிபாடி இத்யாதி என்னுதல். அப்படி அப்ராப்த விஷயத்தைப் பாடினால் கைகழியப்போனதாயிருக்குமோ? என்ன, ஆஜகாம இத்யாதி. கழியப்போய் - தூரப் போகாநிற்கிற; 'புலவீர்காள்' என்று அந்வயிப்பது. ஜகாம என்னுதே, 'ஆஜகாம' என்கையாலே, ஸ்வக்ருஹத்திலே புகுந்தாற்போலே என்றது. 'கழிய' என்ற பதம் - கவிக்கு விசேஷணமான முந்தினபக்ஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் - கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இத்யாதி. அவனுக்கு அடங்காதென்று நாம் எதுகொண்டு நிஶ்சயிப்பது? என்ன, இக்கவி அவனுக்கு அடங்காததாயிருக்குமென்று நாம் நிஶ்சயிக்கவேண்டுவதில்லை, கவிபாட்டுண்கிறவன் தனக்கே 'இது நமக்கு அடங்காது' என்று நெஞ்சிலே தோன்றியிருக்குமென்கிறார் - இவன் ஆரை இத்யாதி. நம்மையன்றே - நம்மையன்று என்றபடி. அவனுடைய ப்ரமத்துக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - இவனுக்கு இல்லாத இத்யாதி. அரணியவான - சொற்செறிவையுடைத்தான. புலவர் - விசேஷஜ்ஞர். "கவிஃக்ஷ ராஜஹம்ஸீ" என்னக்கடவதிறே. 'புலவீர்காள் - இழியக்கருதி' என்றதுக்கு வாஸனை அருளிச் செய்கிறார் - அறிவுடையரானல் இத்யாதி. 'என்னுவது' என்று - அநேககோடிகள் தோன்றுகையாலே, 'புலவீர்காள்' இத்யாதி பததாத்பர்யஸித்தமானவற்றை அருளிச்செய்கிறார் - உங்கள் இத்யாதி. 'புலவீர்காள்' என்றத்தைப்பற்ற, உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குச்சேருமதாயோ என்றது. 'ஓர்மானிடம்' என்கையாலே அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ என்றது. 'இழியக்கருதி' என்கையாலே உங்களுக்கோரு ப்ரயோஜநமுண்டாயோ என்றது. 'வான்கவி' என்கையாலே கவிக்கு அநுரூபமாயோ என்றது. "ஐத்ருக்ஷராவரூஷம் வாக்யம் ராவணம் ராவணாநுஜ: । ஆஜகாம முஹூர்த்தேந யத்ர ராமஸ்ஸலக்ஷ்மண:" இதி யுத்தகாண்டே ஸப்ததமே. "தசுபகதஸமாஸஸந்தியோகம் ஸமமதுரோபநதார்த்தவாக்யபத்தம் । ரகுவரசரிதம் முநிப்ரணீதம் தஶஶிரஸஶ்ச வதம் நிஶாமயத்வம்" இதி பாலகாண்டே. புலவீர்காள் - ஒழிவொன்றில்லாத இத்யாரப்ய அந்வய:. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

என்னாவது? எத்தனைநாளைக்குப்போதும்? புலவீர்காள்!
மன்னாமனிசரைப்பாடிப் படைக்கும்பெரும்பொருள்
மின்னார்மணிமுடி விண்ணவர்தாதையைப்பாடினால்
தன்னாகவேகொண்டு சன்மஞ்செய்யாமையுங்கொள்ளுமே.

ஆ.—(என்னாவது.) மநுஷ்யரைப்பாடினும் சிலப்ரயோஜநங்கள் ஸித்திக்கக் காணாநின்
றோமிறே என்னில், - அஸ்திரரான மநுஷ்யரைப் பாடி என்னப்ரயோஜநம்பெறுவது? பெற்றால்
தான் எத்தனைநாளைக்குப் போதும்? புலவீர்காள்! ஆனபின்பு, மின்னார்மணிமுடி விண்ணவர்தாதை
யைப்பாடுங்கள்; பாடினால் வேறொரு ப்ரயோஜநமும் வேணுமோ? ஸ்வஶேஷதைகரதிகளாக்கி
ஸ்வவிஷய கைங்கர்யவிரோதியான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கும் என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக
கொடுக்குமவனைத் தவிர மந்தாயுஸ்ஸுக்களாயிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடினால் பெறுவது அத்
யல்பம் என்கிறார்.

[என் ஆவது என்று தொடங்கி] - கவிபாடினார் கவிகொண்டு வந்து கேட்பிக்குந்தனை
நாள்இருக்கைக்கு ஆயுஸ்இல்லாத மநுஷ்யரைக் கவிபாடினால் அவர்கள் இருந்தார்களாகிலும் பெறு
மது ஒன்று பெற்றாலும் அத்யல்பம். 'பெரும்பொருள்' என்று உபாலம்பம். [மின்னார்
மணிமுடி என்று மேலுக்கு] - ஒளிமிக்கிருந்துள்ள மணிகளோடுகூடின முடியையுடைய அயர்
வறுமமரர்கள் அதிபதியைக் கவிபாடினால் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்
ஸாரத்தையும் அறுக்கும். [தன்னாகவே கொண்டு] - தனக்கு ஆக்கிக்கொள்ளும் என்றுமாம்.
'மின்னார்மணிமுடிவிண்ணவர்தாதை' என்றதுக்குக் கருத்து - கவிபாடினவர்கள் தலையிலே முடியை
வைத்து அயர்வறுமமரர்களும் தானும் கொண்டாடும் என்று.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாதிகனானவனையொழிய அஸ்திரரான மநுஷ்யர்களைக் கவிபாடி
என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

புலவீர்காள் - (சப்தார்த்தங்களில் வாசியறியும்) புலவீர்காள்! மன்னா - (நீங்கள் பாடிச
செல்லுந்தனையும்) நிலைநில்லாத, மனிசரை - மநுஷ்யர்களை, பாடி - கவிபாடி, படைக்கும்-பெறுப்
பேறாகப் படைக்கும், பெரும் பொருள் - (உங்கள்பாரிப்பாலே) பெரிய அர்த்தமானது, என்
ஆவது - எது உண்டாம்? (உண்டானாலும்), எத்தனை நாளைக்கு போதும - எத்தனைநாளைக்கு விநி
யோகார்ஹமாம்? மின் ஆர் - பேரொளியை யுடைத்தான, மணி முடி - ரத்நாபிஷேகத்தையுடைய
னாய், விண்ணவர் தாதையை - பரமபதவாஸிகளுக்கு ஸத்தாதிஹேதுபூதனான ஸர்வாதிகனை,
பாடினால்-பாடினால், தன்னாகவே கொண்டு - தனக்கே அநந்யார்ஹமாக நினைத்து, சன்மம் செய்
யாமையும் - இதர ஸ்தோத்ரஹேதுவான ஜந்மம் கழியும்படியும், கொள்ளும் - அங்கீகரிக்கும்.
தன்னாகவே கொண்டென்று - ஸாம்யாபத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கு மென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்கு
மவனைக் கவி பாடுகிற தொழிய மந்தாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடப் போவது என்?
என்கிறார்.

[என் ஆவது] - ஒன்றும் ஆவதில்லை; ஒன்றுமில்லை யென்கிறது என்? கவிபாடுவாரும் கொடுப்பாருமாயன்றோ செல்லுகிறது என்ன,— [எத்தனைநாளைக்குப் போதும்] - நிரூபித்தால் கவிபாட்டு இட்டிறையாயிறே இருப்பது. ஸஹகாரிகளையும் கூட்டிக் கவிபாடினால் பெறுமது பாடின நாளைக்குப் போராததாக வாயிற்று இருப்பது. [புலவீர்காள்] - உங்கள்வாசியறிவுக்குப் போரு மோ இது? [மன்னு மனிசரை] - நிலையில்லாத மநுஷ்யரை. கவிபாடிக் கேட்பிக்குந்தனை நாள் அவர்கள் இருக்கிலிறே அல்பந்தானும் உள்ளது. [பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்] - 'இந்த ஸ்ரீயःபதி குறைவறக் கொடானோ?' என்று க்ஷேபோக்தி. [மின்னார் இத்யாதி] - ஒளிமிக்க மணி களையுடைய முடி. விண்ணவர்க்கு விஶேஷணமானபோது "தலிவ்ராஸோவிவஹ்யு:" என்று புகழ்ந்து முடிபெற்றவர்கள் என்கிறது. 'முடி' அவன்தனக்கு விஶேஷணமானபோது கவிபாடி னார்க்குக் கொடுக்கச்சூடின முடி யென்கை. [தன்னாகவே கொண்டு] - தனக்காகக் கொண்டு என்னு தல், ஸாம்யாபத்தியைக்கொடுக்கும் என்னுதல். நீசரைக் கவிபாடுகைக்கு அடியான ஶரீரஸம்பந் தத்தை அறுக்கும். தலையிலே முடியை வைதது விலங்கை வெட்டி விடுமாபோலே நித்யஸூரி கள் பேற்றைக் கொடுத்தாயிற்று ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுப்பது.

ஈடு.—நாலாம் பாட்டு. கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கோடுக்குமவ னைக் கவிபாடமேதோழிய, மந்தாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடிப் பெறுவது என்?என்கிறார்.

[என் ஆவது] - ஒன்றும் ஆவதில்லை. ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகவன்றோ பிறரைக் கவிபாடு கிறது நீங்கள்? அதில் நீங்கள் நினைக்கிறது ஸித்தியாது. ஆனால், ஸித்திப்பதேன்? என்னில்,—கீழ்ச் சோன்ன தண்மையே ஸித்திப்பது. [என் ஆவது] - உங்கள்நினைவால் சில அர்த்தஸித்தி; அர்த்த ஸ்திதியில் அதःபதிக்கையே என் நினைவால். ஒன்றுமில்லையாவதேன்? கவிபாடுவோரும் பாடினவர் களுக்குக் கோடுப்பார்களு மாயன்றோ போருகிறது என்ன, **[எத்தனைநாளைக்குப்போதும்]** - 'இல்லை' என்றவோபாதியாயன்றோ அதுதான் இருப்பது,நிருபித்தால் கவிபாட்டு* இட்டிறையாயிறே யிருப்பது. கவி கேட்பிக்கைக்கு ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக் கேட்பித்துப் பெறுமதும், கவிபாடின நாளைக்குப் பணையம்வைத்து வாங்கி ஜீவித்தது கோடுத்து மீட்கவும் போராது. **[புலவீர்காள்]** - உங்கள் விஶே ஷஜ்ஞதைக்குப் போருமோ இது? 'பாடின கவியின் நேர்த்தியிது, பேறு இது, இதுக்கு இதுபோரும், போராது' என்று நீங்களே அறியவேண்டாவோ? புலவீர்காள் - சப்தார்த்தங்களின் வாசியறியுமவர் களே! [மன்னுமனிசரை] - சிறிது உண்டாய் அல்பமாகிலும் நீங்கள் பெறுவது, நீங்கள் செல்லு

---

*நாலாம்பாட்டு - **என்னுவது** இத்யாதி. தன்னாகவேகொண்டு, மன்னுமனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள் - என்னுவது என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை -* **கவிபாடினார்க்கு** *இத்யாதி.* **வரிசை** *- பஹுமாநம்.*

'என்னுவது' என்று - க்ஷேபமாக அருளிச்செய்கிறார் ஒன்றும் ஆவதில்லை *என்று. 'புலவீர்காள்' என்று ஸம்போதித்து, 'ஒன்றுமாவதில்லை' என்கிறவருடைய ஹார்த்த பாவம் -* ஒருப்ரயோஜனத்துக்காக *இத்யாதி. 'ஸித்தியாது' என்றதால் பலிதத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச் செய்கிறார் -* ஆனால் *இத் யாதி.* கீழ்ச்சோன்ன தண்மை*யென்றது - 'இழியக்கருதி' என்றதைப் பற்ற. 'என்னுவது' என்றதால் பலிதம் -* உங்கள் நினைவால் *இத்யாதி.* இல்லைஎன்றவோபாதியாய் *- அத்யல்பமாய். ஒரோவிடங்களிலே பஹுத்ரவ்யப்ரதாநமும் காண்கிறதே என்ன,* நிருபித்தால் *இத்யாதி.* கவிபாட்டுஇட்டிறையாய் *- கவிபாடினது க்கு எதிர்ப்பையிடவேண்டும்படியாய்.* இட்டிறை *- எதிர்ப்பையிடுகை. ஏதத்விவரணம் -* கவிகேட்பிக்கைக்கு *இத்யாதி.* பணையம் *- கொதுவை.* ஜீவித்தது *- புஜித்தது. ஏதத்உபபாதகம் -* பாடினகவி *இத்யாதி.* நேர்த்தி *- வைலக்ஷண்யம். கவிபாட்டுண்கிறவருடைய அஸ்தைர்யத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்த பாவம் -* சிறிதுஉண்டாய் *இத்யாதி.* அவரே மாண்டார் *என்றதுக்கு - ஸ்பஷ்டோர்த்த:. திருமொழி, ஆறும்பத்து, இரண்*

---

* *இட்டிறை - பாடியிட்டதற்காகப் பின்னும் இறுக்கவேண்டுவது; (இறுத்தல்—கொடுத்தல்.) என்னலா மென்றுதோன்றுகின்றது.*

மளவும் அவர்கள்தான் இருக்கிலிறே; ''அவரே மாண்டார்'' என்று எதிரே வருவரே. [பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்] - இந்த ஸ்ரீயஃபதி குறைவறக் கொடானோ? என்று க்ஷேபிக்கிறார். [மின்னார் இத்யாதி] - கவிபாடி முடிபெற்றவர்களன்றோ சென்று காணும் திரள். ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய முடியுடை வானவரிறே. ''விபஞ்யவ:'' (விபந்யவஃ) என்று கவிபாடி முடி சூடி யிருக்கிறவர்களிறே. கவிபாடிச் சென்றவர்களுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்துக் கொண்டாடிக் கேட்பிப்பாரும் அவர்களன்றோ; கேட்டு ஆரார் வானவர்களிறே. [விண்ணவர்தாதையைப் பாடினால்] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனைக் கவிபாடினால். முடி - அவன் தனக்கு விசேஷணமானபோது, கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்கச் சூடின முடியென்கை. [பாடினால்] - இது தானே ப்ரயோஜநம் போருமிறே. அதுக்குமேலே [தன்னாகவேகொண்டு] - தனக்கேயாக வென்னுதல்; ''மமஸாதர்ம்யமாகதா:'' (மமஸாதர்ம்யமாகதாஃ), ''பரமம் ஸாம்யமுபைதி'' (பரமம்ஸாம்யமுபைதி), ''தம்மையேயொக்க அருள்செய்வர்'' என்கிறபடியே தன்னோடொக்கப் பண்ணி யென்னவுமாம். [சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே] - பின்னை ஒருவன் கீழேயிருந்து கவிபாடுகைக்கு அடியான ஜந்மத்தைப் போக்கும். பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு அடி ஜந்மமிறே. நித்யஸூரிகள் தரத்தைக் கொடுத்து, பின்னைகாணும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுப்பது; ராஜபுத்ரன் தலையில் அபிஷேகத்தை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டிவிடுமாபோலே. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை அபிஷேகம்பண்ணி, பின்பு ராவணனை வதித்தாற்போலே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கொள்ளும்பயனில்லை குப்பைகிளர்த்தன்னசெல்வத்தை
வள்ளல்புகழ்ந்து நும்வாய்மையிழக்கும்புலவீர்காள்!
கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்கோதில் என்
வள்ளல்மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்லவம்மினோ

டாந்திருமொழி - ஐந்தாம்பாட்டு, ''பாண்டேன்'' இத்யாதி. 'பெரும்பொருள் - என்னுவது' என்கையாலே அவர்களை க்ஷேபிக்கிறமை தோற்றுகிற தென்கிறார் - இந்த ஸ்ரீயஃபதி இத்யாதி. 'மின்னார்மணிமுடி' என்றதை விண்ணவர்க்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - கவிபாடி இத்யாதி. சென்றுகாணும் - போய்க் காணும். சப்தார்த்தம் - ஒளிமிக்க இத்யாதி. அவர்களுக்கு முடியுண்டோ? என்ன, முடியுடை இத்யாதி. 'மின்னார்மணிமுடி' என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, விபந்யவஃ இத்யாதி. 'விண்ணவர்தாதை' என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - கவிபாடி இத்யாதி. அவர்கள் கொண்டாடுவர்களோ? என்ன, கேட்டாரார் இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. யோஜநாந்தரம் - முடி அவன்தனக்கு இத்யாதி. யதிசப்தார்த்தம் - இதுதானே இத்யாதி. 'பாடினால்' என்று - அலப்யதை தோன்றுகிறதிறே. 'சன்மம் செய்யாமையும்' என்ற ச ப்தார்த்தம் - அதுக்குமேலே என்றது. தனக்கேயாக-தன்னாகவேயாக; தனக்கே சேஷமாக. த்விதீயார்த்தம் - தன்னாகவேகொண்டு: தன்னோடொக்கப்பண்ணி; அதாவது - தன்னோடு ஸாம்யாபத்தியைப் பண்ணி யென்றபடி. ''இதம் ஜ்ஞாநமுபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: । ஸர்கேऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச'' இதி கீதாஸு சதுர்த்தசே. ''நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி'' இதி முண்டோபநிஷதி. தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர் - தம்மைப்போலேயாம்படி க்ருபைபண்ணுவரித்யர்த்த:.—திருமொழி, பதினோராம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி - ஐந்தாம்பாட்டு. இக்ரமத்துக்கு பாவம்- நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. தரம் - அதிசயம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும் - ஜந்மம்கழியும்படியாயும் அங்கீகரிக்குமிதி சப்தார்த்த: புலவீர்காள், மன்னுமனிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள் - என்னுவது? எத்தனை நாளைக்குப் போதும்? மின்னார்மணிமுடி இத்யாரப்ய, கொள்ளுமே இத்யந்வய:. (ச)

ஆ.—(கொள்ளும்.) ப்ரயோஜந ஶூந்யமாய் ஹேயவிஷயங்களைக் கவிபாடி உங்களுடைய அழகிய கவிகளை இழவாதே, தன்னுடைய நிரவதிக நித்ய நிர்த்தோஷ கல்யாண குணங்களாலே உங்களுடைய கவிகளை க்ருதார்த்தமாக்க வல்லனாய், உங்களுக்கு வேண்டிற்றெல்லாந் தரும் பரமோதாரனாய், தந்தாலும் ஒன்றும் செய்யாதானாய் 'இவர்களுக்கு என்செய்வோம் ?' என்றிருக்கும் ஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரிதஸுலபனாயிருந்த எம்பெருமானைக் கவிசொல்ல வல்லீர்களோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹேயகுணராய் உபகாரகருமன்றிக்கே யிருந்துள்ள ஜநங்களைவிட்டு ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரனாய் நமக்கு அபேக்ஷிதமெல்லாம் தரும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

[கொள்ளும் என்று தொடங்கி] - அவர்கள்பக்கல் கொள்ளக்கடவது ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே குப்பையைக்கிளறிறாற்போலே ஆராயப்புகில் ஹேயமாயிருக்கிற ஸம்பத்தை நன்றாகப் புகழ்ந்து அவர்களுடைய தோஷத்தை வெளிப்படுத்தி உங்களுடைய வாக்மிதையையும் இழந்திருக்கிற நீங்கள் விஶேஷஜ்ஞராயிருக்கிறிகோள். [கொள்ளக் குறைவிலன் என்று மேலுக்கு]- நம்முடைய கவிக்கு விஷயமாக வேண்டும் பௌஷ்கல்யத்தை யுடையனாய் அபேக்ஷிதமான போகமோக்ஷாதிகளையெல்லாம் தரும் ஸ்வபாவனாய் உபகரிக்குமிடத்தில் ஜலஸ்தலவிபாகம்பாராதே புஷ்கலமாகக் கொடாநின்றால் 'இங்ஙனே கொடாநின்றோம்' என்னும் அபிமாநமுமின்றிக்கே இந்நீர்மைக ளொன்று மில்லையேயாகிலும் கைக்கூலிகொடுத்துக் கவிபாடவேண்டும் அழகையுடையனானவனைக் கவிசொல்ல வாருங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், நிஷ்ப்ரயோஜநமான இதரஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்ந்து ஸர்வபலப்ரதனான மஹோதாரனைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

கொள்ளும் பயன் - கொள்ளலாவது ஒரு ப்ரயோஜநம், இல்லை - இன்றியே, குப்பை கிளர்த்து அன்ன - குப்பையைக் கிளறிறாற்போலே தோஷமே தோற்றும்படியான, செல்வத்தை - ஸம்பத்தையுடைய க்ஷுத்ரஜாதியை, வள்ளல் - மஹோதாரையாக, புகழ்ந்து - புகழ்ந்து, நும் வாய்மை - உங்கள் ஸத்யவாதித்வமாகிற வாக்மித்வத்தை, இழக்கும் - இழக்கிற, புலவீர்காள்- புலவீர்காள்! கொள்ள - (கவிபாடுகைக்கு உள்ளுறையாகக்) கொள்ளுகைக்கும் (கவிக்குப்ரயோஜநங) கொள்ளுகைக்கும், குறைவிலன் - குறைவற்ற பூர்ணனாய், வேண்டிற்று எல்லாம் - நாம்வேண்டினவற்றையெல்லாம், தரும் - தருமிடத்தில், கோது இல் - (தாரதம்யம்பார்த்தல் ப்ரத்யுபகாரம் பார்த்தல் கொடுத்தத்தை நினைத்தல்செய்யும்) குற்றம் இல்லாதவனாய் (இதுக்கு உதாஹரணமென்னலாம்படி), என் வள்ளல் - எனக்குத் தன்னையுபகரித்த மஹோதாரனாய், (உபகாரமில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாதபடி), மணி வண்ணன்தன்னை - நீலரத்நம்போலே ஶ்லாக்யமான வடிவையுடையவனை, கவிசொல்ல - கவிசொல்லும்படி, வம்மின் - வாருங்கோள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹேயராய், கவிபாடினால் பெறுவதும் ஒன்றின்றியே இருக்கிறவர்களையொழிய, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸகலபலப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

[கொள்ளும் பயனில்லை] - கவிபாடுவது தங்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநத்துக்கும் எதிர்த்தலைக்கு ஒருநன்மைக்குமிறே; அத்தைப் பார்க்கலாகாதோ? பெறக்கடவது ஒருப்ரயோஜநமில்லை; அப்ராப்த விஷயமாகையாலே இதுதானே ப்ரயோஜநமாகக் கவிபாடும் விஷயமன்று. [குப்பை இத்யாதி] - அவர்களுக்கு ப்ரயோஜநமாகாதொழியுமோ வென்னில்,—அதுவும் விபரீதபலம். குப்

பையைக் கிளறினாற்போலே யிருக்கிற ஸம்பத்தை. அவர்கள் மறைத்திட்டுவைத்த தோஷங்களை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமித்தனை. [வள்ளல் புகழ்ந்து] - நன்றாகப் புகழ்ந்து. மஹாவம்ஶப்ரஸூதன், உதாரன் என்றிறே கவிபாடுவது. அதுக்கு எதிர்த்தலையான அவர்கள் தோஷத்தையாயிற்று அது ப்ரகாஶிப்பிப்பது. இது, அவர்களுக்கு ப்ரயோஜநம். [நும் வாய்மை இழக்கும்] - உங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் உங்களுடைய வாக்மிதையை இழக்கை. வாய்மை யாகிறது, மெய்; அத்தையிழந்து 'பொய்ச்சொல்லிகள்' என்று ப்ரஸித்தராமித்தனை. [புலவீர் காள்] - உங்கள் விஶேஷஜ்ஞாநம் இருந்தபடி என்? [கொள்ளக் குறைவிலன்] - கீழ்ச்சொன்ன துக்கு எதிர்த்தலையாயிருக்கை. நீங்கள் வைத்துச் சொல்லும் நன்மைகளையெல்லாம் ஸ்வீகரிக கைக்கு ஒரு குறைவுடையனல்லன்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாகையாலே. [வேண்டிற்றெல் லாம் தரும்] - "ஸர்வாந் காமாந் ... ", "ஸகலஃபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:". [கோதில் என் வள்ளல்] - கொ டைக்குக் கோதாவது-கொடுத்தோமென்றிருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரத்தை நினைத்துக் கொடுக்கை யும், வரைந்து கொடுக்கையும். 'நீர் இது அறிந்தபடி என்?' என்ன,—[என் வள்ளல்] - அநு பூதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். [மணிவண்ணன்] - ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும் கைக் கூலிகொடுத்துக் கவிபாடவேண்டும் அழகையுடையவன் என்கை. ரூபாபாஸம் கண்டவிடத்தே உங்களுடைமையைக் கொடுத்தும் மேல்விழாநின்றிகோள்; இப்படிப்பட்ட விஷயத்தைப் பிறகாலி யாதே கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. உபகாரகருமன்றிக்கே, கவிபாடுகிறவர்களுக்கு அவத்யமாம் படி ஹேயருமா யிருக்கிறவர்களைக் கவிபாடாதே, ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனுமாய் ஸர்வா பேக்ஷிதப்ரதனுமான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள் என்கிறார்.

[கொள்ளும் பயனில்லை] - பிறரைக் கவிபாட இழிகிறது அவர்களுத்தேஶ்யராயன்றே: ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவே; அதில்லை யென்கிறார். 'நீங்களும் இசையவே ஸ்வயம்ப்ர யோஜநமன்றே: ப்ரயோஜநபரராயே கவிபாடுகிறது; அதில்லை' என்னவே மீளுவரென்று பார்த்து, முந்துறமுன்னம் 'இல்லை' என்கிறார். [கொள்ளும்பயனில்லை] - நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்குப் பெரியலாபங்காணும், கொள்ளும்பயனில்லை யென்கை: கொள்ளக்கடவ தொரு ப்ரயோஜநமில்லை யென்கை. ஆக, உங்களுக்காக ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லையாயிருந் தது. தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜந மில்லையேயாகிலும், பரஹிதமாகவும் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவதிறே; அதுதான் உண்டோ? என்னில்,—[குப்பை இத்யாதி] - குப்பையைக் கிளறினாற்போலே யிருக் கிற ஸம்பத்தை. அதாவது - மறைந்துகிடக்கிற தோஷத்தை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமித்தனை. குப்பைகிளறினால் உள்மறைந்துகிடக்கிற கறைச்சீரை முதலாவுள்ளவை

அஞ்சாம்பாட்டு - கொள்ளும் இத்யாதி. 'கொள்ளும்பயனில்லை குப்பைகிளர்த்தன்னசெல்வத்தை, கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உபகாரகரும் இத்யாதி.

'கொள்ளும்பயனில்லை' என்று - ப்ரயோஜநாபாவத்தை எதுக்காகச் சொல்லுகிறார்? என்ன, பிறரை இத்யாதி. விவரணம - நீங்களும் இத்யாதி. 'இல்லை' என்கைக்குப் பலமேது? என்ன, அதில்லை என்னவே இத்யாதி. இல்லையென்கிறார், ஹிதகாமராகையாலே யென்றபடி. வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு - நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - கொள்ளக்கடவது இத்யாதி. 'கொள்ளும்பயனில்லை' என்றத்தால் பலிதம் - ஆக இத்யாதி. இத்தால் - கீழ்ப்பண்ணின சங்கைக்குப் பரிஹாரமேது? என்ன, அதாவது இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை விஶதீகரிக்கைக்காக த்ருஷ்டாந்தகாப்பிதமான அர்த்தத்தை விவிச்ய தாசிப்பிக்கிறார் - குப்பையைக்கிளறினால் இத்யாதி. கறைச்சீரை - அழுக்குக்கந்தை. அத்தால்பலித்த விசேஷத்தைக் காட்டுகிறார் - அவர்களுக்கு இத்

யிறே வெளிப்படுவது. அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமளவன்றிக்கே, தங்களுக்கும் அஸ்பர்ச ஸ்பர்சமுண்டாமென்கை. [வள்ளல்புகழ்ந்து] - உதாரமாகப் பாடி. அவன்தனக்கும் ஒருநன்மையின்றிக்கே பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, அவனுக்கு நன்மையுண்டாகவும் அதுதான் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்கடியா யிருக்கிறதாகவும் நன்றாகப்புகழ்ந்து. [நும்வாய்மையிழக்கும்] - நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே. இரண்டுமில்லை யென்று சொன்னீரே: ஆகையாலே, நீங்கள் 'வாக்மிகள்' என்கிற ப்ரஸித்தியை இழக்குமித்தனை. அன்றிக்கே, வாய்மையென்று-மெய்யாய், நாடறிய இல்லாத அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையாலே பொய்சொல்லிகளாமத்தனை நீங்கள். [புலவீர்காள்]- பேறிழவறியும் நீங்கள் செய்யுமதோ இது? உங்கள்ஹிதம் நான் சொல்ல வேண்டும்படியிருப்பதே: வர்ணாச்ரமங்களுக்குச் சேருமோ நீங்கள் செய்கிறவை? ஸர்வசப்தவாச்யன் அவனாலல் அந்த சப்தங்கள் தனக்குச் சேருமோ? நீர் சொல்லுகிற விஷயத்துக்கு, நாங்கள் கவிபாடுகிறவர்களிற் காட்டில் நன்மையுண்டோ? என்னில், [கொள்ளக்குறைவிலன்] - கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாறாடிச் சொல்லுகிறார். கொள்ளும் பயனுமுண்டு, குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வமுமல்ல. நீங்கள் யாவை யாவை சில ஏற்றங்களை யிட்டுக் கவிபாடினீர்கோள், அவற்றை ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் ஒரு குறையுடையனல்லன்; ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன். [வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்] - கொள்ளும் பயனும் பெரிது. நீங்கள் கவிபாடினால் போகமோக்ஷங்கள் வேண்டுமவையெல்லாம் தரும். இவனை யொழிந்தார், ஒருவனுக்கு ஒன்றைக்கொடுத்தால், கொள்ளுகிறவனுக்கு மற்றொன்று அபேக்ஷிதமானால் அது கொடுக்கமாட்டார்களிறே; இங்கு அபேக்ஷிப்பார் தாழ்வாலே இழக்கில் இழக்கு

யாதி. 'குப்பைகிளர்த்தன்ன' என்றத்தால் - இருவர்க்கும் அவத்ய மென்றபடி. இந்த உபயாவத்யத்துக்கும் ப்ரதிகோடியாக அருளிச்செய்கிறார் - அவன்தனக்கும் இத்யாதி. 'கொள்ளும்பயனில்லை' என்றத்தோடே, 'வாய்மையிழக்கும்' என்றத்தைக் கூட்டி அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார் - நீங்கள்கொள்ளும் பயன் இதுவே என்று. இரண்டுமில்லையென்று சொன்னீரே யென்றது - 'கொள்ளும்பயனில்லை, குப்பைகிளர்த்தன்ன' என்று ஸ்வப்ரயோஜந பரப்ரயோஜநங்க ளிரண்டுமில்லை யென்று சொன்னீரே யென்றபடி. 'வாய்மை - வாக்மிதை. ப்ரஸித்தியையென்றது - அர்த்தஸித்தம். இரண்டாமர்த்தம் - ஸத்யதை. வாய்மை - வாயினுடைய தர்மமான மெய், வாய்க்கு நிரூபகதர்மமிறே ஸத்யதை. புலவீர்காள் - விசேஷஜ்ஞர்காள். விசேஷஜ்ஞராகையாவது - இவர்களைப் பாடினத்தால் தனக்குவரும் ப்ரயோஜநத்தையும், 'பாட்டுண்கிறவன் இன்னஜாதீயன், தான் இன்ன ஜாதீயன்' என்னுமத்தையும், 'சப்தங்களுக்கு முக்யவாச்யன் இன்னான்' என்னுமத்தையும் அறிகையிறே; இம்மூன்றுக்கும் விருத்தமிறே நீங்கள் கவிபாடுகிறது. ஆகையால், உங்கள் ஹிதத்தையறிந்து நீங்கள் ப்ரவர்த்திக்க வேண்டாவோ? என்கை - 'புலவீர்காள்' என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம்: இத்தை அருளிச்செய்கிறார்-பேறிழவறியும் இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. உங்கள்ஹிதம் இத்யாதிவாக்யம் - ஸர்வசப்தவாச்யன் இத்யாதி வாக்யாநந்தரே அநுஸந்தேயம். கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாறடிச்சொல்லுகிறர் என்றது - 'கொள்ளும்பயனில்லை, குப்பைகிளர்த்தன்ன' என்ற இரண்டுக்கும் ப்ரதிகோடியை மாறாடிச் சொல்லுகிறார் - 'கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம்தரும்' என்று என்றபடி: அதாவது - அங்குக்கொள்ளும் பயனில்லை, இங்குவேண்டிற்றெல்லாம் தரும்; அங்குக் குப்பைகிளர்த்தன்ன செல்வம்: இங்குக் கொள்ளக் குறைவிலன் என்று இங்ஙனே மாறாடிச்சொல்லுகிறா ரென்றபடி. கொள்ளக்குறைவிலன் - நீங்கள் சொல்லுகிற ஏற்றங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரிக்கைக்குக் குறைவில னென்றபடி. மாறாடிச்சொல்லுகையாவது - அங்கில்லை யென்றத்தை இங்கு உண்டென்றும், அங்கு உண்டானத்தை இங்கு இல்லையென்றும் சொல்லுகை. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்றுவைத்து, "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி" என்றாற்போலே யிருக்கிறது' என்று அருளிச்செய்வர். புத்திஸௌகர்யார்த்தமாகக் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுக்கும் ப்ரதிகோடியை க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - கொள்ளும்பயனும் இத்யாதி. கவிகளைக் கொள்ளுமிடத்தில் - ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில், குறையையுடையனல்ல னித்யர்த்த:. ஏற்றங்களையிட்டு இதி - ஏற்றமாவது - ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் வந்த வைலக்ஷண்யம். விவரணம் - ஸமஸ்த இத்யாதி. 'இவன்தரும்' என்கையாலே - மற்றொருவரும் கொடுக்கமாட்டார்க ளென்று தோற்றுகிறது; அத்தைக் காட்டுகிறார் - இவனையொழிந்தார் இத்யாதி. பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினார்கள்தாம் எல்லாரும் போகமோக்ஷங்களைப் பெறுகிறார்களோ? என்ன, இங்கு இத்யாதி. அவன் அப்படி ஸகலபலப்ரதனே?

மித்தனை ; அவன் தரமாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டா; “ஸௌம்யம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்ச்சிவந்த்யஞ்ச யத்பதம் | ததாதி த்யாயிநாம் நித்யம் அபவர்க்கப்ரதோ ஹரி:” (ஸௌம்யம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்ச்சி வந்த்யஞ்ச யத்பதம்-ததாதி த்யாயிநாம்நித்ய மபவர்க்க ப்ரதோஹரி:) “ஸகலபலப்ரதோஹிவிஷ்ணு:” (ஸகலபல ப்ரதோஹிவிஷ்ணு:).[கோதில்]-ஒருவனுக்கு ஒன்று கொடுக்குமிடத்தில் கோதற்றிருக்கும். கொடைக்குக் கோதில்லாமையாவது - தேச கால பாத்ரங்கள் பார்த்துக் கொடுத்தல், கொடுக்கிறவனுக்கு ‘கொடுத்தோம்’ என்கிற அபிமாநம் அநுவர்த்தித்தல், கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல்படுதல் செய்யவேண்டாதபடி யிருக்கை. நீர் இது அறிந்தபடி யென்? என்ன,—[என்வள்ளல்] - நான் அநுபவித்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். [மணிவண்ணன்] - கொள்ளு மபயனுமின்றிக்கே ஐஶ்வர்யமுமின்றிக்கே யொழிந்தாலு ம விடவொண்ணுதபடி யாயிற்று வடிவழகு. ரூபாபாஸம் கண்டு மேல்விழாநின்றதிறே புறம்பு. வடிவழகு கண்டு கவிபாடினுலு ம் இவனையே பாடவேணும். கைக்கூலி கொடுத்து விரும்பாநின்றதிறே ரூபாபாஸங்களையும். [மணிவண்ணன்தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ] - நான் சொல்லுகிறபடியை யுடையவனை கவிபாட வாருங்கோள். [வம்மின்] - பிற்காலியாதே கடுகப் புகுரப் பாருங்கோள். (௫)

ஆறும் பாட்டு.

வம்மின்புலவீர் ! நும்மெய்வருத்திக்கைசெய்துய்ம்மினோ
இம்மன்னுலகினில் செல்வரிப்போதில்லைநோக்கினோம்
நும்மின்கவிகொண்டு நுந்நுமிட்டாதெய்வமேத்தினல்
செம்மின்சுடர்முடி என்திருமாலுக்குச்சேருமே.

ஆ.—(வம்மின்.) மநுஷ்யரைக் கவிபாடியேயாகிலும் தேஹயாத்ரையை நிர்வஹிக்க வேண்டாவோ? என்னில், — அதுக்குஉபாயம் சொல்வேன், வாருங்கள். எங்ஙனேயென்னில்,— க்ருஷ்யாதிகளைப் பண்ணி ஜீவியுங்கள். க்ருஷ்யாதிகள் ஆயாஸாத்மகமாகையாலே அவை துஷ்கர மல்லவோ? அவற்றிற்காட்டில் ஸ்ரீமான்களான மநுஷ்யர்களை ஜீவநார்த்தமாகக் கவிபாடுகையே

என்ன, ஸௌம்யம் இத்யாதி. “ஸௌம்யம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்ச்சிவந்த்யஞ்ச யத்பதம் | ததாதி த்யாயிநாம் நித்யம் அபவர்க்கப்ரதோ ஹரி:” “தைவேந்த்ர ஸிம்ஹாஸநயோக்யகைவல்ய ஸௌக்யம் த்ரிஸாம்ராஜ்யகாதம்பவீர்ய: | தேவதேவ: ஸர்வதம் ப்ரஸாத்ய விஷ்ணும் ஸம்ப்ராப்ய ஸகலபலப்ரதோஹிவிஷ்ணு:” இதி ஸ்ரீமாங்கள்யஸ்தவே. ‘நித்யம’ என்கையாலே - இதுவே இவனுக்கு ஸ்வரூப மென்றபடி. ‘வேண்டிற்றெல்லாம்தரும், கொள்ளக்குறைவிலன்’ என்கிற இரண்டையும் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - கொள்ளும்பயனும் இத்யாதி. வடிவழகு விடவொண்ணுமை ைக் கிப்புநர்ங்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறா- ரூபாபாஸம் இத்யாதி. ‘மணிவண்ணன்’ என்றதுக்குக கீழே கூட்டி ஹாவம அருளிச்செய்தார் - கொள்ளும்பய னும் இத்யாதி வாகயத்திலே. மேலே கூட்டி ஹாவாநதரம் - வடிவழகு இத்யாதி. ‘கொள்ளும்பயனின்றிக்கே யொழிந்தாலும் விடவொண்ணுது வடிவழகு’ என்றதுக்கு ரூபாபாஸம் இத்யாதியாலே உதாஹரணம் அருளிச் செய்த அநந்தரம், ‘ஐஶ்வர்யமின்றிக்கேயொழிந்தாலு ம் விடவொண்ணுது வடிவழகு’ என்றத்தை உதாஹரண முகேந விஶதீகரிக்கிறார் - கைக்கூலி இதயாதி. ‘கவிசொல்லவம்மினோ’ என்றததோடே ‘மணிவண்ணன்’ என்றத்தைககூட்டி ரஸோக்தி - நான்சொல்லுகிற இத்யாதி. படி - ப்ரகாரமும், வடிவும். வம்மின் - வாருங் கோள். ‘ஓ’ என்கிற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - பிற்காலியாதே இத்யாதி என்னுதல், விதிககு ஹாவமாதல். ஓ- அசை. க்ரமேண அந்வய:. (௫)

நன்றன்றோ? என்னில்,—உங்கள் அபேக்ஷித பலப்ரதரான ஸ்ரீமான்கள் இந்த லோகத்தில் உளரோ? என்று பார்த்தோம்; பார்த்தவிடத்தில் ஒருவரு மின்றியே யிருந்தது. ஸ்ரீமான்களான மநுஷ்யர்கள் இல்லையாகில் இந்த்ராதிகளை யேத்தினாலோ? என்னில்;—உங்களுடைய அழகிய கவிகளைக் கொண்டு உங்களபீஷ்டதேவதைகளை நீங்கள் ஏத்தினாலும்,பின்னையும்அதெல்லாம் அந்த இந்த்ராதிதேவதைகளுக்கு அந்தராத்மபூதனாய் ஸ்ரியப்பதியாயிருந்த எம்பெருமான்திருவடிகளிலே சேரும்; ஆனபின்பு, எம்பெருமான் தன்னையே ஏத்துங்கள் என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ‘ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளை ஸ்துதிக்கிறோம்’ என்று அவர்கள் சொல்ல, ‘அதிக்ஷுத்ரரான மநுஷ்யரை ஆஸ்ரயித்து ஜீவநம்பெறுமதைக்காட்டிலும் ஸரீரங்கள் நோவச் சுமைசுமந்தும் கைத்தொழில்கள் செய்தும் ஜீவிக்கை நன்று’ என்ன, அவர்களும் ‘அத்தால் எங்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாம் கிடையாது; ஆதலால், எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைக் கவிபாடி எங்களபேக்ஷிதங்கள் பெறுவோம்’ என்ன, ‘நீங்கள் அவர்களை ஸ்துதிக்கைக்கு ஈடான நீர்மைகள் அவர்களுக்கு இல்லாமையாலே அந்நீர்மைகளையுடைய எம்பெருமான்பக்கலிலே சேரும்; உங்களுக்குச் சௌர்யமே ஸித்திப்பது; ஆனபின்பு, எம்பெருமானையே கவிபாட வாருங்கோள்’ என்கிறார்.

[வம்மின்] - வாருங்கோள். [இம் மன் என்று தொடங்கி] - நித்யமாய்வருகிற இவ்வுலகத்தில் உங்கள் கவியின்தரம் அறிந்து கொண்டாடிக் கொடுக்கும் செருக்குடையாரை இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில் கண்டிலோம். கவிபாட்டுண்கிற தேவதையின் பேரும் அவ்வளவும் சென்று அவற்றுக்கு வாசகமாம் வகையாலும் அவனையே கவி யாடிற்றும்.

ப.—அநந்தரம், நீங்கள் ஆரையேனுங் கவிபாடிலும் ஸ்ரியப்பதியான ஸர்வஸேஷிக்கே அது சேருமித்தனை என்கிறார்.

புலவீர் - புலவராகையாலே விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள், வம்மின் - (இதரஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்ந்து) வாருங்கோள்; (தேஹயாத்ராஸேஷமாக),நும் மெய் வருத்தி-உங்கள் ஸரீரத்தை வருத்தி, கை செய்து - கைத்தொழில் செய்து, உய்ம்மினோ - உஜ்ஜீவியுங்கோள்; மன்-ப்ரவாஹ நித்யமான, இ - இந்த, உலகினில் - லோகத்தில், செல்வர் - ஸ்ரீமான்களாயிருப்பார், இப்போது-இக்காலத்தில், இல்லை - இல்லை, நோக்கினோம் - ஆராய்ந்துபார்த்தோம்; (இனி), நும் - உங்களுடைய, இன் கவி கொண்டு-ஸ்லாக்யமான கவிகளைக் கொண்டு, நும் நும்-உந்தம்முடைய ருச்யநுகுணமாக, இட்டாதெய்வம் - இஷ்டதேவதைகளை, ஏத்தினல் - ஸ்துதித்தால், (அவர்களுக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற குணங்கள் ஸித்தியாமையாலே அவர்களுக்குச் சேராதே), செம் மின் சுடர் முடி - அப்ரதிஹதப்ரகாசமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனாய், என் திருமாலுக்கே - எனக்குஸ்வாமியான ஸ்ரியப்பதிக்கே, சேரும் - சேருமித்தனை.

உங்களுக்கு பகவத்குணசௌர்யமே பலம். ஸப்தார்த்தங்களிரண்டும் ஸ்ரியப்பதிக்கே சேருவதென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ‘ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிறோம்’ என்ன, ‘க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதில் உடம்புநோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்று’ என்கிறார்.

[வம்மின்] - காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரைப் பொய்கையைக் காட்டி யழைப்பாரைப் போலே ‘வாருங்கோள்’ என்கிறார். [புலவீர்] - நல்லதும் தீயதும் அறியும் நீங்கள். ‘நீர் அழைக்கிறதென்? பிறரைக் கவிபாடியாகிலும் தேஹயாத்ரையை நடத்தவேண்டாவோ?’ என்ன, ‘உங்கள் தரம் குலையாதே ஜீவிக்கலாகாதோ?’ [நும் மெய்வருத்தி இத்யாதி] - உங்கள் ஸரீரத்தை வருத்தி

யும் கைத்தொழில் செய்து ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். ‘சுமைசுமந்தும் புல் சிதைத்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்’ என்பர் எம்பார். ‘அதனால் ஜீவநம் பூர்ணமாகாது, பிறரைக் கவி பாடி யாகிலும் ஜீவிக்கவேணும்’ என்ன,—[இம்மன்னுலகினில் இத்யாதி] - ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாய்ச் செல்லுகிற இஜ்ஜகத்தில் செல்வர் இல்லை; உங்களுக்குப் பின்னையும் சிலரை அர்த்தியாமல் பூர்ணமாகத் தருகைக்கு ஈடான ஸம்பத்துடையா ரில்லை. [இப்போது நோக்கினோம்] - பண்டே ஸம்ஸாரிகளில் செல்வர் இல்லை. இவர் ஸம்ஸாரயாத்ரையில் கண்வைக்குமவரல்லர்; இவர்கள் ப்ரயோஜநத்துக்காக இப்போது ஆராய்ந்துபார்த்தால் இவர்கள்குறை தீர்க்கவல்லா ரின்றிக்கே இருந்தது. [நும் இன் இத்யாதி] - ‘மநுஷ்யர்பக்கலன்றோ பசையில்லாதது. எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைக் கவிபாடுகிறோம்’ என்ன,—‘ உங்கள்கவி அவர்களுக்கு ஸ்துதியாகமாட்டாது ’ என்கிறார். [நும் இன் கவிகொண்டு] - பகவத்விஷயத்துக்குச் சேரும் கவிகளைக் கொண்டு உங்களிஷ்டதேவதைகளை ஏத்தினால்—உங்கள் குணாநுரூபமாக ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ள தேவதைகளை ஏத்தினால், அப்புகழ்ச்சிக்கு அடியான குணங்க ளில்லாமையாலே அவர்களுக்குச் சேராது. ‘ஆருக்குச் சேர்வது?’ என்னில், — [செம்மின் இத்யாதி] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸ்ரீயஃபதிக்குச் சேரும். புண்டரீகாக்ஷன் என்றும், ஸ்ரீமான் என்றும், மஹோதாரன் என்றுமிறே கவி பாடுவது. அது உள்ளவிடத்திலே செல்லுகையாலே அவனையே கவி பாடிற்றுமித்தனை. கவிபாட்டுண்கிற தேவதையின் பேரும் தத்அந்தர்யாமியளவும் செல்லுகையாலே, அவனையே கவிபாடிற்றுமித்தனை. உங்களுக்குச் சௌர்யமே ஸித்திப்பது. ‘பகவத்விஷய மொழியக் கவிபாடவேணும்’ என்னும் நிர்ப்பந்தம் உங்களுக்கு உண்டானாலும் அது கிட்டாதபின்பு இவனையே கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார். “ யெயஜந்தி பித்ரூந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஸநாந் । ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே.”

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிறோ மென்ன, ‘க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்புநோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்று’ என்கிறார்.

[வம்மின்]-காட்டுத்தீயிலேஅகப்பட்டாரை மடுவைக்காட்டிஅழைப்பாரைப்போலே வாருங்களென்கிறார். [புலவீர்]-நல்லதறியும் நீங்கள் வாருங்கோள். ‘எங்களை நீர் அழைக்கிறதேன்? எங்களுடைய தேஹயாத்ரை நடக்க வேண்டாவோ, பிறரைக் கவிபாடியாகிலும்?’ என்ன, மெய்யே ஜீவிக்க வேண்டினாலும் உங்கள் தரம் குலைய ஜீவிக்கவேணுமோ? உங்கள் தரம் குலையாமல் ஜீவிக்க வொண்ணாதோ? [நும் மெய் இத்யாதி] - உங்கள் ஶரீரத்தை வருத்தியும் கைத்தொழில் செய்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். இதுக்கு எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி - ‘கோட்டைசுமத்தல் புற்சிரைத்தல் செய்ய மாட்டீர்களோ?’ என்று. அத்தால் எங்களுக்குப் பூர்ணமாக ஜீவிக்கக்கிடையாதே! பிறரைக் கவிபாடினால் எங்களுக்கு வேண்டுவேது வாங்கி ஜீவிக்கலாமென்ன, அதுஆமிறே பெறில்: [இம்மன்னுலகினில் செல்வர் இப்போதில்லை நோக்கினோம்]-ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான இந்த லோகத்தில் உங்கள் கவிகேட்டு இதுக்குத் தரமாகத்தருகைக்கு உதாரராயிருக்கும் ஸ்ரீமான்கள்

---

*ஆறும்பாட்டு - **வம்மின்** இதயாதி ‘நும்மெய்வருத்திகைசெய்துய்ம்மினோ’ என்றதைக் கடாக்ஷித்தது அவதாரிகை - **ஜீவநார்த்தமாக** இத்யாதி.*

*மீளவும் ‘வம்மின்’ என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமுகேந ஹாவம் - **காட்டுத்தீயிலே** இத்யாதி. மடுவின் ஸ்தாநம்-மெய்வருத்துகை. தாத்பாயம் - **மெய்யே** இத்யாதி. **மெய்யே** - ஸத்யமாக, சரீரமே யென்றும். **தரம்** - ஆதிக்யம், யோக்யதையுமாம். ஆத்மாவினுடைய ஜீவநத்தை உபேக்ஷித்து, ‘சரீரமிருந்தால் அமையும்’ என்றிருந்திகோளாகி லென்றபடி. **வருத்தியும்** - ப்ரயாஸப்படுத்தியும். உக்தார்த்தத்துக்கு ஆப்தவசநம் - **இதுக்கு எம்பார்** இத்யாதி. **கோட்டைசுமத்தல்** என்றது - ‘மெய்வருத்தி’ என்றதுக்கு. **புற்சிரைத்தல்** என்றது - ‘கைசெய்து’ என்றதுக்கு: **சிரைத்தல்** - செதுக்குகை. மன்னுலகு - நித்யமான லோகம். லோகயாத்ரையில்,*

இல்லை. [இப்போது நோக்கினோம்] - 'இவர்கள் நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்று இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; ஒருவருமில்லையாயிருந்தது. அர்த்தாந்தரமாகில், 'இப்போது இல்லை' என்னவேண்டாவே; முன்புமில்லையே. முன்பு இவர்தாம் லோகயாத்ரையில் கண் வைக்குமவரன்றே, 'இவர்கள் வ்யர்த்தமே துக்கப்படுகிறார்களோ? ஏதேனும் ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்று இப்போது பார்த்தோமென்கிறார். மநுஷ்யரிலன்றே இல்லாதது; தேவர்கள் மநுஷ்யரில் வ்யாவ்ருத்தரே; இக்கவிகளைக் கொண்டு எங்களுடைய இஷ்டதேவதைகளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோமென்ன, [நும் இத்யாதி]-உங்களுடைய இனிய கவிகளைக்கொண்டு, ராஜஸராயும் தாமஸராயுமிருக்கிற உங்களுக்குப் பொருந்தும் ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளை ஸ்துதித்தால். அது, [செம்மின் இத்யாதி] - நீங்கள் சில ஏற்றங்களைச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது; அது அவர்களுக்குக் கூடாது; "புண்டரீகாக்ஷன்" என்றால் அது உள்ளவிடத்தே போம்: விருபாக்ஷன்பக்கல் போகாதே; ஆகையாலே, ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸ்ரீயஃபதிபக்கலிலே வந்து சேரும். ஆகையால், உங்களுக்கு ஸித்திப்பது சௌர்யபலமே. 'ஸர்வாதிகன், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன், ஸர்வரக்ஷகன்' என்றாற்போலேயிறே கவிபாடுவது; அது உள்ளவிடத்திலே வந்து சேருமிறே. அப்ரதிஹதப்ரகாசமான தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தை யுடையனை. [என் திருமாலுக்குச் சேரும்]-உங்கள் ப்ரதிபத்தியொழிய, கவியின் ஸ்வபாவத்தாலும் ஸ்ரீயஃபதிக்குச் சேரும்: "ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகில் அவனையே நோக்குமாபோலே, கவிகளானவை சப்தஸந்தர்ப்பமா யிருக்கையாலே, ஸர்வ சப்தவாச்யன் அவனாகையாலும் அவனுக்கே சேரும். அதாவது-ஸர்வ சப்தங்களும், அசித்தும் தததிமாநிஜீவனும் ததந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதத்துக்குவாசகங்களாகையாலேவிசேஷ்யப்ராதாந்யத்தாலேஅவனையே சொல்லிற்றும்; "யேயஜந்தி" (யேயஜந்தி) இத்யாதிவத். (௬)

கண்வையாதவர் இப்போது ஆராய்கைக்கு அடியேது? என்ன, இவர்கள்நெஞ்சுகன்ற இத்யாதி. கன்ற - உலர. 'இப்போது-நோக்கினோம' என்று அந்வயிக்கவேணுமோ? 'இபபோதில்லை, நோக்கினோம்' என்றுஇருந்தபடியே அர்த்தம்சொன்னாலோ? என்ன, - அர்த்தாந்தரமாகில் இத்யாதி. ஆனால் இப்போதோ நோக்கிற்று, முன்பு நோககவில்லையோ? என்ன, முன்பு இவர்தாம் இத்யாதி. ஆனால் இப்போதுதான் கண்வைத்தாரோ? என்ன, இவர்கள் வ்யர்த்தமே இத்யாதி. இவர்களுடைய து:காதிசயததைக் கண்டு தயையாலே கண்வைத்தாரென்றபடி. 'நும்நும' எனகிற அதிகாரி பேதத்தைக் காட்டுகிறார், ராஜஸராயும் இத்யாதி. இன்கவி - இனிய கவி, ஸ்லாக்யமான கவி. நுந்நும் - உங்களுங்களுடைய. இட்டாதெய்வம் - இஷ்டதேவதைகளை. 'திருமாலுக்குச்சேரும்' என்றதுக்கு இரண்டு ஹேது - அர்த்தஸ்வபாவத்தாலும், சப்தஸ்வபாவத்தாலும் சேருமென்று. அதில், அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே சேருமென்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நீங்கள் சில இத்யாதி. எப்படி கூடாது? என்ன, புண்டரீகாக்ஷன் இத்யாதி. சௌர்யபலமே - சௌர்யமே பலமென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவை மீளவும் விசேஷிக்கிறார் - ஸர்வாதிகன் இத்யாதி. செம்மின் சுடர்முடி - அப்ரதிஹதப்ரகாசமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனை. செம்மை - செவ்வை, அதாவது - அப்ரதிஹதமாகை. சப்தஸ்வபாவததாலும் சேருமென்று இரண்டாம் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - உங்கள்ப்ரதிபத்தி இத்யாதி என் என்றதின் தாத்பர்யம். கவியின் ஸ்வபாவத்தாலும்-திருமாலின் தாத்பர்யம். 'ஸ்ரியஃபதிக்கே சேரும்' என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி அழகிய தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனை ஸர்வேச்வரனொருவனையே சென்று சேராநிற்கும் ஜ்ஞாநமானது இதி பாசுரார்த்த:. முதல் திருவந்தாதி - அறுபத்தேழாம்பாட்டு: "பெயரும் கருங்கடலே" இத்யாதி. தத்வாசகசப்தங்கள் வேணுமாகில் அவனைச்சொல்லுகிறது, சிதசித்வாசகசப்தங்கள் அவனைச்சொல்லும்படியென்? என்ன, விசேஷ்யப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லு மென்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. ஆராதநங்கள் விசேஷ்யதயா ப்ராதாநனாகையாலே ஈச்வரனையே விஷயமாகவுடைத்தாயிருக்கும்படி, ஸர்வசப்தங்களும் விசேஷ்யதயா ப்ராதாநனான ஈச்வரனுக்கே வாசகமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்-யேயஜந்தி இத்யாதிவத் என்று. "யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந்। ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" இதி தக்ஷஸ்ம்ருதௌ. க்ரமேண அந்வய:. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

சேருங்கொடைபுகழெல்லையிலானை ஓராயிரம்
பேருமுடையபிரானையல்லால் மற்றுயான்கிலேன்
மாரியனையகை மால்வரையொக்கும்திண்தோளென்று
பாரிலோர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேசவே.

ஆ.—(சேரும்.) ஸ்ரிய:பதியான தனக்கு ஸத்ருஶமான நிரவதிகௌதார்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானையல்லால், மற்று இந்தலோகத்தில் த்ருணகல்பரான மநுஷ்யாதிகளை, மாரியனையகை மால்வரையொக்கும் திண்தோளென்று பச்சைப் பசும்பொய்கள்பேசேன் என்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானையொழிய வேறுசிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே யொழியப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[சேரும் என்று தொடங்கி] - ஏதேனும் கொடுத்தானென்றாலும் அவனுக்கு ஆகிற்கும் என்றிருக்கிற தன்னுடைய கொடையாலே வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதானுமாய்க் கவிபாடுகைக்கு ஈடாக குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவனை ஒழிய. [மாரியனைய என்று மேலுக்கு] - ஔதார்யத்துக்குக் கை மேகத்தோடு ஒக்கும்: திண்மைக்குத் தோள் மலையோடு ஒக்கும் என்று பூமியிலே த்ருணஸமானனாயிருப்பானொருவனுகிற க்ஷுத்ரஜந்துவைக் கவிபாடுகையாகிற கலப்பில்லாத பொய் சொல்ல. பாரிலோர்பற்றையை - குடிப்பற்றில்லாத அதிலுப்தனை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்துத்யமான குணங்களையும் திருநாமங்களையும் பூர்ணமாகவுடையவனை யொழிய, வேறொரு விஷயத்தைப் பொய்க்கவிபாட ஶக்தனல்லேன் என்கிறார்.

சேரும் - (தனக்குத)தகுதியான, கொடை - கொடையும், புகழ்-(அத்தால்வந்த) குணப்ரதையும், எல்லை இலானை - எல்லையிறந்திருக்குமவனாய், ஓர் ஆயிரம் - அத்விதீயமாய் ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமான, பேரும் உடைய - திருநாமங்களையும் உடைய, பிரானை - மஹோபகாரகனை, அல்லால் - ஒழிய, மற்று - வேறு, பாரில் - பூமியிலே, ஓர் பற்றையை - தூறுபோலே நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருப்பதொரு பதார்த்தத்தை, கை - கைவழக்கங்கள், மாரி அனைய என்று - மேகத்தை ஒத்தனஎன்றும், திண் தோள் - திறலிய தோள்கள், மால் வரை - பெரிய மலையை, ஒக்கும் என்று- ஒக்குமென்றும், பச்சை பசும் பொய்கள் - மெய்கலவாத புதுப்பொய்களை, பேச - பேச, யான்- (பூர்ணவிஷயத்தைப்பற்றின) நான், கிலேன் - ஶக்தனல்லேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'வழியடிக்குமிடத்திலே தன்கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே இவர்களைப்போலன்றியே பகவத்விஷயத்தையொழிய வேறுசிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராகிறார்.

[சேரும் கொடை இத்யாதி] - கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை என்றுமாம். [ஓராயிரம்பேர் இத்யாதி] - "வௌஷட்" என்று ஒருமந்த்ரஸ்ஸிலேவைத்துக் கவிபாடவொண்ணாதாயிருக்கையன்றிக்கே கவிபாடுகைக்கு விஷயமான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமாய், அஸங்க்யேயமான திருநாமங்களையுடையவனை. [ஓராயிரம்] - ஒரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கும்

படி அத்விதீயமாயிருக்கை. [பிரானை] - அவற்றை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த மஹோபகாரகனை. [மற்று யான் இலேன்] - வேறுசிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனல்லேன். 'இவர் பாடா தொழிகிறது என்?' என்னில்,-[மாரியனைய கை] - கொடுக்கைதானே ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்து, கொடுக்கப்பெறாதபோது உடம்புவெளுக்குமவன். [மால்வரையொக்கும் திண்தோள்] - பெரிய மலைபோலே திண்ணிதான தோளையுடையவன். 'கொடுக்க' என்றால் தேம்புகிற தோளை, 'கொடுக்கக்கொடுக்கப் பணைக்குந் தோள்'என்கை. [பாரில்] - போகபூமியி லன்றிக்கே பூமியிலே வர்த்திக்கிற. [பற்றையை] - உத்பத்திஸ்திதிவிநாஶங்கள் தனக்கும் உறுப்பன்றிக்கே பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கே யிருக்கும் சிறுதூற்றை. ஒருதமிழன் 'பாரில் என்கிறது, ஒரு நத்தமில்லையென்கை; பற்றை என்கிறது, கண்டதெல்லாம் பற்றக்கடவனாய் விடக்கடவதொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கை' என்றான்; 'த்ருணஸமனென்றாய்த்துச் சொல்லிப்போருவது. [பச்சைப்பசும் பொய்கள் பேச] - மெய்கலவாத பொய் சொல்ல நான் க்ஷமனல்லேன். ஆயிரம்பேருமுடைய பிரானை யல்லால் மற்று பாரில் ஓர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேச யான் இலேன்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. வழிபறிக்கும்நிலத்தில் தன்கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே இவர்களைப்போலன்றிக்கே பகவத்விஷயத்தையொழிய வேறுசிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன் என்று ப்ரீதராகிறார்.

[சேரும் இத்யாதி] - கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; அன்றிக்கே, தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில்லாதவ னென்னுதல்: அதாவது - ஒருவன் ஒருவனுக்கு ஒருபசுக் கொடுத்தானாகில், 'இவனுக்கு இதுக்கு அடியேன்?' என்று இருப்பர்கள்; பெருமாள், ஸிம்ஹாஸநமும் ஸ்ரீஶத்ருஞ்சயனுமகப்படக் கொடுத்து வெறுவியராய் நிற்கிறவளவிலே த்ரிஜடன் வந்து அர்த்திக்க, 'ஸரயூதீரத்துக்கு இவ்வருகுபட்ட பசுக்களையடையக் கொண்டுபோ' என்று பெருமாள் கொடுக்க, 'பெருமாள் கொடுத்தாராகில் சேரும்' என்றார்களிறே; அப்படியே தகுதியான கொடையால் வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை. இவ்விஷயத்தையாயிற்றுக் கவிபாடுகிறது. [ஓராயிரம் இத்யாதி] - கவிபாடுமிடத்தில் ஒன்றிரண்டுபேராய், அதுதானும் 'ஜலபிலஃ' என்றாற்போலேயாய், ஒருசந்தஸ்ஸிலடங்காதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, நினைத்தபடி பாசுரமிட்டுக் கவிபாடலாம்படி அநேகந்திருநாமங்களை யுண்டாக்கிவைத்த மஹோபகாரகனை. [ஓராயிரம்]-ஓரோன்றேகவிபாடுகைக்கு விஷயம்போரும்படி அத்விதீயமாயிருக்கை. [பிரானை]-அவற்றை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த மஹோபகாரகனை. **[அல்லால் இத்யாதி]** - இவனையொழிய வேறொருவரைக் கவிபாட நான் ஶக்தனாகிறிலேன். எதுதான் நீர் மாட்டாதொழிகிறது? என்ன, [மாரியனைய கை]-கொடுக்கைக்கு முதலின்றிக்கேயிருக்

ஏழாம்பாட்டு - சேரும் இத்யாதி. இப்படி உபதேசிக்கச்செய்தேயும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே ஸ்வலாபாநுஸந்தாநத்தால் ப்ரீதரானபடியை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'பிரானையல்லால் மற்றுயான்கிலேன்' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-வழிபறிக்கும் இத்யாதி.

*கொடை சேரும்புகழென்னுதல், சேரும்கொடைபுகழ் என்னுதல். த்விதீயார்த்தத்தில், 'சேரும்' என்றது - கொடைக்கு விசேஷணம். **கோடை** - தாநம். அவனுடையகொடை தகுதியாயிருக்குமென்னுமத்தை த்ரிஜடவ்ருத்தாந்தமுகேந காட்டுகிறார் - **அதாவது இத்யாதி. ஸ்ரீசத்ருஞ்சயன்** - பெருமாளானை. **வெறுவியராய்** - இல்லாதவராய். **இவ்விஷயத்தை** - ப்ராக்ருதகுணவிஶிஷ்டவிஷயத்தை. இப்ப்ரகாணத்திலே '**ஆயிரம்பேருமுடைய**' என்றதுக்கு ஹாவம்-**கவிபாடுமிடத்தில் இத்யாதி ஒருசந்தஸ்ஸிலிதி** - ஒன்றிரண்டாகிலிறே இவனுக்கு வேண்டின சந்தஸ்ஸி லடங்காதொழிவ தென்றபடி. 'ஓர்' என்றதுக்கு ஹாவம் - **ஓரோன்றே இத்யாதி.** இப்போது, 'பிரான்' என்றதுக்கு ஹாவம் - **அவற்றை இத்யாதி.** கொடை மேகத்தோடு துல்யமாகை எந்தப்ராகாரத்தாலே? என்ன, **அதாவது இத்யாதி. மாரி** - மேகம். **அனைய** - ஸத்ருஶமான. **கை** - கொடை.*

கிற ஞெருவனை, கொடைக்கு மேகத்தை யொக்குமென்கை. அதாவது - ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்கப்பெறாதபோது உடம்பு வெளுக்கையுமாகிற இத்யாதிகள். கையென்றது-கொடை. [மால்வரையொக்கும் இத்யாதி] - கொடையைநினைத்துத் தேம்புகிற தோளைக்குறித்து, கொடுத்துப் பணைத்திருக்கிற தென்றும், இத்தோள்நிழலிலேயன்றே லோகமாக ஜீவித்துக்கிடக்கிற தென்றும். [பாரில் ஓர்பற்றையை] - ஸோமபூமியிலுள்ளார் சிலராகில் ஆமிறே; பூமியிலுள்ளார் சில ராய், பற்றையாய்; அதாவது - முளைத்தெழுந்து தீந்துபோவன சில சிறுதூறு உண்டாயிற்று; அப்படியே, உத்பத்தியேதொடங்கி விநாசத்தளவும், தனக்கு உறுப்பாதல் பிறர்க்கு உறுப்பாதல் செய்யாதவர்களை. அன்றிக்கே, 'பாரென்று - நத்தமாய், அத்தால் - ஒரு குடிப்பற்றின்றிக்கேயிருக்கை. பற்றையை - கைப்பட்டத்தை இறுகப்பிடித்து ஒருவர்க்கு ஒன்று ஈயாதவர்களை' என்று ஒருதமிழன் வ்யாக்யாநம் பண்ணினான். 'த்ருணஸமன்' என்று சொல்லிப்போருவது. [பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேசவே] - மெய்கலவாத பொய்களைச் சொல்ல. ஆயிரம்பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று - பாரிலோர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேச - யான் கிலேன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வேயின்மலிபுரைதோளி பின்னைக்குமணாளனை
ஆயபெரும்புக ழெல்லையிலாதனபாடிப்போய்க்
காயங்கழித்து அவன்தாளிணைக்கீழ்ப்புகுங்காதலன்
மாயமனிசரை என்சொல்லவல்லேன்என்வாய்கொண்டே ?

ஆ.—(வேயின்.) நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனுய்க்கொண்டு வேயின்மலிபுரைதோளி பின்னைக்கு மணாளனைக் கல்யாண நிஸ்ஸீம நிரவதிககுணங்களைப் பாடி அவன்தாளிணைக்கீழ்ப் புகும் காதலையுடையவனான நான் அவனையொழிய 'இந்த ப்ரக்ருதிவஶ்யரான மநுஷ்யரைக் கவி பாடுவேன்' என்றால்தான் என்வாய் எனக்கு விதேயமோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணஸாகரமாய் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனாயிருக்கிறவனையொழிய வேறுசில க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாட நான் உபக்ரமிக்கிலும் என்வாய் அதுக்குப் பாங்காகாது என்கிறார்.

இத்யாதிகள் என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே - அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷத்வ ஜலஸ்த்தலவிபாகராஹித்யாதிகள் சொல்லப் படுகிறன. வரையோடு ஒத்திருக்கிறதும் திண்ணியதாயிருக்கிறதும் எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன, **கொடையை நினைத்து இத்யாதி.** தேம்புகிற - இளைக்கிற. திண்மைக்கு அர்த்தம் - **இத்தோள்நிழலிலே இத்யாதி. மால் வரை** - பெரிய மலை. **திண்தோள்** - த்ருடமான தோள். மால்வரையொக்கும் ஆகாரம் இவனுக்கில்லையென்ற வோபாதி, திண்மையும் இவனுக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டுகொள்வது. அதாவது - தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவும் மாட்டாதே சத்ருவுக்கு அஞ்சிக் காடுபாய்ந்து திரிகிறவனை, 'லோகமாக உன்தோள்நிழலிலே ஜீவித்துக்கிடக்கிறது' என்னுநிற்பர்களென்று. ஸோமபூமி - ஸ்வர்க்காதிகள். **தீந்து** - நசித்து. **தூறு என்று**-இவ்விடத்திலே த்ருணத்தைச் சொல்லுகிறது. **பாரில்** - பூமியிலே. **ஓர்பற்றையை** - நிஷ்ப்ரயோஜநமாயிருப்பதொரு த்ருணத்தை யென்னுதல்; **பாரென்று** - நத்தமாய், **இலோர்** - இல்லாதவர்க ளென்னுதல். **நத்தம்** - இருப்பிடம். **பற்றையென்று** - த்ருணமாதல், லோபியாதல். பற்றிக்கொண்டு விடாதேயிருக்ுமவனை - பற்றையென்கிறது. முந்தின அர்த்தமே நிர்வஹித்துப்போருவ தென்கிறார் - **த்ருணஸமன் இத்யாதி.** 'பச்சைப் பசும்பொய்' என்று - மிகவும்பொய்யென்றாய் மெய்கலவாதபொய் என்கிறார். **பச்சைப்பசுமை**-நல்லபசுமை. அதாவது - அல்பமும் வாட்டமில்லாமை. பொய்க்கு வாட்டமாவது - மெய்கலக்கை. அந்வயிக்கிறார் - **ஆயிரம் இத்யாதி.** சேரும்கொடைபுகழித்யாரப்ய, பிரானையல்லால் மற்று - பாரிலோர்பற்றையை - மாரியனையகை மால்வரையொக்கும் திண்தோளென்று - பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேச - யான்கிலேன் இத்யந்வயம். (எ)

[வேயின் என்று தொடங்கி] - வேயிற்காட்டிலும் அழகியதாய்ப் பரஸ்பரம்ஒத்த தோளையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய கல்யாணமாய் அஸங்க்யாதமான மஹாகுணங்களை நெடுநாள் இனிதாக அநுபவித்துப் பின்னை இந்தப்ராக்ருதஶரீரத்தை விட்டு பகவதர்ஹமான அப்ராக்ருதஶரீரத்தைப் பெற்று அவன்திருவடிக்கீழே புகவேண்டியிருந்த நான்.

ப.—அநந்தரம், பரமப்ராப்யபூதனான க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடி அவனைப்பெற ஆசைப் பட்டிருக்கிற நான், க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடவல்லேனோ? என்கிறார்.

வேயின் - (பசுமைக்கும் திரட்சிக்கும் செவ்வைக்கும்) வேயொப்பாமிடத்தில், மலி - அதிலும்மிகைத்து, புரை - விளங்குவதான, தோளி - தோளையுடைய, பின்னைக்கு - பின்னைக்கு, மணாளனை - நித்யாபிமதனான க்ருஷ்ணனை, ஆய - ஸ்வரூபாநுபந்தியாய், பெரும் - தனித்தனி அபரிச்சிந்நமாய், எல்லையிலாதன - அஸங்க்யாதமான, புகழ் - குணங்களை, பாடி - பாடி, போய் - நெடுங்காலம்நடந்து, காயம் - சரீரத்தை, கழித்து - கழித்து, அவன்தாளிணைக்கீழ் - (பரமப்ராப்யபூதனான) அவனுடைய திருவடிகளிலே, புகும் - ஒதுங்குகையிலே, காதலன் - ஆசையையுடைய நான், மாயம் மனிசரை - ப்ரக்ருதிவஶ்யரான மநுஷ்யரை, என்வாய்கொண்டு - (பகவத்ஸ்துதியோக்யமான) என்வாக்கைக்கொண்டு, என் சொல்ல வல்லேன்-எத்தைச் சொல்ல வல்லேன்? போயென்றது - காயங்கழித்து ஒருதேசவிசேஷத் தேறப்போ யென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாய் ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணகுணகனாயிருக்கிறவனை, உள்ளத்தைக் கவிபாடி ஶரீரஸம்பந்தத்தையறுத்து அவன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவேணு மென்னும் அபிநிவேஶத்தையுடைய நான் க்ஷுத்ரமநுஷ்யரை என் கரணத்தைக்கொண்டு கவிபாட க்ஷமனல்லேன் என்கிறார்.

[வேயின் இத்யாதி] - பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் வேயைக்காட்டிலும் விஞ்சின அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பரஸத்ருஶமான தோள்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. பிறரைக்கவிபாடுகைக்கு யோக்யமான சரீரஸம்பந்தத்தை அறுக்கைக்கும், விலக்ஷணஶரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கும் புருஷகாரம் நப்பின்னைப்பிராட்டி என்கை. அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடக்கடவ நான் மற்றும் சிலரைக் கவிபாடவோ? [பின்னைக்குமணாளனை] - "யஸ்யாஜநகாத்மஜா, ஸுப்ரேயம் ஹிதநேத்ர:". [ஆய] - ஆயப்பட்டிருக்கை. ஹேயப்ரதிபடமாயிருக்கை. ஆய என்று ஆன என்று ஆய், ஸ்வரூபாநுபந்தி யென்றுமாம். [பெரும்புகழ்] - ரூபகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஓரோவொன்றே நிரவதிகமாயிருக்கை. [எல்லையிலாதன] - இப்படிப்பட்ட குணங்கள் அஸங்க்யாதமாயிருக்கை. [பாடிப்போய்க் காயம்கழித்து] - இக்குணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி இதுவே யாத்ரையாய்ப் பின்னை இஶ்ஶரீரத்தை விட்டு. 'வாணாரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம் ஜரிதம் மயா" என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணார்த்தமாகச் சுற்றும் பயணந் திரிந்து முத்துக்குடை நிழலிலே ஶரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே பகவத்குணாநுபவத்தாலே ஶரீரத்தை ஜரிப்பித்து என்கிறார். [அவன் இத்யாதி] - அவன் பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ள இராதே விலக்ஷணஶரீரத்தைப் பெற்றுத் தாய் முலைக்கீழே யொதுங்கும் ஸ்தநந்தயப்ரஜையைப்போலே திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்கிடுவன் என்னும் அபிநிவேஶத்தையுடைய நான். [மாயமனிசரை] - உத்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாஶத்தையுடையவர்களை. [என்வாய்கொண்டு என்சொல்ல வல்லேன்] - பகவத்விஷயத்துக்கு அர்ஹமான இக்கரணத்தைக்கொண்டு பிறரைக்கவிபாட வல்லேனோ? என்கிறார். ப்ரேமம் அவன் திருவடிகளிலே கிடக்க, விஷயாந்தரத்துக்கு நானும் என்கரணமும் இல்லை யென்கை. வேறே ஒருகரணம் பெற்றேனாகில் வேறே சிலரைக் கவிபாடலாயிற்று.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. 'நான் பிறரைக்கவிபாடுவே னென்னிலும், என்வாக்கானது அவனை யொழியப் பாடாது' என்கிறார்.

[வேயின் இத்யாதி] - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனுமான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடி இப்படியிலே இஶ்ஶரீரத்தைக் கழித்து, இதின் அநந்தரம் அடிமைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்று அவனுக்கு அடிமைசெய்ய வேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான் என்வாயைக்கொண்டு நீர்க்குமிழிபோலேயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடவல்லேனோ? என்கிறார். [வேயின் இத்யாதி] - பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயிலும் விஞ்சின அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பர ஸத்ருஶமான தோளையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. மலிதல் - மிகுதி. புரை - ஒப்பு. பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யமான ஶரீரஸம்பந்தம் அறுக்கைக்கும் விலக்ஷணமான ஶரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கும் புருஷகாரமான நப்பின்னைப்பிராட்டி யென்கை. அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடின நான் வேறுசிலரைக் கவிபாடவோ? இனி, கை கழியப் போகவல்லரோ, பிராட்டிகைப்புடையிலே நின்று கவிபாடுகிறவர்? [பின்னைக்குமணாளனை] - அவள் செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவனை. [ஆய] - ஆயப்பட்டிருக்கை, ஹேயப்ரதிபடமாயிருக்கை. அன்றியே, ஆயவென்றது - ஆனவென்றாய், ஸ்வரூபாநுபந்தி யென்றுமாம். [பெரும்புகழ்] - ரூபகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஓரோவொன்றே நிரவதிகமாயிருக்கை. [எல்லையிலாதன] - இப்படிப்பட்டகுணங்கள் அஸங்க்யாதமாயிருக்கை. [பாடிப்போய்க் காயங்கழித்து]- "பாண்டுரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம் ஜரிதம் மயா" (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்யச் சாயாயாம்ஜரிதம்மயா)என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணார்த்தமாகச் சுற்றும்பயணம் திரிந்து முத்தின்குடை நிழலிலே ஶரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே, பகவத்குணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி இதுவே யாத்ரையாய்ச் சரீரத்தைவிட்டு. [அவன் இத்யாதி] - இத்தைக்கழித்த அநந்தரம், ஸ்வாநுபவம்

எட்டாம்பாட்டு - **வேயின்** இத்யாதி. கவிபாடமாட்டே னென்னாதே, 'வாய்கொண்டு - என்சொல்ல வல்லேன்' என்றதுக்கு பாவம் - **நான்பிறரை** இத்யாதி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் - **நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு** இத்யாதி. **அடிமைக்கீடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்று** என்றது-அர்த்த ஸித்தம். ப்ரதமபாதத்துக்கு அர்த்தம் - **பசுமைக்கும்** இத்யாதி. 'வேயின்' என்றது - பஞ்சமி. அழகையென்றது - அர்த்தஸித்தம். **நப்பின்னைப்பிராட்டியைச்** சொல்லுகிறதுக்கு பாவத்வயம் - ப்ராபகப்ராப்யதசையில் புருஷகாரமாக வென்னுதல், கவிக்குவிஷயமாக வென்னுதல். ப்ரதமபாவமாவது - **பிறரை** இத்யாதி. த்விதீயமாவது - **அச்சேர்த்தியிலே** இத்யாதி. 'தோளி' என்றதுக்கு ரஸோக்தியாக பாவம் - **இனிக் கைகழிய** இத்யாதி. **கைகழிய** - கைவிட்டு. **கைப்புடை** - கைப்பக்கம். *குடவறையென்று த்வநி. 'மணாளன்' என்றதுக்கு பாவம் - **அவள்செவ்வி** இத்யாதி. **செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறக்கை** - காந்திஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்கைக்காகப் பிறக்கை. **இட்டுப்பிறக்கை** - ததர்த்தமாகப் பிறக்கை. **ஆயப்பட்டிருக்கை** - சோதிக்கப்பட்டிருக்கை. கீழையும் உட்கொண்டு பாவம் - **ரூபகுணத்தோடு** இத்யாதி. 'பின்னைக்குமணாளன்' என்றதிலே - ரூபகுணமும் ஸித்தம். 'பாடிப்போய்க் காயங்கழித்து' என்றதுக்கு வரஸனை - **பாண்டரஸ்ய** இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே பௌராந்ப்ரதி தஶரதஃ, "இதம் ஶரீரம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய லோகஸ்ய சரதா ஹிதம்" இதி பூர்வார்த்தம். "பாண்டுரஸ்ய" என்றத்தைப்பற்ற, **முத்தின் குடை** என்றது. 'போய்'-இதுவே யாத்ரையாய், காலைகதத்பரராய், யாவத்காலம் ஸஞ்சரித்து என்றபடி. 'காயம்கழித்து' என்ற **அநந்தரம்**, 'அவன்தாளிணைக்கீழ்ப்புகுங்காதலன்' என்கையாலே - கேவலரையும் ப்ரஹ்மாதிகளையும் வ்யாவர்த்திக்கிற தென்கிறார், **இத்தைக்கழித்த** இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் பலிதம் - **அதா**

---

* மத்யஸ்தலமென்று த்வநி யென்பது அடையவளைந்தான்.

பண்ணியிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கோள்ளுதல் செய்ய இராதே, அடிமைக்குப்பாங்கான ஶரீரத்தைப் பெற்று, தாய்முலைக்கீழேபோய் ஒதுங்கும் ஸ்தநந்தயப்ரஜைபோலே திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்குவேனென்னும் அபிநிவேஶத்தையுடைய நான். [மாயமனிசரை] - உத்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாஶத்தையுடையவர்களை. அதாவது - பாடத்தொடங்கின கவி முடிவதற்குமுன்னே முடியும் மநுஷ்யரை. [என்வாய்கொண்டு - என்சொல்லவல்லேன்] - கழுத்துக்குமேலே சொல்ல என்னிலும் இசைகிறதில்லை. [என்வாய்கொண்டு] - வேறே சிலர்வாக்காலே பாடினால் பாடலாம்; “மநஃபூர்வோவாகுத்தரஃ” (மநஃபூர்வோவாகுத்தரஃ): அங்கே காதலைப்பண்ணிப் புறம்பே சிலரைக் கவிபாடப்போமோ? ஆசைப்படுவது ஒரு விஷயமாய், பேசுவது ஒருவிஷயமா யிருக்குமோ? எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் அடி மநஸ்ஸிறே; அத்தை அநுவர்த்திக்குமத்தனையிறே அல்லாத கரணங்கள். இப்போது இப்படி சோல்லுகைக்கு ப்ரஸங்கமேன்? என்னில்;- ப்ராப்தி ஒத்திருக்கப் புறம்பே சிலர் சிலரைக் கவிபாடக் காண்கையாலே, நான் முந்துறமுன்னம் இதில்நின்றும் தப்பப் பெற்றேனென்கிறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வாய்கோண்டுமானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன்
ஆய்கோண்டசீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரானெனக்கேயுளன்
சாய்கோண்ட இம்மையும்சாதித்து வானவர்நாட்டையும்
நீகண்டுகோள்ளேன்று வீடுந்தரும்நின்றுநின்றே.

ஆ.—(வாய்கொண்டு.)மநுஷ்யரைக்கவிபாடுகைக்குஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாய்ப் பிறக்கப் பெற்றேன்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணோததியாய் ஶங்கசக்ரதரனாயிருந்த எம்பெருமான், தன்னுடைய பரமௌதார்யத்தாலே என்னுடைய கவிகளுக்குத் தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளப்பெற்றேன்; இன்னமும் இப்படி இஹலோகத்திலே தன்னை எனக்கு அநுபவிக்கத் தந்தருளி, பின்னை ஸர்வகாலமும் திருநாட்டையும் கைக்கொள் என்று அத்திருநாட்டையும் எனக்குத் தந்தருளும் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமோதாரனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானாலே தன்னைக் கவிபாடுகையே ஸ்வபாவமாகப் பண்ணப்பட்டேனான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரங்களில் அதிகாரமில்லையென்கிறார்.

வது இத்யாதி. மாயமனிசரை - முடியும்மநுஷ்யரை. மாய்தல் - விநாசம். சொல்லுகிறது வாயாலேயாயிருக்கச் செய்தே, ‘வாய்கொண்டு’ என்று விஶேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - கழுத்துக்குமேலே இத்யாதி. இது சாடு. கழுத்துக்குமேலே - அஹ்ருதயமாக. முடியானேயிற் காணங்கள் ஆகையாலே இசைகிறதில்லையென்றபடி. ‘என்வாய்’ என்றதுக்கு - அவதாரிகையில் தாத்பர்யமொழியத் தாத்பர்யாந்தரம் - வேறேசிலர் இத்யாதி. தம்முடைய வாய்கொண்டு சொல்லவொண்ணாமைக்கு ஹேது - மநஃபூர்வஃ இத்யாதி. அங்கே காதலைப்பண்ணி - மநஸ்அங்கே ப்ரவணமாயிருக்க. அங்கே மநஸ்ஸு ப்ரவணமானால் இவர்களையும் சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன, ஆசைப்படுவது இத்யாதி. மநஸ்ஸு பூர்வமாய் வாக்கு உத்தரமாகைக்கு அடியேது? என்ன, எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் இத்யாதி. இப்போது - பரரை நிஷேதிக்கிற ப்ரகரணத்திலே. இப்படிசோல்லுகைக்கு - ‘நான் பிறரை ஸ்துதியேன்’ என்று சொல்லுகைக்கு. ப்ரஸங்கமேன்? என்னில்,-‘நீர்பிறரைக்கவிபாடும்’ என்று சொன்னாருண்டோ? என்னில். பிறரை நிஷேதிக்கிற ப்ரகரணத்திலே ஸ்வநிஷ்டோபதேசத்துக்குச் சேர்த்தியுண்டோ? என்றபடி. பரிஹாரம் - ப்ராப்தி இத்யாதி. கார்த்தார்த்யாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறுரென்றபடி. ப்ராப்தி-ஸம்பந்தம். காதலன் - ஆசையையுடைய நான். காதல்-ஆசை. வேயின் இத்யாரப்ய, மாயமனிசரை - என் வாய்கொண்டு - என் சொல்லவல்லேன் இத்யந்வயஃ. (அ)

[ஆய் கொண்ட என்று தொடங்கி] - ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய்த் திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களையுடையவன் பரமௌதார்யத்தாலே என்னுடைய கவிகளுக்கே தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளினான். [சாய்கொண்ட என்று தொடங்கி] - மோக்ஷஸுகத்திலும் நன்றாம்படி இஹலோகத்திலே ஸ்வாநுபவத்தை எனக்குப் பண்ணித்தந்து ஸ்ரீவைகுண்டத்தை நீ கண்டுகொள் என்று கொண்டு அந்தமோக்ஷத்தையும் தரும்; பின்னையும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்று மிறுக்குப்படாநிற்கும். [நின்று நின்றே] - கீழ்ச்சொன்னவை தருமிடத்து அடைவடைவே தரும் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், பரமபுருஷார்த்தப்ரதனானவன்தானே விஷயமாயிருக்க, இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு நான் அதிக்ருதனல்லேன் என்கிறார்.

வாய்கொண்டு - (ப்ராப்தவிஷயஸ்தோத்ரகரணமான) வாகிந்த்ரியத்தைக்கொண்டு, மானிடம் - (அப்ராப்தவிஷயமான) மநுஷ்யரை, பாட - பாடுகைக்கு, வந்த - வந்த, கவியேன் அல்லேன் - கவியானவன் அல்லேன்; ஆய் - (வேதாந்தங்களிலே) மீமாம்ஸிக்கப்பட்ட, சீர் - ஆநந்தாதி குணங்களை, கொண்ட - உடைய, வள்ளல் - மஹோதாரனாய், ஆழி - (கவிபாடுவார்நெஞ்சு தன் வசத்திலேயாம்படி நியமித்துக்கொடுக்கும்) திருவாழியையுடைய, பிரான் - மஹோபகாரகன், எனக்கே உளன் - எனக்கே அஸாதாரணவிஷயமாயுளன்; (அவன்தான்), சாய்கொண்ட - அதிசயிதௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைத்தான, இம்மையும் - ஐஹிகமான அர்ச்சாவதாராநுபவத்தையும், சாதித்து - உண்டாக்கித்தந்து, வானவர் நாட்டையும் - நித்யஸூரிகளதான பரவிபூதியையும், (ஸேனைமுதலியாரைப்போலே), நீ கண்டுகொள் என்று - நீ ஆராய்ந்து நிர்வஹியென்று, வீடும் - (ஸ்வகைங்கர்யஜநிதமான) மோக்ஷாநந்தத்தையும், நின்றுநின்று - க்ரமத்திலே நின்றுநின்று, தரும்- கொடுக்கும். சாய்கொண்ட என்று தொடங்கி-'உஜ்ஜ்வலமான ஐஹிகைஶ்வர்யத்தையும் ஸ்வர்க்காதி ஸுகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் தரும்' என்பாருமுளர்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமோதாரனான அவன் என்கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கிவைத்தபின்பு இதரஸ்தோத்ரங்களுக்கு அதிகாரியல்லேன் என்கிறார்.

[வாய்கொண்டு இத்யாதி] - "ஸ்ருஷ்டஸ்ஸம் வநநவாஸாய" என்கிறபடியே அவன் தன்னை ஏத்துகைக்குத் தந்த வாக்கைக்கொண்டு க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடப் பிறந்தேனல்லேன். "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிற விஷயத்தைக் கவிபாடப்போமோ? என்னில்,—தன்னை எனக்கு விஷயமாக்கித்தந்தால் கவிபாடக் குறை என்? என்கிறார். [ஆய்கொண்ட சீர்] - ஆயப்பட்ட சீர்; ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணகுணகன். [வள்ளல்] - பரமோதாரன். [ஆழிப்பிரான்] - இக்குணங்களைக் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன். [எனக்கே உளன்] - என்கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினான். [சாய்கொண்ட இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தான ஐஹிகஸுகத்தையும் தந்து. சாய் - ஒளி. கொள்கை - உடைத்தாகை. மோக்ஷஸுகத்திலும் நன்றாம்படி ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுபவமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித்தருகை. [வானவர் நாட்டையும்] - அத்தேஶம் நித்யஸூரிகள் இட்டவழக்காயிருக்கை; குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு. [நீ கண்டுகொள் என்று] - "க்ருதம் த்வஶ ஸர்வம்" என்று பண்டாரத்தை வளர்த்துவைத்துப் பெருமாள் மீண்டு எழுந்தருளினபோது ஸ்ரீபரதாழ்வான் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே, நித்யஸூரிகளோபாதி இவர்கையிலே காட்டிக்கொடுக்கை. அபூர்வலாபமன்றிக்கே இழந்தது கண்டானாயிருக்கை என்றுமாம். [வீடும்தரும்] - கைங்கர்யஸுகத்தையும் தரும். "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்." [நின்று நின்றே] - 'இப்படி முழுக்கக்கொடுத்தாலும் இவனுக்கு என்செய்தோம்? என்று குறைப்பட்டிருக்கும்' என்று நம்முடைய பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். ஒருதமிழன் 'அடைவடைவே'

என்றான்; முந்துற ஐஹிகத்திலே அநுபவிப்பித்துப் பின்பு ஒருதேஶவிஶேஷத்தைக் காட்டிக் கொடுத்துப் பின்பு கைங்கர்யஸுகத்தைக் கொடுக்கும். இவை தருமிடத்தில் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தரும் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. பரமோதாரனானவன் என்கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தபின்பு இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அதிகாரியல்லேன் என்கிறார்.

[வாய்கோண்டு இத்யாதி] - வாய்வந்தபடிசோல்லவல்லார் இவரேயிறே. "**ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய**" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய)-'ஐயரையும், ஆய்ச்சியையும் அநுவர்த்தித்துப் பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாநின்றார்; நானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப் போகிறேன்' என்று இளைய பெருமாள் அறிவிக்க, உமக்கு முடிவேணுமென்று அபேக்ஷையுண்டாகில், 'முடிசூடுகைக்கு யோக்யனாயிருப்பானொருவன் வேணும்' என்றதுக்கு ஈடாக நோன்புநோற்றேனோ? அவரை அநுவர்த்திக்கைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது; "**ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ஸ்வநுரக்த:**" (ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே-ஸ்வநுரக்த:)-உபதேஶநிரபேக்ஷமாகப் பெருமாள்திருவடிகளுக்கு நீரே பரிவரிறே; நான் இன்று இருந்து சொல்லவேண்டுவதொன்று உண்டோ? அடிமையிலுண்டான ருசி செவி கண்ணாகக் கண்டு அடிமை செய்யுமவரிறே. அன்றிக்கே, "**ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே**" (ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே) - "கருமுகைமாலையை வெய்யிலிலேயிட்டாற்போலே, பெருமாள் தம்ஸௌகுமார்யம்பாராதே பித்ரநுவர்த்தநம்பண்ணிக் காட்டிலே போகாநின்றார்;' என்புகுருகிறதோ?" என்று வயிறெரிந்திருக்கிற ஸுஹ்ருஜ்ஜநங்களுக்கு நல்லீரிறே. ஸுஹ்ருஜ்ஜநமென்கிறது - திருத்தாயார் தொடக்கமான படைவீட்டிலுள்ளாரை. அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும். "**ராமே**" (ராமே) - நடக்கை மிகையாம்படி, வெறுமனேயிருந்தாலும் ஆகர்ஷகமான வடிவழகையுடையவர். "**ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:**" (ராமேப்ரமாதம்மாகார்ஷீ:) - "**பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த:**" (பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த:) என்று-அவதாரகாலமே தொடங்கி அந்வயத்தில் பரித்து

---

*ஒன்பதாம்பாட்டு - **வாய்கோண்டு** இத்யாதி. 'ஆய்கொண்டசீர் வள்ளலாழிப்பிரானெனக்கே யுளன், ஆனபின்பு - வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன்' என்று விவக்ஷித்து அவதாரிகை - **பரமோதாரன் இத்யாதி**.*

*பாடுவது வாய்கொண்டேயாயிருக்க,'வாய்கொண்டு'என்று விஶேஷித்ததுக்கு ரஸோக்தியாக பாவம்-**வாய்வந்தபடி** இத்யாதி. எத்துகைக்கு உறுப்பாக வாக்கு ஸ்ருஷ்டமானபடியே என்று **ஸ்வபாவார்த்தம்**; வாய்க்குவந்தபடியென்று சாடு. "விவித்ராபிஶ்ச ஹேதுபி:" இத்யாதிப்படியே அவனை ஸ்துதிக்கக் கடவ வாயைக்கொண்டு என்றபடி. "**ஸாஜிஹ்வாயாஹரிம்ஸ்துதி**" இறே. எத்துகைக்கு உறுப்பாக வாக்கு ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் இத்யாதி. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாயஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே। ராமேப்ரமாதம்மாகார்ஷீ:புத்ர ப்ராதரி கச்சதி" இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ஸுமித்ரா. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வ" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஐயரையும் இத்யாதி. **அபேக்ஷையுண்டாகில்** - எனக்குஅபேக்ஷையுண்டாகில்."ஸ்வநுரக்த:" என்னுதே,"ஸு" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு பாவம்-உபதேச இத்யாதி. அப்படி பெருமாளுக்குப் பரிவரோ? என்ன, ரஸோக்தியாக உத்தரம் - **அடிமையில் இத்யாதி**. ருசி - ருசியாலே. **செவி கண்ணாக** - திருவநந்தாழ்வானிறே: சக்ஷுஶ்ஶ்ரவாவிறே. "**ஸுஹ்ருஜ்ஜநே**ராமே-ஸ்வநுரக்த:" என்று அந்வயித்து, உபதேச இத்யாதி வாக்யத்தாலே **அர்த்தம்சொல்லி**, "ஸுஹ்ருஜ்ஜநே-ஸ்வநுரக்த:। ராமே-ப்ரமாதம்மாகார்ஷீ:" என்று **அந்வயித்து இரண்டாமர்த்தம்**-**அன்றிக்கே** இத்யாதி. ரமயதீதி - ராம: என்கிற வ்யுத்பத்தியைப்பற்ற, **நடக்கைமிகை** இத்யாதி. 'ப்ரமாதம்' என்றதுக்கு - **ஹிம்ஸையாகவன்றிக்கே**, அநவதாநமாக அர்த்தம் **அருளிச்செய்கிறார்-பால்யாத் இத்யாதி**.*

வ்யதிரேகத்தில் ப்ரியாதவர்க்கு, இன்றாக ஒருப்ரமாதம் புகுருகைக்கு ப்ரஸங்கையில்லையிறே; ஸம்பா விதமான தோன்றைச் சோல்லுகிறாளாகவேணுமே. "ப்ராதரிகச்சதி" (ப்ராதரிகச்சதி) - அவர் உம்முடையமுன்னே நடப்பர்கிடீர்; அவ்வழகிலே கண்வைத்து, நீர் அதிகரித்ததுக்குச் சோர்வுபிற வாதபடி குறிக்கோள்ளும். "அக்ரதஃப்ரயயௌ" (அக்ரதஃப்ரயயௌ) - நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கலாம்படி. "ஆடல்பாடல்" இத்யாதி. [வாய்கோண்டு இத்யாதி] - அவன் தன்னை யேத்து கைக்குத் தந்த வாயைக்கோண்டு க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்தவனல்லேன். நான் பிற ரைக் கவிபாடினால் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் அவன் பெற்றானும்படியேன்? ஸ்வமுத் திஶ்யவிறே ஸ்ருஷ்டி. [ஆய்கோண்ட இத்யாதி] - நீர் 'அவனைக் கவிபாடக்கடவேன்' என்றிருந் தாலும், வேதங்களும் "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளு கிற விஷயமன்றோ? கவிபாடப் போமோ? என்ன, அவன் "பக்தாநாம்" (பக்தாநாம்) என்கிறபடி யே தன்னை எனக்கு ஆக்கிவைத்தான்; எனக்குக் கவிபாடக் குறையேன்? என்கிறார். [ஆய்கோண்ட சீர்] - ஆயப்பட்ட சீர். ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண குணங்கள். [வள்ளல்] - பரமோதாரன். [ஆழிப் பிரான்] - இக்குணங்களைக் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன். [எனக்கே உளன்] - என் கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினான். [ஆழிப்பிரான் இத்யாதி] - தானும் தன்பரிகரமுமாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் கவிபாடலாம்படி எனக்கு விஷயமாக்கினான் * "வலக்கையாழி" இத்யாதி.

[சாய்கோண்ட இம்மையும் சாதித்து] - ஒளியையுடைத்தான ஐஹிகஸுகத்தையும் தந்து. சாய் - ஒளி. கோள்கை - உடைத்தாகை. மோக்ஷஸுகத்திலும் நன்றாம்படி ஐஹிகத்திலே ஸ்வாநுபவமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித்தருகை. **[சாதித்து]** - ஐஹிகங்களோடு மேலுள்ளவற்

"ப்ரஹ்வதி - ப்ராஞ்ஜலிஸ்ஸ்ரீமாநந்வகச்சதி" இத்யந்வயஃ. "ப்ராஞ்ஜலிர்ப்ரஹ்வ" இத்யர்த்தஃ. சோர்வு - ப்ரச்யுதி. அப் படி நடை ஆகாஷகமாயிருக்குமோ? என்ன, **அக்ரதஃ** இத்யாதி. 'ப்ர' என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் - நடைச்சக்ர வத்து இத்யாதி. ப்ரகர்ஷேண யயௌ என்றபடி. **நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கையாவது** - நடைசசக்ரவர்த்தி வந்தா னென்று விருதுபிடிக்கவேண்டும்படி யிருககை. ஸம்வாதாந்தரம் - **ஆடல்பாடல்** - இத்யாதி; 'உலாவி யுலாவி' என்றதிலே நோக்கு. ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே - **ஆடலும் பாடலு**மாகிற அவற்றைத் தவிர்ந்தாக ளித்யர்த்தஃ. பெரியாழ்வார்திருமொழி - மூன்றாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி, நாலாம்பாட்டு - "தேனுகன்" இத யாதி. கீழ் பரக்க உபபாதித்ததத்தால் பலிதத்தை "வாய்கொண்டு" இத்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தமாக அருளிச்செய கிறார் - **அவன் தன்னை** இத்யாதி. ஏத்துகைக்கு ஸ்ருஷ்டமான வாயைக்கொண்டு க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடினாலோ? என்ன, **நான் பிறரை** இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் ஸகலவல்லாபமோ? என்ன, **ஸ்வமுத்திஶ்ய** இத்யாதி. "ஸ்வோஜ்ஜீவநாய ஸ்ருஷ்டிவிதாநம்" இதி **ஸ்ரீ**ரங்கராஜஸ்தவே. "அக்ரதஃப்ரயயௌ ராமஸ் ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா । ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோ நுஜகாம ஹ" இத்யாரண்ய காண்டே. "ராமஸ்ய லோகத்ரய நாயகஸ்ய பாதௌ" இதி பாலகாண்டே. **கவி பாடப்போமோ**? என்ன இதி - கவிபாடலாம்படி ஸுலபனாயிருக்குமோ? இதி பாவஃ. 'எனக்கேயுளன்' என் றத்தைக் கடாக்ஷித்து உத்தரம் - **அவன் பக்தாநாம்** இத்யாதி. ஜிதந்தாயாம். "நதே ரூபம்" இத்யாதி. 'ஆழிப்பிரான்' என்றத்தை "ஆய்கொண்டசீர" என்றத்தோடே கூட்டி பாவம் - **இக்குணங்களை** இத்யாதி. **காத்தூட்டுகை** - காத்தநுபவிப்பிக்கை. இக்குணங்களை அநுபவிக்குமிடத்தில் விரோதியை வாராமல் காத் தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவ னென்றபடி. 'ஆழிப்பிரான் - எனக்கேயுளன்' என்று மேலேகூட்டி பாவம் - **தானும்** இத்யாதி. அப்படிபாடினாரோ? என்ன, **வலக்கையாழி** இத்யாதி. "மலக்குநாவுடையேற்கு" என்ற திலே நோக்கு.

சாய் - சாயை, ஒளி. இம்மை-ஐஹிகஸுகம். ஐஹிகஸுகத்துக்கு ஒளியேது என்ன, **மோக்ஷஸுகத் திலும்** இத்யாதி. பலிதம் - **ஐஹிகங்களோடு** இத்யாதி. நாடு ஸம்ஸாரிகளாகையால் இவனுக்கு ஸ்த்தாநமேது?

* திருவாய்மொழி - ௪, ௨, ௯.

ரோடு வாசியற அவனே ஸாதநமாகக்காணும் இவர்பெறுவது. [வானவர்நாட்டையும்] - குடியிருப் பாரோபாதியாயிற்று, பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு; ப்ராப்திதேசம் நித்யஸூரிகள் இட்ட வழக்காயிருக்கும். **“ப⁴வத்³விஷயவாஸிந:”** (பவத்விஷயவாஸிநஃ) என்னுமதுவும் தன்பக்கலிலே யாயிருக்கிறது. [நீ கண்டுகோள் என்று] - **“க்ருதம் த⁴ஸ்ம³ணம் மயா”** (க்ருதம்தஸுகுணம் மயா) என்று ஸ்ரீபண்டாரத்தை வளர்த்துவைத்து, பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளினபோதே ஸ்ரீபர தாழ்வான் காட்டிக்கோடுத்தாற்போலே. வானவர்நாட்டையும் நீ கண்டுகோள் என்கையாலே - முன்பே அங்கே உளரான நித்யஸூரிகளோடு இன்றுபுக்கவனோடு வாசியற்றிருக்கை. அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன் ஈன்ற கன்றைக் காற்கடைக்கோள்ளும் ஸுரபியைப் போலே. **“த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே”** (த்வயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நே) இத்யாதிவத். [என்று] - இப் படியே ஆதரத்தோடே சோல்லி. [வீடும்தரும்] - கைங்கர்யஸுகத்தைத் தரும்; **“மோக்ஷோ மஹாநந்த³:”** (மோக்ஷோமஹாநந்தஃ). [நின்றுநின்றே] - ‘இப்படி முழுக்கக்கோடுத்தாலும் ‘இவ னுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்’ என்று **“ருணம் ப்ரவ்ருத்³த⁴மிவ மே”** (ருணம்ப்ரவ்ருத்த மிவமே) என்று திருவுள்ளத்தாலே மிறுக்குப்பட்டு நிற்கும்’ என்று நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. ஒருதமிழன் ‘அடைவடைவே தரும் சோன்னவற்றை’ என்றான். முதல் ஐஹிகத்தில் அநுபவிப் பித்து, பின்பு ஒருதேஶ விஶேஷத்தைக் காட்டிக்கோடுத்து, பின்பு கைங்கர்யஸுகத்தைக் கோடுக்கு மென்று. அதவா, சாய்கோண்ட இத்யாதிக்கு - ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுபவஸம்ருத்தியையும், தேஶ

என்ன, **குடியிருப்பார்** இத்யாதி. **குடியிருப்பார்** - கூட்டுக்குடியிருப்பார். ‘நித்யவிபூதி ஸூரிகளது’ என்னு மிடத்தில் ப்ரமாணம் - “தே³வாநாம் பூ³ரயோத்⁴யா” இதி ஶ்ருதி’ என்று அருளிச்செய்வர். ஸர்வேஶ் வரனைக்குறித்து ஶேஷபூதர் சொல்லும் பாசுரம் ஶேஷிக்குமுண்டாயிருக்கிறது என்கிறார்-**பவத்விஷயவாஸிநஃ** இத்யாதி: “தே³வயம் ப⁴வதா ரக்ஷ்யா ப⁴வத்³விஷயவாஸிந: । நக³ரஸ்தோ² வநஸ்தோ² வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேஶ்வர:” இத்யாரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதி முநயஃ. “ப⁴வத்³விஷயவாஸிந:” இத்யாதிக்கு - ஸூரிகளுடைய தேஶவாஸித்வமும் தத்ரக்ஷ்யத்வமும் விவக்ஷிதம். ‘கொடுத்து என்னாதே’ ‘கண்டுகொள்ளென்று’ என்றதுக்கு பாவம் - இவனதானத்தையே இவனுக்குக்கொடுத்தாற்போலே யிருக்கிற தென்று. இத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - **க்ருதம்தஸுகுணம்** இத்யாதி. “அவேக்ஷதாம் ப⁴வாந் கோஶம் கோஷ்டா²க³ரம் புரம் ப³லம் । ப⁴வதஸ்தேஜஸா ஸர்வம் க்ருதம் த³ஶகு³ணம் மயா” இதி யுத்தகாண்டே ராமம்ப்ரதி பரதஃ ‘வானவர்நாடு’ என்றுவைத்து ‘நீகண்டுகொள்’ என்று இந்தச்சேதநனுக்குமுன்பே **உண்டா**னத்தைக காட்டிக்கொடுக்கிறதாகச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன-**வானவர்நாட்டையும்** இத்யாதி. **வாசியற்றிருக்கை** இதி வாசியற்றிருக்கைக்கு அடி - ஸூரிகளிற்காட்டில் இவன்பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யாதிஶய மென்று கருத்து. பழையவர்களிற்காட்டில் இன்றுவந்தவன்பக்கலிலே வ்யாமோஹமுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன, **அன்று ஈன்ற** இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - **த்வயிகிஞ்சித்** இத்யாதி. “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம” இதி யுத்தகாண்டே ராவணமகுடபங்காநந்தரே ஸுக்ரீவம்ப்ரதி ராமஃ. ‘வீடு’ என்று - மோக்ஷமாய் கைங்கர்யஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது. வீடு என்றால் ஸுகத்தைக் காட்டுமோ? என்ன, **மோக்ஷ** இத்யாதி. “முக்தி மோக்ஷோ மஹாநந்த³:” இதி நிகண்டுஃ. ‘நின்றுநின்று’ என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்: முந்தி னது - **இப்படிமுழுக்க** இத்யாதி. **மிறுக்குப்பட்டு** - க்லேசப்பட்டு. மோக்ஷாதிகளைக் கொடுத்த அநந்தரம் ‘நின்றுநின்று’ என்கையாலே - திருவுள்ளத்திற் குறையோடே நின்றமை தோன்றுகிற தென்றபடி. “கோ³விந்தே³தி யதா³க்ரந்த³த் க்ருஷ்ணா மாம் தூ³ரவாஸிநம் । ருணம் ப்ரவ்ருத்³த⁴மிவ மே ஹ்ருத³யாந்நாபஸர்பதி” இத்யுத்யோகபர்வண்யேகோநபஞ்சாஶே த்ருதராஷ்ட்ரம்ப்ரதி ஸஞ்சயோக்த க்ருஷ்ண வசநம். இரண்டாமர்த்தம் - **ஒருதமிழன்** இத்யாதி. **அடைவடைவே** - க்ரமேண க்ரமேண. பூர்வவாக்யவிவரணம் - **முதல் ஐஹிகத்தில்** இத்யாதி. ஐஹிகஸுகமாவது - இங்கேயிருந்து அநுபவிக்கிற பகவதநுபவஸுகம். மூன்று மர்த்தம் - **அதவா** இத்யாதி. மானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன் - மநுஷ்யரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்த

விஶேஷப்ராப்தியையும், கைங்கர்ய ஸுகத்தையும் தருமிடத்தில், ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தருமேன்றுமாம். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

நின்றுநின்றுபலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல்நீங்கிப்போய்ச்
சென்றுசென்றாகிலுங்கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி
யொன்றியொன்றிஉலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு
என்றுமென்றும் இனிமற்றொருவர்கவியேற்குமே?

ஆ.—(*நின்று.*) *என்றேனுமாக ஒருகாலம் நம்மையறிந்து, நின்றுநின்று பலநாள் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வாத்மாக்களை ப்ரவேஶிப்பிக்கும் இவ்வுடலத்தை நீங்கிப்போய் இவ்வாத்மாக்களை ஸம்ஸாரத்தைக்கழிக்கவேணுமென்று பார்த்தருளி, ததர்த்தமாக அவஹிதனாய்க்கொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணியருளின பரமகாருணிகனுடைய கவியான எனக்கு மற்றொருவரைக் கவிபாடப் போருமோ? என்கிறார்.*

ஒ.—*பத்தாம் பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரன்கவியான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரகரணமானது அநுரூபமன்று என்கிறார்.*

பத்தாம்பாட்டு எல்லாவற்றுக்கும்—நெடுங்காலம் கூடவாகிலும் நின்றுநின்று பலநாளும் ஆத்மாவுக்கு பாதகமான ஶரீரத்தை விட்டுப்போய் இனிப்பிறவாதபடி இவ்வாத்மாக்களைப்பண்ணவேணுமென்று எண்ணி அதிலே மிகவும் ஒருப்பட்டு லோகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கினவனுடைய கவியான எனக்குக் காலமுள்ளதனையும் வேறுசிலரைக் கவிபாடுகை தகுதியன்று. [சென்று சென்றாகிலும் கண்டு] - நெடுநாள் கூடவாகிலும் தன்னைக்கண்டு என்றுமாம்.

ப.—*அநந்தரம், ஸ்துத்யர்த்தமான கரணகளேபரப்ரதனான அவனுக்குக் கவியான எனக்கு வேறொருவரைக் கவிபாடுகை அநுரூபமன்று என்கிறார்.*

பலநாள் - காலமுள்ளதனையும், நின்றுநின்று - இடைவிடாதேநின்று, உய்க்கும் - (தன் வஶத்திலே சேதநனை) ஆக்கும், இவ்வுடல் - இஶ்ஶரீரத்தை, நீங்கிப் போய் - விட்டுப்போய், சென்றுசென்றாகிலும் - நெடுங்காலங்கழித்துச்சென்றாகிலும், கண்டு - (இச்சேதநன் தன்னை) அபரோக்ஷித்து, சன்மம் கழிப்பான் - ஜந்மத்தைக் கழிக்கைக்காக, எண்ணி - திருவுள்ளம்பற்றி, ஒன்றியொன்றி - ஸ்ருஷ்டிதோறும் நெஞ்சுபொருந்திப்பொருந்தி, உலகம் படைத்தான் - லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய, கவியாயினேற்கு - கவியான எனக்கு, இனி - இனி, என்றுமென்றும் - காலமுள்ளதனையும், மற்றொருவர் கவி - மற்றொருவரைக் கவிபாடுகை, ஏற்குமே - தகுதியோ?

இ.—*பத்தாம் பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரன் கவியான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரகரணம் அநுரூபமன்று என்கிறார்.*

[நின்று நின்று இத்யாதி] - பலநாள் நின்றுநின்று அநாதிகாலம் இடைவிடாதே. [உய்க்கும்] - அநுபவிப்பிக்கும்; பாதிக்கும். [இவ்வுடல்] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே பயஸ்தாநமா

கவியானவனல்லேன். எனக்கேயுளன் - கவிபாடுகைக்கு எனக்கே அஸாதாரணவிஷயமாயுள்ளவன். சாதித்து - தந்து. ஆய்கொண்டசீரித்யாரப்ய, நீ கண்டுகொள்ளென்று - நின்றுநின்று - வீடும்தரும்; ஆனபின்பு - வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன் இத்யந்வய:. (௯)

யிருக்கிறபடி. [நீங்கிப்போய்] - விட்டுப்போய். [சென்று சென்ருகிலும்] - நெடுங்காலம் கூட வாகிலும். [கண்டு] - நம்மை இவன் கண்டு. [சன்மம்கழிப்பான்] - ஜந்மஸம்பந்தம் அறும்படி பண்ணவேணுமென்று. [எண்ணி] - மநோரதித்து. [ஒன்றிஒன்றி உலகம் படைத்தான்] - ஸ்ருஷ்டிகள் பலித்ததில்லை யென்று கைவாங்காதே மிகவும் ஒருப்பட்டு லோகங்களை உண்டாக்கினன். [கவியாயினேற்கு] - கவியாயினேனுக்கு; அவன் ஸ்ருஷ்டி பலித்து அநந்யார்ஹனான எனக்கு. [என்றும் என்றும் இனி மற்றொருவர்கவிஏற்குமே]-காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறுசிலருடைய கவியில் எனக்கு அந்வயமுண்டாகை தகுமோ? வேறுசிலர்க்குக் கவியாக நான் தகுவனே? என்றுமாம். இப்போது பகவத்குணங்களைப் பாடி மேலும் ‘‘ஹா௩வு ஹா௩வு ஹா௩வு, ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே’’ என்று பாடப்புகுகிற நான் வேறுசிலர்க்குத் தகுவனே? சென்று சென்ருகிலும் கண்டு நின்றுநின்று பலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச் சன்மம் கழிப்பான் எண்ணி ஒன்றி ஒன்றி உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு என்றும்என்றும் இனி மற்றொருவர்கவி ஏற்குமே?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரன்கவியான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரகரணம் அநுரூபமன்று என்கிருர்.

[நின்றுநின்று இத்யாதி] - அநாதிகாலம் இடைவிடாதே, [உய்க்கும்] - செலுத்தும். இவ்வாத்மாவுக்கு ஶரீரயுகத்வேந நடத்தும். [இவ்வுடல்] - கூற்றங்கண்டாற்போலே பயாவஹமாயிருக்கிறபடி. [இவ்வுடல்] - வர்த்தமாநஶரீரத்தையும், அத்தோடு ஸஜாதீயமான முன்புள்ள ஶரீரங்களையும். முன்புள்ளவையும், வர்த்தமாநம்போலே ஒருபோகியாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. [நீங்கிப்போய்] - விட்டுப்போய். [சென்றுசென்ருகிலும்] - ஒன்றல்லா வொரு ஜந்மத்திலேயாகிலும். [கண்டு] - நம்மை இவன் கண்டு. [சன்மங்கழிப்பான் எண்ணி] - ஜந்மஸம்பந்தமறும்படி பண்ணவேணுமென்று மநோரதித்து. அன்றியே, சென்றுசென்ருகிலும் கண்டென்று - ஒரு சொல்லாய், நெடுங்காலங்கூடவாகிலும் நம்மையறிந்து இவை ஜந்மங்களிற் புகாதபடி பண்ணவேணுமென்று சிந்தித்து

பத்தாம்பாட்டு - நின்றுநின்று இத்யாதி. ‘உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு - மற்றொருவர்கவியேற்குமே’ என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி.

‘பலநாள் - நின்று நின்று - உய்க்கும்’ என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. வீப்ஸையாலே - ப்ரதிதிநமும் ஒருக்ஷணம் விச்சேதமில்லையென்று தோன்றுகிறது. விவரணம் - இவ்வாத்மாவுக்கு இத்யாதி. ‘இ’ என்றதுக்கு ஹாவம் - கூற்றம் இத்யாதி. கூற்றம் - ம்ருத்யு. ‘இவ்வுடல்’ என்று ஏகவசநமாகச் சொன்ன வர்த்தமாநசரீரம் - முன்புள்ளவற்றுக்கும் உபலக்ஷண மென்கிருர் - வர்த்தமாந இத்யாதி. ஶரீரங்களையும் சொல்லுகிறதென்று கூட்டுவது. ‘இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்’ என்றதுக்கு - வர்த்தமாநமான இஶ்ஶரீரம் நீங்கிப்போயென்று இவ்வளவே கொள்ளலாயிருக்க, முன்புள்ள சரீரங்களையும் என்கிறது- ஈஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோதெல்லாம் ‘இவ்வுடலைக்கொண்டு ஸ்வசரணகமலஸமாஶ்ரயணத்தைப்பண்ணி இவ்வுடலைக் கழிப்பானாக வேணும்’ என்று ஸங்கல்பித்திறே கரணகளேபரங்களைக் கொடுப்பது; ஆகையாலே ‘இவ்வுடல்’ என்று - முன்புள்ள சரீரங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாகவேணுமென்னுமத்தைப் பற்ற. யத்வா, மேலேயும் ‘சன்மம் கழிப்பானெண்ணி’ என்றிருக்கையாலே, அத்தோடு ‘இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்’ என்றது புநருக்தமாகாமைக்காக, ‘சன்மம் கழிப்பான்’ என்கிறது-இனிமேலுண்டாகக்கடவ ஶரீரம் கழிப்பானென்ருகவேணுமே: ஆகையாலே, ‘இவ்வுடல்’ என்று முன்புள்ள ஶரீரங்களையும் சொல்லுகிறதென்றுமாம். இத்தால் - முன்புள்ள ஶரீரங்கள், வர்த்தமாந ஶரீரம், மேலுண்டாகக்கடவ ஶரீரம் இவற்றையெல்லாம் கழிப்பான் இச்சேதநனென்று ஈஶ்வரன் ஸங்கல்பித்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கு மென்றபடி. சன்மங்கழிப்பானெண்ணி-ஜந்மத்தைக் கழிக்கைக்காக மநோரதித்து. முன்புள்ள ஶரீரங்களையும் ‘இவ்வுடல்’ என்று சொல்லும்படியென்? என்ன, முன்புள்ளவையும் இத்யாதி; ஜ்ஞாநவைஶத்யத்தாலே யென்றபடி. ஒருபோகியாக - ஏகபோகமாக. சென்று சென்ருகிலும் - ஒன்றல்லாவொருஜந்மத்திலேயாகிலும் என்னுதல்; அன்றிக்கே, சென்றுசென்ருகிலும் - என்று முழுச்சொல்லாய், நெடுங்காலங்கூடவாகிலும் என்னுதல். கண்டு-அறிந்து. சென்றுசென்ருகிலும் கண்டு என்று

என்றுமாம். [ஒன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான்] - "சோம்பாதிப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா" என்கிறபடியே, ஒருகால் ஸ்ருஷ்டித்து பலியாவிட்டால் சோம்பிக் கைவாங்காதே, ஒருப்பட்டு ஒருப்பட்டு லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய; கர்ஷகன் ஒருகால் பயிர்செய்து பதர்த்தால் பின்பும் பயிர்தன்னையே செய்யுமாபோலே, இவனும் 'ஒருநாளல்லாவொருநாளாகிலுமாம்' என்றிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது; பத்தியுழவன் பழம்புனமிறே இதுதான். ஒருநாளல்லாவொருநாளாகிலும் நம்மையறிந்து, பலநாளும் இடைவிடாதே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸாயுகமாய்க்கொண்டு நடத்துகிற இஶ்ஶரீரத்தை விட்டுப்போய் இனி இவ்வாத்மாக்கள் பிறவாதபடி பண்ணவேணுமென்று மநோரதித்து, ஒன்றியொன்றி உலகம்படைத்தானுயிற்று. [உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு] - அவன் எதிர்சூழல்புக்குத் திரிந்து பண்ணின க்ருஷி பலித்து, அவனுக்குக் கவியாகப்பெற்ற எனக்கு. [என்றும் என்றும் இத்யாதி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறுசிலரைக் கவிபாடத் தகுமோ? அவன் ஸௌஹார்த்தமாகில் இப்படி பலித்தது, பின்னை எல்லார்க்கும் பலிக்கவேண்டாவோ? என்னில்,— அவனுடைய ஸங்கல்பந்தானும், சென்றுசென்றாகிலுமென்றிறே - ஒருநாளில் பலிக்குமதன்றிறே; ஆகையால், பலிக்கப்பலிக்கக்காணு மித்தனை. [என்றும் என்றும் இத்யாதி] - இனிமேல் அநேகமாயுள்ள காலமெல்லாம் இஶ்ஶரீரமுள்ளதனையும் இதுவே யாத்ரையாயிருந்து, மேல் "𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்றும், "𑌅𑌹𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌹𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌹𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்றும் பாடப்புகுகிற எனக்கு. [மற்றொருவர்கவியேற்குமே] - இப்படியிருந்தபின்பு பகவத்வ்யதிரிக்தக் கவிபாடுகை போருமோ? வேறுசிலர்க்கு நான் கவியாகத்தகுமோ? என்னுதல், வேறுசிலர் கவியிலே நான் அந்வயிக்கத்தகுமோ? என்னுதல். (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

ஏற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்தனக்கு
ஏற்கும்பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
ஏற்கும்பெரும்புகழ் ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத்து
ஏற்கும்பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லைசன்மமே.

ஒரு சொல்லா யென்றது - சென்றுசென்றாகிலு மென்று ஒருசொல்லா யென்றபடி. ஒன்றி - ஒருப்பட்டு. உத்தரோத்தரம் லோகஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - சோம்பாது இத்யாதி. ஒருகாலல்லா வொருகாலாகிலும் பலிக்கிறதென்று ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்றபடி. சோம்பிக் கைவாங்காதே இந்தப் பலவகைப்பட்ட ஸம்ஸாரிசேதநரை யெல்லாரையும் விஸ்த்ருதராக்கின காரணபூதனே யிதி பாசுரார்த்தஃ. பெரியதிருவந்தாதி- பதினெட்டாம்பாட்டு - "தாம்பால்" இத்யாதி. உக்தார்த்தம் த்ருஷ்டாந்தேந ஸமர்த்தயதி - கர்ஷகன் இத்யாதி. அவனைக் கர்ஷகனாகவும், லீலாவிபூதியை க்ஷேத்ரமாகவும் சொல்லலாமோ? என்ன, பத்தியுழவன் இத்யாதி. பக்தி கர்ஷகனான க்ருஷ்ணனுடைய அநாதியாய்ப்போருகிற ஸம்ஸாரமாகிற விளைநில மிதி பாசுரார்த்தஃ. பத்தி - பக்தி. புனம் - விளைநிலம். நான்முகன் திருவந்தாதி - இருபத்துமூன்றாம்பாட்டு- "வித்துமிட" இத்யாதி. "சென்றுசென்றாகிலுங்கண்டு - நின்றுநின்று பலநாளுய்க்குமஇவ்வுடல் நீங்கிப்போய்- சன்மம் கழிப்பானெண்ணி யொன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான்" என்று அந்வயித்து ஆத்தம் - ஒருநாளல்லா இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி 'இவனுடையகவியாயினேற்கு' என்றதுக்கு ஹாவம் - அவனெதிர் இத்யாதி. தடஸ்த்தஶங்கை - அவன்ஸௌஹார்த்தம் இத்யாதி. பரிஹாரம்-அவனுடைய இத்யாதி.'என்றுமென்றும உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு' என்றுகூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் - இனிமேல் அநேகமாயுள்ள இத்யாதி. கவியென்று - ஆழ்வாரைச்சொல்லுதல், ப்ரபந்தத்தைச் சொல்லுதல் அதாவது - வேறுசிலரைக கவிபாடுமவனைக தகுமோ? என்னுதல், வேறுசிலரைக் கவிபாடுகை தகுமோ? என்னுத லென்றபடி. வேறுசிலர்கவியிலே நான் அந்வயிக்கத் தகுமோ? என்றது - வேறொருவர்கவிகளைக்கேட்டு ஸம்பாவிக்கத்தகுமோ? என்றபடி. சென்று சென்றாகிலும் கண்டு - நின்றுநின்று பலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய் - சன்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி இத்யாரப்ய அந்வயஃ. (௧௦)

ஆ—(ஏற்கும்.) ஸ்வோசிதமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனான வானவரீசன் கண்ணன்தனக்கு ஏற்கும் பெரும்புகழான வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லான தன்மைக்கு ஸத்ருஶமான அர்த்தவத்வமதுரத்வாதி குணங்களையுடையவான ஆயிரத்துள் ஏற்கும்பெரும் புகழையுடைய இப்பத்தைச் சொல்லவல்லார்க்கு இல்லை சன்மம் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடமாத்ரத்தைச் சொல்லவல்லார்க்கு வேறுசிலரைக் கவிபாடவேண்டாவென்று கற்பிக்கவேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மமில்லை என்கிறார்.

[ஏற்கும்] - இப்பாட்டுக்குத் தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய் அயர்வறுமமரர் களதிபதியாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணன்தனக்கு ஏற்றிருந்துள்ள பெரும்புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலாய்ச் சொன்ன புகழெல்லாம் தக்கிருந்துள்ள ஆயிரத்துள்ளே ஏற்கும்பெரும்புகழான இத்திருவாய்மொழி சொல்ல வல்லார்க்கு.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி சொல்லவல்லார்க்கு ஜந்மமில்லை யென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஏற்கும் - (பரத்வஸௌலப்யங்களுக்குத்) தகுதியான, பெரும்புகழ் - குணப்ரதையை யுடையனாய், வானவர் ஈசன் - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையோடே, கண்ணன் தனக்கு - (ஸுலபனாய் அவதரித்த) க்ருஷ்ணனுக்கு, ஏற்கும்-(ஸ்தோதாக்களாகைக்கு) அநுரூப மான, பெரும்புகழ் - ஜ்ஞாநாதிகுணப்ரதையையுடையராய், வண்குருகூர் சடகோபன் - அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஏற்கும் - (பகவத்குணப்ரதி பாதநத்துக்கு) அநுரூபமான, பெரும்புகழ்-லக்ஷணப்ரதையையுடைத்தாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள்- ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, ஏற்கும் - (இதரஸ்தோத்ரத்தைத்தவிர்த்து பகவத்ஸ்தோத்ரத் தைப்ரதிபாதிக்கையாகிற) ஸ்வரூபாநுரூபமான, பெரும்புகழ் - குணப்ரதையையுடைத்தாய்க் கொண்டு, ஓர் - அத்விதீயமான, இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், சொல்ல வல்லார்க்கு-சொல்ல வல்லார்க்கு, சன்மம் - (இதரஸ்துதிஹேதுவான) ஜந்மம், இல்லை - இல்லை. இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் இயல்மாத்ரத்தைச் சொல்லவல்லார்க்குப் பிறரைக் கவிபாட யோக்யமான நீசஜந்ம மில்லை என்கிறார்.

[ஏற்கும் பெரும்புகழ் இத்யாதி] - தகுதியான மிக்கபுகழையுடையனாய் நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனாய் அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வேபரத்வத்தை யுடையவனுக்கு. [ஏற்கும் பெரும்புகழ் இத்யாதி] - ‘உபயவிபூதியுக்தன்’என்றால் அவனுக்குத் தக்கிருக்குமாபோலே, ‘ஸர்வேஶ்வரன்கவி’என்றால் அதுக்குப் போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார். [சொல் ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரம்] - “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்கிற விஷயத்தை விளாக்குலைகொண்ட ப்ரபந்த மென்றால் அதுக்குப்போரும்படியான ஆயிரம். [இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்]-ஆயிரத்திலும் இப்பத்துத் தகுதியான புகழையுடைத்து,ஸ்வரூபாநு குணமாக அப்ராப்தவிஷயத்தைத் தவிர்ந்து ப்ராப்தவிஷயத்திலே கவிபாடச் சொல்லிற்றாகை யாலே, ஏறிட்ட நன்மையெல்லாம் பொறுக்கை. [இல்லை சன்மமே]-‘பிறரைக் கவிபாடவேண்டா’ என்று உபதேசிக்கவேண்டுகிறது, இஸ்ஸம்ஸாரத்திற் பிறப்பிறே; அந்தஜந்மஸம்பந்தம் அறும் என்கிறார்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியின் இயல்மாத்ரத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு, பிறரைக்கவிபாட யோக்யமான ஜந்மம் இல்லை யென்கிறார்.

[ஏற்கும் இத்யாதி]-தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன்தனக்கு; ஒன்பதாமோத்திலே நின்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைப் பரக்கப்பேசாநின்றதிறே. [ஏற்கும் இத்யாதி]- 'அவன் உபயவிபூதியுக்தன்' என்றால் தக்கிருக்குமாபோலே, 'ஸர்வேஶ்வரன்கவிகள் இவர்' என்றால் அதுக்குப் போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஏற்கும்பெரும்புகழாயிரம்] - "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்ற விஷயத்தை விளாக்குலைகொண்ட ப்ரபந்தம்' என்றால் அதுக்குப்போரும்படியான ஆயிரம். [இவையும் ஓர்பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்]- ஆயிரத்திலும் இப்பத்துத் தகுதியான பெரும்புகழையுடைத்து. அதாவது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாகப் பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்றும், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கோளென்றும் சொன்ன பத்தாகையாலே சொன்ன சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படி இருக்குமாயிற்று. [இல்லைசன்மமே] - நித்யஸூரிகளை 'பிறரைக்கவி பாடாதேகொள்ளுங்கோள்' என்று கற்பிக்கவேண்டுகிறதில்லையிறே; பிறக்கைசுட்டியிறே பிறரைக் கவிபாட வேண்டுகிறது. பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்று கற்பிக்கவேண்டும்படியான தண்ணிய ஜந்மத்திலே அந்வயியார்கள். (கக)

நிகமம் - ஏற்கும் இத்யாதி. 'இவையுமோர்பத்தும் - சொல்லவல்லார்க்கு - சன்மம் - இல்லை' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. இயல் - சப்தம்.

மநுஷ்யத்வே பரத்வம் எங்கே சொல்லிற்று? என்ன, ஒன்பதாம் இத்யாதி. ஒன்பதாம் ஓத்து - கீதையில் ஒன்பதாம் அத்யாயம். ஆழ்வார்க்குப் புகழாவது - ஜ்ஞாநாதிகுணப்ரதை. போரும்படி - தகும்படி. விளாக்குலைகொண்ட - வ்யாபித்த. விவரணம் - அதாவது இத்யாதி. கேவலரைப்போலே ஜந்மநிவ்ருத்தியை பலமாகச்சொல்லுவானென்? என்ன, நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. பரஸ்தோத்ரத்துக்கு அடியான ஜந்மம்அறுகையும் மஹாபலமென்று கருத்து. க்ரமேண அந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி— अन्यस्तवेन विषयानपि मङ्क्षु हित्वा ना-
थोऽक्ष्यविस्मृतनिजस्वयशो हि यावत् । तस्याविरासमहिमोत्सवशौर्यमेत्य
षट्पञ्चकारणं नवमे स्तुतवाञ्छ.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி:— रक्ष्याणामीप्सितार्थप्रदकविवर-
स्वत्वसत्त्वावकाशा तस्य स्तुत्याः सुराणां नव विततगुणास्तत्त्वहृद्याः सदाशाः । भू-
यस्तावत्स्वभावं शुभतरणरसा ...
... व्याहरन्निन्दितान्यः.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி :—
சொன்னாவில்வாழ்புலவீர்! சோறுகூறைக்காக
மன்னாதமானிடரைவாழ்த்துதலால்—என்னாகும்?
என்னுடனேமாதவனையேத்துமெனும்குருகூர்
மன்னருளால்மாறுஞ் சன்மம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—சன்மம்பலபல : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(சன்மம்பலபல.) எம்பெருமானையொழிய மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாகப் பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்துச் சென்ற ப்ரீதி - கீழ்; இனிமேல் எம்பெருமானைக் கவிபாடப்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்துச் செல்லுகிற ப்ரீதி.

ஒ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளைப்போலன்றியே எம்பெருமானுடைய திவ்யாவதாரங்களையும் திவ்யகுணங்களையும் பலவகையாய் ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாகவுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போதுபோக்கப் பெற்றேனுக்கு இதிற்காட்டில் வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ? என்று தாம் பகவதர்ஹகரணராய் க்ருதார்த்தரானபடியை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

ப.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - இதரஸ்தோத்ரத்தினுடைய ஹேயத்வாதிகளையும் பகவத்ஸ்தோத்ரத்தினுடைய வைலக்ஷண்யததையும் உபதேசித்து, இப்படி விலக்ஷணமான பகவத்விஷயத்தை நாம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுபவிக்கப்பெறுவதே யென்று அதிப்ரீதராய், அநுஸாவ்யனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரபலமான விரோதிநிரஸநத்தையும், அவதாரத்துக்கு மூலமான க்ஷீரார்ணவஸாயித்வத்தையும, அநவதிகாதிஸயையான ஸர்வவிதபோக்யதையையும், போகப்ரதிஸம்பந்தி ஸமஸ்தவிரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், அர்த்திகளுக்கு அர்த்திதார்த்தகாரித்வத்தையும், அவதாரதசையிலும் அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தையும்,அவதாரநிர்வாஹ்யமான லீலாவிபூதியோகத்தையும், இந்தநிலையிலும் பரத்வஸூசகமான லக்ஷ்மீபதித்வத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதனான ஸர்வேஸ்வரனை ஸர்வப்ரகாராநுபவம் பண்ணப்பெற்ற எனக்கு ஒரு வைகல்யம் விச்சேதம் மநஃபீடை மிறக்கு க்லேசம் அப்ரீதி அலமாப்பு துஃகம் அவஸாதம் விநாஸம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸமஸ்ததுரிதங்களும் இல்லை யென்று அதிப்ரீதராய், இப்பத்துக்குத் தாத்பர்யமான ஸ்வரூபத்தினுடைய ததேகாநுபவத்வத்தையும் உபபாதித்து முடிக்கிறார்.

இ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் உபதேசித்த ஹிதம் நெஞ்சில்படாத ஹேயரான ஸம்ஸாரிகள் நடுவே இருந்துவைத்து பகவத்விஷயத்துக்கு அர்ஹமான கரணங்களையுடையேனாகப் பெற்றேன். அதுதன்னிலும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கர்மவஸ்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்து அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களையும் அவதாரஸித்தமான திவ்யகுணங்களையும் திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தித்து 'இதுவே போதுபோக்காகப்பெற்ற எனக்கு இனி வேண்டுவது உண்டோ?' என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார். "முடியானே"யில் தம்முடைய ஆற்றாமையையும் நித்யஸூரிகளுடைய அநுபவத்தையும் அநுஸந்தித்தவாறே இழவாய்த் தோற்றிற்று; "சொன்னால் விரோத"த்தில் ஸம்ஸாரிகள்படியைப் பார்த்தவாறே அவ்விழவுதானே பேறாகத் தோற்றிற்று.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியிலே பிறரைக் கவிபாடுகிறவர்களை பகவத்விஷயத்தில் மீட்கப்பார்த்து, அவர்கள் மீளாதொழிய, இவர்களைப்போலேயாகாதே நான் முந்துறமுன்னம் இதரஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனாகப்பெற்றேனேனென்கிறார்; இதரஸ்தோத்ரம்பண்ண அநர்ஹகரணனான மாத்ரமேயோ ? பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணனாகவும் பெற்றேனேனென்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியில். "முடியானே"யில்-தாம் அவனை அநுபவிக்கக் கோலி, அதுபெறாமையாலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்; தாம் இவ்விஷயத்திலே

சன்மம்பலபல ப்ரவேசம். ஸங்க்ரஹஸங்கதி – கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிலே இப்படி நிரதிஸய ப்ரீதியுண்டாகைக்கு ஹேதுவைக் காட்டாநின்றுகொண்டு விஸ்தாரஸங்கதி -

கூப்பிடுகிறப்போலே ஸம்ஸாரிகள் இதரவிஷயங்களைப்பற்றிக் கூப்பிடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, அவர்களநர்த்தத்தைக் கண்டவாறே தமக்கு "முடியானே"யில் பிறந்த இழவுதானே பேருய்த் தோற்றிற்று; அதுக்குமேலே ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கர்மவஸ்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள்நடுவே அவர்களோடொத்த வடிவைக்கொண்டு அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களையும் அவதாரஸித்தமான திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் வடிவழகையும் பூஷணங்கள்சேர்ந்த சேர்த்தியையும் திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும் அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தையும இவற்றையெல்லாம் அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு * ஒரு குறைகளும் இல்லை யென்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

சன்மம்பலபலசெய்துவெளிப்பட்டுச் சங்கொடுசக்கரம்வில்
ஒண்மையுடையவுலக்கையோள்வாள் தண்டுகொண்டுபுள்ளூர்ந்து உலகில்
வன்மையுடையவரக்கரசுரரை மாளப்படைபொருத
நன்மையுடையவன்சீர்பரவப்பெற்ற நான்ஓர்குறைவிலனே.

ஆ.—*அஸங்க்யேய திவ்யாவதாரங்களைப்பண்ணி ஸகலமநுஜநயந விஷயதாங்கதனாய் ஶங்கசக்ர ஶார்ங்க முஸல கட்காதி திவ்யாயுததரனாய்க்கொண்டு இந்தலோகத்திலே அதிப்ரபராக்ரமரான அஸுரராக்ஷஸரை ஸஸைந்யமாக நிரஸித்த மஹாகுணத்தை யுடையனானவனுடைய அந்தக்குணங்களை இப்படி வாழ்த்தப்பெற்ற எனக்கு இனி என்னகுறையுண்டு? என்கிறார்.*

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலகாலும் வந்து திருவவதாரம பண்ணியருளி அவர்கள்ஶத்ருக்களை நிரஸியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்று இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற பொருளை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு] - அஸங்க்யாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஒருவரால் காணமுடியாத தான் தோற்றி. [வன்மை] - தன் அழகு கண்டால் ஶிதிலராகாமை. படை - ஆயுதம். [நன்மை] - ப்ரதிகூலவிஷயத்தில் ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பண்ணுமை. [சீர்பரவப் பெற்ற நான்] - கல்யாணகுணங்களை ஶிதிலகரணனாய் அநுஸந்திக்கப்பெற்ற நான்.

ப.—முதற்பாட்டில், அநேகாவதாரமுகததாலே ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநம்பண்ணின வன்குணகணஙகளை ஸ்துதிக்கப்பெற்ற நான் ஒருகுறையுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

("அஜாயமாந:" என்கிறபடியே அகர்மவஸ்யனாய்வைத்து), பல - தேவாதிஜாதி பேதத்தையும், பல - ஒரொன்றில் அவாந்தரபேதத்தையுமுடைத்தான, சன்மம்-ஜந்மவிஶேஷங்களை, செய்து - (ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலன்றியே இதர ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு) பண்ணி, வெளிப்

முடியானேயில் இத்யாதி. 'சன்மம்பலபலசெய்து' என்றத்தைப் பற்ற, திவ்யாவதாரங்களையும் என்றது. 'அசுரரை மாளப்படைபொருத' என்றத்தைப்பற்ற, திவ்யசேஷ்டிதங்கள் என்றது. 'எங்குமழகமர்' இத்யாதியைப்பற்ற, **வடிவழகையும்** என்றது. 'மட்டவிழ்தண்ணந்துழாய்முடியான்' என்றத்தைப்பற்ற, **பூஷணங்கள்** என்றது. 'சங்கொடுசக்கரம்வில' இத்யாதியைப்பற்ற, **திவ்யாயுதங்கள்** என்றது. 'துக்கமில்ஞானம்' என்கிற பாட்டிலே - **அகடிதகடநாஸாமர்த்யம்.**

---

*. ஒரு குறைகளும் - குறைகளில் ஒன்றும்.

பட்டு - (அதீந்த்ரியமான விக்ரஹம் ஸம்ஸாரிகள்கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி) ப்ராதுர்பவித்து, (அவதாரப்ரயோஜநமான ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத்விநாஶத்துக்கு உறுப்பாயுள்ள), சங்கொடு சக்கரம் - (தன்னில்தான்பிரியாத) ஶங்கசக்ரங்கள், வில் - ஸ்ரீசார்ங்கம், ஒண்மையுடைய உலக்கை- விரோதிகளை ஸங்ஹரிக்கும் முஸலாயுதம், ஒள் வாள் - எதிரிகளையழிக்குமிடத்தில் கைவிடாத நந்தகம், தண்டு - கதை (ஆகிற இவற்றை), கொண்டு-உபகரணமாகக்கொண்டு, புள்-பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - நடத்தி, உலகில் - (தனக்குரக்ஷணீயமான) லோகத்தில், வன்மை உடைய - (இவ்வழகு கண்டுஈடுபடாத) வன்மையை யுடையரான, அரக்கரை - ராக்ஷஸரையும், அசுரரை-அஸுரர்களையும், மாள - மாண்டுபோம்படியாக, படை பொருத - எதிரெதிரே படைவகுத்துப் பொருத, நன்மை - செவ்வையாகிற நன்மையை, உடையவன் - உடையவனுடைய, சீர் - ஸௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களையும் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்யங்களையும், பரவப்பெற்ற - பரக்கப் பேசி ஸ்துதிக்கப்பெற்ற, நான்-நான், ஓர் குறைவு இலன்-(தேஶாந்தரத்திலும் காலாந்தரத்திலும் தேஹாந்தரத்திலும் பகவத்விஷயத்தில் இன்ன அம்சம் அநுபவிக்கப்பெற்றிலோமென்று) ஒரு குறை யுடையேனல்லேன். குறைவு - வைகல்யம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[சன்மம் இத்யாதி] - ஜந்மஹேது வின்றிக்கே யிருக்க, ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய்ப் பிறக்கிற இவ்வவதாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு பரத்வத்திலும் போக மாட்டாதேயிறே இருப்பது. "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்னக்கடவதிறே. வேதபுருஷனும் "பஹுதா விஜாயதே" என்னுமித்தனையிறே. "ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம்" என்றும், "பஹூநி மே" என்றும், அவன்தானும் நெஞ்சு உளுக்கியிறே இருப்பது. "எங்ஙின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்றும், "பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்" என்றும், "பிறந்தவாறும்" என்றும், யேதாம்ஸுகேஶ ஸரரான இவரும் வித்தராயிருப்பர். ஆக, ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமான வேதத்தோடு ப்ரமேயபூதனான ஈஶ்வரனோடு ப்ரமாதாக்களான இவரோடு வாசியறப் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே வித்தராயாயிற்று இருப்பது. [பல] - ஓர் அவதாரத்தை அநுஸந்தித்தால் "எத்திறம்!" என்று வித்தராமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. [பலபல] - தேவாதியோநிபேதங்களும், அவாந்தரபேதங்களும். [செய்து] - தன்தரம் குலையாமே ஆவிர்ப்பவித்துத் தான் கார்யம் செய்யப்பெற்ருேமோ? "ததஸ்ச த்வாதஸே மாஸே" என்றும், "பன்னிருதிங்கள்" என்றும் நாட்டார் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணில் தான் பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணியிறே அவதரித்தது. "பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ, நாவேதவிந் மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்" என்கிறபடியே ஸர்வகாரணனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே அவதரித்தது. [வெளிப்பட்டு] - "ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே" என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. ஸதா ஸஞ்சரிக்கிற இடத்தே நிதிகண்டு எடுக்குமாபோலே யாயிற்று, கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினபடி. [சங்கு இத்யாதி] - அவதரிக்கும்போதும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. தன்னை வெளியிடிலும் திவ்யாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தி மறைக்கவேண்டியிறே இருப்பது. "உபஸம்ஹர விஶ்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம்। ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோऽயம் திதிஜந்மஜ:" என்னக்கடவதிறே. [சங்கொடுசக்கரம்] - தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்ராத்ரம். "ஶ்ருத்தாரோதாங்கௌ" இத்யாதி. 'வில் ஒண்மையுடைய உலக்கை ஒள்வாள்' என்று இவர்க்கு எல்லாம் ஆபரணமா யிருக்கிறபடி. ஒருகல்பகதரு பணைத்துப் பரப்புமாறப் பூத்தாற்போலேயாயிற்று, வடிவழகும் தோளும் திவ்யாயுதச்சேர்த்தியும் இருப்பது. [புள்ளூர்ந்து] - இது

வும் ஒருசேர்த்தியழகு. ஒருமேருவைக் கினிய ஒருமேகம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று, பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டால் இருப்பது, "மஞ்சுயர்பொன்மலைமேல்." ஆஸ்ரிதர் இருந்த இடங்களிலே சென்று காட்சிகொடுக்கை. [உலகில்] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தகுதியாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தபடி. [வன்மையுடைய] - இவ்வழகைக்கண்டும் நெஞ்சுநெகிழாதவர்கள். இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய மென்மைபோலே எல்லார்க்கும் இருக்குமோ? என்று இருக்கிறார். திருவடிதிருத்தோளிலே காணவே வணங்கிப்போகலாயிருக்க, எதிரிடுவதே பையல்கள்! அழகுக்கு இலக்காய் வாழ்ந்துபோகலாயிருக்க, அம்புக்கு இலக்காவதே! [மாளப் படை பொருத]- படை-ஆயுதம். "ஜிவாநாம்ஹாநவாநாம்வ" என்று ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க, ஆஸ்ரிதவிரோதிகள் என்னுமத்தைப்பார்த்து அழியச்செய்யும். [படைபொருத நன்மை]-அவர்கள்பால் ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பண்ணுதொழிகை. ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுகை தீமையென்கை. [சீர்]- வீரகுணம், அதுக்குஅடியான ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யம், அதுக்குஅடியான ஸ்வாமித்வம் இவைமுதலான கல்யாணகுணங்கள். [பரவப்பெற்ற நான்] - இக்குணங்களை அடைவுகெட ஏத்தப்பெற்ற நான். [ஓர் குறைவிலனே] - முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அறியாதொழிதல் அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப்பேச நிலமன்றிக்கே யிருத்தல்,ஸிஸுபாலாதிகளைப்போலே நம்மிலே ஒருத்தன் என்று பரிபவித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிஸ்வரூபத்தில் அர்ஜ்ஜுநனைப்போலே நீச்சுநீராயிருத்தலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுமில்லை என்கிறார். "ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந்காமாந்" என்று ஒருதேஸவிஸேஷத்திலே அநுபவிக்கக்கடவ குணாநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு 'பரமபதத்தில் போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறை யுண்டோ? என்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில் - இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்; திவ்யாயுதங்களோடே அவன் வந்து அவதரிக்கும்படியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிறார்; ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள் விரோதிகளை நிரஸியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறைவில்லை யென்கிறார். [சன்மம் பலபல இத்யாதி] - அகர்மவஸ்யனான தான் கர்மவஸ்யருங்கூடப் பிறவாத ஜந்மங்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்து ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளு மில்லை யென்கிறார்; ஸர்வேஸ்வரனுடைய மேன்மையடித்து இவற்றோடே தோய்வின்றிக்கே யிருக்கை யன்றிக்கே, இவைபட்ட இடரைத் தானுமொக்க வந்துபட்டு ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளு மில்லை யென்கிறார்.

[சன்மம் பலபல செய்து] - அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுநிற்குமாயிற்று. இவ்வவதாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கவ்வருகு பரத்வத்திலும் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது;

முதற்பாட்டு - சன்மம் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை யென்றது - பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணராகப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டராகை யாகிற அர்த்தத்தை யென்றபடி. திவ்யாயுதங்களோடே இத்யாத்யவதாரிகா சதுஷ்டயத்துக்கும் - அந்வயபேதேந பேதமாகக் கொள்வது. 'சங்கொடுசக்கரம்' என்று தொடங்கி, 'தண்டுகொண்டு - சன்மம் பலபலசெய்துவெளிப்பட்டவன் - சீர்பரவப்பெற்ற நானோர்குறைவிலன்' என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்-திவ்யாயுதங்களோடே இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்- ஆஸ்ரித இத்யாதி. இதுக்கு - 'அசுரரைமாளப்படைபொருத' இத்யாதியிலே நோக்கு. 'சன்மம்பலபலசெய்து வெளிப்பட்டு - புள்ளூர்ந்து' இத்யாதி, மேலெல்லாம் கூட்டி அருளிச்செயகிறார் - அகர்மவஸ்யனான இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய இத்யாதி. இந்த அவதாரிகைக்கு - சிலஸ்ரீகோசங்களிலே பாடமில்லை. இந்த அவதாரிகா சதுஷ்டயமும் - ஒரோபதங்களிலே நோக்காக உத்தரோத்தரவிவரணமாதல்.

ஜந்மம் த்யாஜ்யமாயிருக்க ஈடுபடக்கூடுமோ? என்ன, இவ்வவதாரத்தை இத்யாதி. அடியறியுமவர்கள்- 'அடி - நிர்ஹேதுகக்ருபை' என்றறியுமவர்க ளென்றபடி. 'அவதாரத்திலே ஈடுபட்டிருப்பர்கள்' என்றதுக்கு

“தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்” (தஸ்யதீரா:பரிஜாநந்தியோநிம்) என்னக்கடவதிறே; “ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம்” (ஜந்மகர்மசமேதிவ்யம்) என்று தானும் நெஞ்சுளுக்கியிறே இருப்பது, “பிறந்தவாறும்” என்று தீமதாமக்ரேஸரரான இவரும் வித்தராயிருப்பர். ஜ்ஞாநாதிக்யமாயிருந்ததிறே ஆழங்காற்படுகைக்கு ஹேது. இனியதுவிஞ்சின இடங்களிலே மிகவும் ஆழங்காற்படுகைக்கு உடலாமித்தனையிறே. [பல] - ஓரவதாரத்தை அநுஸந்தித்தால் “எத்திறம்!” என்று *வித்தராமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. [பலபல] - கர்மவஶ்யன்பிறவிக்கு எல்லைகாணுநின்றோம்; அகர்மவஶ்யன்பிறவிக்கு எல்லை காண்கிறிலோ மென்றதாயிற்று. கர்மத்துக்கு அவதியுண்டு, அநுக்ரஹத்துக்கு அவதியில்லை. தன்னுடைய ஜந்மங்களைத் தானே சொல்லப்புக்காலும் “பஹூநி” (பஹூநி) என்னும்படியாயிறே இருப்பது. [பலபல] - தேவாதியோநிபேதங்களும், அவாந்தர பேதங்களும். [செய்து] - ஆவிர்பாவமாத்ர மன்றிக்கே, கர்மவஶ்யன் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுமாகில், “தத: ஸ்வாதஶே மாஸே” (ததஶ்சத்வாதஶேமாஸே) என்று பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி வந்து அவதரிக்கை. “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப்பாங்கினல்” என்றார்களிறே பெற்றவர்களும். “பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ, நாவேதவிந் மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்” (பிதாபுத்ரேணபித்ருமாந்யோநியோநௌ,நாவேதவிந்மநுதேதம்ப்ருஹந்தம்) என்கிறபடியே ஸர்வகாரணபூதனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே வந்து அவதரித்தது. [வெளிப்பட்டு] - “ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே” (நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே) என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்குவிஷயமாக்கி. எப்போதும் போகிறவிடத்திலே நிதி கண்டெடுப்பாரைப்போலே, அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்து அவ

ப்ரமாணம் - தஸ்ய இத்யாதி. தீரா: - ஜ்ஞாநாதிகா:. பரிஜாநந்தி - பரிதோஜாநந்தி யென்றாய், சுற்றிச்சுற்றிப் பார்ப்பர்க ளென்றபடி. ப்ரமாணங்காட்டி அநுஷ்டாநமுங் காட்டுகிறார்-ஜந்மகர்மச இத்யாதி வாக்யத்வயேந. “ஜந்மகர்ம ச மே திவ்யம்”, “பஹூநி மே வ்யதீதாநி” இத்யாதி ஸ்ரீகீதாயாம் விதிதம். தீமதாமக்ரேஸரர்க்கு வித்தராகக்கூடுமோ? என்ன, ஜ்ஞாநாதிக்யம் இத்யாதி. ஆழங்காற்படுகை மக்நமாகை. சேதநன் பிறவிக்கு எல்லையுண்டாகைக்கும், அவன் பிறவிக்கு எல்லையில்லாமைக்கும் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - கர்மத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயேந ‘பிறவிக்கு எல்லையில்லை’ என்றதுக்கு ஸூசகவதுக்தியுங்காட்டுகிறார்-தன்னுடைய இத்யாதி. ‘பலபல’ என்ற வீப்ஸைக்கு - அஸங்க்யேயமென்று கீழேசொல்லி, தேவாதிபேதேந பேதஞ்சொல்லுகிறதென்று அர்த்தாந்தரம் - தேவாதி இத்யாதி. ‘செய்து’ என்றதுக்கு அர்த்த த்வயம் - பத்துமாஸமன்றிக்கே பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி யென்னுதல், ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாய்ப் பிறந்து என்னுதல். முந்தின அர்த்தம்-ஆவிர்ப்பாவமாத்ரம் இத்யாதி. பாலகாண்டே, “ததஶ்ச த்வாதஶே மாஸே சைத்ரே நாவமிகே திதௌ” இத்யாரப்ய, “கௌஸல்யாஜநயத் ராமம் ஸர்வலக்ஷணஸம்யுதம்”. ‘பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி’ என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம்-பன்னிருதிங்கள் இத்யாதி. பன்னிரண்டுமாஸம் வயிற்றிலே பேணிவைத்துக்கொண்டிருந்த அந்த நன்மையாலே இதி பாசுரார்த்த:. பாங்கு - நன்மை, க்ஷேம மென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி-மூன்றாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி-எட்டாம்பாட்டு. ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாகப் பிறந்து என்று இரண்டாமர்த்தம்-பிதாபுத்ரேண இத்யாதி. யோநியோநௌ-யோநௌயோநௌ, யோநிகள்தோறும்: அவதாரங்கள்தோறு மென்றபடி. பிதா - ஜகத்பிதா; ஸர்வகாரணபூத னென்றபடி. புத்ரேண பித்ருமாந் - புத்ரனைப் பிதாவாகவுடையவன். ஸ்வகார்யங்களுக்குக் கார்யமாயிருப்ப னென்றபடி. நாவேதவித் இத்யாதி-“அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்” “பிதா புத்ரேண பித்ருமாந்” இத்யாதி ஶ்ருதிகளை அறியாதவன் இந்த அவதாரமாஹாத்ம்யத்தைஅறியாதே, ‘பரப்ரஹ்மத்துக்கு ஜந்மமுண்டோ?’ என்றுவிசிகித்ஸைபண்ணுவனென்றபடி. “பிதா புத்ரேண” என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஸர்வகாரணபூதனான இத்யாதி. ‘வெளிப்பட்டு’ என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம்- ந சக்ஷுஷா இத்யாதி. ‘வெளிப்பட்டு’ என்ற பதஸாமர்த்த்யத்துக்கு பாவம் - எப்போதும் இத்யாதி. ‘போலே’ என்ற அநந்

* வித்தராமவர் - ஈடுபடுபவர்.

தரிக்கை. அப்ராக்ருதமான த்ருஷ்டிகளாலே ஸதா தர்ஶநம்பண்ணக்கடவ வடிவை மாம்ஸ
சக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டுவந்து காட்டுகை.' 'என்றேனும் கட்கண்ணாற்காணாத
அவ்வுருவை''யிறே கண்ணுக்கு இலக்காக்குகிறது. [சங்கோடு இத்யாதி] - தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்
ராத்ரம்; ''ஶ்ரூதாஸாதஞ்ஷுக்ஷுஹுஸ்ஸதெந'' (கச்சதாமாதுலகுலம்பரதேந) இத்யாதிவத். அவ
தரிக்கும்போது திவ்யாயுதங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. இங்குநின்றும் போவார்க்கு ப்ராப்ய
ராமவர்களோடே கூட வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. கண்டநுபவித்த அநந்தரம் ''அடியார்கள்குழாங்
களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ'' என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டாதபடி அவர்களோடே கூடக்
காட்சிகொடுக்கை. [சங்கொடுசக்கரம்]-ஒன்றேயமைந்திருக்கச்செய்தே. [வில்] - ஒருகோத்துக்கு ஒரு
வரைக்கொண்டு வருகையன்றிக்கே. [ஒண்மையுடைய உலக்கை] - ஒண்மை-அறிவு. கருதுமிடம்
பொரும்படி ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்களே. [ஒள்வாள் தண்டுகொண்டு]-கையிலே திவ்யாயுதங்களைக்
கண்டால் 'இவை வினைக்கு உடலாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றிருப்பார் ஸம்ஸாரிகளா
யிற்று; அங்ஙனன்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் 'அழகுக்கு உடலாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றிருப்
பர்கள்; இவரும் அவர்களிலே ஒருவராகையாலே அழகுக்கு உடலாகவே அநுஸந்திப்பது. ஒரு
கற்பகத்தரு பணைத்துக் கணுத்தோறும் அரும்பினாற்போலேயாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும்
சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது. [புள் ஊர்ந்து] - இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு; * பொன்மலையின்மீமிசைக்
கார்முகில்போலேயிறே இருப்பது. [உலகில்] - இவ்வழகுதான் ஒருதேஶவிஶேஷத்தே நித்யஸூரி
கள் அநுபவிக்குமதிறே; அங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே இங்கே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினான்.
[வன்மை இத்யாதி] - இவ்வழகைக்கண்டு நெஞ்சுநெகிழாதவர்களான ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர்
களையும் இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய மென்மைபோலே எல்லார்க்கும் இருக்குமோ? என்றிருக்கிறார்.
† நினைதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகுமே தமக்கு. அவனைக் காணாதபோது ''ஸம்வரோ

''நவக்ஷுக்ஷுஸா ஸூஹ்யெத'' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - அப்ராக்ருத
தரம் - காணும்படியென்று சேஷம். ‘கண்ணுக்கு அவிஷயம்' என்கிறதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - என்றேனும் இத்யாதி. ஒருநாளும்
மான இத்யாதி. காணவொண்ணாத அந்தத்திருமேனியை இதி பாசுரார்த்தஃ.
காண்கைக்குப் பரிகரமல்லாத புறக்கண்ணாலே ‘சங்கொடுசக்கரம்' என்கிற த்ருதீயைக்கு ஸாவம் - தன்னிற்
பெரியதிருவந்தாதி - இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸூதா இத்யாதி. ‘சங்கொடு' என்றுதொடங்கி, ‘தண்டுகொண்டு
பிரியாத இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவதரிக்கும்போது இத்யாதி. அவற்றோடே அவதரிக்
சன்மம் பலபல செய்து' என்று அந்வயித்து ஸாவம் - அநுஸாவ்யனை தான் வந்து அவதரித்தாற் போரா
கைக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன, இங்குநின்றும் இத்யாதி. கண்டநுபவித்த இத்யாதி. ‘கூடு' என்றதுக்
தோ? திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிக்கவேணுமோ? என்ன, ஸௌந்தர்யாநுபவாதிமுகத்தாலே ஸாதுபரித்
குத் தாத்பர்யாந்தரம் - ஒன்றேயமைந்திருக்கச்செய்தே என்று; ஒருகோத்துக்கு ஒருவரை
ராண துஷ்க்ருத்விநாசாதிகளுக்கு ஒன்றே அமைந்திருக்கச்செய்தே யென்றபடி. ஒண்மை - அறிவும்,
யென்றது - ஆயுதவர்க்கத்துக்குத் திருவாழியைக்கொண்டு வருகையன்றிக்கே யென்றபடி. உபபாதகம் - கருதுமிடம்
அழகும். ஒண்மை - ஆயுதங்களுக்கெல்லாம் விசேஷணமாகக் கண்டுகொள்வது. அத்தால் ப்ராப்ய
இத்யாதி. வாளுக்கு விசேஷணமான ஒண்மையையும் எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷணமாக்கி, ஆக, ஜ்ஞாநாதி
மென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - கையிலே இத்யாதி. இந்த ஒண்மை - அழகு.
கருமாய் அழகியருமாயிருப்பர்கள் என்றபடி. ''தெஜோபலைஶ்வர்யமஹாவபோதஸுவீர்ய
ஶக்த்யாதிகுணைகராஶி:'' என்றது - ஒன்றின்விசேஷணம் எல்லாவற்றுக்குமானதுக்கு த்ருஷ்டாந்த
மாகக் கண்டுகொள்வது. வினை - யுத்தம். நித்யஸூரிகள் அப்படியிருந்தால் இவர்க்கு என்? என்ன, இவரும்
இத்யாதி. திவ்யாயுதங்கள் அழகுக்கு உடலாம் ஆகாரத்தை ரூபகமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஒரு கற்பகத்தரு
இத்யாதி. கணுத்தோறும் - கணுக்கள் தோறும். வன்மை - காடிந்யம். அவர்களுக்கு நெஞ்சு நெகிழ்ச்சியில்
லாமை ஸித்தமாயிருக்க, அத்தைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - இவ்விஷயத்தில் இத்யாதி. மென்மை -
மார்த்தவம். இவர்க்கு மென்மையுண்டென்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் - நினைதோறும் இத்யாதி. அவ்வழகைக

* திருவாய்மொழி - க, உ, சு. † திருவாய்மொழி - க, சு, உ.

ஹம்'' என்றிருக்கலாம்; திவ்யாயுதங்களோடே அழகிய வடிவழகைத் திருவடி திருத்தோளிலே கண்டால், 'ஶரணம்' என்னுதல், எழுத்துவாங்குதல் செய்கையன்றிக்கே எதிரிடுவதே பையல்கள்! என்கிறார். அழகுக்கு இலக்காய் வாழமாட்டாதே, அம்புக்கு இலக்காய் முடிந்துபோவதே! என்கிறார். [மாளப்படைபொருத] - அவர்கள் முடியும்படி ஆயுதத்தாலே பொருத. யுத்தத்திலே புக்குநின்று, ஆரோதமடித்தல், 'ஸ்வகீயஜந்துக்கள்' என்று ஆந்ருஶம்ஸ்யங்கொண்டாடுதல் செய்யாதே, 'ஆஶ்ரித விரோதிகள்' என்று அழியச்செய்த நன்மையுடையவன். அன்றியே, ஸங்கல்பத்தாலே செய்யாதே, அவதரித்து யுத்தம்பண்ணிமுடித்த நன்மை யாகவுமாம். 'மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன்சுடர்ச்சோதிமறையுமிறே' என்ருரிறே இவர்தாம். அக்நீஷோமீயஹிம்ஸைகளில் கைகூசினுகில் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டாநின்றதிறே. [நன்மையுடையவன்சீர் பரவப்பெற்ற நான்] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லப் பெற்ற நான். [ஓர் குறைவிலனே] - முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அறியாதொழிதல், அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப்பேச நிலமன்றிக்கே யிருத்தல், ஶிசுபாலாதிகளைப்போலே 'நம்மிலேயொருத்தன்' என்று பரிபவித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிஶ்வரூபத்தில் அர்ஜுநனைப்போலே நீச்சுநீராதலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறைகளு மில்லை யென்கிறார். ''ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்''(ஸோஶ்நுதேஸர்வாந்காமாந்)என்று ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலே அநுபவிக்கக்கடவ குணநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு 'பரமபதத்திற் போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ? (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

குறைவில்தடங்கடல்கோளரவேறித் தன்கோலச்சேந்தாமரைக்கண்
உறைபவன்போலவோர்யோகுபுணர்ந்த ஒளிமணிவண்ணன்கண்ணன்
கறையணிமூக்குடைப்புள்ளைக்கடாவி அசுரரைக்காய்ந்தவம்மான்
நிறைபுகழேத்தியும்பாடியுமாடியும் யானொருமுட்டிலனே.

ஆ.—(குறைவில்.) இப்படி எம்பெருமானுடைய திவ்யாவதார திவ்ய சேஷ்டிதங்களைத் திரள அநுபவித்து, பின்னை அவற்றைத் தனித்தனியே அநுபவிக்கிறார்.

கண்டு நெஞ்சுநெகிழாத ப்ரகாரத்தை ஆஶ்சர்யப்படுகிறார் - அவனை இத்யாதி. பையல்கள் - க்ஷுத்ரர்கள். அழகுக்கு இலக்காய் இத்யாதி - விவரணமாதல், மேலுக்கு அவதாரிகையாதல். 'தண்டுகொண்டு' என்றதை மேலே கூட்டி ஹாவாந்தரம்-அவர்கள் முடியும்படி இத்யாதி. படை-ஆயுதமும்,யுத்தமும். மாளும்படி பொருதால் அது நன்மையோ? பரஹிம்ஸை நன்மையாமோ? என்ன, ஆஶ்ரிதார்த்தமாகையாலே நன்மை யென்கிறார்-யுத்தத்திலே இத்யாதி. ஆரோதமித்யாதி-அர்ஜுநனைப்போலே ஆரோதமடித்தல், ஆந்ருஶம்ஸ்யம் கொண்டாடுதலென்றபடி. ஆரோதம் - நிவ்ருத்திவ்ரதம். ''ஸுஹிம்ஸா ...'' என்று பரஹிம்ஸை பண்ணவொண்ணுதென்றிருத்தலென்றபடி. ஸங்கல்பத்தாலே செய்தால் அது நிறமாகாதே குணத்துக்கு அவத்யமாமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மழுங்காத இத்யாதி.'ஆஶ்ரிதவிரோதிகள்' என்று அழித்தாலும் ஹிம்ஸை தோஷமன்றோ? என்ன, அக்நீஷோமீய இத்யாதி. இத்தால் - ''ஸுஹிம்ஸா ...'' இத்யாதிக்கு இவர்கள் விஷயமன்றென்றபடி. 'ஓர்குறைவிலன்' என்கையாலே - ஸம்பாவிதமான குறைகளைக் காட்டுகிறார் - முதலிலே இத்யாதி. நீச்சுநீராவது-தரைகாணவொண்ணுமை. 'குறைவிலன்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - ஸோஸ்நுதே இத்யாதி; யத்வா, 'குறைவிலன்' என்றதுக்கு இரண்டாம் தாத்பர்யமாதல். உலகில் - சங்கொடு சக்கரம் வில் இத்யாரப்ய, தண்டுகொண்டு - சன்மம்பலபலசெய்து வெளிப்பட்டு மீளவும், சங்கொடுசக்கர மித்யாரப்ய, க்ரமேண அந்வய:. (க)

தன்னுள்ளே எமபெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே குறைவற்று அவாப்தகாமமான தடங்கடலிலே பணமணி வ்ராத மயூக மண்டல ப்ரகாஶமாநோதர திவ்யதாமனாயிருந்த திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஏறியருளித தத்ஸம்ஸ்பர்ஶஜநித நிரதிஶயஸுகாநுபவ நிரதனாயிருந்து, ஆஶ்ரித பரித்ராணார்த்தமாக வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனாய், ஹேயப்ரத்யநீகனாய், கறையணி மூக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி அசுரரைக்காய்ந்த அம்மான் நிறைபுகழ்களை நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனாய்க்கொண்டு ஏத்தியும் பாடியும் ஆடியும் அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

௭.—இரண்டாம் பாட்டில், திருவவதாரம் பண்ணியருளுகைக்கு அடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி யருளி ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநம்பண்ணிநின்றிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனுடைய கீர்த்தியை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பலபடியும் அநுபவிக்கப் பெறுகையாலே எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிறார்.

[குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறி] - தன்னுடைய ஸந்நிதாநத்தாலே குறைவற்றுக் கண்வளர்ந்தருளப் போரும்படியான பெரிய கடலிலே நிரவதிக தீப்தியுக்தனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே யேறி. கோளாகிறது மிடுக்கு என்றும் சொல்லுவர். கண்ணுறைகை - கண்வளர்ந்தருளுகை. [ஓர் யோகு புணர்ந்த என்று தொடங்கி] - திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலும் ஸ்வகுணாநுஸந்தாநத்தாலும் உஜ்ஜ்வலமான திருநிறத்தையுடையனாய் ஆஸ்ரிதாபந்நிவாரணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ப்ரதிகூலருடைய ருதிரத்தாலே கறையேறி அதுவே ஆபரணமான திருமூக்குடைய பெரியதிருவடியை நடத்தி அஸுர நிரஸநம்பண்ணின ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரிபூர்ணமான புகழை ஹ்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு மிகவும் அநுபவிக்கப்பெறுகையாலே நான் ஒன்றும் ப்ரதிஹதஹோமனல்லேன்.

ப.—அநந்தரம், இவ்விரோதிநிரஸநார்த்தமான அவதாரத்துக்கு மூலமான க்ஷீரார்ணவஶாயியினுடைய ரக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்தியால் வந்த புகழை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற நான் ஒரு விச்சேதமுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

குறைவு இல் - தன்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பரிபூர்ணமாய், தடம் கடல் - (கண்வளருகைக்கு) இடமுடைத்தான கடலிலே, கோள் அரவு - பெருமிடுக்கனான திருவநந்தாழ்வான் மேல், ஏறி - ஏறி, தன் கோலம் - தன் ஈஶ்வரத்வ ஸூசகமான அழகை யுடைத்தாய், செந்தாமரைக் கண்ணுறைபவன்போல - சிவந்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்கள் மலருமபடி உறங்குவான்போலே, ஓர் யோகு புணர்ந்த - அத்விதீயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபாநுஸந்தாநத்திலும் ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையிலும் பொருந்தி, மணி - தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே, ஒளி - பேரொளியை யுடைத்தான, வண்ணன் - வடிவை யுடையனாய், கண்ணன் - (அக்கிடையை விட்டு "ஆமதோயஸுராம்வஸுரீம்" என்று) க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து, கறை அணி-(அண்டம்பக்வமாவதற்கு முன்னே உடைக்கையாலே அக்ரத்திலே) கருகுதலாகிற அடையாளத்தை ஆபரணமாக வுடைத்தான, மூக்குடை - திருமூக்கையுடைய, புள்ளை - பெரிய திருவடியை, கடாவி - நடத்தி, அசுரரைக் காய்ந்த - அஸுரரை ஸ்வப்ரதாபத்தாலே நசிப்பித்த, அம்மான் - ஸர்வாதிகனுடைய, நிறை புகழ் - பரிபூர்ணமான விஜயப்ரதையை, ஏத்தியும் - (ப்ரீதியுக்தனாய்க்கொண்டு) ஸ்தோத்ரம் பண்ணியும், பாடியும் - இசையிலே வைத்துப் பாடியும், ஆடியும் - (ஹர்ஷத்தாலே) ந்ருத்தம பண்ணியும் வர்த்திக்கிற, யான் - நான், ஒரு முட்டு இலன் - ஒரு விச்சேதம் உடையேனல்லேன். முட்டு - விலக்கு. கறையணி மூக்கென்று - விரோதிகளைத் துண்டிக்கையாலே கறையேறின மூக்கென்றுமாம். கோள் - மிடுக்கு; ஒளியுமாம்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டு. முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார்; இதில் திருவவதாரகந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து அவதரித்து ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிறார்.

[குறைவில் தடங்கடல்] - நானே யன்று, என்னிலும் குறைவற்றார் உண்டு. "திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று மாலுங்கருங்கடலே என்னோற்றாய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கப் பெற்ற இதுவும் ஒன்றே. [தடங்கடல்] - "தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்கிறபடியே அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான இதுவும் ஒரு பாக்யமே. [கோளரவேறி] - கோள் என்று ஒளியாய், ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே யுண்டான ஒளியைச் சொல்லுகிறது. கோள் என்று தேஜஃ பதார்த்தங்களான க்ரஹங்களாய் அவ்வழியாலே ஒளியைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று மிடுக்காய், "ஶ்ருங்க்ஷ விஜ்ஞாநவஸெளகயாஸி" என்கிறபடியே தாரணஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்றுமாம். [அரவு] - மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனா யிருக்கை. [ஏறி] - சுழலவந்து ஸாதரமாக நோக்கி யேறுகை. [தன்கோலம் இத்யாதி] - வெறும் புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாய் ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான சிவப்பையுடைத்தா யிருக்கை. கண்ணுறைகை - கண்வளர்கை. கண்வளரல் என்று பேராய் ஜகத்ரக்ஷணசிந்தாயுக்தனாகை. ரக்ஷ்யவர்க்கம் கரைமரம் சேரும்படியை யாதல், "ஶ்ரூதாநம்வாஸுதேவாவ்யம் விஷ்ணு" என்கிறபடியே ரக்ஷகனான தன்னையாதல் அநுஸந்திக்கை. [ஒளிமணிவண்ணன் கண்ணன்] - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைத் தன்வடிவழகாலே துவக்கிக் கரைமரம்சேர்க்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன்: ஒளியையுடைய நீலமணிபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன். [கறையணி இத்யாதி] - ராஜாக்கள் கறுப்பு உடுத்து நகரஶோதனைக்குப் புறப்பட்டால் பரிகாரமும் முகம் தோற்றாமல் ஸேவிக்கக் கடவதிறே. ப்ரதிகூலருடைய ருதிரத்தாலே கறையேறி அதுவே ஆபரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; முட்டையைப் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பே உடைத்தத்தாற் பிறந்த தழும்பாய், அது ஶ்ரீவத்ஸம்போலே இவனுக்கு ஆபரணமாயிருக்கு மென்னுதல். [கடாவி] - நடத்தி. [அசுரரைக்காய்ந்த] - ஆஶ்ரிதருடைய ஶோபபரிகரமே ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும் பரிகரமென்கை. [காய்ந்த] - நசிப்பித்த. [அம்மான்] - இப்படி சிறியத்தைப் பெரியது தின்றதபடி நோக்கும் நிருபாதிகஶேஷி. [நிறை புகழ்] - இந்த லக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும் பாடியும் ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே இருந்த விடத்தில் இராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான் பகவத்ஸோகத்துக்கு ஒருப்ரதிஹதியையுடையனல்லேன் என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார்; இதில் திருவவதார கந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து, அங்குநின்றும் ஶ்ரீவஸுதேவகுமாரனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை யென்கிறார்.

[குறைவில் தடங்கடல்] - நானேயன்று, என்னிலும் குறைவற்றா ருண்டு. 'தடங்கடல்' என்னாநிற்கச்செய்தே, குறைவில் தடங்கடலென்றது - "திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று - மாலும்கருங்

இரண்டாம்பாட்டு - குறைவில் இத்யாதி. வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாகப் பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - முதற்பாட்டில் இத்யாதி.

என்னிலும் குறைவற்ற ருண்டு என்றது - அவன்சீர்பரவிக குறைவற்ற என்னிலும், திருமேனி தீண்டப்பெற்றுக் குறைவற்றாருமுண்டு என்றபடி; தமக்கு பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷமில்லையிறே. தாம் குறைவற்றது - கீழ்ப்பாட்டிலே, 'சீர்பரவப்பெற்ற நானோர்குறைவிலன்' என்றத்தைப் பற்ற. கடலுக்குக் குறைவறுதி - பரப்பாலேயோ? என்ன, தடங்கடல் இத்யாதி. திருமேனி இத்யாதி - முதல் திருவந்தாதி, பத்தொன்பதாம்பாட்டு -

கடலேயென்னேற்றாய்''என்னுமாபோலே அவனோட்டை ஸ்பர்ஶஸுகத்தாலே குறைவற்றிருக்கை. யஶோதைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனைத் தன்மடியிலே வளர்த்தி உகக்குமாபோலே, ஸர்வேஶ்வரனைத் தன்னுள்ளே யிட்டுக்கோண்டு அத்தாலே யுகந்து குறைவற்றிருக்கை. [தடங்கடல்] - அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான கடல். [கோளரவு ஏறி] - கோளேன்று - ஒளியாய், திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஏறி யென்னுதல்; அன்றிக்கே, கோளேன்று - மிடுக்காய், ''ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந பலைகதாமநி'' (ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநபலைகதாமநி) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனும் ஸர்வேஶ்வரியுங் கூடித் துகையாநின்றால் பொறுக்கைக்கு ஈடான தாரணஸாமர்த்த்யத்தையுடையனாயிருக்குமென்னுதல். [அரவு] - மேன்மை குளிர்த்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கை. [தன் இத்யாதி] - வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாய், ஸர்வைஶ்வர்யஸூசகமாய், பெரிய பிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த ஆநந்தஸூசகமாய், அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரையை ஒருபமைசோல்லலாம்படி அழகியதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்கள்.*([உறைகை]- உறங்குகை). கண்ணுறைகை-கண்வளர்ந்தருளுகை. கண்வளருகையென்று பேராய், ஜகத்ரக்ஷணசிந்தாயுக்தனாகை. [ஓர்யோகுபுணர்ந்த] - 'ஸகலப்ராணிகளும் நம்மைக்கிட்டிக் கரைமரஞ்சேர்ந்ததாம் விரகேதோ?' என்று இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாயசிந்தை பண்ணினால் அவ்வநுஸந்தாநம் பொறாமையாலே நாக்கு உலரும்; அப்போது, கர்ப்பூரநிகரம் வாயிலே யிடுவாரைப்போலே, ''ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயந்'' (ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயந்) என்று தன்னைத் தானே அநுஸந்தியாநிற்கும். இப்படி அநுஸந்தித்தவாறே ரக்ஷணோபாயம் தோற்றுமே: [ஒளிமணிவண்ணன்கண்ணன்] - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைத் தன்வடிவழகாலே கரைமரஞ்சேர்க்கைக்காக

''மாலும்கருங்கடலே'' இத்யாதி. ஸர்வகாலமும் அவன் திருமேனியை நீ ஸ்பர்ஶிக்கப்பெற்று, அந்தஸ்பர்ஶஸுகத்தாலே மயங்காநிற்கிற கறுத்த கடலே! இப்பேறுபெறுகைக்கு என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணினாய்? இத்யர்த்த꞉. த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரணம் - **யசோதை இத்யாதி. கோள்** *- தேஜஸ்ஸும், மிடுக்கும். ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந இத்யாதி - ஸ்தோத்ரே. ''தயாஸஹஸ்ரீநி'' இத்யாதி.* **தன்கோலம்** *- தன்னதான கோலத்தையுடைய இதி சபதார்த்த꞉. கோலம் - அழகு.* **ஆலத்திவழிக்க** *- ஆலத்தியெடுக்க; த்ருஷ்டி பரிஹாரம் பண்ண வென்றபடி.* **வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க** *வென்றது - ஒரு ஒப்பனையால் வந்த அழகுக் கன்றிக்கே ஸ்வத꞉ உண்டான அழகுக்கு ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியா யென்றபடி. இத்தால் - இதாநிரபேக்ஷஸ்வாபாவிக ஸௌந்தர்யத்தையுடைய திருக்கண்க ளென்றபடி. 'செம்' என்றதுக்கு பாவம் -* **ஸர்வைஶ்வர்ய** *இத்யாதி விசேஷணங்கள். 'போல' இத்யாதிக்கு பாவம் -* **கண்வளருகையென்று** *இத்யாதி. 'போல' என்கையாலே, பேரா யென்றது. ''யோகநித்ராம் ஸமாஸ்தாய ஜகதோ ரக்ஷணம் ப்ரதி'' என்றதில் - உபாயத்தையும் த்யாநத்தையும் அடைவே காட்டுகிறார் -* **ஸகல இத்யாதி.** *ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணினால் என்னுமளவும் - ஓரர்த்தம். அவ்வநுஸந்தாநமென்று தொடங்கி - இரண்டாமர்த்தம். ஓர் - அத்விதீயம். யோகுபுணர்ந்த - ரக்ஷணோபாயசிந்தைபண்ணுகிற வென்றும், ஸ்வாத்மத்யாநம்பண்ணுகிற வென்றும் அர்த்தத்வயம். ''ஸ்வாத்மாநம் ஸ்வயமாத்மநா ஸந்ததம் ஆஸீந꞉ । ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயந் மதுஸூதந꞉'' இதி ஷஷ்டே ஸ்கந்தே. 'உபாயசிந்தை பண்ணி' என்றதுக்கு அநுகுணமாக மேலிற்பதத்துக்கு அவதாரிகை -* **இப்படி இத்யாதி. இப்படி அநுஸந்தித்தவாறே** *- ஆத்மத்யாநம் பண்ணினவாறே யென்றபடி.* **தோற்றுமே** *- அவதாரமே உபாயமென் றென்றபடி. கரைமரம் சேர்கைக்கு க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்தானென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் -* **ஆட்கொள்ள இத்யாதி.** *எல்லாரையும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து அவதரித்த கோபநிர்வாஹகனை யித்யர்த்த꞉. பெரியாழ்வார் திருமொழி, முதற்பத்து, எழாந்திருமொழி-சாற்*

---

* *குண்டலிதம் - ப்ரக்ஷிப்தமாக இருக்கலாம்.*

க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்தவன். "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோ" இறே. ஒளியை யுடைய நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன். [கறையணி இத்யாதி] - ப்ரதி பக்ஷத்தைக் கொன்று கறைகழுவ அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கையாலே கறையேறி அதுவே ஆபரண மாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; அன்றிக்கே, தாயார் 'புத்ரமுகங் காணவேணும்' என்னும் அபிநி வேசத்தாலே முட்டையாயிருக்கிற பருவத்திலே ஒருஉத்யோகத்தைப் பண்ணினளாய், அத்தால் ஓரடையாளம்பிறந்து, அதுதான் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீவத்ஸத்தோபாதியாய், அத்தை ஆபரணமாக வுடைய புள் என்றுமாம். [கடாவி] - ரதாதிகளை நடத்துமாபோலே, திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே திமிர்ந்து, வடிம்பிட்டுத் தாக்கி நடத்தவேண்டியிருக்கிறபடி. "**த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்த கிணாங்கசோபிநா**" (த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணாங்கசோபிநா) என்னக்கடவதிறே. [அசுரரைக் காய்ந்த] - இப்படி பெரியதிருவடியை நடத்தாநின்றுகொண்டு ஆஸுரவர்க்கத்தை நசிப்பித்த. ஆஸ்ரிதருடைய ஹேதூபகரணமே ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸந பரிகரமு மென்கை. [அம்மான்] - இப்படி சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி நோக்கும் நிருபாதிகசேஷி. [நிறைபுகழ் இத்யாதி] - இந்த ரக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும் பாடியும், ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும் வாத்திக்கிற நான், பகவத்ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதி யுடையேனல்லேன் என்கிறார். முட்டு - விலக்கு. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

முட்டில்பல்போகத்தொருதனிநாயகன் மூவுலகுக்குரிய
கட்டியைத்தேனையமுதை நன்பாலைக்கனியைக்கரும்புதன்னை
மட்டவிழ்தண்ணந்துழாய் முடியானைவணங்கி அவன்திறத்துப்
பட்டபின்னை இறையாகிலும் யானென்மனத்துப்பரிவிலனே.

ஆ.—(முட்டில.)நிரதிசய தாஸங்க்யேயபோகனாய்,நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், ஸர்வேச்வரனாயிருந்துவைத்து, மநுஷ்யலோகத்திலே மநுஷ்யஸஜாதீயதயா வஸுதேவகருஹே அவதீர்ணனாய், ஸர்வலோகத்துக்கும் பொதுவாய்ப் பரமபோக்யபூதனான எம்பெருமானை வணங்கி அவன் திறத்துப் பட்ட பின்னை என் மநஸ்ஸில துக்கமெல்லாம் போயிற்று என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும் பாட்டில், ஸர்வேச்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாநப்ரீதிபலாத்காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு ஒருமநோதுக்க மில்லை என் கிறார்.

[முட்டில்பல்போகத்து என்று தொடங்கி] - அப்ரதிஹத அஸங்க்யேய போகனாய், நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸமாதிகனான ஸர்வேச்வரனாய். [மூவுலகுக்குரிய கட்டி என்று தொடங்கி] - எல் லாருக்கும் ஒக்க ப்ராப்தமான ஜகத்தில் ரஸவஸ்துக்களெல்லாம் போலேயுமாய் இவ்வளவென்று

---

*றுப்பாட்டு. சப்தார்த்தம்-ஒளியை இத்யாதி. 'கடாவி' என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம்-ரதாதிகளை இத்யாதி. திமிர்ந்து- ஸதப்தமாய வடிம்பிட்டுத் தாக்கினால் துக்கரூபமாயிராதோ? என்ன, போக்யமாயிருக்குமென்கிறார் - **த்வதங்க்ரி** இத்யாதி ஸ்தோத்ரே. வடிம்பிட்டுத்தாக்கி - குதிபோட்டுக்கிளப்பி. 'புள்ளைக்கடாவியசுரரைக்காய்ந்த' என்றதுக்கு பாவம் - ஆஸ்ரிதருடைய இத்யாதி. ஆஸ்ரிதனானவன் ஈச்வரனை அநுபவிக்குமிடத்தில் அதுக்கு வர்த்தகதவே உபகரணமாயிருக்கு மென்றபடி. ப்ரதிஹதி -ப்ரதிபந்தகம்* (உ)

பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிஶயபோக்யமாயிருந்துள்ள அவன் திருவடிகளிலே அடிமையிலே அந்வயித்த பின்பு. மூவுலகுக்குரிய ஒருதனிநாயகன் என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், நிரவதிக ஸர்வப்ரகாரபோக்யதையை அநுபவித்த நான் ஒரு மநঃ பீடையையுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

மூவுலகுக்கு உரிய-த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கு அஸாதாரணபூதனாய், முட்டு இல் - அவிச்சிந்நமாய், பல்போகம் - பஹுவிதமான போகஸம்ருத்தியையுடைய, ஒரு-அத்விதீயனான, தனிநாயகன் - பராதாநநாயகனாய், நல்கட்டியை - அநதர்ப்பஹிஸ்ஸரஸகநமான கருப்புக்கட்டி, நல தேனை - ஸர்வரஸஸமவாயமான தேன், நல் அமுதை - நித்யபோக்யமான அம்ருதம், நல் பாலை - ஸ்வாபாவிகரஸமான நன்மையையுடைய பால், நல் கனியை - அப்போதே நுகரவேண்டும் பக்வமான கனி, நல் கரும்புதன்னை - கணுத்தோறுமினிதான கரும்பு, (என்னலாம்படி ஸர்வவிதபோக்யதையையுடையனாய்), மட்டு - (இந்தபோக்யதாஸூசகமாய்) மதுஸ்யந்தியாய், அவிழ் - விகஸிதமாய்க்கொண்டு, தண் - குளிர்ந்து, அம் - அழகியதான, துழாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, முடியானை - திருவபிஷேகத்தையுடையவனை, வணங்கி - (இந்த போக்யத்வஶேஷித்வங்களுக்குத் தோற்று) வணங்கி, அவன் திறத்து - அவன் விஷயத்திலே, பட்ட பின்னை - (அநந்யார்ஹமாம்படி) உட்பட்டபின், யான் - (பரிபூர்ணவிஷயாவகாஹியான) நான், இறையாகிலும் - ஏகதேசமாகிலும், பரிவு - (இதரவிஷயஸம்பாவிதமான அலாபவைகல்யவிச்சேத து:கோத்தரத்வாதிநிபந்தநமான) பரிப்பானது,என் மனத்து - என்மநஸ்ஸில், இலன் - உடையேனல்லேன். பரிவு - பரிப்பாய், மந:பீடை யென்கிறபடி. மூவுலகுக்குரிய கட்டி யென்று - ஶேஷித்வத்தோபாதி போக்யதையும் ஸாதாரண மென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், ஈஶ்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு க்ஷுத்ரவிஷய ப்ராவண்யத்தால்வரும் மநோது:கமில்லை என்கிறார்.

[முட்டில் இத்யாதி]-சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக் கடவ தன்றிக்கே பலவகைப்பட்ட போகங்களை யுடையனாயிருக்கை. அப்ரதிஹத அஸங்க்யேய போகனாயிருக்கை. [ஒரு தனிநாயகன்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும ஏகாதிபத்யம் சொல்லக்கடவது. அங்ஙனன்றியிலே அத்விதீயனான தனிநாயகன்; நிரஸ்த ஸமாப்யதிகனாயிருக்கை. மூவுலகுக்குரிய தனிநாயகனென்று கீழே கூட்டுதல். "த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந் நாதவத்தரம்" என்கிறபடியே ஸர்வலோகஸாதாரணனான. "ஸர்வலோகஶரண்யாய" என்று என்னோபாதி பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. மூவுலகுக்குரிய கட்டியை என்று மேலோடே கூட்டுதல். போக்யதையும் ஸர்வஸாதாரணமா யிருக்கை. [கட்டியை] - உள்வாயோடு புறவாயோடு வாசியற ஏகரஸமாய் ரஸகநமாயிருக்கை.; "ரஸோ வை ஸ:". [தேனை]- அதில் காடிந்யம் தவிர்ந்திருக்கை. [அமுதை] - விலக்ஷண போக்யமாயிருக்கை. [நன்பாலை] - அவிலக்ஷணர்க்கும் போக்யமா யிருக்கை; 'நன்மை' எங்கும கூட்டக்கடவது. [கனியை] - கண்டபோதே நுகரலாம்படி யிருக்கை. [கரும்புதன்னை] - கைதொட்டு ரஸிப்பிக்கவேண்டாதிருக்கை. ஆக; "ஸர்வரஸ:" என்கிறபடி. இவையெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே, அது தன்னையே சொல்லுகிறது. [மட்டு அவிழ் இத்யாதி] - தேன்விரிகிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனை. ஆக, ஆஶ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. [வணங்கி] - அவன் தந்த கரணங்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளைக் கிட்டுகை ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம். [அவன் திறத்துப் பட்டபின்னை] - அவனிடையாட்டத்திலே பட்டபின்பு.

[இறையாகிலும்] - அத்யல்பமும். [யான்] - விஷயாந்தரவிமுகனான நான். [என் மனத்துப் பரிவிலன்] - என்மநஸ்ஸில் து:கமுடையேனல்லேன்.

௪௫.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாந ப்ரீதிபலாத்காரத் தாலே அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு, க்ஷுத்ரவிஷய ப்ராவண்யத் தால் வரும் ஹ்ருதயது:கம் இல்லை யென்கிறார்.

[முட்டில் இத்யாதி] - சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே, அஸங்க் யேயமான போகங்களை யுடையனாய் அத்விதீயனான தனிநாயகன். அதாவது - தன்னை 'நாயகன்' என்றால், பின்னை இரண்டாம்விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி யிருக்கை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஏகாதி பத்யஞ் சொல்லக்கடவது; அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக - அத்விதீயனான தனிநாயகனென் கிறார். 'மூவுலகுக்கு உரிய - ஒரு தனிநாயகன்' என்று கீழே கூட்டுவது. * ([முட்டில்பல்போகம்] - ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது.) "த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்" (த்ரைலோக்யமபிநாதேந யேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்) என்கிறபடியே. "ஸர்வலோக ஶரண்யாய" (ஸர்வலோகஶரண்யாய) என்று என்னோபாதி பெருமாளுக்கு உங்க ளால் சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, "மூவுலகுக்குரிய - கட்டியைத்தேனை" என்று - போக்யதையும் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருக்கை. [கட்டியை] - உள் ளோடு புறம்போடு வாசியற ரஸகநமாயிருக்கை; "ரஸோவைஸ:" (ரஸோவைஸ:.) [தேனை] - கட்டியின் காடிந்யம் தவிர்ந்திருக்கை. [அமுதை]-சாவாமல் காப்பதுமாய் விலக்ஷணபோக்யமுமா

மூன்றாம்பாட்டு - முட்டில் இத்யாதி. 'மூவுலகுக்குரிய கட்டியை' இத்யாரப்ய, 'என்மனத்துப்பரி விலன்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி.

முட்டுப்பட - தட்டுப்பட; அநித்ய மென்றபடி. 'ஒரு தனி' என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்தம்-தன்னை நாயகனென்றால் இத்யாதி. 'தனிநாயகன்' என்றால் போராதோ? 'ஒரு' என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி. அத்விதீயனான தனிநாயகன் - அத்விதீயனாகையாலே தனிநாயகனென்று ப்ரஸித்தன். 'மஹாவ்ருக்ஷம், பாலுண்ணி' என்றாற்போலே யன்றென்றபடி. 'மூவுலகுக்குரிய' என்றத்தைக் கீழே கூட்டினபோதைக்கு ப்ரமாணங்கள் - த்ரைலோக்யேபி இத்யாதி. "ஜநார்தநவஸ்தேநா யோ லக்ஷ்மீவாந் லக்ஷ்மணாநுஜ: த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்" இத்யயோத்யாகாண்டே பௌராந்ப்ரதி தஶரத: "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்" இதி யுத்தகாண்டே ஸுக்ரீவப்ரமுகாந் வாநராந் ப்ரதி விபீஷண:. 'மூவுலகுக்குரிய' என்கிற இத்தால், இவன் குற்றத்தைக் காட்டி ஈஶ்வரன் தன் ஸ்வாதந் த்ர்யத்தாலே கைவிடநினைத்தால் வழக்குப்பேசிப் பற்றலா மென்னும் ஆகாரந் தோற்றுகிற தென்னுமத்தை உதா ஹரணபூர்வகமாக அருளிச் செய்கிறார்-ஸர்வலோக இத்யாதி. "ஸர்வலோகஶரண்யாய" என்றதுக்கு அர்த்தம் - என்னோபாதி இத்யாதி. அதாவது - ஓபாதியென்று - அம்ஶமாய், ஸர்வஶப்தத்திலே தானும் அந்தர்ப் பூதனாகையாலே எனக்கு ஶரண்யரான அம்ஶத்தையுடைய பெருமாளுக்கு உங்களாற் சொல்லலாம் கண்ணழிவு உண்டோ? என்றபடி. அன்றிக்கே, என்னோபாதி - என்னைப்போலே யென்றாய், 'ராவணாநுஜன், அதேஶ காலத் திலே வந்தான்' என்று எனக்கு தோஷம் சொன்னாற்போலே, பெருமாளை 'ஸர்வலோகஶரண்யரான்று' என் னப்போமோ? என்னை இந்த லோகத்திலே அந்தர்ப்பூதனன்று என்னப்போமோ? என்றபடி யென்னுதல். ஸர்வலோக ஶரண்யாய என்று எனக்கும் கூறு கொள்ளலாம்படியான பெருமாளுக்கு என்று பாடாந்தர முண்டு. அப்போதைக்கு - அர்த்தம் இதுவே. ரஸகநமா யிருக்கை - 'ஜ்யோதீம்ஷி ரஸகநவ' என்கிற ஶ்ருதியோடே ஸமாநார்த்த மென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ரஸோவைஸ:

---

* குண்டலிதம் இவ்விடத்துக்கு ஏற்காது; வ்யாக்யாந அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்.

யிருக்கை. [நன்பாலை] - அவிலக்ஷணர்க்கும் போக்யமாயிருக்கை. ‘நன்மை’ எங்கும் கூடக்கடவது. [கனியை] - கண்டபோதே நுகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கை. [கரும்பு தன்னை] - கைதோட்டு ரஸிப்பிக்கவேண்டுங் குற்றமின்றிக்கே யிருக்கை. ஆக, **“ஸர்வரஸ:”** (ஸர்வரஸ:) என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் உபமானமாகப் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிறது. இவருடைய ஷட்ரஸம் இருக்கிறபடி. [மட்டவிழ் இத்யாதி] - மதுஸ்யந்தியாநிற்கிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனை. ஆக, ஆஶ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. [வணங்கி அவன்திறத்துப் பட்ட பின்னை] - வணங்கிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே கிட்டுகை ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம். காலயவநஜராஸந்தாதிகளைப்போலே படைவீட்டை அடைமதிட்படுத்தி வந்து கிட்டுகையன்றிக்கே, முறையிலே அவன்பக்கலிலே அந்வயித்த பின்பு. [இறையாகிலும்] - அத்யல்பமாகிலும். [யான்] - விஷயாந்தரவிமுகனான நான். [என் மனத்துப் பரிவிலனே] - **“ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி”** (ரஸம்ஹ்யேவாயம்லப்த்வாநந்தீபவதி) என்று ஒரு தேசவிஶேஷத்திலே போனால் பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாவது, இங்கேயிருந்து குறைய அநுபவியாநின்றேன்’ என்னுமத்தால் வரும் மனோது:கமுண்டோ எனக்கு? என்கிறார். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

பரிவின்றிவாணனைக்காத்துமென்று அன்றுபடையோடும்வந்தெதிர்ந்த
திரிபுரஞ்செற்றவனும்மகனும் பின்னும்அங்கியும்போர்தோலையப்
பொருசிறைப்புள்ளைக்கடாவியமாயனை ஆயனைப்பொற்சக்கரத்து
அரியினை அச்சுதனைப்பற்றி யான்இறையேனும்இடரிலனே.

ஆ.—(*பரிவின்றி.*) *ஓரநிஷ்டமும் வாராதபடி வாணனைரக்ஷிக்கவென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டு ஸஸைந்யனாய்வந்து ப்ரத்யவஸ்திதனான த்ரிபுரதஹநஜநித நிரவதிக ஶௌர்ய கர்வாதிரூடனான ருத்ரனும், அவனிலும் அதிக்ரூரனாயிருந்த அவன்மகனும், பின்னையும் அதிப்ரபல பராக்ரமனான அக்நியும் யுத்தத்திலே நிரஸ்தராம்படி அஸுரரக்ஷோவிநாஶநமான திருச்சிறகையுடையனான பெரியதிருவடியைக் கடாவிய ஆஶ்சர்யபூதனை, வாணனுடைய தோள்களைத் துணிதருளுகைக்காகத் திருவாழியைச் சுழற்றியருளினபோதைத் திருவாழியும் கையும் இருந்த அழகாலே ஸகலஜநமனோநயநஹாரியாய், ஆஶ்ரிதஜநங்களோடு நித்யஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவனாய், நிரதிசய ஸௌஶீல்ய விஶிஷ்டனாயிருந்தவனைப் பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலேன் என்கிறார்.*

என்றது. எங்கும்-கட்டி முதலானவற்றிலும். கண்டபோதே - பாகாதி நிரபேக்ஷமாக வென்றபடி. **நுகருகை** - *புஜிக்கை. கனியில் வ்யாவ்ருத்தி - கைதோட்டு இத்யாதி. ‘கட்டியை’ இத்யாதிக்குத் தொகுத்து பாவம் - ஆக இத்யாதி.* **அது தன்னையே** - *தார்ஷ்டாந்திகமான வஸ்துதன்னையே. அவனுடைய போக்யதையை ஆருகச் சொன்னதிலே ரஸோக்தி - இவருடைய இத்யாதி ‘அவன் திறத்துப் பட்ட பின்னை’ என்ன அமையாதோ? ‘வணங்கி’ என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன,* **காலயவந இத்யாதி. அடைமதிட்படுத்தி** - *முற்றுகைபோட்டு. முறையிலே - சேஷத்வப்ராப்தியிலே.* **அவன்திறத்துப்பட்டபின்னை- அவன் பக்கலிலே அந்வயித்தபின்பு.** *பரிவு - து:கம். ‘பரிவிலன்’ என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலே ‘க்ஷுத்ர விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருதயது:கமில்லை’ என்று அருளிச்செய்து ‘இங்கேயிருந்து குறைய அநுபவியாநின்றே னென்னுமத்தால் வரும் மனோது:கமுண்டோ?’ என்று ஆத்தாந்தரம் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - “ரஸோவை ஸ:” “ரஸம் ஹ்யேவாயம்” இத்யாதி.* **தனிநாயகன்** - *ப்ரதாந நாயகன்* **உரிய** - *தகுதியான.* **மட்டு** - *தேன்.* **அவிழுகை** - *ப்ரவஹிக்கை. காமேண அந்வய:.* (௩)

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், தேவதாந்தரங்கள் ஆஸ்ரயித்தாருடைய ஆபத்துக்குத் துணையல்லரென்னுமிடத்தைக் காட்டின எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து உந்மூலித ஸமஸ்த து:கனானேன் என்கிறார்.

[பரிவின்றி] - வருத்தமின்றி. படை - ஸேனை. [திரிபுரம் செற்றவன்] - த்ரிபுரதஹநாபதாந ஸஞ்ஜாதாபிமாநனான ருத்ரன். [மகன்] - ஸுப்ரஹ்மண்யன். [அங்கி] - அக்நி. [போர் தொலைய என்று தொடங்கி] - பலஹீநராம்படிபொருகிற திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை அத்யாஸ்சர்யமாம்படி கடவி. ரமணீய தர்ஸநமான திருவாழியைத் தரிக்கையாலே ஶத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனாய்த் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ஒருசோர்வு வாராதபடி பண்ணும் ஸ்வபாவனான ஆயனைப் பற்றுகையாலே.

ப.—அநந்தரம், ஹேயப்ரதிபக்ஷகஸமஸ்தவிரோதிநிவர்த்தகனாய் ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடாத அவனைப் பற்றின நான் ஒருமிறுக்குடையேனல்லேன் என்கிறார்.

அன்று - (அநிருத்தனுக்காகத் தானேயெழுந்தருளின) அன்று, வாணனை - வாணனை, பரிவு இன்றி - மிறுக்கு அற, காத்தும் - காக்கக்கடவோம், என்று - என்று பஹுமாநோக்தி பண்ணி, படையொடும் - ஆயுதங்களோடே, வந்து எதிர்ந்த - வந்து எதிரேறின, திரிபுரம்செற்றவனும் - த்ரிபுரதஹநஶக்த்யபிமாநியான ருத்ரனும், மகனும் - அவன்மகனாய் தேவஸேநாபதியான ஏற்றத்தையுடைய ஸுப்ரஹ்மண்யனும், பின்னும் - அதுக்குமேலே, அங்கியும் - ('ருத்ரன் தான்' என்னலாம்படி க்ரௌர்யத்தையுடைய) அக்நியும், போர் தொலைய - 'இனி ஒரு யுத்தம் என்று வாரோம்' என்று நிவ்ருத்தராய்ப் போம்படி, பொரு - பொருகிற, சிறை - திருச்சிறகையுடைய, புள்ளை - பெரிய திருவடியை, கடாவிய - நடத்தின, மாயனை - ஆஸ்சர்யபூதனாய், ஆயனை - அவதாரமுகத்தாலே தன்னைத் தாழவிட்டு நிற்குமவனாய், பொன் - தர்ஸநீயமான, சக்கரத்து - திருவாழியையுடையனாய்க்கொண்டு, அரியினை - விரோதிகளை யழியச்செய்து, அச்சுதனை - ஆஸ்ரிதரைக்கைவிடாதவனை, பற்றி - ப்ராபித்து, யான் - (அநுபவிக்கிற) நான், இறையேனும் - ஏகதேசமும், இடர் இலன் - மிறுக்கை யுடையேனல்லேன். இடர் - இடைஞ்சலாய், மிறுக்கு என்றபடி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப்பற்றினாரைத் தான் கைவிட்டுக்கொடானென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒருது:கமில்லை என்கிறார்.

[பரிவின்றி இத்யாதி] - அநிருத்தாழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்துவிட்ட தசையிலே ருத்ரன் பாணனுக்குப் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை. வருத்தமற வாணனைக் காக்கக்கடவோமென்று தன் ஓலக்கத்திலே சொன்னான். காக்கக்கடவேனல்லேன் என்னவிட்டது, தன்னைக் குவாலாக நினைத்திருக்கை. [அன்று] - அநிருத்தாழ்வானைச் சிறைவைத்த அன்று. [படையொடும் வந்தெதிர்ந்த] - தனிவீரம் செய்யக்கடவதாக நினைத்துத் தன் வெற்றி காண்கைக்குப் படை திரட்டிக்கொண்டு வந்தபடி; "முண்டனீறன்". படை - ஆயுத மென்றுமாம். "ஶாஸ்த்ரஸங்கோ ஶாதஃ ஶூலீஜ்ஞம்ஹணதேஜஸா" என்று கையில் ஆயுதத்தோடே மோஹித்தபடி. தன்வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்சலியைக்கொண்டுவரும் விஷயத்தை எதிர்க்கைக்கு ஹேது வென்? என்னில்,—[திரிபுரம்செற்றவனும்] - த்ரிபுர தஹநமாகிற அபதாநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநனாகையாலே. த்ரிபுரதஹநஸமயத்தில் வில்லுக்கு மிடுக்காய் நாணிக்குத் திண்மையாய் அம்புக்குக் கூர்மையாய்த் தனக்கு அந்தராத்மாவாய் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படி பண்ணினபடியை மறந்து தானே

செய்தானாக ப்ரமித்தவ னென்கை. [மகனும்] - தன்னிலும் மிடுக்கனாய் தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். [பின்னும அங்கியும]-அதுக்குமேலே நாற்பத்தொன்பது அக்நியும். [போர் தொலைய] - 'இனி ஒரு யுத்தத்திலும் புகக்கடவோமல்லோம்' என்னும்படி; போரிலே மாள என்றுமாம். [பொருசிறை] - இப்படி தொலைத்தார் ஆர்? என்னில்,—பெரியதிருவடியின் சிறகு. [கடாவிய பாயனை] அவன் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆஶ்சர்யபூதனை. [ஆயனை] - அவன் தோற்றது தன்தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றது தன்னைத் தாழவிட்ட விடத்திலே. [பொற்சக்கரத்தரியினை] - அநுகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியைத் தரித்து ஶத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனானவனை. "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்" - தோள்வலி கண்டபின்பு ஆயிற்று ஸர்வேஶ்வரனென்று அறிந்தது. [அச்சுதனை] - ஆஶ்ரிதரை நழுவவிடாதவனை. அநிருத்தாழ்வானுக்காக மார்பிலே அம்பேற்கையாலே ஆஶ்ரிதர்க்குத் தஞ்சமென்று விஶ்வஸிக்கத் தட்டில்லையிறே. [பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே] - இவனைப்பற்றின எனக்கு அல்பதுஃகமும் இல்லை; பேரனென்றிருக்கையாலே அநிருத்தாழ்வானுக்கு நாலுநாள் சிறையிருக்கவேண்டிற்று; 'அடியேன்' என்று பற்றினவனாகையாலே, எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தேவதாந்தரங்களைப்பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப்பற்றினார்களைத் தான் விட்டுக்கொடா னென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒருதுஃகமில்லை யென்கிறார்.

[பரிவின்றி இத்யாதி] - அநிருத்தாழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்துவிட்ட வளவிலே வாணன் ருத்ரன் பக்கலிலே சென்று, 'க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரியாய் வாராநின்றான்' என்று சொன்னவாறே, தலையில்வைத்த பூ வாடாமல் வருத்தமற வாணனைக் காக்கக்கடவோமென்று சொன்னானாயிற்று, க்ருஹத்துக்குள்ளே யிருந்து தந்தாம் சேவகஞ் சொல்லுவாரைப்போலே: இச்சக்ரவர்த்திதிருமகன் "ஏதத்வ்ரதம் மம" (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்கிறானே? [அன்று] - அநிருத்தாழ்வானைச் சிறையில்வைத்த வன்று. [படையோடும் வந்தெதிர்ந்த] - 'தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்திதம்' என்று அது காண்கைக்கு ஸேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு வந்த; "முண்டனீறன்" இத்யாதி. படை - ஆயுத மென்றுமாம்; "பாரவஶ்யம் ஸமாயாதஸ்ய" (பாரவஶ்யம் ஸமாயாதஸ்

நாலாம்பாட்டு-பரிவின்றி இத்யாதி. 'பின்னுமங்கியும் போர்தொலைய, புள்ளைக் கடாவிய, அச்சுதனை' இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தேவதாந்தரங்களை இத்யாதி.

வாணன் 'என்னைக் காக்கவேணும்' என்றபோது ருத்ரன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை துச்சீகரிக்கிறார் - அநிருத்தாழ்வான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே அநிருத்தாழ்வானைப்பற்ற-அநிருத்தாழ்வான்நிமித்தமாக பரிவின்றி - வருத்தமற. காத்துமென்று - காக்கக்கடவோமென்று. சேவகம் - பௌருஷம். சேவகம் சொல்லுகிற மாத்ரமேயோ? ஸாமர்த்த்யமில்லையோ? என்ன, இச்சக்ரவர்த்திதிருமகன் இத்யாதி. தான் பலவானாக அபிமானித்திருக்கையாலே, தனக்கு ஸஹாயத்வேநவன்று ஸேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறது; தன்பௌராயம் பார்க்கைக்காகவிறே என்கிறார்-தனக்குவிஜயம் இத்யாதி. ஸேனையோடே வந்ததுக்கு ப்ரமாணம்-முண்டனீறன் இத்யாதி. முண்டிதனாய் பஸ்மச்சந்நனான ருத்ரன். மக்கள்-ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான புத்ரர்கள். வெப்பு-ஜ்வரம். மோடி - பிடாரி. அங்கி - நாற்பத்தொன்பது அக்நிகளும் கூடஸ்தனான அக்நி. ஓடிட - ஓடிப்போக இதி பாசுரார்த்தஃ. திருச்சந்தவிருத்தம் - எழுபத்தோராம் பாட்டு. "வண்டுலாவு கோதை" இத்யாதி. ஆயுதத்தோடே வந்தானோ? என்ன, ப்ரமாணம் - பாரவஶ்ய இத்யாதி. "பாரவஶ்யம் ஸமாயாதஸ்ய ஶ்ரீஜ்யம் மஹா தேஜஸா । பாஞ்சஜந்யஸ்ய கோஷேண ஶார்ங்கவிஸ்பூர்ஜிதேந ச", 'ஆலீ' என்று -

ஶூலீ) என்று ஆயுதத்தோடே மோஹித்தபடி. தன் வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்சலியைக் கொண்டுவந்துகிட்டும் விஷயத்தை இப்படி ஸாயுதனாய் எதிரிடுகைக்கு ஹேதுவென்? என்ன, [திரிபுரம் செற்றவனும்] - த்ரிபுரதஹநமாகிற அபதாநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநனானகையாலே. கடல் கடைகிற போது எட்டுவடிவுகொண்டுநின்று கடைந்தாற்போலே, த்ரிபுரதஹநஸமயத்திலே வில்லுக்கு மிடுக்காயும், நாணிக்குத் திண்மையாயும், அம்புக்குக் கூர்மையாயும், தனக்கு அந்தராத்மாவாயும் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படிபண்ணி த்ரிபுரத்தை யழித்துக்கொடுத்தான்; அத்தை யறியாதே அஜ்ஞரான வர்கள் இத்தை அவன்தலையிலே வைத்துக் கவிபாட, இத்தைத் தானும் கேட்டு ‘மெய்யிறே’ என்று ப்ரமித்து, ‘அதுசெய்த நமக்கு இவனை வெல்லத் தட்டேன்?’ என்று வந்து எதிரிட்டானாயிற்று. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ருத்ரன் தன்னை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றினாரை ஆபத்து வந்தவாறே காட்டிக்கொடுத் தோடுமென்னுமிடமும், ஸர்வேஶ்வரன் தன்னைப் பற்றினாரை எல்லா வளவிலும் ரக்ஷிக்கு மென்னுமிடமும். [மகனும்] - பிதாவான ருத்ரன் வளர்ந்த பின்பு செய்தவற்றைப் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே செய்து இளமறியாய்ப் பெருமிடுக்கனாய் தேவ ஸேநாதிபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். [பின்னும் அங்கியும்]-அவனுக்குமேலே நாற்பத்தொன்பது அக்நிகளும். [போர்தோலைய] - போரிலே மாள. [பொருசிறைப்புள் இத்யாதி] - ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே பொருகிற பக்ஷத்தையுடைய பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆஶ்சர்ய பூதனை. இங்கு ஆஶ்சர்யமாவது - வாணனுடைய கரத்தைக் கழித்து அவனை இறையிலிசெய்து, நாட்டுக்குத் தானே நின்றிறையான ஆஶ்சர்யம். “வாணனாயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால்” இறே. [ஆயனை] - அவன்தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றதும் தன்னைத் தாழவிட்டவிடத்திலே. [பொற்சக்கரத்தரியினை] - அநுகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியைத் தரித்து ஶத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனானவனை. “க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்” (க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம்) - தோள்வலி கண்ட பின்பாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனென் றறிந்தது. [அச்சுதனை] - ஆஶ்ரிதரை நழுவ விடாதவனை. ருத்ரன் தன்னை ஆஶ்ரயித்த வாணனைக் கைகழியவிட்டு ஓடினானிறே; “சடையானோட வடல்வாணன் தடந்தோள்துணித்ததலைவன்” இறே இவன். தலைமையாவது - வாண

மோஹித்தபடி சொல்லுகிற தென்றபடி. மோஹமாவது - ஸாஞ்ஜலிஹஸ்தனாய் வந்துகிட்டும் விஷயத்தை ஸாயுதபாணியாய்வந்துகிட்டுகைக்கு ஹேதுவான அஜ்ஞாநம். இது பாரவஶ்ய சப்தார்த்தமன்று, “ஶூலீ” என்கிற பதத்தில் ஆர்த்திகமான அர்த்தம். வெறுமை - ஆகிஞ்சந்யம். ‘திரிபுரம்செற்றவன்’ என்றத்தைப்பற்ற, தனக்குவிஜயம் வ்யவஸ்திதம் என்றது. திரிபுரம்செற்றது ஈஶ்வரன் அந்தராத்மாவாகையாலேயன்றோ? அது அபிமாநஹேதுவானபடி எப்படி? என்ன, கடல்கடைகிற இத்யாதி. இத்தால்-இப்பாட்டால். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று இத்யாதிவாக்யம் - பாட்டின் வ்யாக்யாநத்தின் முடிவிலேயானால் நல்லது. பருவம் நிரம்புவதற்குமுன்னே செய்தது - க்ரௌஞ்சபாவதத்தை யெய்கை. ருத்ரன் ப்ரௌடனாயிறே த்ரிபுரதஹநம்பண்ணிற்று. இளமறி - இளங்குட்டி. கரம்-பலி: கப்பமும், ஹஸ்தமும். இறையிலிசெய்து - கப்பமில்லாதவனாக்கி யென்றும், க்ஷுத்ர தேவதையாகிற ஸ்வாமியில்லாதவனாகப்பண்ணி யென்றும். நின்றிறை - ஸ்த்திரமான ஸ்வாமி. அவன்கரத்தைக் கழித்துத் தான் ஸ்வாமியானதுக்கு ப்ரமாணம்-வாணனாயிரம் இத்யாதி. வாணனுடைய ஆயிரம் கரத்தையும் கழித்த காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனிதி பாசுரார்த்தஃ. திருச்சந்த விருத்தம் - ஐம்பத்து மூன்றாம்பாட்டு. “மோடியோடு” இத்யாதி. ‘திரிபுரம்செற்றவன்’ என்று அவனைச்சொல்லி, ‘ஆயனை’ என்று இவனைச் சொல்லுகையாலே பலித்த பாவம் - அவன்தோற்றது இத்யாதி. அரி - ஸிம்ஹஶ்ரேஷ்டம். அத்தாலே - அப்ரத்ருஷ்யத்வம். அப்ரத்ருஷ்யத்வே ப்ரமாணம் - க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண இத்யாதி. “[Grantha text]” இத்யுத்தரார்த்தம். பஞ்சமேம்ஸே ருத்ரஃ. “மஹாபாஹோ - புருஷோத்தமம் ஜாநே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - தோள்வலி இத்யாதி. ‘அச்சுதன்’ என்றதின் வ்யதிரேகஸித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், ருத்ரன் தன்னை இத்யாதி. ஓடினமைக்குப்ரமாணம் சடையான்-இத்யாதி

னைக் கைம்முதலறுத்துத் தலையழியாமே வைத்த தலைமை. அநிருத்தாழ்வானுக்காக மார்விலே அம்பேற்கையாலே ‘ஆஶ்ரிதர்க்குத் தஞ்சம்’ என்று விஶ்வஸிக்கத் தட்டில்லை. [பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே] - இவனைப்பற்றின எனக்கு அல்பதுஃகமு மில்லை. ‘பேரன்’ என்றிருக்கையாலே அநிருத்தாழ்வானுக்கு நாலுநாள் சிறையிலிருக்க வேண்டிற்று; ‘அடியேன்’ என்று பற்றின எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

இடரின்றியேஒருநாளொருபோழ்தில் எல்லாவுலகுங்கழியப்
படர்புகழ்ப்பார்த்தனும்வைதிகனும் உடனேறத்திண்தேர்கடவிச்
சுடரொளியாய்நின்றதன்னுடைச்சோதியில் வைதிகன்பிள்ளைகளை
உடலொடுங்கொண்டுகொடுத்தவனைப்பற்றி ஒன்றுந்துயரிலனே.

ஆ.—(இடரின்றியே.) ஸ்வசரணாரவிந்தஶேஷதைகரதித்வமாகிறப்ரதிதமாஹாதேஜஸ்ஸையுடையனான பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன் ஏற, ஒருநாள் ஒருபோதில், எல்லாவுலகும்கழிய அநாயாஸேந திண்தேர்கடவி, நிரவதிகதேஜோவிஶிஷ்டமான தன்னுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேயிருந்த வைதிகன்பிள்ளைகளை அவ்வுடலோடுங் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றுந் துயரிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், வைதிகபுத்ராநயந மஹாபதாநத்தை யநுஸந்தித்துத் துஷ்டராகிறார்.

[இடரின்றியே என்று தொடங்கி] - ஒருநாளிலே ஒருமுஹூர்த்தத்திலே ஒருவருத்தமின்றிக்கே அண்டத்துக்குப் புறம்பான ஆவரணலோகங்களும் கழியும்படி தன்னையே நாதனாகவும் தோழனாகவும் தூதனாகவும் ஸாரதியாகவும் மற்றும் எல்லாப்பரிஜநமாகவும் உடையனான பெரும்புகழையுடைய அர்ஜ்ஜுநனும் வைதிகனும் உடனே ஏறக் கார்யரூபமாய்வைத்துத் தன் ஆகாரம் அழியாதிருக்கச்செய்தே கார்யங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகப் போம்படி திருத்தேரை நடத்தி. [சுடரொளியாய் என்று மேலுக்கு] - அப்ராக்ருத தேஜோரூபமாய்த் தனக்கு அஸாதாரணமான திருநாட்டிலே புக்கருளி வைதிகபுத்ரர்களை அவ்வுடம்போடே அப்பருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்தவனைப் பற்றுகையாலே நிர்த்துஃகனானேன்.

ப.—அநந்தரம், அர்த்தியான வைதிகனுடைய அர்த்திதார்த்தகாரியானவனைப் பற்றின நான் ஒருக்லேஶமுடையே னல்லேன் என்கிறார்.

இடர் இன்றியே - மிறக்கு இன்றிக்கே, ஒருநாள் - ஒருதிவஸத்திலே, ஒருபோழ்தில்- (ஒருகர்மம் சமைந்து கர்மாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு இடையா யிருப்பது)ஒருகாலத்திலே, எல்லாவுலகும் - ஸர்வலோகத்துக்கும், கழிய - அவ்வருகே கழிந்துபோம்படியாக, படர்புகழ் - (க்ருஷ்ணஸ்

ருத்ரனோட, மிடுக்குடைய வாணனுடைய பெரிய தோள்களைத் துணித்த ஶ்ரேஷ்ட னிதி பாசுரார்த்தஃ. திருமொழி ஐந்தாம்பத்து முதல்திருமொழி எழாம்பாட்டு. தலைமை - ஶ்ரைஷ்ட்யம். இவனை ஆனால் நம்பலாமோ? என்ன, அநிருத்த இத்யாதி. பற்றி - ஆஶ்ரயித்து. ‘எனக்கு அல்பதுஃகமுமில்லை’ என்கையாலே அநிருத்தாழ்வானுக்கு அல்பதுஃக முண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவனுக்கு துஃகமுண்டாகைக்கும் தமக்கு இல்லாமைக்கும் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - பேரன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. க்ரமேண அந்வயஃ. (௪)

ரயத்வாதியாலே) விஸ்தீர்ண யஶாவான, பார்த்தனும் - அர்ஜ்ஜுநனும், வைதிகனும் - ப்ராஹ்மண னும், உடன்ஏற - கூட ஏறிப்போம்படி, திண் தேர் - (காரணதத்த்வாந்வயத்திலும் கார்யரூப ஶைதில்யம் பிறவாதபடி) திண்மையையுடைத்தான தேரை, கடவி-கடவி, சுடர் ஒளியாய் நின்ற- அத்யுஜ்ஜ்வல தேஜோமயமாய்ப் பரிணாமரஹிதமாய்நின்ற, தன்னுடைச் சோதியில்-தன்னதான பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்தவாச்யமான தேசத்திலே, வைதிகன்பிள்ளைகளை - அந்தவைதிகபுத்ரர்கள் நால்வரையும், உடலொடும் - (காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசமாகையாலே) அந்தஶரீரத்தோடே யும், கொண்டு கொடுத்தவனை - கொண்டுவந்து அவனுக்குக்கொடுத்தவனை, பற்றி - கிட்டியநு பவித்து (அத்தாலே), ஒன்றும் - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், துயர் இலன் - ஸம்ஸாரக்லேஶம் இன்றி யிலே யொழிந்தேன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வைதிகபுத்ராநயநத்தை அநுஸந்தித்து இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒருதுக்கமில்லை என்கிறார்.

[இடரின்றியே] - வருத்தமின்றியே. [ஒருநாள்] - ஏகாஹதீக்ஷையான க்ரதுவிலே. [ஒருபோழ்தில்] - ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திநஸவநத்துக்குமுன்னே. [எல்லாவுலகும் கழிய] - ஆவரணஸப்தகத்துக்கும் அவ்வருகுபடுத்தி. [படர்புகழ்] - "யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தந:" என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவுமாகப் பற்றின புகழையுடைய அர்ஜ்ஜுநனும். [வைதிகனும்] - க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே நிரவதிகமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்ராஹ்மணனும். [உடன்ஏற] - தன்னோடே கூட ஏற. [திண்தேர் கடவி] - கார்யாகாரம் குலை யாமே மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக்கொடுத்து நடத்தி. [சுடரொளியாய் நின்ற] - நிரவதிகதேஜோரூபமாய் ஏகரூபமாய் நின்ற. [தன்னுடைச்சோதியில்]- தனக்கு அஸாதாரணமான தேஶம். "[illegible]" என்கிறபடியே தன்னுடைய காந்தி வெள்ளமிட்டாற் போலேயிருக்கை. "[illegible]". [வைதிகன் இத் யாதி] - ஶரீரஸம்பந்தம் அற்றால் போகக்கடவதாயிருக்க, இஶ்ஶரீரத்தோடேயாயிற்று இவர் களைக் கொண்டுபோயிற்று. காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேஶமாகையாலே அவ்வுடம்போடே அப்பருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்தவனைப் பற்றுகையாலே ஒரு துக்கமுமில்லை என்கிறார். புத்ரார்த்தியான அளவன்றியே ஸ்வரூபத்தை அறிந்துபற்றின எனக்கு ஒருதுக்கமில்லை என்கிறார்.

ஈடு.—அஞ்சாம் பாட்டு. வைதிகபுத்ராநயநத்தை அநுஸந்தித்து, இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒருதுக்கமுமில்லை யென்கிறார்.

[இடரின்றியே] - ஒருவருத்தமு மின்றியே. [ஒருநாள்] - ஏகாஹதீக்ஷையான க்ரது விலே. [ஒரு போழ்தில்] - ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திநஸவநத்துக்குமுன்னே. [எல்லா வுலகும் கழிய] - ஆவரண ஸப்தகங்களுக்கும் அவ்வருகுபட. [படர்புகழ் பார்த்தனும்]-"யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தந:" (யஸ்யமந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தந:) என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனையே ஸர்வவித பந்துவுமாகப் பற்றின புகழையுடைய அர்ஜ் ஜுநனும். [வைதிகனும்] - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதிகமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்ராஹ்மணனும். [உடன் ஏற] - தன்னோடே கூட ஏற. [திண்தேர்கடவி] - இவர்களைத் தேரிலே

அஞ்சாம்பாட்டு. - இடரின்றியே இத்யாதி. 'வைதிகன் பிள்ளைகளை' இத்யாதி, மேலெல்லாம் கடா க்ஷித்து அவதாரிகை - வைதிகபுத்ர இத்யாதி.

'படர்புகழ் - வைதிகன்' என்று கூட்டி அர்த்தம் - க்ருஷ்ணன் இத்யாதி. படர்புகழ் - உபயாந்வயி யென்று ஸாரவம். படர் - பரந்த. தேருக்குத் திண்மையேது? என்ன, இவர்களைத்தேரிலே இத்யாதி. ப்ர

யேற்றிக்கொண்டு, கார்யாகாரம் குலையாமே, மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகத் தேருக்குத்திண்மையைக்கொடுத்து நடத்தி; * பிண்டாவஸ்த்தையிலும் கடம் அநுவர்த்திக்குமாபோலே. ஒளி - அழகு. [சுடரொளியாய்நின்ற] - நிரவதிகதேஜோரூபமாய் ஏகரூபமாய் நின்ற. [தன்னுடைச் சோதியில்] - தனக்கு அஸாதாரணமான தேசம். தன்னுடைய காந்தி வெள்ளமிட்டாற்போலே யிருக்கை. "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந:" (அத்யர்க்காநலதீப்தம்தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந:) என்கிறபடியே ஆயிரங்கோடி அக்ந்யாதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸை ஓடவைத்து ஒருதேசமாக வகுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே இவர்களுக்குக் கண்கொண்டுபார்க்க வொண்ணாது; ஆகையாலே, தமஸ்ஸளவிலே இவர்களை நிறுத்தி, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கான். ஜலத்திலே மத்ஸ்யம் உலாவுமாபோலே தேசிகரே புகவேண்டும் நிலமிறே. [வைதிகன் பிள்ளைகளை] - ப்ராஹ்மண புத்ரர்களை. [உடலொடும் இத்யாதி] - கொண்டுபோகிறபோதைப்படியில் ஒன்றுங் குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தானாயிற்று, காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசமாகையாலே. [உடலொடும் இத்யாதி] - பூசின மஞ்சளும், உடுத்தின பட்டும், இட்ட சவடிப்பூணூலும், இட்ட காதுபணிகளுமான ஒப்பனையில் ஒன்றுங்குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தவனை யென்றுமாம். 'பிறக்கப் பிறக்கக் கொண்டுபோனார்களாகில் இப்போது இவையெல்லாம் உண்டோ?' என்று பட்டரைக் கேட்க, 'ருஷிபுத்ரர்களாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர்காணும்' என்று அருளிச்செய்தார். [பற்றி இத்யாதி] - ஸமுத்ரத்தில் நீரை ஸஹ்யத்திலே ஏற்றுமதுவே வருத்தமுள்ளது; ஸஹ்யத்தில்நீரைஸமுத்ரத்திலே கொண்டுவருமன்று ஒரு வருத்தமில்லையே; அப்படியே அங்குப் புக்காரை இங்கே மீட்கையாகிறது அவன் திருவுள்ளத்தோடு சேராது; இங்குள்ளாரை அங்கே கொண்டுபோகையாயிற்று அவன்திருவுள்ளத்திற் பொருந்துவது. புத்ரார்த்தியான வளவன்றியே ஸ்வரூபாநுரூபமாக அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தின செயலை ஆசைப்பட்ட எனக்கு ஒருதுஃகமுண்டோ? என்கிறார். கர்மஸம்பந்த மற்றுப் போகாமையாலேயா

க்ருதியிலேபோயும் தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்தினதுக்கு அஸம்பாவிதமான த்ருஷ்டாந்தம்-பிண்டாவஸ்த்தையிலும் இத்யாதி. இது அகடித மென்றபடி. மீமிசையாககி அர்த்தாந்தரம்-நிரவதிக இத்யாதி. மூந்தின அர்த்தம் - தேஜிஷ்டமாய் அழகிதாயிருக்கிற வென்றபடி. ஏகரூபமாய் என்றது - 'நின்ற' என்றதின் அர்த்தம். இது - வைதிகபுத்ரர்களுடைய ஐகரூப்யத்துக்கு ஹேதுவாகச் சொன்னபடி. 'தன்னுடைச சோதி' என்றதுக்கு அடைவே அர்த்தத்வயம் - தனக்கு அஸாதாரண இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பரமபதத்தினுடைய தீப்த்யதிசயம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநம - அத்யர்க்க இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. தன்னிலமானால் இவர்களுக்கு அங்கே போகப்போகாதோ? என்ன, ஜலத்திலே இத்யாதி. சிலகாலம் சென்றிருக்க, ஒன்றும் குறையாதே யிருக்குமோ? என்ன, காலக்ருத இத்யாதி. 'உடலொடும்' என்றதுக்கு - இங்கிருந்த பாலசரீரத்தோடு மென்று மூந்தின அர்த்தம்; இட்ட ஆபரணங்களோடே யென்று த்விதீயார்த்தம். உடல் - சரீரமாதல், ஆபரணமாதல். சவடிப்பூணூல் - பொன்யஜ்ஞோபவீத மென்னுதல், சவடியும் பூணூலு மென்னுதல். சவடி - உடைநாண். ப்ராஸங்கிகம - பிறக்கப்பிறக்க இத்யாதி. இவருக்குத் துயராவது - அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத செயலை ஆசைப்படுகையென்று விவக்ஷித்து, அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாத செயல் எது? என்கிற சங்கையிலே, அவன் திருவுள்ளத்துக்குப்பொருந்தாதது இன்னது, பொருந்துமது இன்னது என்னுமத்தை ஸந்தர்ஶநமாக அருளிசசெய்கிறார - ஸமுத்ரத்தில் இத்யாதி நாலு வாக்யத்தாலே. இப்படி திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதத்தை அவன்செய்தது ப்ராஹ்மணனுடைய நிர்ப்பந்தத்துக்காக வென்று அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்படிக்கொத்த துஃகம் தமக்கில்லை யென்கிறார் - புத்ரார்த்தி இத்யாதி. வைதிக புத்ரர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தி வருகைக்கு ஹேது - கர்மஸம்பந்தமற்றுப்போகாமை யென்றும், இவர்கள் அங்கே போகைக்கு ஹேது இன்னதென்றும் அருளிசசெய்யாநின்றுகொண்டு, தாம நிரவேதத்தோடே, 'அவனைப்பெற வேணும்' என்று ஆசைப்படுகையாலே தமக்குப் புநராவ்ருத்திரூபமான துஃகமில்லை யென்று அர்த்தாந்தரம

---

* பிண்டாவஸ்தை - மண் பிண்டமாயிருக்கும் நிலை.

யிற்று, இவர்களுக்கு மீளவேண்டிற்று. கர்மஸம்பந்தமற்றுர் போகக்கடவ தேஶத்திலே இவர்கள் போனபடி என் பின்னை? என்னில்;-நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர்யம் காட்டுகைக்காக இவர்களை அங்கே யழைப்பித்தார்களாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, * "இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்று தொடங்கி, † "மங்கவொட்டு" என்று மடிபிடித்துக் கூப்பிடும்படி ஸம்ஸாரத்தில் விரக்திபிறந்தும், ‡ "காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்" என்றும், $ "மண்திணிஞாலமு மேழ்கடலும் நீள்விசும்புங் கழியப் பெரிதால்" என்றும், ¶ "அதனிற் பெரிய வென்னவா" என்றும் இப்படி பகவத்விஷயத்திலே கண்ணழிவற்ற பக்தி விளைந்துபோக ஆசைப்படுகிற எனக்கு ஒருதுஃகமில்லை யென்கிறுர். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

துயரில்சுடரொளிதன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ணம்நிற்கவே
துயரின்மலியும்மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக்கண்காணவந்து
துயரங்கள்செய்துதன்தெய்வநிலையுலகில் புகவுய்க்குமம்மான்
துயரமில்சீர்க்கண்ணன்மாயன்புகழ்துற்ற யான்ஓர்துன்பமிலனே.

ஆ.—(துயரில்.)ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீக நிரதிஶய தேஜோவிஶிஷ்ட ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபத்தோடே கூட, ஸமஸ்தஹேயாஸ்பத மநுஷ்ய ஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனாய், ஸகலமநுஜ நயந விஷயதாங்கதனாய், அஶேஷஜநமநோநயநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதாநிகுர்வாணனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய ஐஶ்வரமான ஸ்வபாவத்தை இந்த லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஆஶ்சர்யபூதனாய், ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுண விஶிஷ்டனான கண்ணன் புகழ்துற்ற யான் ஓர் துன்பமிலேன் என்கிறுர்.

ஒ.—ஆறாம் பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய நிரவதிகமான அழகை அநுபவித்த எனக்கு ஒருதுஃககந்த மில்லை யென்கிறுர்.

[துயரில் என்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யநீகமாய்த் தேஜோரூபமாய் ஸ்வாஸாதாரணமான திவ்யரூபத்தைக் கூடக்கொண்டே துஃகஸாகரமக்நரான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே அவர்களை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அவர்களுடைய சக்ஷுர்விஷயமாய் வந்து தன்ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்களை மிகவும் ஈடுபடுத்தி. [தன் தெய்வநிலை என்று தொ

அருளிச்செய்கிறுர் - கர்மஸம்பந்தம் இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. அவர்கள் ருசி முன்னுகப் போகவில்லை, நாய்ச்சிமார் 'க்ருஷ்ணனைக்காணவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டு அழைப்பிக்கப் போனுர்களித்தனை; நான் அங்ஙனன்றிக்கே ருசிமுன்னுகப்பற்றினவனுகையாலே துஃககந்தமில்லை யென்கிறுரென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்தில் - வைதிகனில் வ்யாவ்ருத்தி; த்விதீயார்த்தத்தில் - தத்புத்ரர்களில் வ்யாவ்ருத்தி. அங்ஙனன்றிக்கே யென்றது - ஸம்ஸாரத்தில் விரக்திபூர்வகமாக ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயியாமையாலே கர்ம ஸம்பந்த மறுமற போகையன்றிக்கே யென்றபடி. இந்நின்ற இத்யாதி - இவற்றின் நிலைநின்ற ஸ்வபாவத்தை இனி நான் அடையாதபடி. மங்கவொட்டு - நசிக்க ஸம்மதி. காதல் - அபிநிவேசம். மண்திணிஞாலம் - மண்சேர்ந்த பூமி. கழிய - தனக்குக் கீழேயாம்படி. "யஸ்ய ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷாஸ்தல ஶ்ரீவத்ஸாங்க ஜநார்த்தநः । ஹ்ருஷீகேஶோ ஹ்ருஷீகேஶஸ்ய நமஸ்க்ருதம்" இதி ராஜஸூயே த்ருதராஷ்ட்ரः. "க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விஶ்வம் சராசரம் । ஸர்வேஷாம் ஹ்ருதயஸ்தோऽஸௌ தேவதேவः" (ஸ)

இத்யாரண்யபர்வணி மார்கண்டேய வசநம்.

** திருவிருத்தம் - க. † திருவாய்மொழி - க௦, எ, க௦. ‡ திருவாய்மொழி - எ, ரு, கூ.*
$ திருவாய்மொழி - எ, ரு, அ. ¶ திருவாய்மொழி - க௦, க௦, க௦.

டங்கி மேலுக்கு] - தன்னுடைய அப்ராக்ருத ஸ்வபாவத்தை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து அத்தாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டு அச்செயலாலே அத்யாஶ்சர்யபூதனாய் ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணகனான க்ருஷ்ணனுடைய புகழை.

ப.—அநந்தரம், இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்து நிற்கிற நிலையிலே அதிமாநுஷவ்யாபாரங்களைப் பண்ணும் க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கப் பெற்ற நான் ஒரு அப்ரீதியை யுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

துயர்இல் - (அப்ராக்ருதமாகையாலே) துஃகாதிப்ரதிபடமாய், சுடர் ஒளி-(சுத்த ஸத்த்வாத்மகமாகையாலே) அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோரூபமாய், தன்னுடைச் சோதி - ஸ்வாஸாதாரணமான பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்தவாச்யமான விக்ரஹமானது, நின்றவண்ணமே-யதாபூர்வாவஸ்தாயியாயே, நிற்க - நிற்க, (தீபாத்தீபப்ரவ்ருத்திபோலே தத்ஸஜாதீயமான அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தையுடையனாய்க்கொண்டு), துயரில் - துஃகத்திலே, மலியும் - வர்த்தித்து வரக்கடவதான, மனிசர் பிறவியில்-மநுஷ்யருடைய ஜந்மத்திலே, தோன்றி-ஆவிர்ப்பவித்து, கண் காணவந்து - (அதீந்த்ரியவிக்ரஹத்தை)மாநுஷ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டுவந்து ஸந்நிஹிதனாய்,துயரங்கள்செய்து-(ரூபௌதார்ய குணங்களாலும் ஶௌர்யவீர்யாதிகுணங்களாலும் ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாகமற) ஈடுபடுத்தி, (தூத்ய ஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணித் தாழநிற்கிற நிலையிலே), தன்-தனக்கு அஸாதாரணமாய், தெய்வம் நிலை-திவ்யமான பரத்வஸ்திதியை, (வைஶ்வரூப்யாத்யாவிஷ்காரத்தாலே), உலகில்-(தன்வாசியறியாத) லோகத்திலே, புக உய்க்கும் - நிலைநிறுத்தக்கடவனான, அம்மான் - ஸர்வாதிகனாய், துயரமில் சீர் - ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாண குணாத்மகனான, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, மாயன் - ஆஶ்சர்யவானுடைய, புகழ் - குணசேஷ்டிதாதிப்ரதையை, துற்ற - நெருங்க அநுபவிக்கப்பெற்ற, யான் - நான், ஓர் துன்பம் - ஒரு அப்ரீதியை, இலன் - உடையேனல்லேன். துன்பம் - இன்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டான அப்ரீதி.

இ.—ஆரும்பாட்டில், தன்னுடைய அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருதுஃகமில்லை என்கிறார்.

[துயரில் இத்யாதி] - ஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஶுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய்ப் பிறர்க்கு உள்ளது ஒன்று அன்றிக்கே தனக்குஅஸாதாரணமான விக்ரஹமானது. [நின்றவண்ணம் நிற்கவே] - அவ்விருப்பில் ஒன்றும் குறையாமே விளக்கிலே கொளுத்தின விளக்குப்போலே அங்குநின்றவண்ணம் இங்குநிற்க. [துயரில் இத்யாதி] - துஃகோத்தரமான மநுஷ்யருடைய ஜந்மத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்து மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா தர்ஶநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸத்ருஷ்டிக்கு விஷயமாக்கி. [துயரங்கள் செய்து]- அநுகூலரை அழகாலே ஈடுபடுத்தி, ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலே அழியச் செய்து. “[illegible]” - ப்ரதிகூலரை முட்கோலாலே சாடியும் அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே சாடியும் போனபடி. [தன் தெய்வநிலை] - தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஸ்வபாவத்தை. [உலகில்] - இதுக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே. [புக உய்க்கும்] - ப்ரவேசிப்பிக்கும்; பரமபதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தவன். தூதுபோயும் ஸாரத்யம்பண்ணியும் தன்படியைத் தெரிவித்தவன் என்றுமாம். உய்க்கும் - செலுத்தும். [அம்மான்] - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக இவர்களுக்குத் தன்படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவன் என்றுமாம். [துயரம் இத்யாதி] -

ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுமுடைய க்ருஷ்ண னுடைய புகழை நெருங்க புஜிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருதுக்கமில்லை யென்கிறார்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தன்னுடைய அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணகுணங்களை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு துக்ககந்தமில்லை யென்கிறார்.

[துயர் இல் இத்யாதி]-ஹேயப்ரத்யநீகமாய், சுத்த ஸத்த்வமய மாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமாய், பிறர்க்கு உள்ளதோன்றன்றிக்கே தனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹமானது. [நின்ற வண்ணம்நிற்கவே]-அங்கிருக்கும்படியில்ஒன்றுங்குறையாமே,விளக்கிற்கொளுத்தியவிளக்குப்போலே அங்குநின்ற வண்ணம் இங்கு நிற்க.“**ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிமதிஷ்டாய**”(ஸ்வாம்ப்ரக்ருதி மதிஷ்ட்டாய) இறே. [துயரில் இத்யாதி] - துக்கஸாகரத்திலே அழுந்தாநின்றுள்ள மநுஷ்யருடைய ஜந்மங்களிலே ஆவிர்ப்பவித்து. “**தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்**” (தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமா விர்ப்பூதம்)என்கிறபடியே வந்து தோற்றி.[கண்காணவந்து]-மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்குவிஷயமன்றியே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா தர்ஸநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கி.[துயரங்கள்செய்து] - அநுகூலரை அழகாலே நோவுபடுத்தியும், ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலே நோவுபடுத்தியும். “**க்ருத்வாபாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந:| மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம்ஸ்தாநமுத்தமம்**” (க்ருத்வாபாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா:ப்ருதுலோசந: - மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாநமுத்தமம்) - ப்ரதிகூலரை முட்கோலாலே சாடியும், அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே சாடியும் போனபடி. * “இணைக்கூற்றங்கோலோ” என்னும்படியிறே கண்ணற்று நலியும்படி. [தன் தெய்வநிலை] - தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஸ்வபாவத்தை. [உலகில்] - இதுக்கிட்டுப்பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே. [புக உய்க்கும்] - ப்ரவேசிப்பிக்கும். [அம்மான்] - அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன்படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. பரமபதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தது,அங்குள்ளாரோடு உள்ள ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கையாலே. தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணித் தன்படி

---

*ஆறும்பாட்டு - **துயரில்** இத்யாதி. ‘தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ணம் நிற்கவே, கண்காணவந்து புகழ்துற்ற யான்’ இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - **தன்னுடைய** இத்யாதி.*

*சப்தார்த்தம் - ஹேயப்ரத்யநீகமாய் இத்யாதி. அந்த இருக்கும்படி - பரமபதத்தி லிருக்கும்படி. பலிதம் - **விளக்கில்** இத்யாதி; அங்கு நின்றவண்ணம் இங்கு நிற்கச்செய்தே யென்றபடி. **வண்ணம்** - ப்ரகாரம். அஜஹத்ஸ்வபாவதைக்கு ப்ரமாணம் - ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் இத்யாதி. கீதாயாம்; பூர்வமேவ லிகிதம். மலிதல் - மிகுதியாய், அழுந்துகையைச் சொல்லுகிறது. ‘தோன்றி’ என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - தேவகீ இத்யாதி. இதமபி பூர்வமேவ லிகிதம். வக்ஷ்யமாண ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - **அநுகூலரை** இத்யாதி. “க்ருத்வாபாராவதரணம்” இத்யாதி, மௌஸலபர்வணி. ஶ்லோகார்த்தம் - **ப்ரதிகூலரை** இத்யாதி. ‘ப்ருதிவ்யா:பாராவதரணம் க்ருத்வா ப்ருதுலோசந: - ஜகத்ஸர்வம் மோஹயித்வா’’ என்றத்தால் பலித்த அர்த்தம் இது. முட்கோல் - அம்பும், தாற்றுக்கோலும். **சாடுகை** - கொல்லுகையும், நலிகையும். கண்ணழகு வ்யூஹகமோ? என்ன, **இணைக்கூற்றம்** இத்யாதி. இரண்டு ம்ருத்யுக்களோ? இத்யர்த்த:. **கண்ணற்று** - தயையில்லாதே. **ப்ராப்தி** - ஸ்வாமித்வம். ‘அப்ராக்ருதமான ஸ்வபாவத்தை’ என்று தொடங்கி, ‘அம்மான்’ என்னுமளவும் சொன்ன அர்த்தத்தை விஶதீகரிக்கிறார் - **பரமபதத்திலே** இத்யாதி. **ஸ்வபாவத்தை** - பரமபதத்திலே வர்த்திக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை. கீழே - ‘அம்மான்’ என்றத்தைப் பூர்வபாவியாக்கி அருளிச்செய்து, இங்கே - அபரபாவியாக்கி,‘தெய்வநிலை’ என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்- **தூத்ய** இத்யாதி. ‘தெய்வநிலை’ என்றதுக்கு - அப்ராக்ருதமானவிக்ரஹமென்று முந்தின அர்த்தம்; ஆஶ்ரித*

---

* *திருவாய்மொழி - எ, எ, க.*

யைத் தெரிவித்து, இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவ னென்றுமாம். [துயரமில் சீர்க்கண்ணன்] - ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [மாயன்] - ஆஸ்சர்யமான குண சேஷ்டிதங்களை யுடையவன். [புகழ் துற்ற யான்] - அவனுடைய கல்யாண குணங்களை நெருங்க புஜிக்கப்பெற்ற நான். [ஓர் துன்பமிலனே] - 'அவன் தன் அப்ராக்ருத திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தைக்கொண்டு இவ்வுடம்போடே அணையலாம்படி கிட்டவொண்ணாயிற்ற பின்பு, நான் இஶ்ஶரீரத்தைவிட்டு அங்கேபோய் அவ்வுடம்போடே அணைவேன்' என்றால் எனக்கு அவன் அருமைப்படுத்துமோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய்உலகங்களுமாய்
இன்பமில்வெந்நரகாகி இனியநல்வான்சுவர்க்கங்களுமாய்
மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாயமயக்குக்களால்
இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையானைப்பெற்று ஏதுமல்லலிலனே

ஆ.—(துன்பமும்.) புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கும் ஸம்ஸாரபூமியான லோகங்களுக்கும் கர்மபலபூதமான ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்கும் ஸ்வர்க்கநரகாதி பலபோக்தாக்களான ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மபூதனாய், நிகிலஜகதுதய விபவலயாதிலீலனாயிருந்தவனைப் பெற்று ஏதும் அல்லலிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், லீலோபகரணத்தாலே எம்பெருமானுக்கு உண்டான ரஸத்தை அநுஸந்தித்து நிர்த்துஃகனானேன் என்கிறார்.

[துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய்] - ஸுகதுஃகங்களை விளைக்கக்கடவ புண்ய பாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். [உலகங்களுமாய்] - அவை ஆர்ஜிக்கும் கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய்; பலாநுபவ பூமி யென்றுமாம். [இன்பமில் வெந்நரகாகி இனியநல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்] - ஸுககந்தமில்லாத துஃகமே அநுபவிக்கக்கடவதான நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். ஶுத்த ஸுகமே அநுபவிக்கக்கடவதான ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். நரகென்றும் சுவர்க்கமென்றும ஸுகதுஃகங்களாகவுமாம். [மன் பல்லுயிர்களுமாகி] - ஸ்வர்க்கநரகாதிகளை என்றும் புஜிக்கக்கடவதான ஆத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [பலபல மாயமயக்கு என்று மேலுக்கு] - இப்படியுள்ள அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதிவிகாரமுகத்தாலுண்டான சேதநருடைய மதிவிப்ரமங்களாலே ப்ரீதயாவஹமான லீலைகளையுடையவனைப் பெற்று. பரமகாருணிகனான எம்பெருமானுக்குப் பிறருடைய துஃகாநுஸந்தாநம் ப்ரீதிஹேதுவானபடி எங்ஙனேயென்னில்,—தன்னுடைய கருணையாலே அவற்றை ரக்ஷிக்கநினைததால் அந்தரக்ஷணம் அவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிற இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய் அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாதநமாய்விட்டன.

பாரதந்த்ர்யமென்று இரண்டாமாத்தம். தன்படியை - தன்னுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வபாவத்தை உய்க்கும் - செலுத்தும். சிலஸ்ரீகோஶங்களிலே 'இச்செயலாலே லோகத்தை யெழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம்' என்று விஶதமாகத் திருத்து உண்டு. 'தனக்கு அஸாதாரணமாய் திவ்யமான பரத்வஸ்த்திதியை லோகத்திலே நிலைநிறுத்தக்கடவனான' என்று உரை. 'துயரம' என்று - துஃகமாய், அது ஹேயமாகையாலே ஹேயம் என்றது. துற்றுகை - நெருங்க புஜிக்கை. க்ரமேண அந்வயஃ. (௬)

ப.—அநந்தரம், கர்மாநுரூபமாக லீலாவிபூதியை நிர்வஹிக்கிறவனைப் பெற்று ஏக தேசமும் அல்லலிலேன் என்கிறார்.

துன்பமும் - (அப்ரீதிரூபமான) துஃகமும், இன்பமும் - (ப்ரீதிரூபமான) ஸுகமும், ஆகிய - உண்டாம்படி, செய் - (சேதநனால்) செய்யப்பட்ட, வினை - (பாபரூபமாயும் புண்யரூபமாயு முள்ள) கர்மங்களுக்கு, ஆய் - நிர்வாஹகனாய், உலகங்களும் - (இவற்றையநுஷ்டிக்கைக்கிடான) பூலோகப்ரதேஸங்களுக்கு, ஆய்-நிர்வாஹகனாய், (இக்கர்மபலங்களாய்),இன்பம் இல் வெம் நரகு-ஸுககந்தரஹிதமான நரகத்துக்கும், ஆகி-நிர்வாஹகனாய், இனிய-ப்ரீதிகரமான போக்யவஸ்துக்களாலே, நல் - நன்றாய், வான் - சீரியதான, சுவர்க்கங்களும் - ஸ்வர்க்கப்ரதேசங்களுக்கும், ஆய் - நிர்வாஹகனாய், மன்-(கர்மாநுஷ்டாநதஸையோடு பலபோகதஸையோடு வாசியற அநுவ்ருத்தராகையாலே)நித்யராய், பல் உயிர்களும் - அஸங்க்யாதரான ப்ராணிகளுக்கும், ஆகி-நிர்வாஹகனாய், பலபல - (குணபேதத்தாலும் மதிபேதத்தாலும் ருசிபேதத்தாலும்) அஸங்க்யேயமாய், மாயம் மயக்குக்களால் - ப்ராக்ருதிகார்யமான சேதநனுடைய மோஹவிகாரங்களாலே, இன்புறும் - ரஸாவஹமான, இவ்விளையாட்டுடையானை - இவ்விபூதியில் லீலையையுடையவனை, பெற்று - உள்ளபடி அறிந்து கிட்டப்பெற்று, ஏதும் - ஏகதேசமும், அல்லல் - (இக்கர்மவஸ்யமான ஸம்ஸாரத்தில்) அலமாப்பு, இலன் - உடையேனல்லேன். அல்லல் - அலமாப்பு.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அகர்மவஸ்யனுகையாலே ஈஸ்வரனுக்கு இவ்விபூதியிலுள்ளது லீலாரஸமாத்ரமாகையாலே அத்தை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவஸ்யதை யில்லை; இந்த லீலா விபூதியில் அந்தர்ப்பவிக்கவும் வேண்டா என்கிறார்.

[துன்பம் இத்யாதி] - ஸுகதுஃகங்களை விளைக்கக்கடவதான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். [உலகங்களுமாய்] - அவற்றை ஆர்ஜிக்கும் கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய் என்னுதல்; போகபூமிகளான ஸ்வர்க்கநரகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் என்னுதல். [இன்பம் இத்யாதி]-ஸுககந்தமின்றிக்கே கொடிதான துஃகாநுபவமேயான நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய் ஸுகைக ஸுகாநுபவமேயான ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனுமாய். ‘உலகங்களுமாய்’ என்ற இடம் - கர்மபூமியானபோது ஸ்வர்க்கநரகங்களைச் சொல்லுகிறது. அங்கு போகபூமியைச் சொன்னபோது ஸுகதுஃகங்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. [மன்பல் உயிர்களுமாகி] - கர்மகர்த்தாக்களும் தத்பல போக்தாக்களுமாய் நித்யராய் அஸங்க்யாதரான சேதநர்க்கு நிர்வாஹகனாய். [பலபல இத்யாதி] - இப்படிப் பலபலவான ப்ராக்ருதிவிகாரமுகத்தாலே சேதநர்க்குப் பிறக்கும் மதிவிப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளையுடையவனைப் பெற்று. பரமகாருணிகனானவனுக்குப் பர துஃகாநுஸந்தாநம் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவானபடி என்? என்னில்,—இவற்றைத் தன்தயையாலே ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிற இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய் அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாதநமாய்விட்டன. [ஏதும் அல்லலிலனே] - அவனுடைய அகர்மவஸ்யதையை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்குக் கர்மவஸ்யனுகையும் தத்பலமான லீலாவிபூத்யந்வயமுமாகிற துஃகமில்லை என்கிறார். “𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌲𑌿𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌮𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾। 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸 𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇”, “𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌰𑍍𑌘𑍃𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌨 𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿” என்னக் கடவதிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அகர்மவஸ்யனுகையாலே ஈஸ்வரனுக்கு இவ்விபூதியிலுள்ளது லீலாரஸமாத்ரமாகையாலே, அத்தை யநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவஸ்யதையுமில்லை; இந்த லீலா விபூதியில் அந்தர்ப்பவிக்கவும் வேண்டா என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு - துன்பம் இத்யாதி. ‘இவ்விளையாட்டுடையானைப்பெற்று’ இத்யாதியிலே நோக்காக அவதாரிகை - அகர்மவஸ்யன் இத்யாதி.

[துன்பம் இத்யாதி] - ஸுகதுஃகங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு
நியாமகனாய். [உலகங்களுமாய்] - இவற்றை ஆர்ஜிக்கும் பூமியைச் சொல்லுதல், ஹோக பூமியைச்
சொல்லுதல். [இன்பமில் வெந்நரகாகி] - ஸுகலேஶமின்றிக்கே யிருக்கிற நரகத்துக்கு நிர்வாஹக
னாய். [இனிய நல் வான் சுவர்க்கங்களுமாய்] - நரகத்திற்காட்டில் அல்பஸுகத்தையுடைத்தான
ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய். 'உலகங்களுமாய்' என்ற இடம் - ஆர்ஜநபூமியைச் சொல்லிற்
றுகில், இவை ஹோகபூமிக ளாகிறன; அன்றிக்கே, அங்கே - ஹோக பூமியைச் சொல்லிற்றுகில்,
இங்கு - ஸுகதுஃகமாத்ரங்களிலே யாகிறது. [மன்பல்உயிர்களு மாகி] - கர்ம கர்த்தாக்களும்
தத்பலஹோக்தாக்களுமாய், நித்யராய் அஸங்க்யாதரான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [பல
பல இத்யாதி] - அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதிவிகாரமுகத்தா லுண்டான சேதநருடைய மதி விப்ரமங்
களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளை யுடையவனைப் பெற்று. ஸர்வ ஸுஹ்ருத்தாய்ப் பரமகாருணி
கனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, தன்னையகன்று சேதநர் துஃகப்படுகிற இது ப்ரீதிஹேதுவாகிறபடி எங்
ஙனே? என்னில்;—இவற்றைத் தன் தயையாலே ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்
டமா யிருக்கும் இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய், அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாதநமாய்விட்
டது; இதுக்கு நேர்கோடு நேரே தாத்பர்யம் இது. கொடுத்த சைதந்யந்தான் பொதுவாய் ருசிபேதத்
தாலே வழிவிலங்கிப்போய் அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டிருக்கிற படியைக் கண்டு, 'நாம்
ஒன்றை நினைத்துச்செய்ய இவை ஒன்றைச் சூழ்த்துக்கொண்டபடி கண்டாயே' என்று பிராட்டி
முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ண, அது கோல்விழுக்காட்டாலே லீலாரஸமாய்த் தலைக்கட்டும்.
[ஏதும் அல்லலிலனே] - அவனுடைய அகர்மவஶ்யதையை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவஶ்யதை
இல்லை; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை அவனுடைய லீலையாக அநுஸந்தித்த எனக்கு லீலாவிபூத்யந்வய
மாகிற துஃகமில்லை யென்கிறார். "𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌲𑌿𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌮𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 ।
𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸 𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥" (நமாம் கர்மாணி லிம்பந்தி
நமே கர்மபலேஸ்ப்ருஹா - இதிமாம்யோபிஜாநாதி கர்மபிர்நஸபத்யதே), "[illegible] |

'துன்பமுமின்பமுமாகிய' என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரணபாவ நிபந்தந மென்கிறார் -
ஸுகதுஃகங்களுக்குஹேதுவான இத்யாதி. அப்ரீதிரூபமான துஃகமும், ப்ரீதிரூபமான ஸுகமும் உண்டாம்
படி சேதநனாலே பண்ணப்பட்ட புண்யபாபரூபமான காமங்களுக்கு நியாமகனா யென்று சப்தார்த்தம். 'வினையாய்'
என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - நியாம்யநியாமகபாவநிபந்தந மென்றபடி. மேலும் இப்படியே கண்டுகொள்வது.
'வினையாய்' என்றத்தோடே 'உலகங்களுமாய்' என்றதுக்கு இரண்டுவகையாக ஸங்கதி-இவற்றை இத்யாதி வாக்ய
த்வயத்தாலே. ஆர்ஜந பூமியைச் சொன்ன பக்ஷத்தில், 'உலகங்கள்' என்கிற பஹுவசநம் - தேஶபேதத்தைப்
பற்ற வென்று கண்டுகொள்வது. வெந்நரது - க்ரூரமான நரகம். இனியநல்வான்சுவர்க்கங்களுமாய் - ப்ரீதிகர
மான போக்யவஸ்துக்களாலே நன்றாய்ச் சீரியதான ஸ்வர்க்கப்ரதேசங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். ஸுகாநுபவமே
யான ஸ்வர்க்க மென்ன வேண்டியிருக்க, அல்பஸுகத்தையுடைத்தான வென்றது - முமுக்ஷுக்களுக்கு அவற்
றிலே ஶ்ரத்தை பிறவாமைக்காக. புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் - உலகங்களுமாய் என்றவிடம் இத்யாதி.
நரது-நரகமென்னுதல், துஃகமென்னுதல். சுவர்க்கம் - ஸ்வர்க்கமென்னுதல், ஸுகமென்னுதல். இங்கே - கர்ம
ங்களையும் தத்பலங்களையுஞ்சொல்லுகையாலே, தததநுகுணமான அர்த்தம - கர்மகர்த்தாக்களும் இத்யாதி. கா
மத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் கர்மபலத்தையநுபவிக்குமவர்களுமாய் என்றபடி. சப்தார்த்தம்-நித்யராய் இத்யாதி.
மாயங்களாலுண்டான மயக்குக்கள் - ப்ராக்ருதிவிகாரங்களாலுண்டான மதிவிப்ரமங்கள். இன்றுமிவ்விளை
யாட்டுடையானை - சேதநருடைய மதிவிப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான இவ்விபூதியில் லீலையையுடையவனை.
ஹ்ருஷ்டஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-ஸர்வஸுஹ்ருத்தாய் இத்யாதி. இதுக்கு - லீலைக்கு. 'இவற்
றைத், தன்தயையாலே' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - கொடுத்த சைதந்யம் இத்யாதி. பொதுவாய் - பந்த
மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவா யென்றபடி. கோல்விழுக்காட்டாலே-பர்யவஸாநகத்யா. அவனுடைய அகர்மவஶ்
யதையை அநுஸந்தித்தவனுக்குக கர்மவஶ்யதை யில்லையென்றதுக்கு ப்ரமாணம்-𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌲𑌿𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿
இத்யாதி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை அவனுக்கு லீலையாக அநுஸந்தித்தால் லீலாவிபூத்யந்வய மில்லை யென்றதுக்கு ப்ரமா

𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇" (மமமாயாதுரத்யயா - மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் இப்படி நம்மை யறிந்தவன் கர்மங்களால் பந்திக்கப்பட மாட்டானென்றும் ; நான் பந்தித்த பந்தத்தை யாவனொருவன் என்னையே கால்கட்டி அவிழ்க்கப் பார்க்கிறான், அவன் இத்தைக் கடக்கு மென்றும் அவன் சொல்லிவைத்தபடியே, அவன்தன்னையே பற்றி விடுவித்துக்கொள்ள இருக்கிற எனக்கு ஒரு க்லேச மில்லை யென்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அல்லலிலின்பமளவிறந்து எங்குமழகமர்சூழொளியன்
அல்லிமலர்மகள்போகமயக்குக்க ளாகியுநிற்குமம்மான்
எல்லையில்ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்டெல்லாக்கருமங்களுஞ்செய்
எல்லையில்மாயனைக்கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானோர்துக்கமிலனே.

ஆ.—(அல்லலில்.) து:காஸம்பிந்ந நிரவதிகாநந்த விஶிஷ்டனாய், கல்யாணதம நிரதிஶய யௌஜ்ஜ்வல்ய விஶிஷ்டனாய், நிரதிஶயஸௌகுமார்யஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுண பரிபூர்ணையாயிருந்த பெரியபிராட்டியாரோடு உள்ள அநவரதஸம்ஶ்லேஷ ஜநித ப்ரீதியாலே அப்ராக்ருதங்கதனாய் தத்ஸம்ஶ்லேஷாநுகுண நிரதிஶய திவ்யஜ்ஞாநனாய் அந்தஜ்ஞாநத்தையேகொண்டு பிராட்டியுடைய ப்ரீத்யர்த்தமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி லீலைகளைப் பண்ணியருளுகிற ஆஶ்சர்யபூதனான வண்துவரைப்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பற்றி நான் நிரஸ்தஸமஸ்த து:கனானேன் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், எம்பெருமான் நித்ய விபூத்யநுபவம் பண்ணும்படியைப் பேசி அநுபவிக்கிறார்.

[அல்லலில் என்று தொடங்கி] - து:கஸம்பந்தமின்றிக்கே நிரவதிகமான ஆநந்தத்தை யுடையனாய் நிரதிஶய ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய், போக்யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த நிரதிஶய ஆநந்தங்களையுடையனா யிருக்கையாகிற ஐஶ்வர்யத்தை யுடையனான. [எல்லையில் ஞானத்தன்] - அக்கலவிக்கு ஈடான பேரளவையுடையான். [ஞானமஃதே கொண்டு என்று மேலுக்கு] - ஸஹகாராந்தர நிரபேக்ஷமான தன் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ப்ரியமாகக் கார்யபூதஜகத்தை யெல்லாம் உண்டாக்கும் ஸ்வபாவனாய் இப்படிப்பட்ட முடிவில்லாத ஆஶ்சர்யங்களை யுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸ்ரீய:பதியாய்க்கொண்டு ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸகலநிர்வாஹகனானவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்த நான் ஒரு து:கத்தையுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

அல்லல் இல் - க்லேஶப்ரஸங்கரஹிதமான, இன்பம் - ஆநந்தகுணத்துக்கு, அளவு இறந்து - அவதி யின்றியே, எங்கும் அமர் - ஸர்வப்ரதேசங்களிலும் பரம்பின, அழகு - அவயவ ஸௌந்தர்யத்தோடு, சூழ் - சேர்ந்த, ஒளியன் - ஸமுதாயரூபலாவண்யப்ரபையையுடையனாய், (இவ்வாநந்தத்தோடும் வடிவழகோடும்), அல்லிமலர் மகள் - தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாக

ணம் - 𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 இத்யாதி. ஏதத்ப்ரமாணத்வயமபி கீதாயாம். இந்தஶ்லோகத்வயத்துக்கும் அடைவே அர்த்தம் - இப்படி நம்மை இத்யாதி. க்ரீடாப்ரவ்ருத்தேந - தேவேந-நிர்மிதா - தைவீ என்று, ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் லீலையாயிருக்கு மென்றபடி. 'திவுக்ரீடா' இத்யாதி தாது:. க்ரமேண அந்வய:. (எ)

வுடையளாகையாலே நிரதிஶயபோக்யபூதையாய் நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோட்டை, போகம்-கலவியாலே, மயக்குக்களாகியும்-("[illegible]" என்று ஸ்வபரவிஷய ப்ரதிபத்திமயங்கும்படியான) போகாநந்தரூபனுய்க்கொண்டும், நிற்கும் - நிற்கிற, அம்மான் - ஸர்வாதிகனுய், எல்லை இல் - (கீழுக்தமான ஆநந்தமும் அழகும் போகமும்போலே) எல்லையிறந்திருக்கக்கடவதான, ஞானத்தன் - ஜ்ஞாநவைபவத்தையுடையனுய், அஃதே - நிரபேக்ஷமான அந்த, ஞானமே - ஜ்ஞாநத்தையே, கொண்டு - கொண்டு, எல்லாக்கருமங்களும் - கார்யபூத ஸமஸ்தஜகத்தையும், செய் - (ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவனுய், எல்லை இல் - அபர்யந்தமான, மாயனை - ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையனுன, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, தாள்பற்றி - திருவடிகளைச் சிக்கெனப்பிடித்து, யான் - நான், ஓர் துக்கம் - ஒரு துஃகத்தை, இலன் - உடையேனல்லேன். துஃகமாவது - அநிஷ்டாநுபவம்.

இ.— எட்டாம்பாட்டில், நித்ய விபூதியை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற மேன்மையை யுடையவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு துஃகமில்லை என்கிறுர். பிராட்டி புருஷகாரமாக "[illegible]" என்ற க்ருஷ்ணனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துஃகமில்லை யென்கிறுர் என்றுமாம்.

[அல்லல் இல் இத்யாதி] - ஸ்வர்க்காதிகளைப்போலே துஃகமிஶ்ரமாய்ப் பரிச்சிந்நமான ஸுகமன்றிக்கே துஃககந்தரஹிதமாய் அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தை யுடையவன். [எங்கும் அழகு அமர்] - த்ரிபாத்விபூதியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியை யுடையவன். [சூழொளியன்] - அழகென்று அவயவஶோபையாய், சூழொளி யென்று ஸமுதாயஶோபையைச் சொல்லுகிறது. [அல்லிமலர் இத்யாதி]-இவ்வழகு காட்டில் எறித்த நிலாவாகாதபடி அநுபவிப்பார் உண்டு என்கிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிற பிராட்டியோட்டைக் கலவியாலே பிறந்த. [மயக்குக்கள்] - ஆநந்தங்கள். [ஆகியும் நிற்கும்] - தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு மேலே ஶ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையனுயிருக்கும். [அம்மான்] - ஆநந்தமயனுய் ஶ்ரிய:பதியானவனிறே ஸர்வேஶ்வரன். [எல்லையில் ஞானத்தன்] - "[illegible]" என்னுமாபோலே ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடையவன். [ஞானமஃதே கொண்டு] - அவளடியாகப்பிறந்த ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே கார்யபூதமான ஜகத்தையெல்லாம் அவளுக்கு ப்ரியமாக உண்டாக்கினவன் "[illegible]" என்றுரிறே. [எல்லை இல் மாயனை] - ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தனை. இப்படியிருக்கிறுர் ஆர்? என்னில்,—[கண்ணனை] - க்ருஷ்ணனை. "[illegible]". [கண்ணனைத் தாள்பற்றி யான் ஓர்துக்கமிலனே]-பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாக நம்கார்யம் செய்யுமவனுய், "[illegible]" என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனுனவனைப் பற்றின எனக்கு ஒருதுஃகமில்லை என்கிறுர்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நித்யவிபூதியை அநுபவித்துக்கோண் டிருக்கிற மேன்மையையுடையவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு துஃகமில்லை யென்கிறுர்.

எட்டாம்பாட்டு - அல்லலில் இத்யாதி. 'அல்லலிலின்பம்' இத்யாதியைப் பற்ற, நித்யவிபூதியை இத்யாதி. 'கண்ணன்' என்றத்தைப்பற்ற, நீர்மையை என்றது.

[அல்லல் இத்யாதி] - ஸ்வர்க்காதிகளிற்போலே து:கமிஶ்ரமாய்ப் பரிச்சிந்நமாயிராதே, து:காஸம்பிந்நரஹிதமாய் ஸைகதாநமாய் அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தையுடையவன். [எங்கும் அழகமர்] - த்ரிபாத்விபூதி யெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியை யுடையவன். [சூழொளியன்] - அழகென்று - அவயவ ஶோபையாய், சூழொளியென்று - ஸமுதாய ஶோபையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, [எங்குமழகமர்] - பாதாதிகேஶம் அவயவங்களைத் தனித்துப்பார்த்தால் 'இங்கே அழகு குடிகொண்டது, இங்கே அழகு குடிகொண்டது' என்னும்படி பாதாதிகேஶம் பழிப்பற்று. [சூழொளியன்] - த்ரிபாத்விபூதியடங்கலும் காந்திபூரத்தாலே வெள்ளமிடாநிற்குமாயிற்று. லாவண்யமானது எங்குமொக்க வ்யாபித்து அலையெறியும்படியா யிருக்கை. [அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி] - இவ்வழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாகாதபடி நெஞ்சோடே அநுபவிப்பாரைச் சொல்லுகிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவுகொண் டிருக்கிறப்போலே நிரதிஶயபோக்யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிறந்த ஆஶ்சர்யமான மயக்கத்தையுடையனை ஸர்வேஶ்வரன். மயக்குக்கள் - ஆநந்தங்கள். மயங்கல் - கூடலும், கலத்தலும். [ஆகியும் நிற்கும்] - தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்குமேலே ஸ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையனா யிருக்கும். [அம்மான்] - ஆநந்தமயனாய் ஸ்ரிய:பதியாமவனிறே ஸர்வேஶ்வரன். [எல்லையில் ஞானத்தன்] - "உநஸ்வீ" (மநஸ்வீ) என்னுமாபோலே, ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கும் ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையவன். [ஞானமஃதே கொண்டு இத்யாதி] - தானும் அவளுமான சேர்த்தியிற் பிறந்த வெளிச்சிறப்பே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான ஸாதநமாகக்கொண்டு, இக்கார்யஜாதத்தை யெல்

'அல்லலில் - அளவிறந்த - இன்பம்' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய பூர்வகமாக அர்த்தம் ஸ்வர்க்காதிகளிற்போலே இத்யாதி - து:கரஹிதமாய் அளவிறந்த ஆநந்தத்தையுடையவ னித்யர்த்த:. 'எங்கும் அழகமர், எங்கும் சூழொளியன்' என்றபடி. இதுக்கு மூன்றர்த்தம்: முந்தினது, 'அழகு' என்று - தேஜஸ்ஸாய், 'சூழொளியன்' என்று - திருமேனியெங்கும் சூழ்ந்த ஒளியை யுடையவ னென்றபடி; அதாவது - ஸமுதாய ஶோபை. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - த்ரிபாத்விபூதியெல்லாம் இத்யாதி. இந்த அர்த்தத்துக்கு, மேலே யிருக்கிற 'லாவண்யமானது' இத்யாதி வாக்யம் - இங்கே 'சூழொளியன்' என்றதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம். இரண்டாமர்த்தம் - அழகென்று அவயவஶோபையாய் இத்யாதி. அதாவது - அவயவங்களெங்கும் தனித்தனியே பூர்ணமான அழகையுடையனாய்; ஒளி என்று - ஸமுதாயஶோபையாய், திருமேனியெங்கும் சூழ்ந்திருக்கிற ஸமுதாய ஶோபையை யுடையவ னென்றபடி. மூன்றாமர்த்தம் - அழகென்று - ஸௌந்தர்யம்; ஒளியென்று - தேஜஸ்ஸு, இத்தை அருளிச் செய்கிறார் - பாதாதிகேஶம் இத்யாதி. ஆக, 'அழகு' என்று - தேஜஸ்ஸாதல், ஸௌந்தர்யமாதல்; ஒளி - லாவண்யமாதல், தேஜஸ்ஸாதல். ஸௌந்தர்யம் - அவயவஶோபை. லாவண்யம் - ஸமுதாயஶோபை. காந்தியும் தனியே ஒரு விக்ரஹகுணம். இத்தைத் தனமாக்கிக்கொண்டு மேலிற்பதத்துக்கு ரஸோக்தியாக அர்த்தம் - இவ்வழகு இத்யாதி. நெஞ்சோடே அநுபவிப்பார் என்றது-ஸாபி. ஸஹ்ருதயமாக வென்றும், வக்ஷஸ்த்தலத்திலிருந் தென்றும். இரண்டர்த்தமும் இங்கே உபயுக்தம். சப்தார்த்தம் - புஷ்பத்தில் இத்யாதி. 'ஆகியும்' என்ற சப்தார்த்தம் - தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு இத்யாதி. 'இன்பமளவிறந்து' என்று - ஸ்வாபாவிகமான ஆநந்தம் சொல்லிற்றிறே. 'அல்லலிலின்பம்' இத்யாதியையும் 'அல்லிமலர்மகள்' இத்யாதியையுங் கூட்டி பாவம் - ஆநந்தமயனாய் இத்யாதி. 'எல்லையில்ஞானத்தன்' என்று - ப்ரணயதாரையில் விதக்த னென்னுதல், ஸ்ருஷ்டிஹேதுவான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தை யுடையவ னென்னுதல். பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொன்ன அநந்தரம், 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்கையாலே - போக ப்ரகாரங்களை அறிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை இதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - உநஸ்வீ இத்யாதி. "உநஸ்வீ தத்குணஸம்பந்ந:" இத்யாதி பாலகாண்டே. பூர்வமேவ லிகிதம். ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல வென்றது - ஆனைக்குக் குதிரை சரியாகாதாப்போலே, அவளுடைய ஜ்ஞாநத்திலும் விஞ்சின வென்றபடி. 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்றதுக்கு - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே விஶதமாகப் பிறந்த ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையுடையவ னென்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, 'ஞானமஃதேகொண்டு' என்றதுக்கு அர்த்தம்- தானும் அவளுமான இத்யாதி. க்ரியத இதி-கர்ம என்று விவக்ஷித்து, இக்கார்யஜாதத்தையெல்லாம் என்றது,

லாம் உண்டாக்குமாயிற்று. "[illegible]" (யஸ்யாவீக்ஷ்ய முகந் ததிங்கிதபராதீநோ விதத்தேகிலம்) என்றுரிறே. இம்முகத்தாலேயிறே "[illegible]" (பஹுஸ்யாம்) என்பது. அல்லாதார்க்கடைய, விஷயங்களோட்டைச்சேர்த்தி ஜ்ஞாநஹாநியையும் பலஹாநியையும் ரூபஹாநியையும் பண்ணுவிக்கும்; இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும். [எல்லையில் மாயனை] - ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ண வல்ல ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனை. இப்படிப்பட்டவன் ஆரென்னில்,—[கண்ணனை] - க்ருஷ்ணனை. "[illegible]" (க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்). [கண்ணனைத் தாள் பற்றி யான் ஓர் துக்கமிலனே] - பிராட்டி ஸந்நிதியும் உண்டாய், அவள் புருஷகாரமாக ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாக நம் காரியம் செய்யுமவனுமாய், "[illegible]" (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனானவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை யென்கிறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

துக்கமில்ஞானச்சுடரொளிமூர்த்தி துழாயலங்கல்பெருமான்
மிக்கபன்மாயங்களால்விகிருதஞ்செய்து வேண்டுமுருவுகொண்டு
நக்கபிரானோடயன்முதலாக எல்லாருமெவையுந் தன்னுள்
ஒக்கவொடுங்கவிழுங்கவல்லானைப்பெற்று ஒன்றுந்தளர்விலனே.

சேர்த்தியிற்பிறந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி எங்ஙனே என்ன, [illegible] இத்யாதி. அதாவது_ ஸம்ஶ்லேஷ ஸமயத்தில் ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானபோது 'இவள் ஒரு கார்யம் நம்மை ஏவுவதுகாண்' என்றிருக்குமளவில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை அவள் நியமிக்க, அத்தாலே தயமாநமநாவாய்க்கொண்டு "[illegible]" என்று ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளிலே ஒருப்படு மென்றபடி. "[illegible]" இதி ஸ்ரீஸ்துதௌ. "பஹுஸ்யாம்" என்று - தான் ஸங்கல்பித்தன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்பதென்ன, இம்முகத்தாலே இத்யாதி, சாடு. இம்முகத்தாலே-இவள் முகத்தாலே, இப்ப்ரகாரத்தாலே யென்றும். இத்தால் - அவன் ஸங்கல்பிக்கிறதும் அவள் நியமிக்கையாலே என்று கருத்து. ஸ்த்ரீகளோட்டைச் சேர்த்தி ஜ்ஞாநமாந்த்யஹேதுவன்றோ? என்ன, அல்லாதார்க்கு இத்யாதி. இவ்விஷயமிதி - 'எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதே கொண்டு, எல்லையில் மாயனை, அழகமர் சூழொளியன்' என்று - ஜ்ஞாந சக்தி ஸௌந்தர்யங்களைச் சொல்லுகையாலே, இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கு மென்றபடி. இந்த அதிசயங்களெல்லாம் அவள்சேர்த்தியாலே யென்று கருத்து. கண்ணனை "[illegible]" என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹ னென்றபடி. க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமுண்டோ? என்ன, [illegible] இத்யாதி. "[illegible]" இதி ராஜஸூயே. பிராட்டி ஸந்நிதியைச் சொன்ன அநந்தரம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - பிராட்டிஸந்நிதியு முண்டாய் இத்யாதி. 'ஞானமஃதே கொண்டு எல்லாக் கருமங்களும் செய்' என்றதைப் பற்ற - அவள் புருஷகாரமாக இத்யாதி. 'கண்ணன்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஆநந்தாவஹன் என்றது. அல்லிமலர்மகளென்று தொடங்கி, அம்மான்-அல்லலிலின்பம் என்று தொடங்கி, எல்லையில் ஞானத்தன் என்று தொடங்கி, யானோர் துக்கமிலன் இத்யந்வய:. (அ)

ஆ.—(துக்கமில்.) ஸமஸ்தஹேயரஹிதனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், நிரதிஶயதேஜோமய திவ்யரூபனாய், திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், தன்னுடைய விசித்ர ஶக்திகளாலே ஸ்வாபிமத திவ்யரூபங்களைக்கொண்டு ஆஶ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களைச் செய்து, ப்ரஹ்மாதி ஸர்வாத்மாக்களையும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே ஒடுங்கவிழுங்கவல்லானைப்பெற்று ஒன்றுந் தளர்விலேன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வாஶ்சர்ய பூமியான வடதளஶாயியை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை என்கிறார். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் என்றுமாம்.

[துக்கமில்ஞானம் என்று தொடங்கி] - ஹேயரஹிதமான ஜ்ஞாநத்தையும் நிரதிஶய தேஜோமயமான திவ்ய ரூபத்தையு முடையனாப் ஸர்வேஶ்வரத்வ ஸூசகமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாய். [மிக்கபன்மாயங்களால் என்று தொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமான அநேக ஆஶ்சர்ய ஶக்திகளாலே ஸ்வாபிமத திவ்ய தேஹங்களைக் கொண்டு ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி ப்ரதாநரான ருத்ரன் ப்ரஹ்மா என்கிற இவர்கள் தொடக்கமாகச் சேதநா சேதநங்களையடையத் தன் திருவயிற்றிலே ஒருகாலே சென்று சேரும்படி விழுங்கவல்லவனை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகனான ஆபத்ஸகனைப்பற்றி நான் ஒருதளர்த்தியையுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

துக்கம் இல் - துஃகஸ்பர்ஶம் இல்லாத, ஞானம்-ஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், சுடரொளி - அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோமயரூபமான, மூர்த்தி - விக்ரஹத்தையுடையனாய், துழாய் அலங்கல் - திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனான, பெருமான் - ஸர்வாதிகனாய்வைத்து, மிக்க - (“பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவ” என்கிறபடியே) அநவதிகாதிஶயையாய், பல் மாயங்களால் - பஹுவிதைகளான ஆஶ்சர்யசக்திகளாலே, வேண்டும் உருவு-(இச்சாக்ருஹீதமான) அபிமத விக்ரஹங்களை, கொண்டு-பரிக்ரஹித்து, விகிருதம் செய்து-இதரஸஜாதீயப்ரதிபத்தி பண்ணலாம்படியான சேஷ்டா விகாரங்களைப் பண்ணுமவனாய், (அவ்வளவன்றியே), நக்கபிரானோடு-திகம்பரனாய் ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனும், அயன் - (அவனுக்கு உத்பாதகனாய்) அஜனென்று ப்ரஸித்தனான ப்ரஹ்மாவும், முதலாக-முதலாக, எல்லாரும்-எல்லாச் சேதநரையும், எவையும்-அசேதநங்களையும், ஒக்க - தாரதம்யமில்லாதபடி, தன்னுள் ஒடுங்க - அகவாயில் ஏகதேசத்திலே பொதுங்கும்படியாக, விழுங்கவல்லானை - விழுங்கவல்ல ரக்ஷணஶக்தியுக்தனை, பெற்று - லபித்து, ஒன்றும் தளர்வு - ஒரு தளர்த்தியை, இலன் - உடையேனல்லேன். தளர்வு - பலஹாநி.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அகடிதகடநா ஸமர்த்தனான வடதளஶாயியை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வில்லை என்கிறார்; மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் என்றுமாம்.

[துக்கமில் இத்யாதி] - அஜ்ஞாநம் கலசாத ஜ்ஞாநத்தையும் நிரதிஶய தேஜோமய திவ்ய விக்ரஹத்தையும் உடையனாய், அதுக்கு ஒப்பனையான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேஶ்வரன். [மிக்க பன்மாயங்களால்] - அபரிச்சேத்யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆஶ்சர்ய ஶக்தியோகத்தாலே. [வேண்டும் உருவுகொண்டு விகிருதம் செய்து] - இச்சாக்ருஹீதமான விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து, சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து இப்படி சேராச்சேர்த்தியான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி. [நக்கபிரான் இத்யாதி] - ஸ்வகோஷ்டியிலே உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனான ருத்ரன், அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மா தொடக்கமான ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தன் திரு

வயிற்றிலே ஏககாலத்திலே ப்ரளயம் தேடிலும் காணவொண்ணுதபடி வைத்து ரக்ஷிக்கவல்லவனை. நைமித்திக ப்ரளயமானபோது அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகன் என்கை. [பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே] - ஸர்வ ஶக்தியாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ரக்ஷகனுனவனை அநந்ய ப்ரயோஜநனுய் ஆஶ்ரயித்த எனக்கு ஒரு துஃகமுண்டோ? என்கிருர்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவடிதவடநாஸமர்த்தனை வடதளஶாயியை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வு மில்லை யென்கிருர். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திச்கிருரென்னவுமாம்.

[துக்கமில் இத்யாதி] - ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநத்தையும், நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையு முடையனுய், அவ்வடிவுக்கு அலங்காரமாகப் போரும்படியான திருத்துழாய் மாலையை யுடையனுன ஸர்வேஶ்வரன். அலங்கலென்பது - மாலை. [மிக்க இத்யாதி] - அபரிச்சேத்யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆஶ்சர்ய ஶக்தியோகத்தாலே. [வேண்டு முருவு கோண்டு] விகிருதஞ்செய்து] - இச்சாக்ருஹீதமான விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து விக்ருதங்களைப் பண்ணுநிற்கும். அதாவது - சிறிய வடிவைக்கோண்டு பேரியலோகங்களை வயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனுன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகை யாகிற அவடிதவடநா ஸாமர்த்யத்தைச் சோல்லுகிறது. [நக்க பிரான் இத்யாதி] - ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனுக ப்ரஸித்தனு யிருக்கிற ருத்ரனேடே கூட, அவனுக்கும் ஜநகனுன ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன் தோடக்கமான எல்லாச்சேதநாசேதநங்களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம் தேடிலுங் காணவோண்ணுதபடி வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கவல்ல ஸர்வ ரக்ஷகனை. ஒடுங்க விழுங்குகையாவது - "ஏழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்து" என்கிறபடியே சிறுவயிற்றிலே பேரிய லோகங்களை வைத்தால், ஈர்க்கில் அத்திக்காய் கோத்தாற்போலே விசைத்து வேருயிராதே அடங்கித் தகுதியாயிருக்கை. இப்படிப்பட்டவனை, [பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே] - ஸர்வசக்தியாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ரக்ஷகனுனவனை அநந்ய ப்ரயோஜநனுய் ஆஶ்ரயித்த எனக்கு

*ஒன்பதாம்பாட்டு - துக்கம் இத்யாதி. 'விழுங்க' என்கிற பத ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற - முந்தின அவதாரிகை. 'நக்கபிரான்' இத்யாதியாலே ப்ரஹ்மாதிகளையும் விழுங்கினதாகச் சொல்லுகையாலே, **மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தம்** என்றது. அப்போது, விகிருதஞ்செய்கையாவது - ஸ்த்தூலாகாரத்தை ஸம்ஹரித்து ஸூக்ஷ்மாகாரத்திலே நிறுத்துகை. 'விழுங்க' என்றதுக்கு - "ஸ்தாவராவரஹணாஶ" என்னக்கடவதிறே. விழுங்குகையாவது - தன் ஸ்வரூப ஸங்கல்பாதிகளாலே ஸத்தையை நோக்குகை.*

*'சுடரொளி' என்கிற மீமிசைக்கு அர்த்தம் - **நிரவதிக இத்யாதி.** விகிருதம் - விருத்தையான க்ருதி யித்யர்த்தஃ. 'விக்ருதங்கள்' என்றத்தை விவரிக்கிருர் - **அதாவது இத்யாதி. பவனுன** - முகிழ் விரியாத. **நக்கன்** - நக்நன். அவன் இவருக்கு உபகாரகனே? என்ன, ஸ்வகோஷ்டிக்க இத்யாதி. ஒடுங்குகை - அடங்குகை. ஏழுலகுமுண்டு மிட முடைத்து இதி: ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. திருமொழி - பதினேராம் பத்து - ஐந்தாந்திருமொழி - மூன்ரும்பாட்டு - "ஆழ்கடல்சூழ்" இத்யாதி. விசைத்து - மிகுத்து. தளர்வு- ஶைதில்யம். அதாவது - துஃகம். ஸர்வ சக்தியாய் இதி: 'வேண்டுமுருவுகொண்டு விகிருதஞ்செய்து' என்கையாலே - ஸர்வஶக்தித்வம். நைமித்திக ப்ரளயத்தில் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சலகம் சொல்லலாமோ? என்ன, **நைமித்திக இத்யாதி.** த்ரைலோக்யத்தையும் அளக்கப்புக்க பாரிப்பாலே ப்ரஹ்மலோகத்தளவும் அளந்தாற்போலே, இவர்களையும் ரக்ஷகனுன தன் பாரிப்பாலே வயிற்றிலேவைத்தா னென்ருல் விரோதமில்லை யென்றபடி. "எச்சில்தேவரல்லாதார்தாமுளரே" என்னக்கடவதிறே. நைமித்திக ப்ரளயமானபோது என்றது - சொன்ன யோஜநையி லென்றபடி. அதாவது - நைமித்திக ப்ரளயத்தில் லோகங்களை வயிற்றிலேவைத்து வடதளசாயியாயிருந்தபோது ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை வயிற்றிலே வைத்ததில்லையிறே; ஆகையாலே அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து*

ஒரு து:கமுண்டோ? என்கிறார். நைமித்திகப்ரளயமானபோது, அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ரக்ஷக னென்கை. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

தளர்வின்றியேயென்றுமெங்கும்பரந்த தனிமுதல்ஞானமொன்றாய்
அளவுடையைம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும்
வளரொளியீசனைமூர்த்தியைப் பூதங்களைந்தையிருசுடரைக்
கிளரொளிமாயனைக்கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானென்றுங்கேடிலனே.

ஆ.—(தளர்வின்றியே.) அநாயாஸேந ஸர்வதா ஸர்வத்ர நியந்த்ருதயா வ்யாப்தனாய், ஜகத்காரணபூதனாய், ஜ்ஞாநரூபனாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்தவிஸஜாதீயனாய், வ்யாப்யபூதரான ஆத்மாக்களுடைய பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களுக்கு அபூமியாய், வ்யாப்யவஸ்துகததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், ஸ்வாஸாதாரண திவ்ய ரூபவிசிஷ்டனாய், ப்ருதிவ்யாதி பூத சந்த்ர ஸூர்யாதி ஜகச்சரீரனாய், தன்னுடைய நிரவதிக தேஜோவிசிஷ்ட ரூபத்தோடே கூட வந்து வஸுதேவ க்ருஹே அவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப்பற்றி இனி யொருநாளும் கேடிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில், ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் ஆத்மதயா வ்யாப்தனாய் அவர்களுடைய இந்த்ரியங்களுக்கும் கோசரமன்றிக்கே ஜகச்சரீரனான க்ருஷ்ணனை வணங்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகேடில்லை என்கிறார்.

[தளர்வு என்று தொடங்கி] - ஏகரூபமாக என்றும் எல்லாவிடத்திலும் வ்யாபிப்பதும் செய்து ஜகத்துக்கு ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான காரணமாய் விலக்ஷண ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய்ப் பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களால் அறிய வொண்ணாதபடி அவற்றுக்கு விஷயமாய் நிற்கும். [வளரொளியீசனை என்று தொடங்கி] - வ்யாப்யவஸ்துகததோஷை:அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் அவற்றுக்கு நியாமகனாய் மிக்கிருந்துள்ள ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய திவ்யதேஹயுக்தனாய் ஸூக்ஷ்மபௌதிகமான ஜகத்தை ஶரீரமாகவுடையனாய் நிரவதிக தேஜோவிஶிஷ்ட திவ்யரூபத்தோடேவந்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாந்தராத்மபூதனான க்ருஷ்ணனைப் பற்றின நான் ஒரு அழிவையுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

என்றும் - ஸர்வ காலத்திலும், எங்கும் - ஸர்வ தேசத்திலும், தளர்வு இன்றியே - (தன்னுடைய நியந்த்ருத்வஶக்திக்குத்) தளர்த்தியில்லாத பூர்த்தியோடே, பரந்த-வ்யாபித்திருக்குமவனாய், தனி - அத்விதீயமாய், முதல் - ஸமஸ்தகாரணமான, ஞானம் ஒன்றாய் - ஜ்ஞானைக நிரூபணீயனாய், அளவுடை - விஷய பரிச்சேதகங்களான, ஐம்புலன்கள்-இந்த்ரியங்களுக்கும், அறியாவகை - அறிய வொண்ணாதபடி, அருவாகி - நிரவயவஸ்வரூபனாய், நிற்கும் - வர்த்திக்குமவனாய், வளர் - (இப்படி வ்யாப்தியால் வந்த நியந்த்ருத்வத்தாலே) அபிவ்ருத்தமான, ஒளி - ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, ஈசனை - ஸ்வாமியாய், மூர்த்தியை - அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹ யுக்த

ரக்ஷிக்கையாவது - அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கை யென்றபடி. மஹாப்ரளயமான போது, லயஸ்த்தானமாகையாலே - 'தன்னுள்' என்கிறது. க்ரமேண அந்வய:.

ணுய், பூதங்களைந்தை - ஸமஷ்டிரூப பூதங்களையும், இருசுடரை - வ்யஷ்டிரூப சந்த்ராதித்யர்களையும் (சரீரமாகவுடையனுகையாலே அவை தானென்று சொல்லலாம்படியாய்), கிளர் - அவதாரப்ரயுக்தமான அபிவ்ருத்தியை யுடையவாய், ஒளி - அத்யுஜ்ஜ்வலமான, மாயனை - ஆஶ்சர்ய குணங்களையுடைய, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, தாள்பற்றி - திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்திருக்கிற, யான் - நான், என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், கேடு இலன் - ஒரு அழிவை உடையேனல்லேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஜகச்சரீரியாய் ஸர்வத்தையும் நோக்கி ஆபிமுக்யம் பண்ணினரை அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

[தளர்வின்றியே இத்யாதி] - ஒரு பதார்த்தத்திலும் குறையாதபடி என்று மொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக்காலத்திலும் வ்யாபித்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய் விலக்ஷண ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுய். [அளவுடையைம்புலன்கள்] - அளவுபட்ட இந்த்ரியங்கள், பரிச்சிந்ந விஷய க்ராஹகங்களிறே. அவற்றுக்கு அறிய வொண்ணுதபடி அவிஷயமாய் நிற்கும். [வளரொளி யீசனை] - வ்யாப்யகததோஷம் தட்டாதே "ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூடோத்மா ந ப்ரகாஶதே" என்று நியந்த்ருத்வத்தாலே வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனை. [மூர்த்தியை]-இப்படி ஜகத்தைத் தனக்கு ஶரீரமாகவுடையனு யிருக்கச்செய்தே அஸாதாரண விக்ரஹத்தையுடையனு யிருக்கும். [பூதங்களைந்தை இருசுடரை] - வ்யாபிக்குமிடத்தில் கார்யத்தோடு காரணத்தோடு வாசியற வ்யாபித்திருக்கும். 'பூதங்கள்' என்று காரணத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'இருசுடர்' என்று கார்யத்துக்கு உபலக்ஷணம். [கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனை] - நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை இதர ஸஜாதீய மாக்கிக்கொண்டு வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனுனவனை. [தாள்பற்றி யான் என்றும் கேடிலனே] - இவன் விமுகனுன அன்றும் வ்யாப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி இவன் ஆபிமுக்யம் பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒரு நாளும் ஓர் அநர்த்தமில்லை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஜகச்சரீரியாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனுய், ஆபிமுக்யம் பண்ணினரை அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

[தளர்வின்றியே இத்யாதி] - என்றுமுண்டாய் எங்குமொக்க வ்யாபியாநின்றால் ஒரு தளர்த்தியின்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் அத்விதீயகாரணமாயுள்ள ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தை யுடையனுய். அன்றியே, தளர்வு இத்யாதிக்கு - ஒரு பதார்த்தத்திலும் குறைவுபடாதபடி எங்குமொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக்காலத்திலும் வ்யாபித்து, இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், விலக்ஷணஜ்ஞாநஸ்வரூபனுய். [அளவுடை இத்யாதி] - உழக்காலே கடலை

பத்தாம்பாட்டு - தளர்வின்றியே இத்யாதி. 'எங்கும்பரந்த' இத்யாதியைப்பற்ற, ஜகச்சரீரியாய் இத்யாதி. கிளரொளிமாயனைக்கண்ணனை' இத்யாதியைப்பற்ற, ஆபிமுக்யம்பண்ணினரை இத்யாதி.

என்றும் - நித்யமாயிருப்பதாய், எங்கும் - தளர்வின்றியே - பரந்த - எங்குமொக்க ஸங்கோசமின்றிக்கே பரந்திருப்பதாய், தனிமுதல் - அத்விதீயகாரணமாய், ஞானமொன்றாய் - அத்விதீயமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனு யென்று முந்தின அர்த்தம். 'இந்த அர்த்தத்தில், 'ஞானமொன்றாய்' என்று ஜ்ஞாநத்துக்கு அத்விதீயத்வமாவது - ஸ்வாபதசையிலும க்ஷயியாதிருக்கை. தளர்த்தி - ஸங்கோசம். இரண்டாமர்த்தத்திலே, தளர்வின்றியே - குறைவுபடாதபடி என்று அர்த்தம். த்ரிவிதகாரணமுமிதி: 'தனி' என்று - நிமித்தத்வமும், 'முதல்' என்று - உபாதாநத்வமும், 'என்று' என்று - ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யமும் சொல்லுகிறது. ஆக, நிமித்தஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ஷமான உபாதாநகாரண மென்றபடி. 'ஞானம்' என்று - தர்மபூதஜ்ஞாநமாதல், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாதல். அளவுடையைம்புலன்களாகையாலே அவற்றால் அறியவொண்ணுதபடி நிற்கு மென்கிறார்- உழக்காலே இத்யாதி 'அளவுடை' என்றத்தைப்பற்ற, உழக்காலே என்றது; விஷயபரிச்சேதகங்களான பஞ்

முகக்கவோண்ணுதாப்போலே, பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அபரிச்சேத்ய வஸ்துவை க்ரஹிக்கவோண்ணுதிறே. [அருவாகிநிற்கும்] - அவற்ருல் அறியவோண்ணுதபடி அவிஷயமாயிருக்கும். [வளரொளியீசனை] - இப்படி சேதநாசேதநங்களோடே கூடி அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்றல் தத்கததோஷங்கள் அவனுக்கு ஸ்பர்ஶியாதோ? என்னில்;— “அநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி” (அநஶ்நந்நந்யோஅபிசாகஶீதி) என்கிறபடியே தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுய், நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனுயிருக்கும். [மூர்த்தியை] - இப்படி ஜகச்சரீரியாயிருக்கச்செய்தே அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹயுக்தனுய்க்கோண்டு நித்யவிபூதியிலிருக்கு மிருப்பைச் சோல்லுகிறது. [பூதங்களைந்தை இருசுடரை] - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோபாதி ஜகச் சரீரியாய்நிற்கிற் அதுவும் இவர்க்கு அநுஸந்தேயமாம்படியிறே; அத்தோடொக்க, [பூதங்களைந்தை இரு சுடரை என்றது]-காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும், கார்யவர்க்கத்தில் தலையான சந்த்ர ஸூர்யர்களையுமுடையனுய்லீலாவிபூதிக்குநிர்வாஹகனுயிருக்குமிருப்பைச்சோல்லுகிறது.[கிளரோளி மாயனைக் கண்ணனை] - இவ்விபூதிக்குள்ளே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீய மாக்கிக்கோண்டுவந்து க்ருஷ்ணனுய் வந்து அவதரித்தவனை. [கண்ணனைத் தாள்பற்றி] - “மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ” (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்றவன் திருவடிகளைப் பற்றி. [யான் என்றும் கேடிலனே] - இவன் விமுகனுன அன்றும் ப்ராப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி, இவன் ஆபிமுக்யம் பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் அநர்த்தமில்லை. மூர்த்தியை - தனிமுதல் ஞானமொன்ருய் - பூதங்களைந்தை இருசுடரை - என்றுமெங்கும்பரந்து - தளர்வின்றியே - அளவுடையைம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும் வளரொளியீசனை - கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானென்றுங்கேடில னித்யந்வயஃ. (க0)

பதிஞேராம் பாட்டு.

கேடில்விழுப்புகழ்க்கேசவனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சோன்ன
பாடலோராயிரத்துளிவையுமோருபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு அவன்
நாடும்நகரமும்நன்குடன்காண நலனிடையூர்திபண்ணி
வீடும்பேறுத்தித்தன்மூவுலகுக்குந்தரும் ஒருநாயகமே.

ஆ.—(கேடில்.) நித்யஸித்தகல்யாணகுணவிசிஷ்டனுன கேசவனைக் குருகூர்ச்சட கோபன் சொன்ன பாடல் ஓராயிரத்துள் இவையும் ஓர்பத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு அவன்

சேந்த்ரியங்களால் அறியவொண்ணுதபடி ஸூக்ஷ்மரூபனுயிருக்குமென்று சப்தார்த்தம். அரு - ஸூக்ஷ்மம். அறியா வகையால், ஆல் - அசை. அறியாவகை - அறியவொண்ணுதபடி. ‘அருவாகிநிற்கும்’ என்ற அநந்தரம், ‘வள ரொளி’ என்றதுக்கு ஹாவம் - இப்படி இத்யாதி. ஈசனுகையாலே, வளரொளியாயிருக்கு மென்றபடி. ‘மூர்த்தி’ என்று - விக்ரஹமாய், அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்ட னென்றபடி. ‘மூர்த்தியை’ என்ற அநந்தரம், ‘பூதங்க ளைந்தை யிருசுடரை’ என்றதுக்கு ஹாவம்-அஸாதாரண இத்யாதி. பூதபஞ்சகத்தையும் இருசுடரையும் சொன் ஞல் - ஜகச்சரீரித்வம் சொன்னதாமோ? என்ன, காரணமான இத்யாதி. ‘இருசுடரை’ என்று-கார்யவர்க்கத்தைச் சொல்லுகையாலே, ‘பூதங்களைந்தை’ என்றது - காரணமான பூதபஞ்சகபரம். கிளரொளிமாயனை - அபிவ்ருத்த மாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான ஆஶ்சர்யகுணங்களையுடையவனை யிதி சப்தார்த்தஃ. ‘அருவாகி - எங்கும்பரந்த - கண் ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றும் கேடிலன்’ என்று கூட்டி ஹாவம் - இவன்விமுகனுன இத்யாதி. ‘ஞானம்’ என்று, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாகச் சொன்ன இரண்டாமர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அந்வயம் அருளிச்செய்கிருர் - மூர்த்தியை இத்யாதி. தர்மபூதஜ்ஞாநபரமான முந்தின அர்த்தத்தில், க்ரமேண அந்வயஃ. (க0)

நாடும் நகரமும் நன்கு உடன்காண நல்ல ஸம்பத்துக்களை இந்தலோகத்திலே அநுபவிப்பித்து, அவர்களை நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிக துக்கராக்கி அவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும் தரு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்குமவர்களை இந்த லோகத்திலே எல்லாரும் அறியும்படி வைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்திப் பின்னைத் திருநாட்டில் கொண்டுபோவதும் செய்து தன்னுடைய ஐஶ்வர்யமெல்லாம் இவர்கள் இட்ட வழக்காக்கும் என்கிறார்.

[கேடில் என்று தொடங்கி] - நித்யஸித்த கல்யாண குணங்களை யுடையனான கேஶி ஹந்தாவை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு. [நாடு நகரமும்] விஶேஷஜ்ஞரும் அவிஶேஷஜ்ஞரும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்யப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

கேடு இல் - (ஹேயப்ரத்யநீகமாகையாலே) அழிவற்று, விழு - (கல்யாணமாகையாலே) விழுப்பத்தையுடைத்தான, புகழ் - குணப்ரதையையுடைய, கேசவனை - கேஶிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனை, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, பாடல் - கீதரூபமாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஒரு - பகவதநுபவப்ரதிபாதகமான, இவை பத்தும் - இவைபத்தையும், பயிற்ற வல்லார்கட்கு - சப்தார்த்தங்களிற் செறிவுதோன்றும்படி சொல்லவல்லார்களுக்கு, - அவன் - அந்த க்ருஷ்ணன், நாடும் - (அவிசேஷஜ்ஞப்ரசுரமான) நாடும், நகரமும் - (விசேஷஜ்ஞப்ரசுரமான) நகரமும், நன்குடன் - ஶ்லாகாரூபமான நன்மையோடேகூட, காண - காணும்படியாக, நலனிடை - பகவத்பாகவதவிஷயத்திலே சேஷத்வஸம்பத்தோடே, ஊர்திபண்ணி - நடக்கும்படி பண்ணி, வீடும் - மோக்ஷாநந்தத்தையும், பெறுத்தி - கொடுத்து, தன் மூவுலகுக்கும்-தன்னுபாதி சேதநாசேதநங்களையும் தத்ஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஸ்வபோக்யத்வேந அபிமாநிக்கும்படி, (அவற்றுக்கு), ஒருநாயகம் - அத்விதீயநாயகத்வத்தை, தரும் - தரும். இவனுக்கு அத்விதீயநாயகத்வம் - பகவத்ஸ்வரூபாந்தர்பாவத்தால் வந்த ததாத்மகத்வத்தாலென்று கருத்து. பயிற்றவல்லாரென்று - பயிலுவிக்கவல்லாரென்றுமாம். இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தராம்படி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்திப் பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐஶ்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்கும் என்கிறார்.

[கேடில் இத்யாதி] - கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தை யுடைத்தான. [புகழ்] - நித்யஸித்த கல்யாண குணங்களையுடைய கேஶிஹந்தாவை யாயிற்று இவர் கவிபாடிற்று. [குருகூர் இத்யாதி]- ''ஸம்வாதஸிதம் ஶ்ரீநிவாஸனீதம்'' என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்வருகுபோகமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். [பாடல்ஓராயிரம்] - புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடே யாயிற்றுப் பிறந்தது. [பயிற்ற வல்லார்கட்கு] - பயிலவல்லார்கட்கு என்னுதல், ப்ரவர்த்திப்பிக்க வல்லார்களுக்கு என்னுதல்; அவன் தரும் என்று அந்வயம். [நாடு]- அவிஶேஷஜ்ஞரும் த்ரவ்ய விஶேஷங்களறிந்திருக்கும் விஶேஷஜ்ஞரும். [நன்குடன் காண] - நன்மையோடே காண; இவனும் ஒருவனேயென்று கொண்டாட. [நலனிடை யூர்திபண்ணி] - நன்மையாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. ஸ்ரீவைஷ்ணவனாம்படி பண்ணி. [வீடும்பெறுத்தி] - இங்கேயிருந்த நாள் வைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே நடக்கும்படிபண்ணி,பின்பு நிரதிஶய புருஷார்த்த மோக்ஷத்

ழைதக் கொடுக்கும். [தன் மூவுலகுக்கும் தரும்] - தன்னுடையதான த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக் கும் இவன்தான் அத்விதீயநாயகனும்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். அவன்தன்னதான ஐஸ்வர் யத்தை இவன் என்னது என்னும்படி பண்ணும்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை ஸர்வலோக ப்ரஸித்த மாம்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நடத்தி, மேலே பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐஸ்வர்யம் இவர்க ளிட்ட வழக்காக்கு மென்கிறார்.

[கேடுஇல் இத்யாதி] - கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தையுடைத்தான, புகழ் - நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களையுடைய, கேசிஹந்தாவையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன] - "ரகுவரசரிதம் முநிப்ரணீதம்" (ரகுவரசரிதம்முநிப்ரணீதம்) என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். [பாடல் ஓராயிரம்] - "பாட்யே கேயே ச மதுரம்" (பாட்யேகேயேசமதுரம்) என்னுமாபோலே, இசையோடேயாயிற்றுப் பிறந்தது. [இவையும் ஒரு பத்தும்] - முத்துமுகமறிந்துகோத்துச் சேர்வைபார்க்குமாபோலே, 'இவையும் ஒருபத்து' என்கிறார். [பயிற்ற வல்லார்கட்கு] - சொல்ல வல்லார்க்கு. பயிற்ற என் கிற இத்தை - பயில என்றாக்கி, அப்பஸிக்க வல்லார்கட்கு என்னுதல். அவன் தருமென்று அந் வயம். [நாடு]-அவிஶேஷஜ்ஞர். [நகரம்]-த்ரவ்ய விசேஷமறிந்திருக்கும் விஶேஷஜ்ஞர். [நன்குடன் காண] - நன்மையோடே காண. "இவனுமொருவனே" என்று கொண்டாட. [நலனிடையூர்தி பண்ணி] - நன்மைக்குநடுவே நடக்கும்படி பண்ணி. நன்மையாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. [வீடும் பெறுத்தி] - பரமபுருஷார்த்தமோக்ஷத்தையுங் கொடுத்து. [தன்மூவுலகுக்குந் தரும் ஒருநாயகம்] - தன்னதான த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கும் இவன்தான் அத்விதீயநாயகனும்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். அவன்தன்னதான ஐஸ்வர்யத்தை இவன் 'என்னது' என்னும்படி பண்ணும். அதாகிறது - இவ னுக்கு ஐஸ்வர்யங் கொடாநிற்கச்செய்தே, இதுதனக்குப் புறம்பாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே தன்ஐஸ் வர்யத்திலே அந்தர்ப்பூதமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். (கக)

நிகமம் - கேடில் இத்யாதி. 'இவைபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு' என்று தொடங்கி, 'தருமொரு நாயகம்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழியைஅப்யஸித்தாரை இத்யாதி. 'நாடும் நகரமும்' இத்யாதியைப் பற்ற, ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி என்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயாவது - ஜ்ஞாந ஶக்தி வைராக்யங்கள்.

விழு-ஶ்லாக்யமான. மேலிற்பதத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு இதுக்கு அர்த்தம்-நித்யஸித்த இத்யாதி. 'கேசவனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ரகுவரசரிதம் இத்யாதி. "தத உபகதஸம்ஶ்ரவ" இத்யாதி, "பாட்யே கேயே ச மதுரம்" இத்யாதிச, பாலகாண்டே. பூர்வமேவ லிகிதம். அவதாரத்துக்கு - க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு. வால்மீகி ராமாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாதாப் போலே, இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டா ரென்றபடி பாடலோராயிரம் - மாகரூப மான அத்விதீயமான ஆயிரம். 'இவையுமொருபத்து' என்றதுக்கு - விஸ்மயத்திலே நோக்கென்று அருளிச் செய்கிறார் - முத்து இத்யாதி. பயிலுகை - அப்யஸிக்கை. பயிற்றுகை - அப்யஸிப்பிக்கை. 'பயிற்ற' என்றால் சொல்லவென்று காட்டுமோ? என்ன, பயிற்றவேன்கிற இத்தை இத்யாதி. காட்சிக்கு நன்மையேது? என்ன, இவனும் இத்யாதி. ஊர்தி - நடக்கை. 'மூவுலகு' என்று - த்ரிவிதாத்மவர்க்கம். "லோகஸ்து ஸமவாயே ஜநே" என்று லோகஶப்தம் - ஜநவாசி. ஈஶ்வரனைப்போதி இவனும் ஒரு ராஜாவோ? என்ன, அவன்தன்ன தான இத்யாதி. விவரணம் - அதாகிறது இத்யாதி. யத்வா, ஈஶ்வரனன்றோ அத்விதீயநாயகன்? ஆனபின்பு, இவனும் அப்படியானால் அவனுடைய நாயகத்வத்துக்குக் குறையாமே யென்ன, அவன்தன்னதான இத்யாதி என்னுதல். இவனுக்கு அத்விதீய நாயகத்வம் - பகவத்ஸ்வரூபாந்தர்ப்பாவத்தாலே வந்த ததாத்மகத்வத்தாலே யென்று கருத்து. ஒருநாயகம் - அத்விதீயநாயகத்வம். கேடிலித்யாரப்ய, வல்லார்கட்கு நாடுநகரமித்யாரப்ய, ஒருநாயகம் - அவன் - தரும் இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளி:— [illegible]

[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி:—

சன்மம் பலசெய்து தானிவ்வுலகளிக்கும்
நன்மையுடைய மால்குணத்தை நாடோறும்—இம்மையிலே
யேத்துமின்பம் பெற்றேனெனும் மாறனை உலகீர் !
நாத்தழும்ப வேத்தும் ஒருநாள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மூன்றும்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ACADEMY OF SA... RESEARCH
MELKO... ...RY
Acc. N
Date

௩ - ஆம் பத்து — பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்
௧௨	௭	யோக்யனாயிருந்த	ஹோக்யனாயிருந்த
,,	௩௮	[மாட்டாய	[மாட்டாத
௨௪	௧௭	யுடைய	யுடையனை
௩௧	௩௫	ஸவ்யுவமந்ய .	ஸவ்யமந்ய
௩௪	௩	ஒருவனுகரு	ஒருவன், ஒருவனுக்கு
௩௫	௧௧	ஸாஷ்டோம் ..	ஸாஷ்டாஸோம்
,,	௩௩	ஸ்ருஷ்ட	ஸ்ருஷ்டமான
,,	௩௫	சயப்புகழாரித்யாரப்ப	சயப்புகழாரித்யாரப்ய
௩௯	௧௮	படைதத	படைத்த.
௪௦	௪௦	குண்டலிலம் பலஸ்ரீகோஸங்களில்லை	குண்டலிதம் பலஸ்ரீகோஸடங்களி [வில்லை
௪௨	௩௬	கிஞ்சித்விமஷ்ய	கிஞ்சித்விமிஷ்ய
௪௫	௧௪	எனனாளாகவற்றோ?	எந்நாளாகவற்றோ ?
௪௮	௧௫	தன்மைகளை	தண்மைகளை
௫௦	௪௧	களில் அநுபவத்தைத.	களில். அநுபவத்தை
௫௨	௪	இதுவே இதுவே யிதுவாகில் ...	இதுவேயிதுவாகில்
௫௩	௩௦	அந்வாசயந்திலே.	அந்வாசயத்திலே.
௫௭	௩௪	நஸஹ்யஸஹ்யம் ..	நஸஹ்யஸஹ்யம்
௫௮	௪	அல்பாநுகூல்யம	அல்பாநுகூல்யம்
௬௫	௨	ப்ரஸாதத்தலே	ப்ரஸாதத்தாலே
௬௬	௩	முகங்கட்டுவோர்கள்	முகங்காட்டுவர்கள்
௮௦	௨௮	ப்ரகாஸமான	ப்ரகாஸகமான
௮௯	௯	‘காரணந்து த்யேய:’ ...	*(‘காரணந்து த்யேய:’
,,	௩௯	குண்டலிதக்ரந்தம்	குண்டலிதக்ரந்தங்கள்
௯௨	௪௦	அஶ்லேஷம் - போஷியாமை; ஸம்பந்தியாமற் போய்விடுகை ...	அஶ்லேஷம் - ஸம்பந்தியாமற் போய்விடுகை.
௯௪	௧௯	னுடைய	டைய
௯௭	௩௭	ப்ரஹ்மேவ	ப்ரஹ்மைவ
௧௧௫	௧௩	(கூவுவாறு.)	(கூவுமாறு.)
௧௨௦	௫	மார்பிலேயுடைய	யார்பிலேயுடையவ
௧௨௦	௩௭	பங்சயக்கண்ணெனன்கோ	பங்கயக்கண்ணனென்கோ
௧௨௩	௪	யோஜகை	யோஜனை
௧௫௬	௮	அலவலையாபத்	அலவலையாய்த்
௧௬௩	௬	பெருந்தெருவே	பெருந்தெருவே
௧௬௮	௮	இல்லாததிதிலலையிறே.	இல்லாததிலலையிறே.
௧௭௦	௮	புசியாமையாலே	பொசியாமையாலே
௧௭௦	௩௮	மிஞ்சின	விஞ்சின
௧௭௨	௧௩	திவேங்கடமுடையானுடைய ...	திருவேங்கடமுடையானுடைய
,,	௨௩	அந்தரம், ...	அநந்தரம்,
௧௭௪	௬	காழ்வான் வார்த்தை	காழ்வான்வார்த்தை:—
௧௯௦	௨௩	மூத்தித்ரத்யத்தையு	மூர்த்தித்த்ரயத்தையு
௧௯௮	௩௬	‘வைபபின்’	‘வைபமின்’
௨௦௬	௨௯	நரஹிம்ஹாவதாரத்தை	நரஸிம்ஹாவதாரத்தை
௨௦௯	௧௬	அயர்வென்ற	அயர்வென்று
௨௫௯	௨௨	யஸோதாஸ்நந்தயமும்	யஸோதாஸ்தநந்தயமும்
௨௭௨	௩௨	விக்ரஹித்து	நிக்ரஹித்து
௨௭௮	௩௧	வலி	பலி
௨௯௦	௨௫	நம்கை	நம்மை
௩௩௬	௧௮	பகவத்வ்யதிரிக்குக்	பகவத்வ்யதிரிக்தர்க்குக்
௩௪௪	௨௨	நவக்ஷாக்ஷா ...	நவக்ஷாஷா